WWW.GOFREEBOOKS.COM

NIEUW

MIJN GELIEFDE PROFEET

VREDE ZIJ MET HEM

"WE HEBBEN U ALS ERBARMEN VOOR DE WERELDEN GEZONDEN".

HET LEVEN VAN

MOHAMMED, DE GEZEGENDE DE ZON DER TWEE WERELDEN
(vrede zij met Hem)

Prof. Dr. Ramazan Ayvallı
Universiteit van Marmara, Theologische Faculteit

5. DRUK

Çatalçeşme Sk. No. 17

Cağaloğlu – Istanbul / TURKIJE

Telef. (+90 212) 512 95 11

Fax. (+90 212) 513 68 57

e-mail: turkdunyasi@ihlas.net.tr

Druk: Ihlas Gazetecilik A.Ş.

Tel: (+90 212) 454 35 06

2008

INHOUD

INTRODUCTIE

Ik wil hier mijn Hamd aan Allah uitdrukken (Hamd is een uitdrukking van dankbaarheid uit het bewustzijn dat je de dienaar van Allah bent) en eindeloze dank voor al de geschenken, goede zaken die Allah ons gegeven heeft… Respectvolle groet aan Zijn Geliefde Profeet Mohammed die in alle opzichten de meest welgevallige, de beste, de hoogste is in graad en ook eerbetoon aan al degenen die zo eervol zijn geweest om Zijn nuttige woorden te kunnen horen en dus op die wijze tot de meest waardevolle mensen zijn verheven, met andere woorden aan de Ashaab en aan allen die hun pad hebben gevolgd. Respectvolle groeten aan en smeekbedes voor hen…

De geschiedenis kent een periode die de “Periode van Djahilijja” wordt genoemd, “Tijdperk van Onwetendheid”. Tijdens deze periode deden mensen op het Arabische schiereiland aan afgoderij, ze consumeerden in overvloed alcohol en ze gokten voortdurend. De sterkste had het recht aan zijn zijde, vrouwen waren een handelswaar en werden gekocht of verkocht, dochters werden levend begraven. Het Arabische schiereiland was niet het enige deel van de wereld waar donkere dagen overheersten, de hele wereld had hetzelfde lot. In Azië, Afrika en Europa was de situatie niet anders. Natuurlijk waren er mensen met gezond verstand – al waren het er weinig – die zich stoorden aan deze gang van zaken en zij smeekten God om deze donkere dagen te doen eindigen.

God, de Heerser, die medelijden met de mensen had stuurde over de diverse eeuwen heen en naar diverse geografische gebieden vele profeten. Zo stuurde Hij ook zijn laatste afgezant en boodschapper Hz. Mohammed (Hz. is een afkorting van Hazreti dat als eerbetoon gebruikt wordt voor mensen met een heilige status en betekend: “moge Allah hem doen laven in Zijn gratie”) om licht te brengen in deze duisternis en gaf hem de functie van Laatste Profeet.

De Barmhartige Heerser heeft uit Zijn gratie ons tot ummah (volgeling van de Profeet) verheven van Hz. Mohammed en ons zo het grootste geschenk doen toekomen. Hij heeft ons duidelijk gemaakt dat we hem moeten volgen en dat we gehoorzaam aan hem moeten zijn. Het zal nooit genoeg zijn om onze Heerser hiervoor te danken.

De geleerden uit de Ahl al Soenna gaven aan: “Elke Profeet is in zijn periode, in zijn gebied en tussen zijn bevolking de hoogste in graad. Hz. Mohammed daarentegen is altijd, in elk gebied, met andere woorden vanaf de schepping van de aarde tot aan het Einde der

dagen de hoogste in graad boven alle schepselen die hem voorgingen en die na hem zullen komen. Niemand maar dan ook niemand is hoger dan Hem…”

God heeft, voordat Hij maar iets geschapen heeft, het heilige Licht van Hz.(de meest gezegende) Mohammed geschapen. In de Koran richt God zich tot onze Profeet en zegt: “We hebben U als erbarmen voor de werelden gezonden”. In een Hadith al Qudsi zegt God: “Als Jij er niet was, als Jij er niet was geweest, zou ik de schepping niet hebben gecreëerd.”

De basisvoorwaarde van Iman (diepe overtuiging over het bestaan van God) is: “Hoebb-i fillah en boe’d-i fillah” d.w.z. houden van de geliefden van Allah en de vijanden van Allah niet liefhebben. Zonder het voldoen aan deze voorwaarde zal geen enkele gebed waarde hebben en zal worden teruggegeven aan degene die dat gebed verricht. Op grond hiervan is onze liefde voor “de Effendi (aanhef voor iemand die in positieve zin respect afdwingt) van de Werelden” verplicht gesteld en is ons meegegeven dat we zijn liefde in onze harten moeten plaatsen en met zijn goede moraal ons karakter moeten vormen.

Met het doel om deze liefde voort te kunnen zetten zijn er door de eeuwen heen boeken geschreven om over zijn heilige leven te vertellen en nog steeds komen er nieuwe bij. Met het doel om onze harten te doen overstromen van zijn liefde hebben we getracht –na lang onderzoek te hebben verricht in de geschriften van de geleerden uit de Ahl al Soenna – om over het heilige leven van de Sultan van het Universum, de boodschapper van Allah een boek te schrijven.

Moge Allah die de Rechtmatige Schepper is, ons aller harten vullen met de liefde voor onze Profeet opdat wij ons voortdurend zullen bevinden op het rechte pad die de Ahl al Soenna geleerden ons hebben geleerd! Amen.

Prof. Dr. Ramazan Ayvallı

HET HEILIGE "LICHT" VAN ONZE PROFEET

Mohammed (vrede zij met Hem) is de geliefde van Allah, Hij is Zijn Liefde en is verheven boven alle andere mensen en andere schepsels, dit is geldig voor elk aspect. Hij is de mooiste en de meest verhevene. Hij is degene die door Allah wordt geëerd, Allah heeft hem uitverkoren en gezonden als Laatste en Hoogste Profeet voor de mensen en de djinn. Hij is als erbarmen voor de werelden geschapen en alles is om Hem gecreëerd. Zijn heilige Naam is Mohammed dat degene die keer op keer geprezen wordt betekent. Hij heeft ook andere heilige Namen zoals Ahmet, Mahmûd, Mustafă. Zijn vader heette Abdullah, hij werd 53 jaar voor de hidjra de twaalfde van de maand Rabi al Awwal, op een maandagnacht, tegen het ochtendgloren in Makka al Muqarramah geboren. De historici geven aan dat dit overeenkomt met de twintigste van de maand april in het jaar 571 volgens het Gregoriaanse kalender.

Een paar maanden voor zijn geboorte stierf zijn vader Abdullah, toen hij zes jaar werd stierf zijn moeder Amina. Hierdoor werd onze Effendi, de Profeet Doorr-al Yaetim (de enige, grote en waardevolle parel in de Oester der Universum) genoemd. Tot zijn achtste jaar verbleef hij bij zijn grootvader Abdalmoettablib en na zijn dood bij zijn oom Aboe Taleb. Op zijn vijfentwintigste trouwde hij met onze Heilige Moeder Khadijat al Qubra. Zijn eerste kind met deze vrouw was een jongen en heette Qasim. Bij de Arabieren was het gewoon om de vader te noemen naar de eerstgeboren zoon. Zo kreeg de Profeet ook de naam 'Aboel-Qasim', wat 'de vader van Qasim' betekent.

Toen hij veertig jaar werd kreeg hij van Allah te horen dat Hij de Profeet werd van alle mensen en de djinn. Na drie jaar begon Hij iedereen tot het geloof uit te nodigen. Op zijn tweeënvijftigste levensjaar vond de Miraadj plaats. In het jaar 622, toen hij 53 jaar was emigreerde hij van Mekka naar Medina. Zevenentwintig keer deed hij mee in de strijd. In het jaar 11 (632) stierf Hij in de Maand Rebial Awwal, de twaalfde van de maand op een maandag voor de middag, op drieënzestig jarige leeftijd in Medina al Moenawaara.

Allah, de Grote en de Verhevene, sprak alle profeten aan met hun naam maar Hem sprak hij aan met: " Mijn Geliefde". In een van de verzen van de Koran zegt de Schepper van de Werelden: "Jou hebben We als erbarmen voor de werelden gezonden"[1] (Soera Anbiyya, vers 107) en in een Hadith al qudsi zegt Allah: " Als Jij er niet was, als jij er niet

---

[1] al-Enbiya, 107.

zou zijn, zou ik de schepping niet hebben gemaakt"[2].

Elke Profeet is in zijn periode, in zijn gebied en tussen zijn bevolking de hoogste in graad in alle aspecten. Onze Profeet, Hz. Mohammed daarentegen is altijd, in elk gebied, met andere woorden vanaf de schepping van de aarde tot aan het Einde der dagen, in alle tijden, in alle plaatsen, de hoogste in graad boven alle schepselen die hem voorgingen en die na hem zullen komen. Niemand maar dan ook niemand is hoger dan Hem in geen enkel opzicht. De Schepper der Werelden heeft Hem zo geschapen.

1.1 De schepping van Zijn Heilige "Licht"

Allah, de Verhevene, heeft voordat Hij maar iets of iemand creëerde, het heilige Licht van Onze Geliefde Profeet Mohammed (Vrede Zij met Hem) geschapen. De meeste wetenschappers van tafsir en Hadith laten ons weten: " De Schepper der Werelden, schiep uit Zijn Eigen Licht een onbeschrijfbaar mooi en grote Licht waarvan Hij het hele Universum respectievelijk tot leven bracht. Dit Licht wordt "het Licht van Mohammed" genoemd. De bron en begin van alle geesten en lichamen is dit licht."

Djabir bin Abdullah, een van de Ashab (metgezellen en volgelingen van de Profeet worden Ashab genoemd) zei op een dag: " O Gezant van Allah! Wat is hetgeen dat Allah heeft geschapen voordat Hij alles schiep?" toen antwoordde de Profeet: " Voor alles werd het licht van Jouw Profeet, dus Mijn Licht, geschapen uit Zijn Eigen Licht. Toen waren er geen geesteswerelden, lot, Hemel, Hel, Engelen, Hemelen, Aarde, Zon, Maan, mensen of djinn".

Het licht van Mohammed werd tussen de twee wenkbrauwen geplaatst van Adam (Vrede zij met Hem) toen zijn lichaam en hart werden geschapen. Toen Adam (vrede zij met Hem) zijn geest kreeg, merkte hij op dat er op zijn voorhoofd een licht was dat blonk als de ster van Venus.

Adam begreep met een ingeving, toen hij werd geschapen, dat God hem aanriep met Aboe Mohammed, dat wil zeggen de vader van Mohammed en hij vroeg: " Oh Mijn Heer! Waarom noemt U mij Aboe Mohammed?" God, de Verhevene zei: " Oh Adam! Hef je hoofd op!". Toen Adam Zijn hoofd ophief en keek zag Hij op de Troon der Tronen de naam Ahmed met licht geschreven, de naam van onze Geliefde Profeet. Op dat moment vroeg hij: " Oh Mijn Heer! Wie is dat?" God, de Verhevene antwoordde: " Dit is een Profeet die uit jouw nageslacht zal komen. Zijn naam is in de Hemelen Ahmed, op de Aarde Mohammed. Als Hij er niet was geweest had ik jou niet geschapen. Ook zou ik de hemelen

[2] Sooyootee, *al-Leali'l-Massnoua*, I, 272; Adjloonee, *Qashfoo'l-Hafa*, II, 164; Ali al-Karî, *Şhaerhoo'sh-Shiifa*, I, 6.

en aarde niet hebben gecreëerd”[3].

1.2 De wijze waarop Zijn Heilige Licht overgaat op reine voorhoofden

Toen Adam (aleyhisselam: vrede zij met Hem) werd geschapen kwam het Licht van Mohammed (Aleyhissalatoo Wasaellaem: Lof en Vrede voor Hem) op zijn voorhoofd terecht. Onder dat licht begon het te stralen. Zoals in de Koran staat verwoord is dit Licht van Adam (aleyhisselam) via reine vader en moeders, tot aan onze Effendi en Profeet gekomen. Dit wordt door Allah in de Koran vers als volgt weergegeven:

“Jij, dat wil zeggen, jouw Licht is altijd via degenen die uit eerbied knielden, tot Jou gekomen.”[4] (Soera As-Shu’ ara, vers 219 26:219).

In een Heilige Hadith staat: “ Allah, de Verhevene schiep de mensen. Mij heeft Hij uit het beste gedeelte van de mensen geschapen. Daarna, heeft Hij de besten onder deze in Arabie gevestigd. Later heeft Hij van deze gedeelten de allerbeste (in Arabie) uitverkoren. Mij heeft Hij uit dezen geschapen. Daarna heeft Hij uit de huizen, families de beste gekozen en mij uit een van die geschapen. Daarom is mijn geest en lichaam de beste onder de schepselen. Mijn afkomst, mijn grootouders zijn de beste mensen”.

In een ander Hadith: Allah de Verhevene heeft alles uit het niets geschapen. Hij hield het meest onder hen van de mens en gaf waarde aan de mens; de gekozenen onder deze mensen liet hij in Arabie vestigen. Tussen de gekozenen in Arabie, was ik de uitverkorene. Mij heeft Hij altijd tussen de besten van de mensen gehouden. Daarom, degenen die houden van een persoon in Arabie die aan Mij gehecht is zullen ze van hem houden omwille van Mij. Degenen die tegen hen een vijandelijke houding nemen, nemen als het ware een vijandelijke houding tegenover Mij.

Omdat de eerst geschapene mens, Adam alaeyhissalaam, een klein deel van Mohammed (alaeyhissalaaam) droeg, scheen op Zijn voorhoofd het Licht van Mohammed. Dit deel ging naar Heilige Eva, van haar naar Seth aleyhissalaam en zo via reine mannen op reine vrouwen en van reine vrouwen op reine mannen. Zo is het Licht van Mohammed samen met dit deeltje van voorhoofd op voorhoofd gegaan. Telkens wanneer de Engelen Adam Alaeyhissalaam aankeken zagen ze op zijn voorhoofd het Licht van Mohammed Alaeyhissalatoe wassalaam en toonden hun berouw aan Hem.

Toen Adam Alaeyhissalaam op sterven lag, zei Hij tegen zijn zoon Seth: “ Mijn kind, Dit Licht dat op je voorhoofd straalt, is het Licht van de Laatste Profeet Mohammed alaeyhissalatoo wassalaam. Lever dit af aan vrome en reine vrouwen en geeft dit advies

[3] İbn Asaekeer, *Taareeh ool Dımashq*, VII, 437; Haeysaemee, *Maedjmaoo’z-Zaewaeed*, VIII, 198.

[4] ash-Shooara, 26/219.

ook door aan je zoon!” Tot aan Mohammed alaeyhissalatoo wassalaam lieten de vaders deze wens achter aan hun zonen. Allen volgden deze adviezen op en trouwden met de meest nobele en fijne dochters. Het Licht ging over van de reine voorhoofden van mannen – vrouwen totdat het aankwam bij de ware Eigenaar. Als een van de grootouders van onze Effendi, de Gezant van Allah, twee zonen kreeg of als een stam in twee richtingen zich scheidde, dan bleef het Licht van Onze Profeet Mohammed alaeyhissalaam bij degene die het meest eerbare en rechtvaardige was. Elke eeuw was duidelijk wie zijn opa was aan de hand van het Licht op zijn gezicht. Er was een uitverkoren stam die Zijn Licht droeg, elk eeuw was er een persoon die tot deze stam behoorde met een zeer mooi gezicht en was hij stralend door dit Licht. Met dit Licht kon men hem onderscheiden tussen zijn gebroeders en het volk waarin hij zich bevond was hoger en genoot meer aanzien dan andere volkeren.

Zo heeft Onze Profeet in een van zijn heilige Hadith spreuken gezegd:

“Geen een van mijn grootvaders heeft overspel gepleegd. Allah, de Verhevene, heeft mij tayyib (gereinigde) van goede vaders en goede moeders ter wereld gebracht. Als een van mijn grootvaders twee zonen kreeg, was ik bij de meest goedgezinde van deze twee.”

Dit Licht dat sinds Adam Aleyhissalaam van kind op kind over is gegaan is van Terach naar zijn zoon Abraham alaeyhissalaam, van hem op zijn zoon Ismael alaeyhissalaam overgegaan. Op zijn voorhoofd was het Licht duidelijk stralend als de zon aanwezig, van Hem ging het Licht over op zijn kind Adnan, van hem op Maadd en van hem op Niezar. Toen Niezar geboren werd zag zijn vader Maadd het Licht op het voorhoofd van zijn zoon en gaf een grote maaltijd. “ Voor zo een zoon, is zo een maaltijd iets kleins” zei hij en zo kwam de naam van zijn zoon, Niezar tot stand want Niezar betekent iets kleins. Daarna is het Licht van voorhoofd op voorhoofd aangekomen bij de ware Eigenaar ervan, onze Geliefde Profeet Mohammed Aleyhissalatoe Wassalaam.

De eervolle afstamming van onze Profeet is tot Adnan als volgt:

Mohammed Aleyhissalatoe Wassalaam
Abdoollah
Abdoelmoettalib (Shayba)
Hashim (Amr)
Abdoe Manaf (Moegirah)
Qoesaijj (Zayd)
Kilăb
Murre
Ka'b
Loewejj
Gaalib
Fihr
Măliq
Nadr
Qinane
Hoezayme
Moedriqa (Ămir)
Illias
Moedar
Niezar
Maadd
Adnan

Onze Profeet gaf in een van zijn Hadith het volgende weer:

" Ik ben Mohammed, zoon van Abdoollah, Abdoelmoettalib, Hashim (Amr), Abdoe

Manaf (Moegirah), Qoesaijj (Zayd), Kilab, Murre, Ka'b, Loewejj, Gaalib, Fihr, Maliq, Nadr, Qinane, Hoezajmah, Moedriqa (Amir), Ilias, Moedar, Nizar, Maadd en Adnan. Telkens wanneer de bevolking waartoe ik behoorde in twee groepen uiteen ging heeft Allah de Verhevene mij altijd tussen de beste onder hen gehouden..."[5]

In een ander Hadith zegt Hij: " Allah de Verhevene heeft Ismail uitverkoren tussen de zonen van Abraham. Tussen de zonen van Ismael heeft Hij de zonen van Kanaan gekozen. Tussen de zonen van Kanaan heeft Hij de Quraish gekozen. Tussen de Quraish heeft Hij de zonen van Hashim gekozen. Tussen de zonen van Hashim heeft Hij de zonen van Abdoelmoettalib gekozen. En tussen de zonen van Abdoelmoettalib heeft hij mij uitverkoren."[6]

Het Licht stopte op Zijn voorhoofd,
Met Hem stopten vele winden

Daarna was het Eva die het Licht kreeg,
Daar bleef het enkele maanden en jaren.

Seth kwam en het Licht verhuisde
Op Zijn voorhoofd straalde het Pracht

Ook Abraham en Ismael kregen het
Een ieder opsommen is dan te lang

Op deze wijze respectievelijk ging
Het Licht over en over tot Mustafa

Het erbarmen der Werelden kwam
En het Licht vond zijn eigen plek

1.3 Zijn Opa Hz. Abdoelmoettalib

Onze Profeet (Sallalahoe aleyhi wassalaam) is van de Hashimieten onder de Quraishi volkeren. Zijn vader is Abdullah. De vader van Abdullah is Shayba. De grootvader van onze Profeet, Shayba is geboren in Medina. Shayba was nog een kind toen zijn vader Hashim overleed. Op een dag leerde hij met zijn vrienden schieten met pijl en boog voor het huis van zijn ooms. De ouderen die hen aanschouwden, zagen aan het Licht dat op het voorhoofd van Shayba straalde dat hij wel de zoon van een eervol persoon moest zijn. Toen het de beurt was van Shayba om zijn pijl te schieten, spande hij zijn boog en schoot. Toen de pijl het doelwit trof schreeuwde hij het uit: " Ik ben de zoon van Hashim. Natuurlijk zal mijn pijl het doelwit raken!" Uit deze woorden begrepen zij dat hij de zoon

[5] İbn Saa'd, *at-Tabaqaat*, I, 55-56.

[6] İbn Saa'd, *at-Tabakaat*, I, 20.

was van Hashim uit Mekka. Toen was Hashim al overleden. Toen een van de zonen van Abdoe Manaf terugkeerde naar Mekka zei hij tegen Moettalib, de broer van Hashim: " Jouw neef Shayba die in Medina woont, is een slimme jongen. Op zijn voorhoofd heeft hij ook een Licht dat iedereen doet verbazen. Is het goed om zo een waardevolle jongen uit je buurt te houden?" Daarop ging Moettalib gelijk naar Medina en keerde met zijn neef Shayba terug naar Mekka. In de straten van Mekka vroegen ze "Van wie is dit kind?" Hij antwoordde door te zeggen: "hij is mijn slaaf". Hierna bleef de naam van Shayba voortaan bekend staan als Abdoelmoettalib, de slaaf van Moettalib.[7]

Abdoelmoettalib verbleef bij zijn oom Moettalib tot hij stierf. Uit het lichaam van Abdoelmoettalib kwam een geur van musk. Op zijn voorhoofd straalde het Licht van de Geliefde van Allah, Mohammed vrede zij met Hem en vulde zijn omgeving met goedheid en met overvloed. Elke keer, als er weer tekorten ontstonden doordat er geen regen viel, kwamen de Mekkanen Abdoelmoettalib smeken om met hen naar de berg Sabir te gaan waar ze hem smeekten om te bidden. Hij kon niemand kwetsen. En bad tot Allah de Verhevene om regen te schenken. De Heerser der Werelden, accepteerde zijn gebeden omwille van het Licht van onze Profeet dat op het voorhoofd van Abdoelmoettalib straalde en schonk regen in overvloed. Op deze wijze steeg Abdoelmoettalib met de dag in waarde en aanzien. De Mekkanen kozen hem als hun leider. Niemand ging tegen hem in en degene die onder hem werkte werd gelukkig en vond rust. De vorsten van die tijd erkenden de goedheid van Abdoelmoettalib maar ook zijn grootheid. Alleen de Qisra van Iran was jaloers op hem en hield een vijandige houding aan tegenover hem.

Abdoelmoettalib hield zich aan de religie Hanif, dat wil zeggen dat hij moslim was. Deze religie was van de voorouders Abraham. Daarom heeft hij nooit aan afgoderij gedaan en hij kwam zelfs niet in de buurt van de afgodsbeelden. Hij bad in de omgeving van Ka'ba tot Allah en deed zijn plichten.

Op een dag had hij een droom en iemand zei tegen hem: " Oh Abdoelmoettalib, sta op en graaf de Tajjibah!" De volgende dag: "Sta op en graaf de Barrah"!. De derde dag zei dezelfde persoon: " Sta op en graaf Madnoonah". De dromen bleven maar komen, het hield niet op. De vierde dag zei dezelfde persoon: "Oh Abdoelmoettalib! Sta op!, Graaf de put van Zemzem!" Toen vroeg Abdoelmoettalib: " Wat is Zemzem?" waar is de put?" Die persoon antwoordde: "Zemzem is een water, dat water zal nooit opraken en de diepste punt zal nooit gevonden worden. Het zal voldoende zijn voor de pelgrims die van alle hoeken van de wereld komen. Het is ontsproten uit de plek waar Djibril aleyhissalaam met zijn vleugel sloeg. Het is het water dat Allah de Verhevene heeft geschapen voor Ismael

[7] İbn Saa'd, *at-Tabakaat*, I, 82.

aleyhissalaam. De dorstigen, zullen gelest worden. De hongerigen zullen bevredigd worden. De zieken zullen genezen. Ik zal je de plek beschrijven. Als er offers worden gebracht dan wordt het restafval ergens gedumpt. Als jij daar nog bent zal er een raaf komen met een rode snavel. Met zijn snavel zal hij de grond omspitten. Op die plek waar de raaf omspit zul je ook een nest van mieren zien. Precies dat is de plek van de ZemZem.[8]

Abdoelmoettalib nam 's-Ochtends met zijn zoon Haris naar de Kaaba en begon in spanning af te wachten. Op een gegeven moment kwam er een raaf met een rode snavel, zoals in de droom beschreven. De raaf landde op een put en met zijn snavel begon hij te slaan op de grond. Daaronder kwam een mierennest te voorschijn. Abdoelmoettalib en zijn zoon Harith begonnen gelijk op die plek te graven. Na een tijdje gegraven te hebben werd het oog van de put zichtbaar. Toen Abdoelmoettalib dit zag begon hij de taqbir op te zeggen: 'Allahoeakbar, Allahoeakbar!

Vanaf het begin volgden de Quraishi de werkzaamheden van Abdoelmoettalib, zij keerden zich naar hem en zeiden:' Oh Abdoelmoettalib! Deze put is van onze vader Ismael. Wij hebben er ook recht op. Jij moet ons mee laten profiteren van dit werk!" Maar Abdoelmoettalib sprak ze gelijk tegen en zei: " Nee, dit werk is alleen een aan mij geschonken taak". Hierop zeiden de Quraishi: " Jij bent alleen. Je hebt maar een zoon. Is het überhaupt mogelijk om op deze wijze weerstand te bieden tegen ons." Toen had hij verdriet. Want ze beschuldigden hem met alleen zijn. Hij hief zijn handen op en smeekte: " Oh Mijn Schepper, schenk mij alstublieft tien kinderen. Als u mijn smeekbede accepteert, zal ik een van hen bij de Ka'ba offeren".[9]

Abdoellmoettalib zag in dat de graafwerkzaamheden gevaarlijk werden en dat er hevige strijden zouden kunnen losbarsten. Toen liet hij het graven en zocht de weg van de toenadering. De zaak moest door een rechter worden beslist. Toen zeiden ze gezamenlijk dat een waarzegger die in Damascus woonachtig was de zaak kon beslechten. Met de vooraanstaanden van de Quraishi ging men op pad. Onderweg was het zeer zwaar en de karavaan had last van dorst en honger en men moest stoppen. Er was behoefte aan zelfs een druppel water en de hitte was niet om uit te houden. Ondanks het feit dat dit de enige wens was konden ze midden in de woestijn nergens terecht.

Op het moment dat iedereen de wanhoop nabij was zei Abdoelmoettalib tegen hen: "Kom, kom! Verzamel! Ik heb water gevonden dat genoeg zal zijn voor ons en voor onze dieren!. Abdoelmoettalib die het heilige Licht van Mohammed aleyhissalaam op zijn voorhoofd droeg, zag dat zijn kameel zijn voet stootte tegen een grote steen en toen de

---

8 İbn İshaaq, *as-Seerah*, s, 2-5; İbn Hishaam, *as-Seerah*, I, 143; İbn Saa'd, *at-Tabakaat*, I, 83-84.

9 İbn Hihaam, *as-Seerah*, I, 144-145; İbn Sa'd, *at-Tabakaat*, I, 88.

steen bewoog kwam er van onder water uit. Iedereen kwam aangerend en dronken om hun dorsten te lessen.

Deze ootmoed van Abdoelmoettalib vonden de Quraishi erg groot. Ze zeiden: “ Oh Abdoemoettalib! We hebben jou onderschat. Jij bent degene die het verdient om de Zam Zam put te graven. Hierover gaan we nooit meer met u in discussie. Het heeft ook geen zin meer om naar de rechter te gaan, laten we terugkeren”. Ze keerden ook echt terug richting Mekka. Abdoelmoettalib kreeg de eer, dankzij het Licht op zijn voorhoofd, om de Zam Zam put op te graven en te ontginnen.[10]

Oh Geliefde van Allah, Oh beste onder de mensen, ik ben Uwe smachter

Zoals uitgedroogde lippen altijd en eeuwig verlangen naar water.

1.4 Abdoollah wordt geofferd

Na het opgraven van de put van Zamzam steeg de bekendheid van Abdoelmoettalib. Jaren gingen voorbij. De Schepper van de Werelden had de smeekbede die recht uit de diepste van zijn hart kwam geaccepteerd en had Abdoelmoettalib naast Haris nog tien zonen en zes dochters geschonken. De namen van zijn zonen waren: Qusem, Aboe Lahab, Hacl, Mooqawwim, Dirar, Zoebajir, Aboe Talib, Abdoollah, Hamza en Abbas. Zijn dochters waren Safiyya, Atike, Oemmoel Hakim Beyda, Berre, Oemayma en Arwa. Abdoelmoettalib hield het meest van Abdoollah. Het Licht op zijn eigen voorhoofd was namelijk overgegaan op Abdoollah.

Op een dag werd tegen Abdoelmoettalib in zijn droom gezegd: “ Oh Abdoelmoettalib! Doe wat je hebt beloofd! . ‘s-Ochtends offerde Abdoelmoettalib een geit. ’s-Nachts werd in zijn droom gezegd: “ Offer iets groters dan dat!” Terwijl hij de volgende ochtend een koe offerde kreeg hij weer een droom: “ Offreer iets groter!” werd hem bevolen. Toen vroeg hij: “ wat is groter dan dat?” Hij kreeg als antwoord: “ je had beloofd om een van je zoons te offeren. Kom nu je belofte na!” werd er gezegd.

De volgende dag verzamelde Abdoelmoettalib zijn kinderen en vertelde hen over de belofte en smeekbede die hij jaren gelden had gedaan. Daarna liet hij zoons weten dat hij een van hen moest offeren. Bij zijn kinderen zag hij geen tegenwerking. Bovendien zeiden zij: “ Oh onze vader! Doe wat je beloofd hebt! Je mag alles doen wat je wilt!” Abdoelmoettalib trok lootjes om te bepalen welke zoon het moest worden. Het was

---

10 İbn Hishaam, *as-Seerah*, I, 144-145; İbn Sa’d, *et-Tabakaat*, I, 81-88.

duidelijk dat het Abdoollah was, degene met op zijn voorhoofd het licht van de Heilige Profeet Mohammed Alaeyhissalaam en de zoon van wie hij het meest hield. Abdoelmoettalib werd zwak, zijn ogen vulden zich met tranen. Hij moest zijn belofte aan Allah de Verhevene bekend maken. Hij pakte een mes in de ene hand en de andere zijn geliefde zoon en zo kwam hij aan bij de Kaaba. De vader, met tranen in zijn ogen, bereidde zich voor om Abdoollah te offeren.

Op dat moment stonden de vooraanstaande Quraishi te kijken en zagen met verbazing in hun blikken wat er zich afspeelde, een van hen, de oom van Abdoollah zei: " Oh Abdoelmoettalib! Stop! Wij vinden het absoluut niet goed dat je deze jongen pijn gaat doen. Als jij zoiets doet zal het na jou bij de Quraish een rite worden. Iedereen zal dan zijn kind beloven en offeren. Wees geen voortrekker in zoiets! Probeer je Schepper op een andere wijze tevreden te stellen!... Daarna zei hij: " Vraag het aan een waarzegger, hij kan jou de weg wijzen".

Hierop ging Abdoelmoettalib naar de waarzegger Qutbe in Khahyber (of Saedjak)en vertelde hem over de situatie. De waarzegger vroeg: " Wat is de waarde van een mens bij jullie?" Een van de toehoorders antwoordde: "tien kamelen". Toen de waarzegger dit antwoord hoorde, zei hij: " u moet loten trekken tussen tien kamelen en uw zoon. Als het lootje op uw zoon komt moet u weer hetzelfde doen en op deze wijze doorgaan tot dat het lootje op de kamelen komt".

Abdoelmoettalib keerde gelijk terug naar Mekka en deed wat de waarzegger hem vertelde. Door steeds met tien kamelen te verhogen trok hij diverse malen lootjes. Het kwam steeds op Abdoollah. Pas toen het kamelenaantal op honderd uitkwam kwam het lootje op de kamelen uit. Om er zeker van te zijn deed Abdoelmoettalib nog een aantal trekkingen maar het kwam nu steeds op de kamelen uit. Abdoelmoettalib schreeuwde: "Allahoeakbar, Allahoeakbar!" en vol vreugde offerde hij de kamelen. Het vlees van de kamelen deelde hij in zijn geheel uit zonder dat hij of zijn kinderen ervan aten[11].

Sinds Adam Alaeyhissalaam is er bij Ismaeel ook de gebeurtenis van offeren. Aangezien de afstamming van onze Profeet teruggaat tot Ismaeel alaeyhissalaam zei onze Profeet: ' Ik ben de zoon van twee offers".[12]

1.5 Zijn vader Hazreti (Gezegende) Abdoollah

Toen Abdoollah die het Licht van Onze Profeet Mohammed alaeyhissalaam, die de

---

[11] İbn İshaaq, *as-Seerah*, p., 10-17; İbn Hishaam, a*s-Seerah*, I, 151-154; İbn Saa'd, *at-Tabakaat*, I, 88-94.

[12] İbn İshaaq, *as-Seerah*, p., 10-18; Hâkim, *al-Moostadraeq*, II, 604, 609; Aadjloonee, *Qashfoo'l-Haafa*, I, 199, 230

Effendi is van de twee werelden, draagt, werd geboren berichtten de mensen van het Boek elkaar hiervan en zeiden: “De vader van de Profeet van het Einde der Dagen is in Mekka ter wereld gekomen.”

De Israëlieten hadden een djellaba die geweven was van wol en die behoorde toe aan de Profeet Johannes die hem aanhad toen hij werd gemarteld en stierf als martelaar. Zijn heilige bloed zat aan deze djellaba. In hun geschriften stond: “ wanneer deze bloed weer gaat vloeien, dan zal de vader van de Profeet van de Laatste Dagen geboren zijn”. Welnu, toen de mensen van het Boek dit teken zagen begrepen ze dat Abdoollah geboren was. Echter, omdat ze jaloers waren probeerden ze hem herhaaldelijk te doden maar Allah, de Verhevene beschermde Abdoollah vanwege het Licht op Zijn voorhoofd.

Toen Abdullah de puberteit bereikte was hij een zeer gedistingeerde persoon tussen de mensen, hetzij qua uiterlijk, hetzij vanwege zijn hoge moraal. Van heinde en verre wilde iedereen zijn dochter met hem laten huwen. Vele vorsten hebben bij Abdoelmoettalib aangeboden om hun dochters te huwen met Abdoollah, zij zouden dan ook alle kosten op zich nemen maar Abdoelmoettalib wees ze allen af op een goede manier.

Abdoollah, werd achttien jaar en zijn knappe uiterlijk werd overal besproken. Het Licht op zijn voorhoofd scheen als de Zon en de meiden die hem zagen konden niet anders dan vervuld raken met liefde voor hem. Tot aan Egypte werd er gesproken over zijn uiterlijk en persoonlijkheid, tot ongeveer tweehonderd meiden kwamen helemaal naar Mekka om met hem te kunnen huwen. Abdoelmoettalib echter wilde voor zijn zoon de meest nobele, meest nette, beleefde en mooie meid vinden die ook verbonden was aan het Hanif geloof.

De Israëlieten die begrepen hadden dat de Profeet van de Laatste Dagen niet uit hun volk zou komen, konden hier niet goed tegen en besloten om Abdoollah te vermoorden. Hiervoor stuurden zij zeventig bewapende mannen naar Mekka. Ze wachtten het juiste moment af om toe te slaan. Op een dag dat Abdoollah naar de akkers ging vielen ze hem aan op een moment dat ze dachten dat niemand hen zag. Die dag was een van de verwanten van Abdoollah, Wahb bin Abdal Manaf, samen met een vriend op jacht gegaan. Zij zagen dat de Israëlieten Abdoollah aanvielen. Vanwege hun verwantschap besloten ze om Abdoollah te helpen maar de tegenstanders waren in te grote aantallen. Zij zouden zeer zeker verliezen in deze strijd. Zij vonden dan ook de weg van advisering het beste. Toen ze hen benaderden zagen ze mensen die op niemand van deze wereld leken, op hun goed gemeste paarden zittend met zwaard in handen en afkomstig uit de onbekende wereld in bliksemsnelheid te hulp schieten, met geluiden van takbir vielen zij de Israëlieten aan en nadat ze hen allen hadden gedood verdwenen zij voor onze ogen. Wahb

die deze situatie zag begreep wat de waarde was van Abdoollah bij God en hoe Abdoollah beschermd werd. Toen hij thuiskwam vertelde hij dit verhaal aan zijn vrouw en beiden vonden dat de gelijke van hun dochter Abdoollah was en besloten dan ook om Amina aan hem uit te huwen.

Ook Abdoelmoettalib had gehoord over Amina, de dochter van Wahb die een vooraanstaande figuur was van de Beni Zoehra volk. Over haar schoonheid, haar moraal, haar kuisheid maar ook haar passie. Wat de afstamming betreft waren ze ook familie van elkaar, een paar takken naar boven kwamen ze elkaar tegen. Hij ging naar het huis van Wahb om voor zijn zoon Abdoollah te vragen. Toen Abdoelmoettalib om de hand van Amina vroeg zei Wahb: “Oh zoon van mijn oom! Wij hebben dit voorstel al voor uw komst ontvangen” en hij vertelde over een gebeurtenis die hij had meegemaakt. Hij voegde eraan toe: “de moeder van Amina heeft gedroomd. Volgens haar kwam er een lichtbron in onze woning en dit gaf zoveel licht dat de hemelen en aarde oplichtten. Ik heb zelf afgelopen nacht gedroomd en ik zag onze opa Abraham alaeyhissalaam. Hij zei tegen mij:

“Abdoollah, de zoon van Abdoelmoettalib en jouw dochter Amina heb ik gehuwd. Ik vraag je om dat te accepteren!” Vandaag ben ik al de hele dag onder invloed van deze droom. Ik vroeg me al af waar jullie bleven en zat in spanning te wachten.” Abdoelmoettalib die deze woorden hoort zegt: “Allahoeakbar! Allahoeakbar!. Ten slotte lukte het hem om zijn zoon Abdoollah te huwen met Amina, de dochter van Wahb. Er zijn nog andere overleveringen over de huwelijksvoltrekking tussen Amina en Abdoollah.[13]

1.6 Zijn Heilige Licht gaat over op Zijn Moeder

Toen het Licht van de Wonder der Werelden, onze Effendi (sallalahoe aleyhi wa sallam) overging op zijn moeder zeiden alle schepselen tegen elkaar: “ De Komst van de Effendi van het Universum is nabij. Hij is de meest betrouwbare op de aarde en de zon van Zijn tijd, zei iedereen. Die nacht vielen alle afgodsbeelden in de Kaba neer. In die tijd was er een voedsel tekort in Makka al Moeqarrama. Al jaren viel er geen regen. De bomen hadden geen enkel groen blad, er was geen sprake van oogsten. Mensen zaten in moeilijkheden en ze waren wanhopig zonder te weten wat ze moesten doen. Nadat het heilige Licht van onze Geliefde Profeet overging van vader op moeder viel er zoveel regen, werd er zoveel geoogst dat men het jaar van overvloed noemde.

Toen onze heilige moeder Amina zwanger raakte was Abdoollah naar Damasuc voor handel. Op zijn terugkeer werd hij ziek. Bij zijn komst in Medina stierf hij bij zijn ooms, de

[13] İbn İshaaq, *as-Seerah*, p., 19-24; İbn Saa’d, *at-Tabakaat*, I, 94-95.

zonen van Naedjjar, op achttien, twintig of vijfentwintig jarige leeftijd. Op het moment dat dit nieuws bekend werd in Mekka was de hele stad in verdriet.[14] Abdoollah ibn-al Abbas vertelt: "De vader van onze Profeet Abdoollah stierf voordat zijn zoon geboren werd, de Engelen zeiden toen: " Oh onze Heer, Uw Boodschapper is als een wees achtergebleven" en Allah antwoordde: " Zijn beschermer en helper ben ik".

1.7 De gebeurtenis van de Olifant

Er waren nog twee maanden voor de geboorte van de Gezant van Allah (Sallallahoe Aleyhi Wa Sallam). Toen vond de gebeurtenis van de Olifant plaats. Om te voorkomen dat mensen van heinde en verre de Kaaba bezochten liet de gouverneur van Jemen, Abraha, met de hulp van de Byzantijnse keizer een grote kerk bouwen bij de Sana'a. Hij wilde dat mensen deze kerk bezochten. De Arabieren omdat ze al van oudsher de Kaaba bezochten, schonken helemaal geen aandacht aan de kerk die Abraha liet bouwen. Ze vonden het zelfs afkeurenswaardig. Er was zelfs een van hen die de kerk bevuilde.

Abraha werd boos om deze gebeurtenis en hij besloot om de Kaaba te vernielen. Om dit te bereiken maakte hij een groot leger klaar en liep richting Makka. Toen het leger van Abraha Mekka naderde begonnen zij de goederen van de Quraish te plunderen. Ook hadden zij beslag gelegd op tweehonderd kamelen van Abdoelmoettalib. Abdoelmoettalib ging naar Abraha en vroeg om teruggave van zijn kamelen. Abraha zei: " Ik kom hier om jullie Kaaba te vernietigen en jij maakt je druk om een aantal kamelen?" Abdoelmoettalib antwoordde: " Ik ben de eigenaar van mijn kamelen, de Kaaba heeft natuurlijk ook een eigenaar. Hij zal die zelf beschermen". Abraha: "Er is niemand die tegen mij op kan en de Kaaba kan beschermen!". Hij gaf Abdoelmoettalib zijn kamelen terug en stuurde hem weg. Daarna gaf hij zijn leger opdracht om de aanval te openen. In het leger van Abraha was er een olifant die helemaal vooraan liep, zij dachten dat vooral door deze olifant de zege gegarandeerd was, deze olifant heette: "Mammoet". Als Abraha richting de Kaaba wilde plofte de olifant neer op de grond en stond hij niet op. Terwijl als ze hem richting Jemen draaiden liep hij hard rennend die kant op maar richting Kaaba wilde hij niet lopen.

Daarna stuurde Allah de Verhevene op Abraha die dus niet voor elkaar kreeg om de Kaaba aan te vallen ook een zwerm vogels, Ababil. Deze vogels hadden elk een in de snavel en twee in de poten, drie stenen zo groot als erwten of kikkererwten die ze op het leger van Abrahah loslieten. Deze stenen spleten de soldaten in tweeën. Elk soldaat die geraakt werd, stierf gelijk. Zoals in de Koran vers ook beschreven staat leek het leger van Abrahah op een opgegeten oogstblad. Abarahah die dit zag gebeuren wilde in paniek

[14] İbn Saa'd, *at-Tabakaat*, I, 99-100.

vluchten, maar tevergeefs. Hij was het eigenlijke doelwit van de stenen en hij werd ook geraakt. Terwijl hij vluchtte vielen stukken vlees van zijn lichaam en hij stierf op een verschrikkelijke wijze. Deze gebeurtenis is in de Koran, in Soera Olifant als volgt beschreven:

“ (Oh Mijn Gezant! Degenen die de Kaaba wilde vernietigen) de eigenaren van de olifant (het leger van Abraha dat met olifanten was uitgerust), heb je gezien hoe Jouw Schepper met hen om is gegaan? Heeft Hij niet hun (valstrik om Kaaba te vernietigen) streven op niets laten lopen? Hij heeft zwermen vogels op hen afgestuurd. Elk van die vogels liet op hen een steen vallen dat van klei gemaakt was en in vuur is verbrand. Tot slot heeft Allah hen vernietigd als een oogstblad dat door ongedierte wordt opgegeten. (Nieuwe oogstbladeren die door ongedierte worden geknaagd, precies in die situatie kwamen ze terecht)”[15]

1.8 Heugelijk Nieuws

Onze Geliefde Profeet Mohammed alaeyhissalaam werd verkondigd aan iedere Profeet vanaf Adam alaeyhissalaam en aan hun aanhang; ze kregen allemaal te horen wat voor gebeurtenissen er plaats zouden vinden als Zijn geboorte naderde.

In de Thorah dat aan Mozes alaeyhissalaam is geopenbaard maar later is veranderd, staat het volgende:

“ Hij is zo een heilige persoon die groot is van gave en meest behulpzaam is. Hij is geliefd bij de armen en de genezer van de rijken. Hij, de schoonste der schonen en de reinste der reinen. Tijdens zijn praten is hij zachtaardig, tijdens zijn verdeling is hij rechtvaardig en in elke handeling oprecht. Tegen de heidenen is hij hard en streng. Hij heeft respect voor ouderen en liefde en erbarmen voor de jongeren. Hij is gauw tevreden. Hij heeft medelijden met gevangenen. Hij is altijd vrolijk. Zijn lach is een glimlach, hij schaterlacht niet. Hij is oemmi, dat wil zeggen dat hij noch kan schrijven noch lezen: zonder dat Hij iets las of schreef is alles Hem onderwezen. Hij is de Gezant van Allah de Verhevene. Hij is niet slecht van karakter en hij heeft geen slechte hart. In de winkels en op de markt verheft Hij Zijn stem niet. Zijn volgelingen zijn mensen met een hoog moraal. Op hoge plaatsen eren Zij de Namen van Allah. Hun Mueddin’ s nodigen vanuit de minaretten het volk tot het gebed. Zij verrichten het gebed met de rituele wassing. Tijdens het gebed stellen zij zich in rechte rijen op en staan in een keurige rij. ’s-Nachts is het geluid van hun vereringen hoorbaar als het geluid van een honingbij. Hij wordt geboren in

[15] İbn İshaaq, *as-Seerah*, p., 38-44; İbn Hishaam, *as-Seerah*, I, 43-56; İbn Saa’d, *at-Tabakaat*, I, 55-56, 92, 108; Soohaeylee, *ar-Raewdhool-Unf*, p.. I, 269-270.

Mekka. Van Medina tot Damascus zal alles onder Zijn bestuur komen. Zijn naam zal Mohammed zijn, Ik heb hem de naam Moetawaqqil gegeven.

Religies die verbasterd zijn heft Hij op en zal daarvoor in de plaats de ware religie verspreiden en doceren, totdat Hij daarmee klaar is zal ik hem niet van de aarde weghalen. Hij roept het volk op tot de Waarheid, met Zijn baraqah zullen de ogen die niet zien, weer kunnen zien en de oren die niet horen weer kunnen horen. De harten zullen schoon zijn van ongeloof…"

In het boek Zabur dat aan David is geopenbaard en later is gewijzigd staat:

"Hij is zo een persoon die zo vrijgevig is. Hij wordt nooit boos. Hij is altijd zacht. Hij is schoon, spreekt zoet en Zijn gezicht is zo vol licht. Hij is de geneesheer van de mensen. Hij weent veel, lacht weinig. Hij slaapt weinig, denkt veel. Zijn schepping is goed en schoon. Zijn woorden winnen de harten en trekken de geesten aan… O Mijn Geliefde! Trek het zwaard van de gaven en strijd met al je krachten op het toneel van heldhaftigheid om wraak te nemen op de heidenen. Verspreid Mijn dank en lof met een schone taal overal op de aarde. Alle hoofden van de heidenen zullen voor jouw wonderbaarlijke handen knielen…"

In het boek Indjiil (Bijbel) dat geopenbaard werd aan Jezus alaeyhissalaam maar later werd veranderd staat:

" Hij eet niet veel; Hij is niet gierig. Hij liegt en bedriegt niet en praat nooit slecht over anderen, hij is nooit in haast. Voor zijn eigen persoon zal hij nooit wraak nemen. Hij is niet lui. Hij roddelt over niemand…"

In de Bijbel staat verder:

" Als degene die van de kant van de Heer gaat komen, die Moenhamenna, die Heilige Geest die van de kant van de Heer zou komen, was gekomen zou Hij voor mij getuigen. Jullie zullen ook getuigen. Want jullie zijn al vanaf het begin bij mij. Ik zeg dit tegen jullie opdat jullie niet in twijfel vallen en niet dwalen." De benaming Moenhamenna hier is in de Syrische taal het woord voor Mohammed.[16]

1.9 De Periode van Djahilijja

Voordat de Lof der Universum geboren werd, was de hele wereld in geestelijke zijn in een zwaar donkere gat. Mensen kenden geen grenzen en werden alsmaar wilder. De religies die door Allah de Verhevene waren geopenbaard waren in vergetelheid geraakt; in

---

[16] İbn İshaaq, *as-Seerah*, p, 119-124; İbn Hishaam, *as-Seerah*, I, 232-233; İbn Saa'd, *at-Tabakaat*, I, 360-363.

plaats van de goddelijke regels waren er de meningen, opinies die uit de hoofden van de mensen kwamen. Alle schepselen hadden genoeg van de onderdrukking door de wilde handelingen van de mensen. Zij hadden het benauwd.

Alle volkeren die zich op de aarde bevonden waren Allah vergeten, de bron van alle geluk, vrede, rust, blijdschap, namelijk het geloof in de Ene Allah was van de aardbodem verdwenen. De storm van goddeloosheid had het geloof in Allah uit de harten gerukt, in de harten waren de visies van afgoderij gegrift in plaats van het geloof in Allah.

De religie die Mozes had gebracht was vergeten, Thorah was verschreven. Israëlieten waren vijanden van elkaar geworden. Het christendom van Jezus was ook in zijn geheel uit zijn verband gehaald en er was geen link meer met de eigenlijke religie. De drie-eenheid werd geaccepteerd. De ware Bijbel was verdwenen, de priesters hadden het veranderd zoals zij dat wenselijk achtten. Beide boeken waren niet meer de woorden van Allah.

In Egypte was de gewijzigde Thorah geldig, in het Byzantium het veranderde christendom. In Iran waren er mensen die het vuur aanbeden en het vuur van de gelovigen in het vuur werd al duizend jaar niet gedoofd. In China had je het Confucianisme, in India het Boeddhisme.

De mensen van Arabie waren nog meer in de war en gedwaald. Zij hadden in de Kaaba waar Allah de Verhevene veel waarde aan hechtte driehonderdenzestig afgodsbeelden geplaatst. Kaaba al Moazzama was juist een model van het Bayt al Ma' mur dat op de Troon der tronen door de engelen werd bezocht. De Schepper van de Werelden had altijd opgetreden als iemand de Kaaba had vervuild.

Het volk van Djoerhoem was erg ver gegaan met overspel en prostitutie. Dit volk was erg brutaal en zeer laag, de vorst van hen die dit zag gebeuren zei tegen hen: " Oh Volk van Djoerhoem! Wees bewust van het belang van de Harem van Allah en van de veiligheid van deze Harem, kom tot inkeer. De volkeren die jullie zijn voorgegaan, zoals de volgelingen van Eber, Selah en Jetro, jullie weten wat er met hen allemaal is gebeurd. Spreek elkaar aan op het goede en raad elkaar het kwade af. Vertrouw niet op jullie vergankelijke krachten en dwaal niet. Wees op je hoede dat je je niet afwendt van de Ware. Onderdrukking is reden voor verwoesting van mensen. Ik zweer tot Allah en zeg jullie dat iemand die in deze regio woont en toch kwaad doet, die zal door Allah bestraft worden met het ontnemen van zijn nageslacht en het doen verdwijnen van hen, in plaats van hen heeft Allah andere volkeren geschapen. De mensen van Mekka die hier wonen en doorgaan met hun kwaad en afstand nemen van de Ware kunnen hier niet eeuwig blijven. Jullie weten wat er is gebeurd met de volkeren van Tasm, Djedis en Amaliqa die hier woonden en langer leefden dan jullie, sterker waren dan jullie en veel meer in aantallen waren dan jullie, bovendien waren ze ook rijker dan jullie. Het feit dat zij de Harem al

Sharif bespotten en dat ze zich afkeerden tegen de Ware en kwaad deden was de oorzaak om ze te verbannen uit deze regio. Allah, de Verhevene heeft sommigen met een aanval van kleine mieren bestraft, sommigen met voedseltekorten en anderen met het zwaard verdreven, dat hebben jullie gezien of gehoord!

Maar zij luisterden niet. Tot slot heeft Allah hen op zeer strenge wijze gestraft voor hun handelingen die alle grenzen overschreden…

Juist op zo een moment woedt in het centrum van de aarde, in Mekka een grote storm van ongeloof, er wordt in het Huis van Allah honderden afgodsbeelden geplaatst zoals Lat, Oezza en Manat. Onderdrukking was er in overvloed, immoraliteit was gewone gang van zaken en werd als het ware als een heldendaad gezien. Arabie zat midden in een religieuze, geestelijke, sociale en politieke donkere situatie. Deze periode werd de periode van Djahilijja (:Onwetendheid) genoemd. In deze periode leefden mensen een nomadenleven en ze waren verdeeld in stammen. De Arabische stammen die constant in strijd waren met elkaar hadden onverwachte aanvallen en muiterij tot hun broodwinning gemaakt. In Arabie die bestond uit stammen waar de onderdrukking en muiterij alom verspreid werd was er geen politieke orde en geen maatschappelijke organisatie. Bovendien waren drankverbruik, gokken, overspel, diefstal, onderdrukking, leugens en immoraliteiten alom verspreid. Onrechtvaardigheid werd alom als een middel gebruikt die de sterke gebruikte tegenover de zwakke, dit was een verbazingwekkende en verschrikkelijke situatie; de vrouw was een simpele goed in handen van de man en werd aangekocht of verkocht. Sommigen vonden de geboorte van een dochter een schande en iets om je voor te schamen. Deze veronderstelling was zo toegenomen dat ze hun dochters levend begroeven in putten die ze in het zand hadden gegraven, terwijl de dochters huilden en "Papa, Papa!" riepen, hoorden zij dit gewoon niet aan en lieten hen ter dood achter door zand over hen te strooien. Deze handelingen knaagden niet aan hun geweten, integendeel dat was een handeling waarop ze trots waren. Kortom, tussen de mensen van toen waren liefde, barmhartigheid, goedheid, eerlijkheid als het ware verdwenen.

Echter was er wel iets in die periode bij de Arabieren dat wel aandacht behoeft. Dat is het feit dat letterkunde, literaire kunst en het mooi kunnen verwoorden van zaken zeer hoog in aanzien stond. Poëten en gedichten werden erg belangrijk geacht en dit vond men iets om trots op te zijn. Een krachtige poëet zorgde voor aanzien voor zichzelf en voor zijn volk. Op bepaalde tijdstippen werden braderieën gehouden. Er werden wedstrijden gehouden in het voordragen van gedichten en het toespreken van mensen. De gedichten van de mensen die als eerste eindigden werden aan de muur van de Kaaba gehangen. De

meest bekende zeven gedichten die in de periode van Djahilijja aan de Muur van de Kaaba werden gehangen kregen de naam “ al-Moallaqatu’s –Seb’a” dat betekent “zeven gehangenen”.

In die tijden waren de mensen in Arabie ook wat betreft hun geloof verdeeld. Een deel was absoluut ongelovig en accepteerde niets anders dan het wereldse leven. Een ander deel geloofde in Allah en het hiernamaals maar accepteerden niet dat er een Profeet zou komen tussen de mensen. Weer een ander deel geloofde wel in Allah maar niet in het hiernamaals. De grootste groep deed aan afgoderij en kende dus aan Allah metgezellen toe. Elke moeshriq (heiden) had een afgodsbeeld in huis.

Buiten al deze verscheidenheid waren er ook mensen die geloofden in de religie van Abraham en die “Haneef” werden genoemd. Zij geloofden in Allah en namen afstand van de afgoden. De vader van onze Profeet, Abdoollah, Zijn opa Abdoelmoettalib, Zijn moeder en sommige anderen waren aanhangers van deze religie. Alle groepen buiten deze Haneef waren op een dwaalspoor en bevonden zich in een grote duisternis.

U bent het Licht van de Werelden en zelfs de Geliefde van de Schepper
Sluit alstublieft voor diegenen die naar U verlangen niet Uw deur.

Laat Uw hooggeëerde Naam geen enkel ogenblik van mijn tong verdwijnen
Uw naam is een geneesmiddel voor mijn zieke hart, brengt mijn ziel tot leven

Ik hoop dat elk van Uw naam op een andere manier Shafaat (voorbede) zal plegen
Ahmed u Mahmud, Abul Qasim Mohammed Moestafa

U werd namelijk aangesproken met “ Wasshams” en zelfs met “ Wad-Doeha”
Wat zou er gebeuren als ik Uw gezicht zou vergelijken met de Zon en de Maan

Oh mijn hart wat is het waar je je mee bezig houdt aan zaken
Terwijl een simpele kaftan voldoende is om je lichaam te kleden

Mijn fouten, zonden zijn zover dat ik alle grenzen heb overschreden
Jij bent degene die mij kan helpen, ik kom tot Jou in volle hoop

Deze Moehibbi (degene die van je houdt) toont berouw, accepteer zijn berouw

Behoed hem voor de fitna van de duivel, O Heerser van de Wereld.

Sultan Soeleiman de Wetgever (Moehibbi)

HIJ VEREERT DE WERELD MET ZIJN KOMST (ZIJN GEBOORTE)

De werelden waren zo donker en het kwaad had de wereld zo onder zijn invloed dat de mensen hadden verlaten, om de Schepper van Alles, Allah de Verhevene te geloven en hem te aanbidden. Doordat ze zo gedwaald waren begonnen ze te de gebeurtenissen om zich heen en de schepselen van de Ware Schepper en zelfs de stenen die ze met eigen handen hadden gehouwen te zien als degene die ze moesten aanbidden en zagen hen als "goden".

De wereld was verdrietig, de schepselen waren verdrietig, de harten waren bedroefd en gezichten waren vergeten te lachen. De mens, een schepsel die door Allah boven de andere schepselen werd gesteld had een held nodig die hen van de Hel kon redden. De tijd voor zijn geboorte was dan ook nabij. De Universum stond klaar om de eigenaar van het Licht dat vanaf Adam via de reine voorhoofden overging welkom te heten. De Mens die geen voorbeeld kent en die de mensen en de djinn het eeuwige geluk zou laten zien kwam eraan!, De bron van medelijden en erbarmen, de Verheven Mens die met het Moraal van Zijn Schepper was opgevoed kwam eraan!...

De eigenaar van de plek dat Maqam al Mahmud heet, de meest geliefde van degenen die Shafaat plegen kwam eraan!.... De leermeester van het Universum, de kern van de schepselen, de Effendi van de mensen kwam!... De helper in nood op de Dag des Oordeels, de Sultan van de Profeten kwam eraan!... De Geliefde van Allah, de Verhevene, degene om wiens Liefde we geschapen waren, het Erbarmen van de Werelden, onze Lieve Profeet kwam eraan!.... (Sallallahoe Aleyhi Wa Sallam).

Degene die nu komt is de Sultan van de Wetenschap der Onbekende

Degene die nu komt is degene die Kennis heeft van de Eenheid van Allah

Degene die nu komt, door Zijn Liefde draait de aarde,

Zowel mens als engelen zijn vol verlangen op Zijn aantrede.

Zeven lagen aarde, zeven lagen hemel, kortom de hele Universum stond vol respect en blijdschap te wachten op de komst van de Heer der Profeten, de Zegel der Profeten en de Geliefde van de Schepper. De hele schepping stond klaar om in zijn eigen taal: “welkom Oh Gezant van Allah!” te roepen. 53 jaar na de Hidjra en twee maanden na de gebeurtenis van de Olifant, tijdens de twaalfde nacht van de maand Rabi al Awwal op een Maandagnacht tegen de dageraad werd in de Wijk van de Zonen van Hashim, in de buurt van het gebergte Safa’a in een huis het lang verwachte Licht van Allah, Mohammed Moestafa (Sallalahoe ta’ala wa alaeyhi wa sallam) geboren. Met Zijn verering van de aarde vond de wereld nieuw leven. Duisternis werd plotseling met het “Licht” opgeheven.[17]

Dit is zo een nacht, waarin de Almacht
Met Goddelijk Licht de werelden reinigt.
Deze nacht verandert Hij de wereld in Paradijs
Deze nacht schenkt Hij het geschapene erbarmen
Deze nacht komen alle tongen tot spreken
Deze nacht komt door zijn tong tot leven.
Moestafa is het erbarmen voor werelden
Ook is Hij de Pleiter voor de zondigen
Op dat tijdstip werd de Sultan der religie geboren
Hemelen en aarde werden met Licht bedolven
Al de schepselen werden gelukkig en blij met zijn allen
Verdriet verdween en een ieder kwam opnieuw tot leven

In het boek “Madaridj al Noeboewwa” staat:

“ De moeder die de hoogste eer heeft mogen behalen, de meest gelukkige Hazreti Amina, vertelt over haar zwangerschap het volgende: “ Toen ik zwanger van de Geprezene was heb ik nooit pijn en verdriet gekend. Ik voelde niet eens dat ik zwanger was. Pas na zes maanden, op een dag, ik was half in slaap, half wakker toen iemand naar mij kwam en zei: “ Weet jij voor wie jij zwanger bent?” “Dat weet ik niet” antwoordde ik. Toen zei die persoon: “ Wees ervan bewust dat jij in verwachting bent van de Laatste der Profeten!”

[17] İbn Saa’d, *at-Tabakaat*, I, 100-103.

Toen de bevalling naderde kwam die persoon weer en zei: “ Oh Amina! Als het kind geboren wordt, noem Hem dan Mohammed.” Volgens een andere overlevering zei hij: “ Oh Amina, als het kind geboren wordt noem hem dan Ahmed”.

Onze heilige moeder Hazreti Amina, vertelt het volgende over de bevalling:

“ Toen het zover was hoorde ik een krachtige stem. Ik trilde. Daarna zag ik een witte vogel die met zijn vleugel mij aaide. Van die angst en trilling was niks meer over. Op dat moment had ik dorst, het was alsof ik brandde van hitte. Naast mij zag ik een karaf dat witter dan melk was en waarin zoete drank zat. Die drank gaven ze mij aan om te drinken. Ik dronk, het was zoeter dan honing en koud. Ik had geen dorst meer. Daarna zag ik een groot licht, mijn huis was zo in licht vervuld dat ik niks anders dan dat licht zag.

Op dat moment zag ik vele vrouwen die om mij heen liepen en zich om mij bekommerden. Zij waren lang en hun gezichten straalden als de zon. Zij leken op de meiden van de stam van Abdoe Manaf. Ik stond er verbaasd van dat zij plotseling opdoken. Een van hen zei: “ Ik ben de vrouw van de Farao, Asiyah! De andere zei: “ Ik ben Maria, dochter van Imran. En dit zijn allemaal maagden uit het Paradijs” zei ze.

Tevens zag ik op dat moment een witte, lange van de hemel tot aan de grond hangende zijden stof. “Verberg hen voor de ogen van de mensen” zei men. Opdat moment kwam er een zwerm vogels. Hun snavels waren van smaragd en hun vleugels van robijn. Ik had van angst getranspireerd, van de zweetdruppels die vielen kwam de geur van musk vrij. Op dat moment werd het gordijn voor mijn ogen weggehaald. Ik zag de hele wereld van het oosten tot aan het westen. Ik was omsingeld door engelen.

Op het moment dat Mohammed Aleyhissalaam geboren werd legde Hij Zijn hoofd op de sajjda (de handeling die Moslims verrichten bij het gebed), Hij hief zijn wijsvinger op. Dan daalde er een stuk wolk van de hemel die hem omvatte. Ik hoorde een stem: “ Neem hem mee van het oosten naar het westen en laat hem alles zien. Laat hem alles zien zodat iedereen hem kan zien met Zijn naam, lichaam en zijn karakter. Zodat ze weten dat Zijn naam Măhi is, dat wil zeggen dat met Hem Allah de Verhevene alle tekenen van shirk (geloof in meerdere goden) heeft verbannen. De wolk verdween en ik zag Mohammed (sallalahoe aleyhi wa sallam) in een witte wollen stof. Precies op dat moment kwamen er drie personen wier gezichten straalden als de zon. Een van hen had een karaf van zilver, de ander een emmer van smaragd en weer een ander had zijde in zijn hand. Het was alsof er uit de karaf musk druppelde. Zij zetten mijn heilige zoon in de emmer. Ze wasten zijn heilige hoofd en voeten en wikkelden hem in de zijde. Daarna deden ze een heerlijke geur op zijn heilige hoofd, deden ze surma (oogschaduw) op de ogen en verdwenen.”

Van de hemel daalden engelen rij voor rij
Net als bij de Kaaba, om mijn huis cirkelden zij

De maagden van de hemel kwamen in groepen,
Mijn huis raakte verlicht door het licht van hun gezichten

Ook werd er in de lucht een matras neergezet
Genaamd Soendoes, door een engel klaargezet

Al deze zaken zag ik helder en duidelijk gebeuren
Vol verbazing stond ik naar hen te gluren

De muur werd gespleten en zij kwamen
Daar stonden voor mij drie maagden

Sommigen zeggen dat van de drie vrouwen
Asiyah er een was, die daar stond

De ander was Maria de Heilige, duidelijk
De laatste was een maagd uit de hemel

Zij kwamen en vereerden mijn huis
En zij groetten mij gelijk op dat moment

Zij kwamen en gingen om mij heen zitten
Ze vertelden elkaar het goede nieuws van Moestafa

Zij zeiden, een zoon als uw zoon is er nooit geweest
Deze wereld heeft sinds haar schepping nooit zoiets gezien

Zoals jouw zoon, de schoonste onder de schonen
Heeft de Schone Schepper aan geen moeder geschonken

Oh heilige vrouw U heeft een grote verworvenheid gevonden
Uit jou wordt de schoonste onder de schepping geboren

De hele schepping van het minuscule tot het grootste
In koor riepen zij uit, Marhaba (Hallo!)

Marhaba Oh Grote Sultan Marhaba
Marhaba Oh bezitter van Kennis Marhaba

Marhaba Oh het geheim van de Furqan
Marhaba Oh genezer van alle wonden Marhaba.

Marhaba Oh Nachtegaal van de schone tuinen,
Marhaba Oh gesprekspartner van de Schone Schepper.

Marhaba Oh steun van de zondige oemma,
Marhaba Oh toeverlaat van de wanhopigen

Marhaba Oh eeuwig levende, Marhaba,
Marhaba Oh helper van de lerenden Marhaba,

Marhaba Oh qurretul ayn-i Haleel
Marhaba Oh naaste geliefde van de Schone Schepper

Marhaba Oh Erbarmen van de werelden,

Marhaba, U bent de Pleiter voor de zondigen.

Marhaba, Oh Vorst van de twee werelden,

Om Jou is het Universum tot stand gekomen.

Ten tijde dat Mohammed aleyhissalaam geboren werd, waren bij Hazreti Amina aanwezig de moeder van Abdoerrahman bin Awf, mevrouw Shifaa , de moeder van Othman bin Abil As, mevrouw Fatima en de tante van onze Profeet mevrouw Safijja. Ook zij gaven aan dat ze het Licht zagen en de andere gebeurtenissen.

Mevrouw Shifaa vertelt het volgende: “ Ik ging die nacht naar Amina om haar te helpen. Op het moment dat Mohammed aleyhissalaam geboren werd hoorde ik hem bidden en smeken. Uit het Onbekende werd er gezegd: “Yerhamooqa Rabbuq”. Daarna kwam er een Licht tevoorschijn dat zo sterk was dat alles van het oosten tot het westen zichtbaar werd…”

Mevrouw Shifaa die hierna nog vele gebeurtenissen zag vertelt verder: “ Op het moment dat Hem zijn Profeetschap werd bekengemaakt heb ik zonder twijfel als een van de eersten mijn overtuiging uitgesproken”.

Mevrouw Safijja vertelde het volgende:

“ Toen Mohammed aleyhissalaam geboren werd, was alles in een Licht verhuld. Hij zette Zijn Hoofd op de grond, deed de sajjda en toen Hij Zijn gezegende hoofd ophief zei hij in duidelijke taal: “Lailaheillallah, Inni rasulullah” (er is maar 1 god en ik ben zijn gezant). Toen ik hem wilde wassen, zei men: “we hebben hem al gewassen en zo gezonden”. Zijn navel was geknipt en hij was al besneden. Gelijk na zijn geboorte pleegde hij de sajjda (hoofd op de grond uit eerbied voor God). Op dat moment zei Hij met zachte stem iets, ik zette mijn oor dichterbij zijn gezegende mond en hoorde hem zeggen: “Mijn oemma, mijn oemma”.

Toen onze Geliefde Profeet geboren werd, smeekte zijn opa Abdoelmoettalib bij de Kaaba tot Allah en bad tot Hem. Op dat moment kreeg hij het heugelijke nieuws. Op de dag dat Mohammed aleyhissalaam geboren werd had Abdoelmoettalib vele dingen zien gebeuren, hij was blij met dit nieuws en zei: “De naam en eer van deze zoon van mij zal erg hoog zijn”. [18]

---

[18] İbn Saa’d, *et-Tabakaat*, I, 100-103.

Zo tegenover het Huis van Allah had de Gezant
Zijn gezicht op de aarde gelegd en de sajjda verricht

Tijdens de sajjda prees hij met zijn hoofd en tong
Ook zijn vinger getuigde van de Eenheid.

Hij zei steeds, Oh Mijn Heer ik richt me tot U
Oh Mijn Heer schenk mijn Oemmah aan mij

Diep uit zijn hart verbond hij zich met de Ware
En vroeg steeds om zijn Oemmah en Oemmah

Abdoelmoettalib, was zo blij met deze geboorte dat hij tijdens de zevende dag van de geboorte het volk van Mekka drie dagen trakteerde op eten en drinken. Bovendien slachtte hij in elke wijk van de stad kamelen om die te laten dienen voor de mensheid en de dieren. Tijdens deze maaltijden antwoordde hij degenen die hem vroegen welke naam hij het kind had gegeven: "MOHAMMED" (sallallahoe alaeyhi wassalaam). Waarom heb je hem niet de naam van een van je voorouders gegeven vroegen ze dan, hij antwoordde dan: " Ik wilde dat Allah de Verhevene en de mensen hem zouden prijzen en eren". Volgens een andere levering werd de naam "Mohammed" gegeven door Amina, de moeder van onze Profeet.

Oh Schone wiens schoonheid lijkt op de dag en wiens gezicht op de maan,
Oh steun en toeverlaat van al degenen die gedwaald en gevallen zijn.

Oh Jij die de genezer bent van alle wonden van het hart,
Oh Jij die de sultan bent van alle geschapenen.

Jij bent de Sultan van alle Profeten,
Jij bent het Licht van alle Godvrezende mensen.

Jij bent de laatste zegel van de troon van gezantschap
Jij bent de laatste zegel van de keten der Profeetschap

Want Jouw Licht heeft de wereld doen opleven
Jouw schoonheid heeft de wereld doen opbloeien

Alle onwetendheid en de duisternis zijn daardoor verdween
De tuin der kennis bloeide meer dan voorheen

Oh Geliefde van Allah, help ons alstublieft,
Tijdens ons laatste adem, verheugt ons met Uw bezoek.

Suleyman Celebi

1.10 Wat er werd gezien in de nacht dat hij geboren werd

Voordat onze Profeet, de meest Vrijgevige (Sallallahoe aleyhi wa sallam) geboren werd en tijdens Zijn geboorte vonden er ten teken van Zijn verering van de wereld met Zijn komst vele gebeurtenissen plaats. Bekende mensen van die tijd zagen dromen voordat onze Profeet geboren werd. Als zij hun dromen lieten uitleggen aan de waarzeggers of de bekende geleerden van hun tijdperk werd er hen verteld dat deze tekenen waren van de komst van Mohammed aleyhissalaam. De opa van onze geliefde Profeet, Abdoelmoettalib vertelde het volgende: “ Een keer was ik in slaap gevallen. Ik

werd angstig wakker van de droom die ik zag. Ik ging gelijk naar een waarzegger, vertelde hem mijn droom en vroeg hem om uitleg. Toen ik bij hem kwam, keek hij mij aan en zei: " Oh Leider van de Quraishi! Wat is er met jou aan de hand? Op jouw gezicht zie ik iets aparts. Of is er iets belangrijks dat jou in deze toestand heeft gebracht?" " Ja, zei ik een droom die ik tot nu toe aan niemand heb verteld" en begon te vertellen.

" Deze nacht zag ik in mijn droom een grote boom. Een punt van deze boom reikte de hemel, de takken reikten van het oosten naar het westen. Deze boom had zo een licht dat hij uitstraalde dat de zon in het niet viel. Soms werd het zichtbaar, soms ging het uit het oog. De mensen waren gericht op die boom. Elk moment werd het licht steeds meer.

Sommigen van de Quraishi stam hielden zich vast aan de takken van de boom en anderen probeerden de boom om te kappen. Een jongeman probeerde degenen die de boom wilden omkappen verhinderen. Hij had een heel mooi gezicht en ik heb tot nog toe nog nooit zo een gezicht gezien. Bovendien had hij een heerlijke geur dat van zijn lichaam afkwam. Ik reikte mijn hand uit om een tak van de boom vast te houden maar ik kon er niet bij".

Toen ik klaar was veranderde het gezicht van de waarzegger. Zijn gezicht werd geel. Toen zei hij: " Jij zult van hem niet kunnen profiteren!" Ik vroeg wie dat wel zouden doen, waarop hij antwoordde: " Degenen die zich vastklampen aan de takken van die boom" en hij vervolgde:

" Uit jouw nageslacht zal er een profeet komen, hij zal overal heersen, mensen zullen tot zijn religie toetreden! ". Daarna draaide hij zich tot mijn zoon Aboe Taleb die bij mij was en zei:

" dit is waarschijnlijk zijn oom." Aboe Taleb had deze gebeurtenis aan onze Profeet verteld toen hij de Profeetschap kreeg en Hij zei: "Welnu, die boom is de boom van Abul Qasim, Al Amin Mohammed alaeyhissalaam".

Onze geliefde profeet Mohammed alaeyhissalaam werd geboren op een nacht, die nacht kwam er een ster op. De Joodse geleerden die dat zagen begrepen dat Mohammed alaeyhissalaam geboren was. Hassan bin Saebit van de Ashab al Qiram vertelt:

" Ik was acht jaar. Een keer in de ochtend schreeuwde en rende een van de Joden: "Oh Joden! De joden zeiden: "wat is er, waarom schreeuw je nou?" Ze kwamen om hem heen staan, hij zei dan: "Wees ervan op de hoogte dat de sterren van Ahmed deze nacht zijn opgekomen! Ahmed is deze nacht geboren…"

Alle afgodsbeelden in de Kaaba vielen neer op hun gezicht tijdens de nacht dat onze Profeet geboren werd. Oerwatubnoezzoebayr vertelt: " Van de Quraishi stam had een groep een afgodsbeeld. Een keer per jaar draaiden ze om dat beeld heen, ze slachtten

kamelen en dronken wijn. Weer zo een dag, toen ze bij het beeld kwamen zagen ze dat hij gevallen was op zijn gezicht. Ze tilden hem op maar hij viel weer. Dit gebeurde tot drie keer toe. Hierop steunden ze het aan alle kanten zodat hij overeind kon staan maar ze hoorden een stem die zei: "Een iemand is geboren, op de aarde is iedereen en alles in beweging. Alle afgodsbeelden zijn gevallen. De koningen rilden van angst!". Deze gebeurtenis was precies in de nacht dat Mohammed alaeyhissalaam geboren was.

In de stad van Medajin waar de Qisrah van Iran zijn kasteel had vielen de veertien pilaren om. Die nacht werd de Qisrah samen met zijn volk in angst wakker van het lawaai; sommige van de vooraanstaanden tussen hen vertelden de dromen die ze hadden gezien. Bij uitleg van de dromen bleek dat dit een teken moest zijn van een grote gebeurtenis.

Ook die nacht doofde het vuur van de Mazdeisten die het vuur aanbidden, dit vuur brandde al duizend jaar en het was een grote vuurhoop dat plotseling doofde. De datum dat het vuur doofde werd genoteerd en het was in de nacht dat de pilaren van het kasteel van de Qisra omvielen.

Ook het toen als heilig beschouwde meer van Saweh droogde op tijdens die nacht.

In de buurt van Damascus begon het uitgedroogde Sanawah rivier dat al duizend jaar geen water had spontaan te stromen en het water was er in overvloed aanwezig.

De nacht dat Mohammed geboren werd en daarna konden de duivel en de djinn de waarzeggers van Quraish geen informatie meer geven. Waarzeggerij hield dus op te bestaan.

De nacht dat onze Geliefde Profeet werd geboren en daarna zijn er nog meer gebeurtenissen geweest die nooit eerder hebben plaatsgevonden. Al deze zaken waren tekenen van het feit dat Mohammed, de laatste Profeet sallallahoe aleyhi wa sallam geboren was.[19]

1.11 De nacht van de geboorte (Maulid)

De nacht dat onze Profeet sallallahoe aleyhi wa sallam geboren werd wordt ook wel de nacht van Maulid genoemd. Maulid betekent de tijd van geboorte. Na de nacht van Qadr is het de meest heilige nacht en omdat tijdens deze nacht onze geliefde profeet geboren werd zullen degenen die blij waren met zijn geboorte worden vergeven. Het is heel erg goed om tijdens deze nacht te lezen over de gebeurtenissen die plaats vonden tijdens de nacht dat onze Profeet geboren werd, over zijn wonderen, luisteren naar zijn verhaal, het leren over zijn leven. Onze geliefde Profeet vertelde zelf ook veel hierover.

---

[19] İbn Kaseer, *al-Biedaayah*, III, 211-212.

Ashab al Qiram kwam deze nacht ergens bij elkaar en stonden stil bij deze nacht, zij lazen en vertelden verhalen over het belang van deze nacht. Alle moslims over de hele wereld herdenken elk jaar deze nacht als de Nacht van de Maulid. Overal worden de speciale teksten die we qaside noemen gereciteerd, deze hebben te maken met de geboorte van onze Profeet sallallahoe aleyhi wa sallam. Zo wordt de sultan van het Universum herdacht.

Elke oemma van elke profeet heeft de geboortedag van zijn eigen profeet tot een feestdag gemaakt. Deze dag is dan ook de feestdag van de Moslims en een dag van blijdschap en vreugde.

1.12 De zoogmoeder

Toen onze moeder Amina zijn heilige kind in haar armen nam, was het alsof ze het verdriet van het sterven van haar man was vergeten. Ze voedde hem negen dagen, daarna was het de slavin van Aboe Lahab, Soewayba die een paar dagen zoogmoeder was. Soewayba had daarvoor ook Hz. Hamza gezoogd en daarna Aboe Salama. Hafiz ibni Djazri zegt: “Als men Aboe Lahab in een droom zag en hem vroeg hoe het met hem gaat, antwoord hij dat hij in zijn graf wordt bestraft. Maar elk jaar, tijdens de twaalfde nacht van de maand Rabi al awwal, wordt mijn straf minder. Ik zuig aan het koude water dat tussen mijn twee vingers ontstaat en dat verkoelt. Deze nacht had Soewajba, mijn slavin, het nieuws gebracht over de geboorte van de gezant van Allah waarop ik door mijn blijdschap haar vrij had gelaten en haar had opgedragen om zoogmoeder voor hem te zijn.”

Het was de algemene gewoonte van het volk van Mekka om hun kinderen weg te sturen, naar zoogmoeders, zodat zij in de vrije en gezonde omgeving van de valleien in de buurt konden opgroeien, zij konden een tijd bij hun zoogmoeders blijven. Dit kwam door het warme weer van Mekka. Elk jaar kwamen er vele vrouwen naar Mekka met dit doel. Zij namen een kind met zich mee om te zogen. Als ze de kinderen groot hadden gebracht en terugbrachten kregen ze vele vergoedingen en cadeaus.

Ook het jaar dat onze Profeet werd geboren kwamen er vele vrouwen van de Beni Sa’d stam met dit doel naar Mekka. Elk van hen had een kind bij zich om te zogen. Beni Sa’ d stam stond onder de stammen van Mekka en omgeving als de meest beroemde op het gebied van eer, vrijgevigheid, eerlijkheid en ootmoed. Zij waren ook bekend vanwege het goede gebruik van de Arabische taal. De Qurasihi stammen en de voorgangers wilden vaak liever hun kinderen aan deze stam geven. In dit specifieke jaar was er een enorme droogte en voedseltekort bij de Beni Sa’d stam. Mevrouw Halima die behoorde tot deze stam vertelt over de situatie het volgende:

“Ik ging dat jaar in de velden kruiden plukken en was blij dat ik die kon vinden. Soms had ik na drie dagen nog steeds niets gegeten. Toch kreeg ik een kind. Van de ene kant was er honger, aan de andere kant was er de druk om de bevalling. Door honger kwam het wel eens voor dat ik het verschil tussen aarde en hemel, nacht en dag niet meer kon waarnemen. Op een nacht was ik in slaap gevallen in een veld. In mijn droom zag ik een persoon die mij deed duiken in een water dat nog witter was dan melk en zei: “Drink van dit water”. Ik dronk tot ik geen dorst meer had. Hij spoorde mij aan om nog meer te drinken. Ik dronk en dronk, het was zoeter dan honing. “Laat je melk veel zijn oh Halima!” zei hij. Ken je mij?” vroeg hij. Toen ik ontkennend antwoordde zei hij: “ Ik ben de dank en de verering die jij uitspreekt als je in moeilijkheden zit. Oh Halima! Ga naar Mekka. Daar zal een “Licht” jou gezelschap houden en zal je met overvloed terugkomen. Vertel deze droom aan niemand door!” Toen ik wakker werd zag ik dat mijn borsten vol melk waren en dat de spanning en honger die over mij heerste weg waren.”

Door het voedseltekort waren er vergeleken met voorgaande jaren nog meer moeders naar Mekka gekomen zodat ze met het geld in hun levensonderhoud konden voorzien. Iedereen probeerde een kind van een van de rijke families te bemachtigen. De vrouwen die snel waren gegaan hadden allen een kind gevonden. Maar omdat onze Profeet een wees was en ze dus bang waren dat ze niet veel zouden krijgen hadden ze Hem niet gewild. Tussen deze vrouwen bevond zich ook Halima die bekend stond om haar eergevoel, reinheid, zachtheid, tederheid, haar schaamtegevoel en haar goede moraal. Omdat het dier dat hen moest brengen zwak was waren ze te laat in Mekka aangekomen. Maar deze verlate aankomst had ervoor gezorgd dat ze nog meer kregen dan waarop ze gehoopt hadden. Samen met haar man zagen ze toen ze rondliepen in Mekka dat de rijkere kinderen al weg waren. Maar ze wilden ook niet terug met lege handen. Het was nu hun enige wens om met een kind terug te gaan.

Eindelijk kwamen ze een man tegen die respect afdwong en een heel lieve gezicht had. Deze was Abdoelmoettalib, de leider van Mekka. Toen hij er achter kwam wat zij wilden vroeg hij hen om zijn kleinzoon te nemen en om zo een grote eer en geluk te winnen. De warmte en oprechtheid van Abdoelmoettalib trok hen aan. Zijn voorstel accepteerden zij gelijk. Daarna bracht de oude opa Halima naar het huis van Amina. Halima vertelt het volgende:

“ toen ik aan het hoofdeinde van het kind kwam, zag ik hem gewikkeld in stof in groene zijde heerlijk slapen, hij verspreidde een heerlijke musk geur. Ik was zeer verbaasd en onmiddellijk voelde ik me tot hem aangetrokken, ik vond het dan ook zielig om hem te wekken. Toen ik mijn hand op zijn borst legde werd hij wakker, hij keek me aan en glimlachte naar mij. Ik was zo geraakt door die glimlach dat ik er even niet meer was.

Daarna nam ik hem in mijn armen nadat ik zijn gezicht bedekte, ik dacht dat de moeder zo een prachtig kind niet zou geven aan mij. Ik gaf hem mijn rechterborst en hij begon te zuigen. Ik gaf ook mijn linkerborst maar daarvan dronk hij niet. Abdoelmoettalib keerde zich naar mij en zei: " Wees blij dat je tussen de vrouwen de enige bent die zo een geschenk mag ontvangen."[20]

Amina gaf haar kindje dan ook aan mij en zei: " Oh Halima, drie dagen geleden werd er tegen mij gezegd: " degene die jouw kind gaat zogen is van de Beni Sa'd stam en van de Aboe Zoayb familie". Hierna zei ij: " Ik ben van de Beni Sa'd volk en de naam van mijn vader is Aboe Zoayb".

Halima vertelde ook het volgende:

"Amina vertelde mij nog meer verhalen van bijzondere gebeurtenissen en adviseerde mij. Ik vertelde haar op mijn beurt de droom die ik had toen ik naar Mekka kwam en dat ik onderweg van rechts en links steeds stemmen hoorde die zeiden: "Gefeliciteerd Oh Halima! Aan jou zal de eer ten deel vallen om het Licht te zogen die de ogen doet verblinden en de werelden doet verlichten"

Halima zegt ook:

"Toen we Mohammed aleyhissalaam kregen en het huis van Hz. Amina verlieten kwam ik bij mijn man. Hij keek naar het gezicht van het kind in mijn armen en hij was enorm verbaasd, hij zei: " Oh Halima, wees ervan bewust dat je een zeer heilige en zeer waarde volle kind hebt genomen". Ik zie op mijn beurt: "Ik zweer dat ik zoiets had gewenst, mijn wens is in vervulling gegaan".

Halima en haar man merkten onderweg vanuit Mekka al dat ze in goed gezelschap waren met Mohammed aleyhissalaam; Zijn baraqah raakte hen meteen. De zwakke en niet goed uitziende ezel was net een raspaard. De mensen met wie zij samen gekomen waren en al eerder dan hen vertrokken waren haalden zij hen in en lieten hen in verbazing achter. Toen ze terugkwamen in de grondgebieden van Beni Sa'd raakten zij in nooit eerder meegemaakte overvloed en baraqah. De uiers van de dieren die weinig melk hadden waren vol met melk en druppelden zelfs. De buren die dit zagen verbaasden zich hierover en ze begrepen dat dit te maken had met het kind dat ze hadden genomen om te zogen…

Door de droogte hadden ze vele problemen en een keer gingen ze voor de gebedsdienst voor de regen. Ze namen Mohammed alaeyhissalaam mee en baden tot God en omwille van Hem regende het heel veel.

---

[20] Soohaeylee, *ar-Raewdhool-Unf*, p. II, 144-145; Kastalaanî, *al-Mewaahiboo'l-Ledooniyyah*, s. 37.

Onze Profeet, dronk van de rechterborst van zijn zoogmoeder Halima maar niet van haar linkerborst. Dat liet hij over aan zijn zoogbroertje. Toen hij twee maanden jong was begon Hij te kruipen. Met drie maanden stond hij op, met vier maanden liep hij door steun te vinden bij de muur. Met vijf maanden liep hij, met zes maanden liep hij al snel. Met zeven maanden kon hij overal naar toe. Met acht maanden kon hij zich verstaanbaar maken en met negen maanden kon hij op zeer duidelijke wijze praten. Toen hij tien maanden was begon hij met pijl en boog te schieten. Halima vertelt: " Toen hij begon te praten was het eerste wat hij zei: "Lailahe illallahoe wallahoe akbar. Walhamdoelillahi Rabbil Alemin". Sinds die dag reikte hij zijn hand aan niets uit zonder eerste de naam van Allah de Verhevene te noemen. Met zijn linkerhand at hij helemaal niks. Toen hij net begon te lopen stond hij verder af van de kinderen die aan het spelen waren en zei tegen hen: "Wij zijn niet hiervoor geschapen", Elke dag werd hij omgeven door een licht als een zonnestraal waarna het weer openging. Hij sprak met de maan en telkens wanneer hij naar de maan wees bewoog de maan.

Halima vertelt ook:

"Mohammed aleyhissalaam heb ik geen melk meer gegeven toen hij twee jaar werd. Daarna zijn we met mijn man naar Mekka gegaan om hem aan zijn moeder te geven. Maar we waren zo met zijn baraqah gevuld dat we geen afscheid van hem wilden nemen, het niet meer kunnen zien van zijn heilige gezicht leek ons erg zwaar. Ik heb zijn situatie aan zijn moeder uitgelegd. Amina zei: " Mijn zoon heeft een hoge naam". Ik zei: "Bij Allah, ik heb nooit eerder iemand gezien die meer heilig was dan hem". Ik vond daarna allerlei redenen die ik aanwendde bij Amina om hem nog even bij mij te laten. Zij wilde ons niet krenken en gaf toestemming dat hij bij ons mocht blijven. Samen met hem kwamen we terug bij onze stam. Hierdoor vulde ons huis zich met baraqah, onze goederen, bezittingen namen toe en ons aanzien groeide. Wij kregen ontelbare giften"[21]

1.13 Zijn Heilige Borst wordt geopend

Halima heeft het volgende verteld:

"Op een dag vroeg de Schoonste der Werelden (Sallallahoe aleyhi wa sallam) aan mij: "mijn gebroeders zijn in de ochtenden niet te zien. Hoe komt dat?" Ik antwoordde: "Zij hoeden de schapen, zij komen alleen 's-Nachts thuis". Daarop zei hij: "Stuur mij ook samen met hen. Laat mij ook schapen hoeden". Ik voerde allerlei argumenten aan om dat niet te doen. Daarna zei ik om hem welgevallig te zijn: "Oké". De volgende dag kamde ik

---

21 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 25-28; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 158-167; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 108-115.

zijn heilige haren. Ik deed zijn kleding aan en stuurde hem samen met zijn gebroeders. Een aantal dagen ging hij met hen. Op een dag kwam zijn broer Shayma van de akkers, ik vroeg aan hem: “Oh mijn geliefde zoon, waar is Mohammed?” “Hij is in het veld” antwoordde hij. Ik vroeg: “hoe kan hij tegen deze hitte?” Shayma antwoordde: “Oh mijn moeder! Hem zal nooit iets overkomen. Want boven zijn heilige hoofd is er altijd een wolk die continu met hem beweegt; op deze wijze wordt hij behoed voor de hitte van de zon.” “Wat vertel jij allemaal? Alles wat je nu vertelt, is dat waar?” Hij zweerde dat het waar was. Pas toen voelde ik me op mijn gemak. Weer tijdens een middag kwam zijn broer Abdoollah bij mij en zei: “Oh Mijn Moeder! Kom gauw! Mijn Quraishi broeder en ik waren de schapen aan het hoeden. Opeens kwamen drie mensen in groene gewaden tevoorschijn. Zij namen mijn broeder mee en brachten hem naar de top van de berg. Ze lieten hem op zijn rug liggen en met een mes openden ze zijn buik. Toen ik hierheen kwam waren ze nog daar. Ik weet niet of mijn broer nog in leven is.” Op dat moment voelde ik de bloed in mijn hersenen stromen. In rap tempo gingen we erheen. We zagen hem. Gelijk kuste ik zijn hoofd en zei: “Oh Mijn oogappel! Oh erbarmen van de werelden! Wat is dit? Wat is er met jou gebeurd? Wie viel jou lastig?

Hij zei: “Toen ik pas het huis verliet zag ik twee mensen in groene gewaden. Een ervan had een karaf van zilver en de ander een emmer van smaragd. De emmer was vol met iets dat witter is dan sneeuw. Ze brachten mij naar de top van de berg. Een ervan liet mij op mijn rug liggen. Terwijl ik alles observeerde maakte hij mijn borst open tot aan mijn buik. Ik had helemaal geen pijn. Ze deden hun handen erin en haalden alles eruit. Ze wasten het met dat witte spul en plaatsten het terug. Een van hen zei tegen de ander: “Sta op zodat ik ook mijn plicht kan uitvoeren” en hij stopte zijn hand naar binnen en haalde mijn hart eruit. Het waren twee delen vlees en van de binnenkant haalde hij iets zwarts eruit die hij weggooide. Hij zei dan: “In Jouw lichaam was dit het deel dat van de duivel was. Wij hebben het er nu uitgehaald. Oh Geliefde van Allah! We hebben jou gered van kwade gedachten en van de bedriegerij van de duivel”. Daarna vulden zij mijn hart met iets moois en zachts dat ze bij zich hadden. Met een stempel van Licht bestempelden zij het. De kou van die stempel voel ik nog steeds in al mijn organen. Toen een van hen zijn hand op de opening op mijn borst legde was de wond genezen. Hierna wogen ze mij met tien mensen van mijn oemma en ik woog zwaarder. Met duizend mensen was ik nog zwaarder. Hierop zei een van hen tegen de ander: “Stop maar met het wegen van hem. Bij Allah, al zouden we hem met de hele oemmah wegen dan nog zou hij zwaarder wegen”. De plek dat open was gehaald was op zijn borst zichtbaar.[22]

---

[22] Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 121; Ibn Hishaam, as-Seerah, p., I, 164-165; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,s. II, 167.

Deze gebeurtenis die Onze Geliefde Profeet mee heeft gemaakt en die ook in de Koran in Soera Al Inshirah (94:1) eerste vers beschreven wordt, is de gebeurtenis die “Shaqq al Sadr” dat wil zeggen de splijting van de borst genoemd wordt.

Nadat de Profeetschap van Mohammed sallallahoe aleyhi wa sallam bekend werd vroegen sommigen van de Ashab al Qiraam: Oh Gezant van Allah! Wilt U ons over Uzelf vertellen?” Waarop Hij dan antwoordde: “ Ik ben de smeekbede van mijn grootvader Abraham. Het heugelijke nieuws van mijn broeder Jezus! De droom van mijn moeder… toen zij van mij in verwachting was zag zij een Licht dat uit haar kwam dat zelfs de kastelen van Damascus verlichtte… Ik ben getogen en gevoed bij de zonen van Sa’d bin Baqr”.

Halima bracht Hem na zijn vierde levensjaar terug bij zijn moeder in Mekka. Zijn opa Abdoelmoettalib gaf Halima heel veel geschenken. Halima verwoordde haar pijn toen ze hem achterliet in Mekka met de volgende woorden: “ Het was alsof ik mijn leven en mij hart ook samen met Hem daar achter had gelaten”.

1.14 De sterfte van Zijn geliefde moeder

Onze Geliefde Profeet Mohammed sallallahoe aleyhi wa sallam, woonde tot zijn zesde levensjaar bij zijn moeder. Toen hij zes jaar was, ging hij samen met zijn moeder en een slavin die Oemm Aymen heette, het graf van zijn vader Abdoollah en andere familieleden bezoeken in Medina. Hier bleven ze een maand lang. Onze Profeet heeft in Medina in een zwembad van de zonen van Nedjar leren zwemmen. Tijdens deze lessen zag een Joodse geleerde de tekenen van profeetschap bij hem. Hij naderde hem en vroeg hem naar zijn naam. Toen hij als antwoord kreeg: “ Ahmed “ zei die geleerde: “Dit kind zal de Profeet van het Einde der dagen worden!”. Ook andere Joodse geleerden die daar waren zagen bij hem tekenen van profeetschap en praatten onderling erover dat Hij een profeet zou worden. Oemm Aymen die hoorde waar zij over spraken kwam dit vertellen aan onze moeder Amina en die was bang dat hem iets aangedaan zou worden en daarom vertrokken ze weer richting Mekka. Toen ze aankwamen bij een plaatsje dat Abwa heet werd Hz. Amina ziek. Haar ziekte werd steeds erger en soms viel ze ook flauw. Ze keek haar geliefde zoon Mohammed die bij haar was aan en zei: “Oh zoon van de persoon die met de gunst van Allah van de pijl der dood werd gered in ruil voor honderd kamelen! Moge Allah jou heiligen. Als alles wat ik in mijn droom zag werkelijkheid wordt zal jij door Allah, de bezitter van schoonheid en vrijgevigheid gezonden worden om de zonen van Adam te laten weten wat halal en haram is. De Ware Schepper zal jou redden van en beschermen tegen de afgoderij die duurt net zo lang als er volkeren zijn”, daarna zei ze de volgende woorden:

Wat nieuw is wordt oud, levenden sterven
Wat veel is neemt af, is er iemand die jong is gebleven?

Ik zal ook sterven, enig verschil is:
Jou heb ik gebaard, dat is mijn eer.

Ik laat een goed kind achter,
Ik sluit mijn ogen, innerlijke rust is mijn deel

Mijn naam zal altijd worden herinnerd
Jouw liefde blijft eeuwig in de harten leven.

Daarna stierf zij. Daar werd ze ook begraven. Toen onze moeder Amina stierf was ze twintig jaar. Oemm Ayman nam de Effendi van de Werelden bij zich en na een reis van een aantal dagen bracht ze hem naar zijn opa Abdoelmoettalib.[23]

1.15 Bij zijn opa

De vader en moeder van de geliefde van Allah, onze Effendi sallallahoe alaeyhi wa sallam, hoorden toe aan de religie van Abraham alaeyhisselaam. Dat wil zeggen dat zij moe'min waren. Islam geleerden gaven aan dat zij tot de religie van Abraham hoorden en nadat het profeetschap van Mohammed alaeyhissalaam bekend werd gemaakt zijn zij om tot zijn oemma te kunnen behoren weer tot leven gewekt waarna ze het woord van Shahada (getuigenis) hoorden, herhaalden en zodoende deelden zij ook mee dat ze deel uitmaakten van de oemmah van Mohammed.[24]

Tot zijn achtste levensjaar groeide Mohammed op bij zijn opa. Zijn opa Abdoelmoettalib was in Mekka een geliefde persoon die vele zaken bestuurde. Hij was geduldig, had een sterke moraal, eerlijk en vrijgevig. Hij gaf armen te eten, zelfs dieren die honger en dorst hadden werden door hem geholpen. Hij geloofde in Allah de Verhevene

[23] Ibn Hishaam, as-Seerah, p., I, 168; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 116.

[24] Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, I, 652.

en in het hiernamaals. Hij onthield zich van het kwaad, en nam afstand van alle lelijke en kwalijke zaken uit de periode van Djahilijja. In Mekka ging hij in tegen onrechtvaardigheid en onderdrukking, hij ontving en fêteerde de gasten. Het was zijn gewoonte om in de maand Ramadan zich terug te trekken op de berg Hira. Hij hield van kinderen en zat vol medelijden. Hij gaf heel veel om zijn kleinzoon die hij vaak omhelsde en hij liet hem geen enkel ogenblik alleen. Hij gaf hem heel veel aandacht en liefde. In de schaduw van Kaaba had hij een persoonlijk kussen waar hij op zat maar die deelde hij met Mohammed, degenen die dat wilden verhinderen berispte hij: "Laat mijn zoon, Zijn faam is hoog" zei hij dan.[25] Tegen de oppas van onze Profeet, Oemm Ayman, zei hij: "Let goed op mijn kind. Het volk van het boek zegt over mijn zoon dat hij de Profeet wordt van deze oemmah". Oemm Ayman vertelde: "Ik heb tijdens zijn kinderjaren nooit gemerkt dat hij klaagde over honger of dorst. 's-Ochtends dronk hij een slok zamzam. Als we hem te eten wilden geven zei hij: "Nee, ik wil niet, ik ben vol.

Als Abdoelmettalib sliep of alleen was in zijn kamer mocht niemand anders dan Mohammed zijn kamer in. Hem omhelsde hij dan met heel veel liefde, aaide hem. Hij genoot zichtbaar van de woorden en de handelingen van hem. Tijdens het eten mocht hij bij hem zitten, op zijn knie en het beste en het lekkerste van het eten gaf hij aan hem. Zonder Mohammed aleyhissalatoe wa sallam ging hij nooit aan tafel. Over hem had hij veel dromen gezien en met hem vele zaken meegemaakt.

Een keer was er in Mekka droogte en voedseltekort ontstaan. Abdoelmoettalib droomde en op basis van deze droom nam hij Mohammed aleyhissalatoe wa sallam bij zijn hand en ging met hem de berg Aboe Qubays op en smeekte tot Allah: "Mijn Allah, omwille van dit kind, geef ons regen en maak ons blij". Zijn smeekbede werd gehoord en regen kwam in overvloed. De poëten van die tijd maakten hier toen gedichten over.

1.16 De Monnik uit Nadjran

Abdoelmoettalib zat een keer bij de Kaaba wanneer een monnik uit Nadjran bij hem kwam en begon te praten. Hij zei:"Wij hebben gezien in de geschriften wat de tekenen zijn van de laatste Profeet die uit het midden van de zonen van Ismael zal komen. Deze stad, Mekka, is zijn geboortestad. Dit zijn de kenmerken van hem!" en hij noemde ze een voor een op. Op dat moment was onze geliefde Profeet bij hem gekomen. De Monnik uit Nadjran begon hem aandachtig te bekijken, dan kwam hij dichterbij en keek naar zijn ogen, zijn rug en naar zijn voeten en vol enthousiasme zei hij: "Dit is Hem. Is dit kind een

---

[25] Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 70-74.

van jouw nakomelingen?" Abdoelmoettalib zei: "Hij is mijn zoon!" Toen zei de monnik uit Nadjran: "In de Geschriften lezen we dat Zijn vader niet in leven moet zijn!". Abdoelmoettalib zei dan: "Hij is de zoon van mijn zoon, Zijn vader is overleden voordat Hij geboren werd en Zijn moeder in verwachting was. De monnik antwoordde: "Nu heb je de waarheid verteld". Hierop zei Abdoelmoettalib tegen zijn zonen: " Hoor goed aan wat er over de zoon van jullie broeder wordt gezegd en pas goed op Hem".

1.17 De sterfte van Zijn opa

Abdoelmoettalib riep zijn zonen bij zich toen zijn sterfte naderde en zei tegen hen: "De tijd is gekomen om te verhuizen naar het hiernamaals. Mijn enige zorg is dit weeskind. Kon ik maar langer leven om hem verder te dienen. Maar wat doe je er tegen? Mijn leven is niet toereikend hiervoor. Nu is mijn hart en mijn tong in vuur en vlam vanwege dit verlangen. Ik wil deze parel aan iemand toevertrouwen. Ik vraag me af wie van jullie Hem het beste zoals het hoort zal beschermen en Zijn rechten zal respecteren". Aboe Lahab ging op zijn knieën en zei: " Oh Effendi van de Arabieren! Indien U iemand in Uw hoofd heeft om Hem aan toe te vertrouwen is dat prima maar indien U dat niet heeft dan kan ik dat wel doen". Abdoelmoettalib zei tegen hem: " Jij hebt veel bezittingen. Maar jij hebt een koud hart en je hebt een tekort aan gevoel voor medelijden. Het hart van een wees echter is gewond en fragiel. Het kan gauw breken". Een aantal van de andere kinderen tussen hen stond ook op en ze gaven hetzelfde aan maar Abdoelmoettalib gaf hen allemaal hun persoonlijke kenmerken aan en weigerde. Toen het de beurt was voor Aboe Talib zei hij: "Ik wil meer dan wie ook voor hem zorgen. Maar in het bijzijn van mijn oudere broers zou het niet goed zijn om naar voren te treden. Ik heb weinig bezittingen maar mijn trouw is meer dan die van mijn broers". Abdoelmoettalib reageerde: " Je spreekt de waarheid. Jij bent degene die het meest geschikt is voor deze taak. Echter, ik raadpleeg hem bij alles wat ik doe en ik handel volgens zijn wil. Elke keer is het resultaat wel goed maar ook hierover wil ik met hem overleg plegen. Degene die Hij kiest zal ik ook accepteren."

Dan draaide hij zich naar onze Geliefde Profeet en zei: " Oh mijn oogappel! Met jouw verlangen in mij ga ik richting het hiernamaals. Welke van je ooms kies jij?" Onze Geliefde Profeet stond toen op en omhelsde Aboe Talib en ging op zijn knie zitten. Abdoelmoettalib vond dat heel fijn en zei: "Allah zij dank. Dat was ook wat ik wilde" en hij draaide zich naar Aboe Talib en zei: "Oh Aboe Talib! Deze parel heeft niet de liefde van een vader en een moeder gekend. Hou daar rekening mee en wees zuinig op hem. Ik zie jou hoger in dan mijn andere kinderen. Deze grote en zeer waardevolle taak ligt op jouw schouders. Jij bent namelijk van dezelfde moeder als zijn vader. Bescherm hem als je eigen ego. Heb je deze

nalatenschap van mij geaccepteerd?" Aboe Talib antwoordde; "Ik heb het geaccepteerd". Abdoelmoettalib omhelsde onze geliefde Profeet, kuste zijn heilige hoofd en gezicht en snoof zijn geur op. Daarna zei hij: "Wees allen ervan getuige dat ik nog nooit eerder iets beters heb geroken en nooit eerder een mooier gezicht heb gezien".[26]

1.18 Onder bescherming van Aboe Talib

Na de sterfte van Aboe Talib begon de Effendi van de Universum sallallahoe aleyhi wa sallaam, vanaf zijn achtste levensjaar bij zijn oom Aboe Talib te wonen en op te groeien. In die tijden was ook Aboe Talib zoals zijn vader Abdoelmoettalib, een van de vooraanstaanden van de Quraishi stam in Mekka, hij werd geliefd en gerespecteerd. Men luisterde naar hem. Hij hield meer van hem dan zijn eigen kinderen, zonder hem sliep hij niet en ging nergens heen. Hij zei altijd; "Jij bent de beste en de meest Heilige!". Voordat hij zijn hand uitreikte om te eten begon hij niet aan zijn maaltijd, hij wilde dat Mohammed eerst begon met eten. Soms liet hij voor Hem een aparte tafel dekken. Als hij 's-Ochtends opstond zag hij dat zijn gezicht straalde als de maand en zijn haren gekamd waren. Aboe Talib had niet veel bezittingen en hij had een groot gezin. Vanaf het moment dat hij de gezant van Allah, (sallallahoe aleyhi wa sallam) onder zijn hoede nam vond hij overvloed en baraqah.Indien het volk van Mekka in problemen kwam door de droogte nam Aboe Talib hem mee naar de Kaaba en bad tot Allah. Met zijn baraqah viel er veel regen. Zo werden zij gered van de droogte en voedseltekorten.[27]

1.19 Monnik Bahira

Onze geliefde profeet Mohammed was twaalf jaar toen op een dag hij zag dat Aboe Talib zich aan het voorbereiden was op een handelsreis. Toen hij merkte dat hij niet mee mocht, zei hij tegen Aboe Talib: " Aan wie vertrouw je mij toe in deze stad? Ik heb noch een vader, noch iemand die zich om mij bekommert!." Deze woorden hakten erin bij Aboe Talib, zodanig dat hij besloot om hem ook mee te nemen. De handelskaravaan kwam na een lange reis aan bij een klooster dat aan Christenen behoorde in Bosra en hield daar aan. In dit klooster woonde een monnik die Bahira heette. Deze was vroeger een van de Joodse geleerden maar later bekeerde hij zich tot het christendom, hij had een boek in zijn bezit dat van hand naar hand was gegaan en bewaard was gebleven en dit boek gebruikte

---

[26] Ibn Ishaaq, as-Seerah, s, 45-48; Ibn Hishaam, as-Seerah, p., I, 169-178; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 117; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,II, 188..

[27] Ibn Hishaam, as-Seerah, p., I, 179-180; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 119.

hij vaak om vragen te beantwoorden. Hij had nooit eerder aandacht besteed aan de karavanen van de Quraishi stammen die hier in de voorgaande jaren voorbij gingen. Elke ochtend klom hij op het dak van zijn klooster en keek naar de richting waar de karavanen vandaan kwamen en vol verwachting keek hij uit naar iets. Dit keer was er iets met hem aan de hand en vol enthousiasme was hij opgesprongen van zijn plek. Hij zag namelijk de karavaan van de Quraishi in de verte aankomen maar het bijzondere was dat er boven hen steeds een wolk bleef hangen en met hen meeging. Deze wolk zorgde voor verkoeling van onze Profeet. Toen de karavaan aanhield, zag Bahira dat de boom waaronder onze Geliefde Profeet ging zitten zich over hem boog en dit maakte hem nog enthousiaster. Hij liet gelijk eten serveren. Daarna stuurde hij iemand om iedereen die zich in de karavaan van de Quraishi bevond uit te nodigen voor een maaltijd. Degenen die zich in de karavaan bevonden lieten onze Geliefde Profeet achter zodat hij op de spullen kon letten en gingen naar de monnik. Bahira keek aandachtig naar de gasten en vroeg hen: “Oh mensen van Quraish, is er iemand tussen jullie die nog niet gekomen is om te eten?” “Ja, er is nog een persoon die we hebben achtergelaten” antwoordde de groep. De wolk was namelijk achtergebleven op de plek van de karavaan terwijl de mensen allemaal waren gekomen. Toen hij dit zag begreep hij dat er nog iemand was achtergebleven. Monnik Bahira wilde per se dat hij ook kwam. Toen hij aankwam bekeek Bahira hem aandachtig, hij onderzocht hem bijna. Hij vroeg aan Aboe Talib; “Is hij een nakomeling van jou?” Toen Aboe Talib antwoordde dat het zijn zoon was zei de monnik; “In de Geschriften staat dat de vader van dit kind niet in leven zal zijn, Hij is niet jouw zoon”. Dit keer zei Aboe Talib: “Hij is de zoon van mijn broer”. Bahira vroeg; “Wat is er met zijn vader gebeurd?” Aboe Talib: “Hij stierf kort voor zijn geboorte”. Bahira zei: “Nu spreek je de waarheid, wat is er met zijn moeder gebeurd?” Aboe Talib antwoordde; “ Die is ook gestorven.” Bahira reageerde hierop door te zeggen dat het waar was wat Aboe Talib zei. Hij richtte zich tot onze Geliefde Profeet en vroeg hem te zweren in naam van de afgodsbeelden. Onze Geliefde Profeet zei tegen hem: “Vraag mij niet te zweren in naam van de afgodsbeelden. Er is in de wereld geen grotere vijand voor mij dan hen. Ik haat hen”.

Dit keer vroeg Bahira om te zweren in naam van Allah en vroeg; “Slaap je wel eens?” Onze Profeet antwoordde: “Mijn ogen slapen wel maar mijn hart niet”. Bahira stelde nog vele vragen en kreeg zijn antwoorden. De antwoorden die hij kreeg kwamen overeen met wat hij voorheen had gelezen in de boeken. Dan keek hij onze heilige profeet aan in de ogen en vroeg aan Aboe Talib: “ de rode gloed in zijn heilige ogen, is dat er altijd?” Aboe Talib antwoordde: “Ja, we hebben het niet weg zien gaan.” Toen Bahira zag dat ook dit teken klopte wilde hij om zijn hart helemaal te kunnen overtuigen de stempel van profeetschap zien. Onze Profeet sallallahoe aleyhi wa sallam, wilde uit schaamte zijn rug niet openen. Aboe Talib zei: “Oh mijn oogappel! Toe, doe ook deze laatste wens van

hem", hierna opende hij zijn heilige rug. Bahira zag "de Stempel van Profeetschap" in volle glorie en pracht en bleef ernaar kijken. In zijn enthousiasme kuste hij de stempel en begonnen tranen te vloeien uit zijn ogen. Daarna zei hij: "Ik getuig dat Jij de gezant bent van Allah, de Verhevene". Hij hief zijn stem op en zei: "Hier is de Efendi der Werelden… Hier is de gezant van de Heer der werelden…Hier is de grote Profeet, degene die Allah, de Verhevene, heeft gezonden als erbarmen voor de werelden… De Quraishi die daar aanwezig waren stonden verbaasd te kijken en vonden het vreemd dat "Mohammed" zoveel waarde had bij de monnik.

Bahira keerde zich naar Aboe Talib en zei: "Hij is de laatste der profeten en ook de hoogste in eer. Zijn religie zal zich verspreiden over de hele wereld en de oude religies in zich opnemen. Neem dit kind niet mee naar Shaam want de zonen van Israel zijn hem vijandig gezind. Ik vrees dat ze Hem iets zullen aandoen, over Hem is er veel ahd en misaaq geweest". Aboe Talib vroeg:" Wat is dit ahd en misaaq?" Bahira antwoordde: "Allah de Verhevene heeft alle profeten en als laatste Profeet Jezus (aleyhisselaam) gevraagd om hun volgelingen de komst van de Profeet der Einde der Tijden aan te kondigen en zij hebben Hem dat beloofd."

Aboe Talib zag af van de trip naar Shaam. Hij verkocht zijn spullen in Bosra en keerde terug naar Mekka.[28] Wat hij had gehoord van Bahira bleef hem zijn hele leven lang in de oren klinken. Hij kreeg nog meer liefde voor onze geliefde Profeet. Hij beschermde hem totdat hij stierf en hielp hem met alles.

Onze Geliefde Profeet die met al zijn aspecten een unieke persoon was en vol schoonheid zat had de leeftijd van zeventien bereikt. Zijn oom Zoebayr die naar Jemen ging op handelsreis nam hem ook mee zodat zijn handel goed zou verlopen. Tijdens deze reis werden ook weer talloze wonderbaarlijkheden gezien. Toen ze terugkeerden naar Mekka, werden deze zaken verteld en de Quraishi begonnen te zeggen dat zijn roem erg groot zal zijn.[29]

---

28 İbn İshaaq, *as-Seerah*, s, 53-58; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 180-182; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 76, 154-156; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,II, 216-220; Ibn Qaseer, al-Bidaayah, III, 283-286.

29 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 53-59; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 120-123.

Uw liefde is een medicijn voor alle problemen, oh Gezant van Allah
Bij U zijn alle wensen op hun plaats, oh Gezant van Allah

De ogen die Uw Licht zagen, wensen noch de maan noch de sterren
Door Uw Licht zijn nachten en dagen, helder en open Oh Gezant van Allah

Uw zweet opent de rozen, Uw woorden zijn honingzoet
Met U vinden zieke harten genezing, Oh Gezant van Allah

U bent de Geliefde van de vorsten, genezer van de gepijnigde
Uw Shafaat is voor deze zondaar, zeer welkom Oh Gezant van Allah

SEYYAD HAMZA

ZIJN JEUGD EN HUWELIJK

Mohammed aleyhissalaam die in alle aspecten hoger staat dan alle mensen werd al in zijn jeugdjaren door iedereen geliefd in vergelijking tot zijn leeftijdsgenoten. Zijn hoge ethiek, de ongekende manier waarop hij goed was voor de mensen, zijn rust, zijn zachtaardigheid en alle andere hoge karaktereigenschappen maakten hem geliefd. Mensen bewonderden hem om deze eigenschappen. Het volk van Mekka gaf hem de bijnaam van Al-Amin omdat Hij namelijk op ongekende en verbazingwekkende manier altijd de waarheid sprak en volledig betrouwbaar was. Zo werd hij in zijn jeugdjaren bekend met deze bijnaam.

Tijdens de jeugd van onze Profeet leefden de Arabieren in een zeer vastzittende onwetendheid. Het dienen van afgoden, alcoholverbruik, overspel, woekerrente en nog vele andere kwalijke zaken waren wijdverspreid. Mohammed aleyhissalaam haatte deze slechte eigenschappen van hen, hij nam altijd afstand van kwade zaken. De hele bevolking van Mekka, wisten van zijn houding en waren daar verbaasd over. Hij kwam nooit in de buurt van afgodsbeelden omdat hij ze haatte. Hij at ook niet van het vlees dat voor de afgoden werd geslacht. Tijdens zijn kinderjaren en zijn jeugd hoedde hij de schapen die van hem waren in de buurt van de berg Djiyad en omgeving om zo in zijn levensonderhoud te voorzien. Op deze wijze stond hij ver van de gemeenschap die uiterst bedorven was. Op een keer zei Hij tegen de Ashaab al Qiram: “Er is geen enkele profeet

die geen schapen heeft gehoed". " Oh Gezant van Allah! Hebt u het ook gedaan?" vroegen ze. Hij zei: "Ja, ook ik heb schapen gehoed".

Toen onze Profeet twintig jaar was, was de orde totaal verstoord in Mekka. Onderdrukking was alom aanwezig; geen enkele bezitting, leven of eer was in veiligheid. De plaatselijke bevolking van Mekka deed onrecht aan de mensen die van buiten kwamen om de Kaaba te bezoeken. Degenen die onrecht werden aangedaan konden nergens terecht voor vergelding. Op zo een moment werd van een Jemeense handelaar de bezittingen met geweld afgepakt door As bin Waail, een Mekkaan. Hierop ging de handelaar uit Jemen op de Aboe Qubais berg staan en schreeuwde het uit, hij wilde dat hem recht werd gedaan en hiervoor vroeg hij hulp aan de stammen. Zo was het dus duidelijk dat onrecht een top had bereikt; Een aantal mensen zoals de zonen van Hashim en Zohra en van sommige andere stammen kwamen bij elkaar in het huis van Abdoollah bin Djoed'an. Zij wilden dat er geen onrecht werd gedaan, niemand of hij nou van buiten Mekka of van Mekka zelf is, zij spraken onderling af om dit te voorkomen en om degenen die onrecht werden gedaan te helpen. Hiertoe richtten zij een gemeenschap voor rechtvaardigheid op.[30] Deze gemeenschap waaraan onze Profeet op jonge leeftijd deelnam en bij de oprichting een grote rol speelde werd Hilful Foedoel genoemd. Voorheen was er ook al een gemeenschap opgericht door ene Fadl en Foodayl, daarom werd deze gemeenschap naar hen genoemd. Het doel van deze gemeenschap was onderdrukking tegengaan, de verstoorde orde in Mekka herstellen. De invloed van deze gemeenschap was groot en duurde lang. Onze Profeet vertelde over deze gemeenschap aan de Ashab al Qiraam en zei: "In het huis van Abdoollah bin Djoed'an werd er gezworen, daar was ik ook aanwezig. Die bijeenkomst is voor mij waardevoller dan het bezit van kamelen met rode vacht (rijkdom). Als er nu weer zo een gemeenschap mij zou uitnodigen zou ik weer deelnemen".[31]

1.20 Zijn bezigheid met handel

De Mekkanen deden al heel lang aan handel om zo in hun levensonderhoud te voorzien. Aboe Talib, de oom van onze Geliefde Profeet, hield zich ook bezig met handel. Toen onze Geliefde Profeet de leeftijd van vijfentwintig had bereikt was er een enorme crisis in Mekka. Hierdoor maakten de Mekkanen een handelskaravaan klaar om naar Shaam te gaan. Dezer dagen kwam Aboe Talib naar de Gezant van Allah en zei tegen hem:

---

[30] Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,s. I, 91.

[31] Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 133; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 82; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,s. I, 91; İbn Habeeb, al-Moohabbaer, p. 167; Ibn Qaseer, al-Bidaayah, III, 290-293.

“Oh mijn geliefde neef! Armoede heerst overal. De tekorten en de strijd die we hebben geleverd in de afgelopen jaren hebben niets overgelaten. Welnu, de karavaan van de Quraishi staat klaar om op weg te gaan naar Shaam. Khadija gaat ook goederen sturen met de karavaan. Zij zoekt ongetwijfeld een betrouwbaar persoon die dit werk kan doen. Echter, iemand die zo betrouwbaar, zo rein en zo trouw is als jou kan zij niet vinden. Laten we naar haar toe gaan en zorgen dat jij als verantwoordelijke persoon mee kan. Ongetwijfeld zal ze jou de voorkeur geven boven anderen. Eigenlijk wil ik niet dat jij naar Shaam toegaat. Ik ben namelijk bang dat de Joden daar jou iets zullen aandoen. Maar ik zie ook geen andere weg.” Onze Profeet reageerde en zei tegen zijn oom: “Doe zoals het U bevalt”. Heilige Khadija was iemand die bekend stond om haar schoonheid, haar bezittingen, haar eer, haar kuisheid en haar netheid. Zij had dan ook naam gemaakt in Arabie. Er waren dan ook heel veel mensen die met haar wilden trouwen, ze kreeg aanzoeken van heinde en verre. Echter, vanwege een droom die zij had gezien hechtte ze geen waarde aan al die aanzoeken. In haar droom daalde de maan van de hemel, kwam in haar borst en het licht van de maan scheen door haar oksels heen en verlichtte de hele wereld. In de ochtend vertelde zij hierover aan haar verwant Waraqa bin Nawfal. Waraqa zei: “ De Profeet van de Eindtijd is geboren. Hij trouwt met jou en tijdens jullie huwelijk zal Hij de openbaring ontvangen. Het licht van zijn religie zal de wereld verlichten. Jij zult de eerste zijn die in hem gelooft. Hij zal komen uit de stam van de Quraish en behoren tot de Beni Hashim”. Heilige Khadija was erg blij om dit antwoord en bleef dus wachten op de komst van deze Profeet.

Khadija hield zich bezig met handel, zij ging coöperaties aan met mensen waar ze mee kon samenwerken. Aboe Talib vertelde aan Khadija over de situatie. Hierop wilde Khadija de Gezant van Allah zien en spreken en nodigde ze Hem uit in haar huis. Toen onze Profeet haar huis vereerde gaf ze hem veel respect en aandacht. Ze zag de beleefdheid van onze Profeet, zijn Schoonheid en bewonderde hem. Tegen de Gezant van Allah zei ze: “ Ik weet dat U iemand bent die de waarheid spreekt, dat u betrouwbaar bent en goede eigenschappen bezit. Voor dit werk zal ik u een beloning geven die ik aan niemand heb gegeven...” Daarna gaf ze hem de kleding die bij dit werk paste en ze namen afscheid.

Hazreti Khadija, onze heilige moeder had van haar neef Waraqa bin Nawfal die een geleerde Christen was geleerd wat de tekenen zijn van de Profeet. Tijdens het bezoek van Onze Profeet zag ze dan ook deze tekenen. Daarom zei ze tegen haar slaaf Maysara: “Op het moment dat de karavaan Mekka verlaat geef dan de teugel van de kameel af aan Mohammed zodat de Mekkanen niet zullen roddelen. Als jullie de stad hebben verlaten en ver verwijderd zijn geef doe hem dan deze mooie kleding aan.” Daarna liet zij een van de mooiste kamelen uitdossen op een manier, dat het geschikt werd voor sultans. Tegen

Maysara zei ze: “Help hem met respect om deze kameel te bestijgen en hou de teugel in je hand, wees als een dienaar voor hem! Doe niets zonder zijn toestemming en wees op je hoede om hem te beschermen, zelfs ten koste van je eigen lichaam! Blijf niet te lang hangen op de plekken waar je naar toe gaat en kom gauw terug. Zo zullen wij bij de zonen van Hashim niet voor schut staan. Als je deze zaken die ik aangeef tot in detail uitvoert zal ik je vrij laten en zoveel goederen geven als je maar wil.”

De Karavaan werd klaargemaakt, de Mekkanen kwamen bij elkaar om afscheid te nemen van elkaar. Onze Geliefde Profeet, zijn verwanten, ooms en de oudsten van de zonen van Hashim stonden er klaar. De tante van onze Profeet had heel veel verdriet toen ze haar neef, de Gezant van Allah in kleding van dienstbodes zag met de teugel van een kameel in Zijn hand. Ze weende en had heel veel verdriet. Tranen stroomden van haar wangen en zei: “Oh Abdoelmoettalib! Oh grote persoonlijkheid die de Zamzam bron mocht graven! Oh Abdoollah! Sta op van jullie graf en draai jullie hoofd in deze richting om te zien in welke situatie deze heilige zich bevindt. Aboe Talib was ook in dezelfde stemming. De Gezant van Allah had ook tranen in de ogen die de Ware hadden gezien en hij zei: “Vergeet mij alsjeblieft niet”. Degenen die deze woorden hoorden huilden allemaal. De engelen in de hemel waren deelgenoot van deze situatie en ze zeiden: “Oh Onze Heer! Dit is Mohammed aleyhissalaam die U tot Uw geliefde heeft gemaakt en die U de hoogste plek heeft gegeven. Wat is de wijsheid achter deze situatie?” Allah de Verhevene antwoordde: “Ja, Hij is mijn geliefde. Maar jullie kennen het geheim van de liefde niet. Jullie kunnen de geheimen tussen de Liefhebber en de Geliefde niet doorgronden. Deze positie is bij niemand bekend. Niemand zal iets begrijpen van deze geheime zaak”.

Uiteindelijk ging de karavaan op pad. Toen Mekka uit het zicht was onttrokken hielp Maysara zoals hem was opgedragen onze Geliefde Profeet in de mooie kleding. Hij hielp Hem ook opstijgen op de kameel die mooi was uitgedost met diverse stoffen en versieringen. De teugels nam hij zelf in de handen.

Tijdens deze reis zagen de mensen in de karavaan dat boven onze Profeet die als erbarmen over de werelden is gezonden, een wolk hem beschermde tegen de hitte en dat er twee engelen in de vorm van een vogel met Hem samen de reis aflegden.[32] Er waren twee kamelen die uitgeput waren en achterbleven op de karavaan, hij aaide hen over de poten en men zag dat de kamelen opeens sneller gingen lopen. Zo zag men nog meer bijzondere gebeurtenissen en steeg de liefde voor hem naar ongekende hoogtes, ze begrepen dat zijn faam heel hoog zou zijn. Toen ze aankwamen bij Bosra stopten ze weer

---

32 Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, s. 41.

bij het klooster in de buurt. Monnik Bahira, die na het zien van vele tekenen had begrepen dat hij de laatste der Profeten zou worden en dit aan de leden van de karavaan had verteld, was gestorven en in zijn plaats was iemand gekomen die Nastura heette. Nastura keek naar de karavaan die bij het klooster stopte en hij zag iemand die ging zitten onder een droge boom die op dat moment gelijk groen werd. Hij vroeg dan ook aan Maysarah: " Wie is dat die onder de boom daar zit?"

Maysara zei: " Dat is iemand van de stam van Quraish van het volk dat Harem heet". De monnik zei: "Tot nu heeft er niemand anders dan een profeet onder die boom gezeten". Dan vroeg hij of zij ogen een rode gloed hadden. Maysara antwoordde: "Ja, dat klopt en die gaan ook nooit weg". Nastura zei: "In naam van Allah de Verhevene die de Bijbel heeft gezonden aan Jezus, Hij zal de laatste der Profeten worden. Oh, kon ik maar die periode dat hij de taak van Profeetschap ontvangt meemaken".

Mohammed aleyhissalaam was op de markt in Bosra bezig met de verkoop van de goederen ban Khadija. Een Jood die met hem onderhandelde en hem niet geloofde vroeg hem om in naam van de afgodsbeelden Lat en Oezza te zweren zodat hij hem zou geloven. Mohammed aleyhissalaam zei: "Ik zal nooit zweren ter ere van die beelden! Ik wend mijn gezicht af van hen als ik langs ze loop". De Jood die ook de andere tekenen bij hem zag zei: "Het woord is de jouwe. Bij Allah, deze man is iemand die profeet kan worden" en hij voegde eraan toe: "Onze geleerden hebben in de geschriften zijn eigenschappen gevonden". Op deze wijze toonde de Jood zijn bewondering voor hem.

Maysarah grifte alles dat hij met betrekking tot onze Profeet zag en hoorde in zijn geheugen en zijn bewondering voor hem groeide steeds. In het hart van Maysara was er een grote liefde ontstaan voor de Effendi der werelden. Hij verrichtte zijn werkzaamheden voor hem nu met veel respect en hij genoot ervan. Zijn kleinste signaal ving hij met grote liefde op.

De goederen die weg waren gebracht waren verkocht. Met de baraqah van onze Profeet was er veel meer winst gemaakt dan ooit tevoren. De karavaan ging terug. Toen ze aankwamen bij de plek Marruzzahraan stelde Maysarah aan onze geliefde Profeet voor om het heugelijke nieuws te gaan vertellen in Mekka. Onze Effendi accepteerde dat en hij verliet de karavaan en versnelde zijn kameel richting Mekka.

Nafise bint al Moenayya vertelde het volgende: "Toen de terugkomst van de karavaan naderde ging Khadija op het dak van haar huis samen met haar dienstmeiden om te kijken waar de karavaan bleef. Op zo een dag was ik bij Khadija. Plotseling was er in de verte iemand zichtbaar die op een kameel zat. Boven hem was er een wolk en twee engelen in de vorm van een vogel die hem van een schaduw voorzagen. Het licht op het voorhoofd van onze Profeet scheen als de maan. Khadija begreep wie er aan kwam en ze

vond rust. Maar ze deed alsof ze het niet wist en zei: "Wie zou dat kunnen zijn die op zo een warme dag komt?" De dienstmeiden zeiden: "Degene die komt lijkt op Mohammed (aleyhissalaam)" en zij verwonderden zich om hetgeen dat ze zagen. Even later kwam de Gezant van Allah aan in het huis van Khadija en vertelde hij over de situatie. Met het heugelijke nieuws maakte hij iedereen blij.

Een poos later kwam de karavaan in Mekka aan. Maysarah vertelde aan Khadija wat er tijdens de reis allemaal was gebeurd, hoe onze Profeet werd voorzien van een schaduw, wat monnik Nastura zei, hoe de zwakke kamelen opeens versnelden en dit soort bijzondere zaken. Hij was vol lof over onze Profeet, voor zover hij dat kon. Khadija wist dat allemaal wel maar deze woorden versterkten haar overtuiging. Tegen Maysarah zei ze: "Vertel al deze zaken die je hebt gezien aan niemand anders."[33]

Onze moeder Khadija ging naar Waraqa bin Nawfal om al deze zaken die ze had gehoord aan hem te vertellen. Waraqa die alles vol bewondering aanhoorde zei: "Oh Khadija, als dit allemaal waar is wat je mij nu vertelt dan zal Mohammed aleyhissalaam de Profeet van deze oemmah worden".

Onze Profeet is toen hij twaalf jaar was met zijn oom Abu Talib voor handel tot Bosra gegaan, toen hij zeventien jaar was met zijn oom Zoebayr naar Jemen, toen hij twintig jaar was naar Shaam en toen hij vijfentwintig jaar was weer naar Shaam om de goederen van Khadija te verkopen. In totaal is hij dus vier keer op reis gegaan. Buiten deze reizen heeft hij geen andere reis gemaakt.

1.21 Zijn Huwelijk met Khadija

Hz. Khadija, onze moeder hoorde Waraqa bin Nawfal aan en zag de goede eigenschappen van onze Profeet en het verlangen begon bij haar om zijn vrouw te worden en zich te vereren met zijn gezelschap. Nafisah bint al Moenayya voelde dit en wilde bemiddelen. Met deze intentie kwam ze bij de Gezant van Allah en ze vroeg: "Oh Mohammed! Wat is het dat U tegenhoudt om te trouwen?" Onze Profeet antwoordde: "Ik heb geen genoeg geld om te kunnen trouwen". Nafisah zei: " Oh Mohammed! Indien U bereid bent om te trouwen met een kuise en eervolle vrouw die ook bezittingen heeft en schoonheid bezit dan sta ik klaar om u te helpen". Onze Geliefde Profeet vroeg: "wie is deze vrouw?" Nafise antwoordde: "Khadija bint al Khuwajlid". De Gezant van Allah vroeg dan: "Wie zal in deze kwestie bemiddelen?" "Dat zal ik doen" antwoordde Nafisah en ze ging gelijk weg. Ze bracht het heugelijke nieuws naar Khadija. Hz. Khadija nodigde haar

---

33 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 59.

verwanten Amr bin Asad en Waraqa bin Nawfal om hen op de hoogte te brengen. Daarnaast stuurde ze iemand naar de Gezant van Allah om Hem te vragen op een bepaald tijdstip aanwezig te zijn. Abu Talib en zijn broeders troffen ook voorbereidingen en ze gingen samen met onze Profeet.

Hz. Khadija, onze moeder, versierde haar huis. Als dank voor deze dag schonk ze al haar sieraden aan haar dienstmeiden. Daarna gaf ze hen hun vrijheid. De Gezant van Allah vereerde het huis van Khadija samen met zijn ooms. Aboe Talib: “De Schepper zij dank dat Hij ons heeft gemaakt tot de kinderen van Abraham en het nageslacht van Ismael. Hij heeft ons aangesteld als de wachters van het Huis van Allah (Baytullah). De richting waar de mensen naar kijken en de plek waar mensen omheen draaien om de tawaf te verrichten en de plek die Hij beschermt tegen alle kwaad, de Harem al Shaarif heeft Hij ons geschonken. Mohammed, de zoon van mijn broer Abdoollah is zo iemand die vergeleken met wie dan ook in Quraish de beste is. In werkelijkheid heeft hij niet veel bezittingen maar bezit is niet achtenswaardig. Bezit is namelijk als een schaduw. Het gaat over van hand op hand. De eer en hoogwaardigheid van mijn neef is u allen bekend. Nu vraagt hij de hand van Khadija bint al Khuwajlid. Hoeveel wilt u aan bruidsschat van mijn bezittingen hebben? Ik zweer dat de graad van Mohammed heel hoog is”. Waraqa bin Nawfal beaamde alles wat Aboe Talib zei. De oom van onze moeder Khadija, Amr bin Asad zei: “Wees er getuige van dat ik Khadija als vrouw heb gegeven aan Mohammed aleyhissalaam”. Op deze wijze was het huwelijk voltrokken. Volgens een overlevering was de bruidsschat vijfhonderd dirham, volgens een andere overlevering waren het twintig kamelen.[34]

Aboe Taleb slachtte een kameel voor de huwelijksmaaltijd en gaf een traktatie die tot dan toe nog nooit eerder was gezien. Het huwelijk vond plaats. Hz. Khadija schonk al haar bezittingen aan onze Profeet en zei tegen hem: “Al deze bezittingen horen U toe. Ook ik heb jou nodig en ben je dankbaar”.

Tijdens haar huwelijk heeft onze moeder Khadija onze Profeet altijd geholpen en bijgestaan. Dit huwelijk van onze Profeet duurde tot aan de dood van onze moeder Khadija, vijfentwintig jaar. Vijftien jaar hiervan was voordat hij Profeet werd en tien jaar ervan nadat de openbaring kwam. Onze Profeet Mohammed sallallahoe aleyhi wa sallam is tijdens zijn huwelijk met Khadija niet ook met een ander getrouwd geweest. Ze kregen twee zoons en vier dochters. Dit waren Qasim, Zaynab, Ruqiyya, Oemm Kalthoum, Fatima en Abdoollah (Tayyib of Taahir). Van de heilige Mariya met wie onze Profeet huwde

---

[34] Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 43; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , VIII, 9; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,II, 231; Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 41.

tijdens zijn profeetschap had hij een zoon gekregen die Abraham heette. Van zijn andere vrouwen heeft hij geen kinderen gekregen. Zijn kleinste dochter Fatima was de geliefde van haar vader. Zij werd dertien jaar voor de hidjra geboren. De zijn zonen stierven vroegtijdig, zo ook stierven al zijn dochters behalve Fatima voordat Hij stierf. Onze moeder, Fatima stierf zes maanden nadat de Profeet was heengegaan. Zij was getrouwd met Hz. Ali. Onze Geliefde Profeet Mohammed aleyhissalaam heeft dus zijn nakomelingen via zijn dochter Hz. Fatima.[35]

Nadat de Gezant van Allah met Khadija was getrouwd ging hij verder met handel drijven. Met de winsten die ze behaalden ontvingen ze gasten en hielpen ze weeskinderen en armen.

1.22 Zayd bin Harisa

Zayd bin Harisa was nog een kind toen hij samen met zijn moeder Soo'da op bezoek ging bij verwanten. Op dat moment werden ze aangevallen door een andere stam. Zayd werd gevangen genomen. Ze namen hem mee naar Mekka, een marktplaats dat Sukh al Ookaaz werd genoemd, alwaar ze hem te koop aanboden. De neef van Hz. Khadija, Haakim bin Khizaam kocht Zayd voor 400 dirham. Haakim bin Khizaam schonk Zayd aan zijn tante Khadija die hem op haar beurt aan onze Profeet schonk. Onze Profeet was toen al getrouwd met Khadija. Onze Profeet sprak hem vrij en ontfermde zich over hem. Zayd die vrij was had namelijk geen plek waar hij naar toe kon gaan, bovendien had hij niemand die beter voor hem zou zorgen dan de Gezant van Allah. Hij bleef dan ook met plezier bij de Gezant van Allah.

Zayd bin Harisa hield heel veel van de Boodschapper van Allah, meer dan van zijn ouders en wilde dan ook niet weg bij hem want hij zag bij de Profeet zaken die hem aanspraken, ook toen hij nog geen profeet was, handelde hij met recht, hij was zachtmoedig, vol met mensenliefde, hij lachte altijd, hij was vrijgevig, trouw, moedig, betrouwbaar. Hij sprak altijd de waarheid, beschermde de zwakkeren zoals armen, gevallenen, kinderen, wezen. Hij was goed in de omgang met mensen, voorzichtig, moedig, krachtig. Alle positieve eigenschappen, zichtbaar en onzichtbaar had hij in zich. Dat was de reden waarom Zayd zoveel om hem gaf.

Zijn ouders wisten niet wat er met hem was gebeurd, ook niet waar hij was beland. Vader Harisa was in vuur en vlam vanwege het verlangen naar zijn zoon en hij reisde veel

[35] Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 59-61; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 82-85; 131-132; Ibn Qaseer, al-Bidaayah, III, 293-295.

gebieden af om zijn zoon te zien. Hij vroeg aan zijn verwanten en kennissen die uit Jemen naar andere gebieden gingen om uit te kijken naar zijn zoon Zayd, hij schreef gedichten, hij weende. Een van zijn gedichten dat over zijn verlangen naar zijn zoon gaat is het volgende:

Ik huilde om mijn Zayd, wat zou hij nu doen?
Is hij nog in leven of heeft de dood hem weggenomen?

Oh Mijn hart vraag niet vergeefs naar hem!
Je weet het niet, zijn graf is misschien een vallei of een berg.

Oh Mijn Zayd, mijn kind! Als ik wist dat degene die gegaan is terug komt
Ik zou niet willen dat er ooit iemand anders dan jij terugkeert.

Ik denk bij elke wind, bij elke kind die ik zie aan hem,
En de zon die opkomt, doet mij denken, aan jou, iedere ochtend.

Schreeuw om hulp, duizend maal schreeuw om hulp voor mijn geliefde
Zittend op mijn dier zoek ik hem, ook al is mijn situatie zeer slecht.

Ik en mijn dier weten niet wat verveling is of moeheid,
Omdat het vinden van mijn zoon mogelijk blijft.

Hoezeer hoop een mens kan doen dwalen, hij blijft vergankelijk
Mijn zonen! Qays, Amr, Yazid, Djabal; Zayd is jullie toevertrouwd.

Op een gegeven moment zagen een aantal mensen van de Beni Kalb stam die naar Mekka waren gekomen om de Kaaba te bezoeken, voor de komst van de Islam, Zayd en ze herkenden hem. Zayd zei tegen hen: “Ik weet dat mijn familie om mij zal wenen en verdriet hebben maar geef hen dit gedicht”:

Mijn hart staat in vuur en vlam, ik ben ver van mijn huis,
Buren ben ik met de Kaaba, hoewel ik ver ben van mama en papa

Laat jullie verdriet alsjeblieft jullie hart niet verbranden,
Laat jullie geschreeuw om mij niet naar het hoogste stijgen.

De Schepper zij dank, ik ben in zo een prachtig nest beland,
Door de roem en de eer ervan ben ik continue in gebed.

Harisa was heel blij met dit nieuws. Meteen vertrok hij naar Mekka samen met zijn broer Ka'b, hij nam ook veel geld met zich mee. Toen ze in Mekka aankwamen vroegen ze naar het huis van onze Profeet en daarna kwamen ze bij Hem terecht. Harisa zei: "Oh Effendi van de Quraishi stam, oh kleinzoon van Abdoelmoettalib, oh zoon van het nageslacht van Beni Hashim! Jullie zijn buren bij de Harem al Shaariff. U schenkt aan gasten en u bent zacht voor gevangenen, jullie redden hen van gevangenschap. Onze zoon die Uw slaaf is willen wij graag van u kopen tegen elke betaling die u maar wenst. Laat hem vrij, alstublieft weiger ons niet!. Onze Profeet sallallahoe aleyhi wa sallaam: "Laten we Zayd roepen en hem op de hoogte stellen van de situatie. We laten hem vrij. Indien hij naar jullie wil gaan kunnen jullie hem zonder enige betaling meenemen. Indien hij mij kiest en bij mij wil zijn, dan zweer ik tot Allah dat ik nooit iemand zal verlaten die mij kiest, hij blijft dan bij mij."

Harisa en zijn broer waren zeer tevreden over dit antwoord van de Profeet: "Jij bent rechtvaardig en zeer genadevol" zeiden ze tegen hem.

Hierop riep onze Profeet Zayd bij zich en vroeg hem: "Ken jij deze personen?" Hij antwoordde: "Ja, een ervan is mijn vader en de ander is mijn oom". Daarna zei de Profeet: "Oh Zayd jij hebt mij leren kennen, je weet wie ik ben en je hebt gezien hoe ik me gedraag tegenover jou en je hebt mijn medelijden en barmhartigheid van nabij meegemaakt. Deze mensen zijn gekomen om jou op te halen. In dat geval, kies dan of voor mij of voor hen."

Harisa en zijn broer dachten dat Zayd voor hen zou kiezen en ze Zayd zouden kunnen meenemen. Zayd zei: "Ik verkies niemand anders boven u. U bent mijn oom en tegelijk ook op niveau van mijn vader. Ik wil bij U blijven."

Zijn vader en oom waren zeer verbaasd. Zijn vader werd boos op Zayd en zei tegen hem:

" Schaam je, dus jij verkiest de slavernij boven de vrijheid en bovendien boven je moeder, je vader en je oom! Zayd zei op zijn beurt tegen zijn vader: "Mijn liefste papa ik

heb van deze persoon zoveel medelijden en zoveel aandacht gekregen dat ik niemand boven hem kan verkiezen".

Onze Profeet hield erg veel van Zayd. Zijn verbondenheid met hem en zijn liefde die hij nu zag maakte hem blij en Hij nam hem mee naar al Hidjr en sprak de menigte daar toe: "Wees getuige hiervan, Zayd is mijn zoon. Hij is mijn erfgenaam en ik van hem. Toen de vader en oom van Zayd dit zagen gebeuren waren ze blij en was hun boosheid over. In blijdschap keerden ze terug naar hun land. Onder de Ashab al Qiram was de naam van Zayd al gauw veranderd in Zayd bin Mohammed (dat wil zeggen Zayd de zoon van Mohammed). Later kwam Soera Ahzab, vers 5 en 40 waarin Allah zegt: "Roep uw kinderen met de naam van hun vaders aan, dit is bij Allah veel beter." "Mohammed (aleyhissalaam) is niet de vader van een van jullie mannen (zoals Zayd)". Met geboden als deze werd dus het adopteren van een kind opgeheven waarna Hz. Zayd met de naam van zijn vader, dat wil zeggen als "Zayd, de zoon van Harisa" werd geroepen.[36]

1.23 Arbitrage bij de Kaaba

Toen de profeet vijfendertig jaar oud was is hij als arbiter opgetreden bij de Kaaba. In die tijd vond een overstroming plaats die de muren van de Ka'bah beschadigde. Aangezien de muren al eerder waren beschadigd door een brand, vonden de mensen van Quraish het noodzakelijk om ze te herbouwen. Zij sloopten het gebouw totdat ze de fundamenten van Abraham bereikten en begonnen het opnieuw te bouwen. Zij startten de bouw van de Ka'bah en verdeelden de bouwactiviteiten onder de verschillende stammen. De vooraanstaanden droegen de stenen op hun schouders. De stammen die wisten dat dit werk een zeer eervol werk was konden het niet eens worden over de terugplaatsing van de steen Hadjaroelaswad. Elk stam wilde de eer ervan aan zich houden en grote onenigheid ontstond er tussen hen. De zonen van Aboeddar zeiden: "Wij zijn de geschikte personen voor deze taak, als iemand anders dat doet zal er bloed vloeien". Deze onenigheid die vier of vijf dagen duurde zorgde bijna voor bloedvergieten. In die periode kwam een oude persoon, de oom van Abdoelmoettalib en een oude persoon. Hij heette Hoozayfa bin Moegira en hij sprak tot de mensen: "Oh volk van Quraish! Stel over de kwestie waarover jullie het niet eens kunnen worden alstublieft een arbiter aan, laat degene die als eerste vanuit die deur naar binnen komt de arbiter worden en hij wees richting de deur van Beni Shayba. De daar aanwezigen accepteerden dit voorstel en ze keken al naar de deur van Shayba om te zien wie er als eerste binnen zou komen. Zij

---

36 Bookhari, "Tafseer",2; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 487.

waren benieuwd wie het zou zijn die erin zou moeten slagen om op een cruciaal moment de kwestie op te lossen. Uiteindelijk kwam er iemand binnen van die poort en dat was niemand minder dan degene die ze al jaren bewonderden om zijn eerlijkheid, zijn moraal en zijn betrouwbaarheid waardoor ze hem de bijnaam van Al-amin hadden gegeven, kortom Mohammed aleyhissalaam kwam binnen van die poort. “Daar is Al-Amin, zijn arbitrage stellen we op prijs” zeiden ze.

De situatie legden zij hem uit en hij vroeg om een kleed. Hij legde het kleed op de grond en legde de Hadjaroelaswad erop, dan zei hij: “Laat van elk stam één persoon dit kleed vasthouden” zei hij. Hij liet hen het kleed optillen tot de plek waar de steen gelegd moest worden. Daarna nam hij zelf de steen in zijn armen en plaatste het op zijn plek. De stammen zagen dat op deze wijze een grote strijd werd voorkomen en ze waren uiterst tevreden over deze handeling. De muren maakten zij verder af.[37]

---

37 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 83-105; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 192-198; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 145-147; Ibn Qaseer, al-Bidaayah, III, 298-305.

ZIJN PROFEETSCHAP (BI'SET) EN ZIJN UITNODIGING

De Effendi der werelden, (sallallahoe aleyhi wa sallaam), was zevenendertig jaar toen hij uit het onbekende: "Oh Mohammed!" hoorde roepen. Op zijn achtendertigste zag hij allerlei lichten. Hij kon zijn situatie alleen aan Khadija vertellen. Mohammed aleyhisselaam naderde het moment van de bekendmaking van zijn profeetschap en in deze periode was er een beroemde letterkundige Qoos bin Saaida die in de Sukh van Ookaz op zijn kameel voor een grote menigte een toespraak voorlas waarin hij de komst van de Profeet voorspelde. Onze Geliefde Profeet bevond zich ook tussen de menigte die de toespraak aanhoorde. Qoos bin Saaida, zegt in een deel van deze beroemde toespraak:

" Oh mensen! Kom hier, luister, wacht af en trek er les uit! Alles dat leeft sterft, alles dat sterft vergaat, alles dat gebeurt, gebeurt! Luister en luister goed! De hemelen bevatten nieuws, de aarde bevat veel dingen waar je van kunt leren!... Een religie bij Allah!... En Allah heeft een Profeet die nog komt. Zijn komst is zeer nabij. Zijn schaduw hangt boven onze hoofden. Zijn luisteraars en degenen die in Hem geloven, zij zullen heilig zijn. Wee, degene die in opstand komt tegen hem en hem wil tegengaan! Wee degene wiens leven in onwetendheid door blijft gaan!..."

Op dat moment waren natuurlijk de mensen in Arabie ver van goddelijke maatstaven en er waren klassen aangebracht zoals rijk, arm, sterk, zwak, effendi en slaaf. Degenen die als eerst genoemd zijn zagen de anderen niet als mens, ze onderdrukten hen en hechtten helemaal geen waarde aan hun bestaan. Van de zwakken werd met de harde hand de goederen afgepakt en er was geen autoriteit die daartegen iets kon doen. Het gevoel van schaamte dat het geloof in Allah de Verhevene de mens siert en het gevoel van angst en de drang naar goede dingen waren allemaal verdwenen. Elke soort immoraliteit, zoals het vertrappen van gevoelens van eer en zedelijkheid, simpele handelingen werden gemakkelijk verricht; gokken, alcoholverbruik, allerlei dierlijke geneugtes werden de normaalste zaak van de wereld. Moordpraktijken die niet ophielden, overspel en plotselinge aanvallen verslechterden de situatie en het gemijmer en geween van onschuldige mensen luidde overal. Op het gebied van ethiek was er dus een absoluut dieptepunt. Mensen verdronken in de zee van onwetendheid. De vrouw werd als een simpele waar gekocht en verkocht; dochters werden levend begraven. Het ergste van alles was dat deze mensen met harde harten die ook koppig en ver van barmhartigheid waren, geloofden in door hen zelf gemaakte afgodsbeelden die nergens toe dienden. Dit werd

gezien als iets waar je trots op moest zijn.

Sinds de tijd van Adam had de wereld nooit eerder zo een tijd gekend van onrust, immoraliteit, decadentie, allerlei afwijkingen en goddeloosheid. Mensen waren als het ware veranderd in alles vretende beesten. Alles was elkaars vijand, de gemeenschap stond op uitbarsten. De opkomst van een zon voor de mensheid teneinde deze duisternis op te heffen en de mensen rust te laten vinden was onontbeerlijk. Als die zon zou opkomen zou goddeloosheid plaatsmaken voor overtuiging, duisternis voor rechtvaardigheid, onwetendheid voor wetenschap en de mensen zouden dan het eeuwige geluk kunnen vinden.

Onze Geliefde Profeet begon dan ook eerst ware dromen te zien. In een Hadith wordt verteld dat de openbaring als eerste met een ware droom begint. Wat dat hij zag in zijn droom, gebeurde ook daadwerkelijk. Deze situatie duurde zes maanden. Toen de komst van de openbaring dichterbij kwam werden de stemmen die “Oh Mohammed” riepen alsmaar meer. Hierna hield hij dan ook meer van om zich af te zonderen door weg te gaan bij mensen vandaan. Hij trok zich terug in de berg Hira in een grot waar hij in gedachten zonk. Soms daalde hij naar Mekka, deed de tawaf om de Kaaba en ging dan zijn huis binnen. Na een poosje verbleven te hebben in het huis van geluk (het huis van de Profeet) ging hij dan weer weg met wat eten bij zich om weer naar de grot in de Hira berg te gaan waar hij zich overgaf aan contemplatie en aanbidding. Soms verbleef hij daar dagen achter elkaar, op die momenten stuurde Khadija hem wat te eten of zij bracht het zelf.[38]

1.24 De eerste openbaring

Onze Profeet was veertig jaar, weer tijdens de maand Ramadan had hij zich teruggetrokken in de grot van de berg Hira en hij diep in contemplatie. Zeventiende nacht van de maand Ramadan op een maandag na middernacht hoorde hij een stem die zijn naam riep. Toen hij zijn hoofd ophief om te kijken, hoorde hij voor de tweede keer hetzelfde stem en zag hij dat er een licht de hele omgeving verlichtte. Daarna kwam Djibril aleyhisselaam bij hem en zei:”Lees”. Onze Profeet zei tegen hem: “Ik ben niet geletterd”. Toen pakte de engel hem en omhelsde hem zo strak dat het leek alsof zijn krachten wegstroomden en hij zei weer: Lees!” Weer: “Ik ben niet geletterd”. De engel omhelsde hem weer en zei: “Lees”. Weer antwoord: “Ik ben niet geletterd”. De engel omhelsde hem voor de derde keer. Daarna liet de engel hem los en zei: “(Oh Mohammed!) Lees in de naam van de Scheppende Allah. Hij heeft de mens geschapen van een bloedklonter (alaq)! Lees, Allah is de bezitter van vrijgevigheid. Hij leert met de pen en maakt kenbaar hetgeen

[38] Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 233-240.

dat nog onbekend was.[39] Zo bracht de engel op deze wijze de eerste vijf verzen van Soera Alaq. Mohammed aleyhissalaam reciteerde deze verzen samen met de engel. De eerste openbaring was dus een feit en de zon die de Islam heet en de hele wereld heeft verlicht is op deze wijze opgekomen.[40]

De Gezant van Allah ging met grote angst en rillingen uit de grot weg en hij daalde de berg Hira af naar beneden. Toen hij midden op de berg stond hoorde hij een stem. Djibril: “ Oh Mohammed! Jij bent de gezant van Allah en ik ben djibril” en hij stampte met zijn hiel op de grond. Juist op die plek waar hij schopte kwam er water uit en hij begon zich te wassen. Onze Profeet volgde hem aandachtig. Toen Djibril klaar was vertelde hij Mohammed dat hij voortaan op die wijze zich ritueel moet reinigen. Nadat onze geliefde Profeet klaar was met zijn wassing werd Djibril imam en gingen zij gezamenlijk het gebed verrichten. Hierna zei Djibril: “Oh Mohammed! Jouw Heer groet jou” en jou Heer zegt: “Jij bent mijn gezant en die van de djinn en de mensen. Nodig hen dan ook uit voor de eenheid van Allah”. Hierna ging Djibril weer naar boven. Onze Geliefde Profeet heeft dus op deze wijze Djibril zowel gezien als met hem gepraat.

Totdat onze Geliefde Profeet terugkwam in zijn huis hoorde hij elke steen, elke boom: “Assalamoe Aleyk Ya Rasoolallah!” zeggen. Hij ging zijn huis in en riep: “Bedek mij! Bedek mij!”. Tot de rillingen van zijn rug voorbij gingen bleef hij uitrusten. Daarna vertelde hij hetgeen dat hij mee had gemaakt aan Khadija: “Djibril verdween uit mijn ogen. Echter, zijn grootheid, zijn bravoure en zijn angst is niet bij me weg. Ik was bang dat mensen mij gek zouden vinden en misschien over mij zouden roddelen en kwaad spreken.” Khadija die had gewacht op deze situaties en deze dagen zei: “Moge Allah je behoeden. Moge de Ware Verhevene jou goede zaken geven, Allah wil voor jou alleen het goede en niets anders dan het goede. In naam van Allah geloof ik dat je de Profeet gaat worden van deze oemmah. Want jij houdt van gasten. Jij spreekt de waarheid en bent betrouwbaar. Jij helpt de zwakken, beschermt de wezen en staat de vreemden bij. Je bent goedhartig en de eigenaar van deze eigenschappen kan geen angst in zich hebben.”

Daarna gingen zij naar Waraqa bin Nawfal om meer te vragen over de situatie. Waraqa luisterde aandachtig naar het verhaal van onze Profeet en zei: “Wees blij oh Mohammed aleyhissalaam! Ik zweer tot Allah jij bent de laatste Profeet waarnaar Jezus heeft verwezen. De engel die naar jou gekomen is, is de engel die voor jou naar Mozes gegaan is. Aach! Was ik maar nog jong. Kon ik maar meemaken dat ze jou uit Mekka verdrijven om jou te kunnen helpen. Op zeer korte termijn zal je de opdracht krijgen om

---

39 al-Alaq96/1-5.

40 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 196.

mensen tot het geloof uit te nodigen en jihad te voeren.” Hierna kuste hij de hand van onze Profeet. Niet veel later stierf hij.[41]

1.25 De oproep tot uitnodiging

De eerste openbaring die onze Geliefde Profeet liet weten dat Hij een Profeet is kwam dus op deze wijze. Daarna werd het onderbroken en drie jaar kwam er niks. In deze periode kwam de Engel Israfil aleyhisselaam en onderwees hem bepaalde dingen. Dit waren geen openbaringen. In deze periode werd de gezant van Allah soms erg droevig. Telkens als onze Profeet verdrietig was kwam Djibril en zei; “Oh Geliefde van Allah! Jij bent de Profeet van Allah, de Verhevene” en nam dan het verdriet een beetje weg. Onze Profeet vertelde: “Het was in de periode dat de openbaring onderbroken was. Ik daalde af van de Hira berg en plotseling hoorde ik vanuit de hemel een stem. Ik keek naar boven en zag Djibril (aleyhisselaam). Tussen hemel en aarde zat hij op een soort stoel. Ik werd bang. Ik kwam thuis. Bedek mij met iets, zei ik. De Ware Schepper stuurde een openbaring: “Oh Profeet die zich bedekt heeft! Sta op en (spreek je volk aan) waarschuw je volk! (dat ze bestraft zullen worden als ze niet geloven). Lof je heer. Hou je kleding proper” dit waren de eerste verzen van Soera Moeddessir. Hierna was er geen onderbreking meer in de openbaringen.”

De trots van de Universum, onze Effendi, begon de mensen uit te nodigen tot de Islam en hij begon ze te vertellen over de geboden en verboden van Allah. Djibril bracht de openbaringen en soms kwam hij in de vorm van een mens, hij nam dan de gedaante van Dikhya al Kalbi. Soms grifte hij de openbaring in het hart van onze Profeet. De Gezant van Allah zag hem dan niet. Soms was het een soort droom, soms kwam hij met een afschuw wekkend geluid. De meest zware vorm van openbaring voor onze profeet was deze vorm. Bij deze vorm kreeg de Gezant van Allah zelfs in koude dagen zweetdruppels op zijn voorhoofd, als hij op een kameel zat knielde de kameel vanwege het gewicht van de openbaring. De metgezellen die bij hem waren voelden dan ook zowaar deze zwaarte. Djibril is ook een paar keer in zijn eigen hoedanigheid gekomen.

Allah de Verhevene heeft zich ook rechtstreeks geopenbaard aan onze Profeet, zonder tussenkomst van een engel of andere middelen. Dit gebeurde bijvoorbeeld tijdens de nacht van de Miraadj.

Met de komst van de eerste openbaring begon onze Profeet aan zijn taak als profeet

---

41 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 140-142; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 239-240; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 129, 194-195; Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 48.

Mohammed Moestafa Sallallahoe aleyhi wa sallaam. De verkondiging van de Islam heeft drieëntwintig jaar geduurd. Dertien jaar hiervan in Mekka en tien jaar in Medina.

De Koran is in een periode van 22 jaar, 2 maanden en 22 dagen geopenbaard en vervolmaakt.

Mohammed aleyhisselaam was ongeletterd. Dat wil zeggen dat hij geen boek heeft gelezen, noch geschreven en hij heeft van niemand les gehad.

Hij was geboren en getogen in Mekka tussen bepaalde mensen. Hoewel dit zo is, heeft hij verteld over informatie en gebeurtenissen die in de Thora, in de Bijbel en ook in de boeken staan die in de oudheden zijn geschreven. Om de Islam te verkondigen heeft hij in het zesde jaar na de hidjra brieven gestuurd naar de vorsten van Iran, Ethiopië, het Romeinse Rijk en andere Arabische mogendheden. Hij heeft meer dan zestig ambassadeurs ontvangen. Dit aspect staat in de Koran als volgt: " Jij hebt voordat de Koran kwam geen ander boek gelezen, noch heb jij geschreven. Als je nou kon lezen en schrijven dan konden ze zeggen dat jij het hebt geleerd van iemand anders".[42] (Soera Al-Anqabut vers 48; 29:48).

In de Hadith al sharif staat; " Ik ben, de ongeletterde Profeet Mohammed… Na mij komt er geen profeet."[43] Weer staat er in de Koran al Karim het volgende: "Hij, (Mohammed aleyhissalaam) praat niet uit zichzelf. Zijn woorden worden hem via een openbaring kenbaar gemaakt en gedoceerd."[44] (Soera Najm vers 3,4; 53:3,4).

1.26 De eerste Moslims

Nadat onze Profeet de eerste openbaring kreeg is de eerste die in hem geloofde Khadija, zijn vrouw. Zonder enig twijfel heeft zij de Islam geaccepteerd en was vereerd met het feit dat ze de eerste Moslima werd. Onze Profeet leerde Khadija om zich ritueel te wassen zoals Djibril het hem had geleerd. Daarna werd onze Profeet imam en gingen ze samen bidden. Onze moeder, Khadija hield zich aan elk woord, elk gebod van de Profeet en dat deed ze op een hele nette manier. Op deze wijze verdiende ze hoge graden bij Allah. Als de Gezant van Allah verdriet had of als hij pijn had vanwege het pestgedrag van de pesters, dan troostte zij hem en nam zijn pijn weg. Ze zei dan: "Oh Gezant van Allah! Wees niet bedroefd, heb geen verdriet. Op het eind zal onze religie toch kracht vinden en zullen de ongelovigen verdwijnen. Jouw volk zal jou opvolgen. .." vanwege deze steun van

---

[42] al-Anqaeboot 29/48.

[43] Haeysaemee, *Medjmaoo'z-Zaewaee*, I, 205.

[44] an-Nadjm 53/3-4.

onze moeder Khadija kwam op een dag Djibril aleyhissalaam en zei: Oh! Gezant van Allah! Doe Khadija de groeten van Allah! Onze Profeet zei: “Oh Khadija! Hier is Djibril (aleyhisselaam), Hij brengt jou de groeten van Allah”.[45]

Onze Profeet zei weer een andere keer het volgende: “Allah, de Verhevene heeft mij in het Paradijs een huis van parels gegeven en het goede nieuws dat ik moest brengen aan Khadija. In het paradijs is er geen ziekte, geen verdriet en geen hoofdpijn,”

Na Khadija was de eerste moslim onder de volwassenen, een van de naaste vrienden van de Gezant van Allah Aboe Bakr. Hz. Aboe Bakr had twintig jaar ervoor een droom gehad: “Uit de hemel kwam de volle maan naar de Kaaba, het brak in stukken uit elkaar, elk stuk was gevallen op de huizen van Mekka, daarna kwamen deze stukjes weer bij elkaar en stegen ze tot in de hemel op. Het stuk dat op het huis van Aboe Bakr lag was niet omhoog gegaan. Aboe Bakr die dit zag deed gelijk zijn deur dicht alsof hij wilde voorkomen dat dit deel van de volle maan zijn huis zou verlaten.”

De volgende ochtend ging Aboe Bakr naar een van de Joode geleerden om uitleg te vragen voor zijn droom. Hij vertelde zijn droom. De geleerde antwoordde: “ dit is een droom die chaotisch is en daarom is het niet uit te leggen. Maar deze droom bleef Aboe Bakr bezig houden en het antwoord van de Jood bevredigde hem niet. Wanneer hij weer voor handel wegging kwam hij langs monnik Bahira. Hij vroeg om uitleg van zijn droom. Bahira: “waar kom jij vandaan?” Hz. Aboe Bakr zei: “Ik ben Quraishi. Bahira zei toen: “Daar zal een profeet tevoorschijn komen en zijn licht van waarheid zal overal in Mekka verspreid worden. Jij, wordt in je leven zijn rechterhand en na zijn dood zijn khalief.” Hz. Aboe Bakr was verwonderd over dit antwoord. Deze droom en de uitleg ervan had hij totdat onze Profeet zijn boodschap verkondigde aan niemand verteld.

Toen Mohammed aleyhissalaam zijn profeetschap openbaar maakte, rende Aboe Bakr naar hem toe en zei: “Profeten hebben bewijzen voor hun profeetschap, wat is jouw bewijs?” Onze geliefde Profeet antwoordde: “Bewijs voor mijn profeetschap is die droom waarvan jij de uitleg vroeg aan een Joodse geleerde. Die geleerde zei: “het is een chaotische droom, het valt niet uit te leggen”. Daarna heeft monnik Bahira het wel goed uitgelegd”. Onze geliefde Profeet zei tegen Hz. Aboe Bakr: “Oh Aboe Bakr! Ik nodig jou uit tot Allah en zijn Boodschapper te komen”.

Hierop reageerde Hz. Aboe Bakr als volgt: “Ik getuig ervan dat Jij de gezant bent van Allah, de Verhevene, Jouw Profeetschap is waarheid en een Licht die de hele wereld verlicht”. Zo werd hij Moslim.

---

45 Haakim, *al-Moostadraeq*, III, 206; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 241; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,II, 416.

Volgens een andere overlevering was Hz. Aboe Bakr naar Jemen om handel te drijven voordat de Profeetschap van de gezant van Allah begon. Tijdens deze reis kwam hij in Jemen een oude man tegen van de Azd stam die heel erg belezen was. Deze man keek Aboe Bakr aan en zei: "Volgens mij ben jij van het volk van Mekka?". Hz. Aboe Bakr zei: "Ja, dat klopt" en tussen hen vond het volgende gesprek plaats.

Ben jij Quraishi?

Ja!

Ben jij van Beni Tamim?

Ja!

Er is nog één teken over.

Wat is dat?

Open je buik, laat me kijken.

Wat is je doel daarmee, vertel me?

In de geschriften heb ik gelezen dat er in Mekka een profeet komt. Hij wordt door twee personen geholpen. Een ervan is jong en de andere oud. De jonge persoon overwint vele moeilijkheden en weerstaat vele zware beproevingen. De oudere persoon is wit van huid, dun en op zijn buik heeft hij een zwarte moedervlek. Ik denk dat jij die persoon bent. Open je buik en laat me kijken.

Hierop opende Hz. Aboe Bakr zijn heilige buik; toen hij de zwarte moedervlek op zijn buik zag, zei de oude man; "Bij Allah, jij bent echt die persoon". Hij gaf dan ook vele adviezen aan Hz. Aboe Bakr.

Hz. Aboe Bakr ging toen hij klaar was met zijn werk naar de oude man om afscheid te nemen, hij vroeg aan hem om over onze Profeet sommige mooie zinnen te zeggen, de oude man schreef een gedicht met twaalf regels. Hz. Aboe Bakr leerde die tekst uit zijn hoofd.

Toen Hz. Aboe Bakr terugkwam van de reis naar Mekka al Moekarramah waren de vooraanstaande figuren van de Quraishi, zoals Ukba ibn al Abi Mo'ayt, Shayba, Aboe Djahl, Aboel Boehteri bij hem op bezoek gekomen. Aboe Bakr vroeg aan hen: "Is er iets gebeurd hier toen ik weg was?" Zij antwoordden: "Iets dat nog vreemder dan dit hebben we nog nooit meegemaakt. De wees van Aboe Talib beweert dat hij profeet is geworden en hij zegt dat wij, onze ouders en voorouders allemaal van een heidens geloof zijn. Als het niet om jou was zouden we hem niet levend hebben gelaten. Jij bent een goede vriend van hem, jij kunt dit het beste oplossen".

Hz. Aboe Bakr stuurde hen weg met een smoes en kwam erachter dat onze Geliefde

Profeet in het huis van Khadija was. Hij ging erheen en klopte op de deur. Toen onze Profeet hem welkom heette, zei hij: “Oh Mohammed! Wat is het dat allemaal gezegd wordt over jou?” Onze Profeet antwoordde: “Ik ben de Profeet van de Ware Schepper. Ik ben gezonden voor jou en voor alle zonen van Adam, spreek je geloof uit opdat je de tevredenheid van Allah wint en jezelf redt van de Djahannam (hel)”.

Hz. Aboe Bakr vroeg:”Wat is je bewijs?” De Gezant van Allah antwoordde: “De oude man die je zag in Jemen en zijn verhaal is mijn bewijs.”

Hz. Aboe Bakr zei: “ Ik heb in Jemen vele oude en jonge mensen gezien”. Onze Profeet reageerde: “De oude man die jou een gedicht van twaalf regels heeft gegeven om aan mij te geven” en de gezant van Allah las alle twaalf regels van het gedicht op. Hz. Aboe Bakr: “Wie heeft jou dit allemaal verteld?” Gezant van Allah: “De engel die naar de profeten kwam die mij voor zijn gegaan”. Op het moment dat hij dat zei, vroeg hij om zijn hand en zei: āsh'hadu ān lā ilaha illā-llah wa āsh'hadu ānna mūhammadār rasūlu-llah” waarna hij moslim werd.[46]

Met een grote vreugde die hij voor het eerst in zijn leven voelde keerde hij terug naar zijn huis als moslim. Daarom spreekt een Hadith ook als volgt: “Aan wie ik ook de iman (overtuiging) voorlegde, hun gezichten trokken een grimas en ze keken me vertwijfeld aan. Alleen, Aboe Bakr al Siddiq liet geen enkele twijfel of aarzeling zien bij de acceptatie van imaan (overtuiging).

Op een dag zag Hz. Ali onze Profeet samen met Khadija een gebed verrichten. Hij was toen tien of twaalf jaar jong. Na het gebed vroeg hij: “Wat is dit?” De gezant van Allah antwoordde: “ Dit is de religie van Allah. Ik nodig jou uit tot deze religie. Allah is één, kent geen metgezel. Ik nodig jou uit om te geloven in de Ene, Ware God die geen metgezel heeft…” Hz. Ali zei: “Laat ik het eerst aan mijn vader vragen”. De gezant van Allah zei tegen hem: “Vertel dit geheim nog aan niemand als je niet tot de Islam komt!”. Hz. Ali kwam de volgende ochtend naar de gezant van Allah en zei: “Oh Gezant van Allah! Wil je mij de Islam leren” en hij werd moslim. Zo was Hz. Ali de derde onder de moslims. De inspanningen die hij deed omwille van de gezant van Allah en de wijze waarop hij de gezant van Allah boven zichzelf verkoos zijn zaken die boven elke waardering uitstijgen.[47]

Zayd bin Harissah is een van de eerste gelovigen. Hz. Khadija, Hz. Aboe Bakr en na Hz. Ali de vierde, tussen de vrijgelaten slaven de eerste moslim. Samen met hem werd ook zijn vrouw Oemm al Ayman moslima.[48]

---

46 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 120-121; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 249-250.

47 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 118; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 245-247.

48 Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 247-248.

Hz. Aboe Bakr ging gelijk naar zijn meest dierbare vrienden toen hij moslim werd. Hij overtuigde hen ook ervan om moslim te worden. De vooraanstaande figuren van de Ashab al Qiraam: Othman bin Affan, Talha bin Oebejdoellah, Zoebayr bin Awwam, Abdoerrahman bin Awf, Sa'd bin Abi Waqqas waren de vooraanstaande figuren van hun stammen. Deze acht mensen die na Hz. Khadija moslim zijn geworden werden ook wel de Sabiqun al Islam oftewel de eerste moslims genoemd.

Hz. Othman vertelt over zijn verhaal het volgende: "ik had een tante die waarzegster was. Op een dag had ik haar bezocht. Ze zei tegen mij: "Jou zal een vrouw ten deel vallen. Maar noch jij hebt een vrouw gezien voor haar, noch zij heeft een man gekend voor jou. Zij is een vrouw met een mooi gezicht, vroom en als het goed is de dochter van een profeet". Ik stond versteld van deze woorden van mijn tante. Weer zei ze een keer tegen mij: " Er is een profeet gekomen. Hij heeft openbaringen uit de hemel gekregen". Ik zei: "Oh mijn tante! Zo een geheim is in de stad niet gehoord. Vertel dit woord dan wat duidelijker." Dan zei mijn tante: " Mohammed bin Abdoollah heeft een profeetschap gekregen. Hij nodigt het volk uit tot een religie. In korte termijn zal de wereld met zijn Licht verlicht worden en degenen die er tegen in gaan zullen worden gedood."

Deze woorden van mijn tante raakten mij diep. Ik was in zorgen. Hz. Aboe Bakr en ik waren zeer goede vrienden. We waren onafscheidelijk. Om deze kwestie te bespreken ben ik twee dagen later naar Aboe Bakr toegegaan. Ik vertelde hem wat mijn tante had gezegd en hij zei: "Oh Othman! Jij bent een verstandig mens. Hoe kan iets als een stuk steen dat noch hoort, noch ziet en noch schade of voordeel kan opleveren voor iets of iemand, nu geschikt zijn om als God aanbeden te worden?" Ik zei: " Je spreekt de waarheid, de woorden van mijn tante zijn waar."

Hz. Aboe Bakr vertelde Hz. Othman over de Islam en bracht hem daarna naar de Rasoeloossaqalayn, dat wil zeggen, de Profeet van de mensen en de djinn. Onze Geliefde Profeet, zei tegen Hz. Othman: "Oh Othman! Allah de Verhevene, nodigt jou uit om in de Djannah (Paradijs) zijn gast te worden. Jij zou dat moeten accepteren. Ik ben voor de mensheid gezonden als een gids voor de waarheid." Hz. Othman was zo diep geraakt door de houding en de woorden die met een hartelijke lach op het gezicht werden uitgesproken dat hij met grote liefde en overgave zei: "āsh'hadu ān lā ilaha illā-llah wa āsh'hadu ānna mūhammadār rasūlu-llah" en moslim werd.

De Gezant van Allah nodigde in de eerste drie jaren van zijn profeetschap de mensen in het geheim naar de Islam en in kleine getallen werden mensen moslim, het ging natuurlijk heel langzaam. In dit tijdsbestek groeide het aantal moslims naar slechts dertig

man. Zij deden hun gebeden in hun huizen en de geopenbaarde verzen van de Koran reciteerden en memoriseerden zij in het geheim.

1.27 Oproep aan de naaste verwanten

Onze Profeet, de Gezant van Allah, begon met de uitnodiging van de mensen tot de Islam na de openbaring van Soera Al-Muddathir. Deze oproepen deed hij in het geheim. Na een tijdje kwam de openbaring die zegt: “Roep je naaste verwanten op en nodig hen tot de ware religie door ze te waarschuwen voor de straf van Allah, de Verhevene” (Soera As-Shuara vers 214; 26:214).[49] Na dit gebod stuurde Mohammed Hz. Ali om de naaste verwanten te waarschuwen dat ze naar het huis van Aboe Taleb moesten komen. Hij serveerde hen n een schaal met eten en een kop melk, eerst begon hij zelf in naam van Allah en nodigde de rest uit. Er waren zo enkele veertig mensen die waren gekomen maar iedereen had voldoende te eten en te drinken gekregen. Zijn oom Aboe Lahab nam een vijandige houding aan en zei: “Wij hebben nog niet eerder zo een magie gezien, jullie verwant heeft jullie betoverd met zijn magie. Oh zoon van mijn broeder! Ik heb nooit iemand eerder gezien dat net zo veel kwaad en lelijkheid bracht als dat jij dat hebt gedaan.

Onze Profeet zei tegen Aboe Lahab: “Jij doet mij het meest kwaad, het kwaad dat geen enkele Quraishi of Arabische stam mij ooit aan kan doen”. Ze vertrokken allemaal zonder dat er iemand van hen de oproep accepteerde om moslim te worden.

Korte tijd na deze gebeurtenis riep hij zijn verwanten weer op. Hz. Ali riep ze weer bij elkaar. Zoals de vorige keer kregen ze eten geserveerd. Na het eten stond onze Profeet op en zei: “Dank is alleen maar voor Allah bedoeld. Alleen aan Hem vraag ik om hulp. Ik geloof in Hem en ik vind steun bij Hem. Ongetwijfeld weet ik en laat ik jullie weten dat er geen Allah is dan Allah, Hij is één. Hij kent geen gelijke en geen metgezel”. Na dit gezegd te hebben zei hij: “Ik lieg absoluut niet tegen jullie en ik verkondig de waarheid… Ik nodig jullie uit tot geloof in de Ene Allah waarbuiten geen andere Goden bestaan. Ik ben Zijn Profeet die hij voor jullie en voor de hele mensheid heeft gezonden. Bij Allah, jullie zullen sterven zoals jullie in slaap vallen, zoals jullie ontwaken uit jullie slaap, zo zullen jullie ook geboren worden en over alles wat jullie hebben gedaan zullen jullie rekenschap af moeten leggen, jullie goede daden zullen beloond worden en jullie slechte daden zullen worden bestraft. Dit is dat jullie of eeuwig in het Paradijs zullen blijven of eeuwig in de Hel moeten blijven. Jullie zijn de eersten onder de mensen die ik waarschuw voor de straf in het

---

[49] esh-Shooarah 26/214.

hiernamaals."

Nadat Aboe Talib deze woorden had gehoord zei hij: "Oh mijn waardevolle neef! Ik weet niets anders dat meer waarde heeft dan jou helpen. Jouw adviezen zijn wij goedgezind en je woorden bevestigen wij van harte. Degenen die nu hier bij elkaar zijn gekomen zijn de kinderen van je grootvader Abdoelmoettalib. Ongetwijfeld ben ik ook een van hen. Tot hetgeen wat jij wil zal ik als eerste van ons rennen. Ik beloof je dat ik je zal omringen en dat ik je zal beschermen. Jij, ga jij maar vooral door met wat jou is opgedragen. Maar om van mijn oude geloof af te vallen heb ik mijn ego niet bereid gevonden om het te accepteren."

Buiten Aboe Lahab praatten de andere verwanten en ooms op zachte toon. Maar Aboe Lahab zei: "Oh zonen van Abdoelmoettalib! Voordat anderen zijn hand vasthouden en hem stoppen kunnen jullie dat beter zelf doen. Als jullie vandaag hetgeen dat hij zegt accepteren zullen jullie worden beledigd. Indien jullie proberen om hem te beschermen zullen jullie allen worden vermoord…" Tegen Aboe Lahab zei de tante van onze Profeet: "Oh mijn broeder! Past het bij jou om de zoon van onze broeder en Zijn Religie zonder hulp achter te laten?" Bij Allah, de geleerden die nu leven laten weten dat er van het nageslacht van Abdoelmoettalib een profeet zal komen. Welnu, dit is nu die profeet."

Aboe Lahab begon lelijk te doen na deze woorden. Aboe Taleb werd boos op Aboe Lahab en zei: "Oh bangerik! Bij Allah zolang wij in leven zijn, zijn we zijn helper en beschermer". Hij draaide zich om naar Mohammed aleyhissalaam en zei: " Oh zoon van mijn broeder! Laat ons weten wanneer je de mensen tot geloof in Jouw Heer gaat uitnodigen; dan zullen wij uitgerust met wapens samen met jou naar voren treden".

Daarna nam het oogappel van de Schepping weer het woord: "Oh Zonen van Abdoelmoettalib! Bij Allah, er is tussen de Arabieren nog nooit iemand geweest die betere zaken (dan deze religie) heeft meegenomen dan dat ik dat voor jullie heb gedaan. Ik nodig jullie uit tot twee zinnen die voor de tong makkelijk zijn maar tijdens de Dag des Oordeels zwaar zullen wegen. Deze zijn dat Allah de enige Allah is en dat ik Zijn Gezant en dienaar ben. Allah, de Verhevene, heeft mij hiertoe opgeroepen. Welnu, wie van jullie accepteert mijn oproep en helpt mij in deze?" Niemand zei iets, zij bogen hun hoofden naar voren. Onze Profeet herhaalde zijn woorden drie keer. Elke keer stond Hz. Ali op. De derde keer zei hij: "Oh Gezant van Allah! Hoewel ik tussen hen de kleinste ben, ik zal jou helpen". Hierop hield onze Profeet Ali bij zijn hand vast. De rest ging in verbazing weg.

De Geliefde van Allah, de Verhevene werd erg verdrietig door deze houding van zijn verwanten. Maar zonder het op te geven ging hij door met zijn oproepen om hen zo te redden van de Hel en tot Geluk te laten komen.

Het vierde jaar van de Profeetschap werd vers 94 van soera Al-Hijr geopenbaard.

Hierin staat: (Oh Mijn Geliefde!) Kondig de zaken (geboden en verboden) die jou opgedragen is aan, maak onderscheid tussen de waarheid en onwaarheid. Wend je af van de ongelovigen! (hecht geen waarde aan hun woorden). Na deze goddelijke opdracht begon onze Geliefde Profeet om de Mekkanen openlijk uit te nodigen tot de Islam. Op een dag stond hij op de berg Safa en zei: "Oh Volk van Quraish! Verzamel hier en luister naar mijn woorden! Toen de stamleden kwamen zei hij: "Oh Mijn volk! Hebben jullie ooit een leugen van mij gehoord?" In groep zeiden ze: "Nee, dat hebben we niet". Hij zei: "Allah de Verhevene heeft mij een profeetschap geschonken en mij tot profeet van jullie gemaakt." Daarna ging hij verder en reciteerde hij voor hen Soera Al-A'raf vers 158: "(Oh Mijn Geliefde!) Zeg tegen hen: Oh mensen! Ik ben de Profeet van Allah de Verhevene en ben tot jullie allen gezonden. Deze Allah, is de eigenaar van en heerser over de hemelen en aarde. Er is niemand anders die het waard is om aanbeden te worden. Hij is degene die elke levende wezen doet sterven en doet wederopstaan..." Een van de toehoorders, zijn oom Aboe Lahab werd boos en zei: "De zoon van mijn broeder is gek geworden! Luister niet naar de woorden van iemand die onze afgoden niet erkent en afstand doet van onze religie". Hij vloekte en schreeuwde. De aanwezigen daar vertrokken en niemand van hen kwam tot het geloof. Terwijl ze wisten dat onze Profeet iemand is die de waarheid spreekt, een hoog ethisch besef heeft, namen ze afstand van hem en werden ze vijandig tegenover hem.

Weer op een dag voldeed hij aan de opdracht van Allah: Kondig wat jou opgedragen is (geboden en verboden) aan" en ging hij naar de berg Safa'a. Met een luide stem zei hij: "Ya Sabahah! Kom hierheen, verzamel hier, ik heb belangrijk nieuws voor jullie".[50] De mensen van verschillende stammen kwamen rennend aan en verzamelden zich. Vol verbazing en nieuwsgierigheid wachtten zij af wat er ging gebeuren. Degenen die niet kwamen stuurden hun mannen omdat ze wilden weten waarom ze moesten verzamelen. Een groep van degenen die was gekomen zei: "Oh Mohammad Al Amin! Waarom heb je ons allen hier verzameld, wat ga je ons vertellen?". Mensen begonnen vragen te stellen. Hij begon met de oproep: "Oh mensen van Quraish! Iedereen was puur aandacht. " De situatie tussen jullie en mij is lijkt op het volgende, ik ben als iemand die de vijand ziet en om zijn familie te waarschuwen rent hij omdat hij bang is dat de vijand eerder dan hem zijn familie zal bereiken en schreeuwt: ya sabahah (we zijn omsingeld door vijanden, ze hebben ons omringd, de ochtend is gekomen. Vlug wees klaar om te strijden). Oh Mensen van Quraish! Als ik jullie zou zeggen dat er achter deze berg een vijandelijk leger zou zijn die klaar staat om jullie aan te vallen, zouden jullie mij dan geloven?" Zij antwoordden:

---

50 Bookhari, "Tafseer",4; Tirmidhi, "Taefseeroo'l-Qur'an", 91.

"Ja, dat zouden wij geloven, want wij hebben tot nu toe van jou nooit iets anders gezien dan alleen oprechtheid en eerlijkheid. We hebben nooit gezien dat jij loog!... Hierop noemde hij de namen van alle Quraishi stammen: " Oh Zonen van Hashim! Oh zonen van Abdul Manaf, Oh zonen van Abdulmoettalib! Ik ben voor jullie de berichtgever van een strenge straf die zeer zeker zal komen. Allah, de Verhevene heeft mij opgedragen om mijn naaste verwanten te waarschuwen voor de straf in het hiernamaals. Ik nodig jullie uit om tot het geloof te komen door La ilahe illallahu wahdahu la sharikalah te zeggen (er is maar één Allah, er is geen andere God). Ik ben Zijn dienaar en gezant. Als jullie dit geloven, zullen jullie naar de Djannah (Paradijs) gaan. Indien jullie het nalaten om "La ilahe illallah" te zeggen zal ik noch op de aarde noch in het hiernamaals voor jullie van betekenis kunnen zijn!"

Tussen de stammen die luistereden stond Aboe Lahab op en zei: "Heb je ons hiervoor bij elkaar geroepen?" Hij raapte een steen van de grond en gooide die naar onze geliefde Profeet. Van de anderen kreeg hij niet zo een behandeling. Onderling met elkaar pratend vertrokken zij.[51]

1.28 Als ze de zon op mijn rechterhand zetten!.

Onze Geliefde Profeet heeft na deze oproepen iedere persoon of groepen personen die hij waar dan ook tegenkwam de Islam verkondigd. Hij vertelde hen dat de eigenlijke redding pas mogelijk zou zijn als er afstand werd genomen van onderwerping aan het ego, van onrechtvaardigheid en van allerlei kwade bezigheden en door te geloven in Allah. De mensen die wel aan hun ego toegaven, die wel aan hun onzedelijkheid door wilden gaan, die de zwakken onderdrukten en de grenzen van normaal gedrag overschreden kwamen fel in opstand tegen zijn verhaal. Zij zagen in dat al deze decadenties zouden verdwijnen, ontkenden zij de verkondigde boodschap van Mohammed aleyhissalaam. Zij werden vijandig tegen Hem en degenen die in Hem geloofden.

De ongelovigen spotten eerst met hem. Daarna besloten ze om hun onderdrukking en martelingen te vermeerderen. Zij wilden de moe'min (stellig overtuigden) angst inboezemen en de Islam doen doven. De leiders van hen waren Aboe Djahl, Ootbah, Shayba, Aboe Lahab, Oekba bin Abi Mo'ayt, As bin Wail, Aswad bin Moettalib, Aswad bin Abdi Yaghvas, Walid bin Moegirah…

Op een dag kwamen Ootbah, Shayba en Aboe Djahl naar Aboe Taleb en zeiden: "Jij bent ouder dan wij. Wij hebben respect voor jou en eren jou. Nu is daar de zoon van je

---

[51] Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 188-191; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 133; Ibn Qaseer, al-Bidaayah, III, 38-41.

broer die een nieuwe religie heeft gesticht. Hij schimpt op onze afgoden en beschuldigt ons van goddeloosheid. Praat met hem. Laat hem hiermee ophouden. Als hij niet ophoudt dan weten wij wel hoe we met hem moeten omgaan:…" Aboe Talib liet hen bedaren en stuurde hen daarna heen. Hij hield de situatie geheim van onze Profeet omdat hij bang was dat hij verdriet zou hebben. Na een tijdje kwamen de ongelovigen weer in groep bij Aboe Talib: "Wij zijn hiervoor al eerder bij je geweest en hebben jou de situatie uitgelegd. Jij hechtte geen waarde aan onze woorden. Hij, gaat nog steeds door met kwaadsprekerij over onze afgoden. Wij kunnen er niet meer tegen. Met jullie beiden zullen wij strijden tot de laatste druppel van ons bloed. Of wij zullen van de bodem verdwijnen in Mekka of hij" zeiden ze. Aboe Taleb probeerde hen te laten kalmeren maar dit keer lukte het niet, zij waren halsstarrig.

Aboe Taleb wilde niet dat de Gezant van Allah gekrenkt werd maar ook met zijn volk wenste hij geen vijandigheid te hebben. Hij kwam naar onze Profeet en zei: "Oh Mohammed, de hele stam is jou vijandig gezind en ze zijn naar mij gekomen. Zij willen dat je hen niet meer goddeloos noemt en dat je niet meer zegt dat ze op een foute spoor zitten". Hierop reageerde de Geliefde van Allah:

"Oh Oom! Wees ervan bewust dat ook als ze de zon op mijn rechterhand en de maan op mijn linkerhand zetten (wat ze ook beloven) ik zal nooit afstand doen van deze religie en stoppen met de verkondiging van deze religie aan de mensen. Of, Allah de Verhevene, zal deze religie verspreiden over de hele wereld en zal mijn taak aflopen, of ik zal mijn leven hiervoor geven" en hij stond op. Zijn ogen waren vol tranen.

Aboe Taleb die zag dat de Gezant van Allah verdrietig was kreeg spijt van de dingen die hij had gezegd, hij omhelsde hem en zei: "Oh zoon van mijn broeder! Ga door met wat je doet, doe wat je wilt. Zolang ik in leven ben zal ik jou beschermen".[52]

Toen tien van de vooraanstaande ongelovigen zagen dat Aboe Talib Mohammed onder zijn hoede had, haalden ze Oemaarah bin Walid ook op en samen gingen ze naar Aboe Talib. Ze zeiden tegen hem: "Oh Aboe Talib! Je weet dat Oemaraah de knapste is onder de jongeren van Mekkah, hij is de sterkste en de meest ethische. Bovendien is hij een gedichtenschrijver. Laten we hem aan jou geven, gebruik hem voor je werk. In ruil voor hem geef ons Mohammed zodat we hem kunnen doden. Dus je krijgt een man in ruil voor een man! Wat wil je nog meer!. Ze kwamen dus met een voorstel dat onmogelijk geaccepteerd kon worden. Aboe Taleb, werd zeer boos om dit voorstel en zei: "Geven jullie eerst jullie zonen aan mij zodat ik hen kan doden. Daarna zal ik mijn neef aan jullie geven". De ongelovigen begrepen hoe ingewikkeld de situatie was en ze zeiden: "Onze

---

[52] Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 135.

zonen doen niet wat jouw neef doet:…" Aboe Taleb: "Ik zweer dat mijn neef veel beter is dan al jullie zonen bij elkaar. Dus jullie gaan jullie zoon aan mij geven zodat ik hem kan voeden en mijn oogappel gaan jullie afslachten…" Zelfs een vrouwelijke kameel mist en beschermt niemand anders dan haar eigen kind. Wat jullie voorstellen is ver van ratio en logica. Nu is de maat vol. Wee degene die Mohammed als vijand heeft, ik ben ook zijn vijand. Wees hier bewust van en doe wat je niet laten kunt!" De ongelovigen stonden vol woede op en vertrokken.[53] Aboe Taleb riep gelijk de zonen van Hashim en Abdoelmoettalib bij zich. Hij vertelde hen over de situatie en overtuigde hen ervan dat ze de Geliefde Profeet moesten helpen. De handen die omhoog zouden gaan om de Gezant van Allah te doden, zouden worden gebroken. Op dit gebied kwamen ze tot overeenstemming tegen de ongelovigen. Alleen Aboe Lahab deed niet mee. Aboe Taleb zei tegen hen: "Oh helden! Doe morgen allemaal je zwaard om en kom achter mij aan". De volgende dag ging Aboe Taleb naar het huis van onze Geliefde Profeet. Met zijn allen liepen ze naar Haram al Shaariff. De jongeren van de zonen van Hashim liepen achter hen aan. Bij de Kaaba aangekomen gingen ze tegenover de ongelovigen staan. Aboe Talib zei tegen de ongelovigen: "Oh Mensen van Quraish! Ik ben erachter gekomen dat jullie hebben besloten om de zoon van mijn broeder te doden. De jongeren achter mij, met de zwaarden in de hand, wachten ongeduldig op een teken van mij, beseffen jullie dat? Ik zweer dat indien jullie Mohammed doden, ik geen een van jullie in leven zal laten!... Hierna droeg hij gedichten voor die vol lof waren over onze Profeet. Als eerste liep Aboe Djahl weg en daarna al de aanwezige ongelovigen.

1.29 Onderdrukking, pijniging en onrechtvaardigheid

De vooraanstaande leiders van de ongelovigen in Quraish begonnen nu onze Profeet aan te vallen waar ze hem ook maar zagen, ze beledigden hem en ze probeerden hem zelfs in elkaar te slaan. Ook de Ashaab van hem moest het ontgelden. Op een dag zaten deze ongelovigen bij de Kaaba. Ze praatten over onze Profeet en ze zeiden dat ze zoals ze hem hebben gedoogd tot nu toe niemand hebben gedoogd. Hij zei namelijk tegen hen dat ze op het verkeerde pad zaten, hij kleineerde hun afgoden, hij sprak verkeerd over hun religie, hij zette onze gemeenschappen tegen elkaar op, toch hebben we geduld en doen we niks tegen hem zeiden ze. Op dat moment kwam de Geliefde van Allah, de Kaaba bezoeken. Hij gaf een kus op het hadjaaroelaswad en begon aan de tawaf. Toen hij langs hen liep begonnen ze onze Profeet te beledigen. De gezant van Allah was hier zeer droevig om maar zonder iets te zeggen ging hij door met de tawaf. Toen Hij de derde keer bij hen

---

[53] Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 134-135.

langs liep stopte hij en zei: “Oh Mensen van Quraish! Luister naar mij! Ik zweer tot Allah die mijn ego in Zijn handen heeft, mij is bekend gemaakt dat jullie veel te verduren zullen krijgen. Toen ze dit hoorden werden de ongelovigen die daar stonden bang en ze verstijfden. Ze konden geen woord uitbrengen. Alleen Aboe Djahl ging naar de Gezant van Allah toe en begon te smeken: “Oh Aboe’l Qasim! Jij bent geen vreemde. Let niet op onze grofte en ga door met je gebed. Je bent niet zo onwetend dat je jezelf gaat verlagen tot ons niveau”. Hierop verliet Mohammed de plek.

Volgende dag waren de ongelovigen weer op dezelfde plek bij elkaar gekomen. Ze begonnen weer te roddelen over onze Profeet. Op dat moment vereerde de Gezant van Allah weer die plek. De ongelovigen vielen hem meteen aan. Tussen hen was de zeer ongelukkige Ookba bin Moe’ayt, die het zover bracht dat hij de kraag van de Gezant van Allah vatte. Hij wurgde zijn heilige hals totdat hij bijna stikte. Hz. Aboe Bakr die op dat moment daar aankwam riep: “Gaan jullie iemand vermoorden die zegt dat Zijn Heer Allah is? Hij heeft voor jullie tekenen gebracht van de Enige Schepper…” Hij sprong tussenbeide om de Gezant van Allah te redden. De ongelovigen lieten onze Profeet en vielen dan Aboe Bakr aan. Ze schopten hem op zijn hoofd en ze sloegen hem. Ootba bin Rabia een andere ongelukkige persoon sloeg Aboe Bakr met zijn schoenen op het gezicht en liet hem bloeden. Hij was onherkenbaar geworden. Als de zonen van Taym niet waren toegesneld om te helpen zouden ze hem vermoorden. De mensen die tot de stam van Aboe Bakr hoorden wikkelden hem in een laken en brachten hem naar zijn huis. Ze keerden onmiddellijk terug naar de Kaaba en zeiden: “Indien Aboe Bakr sterft, zweren wij dat wij ook Ootba af zullen slachten!”. Daarna keerden ze terug naar Aboe Bakr.

Hz. Aboe Bakr was er slecht aan toe en het duurde heel lang voordat hij opknapte. Zijn vader en de mensen van Beni Taym deden veel moeite om hem te helpen. Pas in de avond was hij weer bij bewustzijn. Onmiddellijk toen hij zijn ogen opende zei hij met een zeer zachte en gebroken stem: “ De Gezant van Allah, hoe is het met hem? Hoe is hij er aan toe? Ze hadden hem uitgescholden en beledigd”. Ze vroegen aan zijn moeder Oemm al Khayr of hij iets wilde drinken en eten. Aboe Bakr had helemaal geen kracht. Hij wilde ook niets eten en drinken. Toen het rustiger werd in huis vroeg zijn moeder: “Wil je wat eten of drinken?” Hij opende zijn ogen en vroeg: “Hoe is het met de Gezant van Allah, wat doet hij?”. Zijn moeder antwoordde: “ Bij Allah, over je vriend heb ik geen informatie!”. Hz. Aboe Bakr zei: “Ga naar de dochter van al-Khattab, Oemm al Djamil, vraag aan haar hoe het met de Gezant van Allah gaat!”

Oemm al Djamil, de zus van Omar, was ook moslima geworden. Oemm al Khayr stond op om naar Oemm al Djamil te gaan en zei: “Mijn zoon Aboe Bakr vraagt aan jou over Mohammed. Hoe is het nu met hem?” Oemm al Djamil antwoordde: “Ik heb noch over

Mohammed noch over Aboe Bakr enige informatie, als je wil kunnen we samen naar hem gaan?". Oemm al Khayr zei: "Okee" en ze gingen. Ze kwamen bij Aboe Bakr en toen Oemm al Djamil zag hoe slecht hij eraan toe was, vol met wonden en blauwe plekken, begon ze te schreeuwen en ze zei: " Het volk dat jou dit heeft aangedaan is ongetwijfeld een wilde en goddeloze volk. Ik bid tot Allah, de Verhevene dat ze zullen krijgen wat hen toekomt voor wat ze jou hebben aangedaan." Hz. Aboe Bakr vroeg aan Oemm al Djamil: "Hoe is het met de Gezant van Allah?" Oemm al Djamil zei: "Je moeder is hier, ze kan horen wat ik zeg." Hz. Aboe Bakr antwoordde: "Zij zal jou geen kwaad doen, ze zal jouw geheim niet bekend maken." Oemm al Djamil zei toen: "Hij is in leven, het gaat goed met hem." Aboe Bakr vroeg dan: "Waar is hij nu?" Oemm al Djamil: "Hij is in het huis van Arqam." Hz. Aboe Bakr: " Bij Allah, als ik niet naar de Gezant van Allah kan gaan om hem te zien zal ik noch eten noch drinken!" Zijn moeder zei: "Als jij nu even wacht totdat iedereen in slaap valt!" Toen iedereen in slaap was gevallen stond Aboe Bakr op en steunend op zijn moeder en op Oemm al Djamil ging hij heel langzaam naar de Gezant van Allah. Hij omhelsde en kuste hem. Hij omhelsde ook zijn moslim broeders. Deze situatie van Aboe Bakr deed de Profeet veel verdriet. Hz. Aboe Bakr: "Oh Gezant van Allah! Ik ben bereid om mijn vader en moeder op te offeren voor jou! Het enige verdriet dat ik heb is het feit dat die wilde man mijn gezicht op de aarde sloeg en mij zo toegetakeld heeft! Deze vrouw hier naast me is mijn moeder Salma die mij op de aarde heeft gebracht. Ik wil u vragen om voor haar te bidden. Ik hoop dat Allah omwille van jou haar van de Djahannam zal redden." Onze Geliefde Profeet smeekte Allah dat Salma moslima zou worden. De smeekbede van de Gezant van Allah was aangehoord en geaccepteerd. Zo vond ook Oemm al Khayr de waarheid en werd moslim tussen de eerste moslims.

Het huis van onze Profeet stond tussen de huizen van Aboe Lahab en Ooqba bin Moe'ayt, twee van de meest extreme ongelovigen. Deze twee probeerden bij elke gelegenheid de Gezant van Allah te pijnigen. Zelfs, 's-Nachts gooiden ze de ingewanden van dieren voor het huis van de Gezant van Allah. Zijn oom Aboe Lahad ging nog verder dan dit. Hij gooide met stenen naar de Profeet uit het huis van zijn buurman Adiyy. Zijn vrouw Oemm al Djamil deed niet onder aan hem, zij verzamelde takken vol met doorns en strooide deze op de wegen waar Mohammed voorbij zou lopen zodat hij zich zou verwonden. Op een dag zag Hamza dat Aboe Lahab bezig was de ingewanden van een dier voor het huis van de Profeet neer te gooien. Hij rende gelijk naar hem toe, pakte hem beet en gooide die ingewanden over het hoofd van Aboe Lahab.

Na al deze ellende die Aboe Lahab en zijn vrouw aanbrachten kwam soera al-Masad, die begint met de verzen: "Laat de handen van Aboe Lahab uitdrogen, ze zijn al uitgedroogd…"

Toen de vrouw van Aboe Lahab, Oemm al Djamil, hoorde dat er over hen een soera was geopenbaard begon ze Mohammed te zoeken. Toen ze hoorde dat hij bij de Kaaba was, pakte ze een steen en ging daarheen. Hz. Aboe Bakr was op dat moment in gesprek met de Geliefde van Allah. Toen hij Oemm al Djamil met de steen in de handen zag zei hij: "Oh Gezant van Allah! Oemm al Djamil komt eraan. Zij is een zeer slechte vrouw, ik ben bang dat ze u iets aan zal doen. Als u nu ergens in een hoek gaat schuilen, behoed u zich misschien voor haar kwaad". De Gezant van Allah zei: "Zij is niet in staat om mij te zien". Oemm al Djamil kwam bij Aboe Bakr staan en zei: "Oh Aboe Bakr! Zeg snel, waar is die vriend van jou! Hij heeft mij en mijn man belachelijk gemaakt in zijn gedicht. Als hij een poëet is zijn mijn man en ik dat ook. Hier, ook ik maak hem belachelijk. Wij komen in opstand tegen hem en accepteren zijn profeetschap niet, zijn religie daar moeten we helemaal niets van hebben. Ik zweer dat als ik hem zie, gooi ik deze steen op zijn hoofd…" Hz. Aboe Bakr antwoordde: "Mijn heer is geen poëet en hij heeft jou niet belachelijk gemaakt". Oemm al Djamil vertrok toen. Hz. Aboe Bakr draaide zich naar de Profeet en zei: "Oh Boodschapper van Allah! Heeft zij U niet gezien?" De Geliefde Profeet der Profeten antwoordde: "Zij zag mij niet. Allah de Verhevene heeft ervoor gezorgd dat haar ogen niet in staat waren om mij te zien".[54]

Een van de verheven dochters van onze Profeet, Hz. Oemm Kalthoum was verloofd met

Ootajbah, de zoon van Aboe Lahab; Hz. Roqaijja, de andere dochter met Ootba, de andere zoon van Aboe Lahab. Ze waren echter nog niet getrouwd. Toen de Soera al-Masad was geopenbaard zeiden de leider van de Quraish tegen Ootbah en Ootajba: " Door met zijn dochters te verloven hebben jullie zijn last verlicht. Scheid van zijn dochters zodat zijn last weer hoger wordt. Wij zullen voor jullie elk meisje uit Quraish kunnen vinden die jullie maar wensen". Zij zeiden: "Goed, we scheiden van hen". Ootaybah, zakte nog lager door bij de Gezant van Allah te komen en te zeggen: "Oh Mohammed! Ik erken jou en jou religie niet. Ik scheid ook van je dochter. Laten we voortaan geen liefde voor elkaar hebben! Laten we voortaan elkaar ook niet meer bezoeken!... Dit was een belediging voor onze Profeet. Daarna viel hij onze Geliefde Profeet aan en pakte zijn kraag. Hij scheurde zijn kleding en uitte beledigingen. Hierop zei de Geliefde van Allah: "Oh Mijn Heer! Laat een van uw dieren op hem los". Toen Ootajbah naar zijn vader ging en vertelde wat er was gebeurd zei Aboe Lahab: "Ik vrees voor de smeekbede die Mohammed heeft gedaan ten nadele van mijn zoon".

Een aantal dagen later stuurde Aboe Lahab zijn zoon Ootajbah naar Shaam om

---

54 İbn Asaaqir, *Taarihool Dımashque*, LXVII, 173; Haeysaemî, *Madjmaoo'z-Zaewaiid*, VII, 53.

handel te drijven. De karavaan stopte bij een plaats Zarqa om te slapen. Een leeuw begon om de karavaan heen te draaien. Toen Ootajba dit zag zei hij gelijk: " Oh help! Ik zweer dat de smeekbede van Mohammed ten nadele van mij is geaccepteerd. Deze leeuw gaat mij opeten! Ook al is hij zelf in Mekka, hij is toch mijn moordenaar". De leeuw verdween even later. Ze lieten Ootajbah op een zeer hoge plek slapen. 's-Nachts kwam de leeuw terug. Hij rook een voor een aan de mensen van de karavaan en dan kwam hij bij Ootajbah. Hij sprong boven op hem en scheurde zijn buik, pakte zijn hoofd en met een beet maakte hij op een vreselijke wijze een einde aan hete leven van Ootajbah. Toen Ootajbah het leven aan het laten was zei hij: "Heb ik jullie niet gezegd dat Mohammed de enige is die altijd de waarheid spreekt?" Hij stierf schreeuwend en krijsend. Aboe Lahab die hoorde dat zijn zoon door een leeuw was versplinterd huilde en zei: "Ik heb jullie toch gezegd dat ik bang was voor de smeekbede van Mohammed ten nadele van mijn zoon."[55]

Onze Geliefde Profeet sallallaahoe aleyhi wa sallaam nodigde de mensen uit tot het eeuwige geluk. Hij nodigde hen uit om de eenheid van Allah de Verhevene te accepteren en hij deed zijn best om ze te behoeden voor het vuur van de hel. De ongelovigen daarentegen gingen door met afgoderij omdat dat de religie was van hun vaders. Onze Profeet nodigde hen uit om als goed mens te leven in waardigheid en eervol te leven, zijn streven was om hen te laten stijgen in waarde, van het nulpunt waarin ze verkeerden wilde hij ze brengen naar hoge spirituele sferen. Zij, daarentegen hielden koppig vast in hun halsstarrigheid. Aboe Lahab was de leider van degenen die beledigden en onderdrukking uitoefenden. Hij volgde de Gezant van Allah overal en hij voorkwam dat mensen naar hem luisterden. Hij probeerde de mensen in twijfel te brengen. In bijeenkomsten, op markten waar de gezant van Allah zei: "Oh Mensen! Zeg Lailahe illallah, opdat jullie gered kunnen worden" kwam hij altijd naar voren en riep: "Oh Mensen! Degene die hier praat is mijn neef. Geloof alsjeblieft niet wat hij zegt en neem afstand van hem!"

Op een dag was Mohammed aleyhissalaam aan het bidden in de Kaaba. De vooraanstaanden van de Quraish, Aboe Djahl, Shayba bin Rabia, Ootba bin Rabia, Ookba bin Abi Mo'ayt en nog andere mensen kwamen met zijn zevenen in de buurt van de Gezant van Allah zitten. In die buurt waren er nog de ingewanden en sommige resten van een kameel die een dag eerder geslacht was. De lage Aboe Djahl draaide zich tot de anderen en zei: "Wie van jullie pakt die ingewanden van de kameel en legt die tussen de schouders van Mohammed op het moment dat hij de sajjda aan het doen is". Dit was een lelijk voorstel. De meest onrechtvaardige, meedogenloze van hen, Ooqba bin Mo'ayt zei:

55 İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, XXXVIII, 301.

“Dat doe ik wel” en hij stond gelijk op. Hij pakte de ingewanden van de kameel met alles wat er nog in zat en legde deze tussen de schouders van de Profeet toen hij nog de sajjda aan het doen was. De ongelovigen die dit aanschouwden, begonnen te schaterlachen. Onze Profeet verlengde zijn sajjda en hief zijn heilige hoofd niet op. Op dat moment zag Abdoollah bin Mas’ood wat er gebeurde. Hij vertelde hierover het volgende: “Toen ik de gezant van Allah zo zag sprong het bloed naar mijn hersenen. Maar ik had niemand die mij kon beschermen van de handen van de ongelovigen. Ik was alleen en zwak. Op dat moment was ik niet eens in staat om te praten. Ik stond en bleef wachten. In grote verdriet bleef ik naar de Gezant van Allah kijken. Oh was ik toen maar zo sterk of had ik toen maar een beschermheer gehad zodat ik die ingewanden tussen de schouders van de Profeet af kon pakken en ze kon weggooien. Toen ik zo aan het wachten was stuurden ze een bericht naar de dochter van de Profeet, Hz. Fatima. Toen was Fatima nog klein. Ze kwam rennend. Ze gooide de viezigheid die ze op haar vader hadden gelegd weg. Ze smeekte tot God in het nadeel van degenen die hem dat hadden aangedaan, ze sprak harde woorden. De Gezant van Allah, maakte zijn gebed af alsof er niets was gebeurd en daarna zei hij: “Oh Mijn Allah! Deze groep mensen tussen de Quraish draag ik over aan U! Oh Mijn Allah! Aboe Djahl Amr bin Hisham draag ik over aan U! Oh Mijn Allah! Ooqba bin Rabia draag ik over aan U! Oh Mijn Allah! Shayba bin Rabia draag ik over aan U! Oh Mijn Allah! Ooqba bin Mo’ayt draag ik over aan U! Oh Mijn Allah! Walid bin Ootba draag ik over aan U! Oh Mijn Allah! Oomare bin Walid draag ik over aan U! De ongelovigen die deze smeekbede in hun nadeel hoorden stopten plotseling met lachen. Ze begonnen te vrezen. De Gezant van Allah zei tegen Aboe Djahl: “Bij Allah, of jij stopt hiermee of jij zult van Allah, de Verhevene een groot probleem aan je hoofd krijgen”. Ik zweer tot Allah, de mensen die de Gezant van Allah een voor een noemde werden allemaal gedood tijdens de strijd om Badr; ik zag hoe ze op de grond lagen en de kadavers die stonken door de hitte waarna ze in een grafput zijn gegooid.

Op een dag zei Aboe Djahl bij het Huis van Allah tegen de ongelovigen: “Oh Mensen van Quraish! Zoals jullie zien gaat Mohammed door met het beledigen van onze religie, het bestoken van onze afgodsbeelden met kwade taal en met het bekijken van ons als achterlijke mensen. Bij jullie zweer ik en zeg ik dat ik een steen die ik moeilijk kan dragen morgen op zijn hoofd zal gooien als hij aan het bidden is en de sajda aan het doen is. Het is dan aan jullie of jullie mij gaan beschermen tegen de zonen van Abdoelmoettalib of niet. Als ik hem heb gedood dan mogen zijn verwanten met mij doen wat ze willen…” De ongelovigen die daar stonden zeiden: “ Wij zweren dat we jou en zullen beschermen en aan niemand zullen overhandigen. Als jij hem maar doodt!”

In de ochtend kwam Aboe Djahl met een grote steen in zijn hand naar de Kaaba. Hij

ging bij de ongelovigen zitten en begon te wachten. Onze Geliefde Profeet sallallahoe aleyhi wa sallaam kwam zoals altijd naar het Huis van Allah en begon aan zijn gebed. Aboe Djahl stond op en liep richting de Profeet om de steen op zijn hoofd te gooien. Alle ongelovigen bekeken het schouwspel aandachtig. Toen Aboe Djahl bij de Profeet kwam begon hij opeens te trillen. De grote steen viel uit zijn handen, zijn gezicht werd grauw en in grote angst trok hij zich terug. De ongelovigen waren verbaasd en ze gingen naar hem toe om te vragen wat er was gebeurd. Aboe Djahl antwoordde: "Juist op het moment dat ik de steen ophief om hem te doden, kwam er een wilde kameel voor me staan. Ik zweer dat ik nog nooit in mijn leven zo een kameel heb gezien met zulke lange poten, scherpe tanden en een machtige uitstraling, ik heb er ook nooit over gehoord. Als ik nog dichter bij zou komen zou de kameel mij zeker verpletteren".

Weer op een dag verzamelde Aboe Djahl de ongelovigen en zei: "Verricht de wees van Abdoollah zijn gebeden hier en knielt hij op de grond?" De anderen antwoordden bevestigend. Aboe Djahl die deze reactie verwachtte zei: "Als ik hem weer zo zie, dan zal ik zijn hoofd met mijn voet verpletteren". Op een dag was de Profeet der Profeten aan het bidden bij de Kaaba. Aboe Djahl die met zijn vrienden daar zat, stond op en liep richting de Profeet. Hij kwam heel dicht in de buurt. Maar plotseling rende hij weg met de handen voor zijn gezicht. De ongelovigen gingen naar hem toe en vroegen: "Wat is er gebeurd, wat is er met jou?". Aboe Djahl zei: "Tussen hem en mij ontstond er een kloof van vuur. Toen ik zag dat sommigen mij aanvielen ben ik gevlucht."

Walid bin Moogirah, Aboe Djahl (Amr bin Hisham), Aswad bin Moettalib, Oemajja bin Khalef, Aswad bin Abdiyakhvas, As bin Wail, Haarith bin Qays en andere leiders van de ongelovigen bleven doorgaan met spotten als ze de gezant van Allah zagen: "Die daar, die beweert dat hij Profeet is en dat Djibil naar hem komt" zeiden ze dan met een spottende blik en een arrogante houding. Toen op een dag de Geliefde van Allah hier erg verdrietig om was kwam Djibril en bracht hem sommige verzen. Deze zijn: "Oh Mijn Geliefde ook de profeten die jou voorgingen heeft men belachelijk proberen te maken. Degenen die zo handelen en de profeten bespotten worden onmiddellijk omringd door straf en zware verduring."[56] (Soera al-Anam, vers 10; 6:10)

"Ongetwijfeld zijn wij voldoende tegen hen die met jou spotten. Zij zijn degenen die naast Allah andere goden eren. Zij zullen, zeer snel (hetgeen dat hen overkomt) weten. Wij weten natuurlijk heel goed dat hun woorden (van shirk, kwaadsprekerij over de Koran en spotten met jou) jou benauwd maken, jij vindt dat zeer vervelend" (Soera al-Hidjr:95-

[56] al-An'am 6/10.

97, 15:95-97)[57]

De Sultan van de Universum was op een dag bezig met de tawaf van de Kaaba, Djibril kwam toen naar hem en zei: “Ik heb opdracht gekregen om korte metten te maken met degenen die met jou spotten”. Even later liep Walid bin Moogira langs. Djibril vroeg: “Wat voor iemand die nu langsloopt?” Onze Profeet zei: “Hij is de slechtste onder de dienaren van Allah”. Djibril richtte op de voeten van Walid en zei: “Ik heb het geregeld”. Even later kwam As bin Wail langs. Toen Djibril dezelfde vraag stelde en het antwoord kreeg richtte hij op zijn buik en zei: “Ook met hem heb ik korte metten gemaakt.” Aswad bin Moettalib liep langs en bij hem richtte hij op zijn ogen; Abdiyakhvas werd op het hoofd gericht. Harith bin Qays op de buik. Djibril zei: “Oh Mohammed! Allah de Verhevene heeft jou gered van het kwaad van deze mensen. Op korte termijn zullen zij allen het zeer zwaar krijgen.”

Onder deze mensen kreeg As bin Wail een doorn in zijn voet. Hoeveel medicijnen hij ook kreeg toegediend, ze konden geen remedie vinden voor hem. Op een gegeven moment zwol zijn voet zo op dat het leek op de nek van een kameel; “De Allah van Mohammed” heeft mij gedood riep hij toen hij zijn laatste adem uitblies. Aswad bin Moettalib werd blind. Djibril stootte zijn hoofd tegen een boom en hij kwam zo aan zijn eind. Aswad bin Abdiyakhvas, kreeg een ziekte die Bad al samoom werd genoemd waarbij zijn lichaam en zijn gezicht pikzwart werd. Toen hij thuiskwam herkenden ze hem niet en werd hij weggestuurd. Door zijn verdriet bleef hij zijn hoofd tegen de deur van zijn huis stoten en stierf op deze wijze. Harith bin Qays had een zoute vis gegeten. Zijn dorst bleef stijgen. Hoeveel water hij ook dronk, het mocht niet baten. Hij plofte uit elkaar. Walid bin Moogira kreeg een ijzer in de dijen. Zijn wond genas niet, hij verloor veel bloed en hij liet het leven terwijl hij schreeuwde: “De Allah van Mohammed heeft mij gedood”. Op deze wijze kreeg elk van hen straf voor hetgeen ze deden. Daarnaast werd de vers geopenbaard die liet weten dat ongelovigen voor eeuwig in de Djahannam (hel) zullen blijven.

Onze Geliefde Profeet, sallallahoe aleyhi wa sallaam kwam een dag Aboe’l As tegen. Toen hij bij hem wegging, begon Haqem achter de rug van de Profeet te spotten en allerlei gezichten en grimassen te trekken en met zijn lichaam rare bewegingen te maken. De Gezant van Allah zag wat Haqem deed met het licht van zijn profeetschap en bad tot Allah dat hij zo moest blijven waarna hij tot aan zijn sterven een trilling had aan zijn lichaam.

1.30 De onderdrukking en pijniging van Ashab al Qiraam (metgezellen en

[57] al-Hidjr 15/95-97.

volgelingen)

De ongelovigen deden niet alleen kwaad aan de Gezant van Allah. Ook zijn beroemde Ashab kreeg het zwaar. Vooral de armen onder hen en degenen die alleen waren werden door hen op de meest gruwelijke manier gemarteld en onderdrukt. Een van hen was Bilal uit Abessinie. Bilal was de slaaf van Oemayya bin Khalef en Bilal had gekozen voor de Islam door toedoen van Aboe Bakr al Siddiq. Oemayya gaf veel om Bilal en daarom had hij hem tot de wachter gemaakt van zijn huis van afgoden. Toen Bilal moslim werd zette hij alle afgoden in dit huis in de positie van sajda. Toen dit nieuws Oemayya bereikte werd hij woest. Hij liet hem bij zich komen en zei: "Jij bent moslim geworden. Jij doet de sajda voor de Heer van Mohammed, kopt dat?" Hz. Bilal antwoordde: "Ja, ik doe de sajda aan de Grote en Verhevene Allah". Oemayya die een antwoord kreeg waarvan hij niet gediend was begon gelijk met martelingen. In het heetst van de middag, toen de zon op het hoogste punt stond moest hij steeds uit de kleren en de stenen die door de hitte verzengd waren zette hij dan op zijn lichaam. Een deel van de stenen die brandden van de hitte zette hij op zijn rug, een ander deel op zijn buik en dan zei hij: "Verlaat de religie Islam!... Geloof in Lat en Oezza". Maar Hz. Bilal antwoordde dan steeds weer: "Allah is één! Allah de Verhevene is één!.

Oemayya bin Khalef werd gek door het geduld die hij opbracht, hij trok hem over naalden en doornen zodat zijn lichaam helemaal verwond werd. Hz. Bilal lette niet eens op het bloed dat uit zijn lichaam stroomde en bad tot zijn Allah: "Oh Mijn Allah! Ik ben tevreden over hetgeen dat van U komt. Mijn Allah! Ik ben tevreden over hetgeen dat van U komt!" Zo liet hij zien hoe een grote doorzettingsvermogen hij had voor zijn geloof.

Hz. Bilal heeft zelf over die situatie het volgende verteld: "Die kwade Oemayya bond mij op het heetst van de dag vast en in de nacht martelde hij mij. Het was een warme dag. Zoals altijd begon hij weer met martelingen. Om mij de Islam te laten verlaten zei hij: "Aanbid onze afgodsbeelden! Ontken de God van Mohammed, ontken, ontken!" Toen hij dit bleef zeggen, bleef ik roepen: "Allah is één!, Allah is één! Hij werd dan kwader en om zijn woede af te reageren zette hij een groot stuk rots op mijn borst. Op dat moment was ik flauw gevallen. Toen ik bijkwam was de rots van mijn borst gehaald en de zon in een wolk overgegaan. Ik dankte Allah en zei tegen mezelf: "Oh Bilal! Alles wat van de Ware Schepper komt is mooi en goed."

Oemayya bin Khalef, bracht weer op een dag Bilal naar buiten om hem te martelen. Hij liet hem zijn kleren uitdoen en alleen met een onderbroek liet hij hem op de grond liggen op de vuurhete zand en hij had stenen op zijn buik gelegd die ook heet waren. De ongelovigen kwamen bij elkaar en voerden de martelingen in groepen uit. "Als je niet afstand neemt van je geloof, zullen wij je doden" zeiden ze. Bilal uit Abessinie zei toch nog

onder deze martelingen die niet meer houdbaar waren: “Ahad! Ahaad! (Allah is één). Op dat moment liep onze Geliefde Profeet daar langs. Toen hij zag in welke situatie Bilal zich bevond werd hij triest en zei: “Het op blijven noemen van de Naam van Allah de Verhevene, zal jou redden.”

Net toen hij in zijn terugkeerde kwam Aboe Bakr bij hem. Hij vertelde aan Aboe Bakr wat voor ellende Bilal meemaakte en hij zei: “Ik ben diep bedroefd.” Hz. Aboe Bakr ging er gelijk heen. Tegen de ongelovigen zei hij: “Wat hebben jullie eraan om Bilal zo te behandelen? Verkoop hem aan mij”. “Ook al zou je ons goudstukken geven die de wereld kunnen vullen, wij zullen hem nooit verkopen. Maar, we willen hem wel ruilen voor jou slaaf Aamir” zeiden ze.

Aamir, de slaaf van Aboe Bakr, verzorgde de handel voor hem en hij verdiende veel geld. Hij had alleen persoonlijke bezittingen en tien duizend goudstukken. Hij hielp Aboe Bakr en deed zijn dagelijkse werkzaamheden. Maar hij was ongelovig en hield koppig vast aan zijn ongeloof. Hz. Aboe Bakr zei: “Aamir geef ik aan jullie met al zijn bezittingen en zijn geld in ruil voor Bilal”. Oemayya bin Khalef en de anderen waren erg blij en in vreugde zeiden ze: “We hebben Aboe Bakr bedrogen.”

Hz. Aboe Bakr haalde de zware stenen van de buik van Bilal en hielp hem overeind. Bilal was erg zwak geworden door al die martelingen. Hij pakte zijn hand en bracht hem gelijk bij de Gezant van Allah. “Oh Gezant van Allah! Vandaag geef ik, voor Allah, Bilal zijn vrijheid terug” zei hij. De Gezant van Allah was hier erg blij om. Hij bad voor Aboe Bakr. Op dat moment bracht Djibril de verzen 17 en 18 van Soera al Lail die ervan berichten dat Aboe Bakr ver van de Djahannam zal zijn. In de verzen staat in betekenis het volgende: “ Mensen (zoals Aboe Bakr die) zeer taqwa zijn, (zich onthouden van shirk en van zondige handelingen) hun bezittingen, opdat die bezittingen bij Allah rein zullen zijn en (om de belofte van Allah te kunnen ontvangen) aan goede doelen besteden, van hem is (Djahannam) ver verwijderd.”

Habbab bin Arat was ook een van degenen die gemarteld werden omdat ze hem wilden dwingen om zijn geloof te laten vallen. Habbab was ook alleen en hij was de slaaf van een heidense vrouw die Oemm Ammar heette. Aangezien hij geen verwanten had die hem konden beschermen, kwamen de heidenen bij elkaar en ontkleedden hem waarna ze doorns op zijn lichaam aanbrachten. Soms deden ze hem een gewaad aan dat van ijzer was gemaakt en lieten ze hem wachten onder de zon. De stenen die ze hadden verhit onder de zon of op het vuur drukten ze op zijn lichaam. “Laat je geloof vallen! Eer Lat en Oezza!” zeiden ze. Habbab hield daarenten vol in zijn geloof en riep: “Lailahe illallah, Mohammadarrasulullah”.

Op een dag kwamen de heidenen bij elklaar en ze maakten vuur. Ze bonden Hz.

Habbab vast en brachten hem erheen. Nadat ze hem ontkleedden zetten ze hem op het vuur. Ze zouden hem of van zijn geloof doen vallen of ze zouden hem verbranden in het vuur. Hz. Habbab die op zijn rug op het vuur was gezet zei: "Oh Mijn Allah! U ziet de situatie waarin ik zit, u bent bekend met mijn situatie. Versterk het geloof in mijn hart, geef mij een grote geduld." Een van de heidenen ging met zijn voeten op de hand van Habbab staan. Maar zij wisten niet dat Allah, de Verhevene, de mensen beschermde.

Jaren later, toen ze aan Habbab vroegen hoe dat was gegaan, maakte hij zijn rug bloot en liet hen de littekens zien: "Ze maakten een vuur voor mij, daarna trokken ze mij erin. Dat vuur is pas door mijn vlees gedoofd".

Terwijl Habbab buiten gemarteld werd was zijn eigenaar Oemm Ammar bezig met het verhitten van een ijzer die hij gebruikte om het hoofd van Habbab te bedrukken. Hij hield vol voor zijn religie en trotseerde alle pijn, hij gaf niet toe aan hun wensen en liet zijn geloof niet vallen.

Op een dag kwam Habbab bij de Geliefde Profeet en zei tegen hem: "Oh Gezant van Allah! De ongelovigen verbranden mij waar ze mij maar ook zien. Thuis, bedrukt mijn eigenaar Oemm Anmar mijn hoofd met verhitte ijzer. Ik vraag U om voor mij te bidden!" Daarna liet hij de brandwonden op zijn rug en op zijn hoofd zien. Onze Profeet had medelijden met hem, hij kon er niet tegen dat Habbab zoveel te verduren kreeg omdat hij niet van zijn geloof wilde wijken, en hij smeekte tot Allah: "Oh Mijn Heer! Help Habbab". De enige ware Allah accepteerde de smeekbede van Zijn Geliefde onmiddellijk en Oemm Anmar kreeg een verschrikkelijke hoofdpijn. Oemm Anmar kon vanwege de pijn in haar hoofd tot de volgende ochtend niet slapen en zij huilde van de pijn. Ze adviseerden haar om haar hoofd te laten bedrukken met ijzer dat in vuur verhit was. Zij riep dan op het laatst Habbab bij zich en vroeg hem om de ijzer in vuur te verhitten en haar hoofd te bedrukken…. Zo begon Habbab hetzelfde bij haar te doen…

De eerste dagen van de Islam schonken de ongelovigen niet veel aandacht aan de situatie van Habbab maar omdat met de dag de gelovigen in aantallen stegen moesten ze de kwestie serieus nemen. Ze begonnen dan ook met de martelingen en die werden met de dag erger. De martelingen die ze Hz. Habbab aandeden werden erger, ze sloegen hem, ze verwondden hem en marteling boven marteling bleven ze uitvoeren.

Ondanks dit alles gaf Hz. Habbab geen krimp en hij bleef vasthouden aan zijn geloof. Maar de martelingen werden onhoudbaar.

Hij vertelde over de dingen die gebeurden aan de Effendi van de Universum: "Oh Gezant van Allah! Wilt u voor mij bidden om mij te redden van de martelingen die ik onderga?" zei hij. Hierop zei de Gezant van Allah: "De oemmah die jullie voorgegaan zijn, daartussen waren er zulke bij die werden gepijnigd met ijzeren kammen waarmee hun

huid werd geschaafd, terwijl deze martelingen hen niet deed afwijken van hun geloof. Sommigen werden met de zaag in tweeen gespleten, maar zij hielden vast aan hun religie. Allah, de Verhevene zal ongetwijfeld deze zaak (Islam) vervolmaken. Boven alle religies stellen. Zo zal het zijn dat iemand die in zijn eentje, zijn dier bestijgt en een reis aflegt van San'a tot Hadhramoot, niemand zal vrezen behalve Allah en hij zal ook gerust zijn over zijn schapen behalve de angst dat ze zullen worden aangevallen door wolven. Maar jullie haasten je". Hij streelde de rug van Habbab en bad voor hem. De woorden van de Gezant van Allah, die voor de psyche van de mens en zijn geest een voeding en genezing zijn, verminderden de pijn van Habbab.

Hazreti Habbáb had in het bijzonder veel tegoed van As bin Waail die een zeer extreme ongelovige was. Hij ging naar hem toe om zijn tegoed te vragen. As bin Waail zei tegen Habbab: "Zolang jij Mohammed niet ontkent als profeet betaal ik mijn schuld aan jou niet terug", hierop reageerde Hazreti Habbáb met de woorden: "Bij Allah net zoals ik in mijn leven dat nooit zal doen zal ik als ik opsta in mijn graf ook nooit mijn profeet verloochenen en ontkennen. Ik ben bereid om alles op te geven maar ontkennen zal ik hem nooit". As bin Waail vroeg dan: "Zullen we weer tot leven komen na onze dood? Als zoiets bestaat dan zal ik en bezittingen en kinderen krijgen. Mijn schuld zal ik op die dag aan jou betalen."

Na deze woorden van As bin Waáil openbaarde Allah de Verhevene in Soera Maria verzen 77-79 het volgende: "(Oh Mijn Geliefde!) Heb je nu deze man gezien die onze verzen ontkent en zegt: "Ongetwijfeld zal ik (op de dag des Oordeels) bezittingen en kinderen krijgen"(As bin Waail)? Is hij achter het onbekende gekomen, of heeft hij van de Barmhartige een belofte gekregen? Neen, Zo is het niet, wij noteren wat hij heeft gezegd. (Op de dag des Oordeels zullen wij hem om rekenschap vragen) en we zullen zijn straf alleen maar vermeerderen."

1.31 Pijniging totdat mensen flauwvallen...

De ongelovigen martelden iedereen, ze maakten daarbij geen onderscheid tussen man of vrouw. Een van de eerste moslims en iemand zonder naaste verwanten was Zinnire Hatun, een slavin. De ongelovigen die erachter waren gekomen dat zijn moslim was geworden, schaamden zich er niet voor om ook haar te mishandelen. Zinnire Hatun werd gedwongen om de afgoden Lat en Oezza te eren, ze werd gekeeld, ze werd gemarteld totdat ze buiten bewustzijn raakte omdat ze geen adem meer kon halen. Ondanks deze martelingen week ze niet af van haar geloof en luisterde ze niet naar hun dreigementen. Vooral Abu Djahl deed haar veel pijn. Hij ging zover dat Zinnire blind werd aan beide ogen. Op een gegeven moment zei Abu Djahl: "Zie je nou? Lat en Oezzaa

hebben jouw blind gemaakt!". Zinnire Hatun, reageerde als uiting van haar iman: "Oh Abu Djahl! Bij Allah, data is niet waar wat jij zegt. Lat en Oezza zijn afgodsbeelden die nergens toe dienen, ze weten niet eens van het bestaan van de mensen die hen eren en ook zijn ze onwetend over hun eigen bestaan. Mijn Heer is natuurlijk in staat om mij het licht van mijn ogen terug te geven en mij weer terug te laten keren naar mijn oude staat".

Abu Djahl stond versteld van de kracht en onwrikbaarheid van de iman van Hz. Zinnure. Allah de Verhevene had de smeekbede van Zinnire gehoord en geaccepteerd, ze kon weer zien en haar ogen waren scherper dan voorheen. Abu Djahl en de andere ongelovigen van Quraish zagen dit geberuren, toch bleven ze koppig vasthouden aan hun ongeloof. Bovendien zeiden ze: "Dit zal weer een van de magische handelingen van hun profeet zijn! Zijn jullie niet verbaasd over de onwijzen die Mohammed volgen? Als de weg die zij volgen de ware weg en de goede weg zou zijn, zouden wij de eersten zijn om hem te volgen. Betekent dit dat een slaaf de ware weg gevonden heeft, voordat wij die hebben gevonden? Hierop openbaarde Allah de Verhevene vers 11 van Soera Ahqaaf, de betekenis ervan luidt: "Die ongelovigen zeiden over de gelovigen: "Indien daar (in Islam) iets goeds zou zijn, dan zouden (armen en behoeftigen) niet voor ons die weg zijn opgegaan, voor ons gesneld zijn". Hoewel zij, met het Boek (de Koran) niet tot heil zijn gekomen (zoals de moslims) proberen zij (om de Koran te ontkennen); zij zullen zeggen "Deze Koran is een oude leugen die door Mohammed naar voren is gebracht" ".

1.32 Dar-ul-Arqaam

Onze Geliefde Profeet sallallahoe aleyhi wa sallaam had veel verdriet vanwege deze martelingen en pijnigingen die zijn Ashaab werd aangedaan door de ongelovigen. Voor de verspreidingen en bekendmaking van de Islam was er een behoefte aan een veilige plek. Onze Geliefde Profeet heeft voor deze zeer belangrijke taak het huis van Arqaam gekozen. Dit huis stond aan het oosten van de berg Safaa in een nauwe straat en op een hoge plek. Hiervandaan was het makkelijk om naar de Kaaba te gaan. De entree van het huis was uitermate geschikt om te zien wie er kwamen en wie er ging. Daarnaast was Arqam een van de vooraanstaanden van Mekka en iemand voor wie men respect had. Onze Geliefde Profeet vertelde aan de Ashaab in dit huis over de Islam. Degenen die tot de Islam wilden komen kwamen hierheen. Zij vonden rust bij de heilige woorden van de Gezant van Allah, deze woorden van Hem waren een genezing voor de harten. Ze luisterden aandachtig naar de Profeet alsof er een vogel op hun hoofd zat die elk moment kon wegvliegen, zonder een vin te verroeren. Ze leerden alle woorden die uit zijn mond kwam uit hun hoofd. Hierbij liepen ze geen enkel woord mis. Onze Geliefde Profeet sallallahoe aleyhi wa sallaam bracht zijn ochtend door in het huis van Arqaam en van de ochtend tot in de

avond was hij bezig om zijn Ashaab op te leiden. Dit was de eerste bestuurszetel van de moslims. De vroege moslims kwamen hier bij elkaar en zo waren ze gered van de boze en kwade handelingen van de ongelovigen.

Ammár bin Yássir vertelt: Ik wilde naar de "Dar-ool-Erqaam" om de Gezant van Allah te zien en moslim te worden. Bij de deur zag ik Hz. Soohayb, toen ik hem vroeg wat hij hier deed kreeg ik dezelfde vraag van hem. Ik vertelde hem dat ik de Gezant van Allah wilde zien, zijn prachtige woorden wilde horen om moslim te worden. Hij zei: "Ook ik ben om die reden hier". Samen traden we aan bij Zijn hoge en eervolle aanwezigheid. Hij vertelde ons over de Islam en met liefde gaven we ons over."[58]

Ammar was iemand die niet bang was om zijn geloof openlijk te verkondigen. Hij weerstond alle zware mishandelingen en keerde zich niet af van zijn religie. Elke keer als de ongelovigen hem zagen wanneer hij alleen was namen ze hem mee naar de plek van Ramda in de gebergtes. Ze ontkleedden hem en hij moest dan een overhemd dat van ijzer was gemaakt aandoen. Op deze wijze lieten ze hem onder de hete zon wachten en pijnigden ze hem. Soms bedrukten ze zijn rug met vuurstempels en zo gingen ze door met oneindige martelingen. Elke keer riepen ze: "Verloochen hem!... Verloochen hem!... Red jezelf door Lat en Oezza te eren!..". Hazreti Ammár, weerstond deze martelingen waar niemand tegen kon met grote geduld en antwoordde: "Mijn Heer is Allah, en Mijn Profeet is Mohammed aleyhissalaam". De ongelovigen raakten hierdoor nog meer opgewonden en legden dan op zijn borst rotsstukken die van de hitte verzengd waren, soms gooiden ze hem in een put om hem te laten verdrinken. Op een dag toen Ammar bin Yasser de eer had om bij de Gezant van Allah te zijn, zei hij "Oh Gezant van Allah! De martelingen die de ongelovigen ons aandoen heeft het toppunt bereikt". Onze Profeet sallallahu aleyhi wa sallaam had medelijden met Hazreti Ammaar en zei tegen hem: "Heb geduld oh vader van Jahzaan!", daarna hief hij zijn handen op en deed een gebed: "Oh Heer! Laat niemand uit de familie van Ammaar proeven van de straf in Djahannam".

1.33 De eerste martelaar

Yasser, de vader van Hazreti Ammaar, zijn moeder Soemajja, zijn broer Abdullah waren met zijn allen moslim geworden. De ongelovigen hielden het niet alleen bij marteling van Hazreti Ammaar, ook deden ze het in veelvoud bij zijn moeder, vader en broer. Tijdens de marteling wilden ze hun eigen woorden die ongeloof inhielden door hen

---

[58] Ibn Saa'd, at-Tabakaat , III, 227; Haakim, al-Moostadraeq, III, 449; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, XXIV, 219.

laten uitspreken, zij reageerden door te zeggen: "Als jullie onze huid villen, ons vlees in stukken snijden, zullen wij nog steeds niet naar jullie luisteren"; zij riepen steeds "Lá iláhe illallah, Mohammed Rasoelallaah". Weer op een dag bij de locatie dat Batha heet werd de familie van Yasser weer gemarteld toen de Profeet sallallahoe aleyhi wa sallaam daar langs liep. Toen hij zag wat voor martelingen zijn Ashaab onderging was hij erg verdrietig. Hz. Yasser vroeg toen: "Oh Gezant van Allah! Zullen wij onze tijd steeds met martelingen door moeten brengen?" Onze Profeet antwoordde: "Wees geduldig oh Yasser en familie! Wees blij oh Ammar en familie! Ongetwijfeld, jullie beloning is de Djannah".

Het was weer een van de dagen dat de ongelovigen van Mekka, Ammar aan het pijnigen waren met vuur. De Gezant van Allah kwam daar en zei: "Oh vuur! Zoals je bij Abraham (aleyhissalaam) was, wees ook koel en veilig voor Ammaar!". Later toen de rug van Ammaar ontbloot werd was er een litteken van vuur, dit litteken was ontstaan voordat de Gezant van Allah zijn gebed had gedaan.

Een andere dag werd tijdens de martelingen Hz. Yasser en zijn zoon Hz. Abdoollah met pijlen beschoten, zij werden martelaars. Abu Djahl liet de voeten van Hz. Soemajja met touwen vastbinden. Aan de andere uiteinde van de touwen liet hij twee kamelen vastmaken en beide kamelen werden in tegengestelde richtingen bestuurd, Hz. Soemajja splijtte uit elkaar en werd ook een martelaar. De meedogenloze, gewetenloze en onrechtvaardige Abu Djahl en de andere ongelovigen hadden op deze wijze de familie Yasser gemarteld totdat ze martelaars werden; het nieuws hiervan bereikte onze Profeet en de Ashaab al Qiraam (moge Allah hen allen tevredenheid schenken), zij waren hierdoor enorm aangeslagen en verdrietig. Door deze gebeurtenis trok de Ashaab nog meer naar elkaar toe en werd de gemeenschap nog hechter.[59]

De Ashaab al Qiraam zocht altijd een verlaten plek als ze het gebed wilden verrichten, daar deden ze hun gebed heimelijk. Op een dag waren Sa'd bin Abi Waqqaas, Sa'id bin Zayd, Abdullah bin Mas'oed, Ammar bin Yasser, Habbaab bin Arat, aan het bidden in een van de valleien van Mekka die Aboe Doeb. Ahnes bin Shaarik en sommige andere ongelovigen die hen hadden gevolgd kwamen naar hen toe en begonnen te spotten met hun gebed, daarnaast zeiden ze ook kwade dingen. Hazreti Sa'd bin Abi Waqqaas en zijn vrienden die hier niet tegen konden vielen de ongelovigen aan. Hz. Sa’d sloeg met een bot van een kameel die hij op dat moment te pakken kreeg op het hoofd van een van de ongelovigen en die begon te bloeden. De ongelovigen werden bang en vluchtten. Dit was dan ook de eerste keer dat moslims het bloed van een ongelovige hadden laten voeien.

---

[59] Ibn Saa’d, at-Tabakaat , VIII, 264; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,II, 86.

1.34 Abu Zaar al Ghifary wordt moslim

De mensen kwamen een voor een of twee bij twee tot de waarheid en het licht van de Islam begon ook buiten Mekka te verspreiden en de wereld te belichten.

De ongelovigen probeerden om deze geboorte en verspreiding van Islam tegen te gaan. Het nieuws over de Islam bereikte ook de Beni Ghifar stam. Bu Zaar al Ghifary die het nieuws hoorde stuurde onmiddellijk zijn broer Oenays naar Mekka om te kijken wat er aan de hand was. Oenays ging naar Mekka en nam deel aan de bijeenkomsten van de Profeet. Vol bewondering keerde hij terug. Toen Abu Zaar al Ghifary vroeg wat voor nieuws hij had gebracht, ,antwoordde hij "Welnu, mijn beste, ik he been zeer hoge persoonlijkheid gezien die alleen maar het goede en het beste voorschrijft en het kwade tegengaat". Abu Zaar al Ghifary vroeg: "Okee, wat zeggen de mensen dan over Hem?" Oenays die een vn de beroemde dichters van die tijd was antwoordde: "Ze zeggen dat hij een dichter, een waarzegger, een tovenaar is. Maar zijn woorden lijken niet op die van waarzeggers of tovenaars. Bovendien heb ik hetgeen dat hij zegt vergeleken met alle soorten gedichten van dichters, daar lijken ze ook niet op. De woorden die hij uitspreekt kennen geen evenbeeld en ze kunnen niet beoordeeld worden door de woorden van wie dan ook. Bij Allah, deze man verkondigt de waarheid en spreekt de waarheid. Degenen die niet in hem geloven zijn leugenaars en ze bevinden zich in een staat van ongeloof.

Abu Zaar al Ghifary besloot na dit bericht naar Mekka te gaan, om de Profeet te zien en moslim te worden. Met een stok en wat eten in zijn hand trok hij met enthousiasme richting Mekka. Toen hij in Mekka aankwam vertelde hij zijn wens aan niemand. De ongelovigen waren namelijk in een zeer vijandige houding tegen de Profeet en tegen de nieuwe moslims en hun martelingen werden met de dag erger. Vooral moslims die alleen waren en niet inheems waren moesten het ontgelden. Abu Zaar kende niemnd in Mekka. Hij was een vreemde en alleen. Daarom stelde hij niemand vragen. Bij de Kaaba bleef hij wachten op een kans om de Gezant van Allah te zien en hij zocht naar een teken om te achterhalen waar hij nu was.

Tegen de avond trok hij zich terug op de hoek van een straat. Hz. Ali zag Abu Zaar. Toen hij begreep dat hij een vreemde was nam hij hem mee naar huis. Omdat hij niets vroeg vertelde Abu Zaar ook niets aan hem. De volgende dag ging hij weer naar de Kaaba, hoewel hij tot in de avond rondliep zag hij helemaal niets. Hij ging weer zitten bij de straat waar hij een dag eerder zat. Hz. Ali liep daar weer langs en weer nam hij hem mee naar huis omdat hij dacht dat hij geen huis had. De volgende ochtend ging hij weer naar de Kaaba en tegen de avond zat hij weer op de plek waar hij altijd zich terugtrok. Hz. Ali zag hem weer en nodigde hem weer uit maar dit keer voreg hij waar hij vandaan kwam en wat

hij hier deed. Abu Zaar antwoorde: "Als je mij belooft dat je de ware informatie zult geven zal ik het zeggen". Hazreti Ali antwoordde: "Zeg het maar, ik zal het met niemand bespreken". Abu Zaar al Ghifary antwoordde: "Ik heb gehoord dat er hier een profeet is. Ik wil hem ontmoeten en bij hem zijn, daarom ben ik gekomen." Hazreti Ali zei: "Jij hebt de waarheid gevonden, dat heb je heel wijs gedaan. Ik ga nu toch naar hem toe. Volg mij, het huis dat ik inga moet jij ook ingaan. Als ik denk dat onderweg iemand jou iets zal aandoen, doe ik alsof ik mijn schoenen rechtzet. Op dat moment moet je doorlopen zonder op mij te wachten".

Abu Zaar la Ghifaary volgde Hz. Ali. Zijn wachten werd beloond met het zicht op het heilige gezicht van de Profeet. Hij groette door te zeggen "Assalaamoe alaaykoem". Dit was de eerste groet tijdens de periode van de Islam en Hz. Abu Zaar al Ghifary was de eerste persoon die het uitbracht. Onze Profeet antwoordde zijn groet en zei: "Moge de barmhartigheid van Allah met jou zijn" (wa alaikoem salaam wa Rahmatoollaah). Onze Profeet vroeg: "Wie bent U?" "Ik ben van de Beni Gifaar stam". "Hoe lang ben je al hier?" vroeg onze Geliefde Profeet. Abu Zaar: "Al drie dagen en drie nachten ben ik hier." Toen vroeg de Profeet "Wie heeft jou te eten gegeven?" "Behalve Zamzam heb ik geen ander drinken of eten kunnen vinden, door de Zamzam voelde ik ook geen dorst of honger" antwoordde Abu Zaar. Onze Profeet zei: "Zamzam is heilig. Het bevredigt degene die honger heeft". Hierna vroeg Abu Zaar al Ghifary aan de Profeet om hem over de Islam te vertellen. Onze Profeet las hem de geloofsbelijdenis voor en hij zei deze na, dit maakte hem tot de verhevenen die als eersten de Islam hebben omarmd.[60]

Nadat Abu Zaar al Ghifary moslim werd zei hij tegen onze Profeet: "Oh Gezant van Allah! Ik zweer bij Allah de Ware die jou als verkondiger van de waarheid heeft gezonden dat ik mijn geloof openlijk ga verkondigen tussen de ongelovigen".

Hij ging naar de Kaaba toe en met een luide stem riep hij: "Oh Volk van Quraish! "Ashadoe an la ilaha illallah wa ashadoe anna Mohammeden abdoehoe wa Rasoeloeh –Ik getuig dat er geen god is dan Allah. Mohammed is zijn dienaar en gezant." De ongelovigen die dit hoorden vielen hem gelijk aan. Ze sloegen met alles wat ze maar konden vinden, stenen, stokken of stukken bot en ze lieten hem bebloed achter. Hz. Abbaas die dit zag riep: "Laat hem, jullie vermoorden hem nog! Hij behoort tot het volk waar jullie met jullie handelskaravaan langs trekken. Hoe gaan jullie daar weer langs trekken". Met moeite redde hij Abu Zaar uit de handen van de ongelovigen. Abu Zaar was vol enthousiasme vanwege zijn vreugde die hij had omdat hij moslim was geworden. De volgende dag riep hij de geloofsbelijdenis bij de Kaaba met zeer luide stem weer uit. Dit keer sloegen de

60 Bookhari, "Menaaqiib", 11; "Fezaailoo's-Sahaabah", 62.

ongelovigen hem. Hij viel neer en weer was het Hz. Abbas die hem redde uit hun handen.

Onze Profeet sallallahoe aleyhi wa sallaam vroeg Abu Zaar terug te gaan naar zijn eigen gebied om daar de Islam te verkondigen. Na deze opdracht keerde Abu Zaar terug en begon aan zijn eigen stam te vertellen over de eenheid van Allah en over het feit dat Mohammed aleyhissalaam Zijn Gezant is. Hij verkondigde ook dat de zaken die Mohammed vertelde de waarheid zijn. Hij liet hen weten hoe nutteloos de afgodsbeelden waren die zij eerden. Een deel van de mensen die naar hem luisterden kwamen in opstand. Op dat moment legde Haffaaf, het hoofd van de stam, de opstandelingen het zwijgen op en hij zei: "Laten we eerst even luisteren en kijken wat hij gaat vertellen" dedi. Hierop ging Abu Zaar verder:

"Voordat ik moslim werd was ik een keer naar het afgodsbeeld Nooham toegegaan en had een bak met melk voor hem neergelegd. Ik zag toen dat een hond naderde en de melk opdronk waarna hij zijn behoefte deed op het afgodsbeeld. Ik zag toen in en was ervan overtuigd dat het afgodsbeeld geen kracht hd om dat tegen te houden. Hoe kunnen jullie tevreden zijn bij het eren van een afgodsbeeld waartegen zelfs een hond beledigend kan optreden? Is dit niet krankzinnig? Welnu, dit is precies waar jullie in geloven en tot wie jullie bidden." Iedereen had zijn hoofd voorovergebogen en luisterde aandachtig. Een van hen vroeg: "Okee, wat verkondigt dan de Profeet waar jij het over hebt? Hoe heb je begrepen dat Hij de waarheid spreekt?" Abu Zaar reageerde met luide stem: "Hij verkondigt dat Allah een is, dat er geen goden zijn buiten hem; dat Allah de schepper van alles is en dat hij de bezitter van alles is... Hij nodigt de mensen uit om in Hem te geloven... tot goedheid, goede moraliteit en tot onderlinge hulpvaardigheid. Hij waarschuwt voor en verbiedt het levend begraven van dochters en ook alle andere kwade handelingen, onrechtvaardigheden en lelijkheden". Daarna vertelde hij in detail over de Islam. Hij liet zijn volk weten in wat voor ongeloof ze leefden. Daarna vertelde hij over de schadelijke gevolgen hiervan. Tussen de mensen die naar hem luisterden waren het de leider van zijn stam, Haffaf, zijn eigen broer Oenays en vele anderen die moslim werden.[61]

1.35 Openlijke recitatie van de Koran bij de Kaaba

Ashaab al Qiraam zaten op een dag bij elkaar in een rustige plek en ze praatten met elkaar: "Bij Allah, buiten de Gezant van Allah is er niemand geweest die de ongelovigen lieten luisteren naar de Koran recitatie. Is er iemand die hen kan laten luisteren naar de

61 Bookhari, "Menaaqiib", 10;"Fezaailoo's-Sahaabah" 62; Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 122-123;.

openlijke recitatie van de Koran?" zeiden ze. Abdullah bin Mas'oed was daar ook. "Dat doe ik wel!" zei hij. Sommigen van hen zeiden: "Oh Abdullan! We zijn bang dat de ongelovigen jou iets zullen aandoen. Wij willen iemand die indien nodig een stam of volk heeft die hem kan beschermen tegen de ongelovigen". Abdoollah zei "Laten jullie mij maar toe, ik ga wel, Allah de Verhevene zal mij beschermen".

De volgende ochtend ging hij naar de plek dat de Maqam van Abraham wordt genoemd. De ongelovigen hadden zich daar verzameld. Abdoollah bin Mas'oed stond daar rechtop en reciteerde de Basmalah al Sharif waarna hij de Soera Rahman begon te reciteren. De ongelovigen keken elkaar aan zeiden tegen elkaar: "Wat zegt de zoon van Oemm al Abd? Waarschijnlijk reciteert hij de teksten die Mohammed heeft gebracht" en ze liepen naar hem toe. Met vuistslgen, schoppen en klappen sloegen ze hem bont en blauw, hij was onherkenbaar veranderd. Maar hij bleef doorgaan met reciteren ondanks de klappen en de schoppen die hij kreeg. Zijn gezicht en ogen onder de wonden keerde hij terug naar de Ashaab al Qiraam. Ashaab al Qiraam was hier droevig om: "Wij waren al bang dat je dit zou meemaken. Hetgeen waarvoor we bang waren is ook gebeurd helaas" zeiden ze.

Maar Abdoollah Bin Mas'oed was helemaal niet verdrietig: "Ik heb de vijanden van Allah nog nooit zo zwak gezien als ze vandaag waren. Als jullie willen kan ik morgenochtend weer een stuk voor ze reciteren" zei hij. Ashaab al Qiraam antwoordden: "Nee, voor jou is dit nu genoeg. Jij hebt de wilde ongelovigen laten luisteren naar iets waar ze niet van houden".[62]

1.36 Toefayl bin Amr wordt moslim

Onze Geliefde Profeet sallaIlahoe aleyhi wa sallaam nodigde de mensen tot de Islam en bleef hen dag en nacht voorzien van raad. De ongelovigen van Mekka wilden de Gezant van Allah afhouden van deze ijver. Zij bleven degenen die in Hem geloofden en moslim werden bestoken met leugens, met ongegronde beschuldigingen en met martelingen. Als ze iemand zagen die met onze Profeet aan het praten was gingen ze gelijk bij hen staan, ze deden van alles en bedonken allerlei listen om te voorkomen dat ze naar Hem luisterden en geloofden in de zaken die Hij vertelde. Ze deden van alles om de mensen die van buiten Mekka kwamen niet Hem te laten praten.

In de periode dat de Moslims het moeilijk hadden en door de ongelovigen werden onderdrukt kwam Toefayl bin Amr ad Dawsi naar Mekka. De leiders van de ongelovigen

---

62 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 166; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 314-315.

die dat zagen gingen naar hem toe en zeiden: "Oh Toefayl! Jij bent naar ons gebied gekomen. Tussen ons bevindt zich de neef van Abdoelmoettalib, hij is wees en hij heeft rare trekken. De woorden die hij uitspreekt zijn als magie. Hij scheidt de zoon van zijn vader, broer van broer en de echtgenoot van de echtgenote! Met de ideeen die hij naar voren brengt zet hij de boel op stelten, de zoon die Zijn woord hoort kijkt niet meer om naar zijn vader. Hij geeft zich totaal over aan Hem. Niemand luistert nu naar elkaar en iedereen wordt moslim. Wij vrezen dat deze kwaad die over ons heerst ook jouw volk zal overkomen. Wij willen jou een raad geven, praat absoluut niet met Hem. Zeg noch een woord tegen hem en luister noch naar hem. Spits je oren niet naar de dingen die Hij vertelt! Wees op je hoede. Blijf hier dan ook niet langer en ga gelijk terug!".

Toefayl bin Amr vertelt het vervolg:

"Ik zweer dat ze zoveel dingen vertelden dat ik besloten had om niet met Hem te praten en ook niet om naar Hem te luisteren. Ik ging zelfs zo ver dat ik katoenstukjes in mijn oren deed als ik de Kaaba binnenging omdat ik bang was om zijn woorden te horen. De volgende ochtend ging ik naar de Kaaba. Ik zag de Gezant van Allah bidden. Ik bleef staan op een plek in zijn buurt. Door toedoen van de wijsheid van Allah drongen een aantal dingen die hij reciteerde door in mijn gehoor. De woorden die ik hoorde waren zo mooi. Ik zei tegen mezelf: "Ik ben niet iemand die geen onderscheid kan maken tussen goed en kwaad. Bovendien ben ik een dichter. Waarom zou ik niet luisteren naar Zijn woorden? Als ik Zijn woorden mooi vindt zal ik ze accepteren, zoniet dan zal ik ze weigeren." Ik verstopte mezelf en bleef wachten tot de Gezant van Allah klaar was met bidden en vertrok. Ik ging Hem achterna. Toen Hij zijn huis betrad ging ik ook naar binnen en zei: "Oh Mohammed aleyhissalaam! Toen ik naar deze stad kwam vertelde jouw volk het volgende over jou en ik vertelde wat ik had gehoord. Ze wilden dat ik niet in jou buurt kwam. Uit angst heb ik katoenstukjes in mijn oren gedaan om jouw woorden niet te horen. Maar Allah de Verhevene heeft een aantal van jouw teksten in mijn gehoor gebracht. Ik vond ze heel mooi. Ik wil je vragen om de boodchap ook aan mij te verkondigen! Ik sta klaar om het te accepteren". De Gezant van Allah vertelde mij over de Islam en reciteerde een stuk voor uit de Koran. Ik zweer dat ik nog nooit eerder in mijn leven woorden heb gehoord die nog mooier waren. Onmiddellijk legde ik de geloofsbelijdenis af en werd moslim.

0p dat moment zei ik: "Oh Gezant van Allah! Ik ben iemand waar mijn volk naar luistert en ik heb daar aanzien. Niemand komt ooit in opstand tegen mij. Ik zal hen ook uitnodigen tot de Islam. Doet U alstublieft een smeekbede voor mij dat Allah de Verhevene voor mij een teken of wonder geeft! Opdat dit teken bij het uitnodigen van mijn volk een hulp of een steun voor mij zal zijn!" Op dit verzoek van mij reageerde de

Gezant van Allah met een smeekbede: "Oh Mijn Allah! Schep een teken of een aanwijzing voor hem".

Hierna keerde ik terug naar mijn eigen gebied. Op een donkere nacht, toen ik aankwam bij een heuvel die uitkijkt op de plek waar mijn volk woont verscheen er een licht op mijn voorhoofd als een kandelaar en begon verlichting te geven. Op dat moment bad ik tot Allah en zei: "Oh Mijn Allah! Wilt u dit licht op een andere plek zetten! De onwetenden van de Daws stam zullen dan niet de kans krijgen om te zeggen dat ik door God gestraft ben met dit licht op mijn voorhoofd omdat ik van mijn geloof ben gevallen.

Het licht ging gelijk over op het punt van de zweep in mijn hand, het punt gaf licht al seen kandelaar. Toen ik mijn volk naderde en de heuvel afdaalde keek iedereen naar de zweep in mijn handen en ze wezen naar het licht op het punt ervan. Op deze wijze kwam ik beneden aan. De eeste die naar me toekwam was mijn vader, hij zag het ook. Vanwege zijn liefde voor mij omhelsde hij me. Hij was heel oud. Ik zei tegen hem: “Oh mijn lieve vader! Als je blijft in de oude situatie dan ben ik noch van jou en jij noch van mij!” Mijn vader was verbaasd vanwege deze woorden en vroeg wat de reden hiervoor was. Ik antwoordde hem: "Ik ben voortgaan tot de religie toegetreden van Mohammed aleyhissalaam en ben moslim geworden." Mijn vader zei: "Mijn zoon, ik treed ook toe tot de religie waarbij jij hoort. Laat jou religie ook de mijne zijn!” Hij legde ter plekke de geloofsbelijdenis af en werd moslim. Ik leerde hem dingen over de Islam. Hij ging daarna baden en schone kleren aandoen. Even later kwam mijn vrouw die ik ook vertelde over het gebeurde, ook tegen haar zei ik hetzelfde. Zij accepteerde het ook en werd ook moslim.

De volgende dag ging ik naar het volk van Daaws. Ik vertelde iedereen van de Daaws stam over de Islam. Ik nodigde ook hen uit. Maar zij hadden moeite met de acceptaatie. Ze kwamen zelfs vaak in opstand. Ze trokken zich niet terug van de zondige en kwade handelingen. Ook gingen ze verder dan dat en spotten met mij door allerlei grimassen te trekken met hun ogen, wenkbrauwen en dergelijke. Door hun liefde voor woekerrente en gokken luisterden ze niet naar mijn woorden. Ze vluchtten weg voor de Islam en kwamen dus zo in opstand tegen Allah en Zijn Profeet.

Een tijd later kwam ik naar Mekka en klaagde over mijn volk bij de Gezant van Allah: "Oh Gezant van Allah! Het volk van Daws is in opstand gekomen tegen Allah. Ze hebben mijn uitnodiging om tot de Islam toe te treden niet geaccepteerd. Bid voor hen!" zei ik. Onze Geliefde Profeet die vol liefde en barmhartigheid zit voor iedereen hief zijn handen op, keerde zich richting de Kaabah en zei: "Oh Mijn Schepper! Laat het volk van Daws de ware weg zien en laat hen tot de Islam toetreden!' Tegen mij zei Hij: "Ga naar je volk, blijf

hen met een glimlach en met fijne woorden tot de Islam uitnodigen! Wees zachtmoedig voor hen!" Ik keerde gelijk terug naar mijn streek en bleef hen uitnodigen tot de Islam."[63]

1.37 Uitnodiging op de Markten

Elk jaar kwamen er vele mensen uit diverse steden op bepaalde dagen naar Mekka om de Kaaba te bezoeken. De Gezant van Allah verwelkomde deze mensen en vertelde aan elke groep over de Islam. Hij vertelde dat er maar een Allah is en dat hij de ware profeet is en dat de redding alleen via deze weg mogelijk is. Op een dag verzamelde Walid bin Moeghira, de ongelovigen en zei: "Oh Volk van Quraish! Weer is het tijdperk gearriveerd dat de Kaaba bezocht kan worden. De stem van Mohammed is overaal gehoord. De Arabische stammen komen bij Hem en neigen naar Zijn mooie woorden en treden toe tot zijn religie. We moeten een maatregel hiertegen treffen. Laten we met elkaar een afspraak maken en over Hem hetzelfde vertellen zodat we niet elkaar tegenspreken”. De Quraishi zeiden: "Oh vader van Abdusshams! Jij bent de meest vooruitziende tussen ons. Als jij zegt hoe we hem het beste kunnen noemen, dan zullen wij dat ook doen.” Walid: "Nee, jullie moeten het zeggen, ik luister." Zij reageerden toen door te zeggen: "Laten we Hem een waarzegger noemen”. Walid weigerde meteen: "Nee, Ik zweer dat Hij geen waarzegger is. Wij hebben vele waarzeggers gezien. Zij vertellen zowel waarheden als onwaarheden zonder zich te schamen. De dingen die Mohammed leest lijken helemaal niet op wat de waarzeggers verkondigen. Bovendien hebben we tot nu toe ook Mohammed nooit op een leugen betrapt. Als we dit zullen zeggen, dan zal niemand ons geloven". Dit keer zeiden ze: "Laten we zeggen dat hij geestelijk niet in orde is, gek is". Weer weigerde Walid door te zeggen: "Neen, Ik zweer dat hij noch geestelijk gestoord noch gek is. Wij weten veel over geestelijk gestoorden en gekken en ook over de eigenschappen van gekheid. Hij vertoont daar geen enkele kenmerk van, zoals allerlei waanideeen, hallucinaties. Als we dat zeggen dan zullen wij voor leugenaars worden uitgemaakt". De Quraishi zeiden: "Laten we zeggen dat Hij een dichter is...".

Walid weigerde voor de derde keer: "Hij is ook geen dichter! Wij kennen elke vorm van dichtkunst. Wat Hij leest lijkt helemaalniet op niet dichtwerk." Dit keer zei men: "Laten we zeggen dat Hij een tovenaar is". Walid zei: "Hij is ook geen tovenaar. Wij hebben tovenaars en hun tovenarij gezien. Zijn woorden hebben geen enkel spoor van tovenarij. De woorden van Mohammed overwinnen de hele wereld. Hij is ook geen onbekende. We kunnen het volk niet van Hem scheiden om zo hun communicatie te

---

63 Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 382-385; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,II, 168.

voorkomen. Bovendien is Hij de beste in spraakkunst en duidelijkheid, praten met een betekenis kent Hij als geen ander. Kortom, wat we ook over Hem zeggen, het volk zal begrijpen dat we liegen". De Quraishi konden niets meer verzinnen en zeiden dan: "Jij bent de oudste en meest ervarene tussen ons, wat jij ook zegt, wij zullen het accepteren".

Na een poosje nagedacht te hebben hierover zei Walid bin Moeghira: "Het beste is dat we Hem toch een tovenaar noemen, iemand die mensen kan betoveren, dat is het meest logische. Hij zorgt er met Zijn woorden voor dat mensen vervreemden van hun volk en van hun verwanten. Broeder vervreemd van broeder en vriend van vriend". Met deze woorden hitste hij de mensen op. De Quraishi verspreidden zich onmiddellijk en tegen de mensen die zich in Mekka om hen heen verzamelden zeiden ze: "Mohammed is een tovenaar!.." en dit verspreidden ze onder het volk. Toen de vreemde stammen in groepen naar Mekka kwamen om de Kaaba te bezoeken spraken ze iedereen aan en vertelden deze onwaarheid aan iedereen opdat ze niet met Hem zouden spreken. Door deze houding van de ongelovigen verspreidde de Islam zich over alle Arabische landen en in de hoofden ontstond er een grote vraagteken over de afgodsbeelden.

Allah, de Verhevene, openbaarde verzen waarin Hij aangaf dat Hij de ongelovige Walid bin Moeghira zal straffen. Vanaf vers 11 van Soera al-Moeddathir zegt Allah in betekenis het volgende "(Oh Mijn Gezant!) Die persoon die Ik zelf heb geschapen (Walid bin Moeghira die zonder rijkdom is geboren), laat hem en zijn (straf) aan mij over. (Ik ben voldoende om wraak op hem te nemen. Ik heb die ongelovige geschapen) en ik heb Hem veel bezittingen gegeven. (Die ondankbare persoon die niks had heb ik later vele giften gegeven. Vele druivengaarden, tuinen en andere bezittingen) In zijn nabijheid (die met hem samen in Mekka al Moeqarrama leven) heb Ik hem zoons gegeven. (Met zijn allen leefden ze steeds in overvloed.) Ik heb hem zijn faam en leven geschonken. (In Mekka heft hij een hoge plek gekregen. Tussen Mekka en Taif bezat hij vele dadelgaarden en tuinen die zeer ruim en groot waren. Hij werd Rajhanat al Aarab genoemd. Hij stelde zich aan zijn volk voor als een zeer vooraanstaande persoon. Had hij niet voor al deze giften dank moeten tonen? Had hij niet moeten geloven in Allah die hem al deze zaken heeft gegeven?

Bovendien (hij die ondankbaar en onverzadigbaar is) neemt geen genoegen met (de goederen en kinderen die we hem schonken) hij wil nog meer, (de geschenken die hij gekregen heeft weet hij niet te waarderen en uit daar geen dank voor. Wat een grote ondankbaarheid is dit en wat voor een verslaafdheid?) Neen (de wens van die ongelovige zal niet gehoord worden. Zijn bezittingen en kinderen zullen niet worden vermeerderd). Want hij is het die onze tekenen (de Koran al Karim) koppig tegensprak, in ongeloof bleef. (Terwijl hij wist en met zijn hart dit ook voelde en begreep dat mijn Gezant trouw is, dat

Hij een Profeet is, heeft hij door zijn koppigheid durfde hij alles te ontkennen. Wat een grote onwetendheid!) Die ongelovige zal ik bestraffen met de saud bestraffing... (Het word saud dat in deze vers wordt genoemd werd in de hadith van de Profeet besproken: "Saud is een berg in Djahannam. De ongelovige kan hem slechts in zeventig jaar beklimmen. Daarna daalt hij daarvan weer af. Dit gaat op deze wijze door.") Daarna ging deze ongelovige heiden, nadenken over (hoe hij de Koran die hij van de Gezant van Allah had gehoord zou beschuldigen). (Volgens hem) legde hij een link (bedacht een woord die gebruikt kon worden).

Alle toorn op hem want, (over de Koran) wikte hij verkeerd, hoe wikte hij en wat voor beoordeling had hij. Keer op keer toorn op hem vanwege zijn verkeerde besluit. Toen keek hij, (zijn volk aan om te zeggen wat hij over de Koran zou zeggen). Toen (vanwege zijn boosheid en vanwege het feit dat hij niks kon vinden om de Koran mee te bestempelen) fronste hij zijn wenkbrauwen en, trok hij een grimas. Toen keerde hij zijn rug toe (naar Allah de Verhevene en Zijn Gezant) en was hoogmoedig. "Hetgeen (wat Mohammed zegt) bestaat alleen uit zaken die van tovenaars geleerd zijn en overgebracht worden aan jullie. Dit is absoluut het woord van een mens" zei hij. Hoewel deze person wist dat de Koran een wonderbaarlijke tekst is, hij had voorheen bij zijn volk toegegeven dat het niet leek op de woorden van mensen en de djinn. Toen verdraaide de ongelovige persoon zijn woorden om zijn volk tevreden te stellen en uitte over de Koran beschuldigingen die helemaal niet passen bij de Koran. Op deze wijze bereidde hij zichzelf voor op goddelijke straf. Allah de Verhevene zei: Ik zal hem in de Seqaar, Djahannam gooien. Hoe zul jij te weten wat de Seqaar en Djahannam zijn? Zij zal niets overlaten van zijn lichaam, (alles zal verzengd raken) en weer zal ze hem in de *oude toestand* brengen om door te gaan met dezelfde (bestraffing)".

1.38 De ongelovigen luisteren naar de Koran

De leiders van de ongelovigen verhinderden met diverse listen en met onderdrukking dat mensen tot het geloof kwamen. Zij verboden het volk van Mekka om te luisteren naar de verzen die Mohammed aleyhisslaam reciteerde. Zijzelf kwamen echter in de nacht heimelijk naar de buurt van het huis van Mohammed aleyhissalaam en schuilend in een hoekje luisterden ze naar hem. Als het dan weer ochtend werd en het licht begon te worden zagen de leiders van de ongelovigen die zonder medeweten van elkaar naar de Koran recitatie van de Profeet kwamen luisteren en spraken naar elkaar schande uit. “Voortaan doen we dit niet meer” spraken ze dan af. Echter, de volgende nacht deden ze het weer zonder dat ze het van elkaar wisten en heel stil gingen ze in een hoekje zitten luisteren naar de Profeet. Als ze bij het ochtendgloren elkaar weer betrapten zeiden ze

tegen elkaar dat dat niet kon en dat ze ermee moesten ophouden. Echter, ze konden het niet laten. Alleen maar omdat ze hun ego volgden, zich verheven voelden, bang waren van de spot van andere ongelovigen en nog vele andere loze gedachten weerhielden hen ervan om te geloven. Ze weerhielden ook anderen ervan. Bovendien riepen ze in straten dat Mohammed een tovenaar was.

Op een avond verzamelden de ongelovigen zich bij de Kaaba: “Laten we Mohammed roepen en hierover met hem praten! Opdat niemand ons aan het eind zal veroordelen en opdat ze ons zullen vergeven" zeiden ze. Ze stuurden een bericht naar de Gezant van Allah. Hij ging in op deze uitnodiging en kwam naar de Kaaba en ging tegenover hen zitten. De ongelovigen zeiden: "Oh Mohammed! De reden dat we jou hebben laten komen is om met jou een afspraak te maken. Wij zweren dat er tussen de Arabieren nog nooit iemand is geweest die zijn stam zoveel ellende heeft veroorzaakt! Jij hebt onze religie belachtelijk gemaakt! Je spraak kwaad over onze Goden! Onze denkwijze vond jij niet prettig! Je hebt onze eenheid verpest en ons tegen elkaar opgezet! Er is geen kwaad dat je nog niet over ons heen heb laten komen! Als jij met deze daden en woorden rijk wil worden, dan zullen we jou veel meer bezittingen geven dan dat jij eigenlijk wil. Als jij eer en faam wil, laten wij als leider benoemen. Als jij wil regeren dan zullen we jou als staatshoofd aanstellen. Als er maar iets is waardoor je beinvloedt wordt, laat het ons weten zodat we jou kunnen redden. Als het een ziekte is dat door de djinn veroorzaakt wordt, laten we dan zoeken naar een genezing waarbij we niet zullen schromen om onze rijkdommen ervoor uit te geven...!..."

De Effendi der werelden luisterde aandachtig naar hen, daarna gaf hij het volgende prachtige antwoord: "Oh volk van Quraish! Al deze zaken die jullie opnoemen zijn voor mij niet van toepassing. Ik ben met de boodschap die ik tot jullie gekomen ben, niet gekomen om jullie bezittingen te vragen, noch om eer of faam te vergaren en ook niet om jullie staatshoofd te worden. Echter, Allah de Verhevene heeft mij naar jullie gezonden als profeet en Hij heeft mij ook een Boek geopenbaard.

Hij heeft mij opgedragen om voor degenen tussen jullie (die accepteren) de brenger van het goede nieuws van (Djannat) te zijn en (voor degenen die niet accepteren) moet ik een berichtgever van angst zijn (over de Djahannam). En ik, heb me gehouden aan de opdrcht van mijn Schepper en heb zijn order aan jullie overgebracht, ik heb jullie van advies gediend. Als jullie mijn boodschap accepteren, zal dat voor jullie zowerl op de aarde en in het hiernamaals een steun en toeverlaat zijn. Indien jullie het niet accepteren en weigeren zal ik doorgaan tot Allah de Verhevene een besluit zal nemen tussen jullie en mij, hetgeen wat mij te doen staat is dan het opvolgen van de orders van Allah de Verhevene totdat dit gebeurt waarbij ik alle moeilijkheden zal doorstaan..."

Abu Djahl, Oemajja bin Khalef en de andere ongelovigen zeiden: "Oh Mohammed! Jij weet dat we op gebied van levensonderhoud het zo moeilijk hebben dat er niemand anders is die het nog moeilijker heeft. Aangezien jij een profeet bent, vraag aan je Schepper om de bergen die ons leven moeilijk maken en die ons verhinderen om in ons levensonderhoud te voorzien weg te vagen en van ons te verwijderen! Laat hem onze gebieden verbreden, en over ons land rivieren stromen zoals in Shaam en Irak! Laat hem ook sommige van onze voorouders, waaronder in het bijzonder Qusaaj bin Kilaab opnieuw tot leven brengen! Qusaaj bin Kilaab was iemand die de waarheid sprak. Laten we hem vragen of hetgeen jij vertelt waar is! Als hij Jou bevestigt dan zullen we Jou geloven. Zo kunnen we ook leren over jou graad bij Jouw Schepper. Als je voor ons dit niet doet, verwerf dan iets voor jezelf bij Jouw Heer. Vraag aan Hem om een engel te sturen die jouw woorden zal bevestigen en die ons ervan zal weerhouden om Jou aan te vallen! Vraag bovendien aan je Heer Jou tuinen, kastelen, schatten te geven zodat je jezelf kunt redden van de moeilijke situatie waarin je zit! Want ook Jij werkt in de markten en probeert net zoals wij in je levensonderhoud te voorzien!..."

De Trots van de Werelden antwoordde hen: "Ik ben niet tot jullie gezonden met dit soort zaken. Ik breng jullie alleen wat Allah, de Verhevene mij heeft gegeven. Ik heb dat jullie verkondigd. Ik kan niet om, (bezittingen en andere zaken) vragen aan Mijn Schepper, zo een mens ben ik niet... AIlah, de Verhevene heeft mij opgedragen om als brenger van goed nieuws op te treden voor degene die het door mij gebrachte accepteren (goed nieuws van Djannat) en voor degenen die mijn boodschap niet accepteren moet ik optreden als iemand die waarschuwend optreedt (tegen bestraffing in de Djahannam). Mochten jullie de boodschap die ik verkondig zal zij voor jullie op deze aarde en in het hiernamaals jullie steun en toeverlaat zijn. Maar indien jullie mijn boodschap niet accepteren en in opstand komen, is hetgeen dat mij te doen staat het gehoor geven aan de opdracht van mijn Schepper totdat Allah, de Verhevene tussen mij en jullie Zijn beslissing zal nemen. Tot die tijd zal ik alle moeilijkheden weerstaan!".

Dit keer zeiden de ongelovigen: "Dus als Jouw Schepper in staat is om alles te doen, vraag Hem dan om de hemel te splijten en op ons te storten!... Indien jij dit niet zult doen zullen we jou niet geloven!". Onze Profeet antwoordde: "Dit is iets wat Allah, de Verhevene aangaat, als Hij dit wil doen dan zal Hij dat zeker doen". De ongelovigen gingen toen nog een stap verder en zeiden: "Oh Mohammed! Wist Jouw Schepper niet dat we met jou zouden zitten, jou vragen zouden stellen, wat we jou zouden vragen, waarom heeft Hij jou dat niet eerder laten weten?

Waarom heeft Hij jou niet laten weten wat Hij met ons gaat doen als we het door jou verkondigde niet zullen accepteren?... Indien jij de Engelen niet brengt om te getuigen

voor jou zullen we jou niet geloven... Vanaf nu hebben we geen verantwoordelijkheid meer jegens jou... Wij zweren dat je voortaan niet meer van ons afkomt, we zullen je niet met rust laten... Of wij doden jou of jij doodt ons...". Toen onze Geliefde Profeet zag dat ze in tegenstelling tot Hem te naderen van Hem verder verwijderd raakten, verliet Hij hen.[64]

Allah, de Verhevene zond een openbaring met de engel Gabrael en beantwoordde hen met verzen. Allah liet weten wat voor ondraaglijke kwelling zij zouden ondergaan. Soera al-An'aam verzen 4 tot 11 vertellen hierover in betekenis het volgende:

"Er is geen enkele vers die tot hen kwam van hun Schepper (verzen van de Koran al Karim, een bewijs of een wonder) waar zij niet hun gezicht van af hebben gewend. Welnu, zij ontkenden toen de Waarheid (Koran al Karim) hen bereikte, zij verloochenden deze waarheid. Echter, zeer binnenkort, zal hen het nieuws (van bestraffing) bereiken omdat ze gespot hebben en om wat ze verloochend hebben. Heeft het volk (van Mekka), niet gezien hoe we vele volkeren weggevaagd hebben? Hebben ze het niet van nabij meegekregen? We hadden hen vele middelen gegeven die we jullie niet hebben gegeven. Van de hemel stuurden wij in overvloed regen op hen af. We hebben rivieren doen stromen (in hun tuinen en gaarden, voor hun paleizen) Daarna hebben we hen (omdat ze geen dankbaarheid toonden voor deze schenkingen) en vanwege hun zonden bestraft en weggevaagd. In plaats van hen hebben we andere nakomelingen geschapen.

Indien We jou een boek hadden gezonden, beschreven op papier, en indien zij dit boek hadden vastgehouden, in hun handen, dan nog zouden de ongelovigen vanwege hun halsstarrigheid zeggen: "Dit is duidelijk niets anders dan tovenarij". Bovendien zeiden ze: "Was er maar een engel naar Hem (Mohamamed aleyhissalaam) gezonden die we ook konden zien en had die engel maar tegen ons gezegd dat Hij een profeet is". Indien Wij een engel hadden gezonden (en zij hadden het niet geloofd), dan was het natuurlijk afgelopen (de beslissing om ze allemaal weg te vagen zou gevallen zijn). Ze zouden dan zeker geen tijd krijgen genoeg om een oog te openen en te sluiten, ze zouden geen uitstel krijgen. Als Wij Hem (de Profeet) tot een engel hadden gemaakt, zouden we Hem natuurlijk weer laten zien als (in de vorm van) een man en We zouden hen weer in hun twijfel doen vallen. Voorwaar, ook met de gezanten die jou voorgingen werd de spot gedreven maar de straf voor hun spot sloot hen in. Zeg: "Dwaalt op de aarde rond, en kijk dan hoe het is afgelopen met degenen die de Profeten hebben verloochend?"

Verzen 7 en 10 van Soerat al-Foerkaan verwoordt in betekenis: "De ongelovigen zeggen: "Wat voor een profeet is dit? Hij eet en drinkt net zoals ons en wandelt in de straten. Als hij een Profeet zou zijn dan zou er een engel naar hem moeten komen. Die zou

64 Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 315.

hem helpen en ons berichten, ons waarschuwen voor de Djahannam. Of zijn Schepper zou schatten sturen, of tuinen vol vruchten en hem van alles schenken zodat hij alles kon eten dat hij wil”. De onrechtplegers zeiden tegen elkaar: "Indien jullie hem opvolgen dan volgen jullie iemand die betoverd is." (Oh Mijn Geliefde!) Kijk en zie wat voor kwade vergelijkingen ze over jou hebben gemaakt en de af zijn gedwaald van de ware weg, zij zijn de weg kwijt. Voortaan kunnen ze de juiste weg niet meer vinden.

Allah, de Verhevene is zo hoog in Naam en Hij is in staat om jou veel beters dan dit (aardse) te geven, als Hij wil, tuinen waar rivieren onder stromen en kastelen kan Hij voor jouw maken!".

Vers 21 zegt in betekenis: "Zij die niet hopen op een ontmoeting met ons zeiden: "Hadden dan de engelen niet tot ons neergezonden kunnen worden (zodat we wisten dat Mohammed de waarheid sprak) Of zagen we onze Heer maar." Voorwaar, zij zagen in hun ego een grootsheid en met een grote extremiteit hebben ze de grens overschreden...".

Vers 9 van Soerat Saba zegt in betekenis: "Als Wij willen kunnen Wij hen (omdat ze onze duidelijke verzen zien maar toch verloochenen, zoals we deden bij Karoen) met de aarde laten wegzinken of Wij kunnen stukjes vuur op hen laten vallen vanuit de hemel".

In Soerat al-Israa vers 97 zegt Allah in betekenis: "...Wij zullen, hen op de dag der opstanding verzamelen als blinden, doofstommen, doven waarbij ze ter aarde geworpen zijn met hun gezichten op de grond! Hun verblijfplaats is Djahannam, waarvan de vuur steeds door Ons aangewakkerd zal worden als deze begint te doven!".

De ongelovigen vermeerden hun vijandigheid na deze verzen die over hen neerdaalden. Vooral Oebajj bin Khalef en zijn broer Oemajja deden onze Profeet veel verdriet. De ongelukkige Oebajj kwam naar onze Profeet met een verdorven stuk bot. Dan zei hij: "Oh Mohammed! Jouw Allah gaat dus deze bot, nadat het zo verdorven is weer tot leven brenge? Jij denkt dus dat dit, nadat het zo verrot en verdorven is door jouw Schepper weer tot leven gebracht wordt!" en hij kneep het stukje bot fijn. De stof ervan blies hij richting onze Geliefde Profeet. Hij ging verder: "Oh Mohammed! Nadat dit zo verrot is wie is er dan in staat om het weer tot leven te brengen?" Onze Profeet sallallahoe aleyhi wa sallaam antwoordde: "Ja, Allah, de Verhevene gaat jou en hem doden... Daarna brengt Allah jou weer tot leven om je in de Djahannam te stoppen." Na deze gebeurtenis openbaarde de Ware Schepper de volgende verzen. In betekenis: "Die (ongelovige) mens, weet hij niet dat we hem van een druppel hebben geschapen, heeft hij dat niet meegemaakt? Terwijl dit zo is, veranderde hij plotseling in een tegenstander. Hij vergat zijn schepping en durfde met ons een vergelijking aan te gaan: "Wie brengt de beenderen weer tot leven als zij grijs en verguisd zijn?" (Oh Mijn Gezant!) Zeg: "Hij die hen (toen ze er niet waren) voor het eerst heeft geschapen zal ze weer doen leven en Hij

kent alles wat geschapen is. Hij (Allah, de Verhevene) is degene die voor jullie uit groene bomen vuur gemaakt heeft zodat jullie er nu vuur mee kunnen maken. Is de Schepper van de hemelen en aarde niet bij machte om hun gelijken te scheppen? Natuurlijk is hij daartoe in staat. Hij is de Schepper van alles, Hij is de Alwetende...".[65] (Soera Jaasin verzen 77-81)

1.39 De toetreding tot het geloof door Khalid bin Sa'id

In de eerste periode van de uitnodigingen tot de Islam had Khalid bin Sa'id een droom. In zijn droom stond hij aan de rand van Djahannam, zijn vader probeerde hem erin te duwen. Juist op dat moment, zag hij dat onze Profeet hem bij zijn rug greep om hem te redden. Schreeuwend werd hij wakker en hij mompelde "Bij Allah, deze droom is een ware droom". Toen hij buiten kwam ontmoette hij Hz. Abu Bakr en vertelde hem over zijn droom. Hz. Abu Bakr zei tegen hem: "Jouw droom is een ware droom, deze persoon is de profeet van Allah. Ga gelijk en sluit je bij hem aan! Jij zult hem volgen, toetreden tot zijn religie en met hem zijn. Hij zal jou dan, zoals je zag, redden van de val in Djahannam. Je vader zal echter wel in Djahannam blijven!".

Hazreti Khalid bin Sa'id was onder de invloed van zijn droom. Zonder tijd te verliezen ging hij naar de plek dat Adjyaad heet om Mohammed aleyhisslaam te ontmoeten en zei: "Oh Mohammed! Waartoe nodigt U de mensen uit?" Onze Profeet antwoordde: "Ik nodig de mensen tot de overtuiging dat er maar een Allah is die Zijn weerga niet kent en tot de overtuiging dat Mohammed aleyhisslaam Zijn dienaar en gezant is. Daarnaast nodig ik de mensen uit om te stoppen met het eren van levenloze stukken steen die degenen die tot hen bidden noch horen, noch zien en nutteloos zijn." Hierop zei Khalid bin Sa'id gelijk: "Ook ik getuig dat er geen andere God is om te eren dan Allah en weer getuig ik dat Jij de profeet bent van Allah, de Verhevene!" en hij werd moslim. Zijn toetreding tot het geloof maakte onze Profeet erg blij. Na hem werd ook zijn vrouw Oernajja moslim.

Hazreti Khalid bin Sa'id wilde dat ook zijn broers moslim werden en hiervoor deed hij zijn best. Een van hen, Omar bin Sa'id was ook moslim geworden. Zijn vader, Abu Ukhajha, die een zeer felle tegenstander van de Islam was, kwam erachter dat zijn zoons Khalid en Omar moslim waren geworden en dat ze in Maldja, een rustige plek van Mekka, hun gebed verrichtten. Hij stuurde zijn kinderen die nog geen moslim waren geworden naar hen toe om ze bij zich te roepen. Hij zei dan tegen hen dat ze afstand moesten nemen van hun nieuwe geloof. Hij begon ze te schelden en te slaan. Toen zei hij tegen Khalid bin

65 Yaseen, 36/77-81.

Sa'id: "Ben jij een volgeling van Mohammed geworden? Terwijl jij ziet dat hij tegen zijn volk ingaat en dat hij met hetgeen dat hij gebrcht heeft onze afgodsbeelden en onze voorvaderen beledigt?" KHalid bin Sa'id reageerde door te zeggen: "Ik zweer tot Allah dat Mohammed de waarheid spreekt. Ik heb me bij Hem aangesloten. Ook als ik sterven zal geef ik mijn religie niet op!". Door deze reactie werd zijn vader nog bozer. Hij sloeg op hem in totdat die brak. Daarna zei hij: "Oh Mijn ongehoorzame jongen! Ga maar heen, waar je ook heen wil. Ik zweer dat ik je niet te eten zal geven!" Hazreti Khalid zei: "Als jij mij geen eten geeft, zal Allah ongetwijfeld mij voeden". Zijn vader zei tegen zijn andere kinderen: "Als een van jullie met hem praat, zal ik hetgeen ik hem niet aangedaan heb, jullie zeker aandoen. Hij liet Hazreti Khalid opsluiten in de kelder van het huis, drie dagen liet hij hem in de warmte van Mekka zonder eten en zonder drinken achter.

Khalid bin Sa'id vond een manier om uit de handen van zijn vader te ontsnappen. Zijn vader kreeg een vreselijke ziekte. Abu Uhajha riep vanuit zijn ziekbed, vanwege zijn vijandigheid tegen de Islam: "Als ik herstel van deze ziekte en weer op zal staan, zal iedereen in Mekka onze afgoden eren. Niemand zal in staat zijn om iets anders dan hen aan te bidden!.." Hazreti Khalid, hief zijn handen op en deed het volgende smeekbede opdat de vijandschap van zijn vader tot een einde zou komen en hij zijn moslim broeders geen kwaad zou doen: "Oh Mijn Allah, de Schepper der werelden! Laat mijn vader niet herstellen van deze ziekte!" De ware Schepper accepteerde zijn gebed, Abu Uhajha stierf aan deze ziekte.

1.40 Mus'ab bin Umeyr wordt moslim

Mus'ab, was lid van een vooraanstaande en rijke familie uit de stam Quraish. Toen hij de heilige woorden van onze Profeet hoorde, ontstond er een grote liefde in zijn hart. Hij verlangde ernaar om hem te zien. Op het laatst ging hij naar Dar ul Arqaam en werd moslim. Zijn moeder en vader die dit hadden gehoord, begonnen ook hem te martelen. Om ervoor te zorgen dat hij zijn geloof liet vallen sloten ze hem op in de kelder van hun huis en lieten hem dagen achter elkaar zonder eten of drinken pijn lijden. Hij werd gemarteld op een manier die onhoudbaar was in de verzengende hitte van Arabie. Maar Mus'ab bin Umayr trotseerde deze martelingen met geduld en nam geen afstand van de Islam.

Hazreti Mus'ab was opgegroeid in grote rijkdom omdat zijn familie een rijke familie was. Iedereen benijdde hem. Maar toen hij moslim werd mocht hij niks meer van zijn familie en werd hij door hen gemarteld. Mus'ab bin Umayr die alle ellende weerstond die hij te verduren kreeg vanwege zijn geloof, kwam een dag bij de Gezant van Allah. Hz. Ali vertelt over deze komst het volgende: "Wij zaten met de Gezant van Allah. Op dat

moment kwam Mus'ab bin Umayr. Hij had een kledingstuk aan met allerlei plekken erop die dichtgenaaid waren en hij was in een zielige toestand. Toen de Gezant van Allah hem zo zag kreeg Hij tranen in zijn ogen. Vanwege het feit dat Mus'ab geen afstand nam van zijn geloof ondanks de marteling en behoeftigheid zei Hij: "Kijk naar deze persoon wiens hart is verlicht door Allah. Ik heb gezien dat zijn moeder en vader hem met de beste voedsel en kleding grootbrachten. De liefde voor Allah, de Verhevene en Zijn Gezant hebben hem in deze toestand gebracht".

HIDJRA NAAR ABESSINIE

In het vijfde jaar van de profeetschap van onze Profeet, steeg het aantal moslims ondanks de druk van de ongelovigen. Maar ook de ongelovigen verergerden hun martelingen en deden van alles wat ze niet konden laten. Onze Profeet werd verdrietig van alle martelingen die zijn Ashaab te verduren kreeg, ze werden met de voeten vastgebonden aan kamelen die dan in verkeerde richtingen werden gestuurd zodat ze op een vreselijke manier aan hun einde kwamaen. Deze martelingen werden met de dag erger, het barmhartige hart van de Gezant van Allah kon hier niet meer tegen. Op een dag verzamelde hij de Ashaab al Qiraam bij elkaar en zei: "Oh Mijn Ashaab! Verspreid je nu over het aardoppervlak. Allah, de Verhevene zal jullie binnenkort weer bij elkaar brengen." Zij zeiden dan: "Oh Gezant van Allah! Waar zullen we heen gaan?" Onze Profeet wees met Zijn heilige hand richting Abessinie: "Daarheen! Ga naar het land van Abessinie![66] Daar is namelijk een heerser die zijn onderdanen geen onrecht aandoet. Bovendien is het een land van de waarheid. Blijf daar totdat Allah, de Verhevene een uitweg, een redding laat zien uit deze benarde positie waarin jullie je bevinden". De Trots der Werelden, Mohammed Moestafa sallallahoe aleyhi wa sallaam had dus besloten om zijn Ashaab te redden van de martelingen en de strijd tegen de ongelovigen alleen voort te zetten. Onze Geliefde Profeet die na zijn geboorte meteen "Mijn oemmah! Mijn oemmah!" riep, dacht nu weer aan zijn Ashaab en offerde zichzelf op. Door deze toestemming van Hem nam een deel van de Ashaab afscheid van hun vaderlnd om de hidjra te doen!. Maar het zwaarste voor hen was de scheiding van hun Geliefde Profeet.

Aan deze eerste hidjra namen deel Hazreti Othman en zijn vrouw Hazreti Rukayye binti Rasoelallah, Abu Khoezajfa en zijn vrouw Sahla binti Soehajl, Zoebair bin Awwam, Mus'ab bin Umayr, Abdurrahman bin Awf, Aboe Salama bin Abdoelasad en zijn vrouw Oemmi Salama, Khatib bin Amr, Amir bin Rabia en zijn vrouw Laila binti Abi Hasme,

---

[66] Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 194; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 321; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 203-204; Ibn Qaseer, al-Bidaayah, III, 94.

Othman bin Maz'oon, Abu Sabre bin Abu Roehm en zijn vrouw Oemm Kalthoum binti Soehajl, Soehajl bin Beyda, Abdullah bin Mas'ood, "radiyallahu anhum" (moge Allah tevreden over hen zijn).[67]

Onze Profeet zei over Hazreti Othman: "Ongetwijfeld is Osman na de Profeet Lot, de eerste die samen met zijn vrouw een hidjra doet". Een deel van de Ashaab al Qiraam was te voet, een ander deel had kamelen. Zo verlieten ze heimelijk Mekka. Nadat ze de handelaars hadden betaald staken ze met boten de Rode Zee over om Abessinie te bereiken. De ongelovigen die hierachter kwamen achtervolgden hen maar hun poginten liepen op niets uit en moedeloos keerden ze weer terug.

De Negus van Abessinie was een heerser die de moslims goed behandelde. Hij nam ze op in zijn land. Ashaab al Qiraam zei over Abessinie het volgende: "Wij zagen hier goede buren en we genoten goede bescherming. Niemand martelde ons vanwege ons geloof en niemand krenkte ons. Ook hoorden wij geen woorden die we niet leuk zouden vinden. In rust en vrede deden we onze gebeden tot Allah".[68]

1.41 Hazreti Hamza wordt moslim

De stem van de Islam verspreidde zich met de dag van oor tot oor en bereikte verre oorden. Dit dreef de ongelovigen van Quraish tot waanzin, ondanks al hun pogingen konden ze niets doen om dit tegen te gaan.

In "Daláil-an noeboewwa" en "Maa'ridj-an noeboewwa" staat het volgende: Een van de ongelovigen met de naam Walid had een afgodsbeeld. Ze verzamelden zich bij de Safaa berg en baden tot dit beeld. Op een dag ging de Profeet naar hen toe en nodigde hen uit tot imaan. Een ongelovige djinn ging in dat beeld en sprak boze woorden over onze Profeet. De Trots der Werelden werd hierdoor verdrietig. Een andere dag kwam een onzichtbare man tot de Profeet, groette hem en zei: "Oh Gezant van Allah! Een ongelovige djinn heeft over U ontoelaatbare dingen gezegd. Ik heb hem gevonden en gedood. Mocht U het willen, kunt U dan morgen naar het berg van Safaa komen? U kunt hen weer tot de Islam uitnodigen. Ik zal dan in dat beeld gaan en lovende woorden over U zeggen". Onze Profeet accepteerde het voorstel van deze djinn die Abdoollah heette.

Onze Geliefde Profeet ging de volgende dag naar het plek terug en begon weer de ongelovigen tot imaan uit te nodigen. Abu Djahl was er ook. De gelovige djinn ging in het

---

67 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 205-210; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 204.

68 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 194-204; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 321-332; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 204.

beeld dat de ongelovigen in hun hand hadden en begon lovende woorden te spreken over onze Profeet en de Islam. Toen de ongelovigen dit hoorden sloegen ze het beeld stuk en ze vielen de Gezant van Allah aan. Zijn haren werden verfomfaaid. Zijn gezicht bloedde. Hij had geduld voor deze mishandeling door hen en zei: "Oh Volk van Quraish! Jullie slaan mij. Maar ik ben jullie Profeet", hij verliet dan de plek en kwam naar zijn huis. Een dienstmeid had deze gebeurtenis vanaf het begin tot het einde gezien.

Op dat moment was Hazreti Hamza op de berg aan het jagen. Net toen hij een pijl wilde schieten naar een gazel begon deze te praten en zei: "Oh Hamza! In plaats van een pijl naar mij te schieten kan je beter een pijl schieten naar degenen die de zoon van je broer willen vermoorden".

Hazreti Hamza was verbaasd over deze woorden en keerde heel snel terug naar zijn huis. Het was zijn gebruik om na terugkeer van de jacht eerst bij de Haram al Shaarif langs te gaan, daaarna ging hij naar huis. Die dag, toen hij bezig was met de tawaf kwam het dienstmeisje naar hem toe. Zij vertelde wat Abu Djahl Mohammed had aangedaan. Toen Hz. Hamza hoorde dat onze Profeet was beledigd kwamen zijn familiale gevoelens naar boven. Hij pakte zijn wapens en kwam naar de plek waar de ongelovigen zich bevonden. "Ben jij degene die de zoon van mijn broer heeft beledigd en zijn hart heeft gebroken? Welnu, ook mijn religie is de Zijne. Als je kracht genoeg hebt doe dan hetgeen dat je hem hebt aangedaan ook bij mij" en na deze woorden sloeg hij een gat in het hoofd van Abu Djahl met zijn boog. De aldaar aanwezige ongelovigen wilden Hazreti Hamza aanvallen. Maar Abu Djahl hield hen tegen: "Raak hem niet aan, Hamza heeft gelijk. Ik heb slechte dingen gezegd tegen zijn neef". Toen Hazreti Hamza daar wegging, zei Abu Djahl tegen de anderen "Owee, raak hem niet aan! Het kan zijn dat hij boos op ons wordt en moslim wordt. Met hem zal Mohammed krachtiger worden." Hij was dus bereid om te leven met een gat in zijn hoofd, zolang Hazreti Hamza maar geen moslim werd. Zo liet hij weten wat voor een persoon Hamza was, een persoon die in aanzien stond en waarnaar werd geluisterd.

Hazreti Hamza, kwam naar onze Profeet toe en zei: "Oh Mohammed! Ik heb wraak genomen op Abu Djahl. Ik heb hem laten bloeden. Wees niet bedroefd, wees blij! Onze Geliefde Profeet zei"Ik kan niet blij worden om dit soort dingen". Hazreti Hamza reageerde: "Ik zal alles doen wat jij wil om jou blij te maken en om jou te redden uit deze droefenis!" Toen Hazreti Hamza dit zei, zei onze Profeet: "Ik zal alleen blij zijn als jij tot de imaan komt en je waardevolle lichaam van het vuur van Djahannam redt". Hazreti Hamza werd gelijk moslim. Over hem werd een vers geopenbaard. Volgens Hazreti Abdullah ibni Abbas is de persoon die in de Koran, soera al-An’aam vers 122 bedoeld is de persoon waarover verteld wordt dat hij weer tot leven werd gebracht en het licht krijgt, hazreti

Hamza en de persoon die in dezelfde vers in de duisternis dwaalt Abu Djahl".

Hazreti Hamza ging naar de ongelovigen toe en vertelde hen dat hij moslim is geworden en dat hij de Geliefde van Allah, de Verhevene altijd zal beschermen, al zou het hem zijn leven kosten, daarna reciteerde hij een qasidah. In de qasidah zei hij: "Dank aan Allah die mijn hart deed neigen naar de Islam en naar de waarheid. Deze religie is gezonden door de Schepper der Werelden, Allah, de Verhevene die kennis heeft van alles wat Zijn dienaren doen en die iedereen met zijn vrijgevigheid behandelt. Als de Koran gereciteerd wordt raken de bezitters van een hart en een ratio, vol en tranen stromen. De Koran is met een duidelijke taal in verzen aan Mohammed geopenbaard. Hij, Mohammed Moestafa is tussen ons iemand waarnaar geluisterd wordt, waarnaar gebogen wordt, Hij is een heilige persoon. Oh ongelovigen! Zeg geen harde, ruwe en beledigende dingen over hem, blijf bij je verstand en je bewustzijn. Mochten jullie ooit aan zoiets denken, wees er dana van bewust dat niemand Hem kan aanraken voordat jullie op de lijken staan van de moslims".

Onze Geliefde Profeet was heel blij met de toetreding van Hazreti Hamza tot de Islam. Zo werden de moslims sterket met zijn komst.

De situatie veranderde met het bekeer van Hazreti Hamza. De Mekkanen wisten namelijk hoe sterk en krachtig hij was maar ook dat hij iemand was met veel lef, ze waren ervan bewust dat hij een held was. Hierdoor konden de ongelovigen moslims niet zomaar slecht behandelen of hen zomaar martelen, ze waren vooral bang voor de kracht van het zwaard van Hazreti Hamza.[69]

1.42 Hazreti Omar wordt moslim

De religie Islam verspreidde zich met de dag, het licht van de Koran verlichtte de geesten. De mensen die zondig waren kwamen als geschenk van Allah tot inkeer en raakten overtuigd en wonden de waarheid. Deze personen die tot de Ashaab al Qiraam behoorden steunden elkaar met hart en ziel en zij dwaalden geen seconde uit de buurt van de Gezant van Allah af. Zijn wens, hoe klein dan ook, werd gezien als een grote opdracht, ze streden om het als eerste uit te voeren en zelfs waren zij bereid om koste wat kost dit voor elkaar te krijgen, ook al zou het hen hun levens kosten. De paniek bij de ongelovigen was natuurlijk ongekend. Een van hun weinige helden, Hz. Hamza, was ook tot de Islam toegetreden en hij bevond zich nu tussen de linies van de Gezant van Allah.

69 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 151-153; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 291-292.

Deze onverwachte gebeurtenis, droof de ongelovigen helemaal tot razernij. Dit was de reden waarom de zoon van Khattab, Omar, (toen nog geen moslim) zijn huis verliet om de Gezant van Allah te doden waar hij Hem ook maar tegenkwam. Hij vond de Profeet in Masjid al Haraam waar hij aan het bidden was. Hij begon te luisteren terwijl hij wachtte totdat Mohammed klaar zou zijn met zijn gebed. Onze Habib al Aqram was aan het reciteren uit de vers Al-Haqqa. In betekenis: de opstanding die zeker zal komen!..Wat is deze opstanding die de waarheid is? Hoe ben jij te weten gekomen over de opstanding die zeer zeker zal komen? De volken verloochenden de dag der opstanding waarbij door het gruwel ervan de harten zullen trillen, zij ontkenden het. De stam van Samood werd (door de wind van Gabrael) weggevaagd. Ook de stam van Ad werd ook door een grote tornado die alles en iedereen vernietigde, weggevaagd. Allah, de Verhevene hield de storm aan voor, zeven nachten en acht dagen, dag en nacht. Zij werden ermee bestookt gedurende zeven nachten en cht dagen en onophoudelijk. (Ze waren in zo een staat, als je op dat moment daar zou zijn) zou je zien hoe zij omvielen als verrotte dadelstronken die van hun wortel loskomen! Welnu, zie je een enkele persoon die van hen achtergebleven zijn?

De Farao, en degenen die hem voorgingen, de bevolking van het stadje dat met de grond gelijk is gemaakt (Volk van Loet), zij allen hebben dezelfde fout begaan (shirk en opstand)... Zo zijn ze in opstand gekomen tegen de profeet van hun Schepper (Loet aleyhissalaam en de anderen). Als resultaat hiervan heeft hen toorn bereikt die erger was dan de toorn die gevallen is op de mensen die hen zijn voorgegaan... Waarlijk, Wij, (tijdens de vloed van Noah) hebben toen alles onder water was gelopen, als een les voor jullie en opdat de oren die het hoorden, het konden memoreren, (jullie voorouderen waarvan jullie nakomelingen zijn) op een boot gedragen.

Als de Soer (bazuin) een keer geblazen wordt, zullen de aarde en de bergen van hun plekken gehaald worden en uitgeklopt worden. Die dag begint de qiyameh (wederopstanding), de hemel zal geen kracht meer hebben en breekbaar zijn waardoor het zal barsten en zich verspreiden, de engelen bevinden zich aan de rand van de hemel. (In afwachting van de geboden van Hun Schepper). Die dag zal de Troon der tronen van Jouw Heer zal gedragen worden door acht van die engelen (die zich aan de rand van de hemel bevinden). 0p die dag zullen jullie worden voorgeleid (om rekenschap af te leggen) bij Allah. Die dag zit zo in elkaar dat, (toen jullie op de aarde waren en dachten dat jullie zaken verborgen hielden) alles wat met jullie te maken heeft en geen enkel geheim verborgen zal kunnen worden, (voor Allah, de Verhevene).

Wie dan op dat moment, zijn boek in de rechterhand heeft ontvangen, zal (in blijdschap) zeggen: "Neemt en leest mijn boek! Want ik heb altijd de overtuiging gehad dat ik mijn afrekening tegemoet kon zien. Welnu, Hij is het die een leven naar

tevredenheid heeft. In de hoogste rangen van Djannat... met vruchten die snel af te plukken zijn. (Tegen hen wordt er gezegd:) "Als beloning wat jullie in de dagen die voorbij zijn (op de aarde) hebben laten zien aan goede daden, eet en drinkt met genoegen, geniet ervan."

Degene die zijn Boek in zijn linkerhand krijgt, die zal zeggen: "Aach! Had ik mijn boek maar niet gekregen...En had ik maar ook niet geweten wat mijn afrekening was. Aach! Keske de dood was dat maar het absolute einde (was ik maar niet weer tot leven gekomen)! Mijn bezittingen hebben niet gebaat. Mijn gezag (macht, pracht en praal, hebben en houden) alles heeft mij verlaten en is verloren!..". (Allah, de Verhevene zegt dan tegen de engelen die dienst doen in de Djahannam:) "Grijp hemn en bindt hem vast (de handen aan de nek)!.. Gooi hem dan in het brandende vuur! Legt hem dan een ketting aan van zeventing ellen lang, en stop hem (weer) daarin!.. Want, hij geloofde niet in de Grote Verhevene Allah. Laat staan het voeden van een behoefdtige, hij weerhielde anderen ervan. Daarom is er vandaag niemand die meelij met hem zal hebben, geen naaste verwante (of vriend). Behalve ghislin (pus dat afkomstig is van de populatie van djahannam en vermengd is met bloed) is er ook geen ander voedsel. Dat wordt slechts gegeten door mensen die (bewust) zondigen en door ongelovigen..."

Hazreti Omer, luisterde vol bewondering naar hetgeen onze profeet aan het reciteren was. Nooit eerder in zijn leven had hij iets beters gehoord. Dit vertelde hij zelf later als volgt: "Ik bewonderde hetgeen dat ik hoorde vanwege de vorm, de orde en de compactheid ervan. Ik zei tegen mezelf: "Ik zweer dat dit niet zoals de Quraishi beweren een dichter kan zijn!" Ondertussen ging onze profeet gewoon door met het reciteren van de verzen:

"Ik zweer jullie bij wat jullie zien en bij wat jullie niet zien dat de Koran al Qaarim, gezonden door Allah, ongetwijfeld door een profeet gebracht is die in het aanzien van Allah, de Verhevene een eervolle persoon is, het zijn niet de woorden van een dichter. Hoe weinig geloven jullie!.."

Hazreti Omar vertelt verder: "ik dacht toen: "Dit moet een waarzegger zijn. Want hij wist waar ik aan dacht!..". De Gezant van Allah ging verder met reciteren:

"Noch zijn het de woorden van een waarzegger. Wat voor mensen zijn jullie die zo kwaad denken!.. Het (Koran al Qaarim), is een neerzending van de Schepper der Werelden (via Gabrael naar Mohammed aleyhissalaam). Indien (de Profeet) sommige gedichten over ons zelf had bedacht, hadden wij zeer zeker zijn rechterhand gegrepen (macht en gezag), waarna we bij Hem de levensader hadden doorgesneden! Niet een van jullie had dat kunnen tegenhouden! Ongetwijfeld is de Koran voor de godvrezenden een raadgever, er zijn er die het accepteren tussen jullie maar er zijn er ook die het verloochenen, dat weten

Wij natuurlijk. Het is absoluut een wroeging voor de ongelovigen die in het hiernamaals zullen zien wat voor beloning de gelovigen krijgen. De Koran is zeer zeker de absolute vaststaande waarheid. (Degenen die zich eraan houden en de geboden en verboden ervan naleven zal het op niveau brengen van de absolute waarheid.) Dus, prijs dan de Naam van je Schepper die de Verhevene is."

Hazreti Omar zegt dan verder: “ik voelde in mijn hart een neiging naar de Islam toen de Gezant van Allah klaar was met de hele soera".

Toen er drie dagen voorbij waren nadat Hazreti Hamza moslim was geworden, verzamelde Abu Djahl de ongelovigen en zei: "Oh Volk van Quraish! Mohammed heeft onze afgodsbeelden belachelijk gemaakt. Hij heeftg gezegd dat onze voorouders naar Djahannam zijn gegaan en dat wij er ook heen zullen gaan!.. Er is geen andere oplossing dan het vermoorden van hem!.. Degene die hem zal krijgt van mij honderd rode kamelen en ontelbare goudstukken!..". Plotseling verdween de neiging naar de Islam in het hart van Omar al Khattab en hij sprong overeind: "Dit kan niemand anders doen dan de zoon van Khattab" zei hij. "Kom op zoon van Khattab! Laat zien wat je waard bent" riepen ze in koor en applaudiseerden voor hem.

Hij deed zijn zwaard om en ging op weg. Onderweg kwam hij No’aym bin Abdoollah tegen. "Waar ga je heen met deze woede en vastberadenheid, oh Omar!" vroeg hij. Hij antwoordde "Ik ga Mohammed doden die tweespalt heeft veroorzaakt tussen mensen en de broer heeft vervreemd van de broer". No'aym: "Oh Omar! Dit is zeer moeilijk. Zijn Ashab houdt hem steeds in het oog, zij zijn bang dat hem iets overkomt en doen hun best om hem te beschermen. Het is heel moeilijk om hem te benaderen. Stel dat je hem zou doden, dan zullen de zonen van Abdoelmoettalib jouw zeker niet met rust laten".

Hazreti Omar werd erg boos om deze woorden: "Ben jij soms ook een van hen? Dan zal ik eerst jou afmaken" en wilde zijn zwaard pakken. "Oh Omar! Laat mij! Je zus Fatima en haar man Sa'id bin Zayd, ga maar naar hen; zij zijn ook moslim geworden". Hazreti Omar geloofde dit niet. "Als je mij niet gelooft, vraagt hen dan zelf! Je zult het wel zien" zei No’aym bin Abdoollah.

Als Hazreti Omar hierin zou slagen zou de twist om religie wel opgelost zijn maar volgens het gebruik van de Arabieren zou er een bloedvete onstaan en de Quraishi bevolking zou verdeeld raken in twee groepen waarbij onophoudelijke gevechten zouden ontstaan. Dit zou resulteren in de dood van niet alleen Omar bin Khattab maar alle zonen van Khattab. Maar omdat Omar bin Khattab erg sterk was en heel veel lef had, daarnaast een opvliegende karakter had, overdachtg hij dit soort dingen niet. Nieuwsgierig naar zijn zus ging hij gelijk naar hun huis.

In die dagen was de Soerat Taha net neergezonden, Sa’id en Fatima (moge Allah

tevreden met hen zijn) hadden de Soera opgeschreven en samen met Hz. Habbaab bin Eret waren ze de verzen aan het reciteren. Hazreti Omar, hoorde aan de deur de stemmen. Hij klopte zeer hard op de deur. Toen ze hem met de zwaard in zijn zijn en zeer opgewonden voor zich zagen, ruimden ze het papier op en verstopten ze Hz. Habbab. Daarna deden ze de deur open. Toen hij binnenkwam vroeg hij: "Wat waren jullie aan het lezen?". "Niets, we waren niets aan het lezen" antwoordden ze. Zijn woede nam toe en hij zei: "Hetgeen dat ik heb gehoord, klopte dus, ook jullie hebben je in laten palmen door Zijn magie" riep hij woedend. Hij pakte Hazreti Sa'id bij zijn kraag en gooide hem op de grond. Toen zijn zus probeerde haar man te redden kreeg ze een flinke klap op het gezicht. Zij begon te bloeden, en hij kreeg dan medelijkden met haar. Fatima had veel pijn, haar gezicht zat vol bloed. Maar de kracht van haar overtuiging, zette haar aan tot actie en steun zoekend bij Allah riep ze: "Oh Omar! Waarom vrees je Allah niet en waarom geloof je niet in de Profeet van Allah die Hij met verzen en wonderen heeft gezonden? Ja, dat klopt. Ik en mijn man, we hebben ons ook bij de gelukkigen geschaard en zijn vereerd met de Islam. Ook al onthoofd je ons, we zullen geen afstand ervan nemen". Daarna riep ze geloofsbelijdenis op.

Hazreti Omar, werd opeens week na de uitbarsting van zijn zus en ging zitten. Met een zachte stem zei hij: "Haal even datgeen wat jullie lazen tevoorschijn". Fatima zei: "Als jij de reiniging niet hebt gedaan krijg je het niet van me". Hazreti Omar deed de grote reiniging (ghoesoel). Daarna bracht Fatima de pagina waarop de Koran tekst stond. Hazreti Omar kon mooi reciteren. Hij begon Soerat Taha te lezen. De duidelijkheid, de literaire kracht, de betekenissen en de verhevenheid van de Koran al Qaarim maakten zijn hart nog zachter.

"Alles dat zich in de hemelen en aarde bevindt en ook daartussenin maar ook hetgeen dat zich in de (zeven lagen) onder de grond bevindt, alles behoort Hem toe" (Soerat Taha, vers 6).[70] Toen hij deze vers las raakte hij in diepe gedachten verzonken. "Oh Fatima! Al deze oneindige schepselen, zijn ze allemaal van de Schepper die jullie aanbidden? vroeg hij. Zijn zus antwoordde: "Jazeker, twijfel je eraan dan?" "Oh Fatima! Wij hebben een duizend vijf honderd afgodsbeelden van goud, zilver, brons, steen. Geen van hen bezit iets op de aarde" zei hij verbaasd. Hij ging verder met reciteren:

"Er is geen andere ware god buiten Allah die aanbeden kan worden. De mooiste namen behoren Hem toe" (Soerat Taha, vers8).[71] Hij dacht na over deze — vers en zei: "Waarachtig, dit is zeker waar". Toen Habbab dit hoorde sprong hij op van de plek waar hij

[70] Taaha 20/6.

[71] Taaha 20/8.

verstopt zat en nadat hij de Takbir had geroepen, zei hij: "Heugelijk nieuws Oh Omar! De Gezant van Allah smeekte tot Allah en zei: "Oh Mijn Heer! Versterk deze religie met Abu Djahl of met Omar". Welnu, dit geluk is jou ten deel gevallen".

De verzen en deze smeekbede vaagden de vijandigheid in het hart van Omar weg, hij was als herboren. Hij vroeg gelijk: "Waar is de Gezant van Allah?". Zijn hart was gevuld met liefde voor de Gezant van Allah. Die dag was de Gezant van Allah, zijn Ashab aan het doceren in het huis van Arqaam. De Ashab al Qiraam hadden zich verzameld en ze genoten van Zijn Lichtgevende Schoonheid, Zijn zoete en effectieve woorden die hun harten genezing gaf, ze genoten met volle teugen en lieten hun geesten adem halen.

De komst van Hazreti Omer was zichtbaar vanuit het huis van Arqaam. Hij had ook zijn zwaard bij zich. Aangezien hij groot en ontzagwekkend was omcirkelde de Ashaab de Gezant van Allah. Hazreti Hamza zei: "Wat valt er te vrezen voor Omar, als hij van goeden zinne is dan is hij welkom, zo niet dan zal ik hem doden alvorens hij zijn zwaard kan trekken”. De Gezant van Allah zei: "Maak ruimte, laat hem binnenkomen!".

Gabrael had al van te voren laten weten dat Hazreti Omar onderweg was om tot het geloof toe te treden. Met een glimlach verwelkomde Hij Omar: "Laat hem met rust, geef hem ruimte" zei Hij. Hazreti Omar, knielde voor de Gezant van Allah. De Gezant van Allah pakte hem bij zijn arm en zei: "Kom bij mij, Oh Omar!". Omar reageerde door de geloofsbelijdenis op te zeggen met een rein hart. Ashab al Qiraam was zo blij dat de uitroepen van Takbir de hemelen bereikten.

Hazreti Omar vertelde het volgende over zijn situatie nadat hij moslim was geworden: "Toen ik moslim werd, deed de Ashaab al Qiraam alles heimelijk, de gebeden en de smeekbedes, ook verstopten ze zichzelf. Dat vond ik erg bedroevend. Ik vroeg aand e Gezant van Allah: "Oh Gezant van Allah! Zijn wij niet met de waarheid aan onze zijde?". Onze Profeet antwoordde: "Ja, bij Allah die mijn bestaan in Zijn hand van macht heeft, natuurlijk zijn jullie, in leven of gestorven, op de ware weg". Hierop zei Omar: "Oh Gezant van Allah! Aangezien dat zo is en de ongelovigen de gedwaalden zijn, waarom verberegen we onze religie dan van hen? Bij Allah, wij hebben er recht op om onze religie, de Islam, tegenover het ongeloof te verkondigen, daar hebben wij meer recht en aanspraak op. Deze religie van Allah, de Verhevene, zal ongetwijfeld in Mekka de bovenste toon voeren. Als ons volk ons met respect bejegent, is het prima maar als ze dat niet doen en de grenzen willen zoeken dan zullen we met ze strijden." De Gezant van Allah zei: "Wij zijn te klein in aantallen!".

"Oh Gezant van Allah! Ik zweer bij Allah, de Verhevene die U als de ware Profeet heeft gezonden zonder twijfel of angst zal ik aan elke groep van ongelovigen de religie Islam verkondigen totdat er niemand overblijft. Laten we voortaan naar buiten treden" zei

ik. Toen Hij het accepteerde vormden wij twee rijen en liepen naar Haraam al Shariff. Aan het hoofd van een van de rijen stond Hamza, aan de andere stond ik. Met harde stappen, alsof de grond onder ons fijngemalen werd kwamen we aan in de Masjid al Haraam. De ongelovigen van Quraish keken om de beurten naar mij en naar Hamza. Ze waren zo diep bedroefd dat ze wellicht nog nooit zo bedroefd en wanhopig zijn geweest...."

Bij deze komst van Hazreti Omar sprong Abu Djahl naar voren en riep: "Oh Omar! Wat is dit?" Hazreti Omar schonk hem helemaal geen aandacht en riep: "Ashadoe an lailaahe illallaah wa ashadoe anna Mohammeden abodoehoe wa rasoeloeh". Abu Djahl wist niet wat hij moest zeggen. Ijskoud bleeft hij staan. Hazreti Omar keerde zich naar deze groep van ongelovigen en zei: Oh Volk van Quraish!...Degene die mij kennen weten het wel! Voor degenen die mij niet kennen, ik ben Omar, zoon van Khattab,...Degene die zijn vrouw als weduwe en zijn kinderen als wees wil achterlaten mag zich verroeren! Degene die zich verroert zal ik met mijn zwaard in stukken hakken"; toen hij dit zei verlieten de Quraishi de plek onmidellijk en ze ging elk hun kant op. De Gezant van Allah en Zijn heilige aanhang stonden in een rij en herhaalden keer op keer de takbir met luide stem. Voor het eerst galmde de hemel van Mekka met de oproepen van de Ashab al Qiraam: "Allahoe Akbar!... Allahoe Akbar!...". In de Haram al Sharif werd er voor het eerst openlijk een gebed verricht.[72]

Soerat al Anfaal vers 64 werd neergezonden toen Hz. Omar moslim werd. In betekenis: "Oh Mijn Gezant! Om Jou te helpen brengt Allah de Verhevene, mensen voort die Jou sporen volgen." Sommigen die in twijfel waren kozen voor de Islam toen zij zagen dat Hazreti Omar het ook had gedaan. Zij werden vereerd met het moslim zijn. Met de dag groeide het aantal moslims in snelle tempo.

1.43 De tweede hidjra uit Abessinie

In Abessinie kregen de Moslims een onjuist bericht te horen: "In Mekka hebben de ongelovigen met moslims een pact gesloten!" luidde dit bericht. "Onze hidjra, het verlaten van onze plek, onze huizen, ons land kwam door de vijandigheid van de ongelovigen. Hun vijandigheid is nu veranderd in vriendschap. Wij kunnen nu teruggaan om de Gezant van Allah bij te stan en Hem van dienst te zijn" dachten ze door dit bericht. Ze vroegen toestemming aan de heerser van Abessinie en kwam terug in Mekka. Ze kwamen er echter achter dat het bericht dat ze hadden ontvangen vals bleek te zijn.[73]

---

72 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 160-165, 221-229; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 342-350; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,II, 119.

73 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 205

Nadat ze in Mekka aankwamen gingen ze bij de Gezant van Allah en vertelden Hem over Abessinie, hoe het water, het lucht en de vruchten hen kracht gaven; dat er vier gebedshuizen stonden, dat er elke dag kamelen en schapen werden geofferd om zo aan de armen, behoeftigen, reizigers en gasten uit te delen en dat de heerser van het land hen bezocht om hen te garanderen dat ze veilig waren in zijn land en dat ze met elke probleem bij hem terecht konden, het was duidelijk dat ze tevreden waren.[74]

Toen de Ashab al Qiraam terug kwam in Mekka, begonnen de ongelovigen weer met hun martelingen en onderdrukking. Dit werd met de dag erger.

Ze pasten elke sort marteling toe zonder ergens voor terug te deinzen. Op een dag zei Hazreti Othman: "Oh Gezant van Allah! Abessinie is in mijn ogen een goede oord voor handel. Een handel van een maand zal veel winst opleveren. Voor de moslims is er geen beter plek totdat Allah de Verhevene een plek heeft aangewezen. Op zijn minst zullen de gelovigen gered worden van de onderdrukking van Quraish. De Negus heeft voor ons veel gedaan, hij is goed voor ons geweest". Onze Profeet zei hierop dan: "Gaan jullie maar weer terug naar Abessinie om zo, in de naam van Allah de Verhevene beschermd te blijven".

Hazreti Othsman zei: "Oh Boodschapper van Allah! Indien U naar Abessinie zou gaan, zouden zij misschien moslim worden. Omdat zij tot het Volk der Geschriften (Ahl al Kitaab) behoren zullen zij sneller tot de Islam komen en zullen zij klaarstaan om te helpen", waarop onze Profeet antwoordde: "Ik ben nog niet toe aan rust en welzijn. Ik wacht op het gebod van Allah de Verhevene op het gebied van de hidjra. Ik handel zoals mij wordt opgedragen".

Volgens een overlevering trok een stoet van honderd man de tweede keer richting Abessinie. Aan het hoofd van deze groep stond Djafer bin Abu Talib. In goede gezondheid kwamen ze aan in het land van de Negus. Over hetgeen dat hen te wachten stond in Abessinie vertelde de echtgenote van onze Geliefde Profeet, Oemm Salama (Moge Allah tevreden met haar zijn) het volgende:

Toen we in Abessinie aankwamen kwamen we een hele goede buur tegen. Dit was de Negus. Hij deed wat wij wensten. Onze religie konden we overal in praktijk brengen, in grote vrijheid. We konden vrijuit bidden tot Allah, de Verhevene, we werden niet onderdrukt. We hoorden zeker geen slechte woorden."

De ongelovigen van Mekka die van de situatie lucht kregen, besloten om naar de Negus van Abessinie twee afgevaardigden te sturen. Ze hadden zeer waardevolle

---

[74] Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 194; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 364; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 208.

geschenken voor de Negus klaargezet. De Negus hield van Mekkaanse leer dat van de huid van een schaap gemaakt werd, hiervan hadden ze veel erbij gedaan. Voor de geestelijken en de ambtenaren van Negus werden ook geschenken klaargezet. Abdoollah bin Ebi Rebïa en Amr bin As kregen hiervoor de taak.. Deze twee afgevaardigden werd geleerd wat ze in het bijzijn van de Negus moesten zeggen. Tegen hen werd gezegd dat ze de geschenken eerst aan de geestelijken en de legerleiders moesten geven voordat ze met de heerser hadden gesproken. Daarna konden ze de geschenken aan de Negus zelf aanbieden. “Vraag hierna dan om uitlevering van de moslims aldaar aan jullie. Laat het niet toe dat de Negus met de moslims praat”[75] werd er tegen hen gezegd.

De afgevaardigden kwamen aan in Abessinie. Nadat ze de ambtsbekleders van de staat hadden gezien en hen de geschenken hadden overhandigd zeiden ze tegen elk van hen: “In ons midden zijn er sommige mensen ontstaan. Zij hebben een religie verzonnen die noch wij, noch jullie kennen. Wij willen deze mensen terugbrengen naar onze land. Als jullie met jullie Heerser spreken over hen, doe dan uw best om de uitlevering van hen aan ons zonder dat ze met jullie Heerser kunnen spreken. Degenen die het meeste met hen bezig moet zijn, zijn wij, de ouders en de buren van hen. Zij zijn hiervan zeer goed op de hoogte." De patriarchen accepteerden dit voorstel. Daarna boden de afgevaardigden van Mekka de geschenken van de Negus aan hem persoonlijk aan. Koning Negus accepteerde de geschenken en sprak een tijdje met hen.

De afgevaardigden zeiden tegen de Negus: "Oh Koning! Uit ons midden hebben een aantal mensen toevlucht gezocht in uw land. Deze mensen hebben de religie van hun eigen volk verlaten en bovendien hebben ze zich ook niet aangesloten bij uw religie. Ze hebben een verzonnen religie die ze naar goeddunken hebben gesticht. Noch U, noch wij kennen deze religie. Wij zijn door de vooraanstaanden van het volk waartoe zij behoren naar U gezonden. Deze vooraanstaande lieden, zijn de vaders en bloedverwanten van deze mensen die in uw land hun heil zoeken. Zij willen dat deze mensen teruggestuurd worden. Want zij kennen deze mensen beter dan wie ook. Zij weten zelf ook dat ze hun eigen religie niet waarderen..." Zowel Amr bin As, als Abdoollah bin Abi Rebia wensten vurig dat de Negus naar hen zou luisteren en conform hun wensen zou handelen. Nadat de afgevaardigden dit hadden gezegd namen de patriarchen van Negus het woord en zeiden: "Deze mensen hebben de waarheid gesproken. De volkeren van deze vluchtigen, kunnen zich nog beter met hen bezighouden en zij kunnen nog beter beoordelen wat zij wel of niet waarderen. Daarom kunt U maar beter deze mensen aan deze lieden uitleveren zodat ze hen terug kunnen brengen naar hun eigen land en hun eigen volk."

---

75 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 195; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 334.

De Negus werd boos om deze woorden: "Bij Allah, Nee! Ik zal deze mensen niet uitleveren. Ik kan mensen die hun toevlucht bij mij zoeken en naar mijn land zijn gekomen, niet verraden. Zij hebben voor mij gekozen en zijn naar mijn land gekomen. Ik zal de moehadjirin (degenen die de hidjra hebben gedaan) uitnodigen in mijn kasteel en hen vragen om een reactie geven op de opmerkingen van de afgevardigden. Indien de moehadjirin zijn zoals over hen wordt verteld, dan zal ik hen uitleveren en zorgen dat ze terugkeren naar hun volk. Indien ze niet zo zijn, dan zal ik ze beschermen en hen goed behandelen zolang ze in mijn land verblijven" zei hij. Voorheen had de Negus de geopenbaarde geschriften onderzocht. Hij wist dat het tijd nabij was voor de komst van Mohammed aleyhissalaam, dat zijn volk hem uit zou maken voor een leugenaar en dat ze hem uit Mekka zouden verdrijven was ook bekend bij hem.

De Negus vroeg aan de afgevaardigden uit Mekka: "In wie geloven zij?" Zij antwoordden: "In Mohammed". De Negus begreep dat het om een profeet ging toen hij die naam horde maar liet niets merken. Weer vroeg hij: "Wat is zijn religie en de weg die hij volgt, waartoe nodigt hij uit?" Amr antwoordde: "Hij heeft geen weg". De Negus zei toen: "Hoe kan ik een groep waarvaan ik de weg en de religie niet ken en die zich bij mij heeft gewend uitleveren? Laten we een vergadering beleggen. En laten we hen ook erbij halen. Zo kunnen we ze met jullie confronteren, opdat de situatie bekend wordt. Ik wil ook weten welke religie zij aanhangen". De Moslims werden ontboden in het paleis.[76]

De moslims hadden vooraf overleg gehad en ze zeiden: "Wat kunnen wij zeggen dat bij de smaak zal vallen van de Negus van Abessinie en dat ook bij hem past". Hazreti Djafer: "Bij Allah, hetgeen dat wij hierover weten is hetgeen dat wij van onze Profeet hebben gehoord. Wij zijn tevreden met het resultaat, wat dat ook moge zijn." Iedereen wat het hiermee eens en ze kwamen ook overeen dat alleen Hazreti Djafer het woord zou voeren en zo kwame ze aan bij de Negus. De Negus verzamelde zijn geleerde mannen. Een grote raad werd er opgericht. Daarna werden de moehadjirin gehaald. De Moslims groetten toen ze aankwamen en ze gingen niet naar de sajda (knielen voor de vorst). De Negus vroeg hen: "Waarom deden jullie de sajda niet"; "Wij doen de sajda alleen voor Allah en niemand buiten Allah. Onze Profeet heeft het ons verboden om voor iemand anders dan Allah de sajda te doen en heeft gezegd: "Sajda is alleen voor Allah de Verhevene".

De Negus vroeg aan de moehadjirin: "Oh volk dat bij mij gebracht is! Vertel mij, waarom zijn jullie naar mijn land gekomen? Wat is jullie situatie? Jullie zijn geen handelaren, jullie hebben ook geen wensen. Hoe is de situatie van jullie Profeet die nu op

76 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 195; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 332.

de voorgrond is getreden? Waarom groeten jullie niet zoals het volk van mijn land dat doet als ze hier binnenkomen?". Dja’fer radeeyallahoo anh (moge Allah tevreden met hem zijn) antwoordde:

Oh Heerser van dit land! Ik ga u eerst drie dingen zeggen. Indien ik de waarheid spreek, bevestig mij dan, indien niet geef dat dan ook aan. Allereerst wil ik u vragen om een opdrcht te geven dat van deze mannen er een praat en de rest hun mond houdt!" Amr bin As zei toen: "Ik zal het word voeren". De Negus zei: "Oh Djafer, ga jij eerst maar je gang". Hazreti Djafer: "Ik heb drie punten. Vragt u maar aan deze man. Zijn wij slaven die gevangen moeten worden en teruggegeven moeten worden aan onze eigenaren?". De Negus vroeg: "Oh Amr! Zijn zij slaven?". Amr: "Nee! Zij zijn geen slaven, zijn zijn vrije mensen!". Hazreti Djafer ging verder: "Hebben wij soms onterecht het bloed van iemand laten vloeien en zullen wij daarom als tegenprestatie aan de verwanten van diegenen worden uitgeleverd". De Negus tegen Amr: "Hebben zij iemand vermoord!", Amr: "Nee, ze hebben niet eens druppel bloed laten vloeien". Hazreti Dja'fer zei tegen de Negus: "Waren er bezittingen bij ons die wij onterecht van anderen hebben afgepakt en ons hebben toegeigend en die we terug moeten geven?". De Negus: "Oh Amr! Indien deze mensen nog schulden hebben, ook al zijn het vele goustukken, ik zal ze betalen, vertel mij". Amr antwoordde: "Neen, ze hebben zelfs niet een kirat (een geldeenheid) aan schulden!". De Negus zei toen: "Welnu, wat willen jullie van deze mensen?", Amr antwoordde hierop: "Zij en wij waren gezamenlijk aanhangers van een religie en volgden samen hetzelfde pad. Zij lieten dit voor wat het was en traden toe tot de religie van Mohammed". De Negus vroeg nu aan Dja’fer: "Waarom hebben jullie je religie laten varen en zijn jullie iemand anders gaan volgen? Aangezien jullie niet behoren tot de religie van jullie volk en ook niet mijn religie aanhangen, wat is het dan voor een religie die jullie aanhangen? Kunnen jullie mij erover vertellen!".

Hazreti Dja'fer: "Oh Vorst van dit land! Wij waren een volk in onwetendheid. Wij aanbeden afgodsbeelden. Wij aten vlees van kadavers, wij pleegden elk soort kwaad dat bestaat. De contacten met onze verwanten hadden wij verbroken en we behandelden onze buren slecht. De sterken onder ons onderdrukten de zwakken en kenden geen genade. Wij gingen verder in deze toestand totdat Allah de Verhevene ons uit ons midden een profeet stuurde die wij kenden vanwege zijn rechtschapenheid, zijn betrouwbaarheid, zijn kuisheid en zijn reinheid. Deze profeet nodigde ons uit om te geloven in de eenheid van Allah, om hem te aanbidden en om de afgodsbeelden van steen of ander materiaal te verlaten waarin onze voorouders hadden geloofd en hadden aanbeden. Hij nodigde ons uit om altijd de waarheid te spreken, betrouwbaar te zijn, de rechten van de verwanten te beschermen, goed met de buren om te gaan, niet te zondigen en geen moord te plegen.

Hij gaf ons aan en zette ons toe om alle immoraliteiten, leugens te verlaten. Hij spoorde ons aan om niet meer de bezittingen van wezen in beslag te nemen en om eervolle vrouwen niet meer met laster lastig te vallen. Hij gebood ons om Allah als enige aan te bidden zonder hem andere heersers als partners toe te schrijven. Wij accepteerden dit en geloofden in alles wat Hij van Allah de Verhevene bracht. Wij deden precies wat Hij zei en we aanbeden alleen Allah de Verhevene. Hetgeen waarvan Hij vertelde dat het haram was accepteerden wij als haram en van hetgeen dat hij zei dat het halal was accepteerden wij als halal en zo handelden wij ook. Hierdoor werd ons volk vijanden van ons en ondedrukte ons. Zij ondernamen allerlei pogingen om ons weer van ons geloof te laten vallen, zij wilden dat wij de afgodsbeelden weer gingen aanbidden, hiertoe schuwden zij niets uit de weg en ze martelden ons om dit doel te bereiken. Ze waren onrechtvaardig tegen ons, ze oefenden druk op druk uit.

Ze kwamen tussen onze religie en ons in staan en probeerden ons van onze religie te scheiden. Daarom hebben wij dan ook ons land, ons nest verlaten om bij jou bescherming te zoeken. We hebben de voorkeur aan jou gegeven, boven anderen. We stortten ons op jou bescherming en jouw buurschap. Wij hopen dat we bij jouw geen onderdrukking of onrechtvaardigheid zullen meemaken". Hazreti Dja'fer ging verder met zijn toespraak en zei:

"Wat betreft het groeten, wij groetten jou met het groet van de Gezant van Allah. Onderling groeten we elkaar ook op die wijze. Onze Profeet heeft ons bericht dat de begroeting van de mensen in de Djannat ook dezelfde zal zijn. Dat is de reden waarom we Uwe Hoogheid op deze wijze hebben begroet. Aangezien onze Profeet heeft aangegeven dat de sajda niet voor de mensen gedaan kan worden, zoeken wij bescherming bij Allah voor het plegen van sajda voor anderen dan Allah de Verhevene.

Toen vroeg de Negus: "Jij, ken jij een beetje van hetgeen Allah heeft geopenbaard?". Toen hazreti Dja'fer deze vraag met "Ja" beantwoordde, vroeg de Negus om een stuk te reciteren: "Reciteer ervan voor mij"zei hij. Hazreti Dja'fer begon de eerste van Soerat al Marjam te reciteren. (Er is ook overgeleverd dat hij soerat al-Ankaboet en Roem zou hebben gereciteerd.) De Negus huilde. Zijn tranen bevochtigden zijn baard. Ook de priesters huilden. De Negus en de priesters zeiden: "Oh Dja'fer! Deze zoete en mooie woorden, wil je daar nog meer van reciteren". Hazreti Dja'fer reciteerde het begin van soerat al Kahf, hierin staat in betekenis:

"Dank aan Allah de Verhevene die het Juiste Boek waarin geen onjuistheden, onwaarheden en tegenstellingen zitten, heeft geopenbaard aan Zijn dienaar Mohammed om de ongelovigen te waarschuwen voor een hevige straf dat van Zijn kant afkomstig is (djahannam), en om aan degenen die deugdelijke daden doen het goede nieuws te

verkondigen dat er een goede loon voor hen is waarin ze eeuwig zullen verblijven (Djannat), en om hen te waarschuwen die zeggen "Allah de Verhevene heeft zich een kind genomen". Noch zij (die zeggen dat Allah een kind heeft genomen), noch hun voorouders hebben (hierover) geen enkele kennis. Dit woord dat uit hun monden komt, is een woord van grote ongeloof (shirk) geworden. Zij spreken slechts leugens.

(Oh Mijn Gezant!) Als zij in deze Koran al Qarim niet geloven, ga je dan achter hen in smart en woede jezelf verscheuren! Wij hebben wat er op de aarde is (grondstoffen, rijkdommen, dieren en planten) tot een versiering voor haar gemaakt om degenen die zich op de aarde bevinden op de proef te stellen wie van het beste is in deugdelijke daden (wie van hen onthoudt zich van wereldse geneugten)..."[77] De Negus kon zich niet inhouden en zei: "Bij Allah, dit is een licht dat van hetzelfde kandelaar afkomstig is. Mozes en Jezus (aleyhimusselaam) zijn er ook mee gekomen." Hij keerde zich tot de afgevaardigen van de Quraish en zei: " Ga heen, bij Allah, ik zal ze noch aan jullie uitleveren noch zal ik over hen kwaad denken.". Abdullah bin Ebï Rebïa en Amr bin As, verlieten daarop het paleis van de Negus.[78]

Amr zei tegen Abdoollah: "ik zweer dat ik een fout van hen bij de Negus naar voren zal brengen en hen zal laten vernietigen, je zult dat zien". Zijn vriend zei tegen Amr: "Ook al handelen ze in strijd met ons, ze zijn nog steeds onze verwanten, doe dat niet". Amr: "Ik ga de Negus vertellen dat zij Jezus zien als een dienaar".

Volgende dag ging hij naar de Negus en vertelde hem het volgende: “Oh Hoogheid! Zij hebben zware woorden over Jezus, de zoon van Maria. Stuur hen iemand om ze te vragen wat zij over Jezus zeggen. De Negus wilde dit weten en stuurde iemand naar de moslims om hun opvatting over Jezus te leren. Zij kwamen weer terug. Tegen elkaar zeiden ze: "Wat gaan we zeggen als ze over Jezus ons vragen gaan stellen". Hazreti Dja'fer: "Bij Allah, wat Allah heeft geopenbaard en wat onze Profeet ons heeft verteld zullen wij precies navertellen" .

Toen ze bij de Negus kwamen vroeg deze hen: "Wat zeggen jullie over Jezus, de zoon van Maria.?". Hazreti Dja'fer: "Over Jezus zeggen wij hetgeen dat onze Profeet ons heeft gebracht van Allah de Verhevene. Wij zien hem als dienaar en boodschapper van Allah, verder zien we hem als een woord van Allah de Verhevene die Hij heeft geschonken aan de kuise Maria die zich van mannen heeft onthouden en gericht heeft aan Allah. Dit is de naam en faam van Jezus, de zoon van Maria. Zoals Hij Hazreti Adam van stof heeft geschapen, zo heeft Hij ook Jezus zonder vader geschapen is onze overtuiging". Toen dit

---

77 al-Qahf 18/1-7.

78 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 195; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 332-333

gezegd werd reikte de Negus zijn hand naar de grond, pakte daar een stengel van een stro en zei: "Ik zweer dat Jezus, de zoon van Maria, niet meer is dan hetgeen jullie vertellen. Er is geen enkel verschil dat groter is dan deze stengel."

Toen de Negus dit zei begonnen de ambtslieden en legeraanvoerders rond hem te fluisteren en te brommen. Toen hij dit zag, zei de Negus tegen hen: "Ik zweer, wat jullie ook zullen zeggen, ik denk alleen maar positief over deze mensen." Daarna keerde hij zich tot de moslim moehadjirin en zei: "Ik feliciteer jullie en de Persoon waarbij jullie vandaan komen! Ik ben ervan overtuigd dat Hij de boodschapper is van Allah. Wij hadden overigens al in de Bijbel gezien. Jezus, de zoon van Maria, had al over Hem bericht. Ik zweer dat, als Hij hier was geweest, ik zijn schoenen zou dragen, zijn voeten zou wassen! Gaat heen! Leef in de uitgestrekte gebieden van mijn land in veiligheid, vrede en in rust. Ik zal degene die jullie iets aandoet vernietigen. Ook al geven ze mij goudstukken als groot als bergen, dan nog zou ik niet een van jullie kunnen teleurstellen".[79]

De Negus keerde zich naar de afgevaardigden van de Quraish en zei tegen over de geschenken die ze hadden gebracht: "Ik heb geen behoefte aan deze zaken! Toen Allah de Verhevene, me mijn bezittingen teruggaf die anderen in beslag hadden genomen en het volk voor mij deed neerbuigen, vroeg Hij ook geen steekpenningen van mij" en gaf de geschenken terug. De afgevaardigden van de Quraish keerden terug met lege handen van de nabijheid van de Negus. De gelukkige Negus had voor de Islam gekozen tot grote vreugde van de Ashab al Qiraam.

1.44 De Jaren van verdriet... Omsingeling

De ongelovigen bleven onophoudelijk doorgaan om te voorkomen dat de Islam zich nestelde in de harten van de mensen waardoor het zich verspreidde. Ondanks deze pogingen groeide het aantal moslims met de dag. De martelingen en onderdrukking van de moslims hield hen niet tegen, integendeel het zorgde voor nog meer saamhorigheid onder hen, ze verbroederden nog sterker. Geen enkele van hen verliet zijn religie, zij stonden klaar om hun leven te geven voor de Gezant van Allah. De stammen buiten Mekka die dit hoorden werden nieuwsgierig en het licht van Islam reikte naar nog verdere oorden. De ongelovigen werden krankzinnig toen ze hoorden dat de afgevaardigden die ze hadden gezonden naar Abessinie niet geslaagd waren in hun missie en dat bovendien de Negus Ashame moslim was geworden en dat hij de moslims bescherming gaf en hen goed

[79] Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 195; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 334.

behandelde. Om wraak te nemen en om de Islam met wortel en al uit te drogen kwamen ze bij elkaar en ze kwamen tot het volgende verschrikkelijke besluit: "Waar dan ook, waar Hij ook wordt gezien, Mohammed aleyhissalaam zal worden gedood!..." De ongelovigen legden keer op keer beloftes hiervoor af.

Aboe Talib was erg verdrietig toen hij achter dit besluit van de ongelovigen was gekomen. Hij maakte zich zorgen over het leven van zijn neef, zijn dierbare. Hij verzamelde zijn stam en gebood hen om de Sultan van het Universum te beschermen tegen de Quraish. De zonen van Hashim verenigden zich uit familiaire redenen om dit gebod op te volgen. Daarom nodigden zij de Profeet en de Ashab die in Hem geloofden uit, naar een plek in het noorden van Mekka, dat zich op de heuvel op drie kilometer afstand van de Baytoellah bevond en Shib al Abu Talib oftewel de wijk van Abu Talib werd genoemd te komen. De Gezant van Allah verzamelde zijn Ashab en begon te leven in Shib. Alleen Abu Lahab van de zonen van Hashim was tegen het besluit om de Profeet te beschermen, hij ging dus ook niet naar Shib. Hij en de andere ongelovigen begonnen een kans af te wachten om onze Profeet gezamenlijk te doden.[80]

Toen de ongelovigen zagen dat onze Profeet en Zijn Ashaab zich hadden verzameld in de wijk van Aboe Talib kwamen ze weer bij elkaar. Zij kwamen het volgende overeen:

"Tot dat Mohammed aleyhissalaam uitgeleverd wordt aan de Quraish zodat ze hem kunnen doden, zal niemand van ons een bruid nemen van de zonen van Hashim!...Zij zullen ook geen bruid van ons krijgen!...Aan hen wordt er niks verkocht!...Van hen zal er ook niks worden gekocht!...Met hen zal er niet worden gesproken en zal er ook geen contact onderhouden worden!...Niemand van ons gaat naar hun huizen of wijken!...Een wens van hen in de richting van verzoening zal absoluut niet worden geaccepteerd!...Nooit zal er medelijden met hen zijn!..." Deze beslissing die door een ongelovige met de naam Mansoer bin Ikrime op papier werd gezet, werd gestempeld en opdat iedereen deze beslissing zou kunnen zien werd deze aan de muur van de Kaaba opgehangen.

Toen dit bericht onze Geliefde Profeet bereikte werd hij zeer verdrietig en hij deed een smeekbede. Zijn smeekbede werd onmiddellijk aangehoord, de handen van Mansoer werden gelijk onbruikbaar. De ongelovigen stonden verbaasd te kijken en ze zeiden: "Kijk! Door de onrechtvaardigheid die wij de zonen van Hashim hebben aangedaan zijn de handen van Mansoer uitgedroogd, hij is geraakt door de toorn van God". In plaats van dat ze tot rede kwamen gingen ze nog erger te keer.

---

80 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 130-140; Ibn Qaseer, al-Bidaayah, III, 84-87.

Ze stelden wachters aan op de weg naar Shib. Ze verhinderden het brengen van eten en drinken naar die wijk. Tegen de handelaars die naar Mekka kwamen om hun waren te verkopen zeiden ze dat ze niet naar Shib moesten gaan, indien nodig zouden zij hun waren tegen een hoge prijs kunnen kopen. Op deze wijze dachten ze dat ze de mensen in Shib konden ombrengen van de hongersdood of dat de zonen van Hashim spijt zouden krijgen en zo de Profeet zouden uitleveren aan hen. Deze situatie vond elk jaar plaats tot het tijd weer gekomen was om de Kaaba te bezoeken.

Volgens de tradities werd er geen bloed vergiet in dit seizoen. Zo konden de zonen van Hashim vrij naar Mekka gaan, hun inkopen doen en proberen proviand in te slaan voor een jaar. Als een van hen bij een handelaar kwam om iets te kopen, kwamen gelijk de vooraanstaanden van de ongelovigen, Aboe Lahab en Abou Djahl naar de handelaars toe en ze zeiden dan tegen de handelaars: "Oh handelaars! Verhoog uw prijzen voor de Ashaab van Mohammed. Zodat ieder van hen het te duur vindt en ze niks kopen! Als hierdoor jullie waren niet verkocht zullen worden, zijn wij bereid om alles van jullie over te nemen". De handelaars vroegen dan een te hoge prijs voor hun waren waardoor de moslims terugkeerden zonder iets te kunnen kopen...

Onze geliefde Profeet, onze moeder Hazreti Khadija, Aboe Bakr al Siddiq besteedden al hun bezittingen in deze tijd om te voorkomen dat de kinderen die door honger huilden ervan omkwamen. Als alles opraakte wat ze in handen hadden, begonnen ze planten en bladeren van bomen op te eten. Om het gehuil van kinderen te stoppen kookten ze gedroogde stukken leer en gaven dat aan de kinderen. Onze Profeet en de andere gezegende Ashaab bonden een steen op hun buik vast om de honger niet te voelen. De moeders waren boon en merg geworden omdat ze hetgeen dat eetbaar was aan hun kinderen gaven. Als een van de ongelovigen dan medelijden dat en iets te eten bracht werd hij door de andere ongelovigen geslagen en beledigd. Kortom de aanvoer en toevoer was verhinderd en de moslims hadden het moeilijk.

De ongelovigen bleven wachten op de uitlevering van de Profeet, ze dachten dat doo deze verschrikkelijke onderdrukking de zonen van Hashim tot inkeer zouden komen en Aboe Talib onze Profeet zou uitleveren. De moslims in de wijk van Aboe Talib dachten in tegenstelling tot deze gedachte nog meer aan de gesteldheid van de Profeet en ze troffen alle maatregelen om te voorkomen dat Hem iets werd aangedaan. Aboe Talib liet de Profeet of in zijn eigen huis slapen of stelde wachters aan voor het huis waar Hij sliep om een eventuele aanslag te kunnen verijdelen. De Profeet zelf ging onverschrokken door met het volbrengen van het gebod van Allah en met het verkondigen van de Islam, hij liet geen seconde verloren gaan om zo ertoe bij te dragen de mensen te redden van de Djahannam; met geduld en volharding bleef hij doorgaan met zijn adviezen. Op een dag deed de

Gezant van Allah het volgende smeekbede, opdat de Quraish die Hem verloochende zou begrijpen wat honger inhoudt: "Oh Mijn Allah!, Help mij, door hen ook zoals in de tijd van Jozef (aleyhissalaam) er zeven magere jaren waren, zeven magere jaren te geven".

De dagen hierna viel er uit de hemel niet eens een druppel regen. De aarde verscheurde door droogte. Er was niks meer dat groen was op aarde. De Quraishi wisten niet wat hen overkwam. Zij probeerden in leven te blijven door dode kadavers te eten en de huid van stinkende hondenkadavers, zoveel honger hadden ze. Ook hun kinderen begonnen te huilen van de honger. Velen van hen stierven van de honger. Als ze naar de hemel keken zagen ze door de honger alles in een nevel gehuld. Ze trokken bij en het leek erop alsof ze begrepen wat voor schade ze hadden aangericht. Ze stuurden uit hun midden Aboe Soefjan naar onze Profeet. Aboe Soefjan kwam en zei: "Oh Mohammed! Jij zegt over jezelf dat je als een erbarmen voor de werelden bent gezonden, Jij gebiedt ons te geloven in Allah en te letten op de rechten van de verwanten. Jou stam is de dood nabij en gebroken van de droogte en de honger. Doe eens een keer gebed tot je Heer om dit kwaad van ons weg te halen; Allah, zal jouw smeekbede accepteren. Als jij zo een smeekbede doet, zullen wij met zijn allen tot de imaan komen!..." . Dit beloofde hij stellig.

Ze hadden problemen en lieten de onderdrukking en onrechtvaardigheid die ze zelf hadden gepleegd aan de kant en begonnen bij de Gezant van Allah te smeken. Onze Profeet had hetgeen wat ze hadden gedaan niet verweten, vanwege hetgeen dat ze zeiden, "we zullen tot de imaan toetreden" had hij zijn gezegende handen opgeheven en aan de Ware Schepper een gebed gericht. Allah de Verhevene had de smeekbede van zijn Geliefde geccepteerd en stuurde veel regen naar Mekka, de aarde raakte bevredigd voor water en de planten begonnen te herleven. De ongelovigen bleven hoewel ze gered werden van de droogte en de honger, doorgan in hun ongeloof ondanks de stellige belofte die ze hadden gedaan...

Allah de Verhevene zegt als antwoord hierop in de verzen die Hij heeft geopenbaard het volgeende, in betekenis: "Inderdaad, zij zijn in twijfel over (de Koran en de wederopstanding) en ze zijn aan het spotten (met jou), ze maken opmerkingen. Daarom (Oh Mijn Geliefde!) Semanrn Wacht op de dag dat de hemel een duidelijke nevel gaat brengen. Die nevel, zal alle mensen omringen; "Dit is een straf die verschrikkelijk is! “Oh Onze Schepper! Red ons van deze straf zodat we in Jou zullen geloven” zullen ze zeggen. Nee, nadenken en lering trekken is niet voor hen weggelegd! Hoewel er naar hen een profeet is gekomen die hen de waarheid heeft verkondigd, draaiden ze zich van hem weg. Ze zeiden over hem: "hij is bezeten en elders onderwezen". Wij heffen deze straf (nevel of zwaarte) een tijdje (of een zeer korte tijd) op. Maar jullie zijn weer degenen die terugkeren naar jullie ongeloof en jullie shirk. De dag (Badr) dat we hen zullen raken met

een zeer grote geweld en krcht zullen wij zeer zeker de wrekers zijn.

Bij Mijn grote Kracht, Wij hadden voor hen (De stam van de Quraishi), de stam van de Farao ook (door het geven van tijd en bezittingen) op de proef gesteld. Aan hen kwam van onze kant een eervolle profeet (dat is Mozes aleyhissalaam). Hij zei tegen hen het volgende: "Geef de dienaren van Allah aan mij (de zonen van Israel). (Stuurt hen samen met mij.Laat hen met rust en doe hen geen onrecht aan.) Ik ben absoluut door Allah de Verhevene als een betrouwbare profeet naar jullie gezonden is met een openbaring. Wees niet grootmoedig tegenover Allah. Ik ben namelijk met een bewijs, een duidelijke wonder gekomen die laat zien dat mijn zaak op waarheid berust. Wees ervan op de hoogte dat ik mijn toevlucht zoek tot Allah, die jullie en mijn Schepper is, voor jullie steniging en jullie doding, Hij zal mij beschermen. Indien jullie niet in mij geloven en niet tot de imaan komen, laat mij dan met rust. (Ik heb al afgezien van jullie goedheid, laat op zijn minst jullie kwaad mij niet raken." Zij geloofden hem niet, verloochenden hem, bovendien begonnen ze met allerlei mishandelingen en onderdrukking), toen keerde Mozes (aleyhissalaam) zich tot Allah de Verhevene en deed de volgende smeekbede: "Oh Mijn Heer! Dit is een stam die halsstarrig vasthoudt aan het ongeloof". Allah de Verhevene zei in een openbaring tegen Mozes (aleyhissalaam), : "Vertrek deze nacht met mijn dienaren (Beni Israel) uit Egypte! De Farao en zijn mensen zullen zodra ze het bericht hebben gehoord dat jullie weg zijn achter jullie aankomen (zij zullen jullie zeker volgen). Als je met je stam aan de andere kant van de zee bent, laat hem dan zoals het is (sla je stok niet weer tegen de grond om het water dat open is gegaan te sluiten. Laat het open). Want de Farao en zijn soldaten zullen die wegen opgaan en ze zullen vergaan, verdrinken." (Soerat ad-Doechaan, vers 9-24)[81]

De ongelovigen keerden zich af van hun belofte: "Wij zullen tot de Imaan toetreden" en begonnen weer met de onderdrukkingen. Allah de Verhevene liet op een dag bij openbaring aan onze Profeet weten dat “Hij een houtworm gestuurd heeft naar dat papier aan de muur van de Kaaba en dat deze alles behalve de naam van Allah de Verhevene, had opgegeten. Onze Profeet zei tegen Aboe Talib: "Oh Oom! Mijn Schepper, Allah heeft een houtworm gestuurd naar het papier van de Quraishi. Deze heeft behalve de naam van Allah, alles wat daarin staat over onderdrukking, over het afbreken van relaties met verwanten, over leugenarij... alles opgegeten, niks achtergelaten".

Aboe Talib vroeg: "Heeft Jouw Schepper dat aan jou bericht?", onze Profeet antwoordde dat dat klopte. Aboe Talib zei toen:"Ik getuig dat jij altijd en alleen maar de waarheid spreekt". Hij kleedde zich gelijk aan en ging naar de Kaaba. De vooraanstaanden

81 ad-Doohaan 44/17-24.

van de ongelovigen zaten daar. Toen ze Aboe Talib daar zagen dachten ze dat hij was gekomen om Mohammed aleyhissalaam aan hen uit te leveren. Aboe Talib naderde hen en zei tegen hen: "Oh Volk van Quraish! De zoon van mijn broeder die Al-Amin is en nooit gelogen heeft, liet mij weten dat het papier waarop jullie alle punten hebben opgeschreven opgegeten is door een houtworm maar behalve de naam van Allah de Verhevene. Kom, brengt dat papier dat jullie in ons nadeel hebben geschreven zodat we het kunnen zien!..Indien dit woord op waarheid berust zweer ik dat wij tot onze dood door zullen gaan om Hem te beschermen. Houden jullie ook dan op met deze onderdrukking en kwaaddoenerij...".

In spanning gingen de ongelovigen naar de Kaaba en pakten het papier van de muur. Aboe Talib zei tegen hen dat ze het moesten lezen maar toen een van hen het wilde lezen en het papier opensloeg stond er helemaal niks behalve "Bismike Allahumme", al het andere dat was geswchreven was weggevaagd. De ongelovigen wisten niet wat ze moesten zeggen en wat ze moesten doen. Bovendien omdat er een aantal ervan afzagen werd de omsingeling, die al drie jaar duurde en veel pijn en diepe wonden in de harten had achtergelaten, opgeheven. Maar de vijandigheid bleef aanhouden. Het werd zelfs nog erger. Ze probeerden alle wegen uit om de verspreiding van Islam tegen te gaan. Ondanks al deze pogingen verspreidde de Islam zich in een snelle tempo; onze geliefde Profeet Mohammed aleyhissalaam deed zijn best om de mensen te redden die het benauwd hadden gekregen door de duisternis van de periode van onwetendheid en bracht hen naar het ware geluk. De mensen die dit geluk hadden bereikt, waren in dankhouding vanwege dit grote geluk en de onderdrukking van de ongelovigen weerhield hen zeer zeker niet. Vele mensen die de wonderen van Mohammed aleyhissalaam zagen en de volharding van de moslims in hun geloof, lieten het licht van de Islam ook toe in hun eigen harten.

1.45 De Maan in tweeën

Een van de grote wonderen van onze Profeet is de splijting van de Maan in twee stukken. Een groep ongelovigen waaronder zich ook Abu Djahl, Walid bin Moegirah bevonden, kwamen naar de Gezant van Allah en zeiden: "Indien jij een ware profeet bent, splijt dan de maan in twee stukken waarbij de helft boven de berg van Quajsan en de andere helft boven de Aboe Qoebajs berg te zien is!..". De Gezant van Allah zei: "Als ik dit doe gaan jullie toetreden tot de Imaan?". Zij zeiden: "Ja, dat zullen wij doen". De boodschapper van Allah deed een smeekbede tot Allah voor de splijting van de maan in twee stukken. Gabrael kwam onmiddellijk bij onze Profeet en zei tegen Hem: "Oh Mohammed! Roep deze nacht de Mekkanen om het wonder te komen bekijken". Onze Profeet liet iedereen weten die er lering uit wilde trekken om te komen kijken naar de

splijting van de Maan op de veertiende, dat wil zeggen de nacht dat de Maan rond is. Toen die nacht onze Profeet met zijn gezegende vinger wees splijtte de maan in twee stukken. Een deel was zichtbaar boven de Aboie Qubajs berg en de andere boven de Quajsan berg. Daarna kwamen ze aan de hemel weer bij elkaar.

De Boodschapper van Allah zei tegen zijn Ashaab: "Oh Abu Salama bin Abdoelassad, Arkam bin Abi'l Erkam! Wees getuige!". Ook tegen de andere Ashab die zich bij Hem bevonden zei Hij: "Wees getuige!". De ongelovigen op hun beurt zagen weer een zeer duidelijke wonder. Maar in plaats van dat ze hun belofte nakwamen en in Hem geloofden probeerden ze nog steeds anderen te verhinderen tot het geloof te komen door te zeggen: "Dit is slechts tovenarij van Mohammed! Hij kan toch niet alle mensen betoveren!..Laten we het ook vragen aan mensen die van andere oorden komen. Zijn zij ook getuige geweest van dezelfde gebeurtenis? Indien dat zo is dan klopt de bewering van Mohammed dat Hij een profeet is. Anders is dit puur tovenarij". Ze vroegen het aan iedereen die van andere oorden kwamen, ze stuurden zelfs mensen om het aan anderen te vrgen: "Ja, die nacht hebben we gezien dat de Maan in twee delen splijtte!" was het antwoord dat ze van iedereen te horen kregen. Weer verloochenden ze. De leider van de ongelovigen was Abu Djahl. Om de mensen te verhinderen dat ze het geschenk van imaan ontvingen zei hij: "De tovenarij van de wees van Abu Talib heeft ook de hemel getroffen!.."en zo zette hij de harten op tegen hem. Na deze verloochening van hem zond Allah de Verhevene verzen, in betekenis komen deze op het volgende neer:

"Baat (qiyamah, de dag der opstanding) is genaderd en de maan is gespleten (in twee stukken). Zij (de ongelovigen van Quraish) een wonder zouden zien (dat getuigt van de Profeetschap van Mohammed aleyhissalaam), keren ze zich om (zonder erover na te denken en zonder te geloven) en z zeggen: "Het is een constante (onophoudelijke, grote en krchtige) tovenarij". En zij verloochenden, (zowel de Profeet als het wonder) ze volgden hun eigen ego (de wensen en tekortkomingen van de ego), en liepen deze achterna. Terwijl, (het goede voor de mensen van de Djannat, het kwade voor de mensen van de Djahannam) alles dat is vastgesteld, zal ook plaatsvinden (Mensen die tot de Djannat behoren zullen naar de Djannat en de mensen die de Djahannam verdienen zullen naar de Djahannam gaan). Voorwaar, voor hen (de ongelovigen van Mekka, zijn er in de Koran al Karim, met betrekking tot de toestanden van volkeren die hen zijn voorgegaan) zulke belangrijke berichten gekomen die hen van ongeloof en verloochening afstand had moeten laten nemen, ze zijn allen doeltreffende wijsheden op hoogste niveau. (Indien zij deze boodschap niet accepteren) zullen de waarschuwende profeten, (die voor de Djahannam waarschuwen) absoluut geen baat hebben (voor hen). Welnu (Oh Mijn Geliefde! Nadat je hen je profeetschap en je boodschap hebt verkondigd en hen

opgeroepen hebt tot de waarheid) keer jij je ook van hen af, De dag dat de Oproeper, (Israfil of Gabrael) hen oproept tot hetgeen ze verloochenden (rekenschap afleggen), zullen (door de verschrikking) hun ogen neergedaald en zijzelf als verachtelijke wezens (uit angst en verschrikking niet wetend waar ze heen moeten) als uiteengejaagde sprinkhanen, uit hun graf komen. De ongelovigen, (hoofden neergebogen) zeggen dan terwijl ze zich naar die oproeper voortspoeden, zeggen: "Dit is voor ons een zeer moeilijke en zware dag" (Soerat Al-Kamar, vers1-8)[82]

1.46 Moge Mijn Schepper ook jullie de juiste weg laten zien'..

Nadat de omsingeling van de moslims door de ongelovigen, na drie jaar tot een einde kwam, waren er een groep van de Nadjran die de Gezant van Allah kwam bezoeken. Zij waren ongeveer twintig mensen en ze hadden over de Islam gehoord via de moslims die naar Abessinie waren gegaan; Met het doel om meer over de Islam te leren en onze Profeet te kunnen zien waren ze naar Mekka gekomen. Bij de Kaaba al Muazzama ontmoetten ze onze Profeet. Ze stelden hem vele vragen en kregen antwoorden die mooier en bevredigender waren dan ze hadden gehoopt. De ongelovigen van de Quraish volgden hen van een afstand. Onze geliefde Profeet die als een erbarmen voor de werelden werd gezonden, reciteerde voor hen een aantal verzen uit de Koran al Karim. Zij waren hier enorm door geraakt en ze konden hun tranen niet meer bedwingen en begonnen te huilen. Ze waren dolblij toen de Gezant van Allah hen uitnodigde om de geloofsbelijdenis op te zeggen en met grote vreugde zeiden ze de Shadah en werden moslims, dat was een grote eer voor hen. Toen ze weer richting hun land teruggingen, kwam Abu Djahl bij hen en zei: "Wij hebben nog nooit mensen gezien zoals jullie!..Jullie zaten maar een keer bij Hem en jullie verlieten gelijk je eigen religie om te accepteren wat Hij allemaal zei!.." Hij ging verder met beledigende woorden. De mensen die de eer hadden om zojuist tot de Ashaab te behoren zeiden: "Wij wensen dat Allah de Verhevene jullie ook de juiste weg laat zien. Deze beledigingen die jullie uiten en de onwetendheid die jullie laten zien, zullen wij niet bij jullie doen. Wij hebben eigenlijk ook geen enkel recht van jullie geschonen. Maar wees hiervan bewust dat wij met de woorden van een aantal onwetenden zeer zeker niet willen verliezen wat we zojuist aan grote geschenk hebben ontvangen, wij zullen geen afstand doen van deze ware religie".[83]

Allah de Verhevene zegt in de verzen die Hij na dit voorval heeft gezonden het

---

82 al-Qamaer 54/1-8.

83 İbn İshaaq, *as-Seerah*, p. 199-200; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 391-392.

volgende, in betekenis: "Voor dit Boek(Koran al Karim), zijn er velen geweest waar Wij een boek naar hebben gezonden die hierin (de Koran al Karim) geloven. Als hen (de Koran al Karim) wordt gereciteerd zeggen zij: "Wij geloven hierin. Ongetwijfeld is dit de waarheid die van onze Schepper afkomstig is. Zowaar waren wij hiervoor ook degenen die de Islam hebben geaccepteerd." Zij zijn het dus die omdat ze geduld (en volharding) lieten zien tweemaal beloond zullen worden. Zij weren het kwade af met het goede. Van wat Wij hun voor hun levensonderhoud hebben gegeven geven zij (aan goede zaken) uit. Wanner zij kwade woorden horen, wenden zij zich altijd af en zeggen: "Onze daden behoren ons toe en jullie daden aan jullie. Weest gegroet, wij zoeken de onwetenden niet op (vrienschap van een onwetende wensen wij ook niet)" [84](Soerat al-Kasas, vers 52-56).

1.47 Het Jaar van Verdriet

De oudste zoon van onze Profeet sallallahoe aleyhi wa sallaam, Qasim, stierf toen hij zeventien maanden was. Na deze pijnlijke gebeurtenis stierf ook zijn andere zoon Abdoollah. Tranen stroomden uit de gezegende ogen van onze Profeet, hij draaide zich naar de berg en zei: "Oh berg! Als hetgeen dat mij overkomen is jou overkwam zou je er niet tegen kunnen en was je uiteen gevallen!", zo verwoordde Hij zijn verdriet. De vraag van onze moeder Hazreti Khadija: "Oh Gezant van Allah! Waar zijn zij nu?" beantwoordde Hij met: "Zij zijn nu in Djannat".

De Sultan van het Universum had zijn twee zonen verloren, de ongelovigen waren hier blij om. Ongelovigen zoals Abu Djahl zagen dit als een kans en zeiden: "Voortaan is Mohammed zonder nabestaanden, hij heeft geen nabestaanden meer die zijn naam zullen dragen. Als hijzelf ook sterft zal er van zijn naam en faam niks meer overblijven, dan zal hij vergeten worden" riepen ze uit in de wijde omgeving. Hierop troostte Allah de Verhevene zijn gezant met de openbaring van Soerat al-Kauthar. In betekenis zegt Allah het volgende: "(Mijn Geliefde!) Waarlijk, Wij hebben jou het overvloed gegeven (Het bad van Kauthar, met vele goede zaken). Daarom verricht het gebed voor je Heer. Breng offers.. De waarheid is dat degenen die zeggen dat jij (geen nabestaanden hebt) en kwaad over jou spreken, zijn degenen die zonder nabestaanden zijn... (Degene die zegt dat jij geen nabestaanden meer hebt was zelf degene zonder nabestaanden, zonder eer en zonder faam. Wat betreft Jou, Mijn Geliefde, Jouw Schone nageslacht, Jouw faam en eer zullen in stand blijven tot de dag der opstanding. In het hiernamaals is voor jou wederom zoveel aan grote, eervolle posities toegewezen)".

De dagen na de sterfte van de zonen van de Gezant van Allah werd Abu Talib ziek en

[84] al-Qasas 28/52-55.

zijn ziekte werd met de dag erger. De ongelovigen van Quraish die dit hadden gehoord zeiden tegen elkaar: "Toen Abu Talib in leven was, had hij veel gedaan voor de bescherming van Mohammed. Nu is het tijd gekomen dat hij gaat. Ook al is het in zijn laatste dagen, laten we hem eens bezoeken. Want iemand als Hamza, een unieke Arabische held en Omar waarvan de kracht, de lef en de waardigheid zeer duidelijk is, zijn moslim geworden. Elke dag komen er mensen van Arabische stammen en in groepen sluiten ze zich bij Hem aan. Op deze wijze groeit het aantal moslims met de dag en hun geluid bereikt de hele wereld. Gezien deze situatie moeten wij ons bij hen aansluiten of we moeten bereid zijn tot een oorlog of moordpartij. Laten we naar Abu Talib gaan, de situatie uitleggen en hem vragen om ons tot elkaar te brengen. Laten we Zijn religie niet aanvallen, laat Hem ook niet onze religie aanvallen". Met deze gedachten kwamen ze aan bij Abu Talib.

Oeqba, Shayba, Abu Djahl, Oemajja bin Halef en andere bekende mensen kwamen naar Abu Talib. Ze zeiden: "We geloven in jouw grootheid en accepteren jouw verhevenheid. Daarom hebben wij jou nooit tegen gesproken. Wij vrezen dat na jou sterfte Mohammed ons lastig zal vallen en dat de vijandschap onder ons doorgaat. Verzoen ons zodat we elkaars religie niet zullen aanvallen."

Abu Talib riep onze Profeet bij zich en zei: "Alle vooraanstaande lieden van Quraish willen van jou dat je je niet mengt in hun religie. Als je dit accepteert, zullen ze onder jou heerschappij werken en jou helpen". De Effendi van alle werelden zei: "Oh Mijn Oom! Ik wil hen slechts tot een woord uitnodigen, met dit woord zullen alle Arabieren zich voor hen buigen. De niet-Arabieren zullen een belasting betalen". Tegen de lieden van de Quraish zei Hij: "Ja! Als jullie, een woord uitspreken bij mij, zullen jullie met dit woord heersers zijn over alle Arabieren, ook de niet-Arabieren zullen zich voor jullie buigen". Abu Djahl sprong naar voren en zei: "Dat is goed. Dat zullen wij tien keer opzeggen. Welk woord is dat dan?" vroeg hij. Onze Profeet antwoordde: "La ilaaha illallaah", als jullie dit woord uitspreken en alle afgodsbeelden afbreken en weggooien die jullie nu aan het aanbidden zijn buiten Allah". Toen Hij dit zei zeiden de ongelovigen onmiddellijk: "Vraag ons om iets anders dan dit!...".

Onze Profeet zei: "Als jullie de zon brengen en in mijn handen leggen, dan nog zal ik jullie niets anders vragen dan dit".

De ongelovigen zeiden: "Oh Aba'al Qasim! Je vraagt wel iets bijzonders van ons. Wij willen jou respecteren; Maar jij doet dat niet naar ons toe!" en ze stonden op en gingen heen. Toen zij vertrokken zei Abu Talib tegen onze Profeet: "Hetgeen jij van de Quraishi vroeg was juist. Jij hebt de waarheid gesproken". Deze woorden van Zijn oom versterkte de hoop van onze Profeet en hij begreep dat zijn oom Abu Talib tot het geloof zou komen:

"Oh Oom! Zeg een keer: "La ilahe illallaah"!. Opdat ik, op de dag der opstanding jou bescherming kan bieden". Abu Talib antwoordde: "Ik ben er bang voor dat mijn volk zegt dat ik uit angst voor de dood moslim ben geworden en dat ze schande over mij spreken daardoor. Anders had ik jou graag een plezier gedaan", met deze woorden gaf hij aan dat het zwaar was voor zijn ego; zijn ziekte werd met de dag erger en hij stierf uiteindelijk.

1.48 De Sterfte van onze Moeder Hazreti Khadija

De lotgenoot van de Gezant van Allah, Zijn levenspartner gedurende vierentwintig jaar, de gezegende moeder van ons allen, Hazreti Khadija stierf na de omsingeling die drie jaar had gehoord, een jaar voor de Hidjra, aan het begin van de maand Ramadan, op vijfenzestig jarige leeftijd. De Trots van het Universum sallallahoe aleyhi wa sallaam, bracht met Zijn eigen gezegende handen zelf onze moeder Khadija ter aarde. Hij was enorm verdrietig vanwege de afscheid van haar. De sterfte van zowel onze moeder Hazreti Khadija als Zijn oom Abu Talib stemde onze Profeet enorm droevig. Daarom werd dit jaar ook wel Sanat-al-huzn oftewel het jaar van verdriet genoemd.

Oh vorst van de werelden,oh Sultan van de zeeen en aarde!
Oh verhevene boven de engelen, laatste en unieke Boodschapper!
"Li me'allahi waktoen" zegt iets over jou situatie,
Jij bent het leven voor het lichaam, de smaak voor de tong, de sultan voor het hart.

Ahmed, Mohammed, Mahmud, steeds spreekt Allah vol lof over Jou;
Met Jou naam eindigt de zin dat begint met La ilahe illallah.
Het fijne geheim achter deze waarheid, blijft onbekend bij het grote volk;
De Schepper die Barmhartig is schreef Jouw Naam met de Zijne.

Slaven die van jou houden, worden sultan oh mijn Heer!
Kom en neem je plaats op de troon van mijn hart, Oh Mijn Unieke vorst!
Ik hou erg veel van jou, ook al heb ik veel zonden gepleegd!
Mijn overtuiging is dat liefhebbers toebedeeld worden door Jou.

Hoe kan ik niet van je houden, je bent het wezen in mijn lichaam,
Door Jou ben ik geschapen, Jij bent de oorzaak van mijn bestaan.

Jij bent het bloed in mijn aderen, je bent dichter bij me dan ik zelf.
Jij bent de geliefde van de liefhebbers en de kern van de schepping.

Voor elke probleem ben jij de oplossing, voor elke geest ben jij de genezing.
Voor elke oog het licht, voor elke hoofd de kroon, voor elk hart de beweging .
Jij bent de Geliefde van Allah, Jij bent de hoogste van ieder individu,
Een andere deur is uitgesloten voor degene die jou een beetje heeft begrepen.

De leermeester van de Awlijja, de gids van de wetenschappers;
Jouw komst heeft verblijd alle zeven hemelen en aarde.
Voor de mensen en de djinn, ben Jij de Laatste Profeet van de Ware;
Laat hem, die jou niet wil dienen, blijven onder de aarde.

De sterfte van onze moeder Hazreti Khadija bedroefde onze geliefde Profeet ten zeerste, Hij was er diep door geraakt. Zij was namelijk degene die als eerste de geloofsbelijdenis had afgelegd en die de Gezant van Allah had bevestigd. Zij was daarnaast ook Zijn grootste steun en toeverlaat, zij steunde Hem en troostte Hem. Toen iedereen Hem vijandig gezind was had zij haar hart voor hem helemaal geopend en ze was vol met zijn liefde. Al haar bezittingen, goederen, kapitaal, wat ze ook had had ze voor de Islam uitgegeven en om onze geliefde Profeet te kunnen dienen had ze dag en nacht haar best gedaan. Ze heeft de Gezant van Allah nooit gekrenkt, nooit Zijn hart gebroken; Hij vertelde dit bij tijd en wijle om zo de bijzondere eigenschappen van zijn gezegende vrouwen te memoreren.

Op een dag was Hazreti Khadija, naar buiten gegaan om onze Profeet die buiten was, te gaan zoeken. Djibril (Gabrael) aleyhissalaam, die in de gedaante van een man was verschenen, liet zichzelf zien aan Hazreti Khadija. Hazreti Khadija wilde hem vragen waar onze Profeet was maar omdat ze vreesde dat hij iemand van de vijanden was dorst ze dat niet en keerde terug. Toen ze de geliefde Profeet binnen zag, vertelde ze hetgeen dat gebeurd was aan Hem. De Trots van het Universum zei: "Weet jij wie dat was die jij zag en aan wie jij over mij wilde vragen? Dat was Djibril (aleyhisselam). Hij zei tegen mij dat ik jou

moest groeten, verder zei hij dat ik jou moest zeggen dat er voor jou in de Djannat een pand voor jouw klaargezet is dat van parels is gemaakt. Natuurlijk zullen daar geen verdrietige, problematische en zware zaken zijn."

1.49 Zijn Hand zit vast aan Zijn Keel

Onze Geliefde Profeet verlichtte de harten van zijn Ashab, de meest gelukkigen onder de mensen, met toespraken die uniek waren. Hij lichtte de gezonden verzen toe, en hij liet niets over dat niet verteld of niet begrepen werd. In de tussentijd ging hij ook door met de oproep aan de ongelovigen, hiertoe ging hij naar hun verzamelpunten en zonder verveeld te raken of moe te worden bleef hij hen uitnodigen tot de Islam te treden. Abu Djahl en Walid bin Moeghira werden hier erg boos om en zeiden: "Op deze wijze zal Mohammed iedereen naar zijn eigen religie toe trekken en zal hij ervoor zorgen dat er niemand overblijft die onze afgodsbeelden eerbiedigt". Op een dag besloten ze dat de enige weg om hier een einde te maken, het doden van onze geliefde Profeet was. Abu Djahl verzamelde Walid bin Moeghira en sommige jongeren van de zonen van Makhzoem, ze kwamen aan bij de Baytoellah. 0p dat moment was onze geliefde profeet aan het bidden. Abu Djahl sprong meteen naar voren met een steen in zijn hand. Onze geliefde Profeet en de belangrijke Gezant van Allah wilde hij slaan met een steen, toen hij zijn hand ophief bleef zijn hand stil in de lucht hangen. Hij kon niets doen en hij was stomverbaasd. In die toestand keerde hij terug. Toen hij bij de ongelovigen kwam, kon hij zijn hand weer bewegen en viel de steen op de grond.

Een van de personen van de zonen van Makhzoem pakte dezelfde steen: "Jullie gaan zien! Ik ga hem doden!.." zei hij en liep in de richting van de Profeet. Toen hij dichterbij kwam werd hij plotseling blind en kon niks meer zien. Hierop liepen de zonen van Makhzoem met zijn allen op de Profeet af. Toen ze de Profeet goed hadden benaderd, konden ook zij Hem niet meer zien. Ze hoorden wel Zijn gezegende stem. Als ze dan in de richting van de stem liepen kwam die van achteren, als ze terugkeerden kwam die weer van voren. Dezelfde situatie maakten ze een aantal keren mee. Op het laatst waren ze zo gedwaald dat ze onverrichter zake terug moesten keren en de plek moesten verlaten zonder dat ze de Gezant van Allah iets konden aandoen. Hierop zond Allah de Verhevene, het volgende vers, in betekenis:

"Wij hebben een barriere voor hen gemaakt. Hun ogen hebben wij met een sluier bedekt. Nu kunnen ze niet meer zien". [85](Soerat Ja sien, vers 9)

---

[85] Yaaseen 36/9.

1.50 Zijn Oproep aan de Mensen van Ta'if

De ongelovigen zagen vele wonderen van onze Profeet, toch kwamen ze niet tot de imaan, bovendien hielden ze niet op om hun eigen kinderen, broeders, verwanten en vrienden die moslim waren geworden te martelen en onder druk te zetten. Onze Profeet vond het zeer betreurenswaardig dat zij zo door bleven gaan met martelingen en onrechtvaardigheid. Hij dacht eraan om naar Ta'if te gaan, in de buurt van Mekka en om daar het volk tot de Islam uit te nodigen. Met dit voor ogen, ging hij samen met Zayd bin Haritha naar Ta'if. Hier ontmoette hij van de vooraanstaanden, de zonen van Amr, Abd-i Yalil, Habib en Mes'ud. Hij vertelde hen over de Islam en nodigde hen uit tot het geloof in Allah de Verhevene. Zij namen deze uitnodiging niet aan en bovendien beledigden ze hem, ze zeiden: "Heeft Allah, buiten jou, niet iemand anders kunnen vinden om als Profeet te zenden? Is Allah zo zwak dat Hij geen andere dan jou kon zenden? Verlaat ons gebied, ga heen waar je ook naar toe wilt!.. Jouw volk heeft hetgeen dat jij zegt niet geaccepteerd, daarom ben je hierheen gekomen, toch? Wij zweren dat wij afstand van jou zullen nemen. Nooit zullen we accepteren wat jij wil".

Met een gebroken hart verliet de Gezant van Allah hen. Hij bleef gedurende tien dagen of een maand tot de Islam uitnodigen, maar niemand van hen geloofde hem en bovendien schertsten ze met hem, ze jouwden hem uit en martelden hem. Ze zorgden ervoor dat kinderen en jongeren in rijen opgesteld stonden op de wegen waar hij langs zou komen en lieten hem door hen stenigen, ze vielen hem ook aan. Hz. Zayd probeerde de stenen op te vangen met zijn lichaam zodat de Profeet niets overkwam. Hij bleef cirkels draaien om de Profeet en deed zijn uiterste best om te voorkomen dat de stenen hem raakten.

De stenen die hem raakten in zijn poging om Zijn gezegende lichaam te redden, deerden hem niet. Wachtte hij niet al langer op een kans om zijn leven te laten op dit soort dagen? Welnu, hier, ze stenigden de Trots van de werelden, ze wilden hem met marteling en onderdrukking uit hun land verdrijven.

Terwijl Hazreti Zayd de Profeet probeerde te beschermen door steeds om Hem heen te rennen, raakten de stenen zijn hoofd, zijn lichaam, zijn voeten en ga zo maar door. Daarom zat Hz. Zayd helemaal onder het bloed. Hij gaf alles om zijn geliefde Profeet te beschermen en tegen de meedogenloze ongelovigen die de stenen gooiden riep hij uit alle kracht: "Niet doen!.. Doe het niet!..Hij is de Effendi van de werelden! Hij is de Gezant van Allah!.. Maak mijn lichaam kapot, maar laat Hem met rust!..". De stenen die over Zayd bin Haritha de Profeet hadden geraakt, hadden Zijn gezegende voeten hevig laten bloeden.

Onze Geliefde Profeet was verdrietig, uitgeput en gewond; op deze wijze kwam Hij aan bij het gaard van de gebroeders Oetba en Shayba. Aldaar veegde de Gezant van Allah, om wie alle overtuigde moslims (moe'min) hun leven zouden opofferen, het bloed van Zijn gezegende voeten schoon. Hij deed de rituele wassing en onder de boom verrichtte hij twee raqaat salaat (gebed). Daarna hief Hij Zijn gezegende handen omhoog om te bidden.

De eigenaars van de gaard aanschouwden dit tafereel. Zij waren getuige geweest van hetgeen met de Gezant van Allah was gebeurd. Ze hadden medelijden gekregen. Ze stuurden hem druiven met hun slaaf die Addas heette. Onze Geliefde Profeet zei eerst Besmele toen hij de druiven begon te eten. De slaaf die de druiven had gebracht was een Christen. Toen hij de besmele hoord was hij verbaasd: "Al jaren ben ik in deze buurt, van niemand heb ik ooit zo een woord gehoord. Wat voor woord is dit?" vroeg hij.

De Boodschapper van Allah vroeg: "Waar kom jij vandaan?". Addas: "Ninova". De Gezant van Allah antwoordde: "Jij komt dus uit het gebied van Jonas (aleyhissalaam)". Addas vroeg toen: "Waar kent U Jonas van? Niemand uit deze buurt kent hem" zei hij. De Gezant van Allah reageerde en zei: "Hij is mijn broeder. Hij was ook, zoals ik, een profeet".

Addas: " De eigenaar van zo een schoon gezicht en van zulke zoete woorden kan geen leugenaar zijn. Ik ben ervan overtuigd dat jij de Gezant van Allah bent". Hij werd moslim en zei: "Oh Gezant van Allah! Jaren heb ik deze onrechtvaardige mensen, deze leugenaars gediend als slaaf. Zij plegen onrecht tegen iedereen. Zij zijn niet betrouwbaar, ze zijn leugenaars. Ze hebben geen enkele goede kanten. Ze doen alles dat laag bij de grond is, om wereldse kapitaal te vergaren en om hun wellust te bevredigen. Ik haat hen. Ik wil met U samen komen, U dienen, mezelf opofferen om Uw gezegende lichaam te beschermen tegen aanvallen van onwetenden, van idioten".[86]

De Gezant van Allah glimlachte en zei: "Blijf nu bij je eigenaren! In korte tijd zal je mijn naam overal horen. Kom dan naar me toe". Nadat ze een poos hadden uitgerust liepen ze richting Mekka. Toen ze Mekka genaderd waren zag Hij dat een wolk Hem bescherming gaf tegen de zon. Toen Hij goed keek zag Hij dat het Djibril aleyhissalaam was. Onze Geliefde Profeet vertelde over deze gebeurtenis aan Aisha al Siddiqa, onze moeder.

In "Sahih-al Boekhari" en in "Moesnad" van Ahmed bin Hanbel komt het volgende voor: Op een dag had onze moeder Hazreti Aisha het volgende gevraagd: Oh Gezant van Allah! Heb jij nog een pijnlijkere dag meegemaakt dan de dag van Oehoed?", De Gezant van Allah had als volgt antwoord gegeven: "Bij Allah, van jou stam heb ik zoveel te

---

86 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 42; Ibn Qaseer, al-Bidaayah, III, 135-137.

verduren gehad, dat door de ongelovigen die zich in de strijd van Oehoed bevonden, mij niet is aangedaan. Ik ging naar Ibn-i Abd-i Yalil bin Abd-i Ki lal om mezelf voor te stellen (dat wil zeggen mijn profeetschap verkondigen en hem uitnodigen tot het geloof) maar hij weigerde. Ik verliet hen met zo een grote pijn, dat ik tot aan de plek van Karn al Saalib niet bij mezelf was. Daar hief ik mijn hoofd op. Ik zag dat een wolk mij voorzag van een schaduw. Toen ik goed keek, zag ik in de wolk Djibril (aleyhissalaam) zitten. Hij zei tegen mij: "Oh Mohammed! De Ware Schepper hoorde wat jouw volk laatst nog over je heeftg gezegd. Hij weet ook dat ze jou niet willen beschermen. Hij heeft jou deze engel gestuurd die verantwoordelijk is voor de bergen, wat je ook wil, je kunt hem een opdracht geven.." De betreffende engel groette mij ook en dan zei hij: “Oh Mohammed! Zoals Djibril al aangaf heeft de Ware Schepper mij, de engel van de bergen, naar jou gezonden, wat je ook wil, je kunt mij daartoe een opdracht geven. Ik sta klaar voor jouw orders. Als je wil, kan ik deze twee steile bergen (Quajqian gebergte en Abu Qubajs gebergte) tot elkaar brengen zodat ze op de Mekkanen dichtvallen (en de ongelovigen verbrijzeld raken), geef een opdracht en ik doe het onmiddellijk." Ik vond dat niet goed en ik zei: "(Nee! Ik ben als een erbarming gezonden voor de werelden) Ik bid tot Allah de Verhevene dat Hij uit het nageslacht van deze ongelovigen een generatie tot stand brengt die alleen de Ware Schepper aanbidt en die geen enkele co-heerschappij aan Allah toeschrijft."

Toen onze Profeet terugkeerde van Ta’if naar Mekka, rustte hij een poos uit bij de plek ter hoogte van Nachla. Op een gegeven moment was hij aan het bidden. Een groep djinn van de djinn uit Noesajbin die daar langs trokken, bleven staan om te luisteren naar de Korn die onze Profeet aan het reciteren was. Daarna spraken ze met onze Profeet en werden moslim. Onze Profeet zei tegen hen: "Als jullie straks bij jullie stam zijn, vertel hen dan over mijn oproep tot de Imaan en nodig hen ook daartoe uit". Deze djinn’s (geesten) gingen naar hun stam en vertelden hierover, die werden allemaal op hun beurt ook moslim.[87]

Dit voorval is de Soerat al Djinn, in de Korna en in de bekende hadith boeken "Boekhari" en "Muslim" ook beschreven. Hierna liep Hij verder naar Mekka.

1.51 Zeg "La ilaha illallah" en Red jezelf...

De Geliefde van Allah en de meest belangrijke Nabi, kwam onder de bescherming van Moet'im bin Adi Mekka binnen. Hij ging verder met het oproepen van de mensen tot het rechte pad. De ongelovigen gingen weer meer dan ooit tekeer en begonnen weer met hun

87 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 212.

martelingen. De Ware Schepper gebood Zijn Gezant hierdoor om tijdens het seizoen van het bezoeken van de Kaaba, met Arabische stammen die gekomen waren voor het bezoek, te praten en hen tot de Islam uit te nodigen.

Op grond van dit gebod ging onze Geliefde Profeet naar de markten die in de buurt van Mekka werden opgericht, zoals Zoellmedjaaz, Oeqaaz en Madjanna, en nodigt de stammen uit tot het geloof in eenheid van God en tot de aanbidding van deze ene God, Hij vertelde hen ook dat Hij als Profeet is gezonden, wat ook door hen geaccepteerd diende te worden. Indien ze het zouden accepteren, zou de Ware Schepper hen belonen in Djannat. Helaas niemand gaf gehoor aan deze oproepen die onze Profeet als het ware smekend deed, sommigen traden zelfs grof op en beledigden Hem, anderen trokken een boos gezicht en spraken kwade woorden uit. De ongelovigen van Quraish volgden Hem om zo de stammen tegen wie Hij sprak op te zetten tegen Hem.

Zoals Imam Ahmed, Beyhaqi, Taberani en Ibn al Ishaaq laten weten, heeft Rabia bin Abbad het volgende overgeleverd: "Ik was nog jong. Samen met mijn vader waren we naar Mina gegaan. De Gezant van Allah aleyhissalaam, ging meteen naar de Arabische stammen als zij zich hadden gesetteld en zei tegen hen: "Oh Zonen van die en die! Ik ben de Gezant van Allah de Verhevene die jullie heeft opgedragen om deze afgodsbeelden die jullie aanbidden weg te gooien en alleen Allah aan te bidden zonder andere goden aan Hem toe te schrijven, om mij te geloven en te bevestigen, om mij te beschermen totdat ik mijn plicht die ik van de Ware Schepper heb gekregen volbracht heb!...".

Een andere man met gelige ogen en met vlechten in de haar die hem achterna ging, zei op zijn beurt: "Oh zonen van die en die! Hij wil jullie afhouden van het aanbidden van onze afgodsbeelden Lat en Oezza, tevens wil hij jullie oproepen tot een religie die hij zelf verzonnen heeft!..Wees op je hoede..Luister niet naar Hem en gehoorzaam Hem niet!..". Ik vroeg aan mijn vader: "Wie is die man die deze persoon volgt?". "Dat is zijn oom Abu Lahab" antwoordde mijn vader.

Taberani heeft het volgende van Tariq bin Abdullah overgeleverd: "Ik had de Gezant van Allah aleyhissalaam op de markt van Zoelmedjaaz gezien. Hij riep met luide stem, opdat de mensen het konden horen: "Oh mensen! "Zeg La ilahe illallah (Er is geen God dan Allah de Verhevene)" en red jullie zelf". Iemand anders die Hem volgde gooide de stenen die hij kon vinden naar zijn voeten en riep: "Oh mensen! Geloof hem niet!..Wees op je hoede voor hem! Hij is namelijk een leugenaar!..". De stenen die hem hadden geraakt hadden zijn gezegende voeten laten bloeden maar het deerde hem niet, hij ging op onvermoeibare wijze door met zijn oproep. "Wie is deze jonge man?" werd er gevraagd. Iemand zei: "Dat is een jonge man uit de stam van de zonen van Abdoelmoettalib". "Wie is degene die met stenen gooit?" werd er weer gevraagd; "Dat is zijn oom Abu Lahab"

antwoordde dezelfde persoon weer.

Imam Boekhari heeft het in zijn werk "Taarih-al-Kebir" en Taberani in zijn "Moe'djam-al Kebir" genoemd: "Moedriq bin Moenib heeft het van zijn vader en die op zijn beurt van zijn opa het volgende overgeleverd: "Met mijn vader waren we naar Mina gekomen en hadden onze tent opgeslaagen. We ontmoetten een groep mensen. Iemand zei tegen hen: "Oh mensen! Zeg "La ilahe illallah" en red jullie zelf". De mensen om Hem heen spuwden op Zijn mooie gezicht of gooiden met aarde naar Zijn hoofd, weer anderen scholden Hem uit en uitten beledigingen. Deze situatie duurde voort tot de middag. Op dat moment kwam er een meisje aan met een karaf water in haar hand. Toen ze Hem zo zag begon ze te huilen. Hij dronk van het water en zei tegen het meisje: “Oh Mijn dochter! Wees niet bang dat je vader in een val zal worden gelokt en worden gedood, hij zal ook niet gekleineerd worden!”. Wij vroegen: “ Wie is die persoon en wie is dat meisje?” Er werd gezegd: “Dat is Mohammed, van de zonen van Abdoelmoettalib, het meisje naast hem is zijn dochter Zainab”.

Sa’id bin Yakhya bin Sa’id al Amawi overleverde via zijn vader in zijn “Meghaazi”. Hij op zijn beurt vn Abu Naim, van Abdoerrahman Amiri en hij weer van vele anderen. Allen zeiden: “Onze geliefde Profeet sallallahoe aleyhi wa sallaam, ging op een dag naar de martk van Oekhaz. Hij kwam bij de stam van Beni Amir en zei tegen hen: “Oh Beni Amir! Hoe is bij jullie de bescherming van iemand die zijn toevlucht bij jullie zoekt?”... Zij antwoordden: “Niemand kan een opmerking naar ons maken, zonder ons medeweten kan niemand zich verwarmen bij onze vuur!... Onze Profeet zei: “Ik ben de Gezant van Allah de Verhevene. Als ik bij jullie kom zullen jullie mij dan beschermen totdat ik de taak als Profeet die mij door Allah is gegeven volbracht heb en de mensen de boodschap heb verkondigd?” Zij vroegen: “Tot wie behoor jij van de Quraish?” Onze Profeet antwoordde: “Tot de zonen van Abdoelmoettalib”. Zij zeiden weer: “Als jij tot de zonen van Abdoelmoettalib hoort, waarom beschermen die jou dan niet?”. Onze Profeet antwoordde: “Zij zijn de eersten die mij hebben verloochend”. De groep van Beni Amir zei: “Oh Mohammed! Wij zullen noch weigeren, noch zullen we geloven in hetgeen jij hebt gebracht. Echter, wij zullen jou wel beschermen totdat jij de taak van profeet volbracht heb en de boodschap aan de mensen heb verkondigd.”

Hierop ging onze Profeet bij hen zitten. Toen een van de vooraanstaanden van Beni Amir, Beykhara bin Faris, van boodschappen terugkwam op de markt, vroeg hij aan de aanwezigen: “Wie is dit?” Zij antwoordden: “Mohammed bin Abdoollah”. Beykhara zei toen: “Wat hebben jullie met hem dat hij bij jullie zit?” Zij antwoordden: “Hij heeft zijn toevlucht gezocht bij ons, Hij zegt dat Hij de gezant van Allah is en vraagt ons om Hem te beschermen totdat Hij zijn taak als Profeet heeft volbracht en de boodschap aan de

mensen heeft verkondigd". Hierop keerde Beykhara zich naar onze Profeet en zei: "Het feit dat we jou bescherming op ons nemen, betekent dat we ons tot doelwit voor de pijlen van alle Arabieren maken" en tegen zijn stam zei hij: "Er is geen stam dat naar zijn eigen gebied met iets slechters terugreist dan jullie. Jullie gaan dus met alle Arabieren een oorlog aan en jullie je lichaam dus tot doelwit van hun pijlen!... Als zijn stam heil in hem had gezien, hadden zij als eersten hem bescherming geboden. Jullie proberen iemand te beschermen die door zijn stam verloochend is en verwijderd is, jullie proberen Hem te helpen!... Jullie hebben het mis!...

Daarna keerde hij zich weer naar onze Geliefde Profeet en sprak de volgende ongelukkige woorden: "Verlaat ons onmiddellijk en ga terug naar je stam!.. Ik zweer dat als je niet onder mijn volk was had ik jou nu meteen gedood!.."

Na deze woorden steeg de Profeet der Profeten op Zijn kameel, Hij was zeer droevig. Die brutale Beykhara liet Hem van Zijn kameel vallen. Dabaa binti Amir, een vrouw die tot de Ashaab behoorde, had deze gebeurtenis gezien en zij schreeuwde het uit: "Wat doen jullie Hem aan, hoe kunnen jullie zoiets doen? Is er dan niemand die omwille van mij de Gezant van Allah uit hun handen kan redden?" Zij riep naar haar verwanten. Drie neven van haar liepen gelijk op de ongelukkige Beykhara af. Hoewel van de stam van Beykhara twee mensen hem wilden helpen sloegen de anderen hen alledrie in elkaar. Onze Geliefde Profeet die het voorval aanschouwde, bad tot Allah voor de drie personen die voor Hem hadden gevochten: "Oh Mijn Heer! Geef deze drie personen van uw overvloed!"; Voor Beykhara en zijn helpers zei Hij: "Oh Mijn Schepper! Verwijder deze mensen uit uw barmhartigheid".

Degenen in wiens voordeel Hij had gebeden werden vereerd met de Islam, de anderen stierven als ongelovigen. Toen de Beni Amir stam terugkeerde naar hun land, vertelden ze een oudere persoon, die de geopenbaarde boeken had gelezen, over het voorval in Mekka. Die persoon veroordeelde hen toen hij de naam van onze Profeet hoorde: "Oh Beni Amir! Wat hebben jullie gedaan? Niemand van de Zonen van Ismael heeft tot nu toe op basis van leugens beweerd dat Hij een Profeet is. Hetgeen dat Hij zei was absoluut waar en de waarheid. Het is zeer moeilijk om deze gemiste kans weer terug te krijgen!...

Oh waarom kan ik niet eeuwig als kroon op mijn hoofd
De Schone Voet van de Grootste Profeet aller tijden, dragen
De eigenar van deze Voet is de Roos uit de rozengaard der Profeten
Bahti, wrijf je gezicht aan de schone Voet van die Roos.
SULTAN I. AHMED (BAHTI)

MIRAADJ

De Geliefde Profeet verkondige zo aan elke stam die Hij zag de Islam. Hij vroeg aan hem om Hem te beschermen zodat Hij aan andere stammen de Islam kon verkondigen. Maar niemand werd moslim of wilde Hem bijstaan. Daarnaast beledigden ze Hem, schertsten ze met Hem, ze verloochenden Hem en pijnigden Hem. De Effendi der werelden was uitgeput, hij had honger en dorst maar het ergste was dat Hij diep bedroefd en verdrietig was. Overdag begon Hij met deze oproepen en daarmee ging Hij door tot diep in de nacht. De ongelovigen van Mekka bleven Hem onophoudelijk volgen, naast het verhinderen van de mensen die de Kaaba kwamen bezoeken moslim te worden, hielden ze ook niet op om de Geliefde Profeet te pijnigen. Er was voor de Profeet geen plek meer om er heen te gaan. Iedereen was Hem vijandig gezind. Die nacht ging hij gelijk naar het huis van de dochter van Zijn oom Abu Talib, Oemm al Hani, deze woonde in de wijk van Abu Talib. Oemm al Hani was toen nog geen moslim. "Wie is daar" vroeg ze toen er werd geklopt, de Gezant van Allah zei: "Ik ben de zoon van je oom, Mohammed. Als je dat goed vindt wil ik je gast zijn".

Oemm al Hani antwoordde: "Iemand zoals Jij die altijd de waarheid spreekt, betrouwbaar is, nobel en zeer hoog in aanzien mag altijd bij mij komen. Maar, waarom heeft U niet eerder gemeld dat U zou komen, ik had wat klaar kunnen maken. Nu heb ik niets te eten in huis".

De Gezant van Allah antwoordde: "Ik wil niets eten of drinken. Niets van dat is voor mij van belang in mijn ogen. Een plek waar ik mijn Heer kan aanbidden en een smeekbede kan doen is voor mij genoeg".

Oemm al Hani liet Hem binnenkomen en gaf Hem een rieten mat, een wasmand en een waterkaraf. Voor de Arabieren was het de grootste eer om een gast het naar de zin maken, hem te beschermen tegen vijanden. Als de gast van een huis iets overkwam was het de grootste blaam voor de eigenaar van dat huis. Oemm al Hani dacht: "Hij heeft veel

vijanden in Mekka. Er zijn er zelfs die Hem willen doden. Om mijn eer te redden zal ik tot in de ochtend op Hem letten". Ze pakte de zwaard van haar vader en begon rondjes te lopen om het huis.

(De vorst die hoog in aanzien staat bij Allah,

Verbleef die nacht in het Huis van Oemm al Hani.)

De boodschapper van Allah was die dag zeer gekrenkt. Hij deed de rituele reiniging en begon Zijn Heer te smeken, Hij vroeg Zijn Heer om vergeving en voor de dienaren opdat ze tot het geloof zouden komen en zo het eeuwige geluk konden verkrijgen. Hij was erg uitgeput en diep bedroefd, Hij ging liggen op de rieten mat en viel in slaap.

Op dat moment zei Allah de Verhevene tegen Djibril aleyhissalaam: "Ik heb mijn Geliefde Profeet diep gekrenkt. Zijn gezegende lichaam en zijn tedere hart heb ik pijn gedaan. Toch blijft Hij mij smeken. Hij denkt aan niets of niemand anders buiten mij. Ga, en breng Mijn Geliefde naar Mij! Laat hem Mijn Djannat (Paradijs) en Djahannam (Hel) zien opdat Hij kan zien wat ik voor Hem en voor diegenen die van Hem houden heb klaargezet. Laat Hem zien wat voor straf ik klaar heb voor diegenen die niet in Hem geloven en met hun woorden, geschriften en handelingen Hem krenken. Ik zal Hem troosten. De wonden van Zijn tedere hart zal ik helen".

Toen Djibril aleyhissalaam bij de Gezant van Allah kwam vondt hij Hem slapend. Hij vondt het zonde om Hem wakker te maken. Djibril was als mens gekomen. Hij kuste de zool van Zijn gezegende voet. Aangezien Djibril geen hart en geen bloed heeft waren zijn lippen koud, hierdoor werd de Gezant van Allah wakker. Hij herkende Djibril aleyhissalaam onmiddellijk en zei: "Oh Djibril mijn broeder! Hoe komt het dat je zo plotseling bent gekomen. Heb ik soms een fout begaan waardoor ik Mijn Schepper heb gekrenkt? Heb je slecht nieuws gebracht?". Hij was er bang voor dat Zijn Heer gekrenkt zou zijn.

Djibril aleyhissalaam antwoordde: "Oh Meest Verhevene van alle schepselen! Oh geliefde van de Schepper, oh effendi van alle profeten, bron van goedheid, bron van hoog moral en eervolle, grote Profeet! Jouw Heer groet Jou en nodigt Jou uit om bij Hem te komen. Kom staat U op en laten we alstublieft gaan".

Onze Geliefde Profeet deed de rituele wassing (abdest, wudu). Djibril aleyhissalaam zette een tulband van Licht op het gezegende hoofd van de Gezant van Allah, deed Hem kleding aan van Licht en bond om Zijn gezegende middel een riem van robijn. In Zijn gezegende hand kreeg Hij een stok van smaragd dat versierd was met vierhonderd parels en Sevgili Peygamberimiz abdest aldilar. Elke parel schitterde als de Morgenster. Aan Zijn gezegende voeten kreeg Hij muiltjes van groene smaragd. Daarna gingen ze hand in hand

naar de Kaaba. Hier opende Djibril aleyhissalaam, de gezegende borst van onze geliefde Profeet. Hij haalde Zijn hart eruit. Hij waste het met Zamzam water. Daarna bracht Hij een plaat vol met wijsheid en overtuiging (Imaan) die hij leegmaakte in het hart waarna hij de borst weer dichtmaakte.

Later wees Djibril aleyhissalaam naar een wit rijdier die hij uit de Djannat had gebracht, Buraaq en zei: "Oh Gezant van Allah! Bestijg dit dier! Alle engelen wachten op Uw komst". Op dat moment werd onze Profeet droevig en was Hij in gedachten verzonken. Allah de Verhevene zei tegen Djibril aleyhissalaam: "Oh Djibril! Vraag Hem! Wat is er aan de hand? Waarom is Mijn Geliefde zo bedroefd?" De Grote Profeet antwoordde op deze vraag: "Ik heb zoveel gekregen. Opeens dacht ik eraan, hoe het zal zijn op de dag der Opstanding met de zwakkeren onder mijn oemma? Hoe zullen ze zoveel zonden kunnen dragen terwijl ze een afstand van vijftig duizend jaar op het plein van Arasat te voet moeten afleggen en hoe zullen ze de brug sirat dat een lengte kent van dertigduizend jaar lang, oversteken?"

Toen kwam er een oproep van Allah: "Oh Mijn Geliefde! Wees niet bedroefd. Voor Jouw oemma zal ik die afstand van vijftigduizend jaar veranderen in een mum van tijd. Wees Jij vooral niet bedroefd".

Onze Profeet besteeg Buraaq. Buraaq ging heel snel, in een stap bereikte hij afstanden die verder reikten dan dat met het oog te zien was. Tijdens de reis gaf Djibril aleyhissalaam aan dat Hij even moest stoppen om te bidden. Dit gebeurde twee keer. Djibril aleyhissalaam vroeg of Hij wist waar Hij gestopt was om te bidden. Het antwoord gaf hij zelf, de eerste plek was Medina en hij gaf aan dat hij naar deze stad de hidjra zou gaan doen. De andere plekken waren de plek waar Hazreti Mozes zonder een tussenkomst direct op een wijze die onbekend is met Allah de Verhevene had gesproken, de berg Sina en als laatste waren ze gestopt om te bidden bij het Huis van Lahm waar Jezus was geboren. Toen kwamen ze aan bij de Masjid al Aqsa in Jeruzalem.

Bij de Masjid al Aqsa maakte Djibril aleyhissalaam met zijn vinger een gat in de rots en bond daar Buraaq aan vast. De geesten van sommige van de profeten die Hem voor waren gegaan hadden zich in de vorm van mensen daar verzameld. Om het gezamenlijke gebed te leiden als imam werden respectievelijk profeet Adam, Noach en Abraham gevraagd, maar zij allen verontschuldigden zich. Djibril zei: "In Uw bijzijn zal niemand het aandurven om imaam te zijn" en hij leidde de Geliefde van Allah naar voren.

Onze Profeet leidde als imam het gebed van twee raqaat. Wat hierna gebeurde vertelde Hij als volgt: "Djibril (aleyhissalaam) bracht mij een beker met drank uit Djannat, en een beker met melk. Ik koos het melk. Djibril aleyhissalaam zei tegen mij dat ik had gekozen voor het natuurlijk aangelegde, (je hebt gekozen voor het geluk in beide

werelden) zei hij. Daarna kreeg ik weer twee bekers. In de een zat water en in de ander honing, ik dronk van beiden. Djibril zei: "Honing wijst erop dat je oemma zal blijven bestaan, het water wijst erop dat je oemaa zich zal reinigen van de zonden". Daarna gingen we samen omhoog. Djibril klopte. "Wie is daar?" werd er gevraagd. "Ik ben Djibril", "Maar wie is degene bij jou?" "Dat is Mohammed (aleyhissalaam" "Heeft Hij (om de hemelreis te maken een openbaring en een uitnodiging voor de Miraadj) ontvangen dana?" "Ja, dat heeft Hij". "Okee, Welkom grote persoonlijkheid! Wat een mooie reiziger is deze persoon" werd er gezegd en onmiddellijk ging de deur open, ik bevond mij dan oog in oog met Adam (aleyhissalaam). Hij zei "Welkom" tegen mij en maakte een smeekbede voor mij...

Ik zag hier vele engelen. Ze stonden allen rechtop en ze waren geconcentreerd en in diepe bezinning "Soebboehoen Qoeddoesoen rabb-al-malaiqaati warroeh" was de tekst die ze steeds herhaalden. Ik vroeg aan Djibril: "Is dit het gebed van deze engelen?" "Ja. Deze engelen zijn al vanaf hun schepping daarmee in die houding bezig en dat zullen ze ook blijven doen tot de dag der opstanding. Vraag aan je Schepper om dit gebed ook voor jou oemma mogelijk te maken" antwoordde Djibril. Ik vroeg het aan de Ware Schepper en Hij accepteerde mijn smeekbede. De staande houding tijdens het gebed is het resultaat van deze smeekbede.

Ik kwam (daar) een groep mensen tegen. De engelen verbrijzelden hun hoofden, maar die herstelden zich weer. Weer werden de hoofden verbrijzeld en weer waren ze weer de oude. "Wie zijn dat?" vroeg ik. "Dat zijn mensen die het Vrijdaggebed en de gebeden die gezamenlijk worden gedaan hebben verlaten en mensen die de rooqoo (houding waarbij je voorover buigt) en de sajda (houding tijdens gebed waarbij je voorhoofd de grond raakt) niet goed hebben uitgevoerd" antwoordde Hij.

Een andere groep die ik zag was hongerig en bloot. De Zebhani engelen stuurden hen aan om te grazen in de Djahannam. "Wie zijn dat?" vroeg ik. "Dat zijn mensen die geen medelijden met de armen hadden en de zakaat niet betaalden" zei Djibril.

Weer een andere groep die ik tegenkwam kregen heerlijk voedsel voorgeschoteld. Maar daarnaast waren er ook kadavers. Deze groep aten van de kadavers in plaats van het heerlijke eten. "Wie zijn dat?" zei ik. "Dat zijn mannen en vrouwen die hetgeen dat halal was hadden verlaten en zich hadden gewend tot alles dat haram was. Ze neigden naar haram terwijl ze halal bezittingen en vermogen hadden" reageerde Djibril.

Ik zag mensen die geen kracht meer hadden om vooruit te komen vanwege de zware spullen op hun rug. Toch riepen ze naar het volk om nog meer spullen op hun rug te zetten. “Wie zijn dat?" wilde ik weten. "Dat zijn mensen die niet trouw zijn geweest en hun beloftes niet nagekomen zijn. Terwijl ze de rechten van andere mensen schendden

bleven ze doorgaan met onrechtvaardigheid" antwoordde Djibril.

We zagen mensen die hun eigen vlees afsneden en aten. Toen ik vroeg wie dat waren antwoordde Djibril dat dat mensen waren die “roddelden en van de ene persoon naar de andere persoon gingen om te vertellen wat ze over elkaar zeiden".

Een andere groep mensen hadden zwarte gezichten, blauwe ogen, bovenlippen tot op hun voorhoofd, onderlippen tot onder hun voeten gestrekt, uit hun monden kwam bloed en pus. Zij kregen in karaffen van vuur vergiftigde bloed en pus te drinken dat uit de Djahannam komt en zij schreeuwden het uit als muilezels. Ik vroeg: "Wie zijn dat?". Djibril aleyhissalaam antwoordde: "Dat zijn mensen die alcohol hebben gedronken".

Later kwamen we weer een groep mensen tegen waarvan de tongen uit de hoofd stak, hun uiterlijk was veranderd in die van een varken. Djibil aleyhissalaam gaf aan dat dat mannen en vrouwen waren die “meineed hadden gepleegd".

We kwamen weer een andere groep tegen. De buiken waren opgeblazen en hing naar beneden. Ze waren helemaal blauw, hun handen en voeten waren gebonden, ze konden zich niet bewegen. Ik vroeg aan Djibril over hen en Djibril antwoordde dat die mensen hebben geprofiteerd van woekerrente.[88]

Een groep vrouwen die we zagen hadden zwarte gezichten, waren helemaal blauw en ze hadden kleding van vuur aan. De engelen sloegen hen met knotsen van vuur. Zij schreeuwden als honden en varkens. "Dit zijn vrouwen die overspel hebben gepleegd en hun mannen hebben gekrenkt" zei Djibril.

Ik zag een zeer drukke groep mensen. Ze waren gevangen in de valleien van de Djahannam. Het vuur verbrandde hen maar ze kwamen weer tot leven waarna ze weer werden verbrand. "Wie zijn dat?" vroeg ik. "Dat zijn mensen die in opstand zijn gekomen tegen hun vaders" zei Djibril.

We kwamen aan bij een groep mensen. Zij zaaiden graan dat onmiddellijk groeide en geoogst kon worden. "Wie zijn dat dan ?" vroeg ik. Djibril zei: "Dat zijn mensen die het gebed voor Allah de Verhevene hebben verricht".

We kwamen bij een zee, het is onmogelijk om de bijzondere situatie van deze zee uit te leggen. Zij was witter dan melk en had golven die zo groot waren als de bergen. "Wat is dit voor een zee?" vroeg ik. "Deze zee heet de Zee der Leven. De Ware Schepper zal uit deze zee regen laten vallen op het moment dat Hij de doden zal doen opstaan. De verrotte, verspreide lichamen zullen tot leven komen en als planten die groeien uit hun graven opstaan" vertelde Djibril...

---

88 Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,II, 208.

Hierna gingen we naar de tweede laag van de hemel. Djibril (aleyhisslaam) klopte weer. "Wie ben jij?" werd er geroepen. "Ik ben Djibril", "Maar wie is dat naast jou?" "Dat is Mohammed aleyhissalaam." "Is Hem een openbaring en een uitnodiging voor de Miraadj gezonden?" "Ja, dat is gebeurd" zei Djibril. "Welkom oh grote persoonlijkheid, welkom. Wat een fijne reiziger is dit" zei men en onmiddellijk ging de deur open. Ik bevond mij dan naast Jezus en Johannes bin Zacharia aleyhimassalaam, de kinderen van mijn tante. Ze zeiden: "Welkom" tegen mij. Daarna deden ze een smeekbede voor mij...

Ik kwam een groep engelen tegen. Ze stonden opgesteld in rijen, ze waren allemaal in rooqoo (de houding tijdens het gebed). Ze hadden een gebed die voor hen speciaal was. Ze bleven steeds in die houding en keken niet omhoog. Djibril (aleyhissalaam) verklaarde: "Dit is de gebedshouding van deze engelen. Bidt tot je Schepper dat jou oemma ook dit gebed ten deel zal vallen". Dat deed ik en mijn gebed werd gehoord, rooqoo viel mijn oemma ten deel tijdens het dagelijkse gebed.

Later gingen we naar de derde laag hemel. Dezelfde vragen en antwoorden waarna de deur opgenging en ik stond oog in oog met Jozef (aleyhissalaam). Ik zag dat de helft van de schoonheid aan Hem was gegeven. Hij zei "Welkom" tegen mij en maakte een smeekbede voor mij...

Ik zag vele engelen. In rijen opgesteld waren ze allemaal de sajda aan het doen. Sinds hun schepping deden ze niets anders dan de sajda waarbij ze een gebed deden die alleen voor hen geschikt was. Djibril (aleyhissalaam): "Dit is het gebed van deze engelen. Vraag aan Allah de Verhevene om deze handeling ook ten deel te laten vallen aan jou oemman". Ik vroeg het aan mijn Schepper. Hij accepteerde dat en de sajda viel ons ten deel tijdens het gebed. (de houding waarbij het voorhoofd de grond raakt).

Dan kwam ik aan bij de vierde laag van de hemel. Deze laag had een deur gemaakt van pure zilver en van licht. Er zat een slot op van licht. Op het slot stond, "Laa ilaha illallah Mohammedoon Rasoeloellah" geschreven. Na dezelfde vragen en antwoorden bevond ik mij naast Henoch (aleyhissalaam). Hij verwelkomde mij en deed ook een smeekbede voor mij. Allah de Verhevene zegt over hem het volgende (in betekenis): "Wij hebben hem tot een hoge niveau opgetild". [89](Soera Maria, vers 57).

Ik zag een engel die zat op een troon, hij was in gedachten en verdrietig. Om hem heen waren er zoveel engelen dat alleen de Ware Schepper de aantallen kan weten. Rechts van hem zag ik engelen van licht. Ze hadden groene gewaden aan en roken heerlijk. Ze waren zo schoon dat je ze niet kon aankijken. Links van hem waren er engelen

---

[89] al-Maariam 19/57.

die vuur spuwden. Voor zich hadden ze speren en zwepen van vuur. Ze hadden zulke ogen dat het niet mogelijk was om ze aan te kijken. De engel die op de troon zat had ogen vanaf zijn hoofd tot aan zijn voeten. Hij keek voortduren naar het schrift dat voor zich stond en hief zijn hoofd er niet van op. Voor hem stond er een boom, op elk blad van die boom stond de naam van een persoon. Voor zich had hij zoiets als een wasmand. De ene keer pakte hij iets daaruit en gaf het aan de sympathieke engelen van licht, de andere keer pakte hij iets eruit en gaf het aan de engelen links van hem. Toen ik deze engel aankeek, kreeg ik een angst in mijn hart. Ik vroeg aan Djibril aleyhissalaam: "Wie is deze engel?". " Dat is Azrael. Niemand kan de kracht opbrengen om zijn gezicht te zien" antwoordde hij. Hij ging naar hem toe en zei tegen hem: "Oh Azrael! Dit is de Profeet van het einde der tijden en tevens de geliefde van Allah de Verhevene". Azrael (aleyhissalaam) hief zijn hoofd op en glimlachte. Toen stond hij op en toonde mij respect: "Welkom! De Ware Schepper heeft niemand anders geschapen die meer eervol is dan U. Jouw oemma is ook verheven boven alle andere oemma's. Ik heb voor jouw oemma meer medelijden dan hun eigen vaders en moeders" zei hij. "Ik heb een verzoek aan jou. Mijn oemma is zwak. Zou je hen met zachtheid kunnen behandelen en hun leven met zachtheid kunnen nemen" zei ik. "Bij Allah die U als laatste profeet heeft gezonden en U tot Zijn geliefde heeft verheven, Allah de Verhevene geeft mij dag en nacht zeventig keer de opdracht: "Ontneem het leven van de oemma van Mohammed met zachte hand en maak het hen niet moeilijk, doe hun werk met liefde". Dat is de reden waarom ik voor Uw oemma meer medeleven en medelijden heb dan hun moeders en vaders" zei Azrael.

We kwamen daarna aan in de vijfde laag van de hemel waar we Aaron ontmoetten. Hij verwelkome mij en deed een smeekbede voor mij.

Ik zag de gebeden van de engelen in de vijfde laag van de hemel. Zij stonden allemaal kaarsrecht en keken naar hun tenen, ze keken absoluut niet naar een andere kant en ze baden tot god met een luide stem. Ik vroeg aan Djibril of dit het soort gebed was van deze engelen en hij antwoordde dat dat inderdaad het geval was. Hij adviseerde mij om aan mijn God te vragen deze houding ook voor mijn oemma ten deel te laten vallen. Mijn Schepper accepteerde mijn vraag.

Hierna gingen we naar de zesde laag van de hemel. Daar ontmoette ik Mozes aleyhissalaam. Hij verwelkomde mij ook en ook hij deed voor mij een smeekbede. Bij de zevende laag van de hemel kwamen we na dezelfde vragen en antwoorden bij Abraham aleyhissalaam die zijn rug had gesteund op de Bayt al Ma'moor. Bayt al Ma'moor is het huis waar elke dag zeventigduizend engelen naar toe komen, daarna komen ze nooit meer aan de beurt om erheen te gaan. Ik groette Abraham aleyhissalaam. Hij groette mij terug en zei: "Welkom oh gezegende profeet, welkom rechtschapen zoon". (Toen zei hij:) "Oh

Mohammed! De grond in Djannat is zeer mooi en de aarde ervan zeer schoon. Zeg tegen je oemma dat ze daar veel bomen planten". Ik vroeg "hoe kan er in de Djannat een boom worden geplant?" Door steeds de volgende uitspraken te herhalen "La hawla wala qoewwata illa billah" (Volgens een andere overlevering: "Soebhanallahi walhamdoelillahi wa la ilahe illallahoe wallahoe akbar") zei hij. Daarna bracht Djibril aleyhissalaam mij bij, Sidraat-al-moentahaa. Het was alsof de bladeren ervan als de oren van een olifant en de vruchten als torens waren.[90] Als hij in aanraking kwam met welk order van Allah de Verhevene dan ook, veranderde hij zo en werd zo mooi dat niemand van de schepselen geschapen door Allah de Verhevene zijn schoonheid kan verwoorden. Djibril (aleyhissalaam), stuurde mij verder dan de Sidraat-al-moentahaa en nam afscheid van mij. Ik zei tegen hem: "Oh Djibril! Laat je mij nu alleen?" Djibril (aleyhissalaam) had pijn. Door de grootte van Allah de Verhevene begon hij te schudden en zei: "Oh Mohammed! Indien ik een stap verder zet, zal ik wegkwijnen door de grootte van Allah. Mijn hele lichaam zal verbranden en vergaan"

De Effendi der werelden was tot hier met Djibril samen gekomen. Hier liet Djibril zich aan Hem zien in zijn originele vorm zoals hij geschapen was, hij had zeshonderd vleugels geopend, elke vleugel vol met parels en robijnen die schitterden. Daarna kwam er een voertuig waarvan het licht nog scherper was dan de zon, deze voertuig heette Rafraf en kwam van Djannat. Hij was continue bezig met het aanbidden van Allah de Verhevene en de hele wereld waarin hij zich bevond werd gevuld met zijn tasbih (aanbidding). Hij groette onze Profeet, de Gezant van Allah ging op de Rafraf zitten. Plotseling gingen ze zeer hoog, ze gingen voorbij aan de zeventigduizend gordijnen die hidjaab worden genoemd. De afstand tussen elke hidjaab was groot. Elke laag van gordijn had zijn eigen engelen met specifieke taak. Rafraf bracht onze Profeet een voor een door deze gordijnen. Zo kwamen ze voorbij de werelden van troon, arsh en geest.

De gezegende profeet hoorde het volgende toen hij voorbij elk gordijn schoot: "Wees niet bang oh Mohammed! Kom dichterbij!". Hij was zo dichtbij gekomen dat hij de plek van Qaab al Qawsaajn had benaderd. Op een manier die we niet weten, niet begrijpen, niet kunnen verwoorden, bereikte hij de hoogtes die Allah de Verhevene had gewild. Zonder een plaats, zonder tijd, zonder iets materieels kwam de roe'yat tot stand (speciale woord voor het zien van Allah), dat wil zeggen dat Hij Allah de Verhevene zag. Zonder enig materieel hulpmiddel sprak Hij met zijn Schepper. Hij kreeg zoveel giften die geen enkele andere schepsel kan weten of begrijpen.

---

90 Ahmed b. Hanbel, a*l-Moosnaad*, III, 164; IV, 208; Beyhaaqî, *as-Soonaen*, I, 265; Qadee İyaaz, *Şhifaa al Sharif*, p. 179**.**

Imam al Rabbani de gezegende zegt in zijn "Maqtoobaat" het volgende: "De gezegende Profeet heeft in de nacht van de Miraadj zijn Schepper niet in deze wereld gezien. Hij heeft Hem in het hiernamaals gezien. Want, de Gezant van Allah ging die nacht voorbij aan tijd en locatie. Hij vondt een moment dat geen begin en einde kent. Het begin en het einde zag Hij als een laatste moment. Hij zag in die nacht het moment dat de mensen die duizenden jaren later naar de Djannat zouden gaan, de Djannat binnentreden en ook zag Hij hun situatie in de Djannat. Welnu, het zien op dat niveau is niet het zien dat wij op de aarde kennen, dat is het zien met de ogen in het hiernamaals."

Toen tegen de Gezant van Allah werd gezegd dat Hij zijn Schepper moest aanprijzen zei Hij gelijk: "Attahijjatoe lillahi wassalawatoe wattajjibaat" (dat wil zeggen dat alle aanprijzingen die gedaan worden in alle talen en met alle tongen, alle lof uitingen, alle diensten gedaan met het lichaam en alle gebeden maar ook alle goede handelingen met bezittingen en geld zijn voor Allah de Verhevene).

Eerst groette Allah de Verhevene zonder ogen, oren, middelen of zonder locatie Zijn Geliefde: "Assalamoe alayqa ajjoehannabijja wa rahmatoellahi wa baraqatoeh. (Oh Gezant van Mij! Moge Mijn groet, overvloed en erbarmen over Jou heen komen) ". Onze Profeet antwoordde met: "Assalamoe alayna wa ala ibadillahissalihin (Oh Mijn Heer! Laat Uw groet voor mij en voor Uw rechtschapen dienaren zijn)". De engelen die dit hoorden zeiden in koor: "Ashadoe an1a ilahe illallaah wa ashadoe anna Mohammeden abdoehoe wa rasoeloeh (Ik weet en ik ben ervan overtuigd alsof ik het met mijn ogen heb gezien dat er geen god is dan Allah. Mohammed aleyhissalaam is Zijn dienaar en gezant.)".

Toen onze Profeet: "Assalamoe alayna..." zei, reageerde Allah de Verhevene: "Oh Mijn Geliefde! Hier zijn we alleen met zijn tweeen, er is verder niemand. Waarom zeg je aleyna (dat voor ons betekent)?". De boodscahpper van Allah zei: "Oh Mijn Schepper! Hoewel de lichamen van mijn Oemma niet hier met mij zijn, zijn hun geesten wel met mij samen. Mijn zicht op hun hulpbehoevendheid en mijn liefde voor hen is niet ver van hen. U groette mij, U verwijderde mij van alle kwade zaken. Hoe kan ik de hulpbehoevende, arme, verdrietige oemma die de fitna van het einde der dagen zal trotseren nu vergeten en hen deze grote geschenken en giften van U ontnemen? Hoe kan ik hen vergeten en geen deelgenoot maken van deze grootse gebeurtenis?".

Allah de Verhevene zei: "Oh Mijn Geliefde! Deze nacht ben jij Mijn gast. Vraag van mij wat je ook wil vragen?" De Boodschapper van Allah sallallahoe aleyhi wa sallaam antwoorde: "Ik wil de redding van mijn Oemma oh Schepper".

Volgens de overlevering herhaalde Allah de Verhevene deze vraag wel zevenhonderd keer. De Gezant van Allah reageerde bij elke keer met "Ik wil de redding van mijn

Oemma". Allah de Verhevene zei dan: "Je vraagt steeds om de redding van je oemma", reageerde Hij: "Oh Schepper! Ik ben degene die vraagt, U bent degene die schenkt. Vergeef iedereen van mijn oemma". De Ware Schepper antwoordde: "Indien ik iedereen van je oemma vandaag vergeef zal Mijn barmhartigheid en Jouw eer niet duidelijk worden. Een deel van hen zal ik deze nacht vergeven. De vergeving van twee groepen van jouw oemma stel ik uit. De dag der opstanding kan Jij vragen en ik vergeven. Opdat mijn barmhartigheid en jou eer duidelijk wordt.".

Onze Geliefde Profeet sallallahoe aleyhi wa sallaam zegt het volgende in een van Zijn hadith: "Die nacht (nacht van Miraadj), vroeg ik aan Allah om de rekenschap die mij oemma moet afleggen, aan mij over te laten. Allah de Verhevene zei: "Oh Mohammed! Mijn wens is het volgende dat niemand de fouten van zijn oemma moet weten. Het is mijn wil, jij bent een barmhartige profeet, zoals voor vreemden moet voor jou ook de fouten en kwade handelingen van hen verborgen blijven. Oh Mohammed! Jij bent hun gids. Ik ben hun Schepper. Jij ziet hen pas recentelijk. Ik kijk naar hen en zie hen vanaf het begin en doe dat nog steeds. Oh Mohammed! Als ik er niet van zou houden om met jou oemma te praten zou ik hen op de dag der opstanding geen rekenschap van hen afgenomen hebben. Ik zou geen navraag doen naar geen enkele zonde die ze gepleegd hebben, groot noch klein."

Allah de Verhevene zei verder: "Oh Mohammed! Open je gezegende ogen en kijk onder je voeten."Ik keek en zag een handvol aarde. De Ware Schepper zei:"Alles wat bestaat komt uit de aarde onder jouw voeten. Heb jij de aarde naar je vriend gebracht? Het is voor mij makkelijker om jou oemma te vergeven."

Oh Mijn Geliefde wat heb jij gevraagd,

Heb je een handvol aarde de voorkeur gegeven?

Als ik verliefd op jou ben oh Sharif.

Is dan de hele wereld niet van jou Oh Geliefde?

Onze geliefde Profeet zei in een van zijn hadith het volgende: "Ik heb vele vragen gesteld aan Allah de Verhevene. De antwoorden hoorde ik. Ik had spijt van de vragen. (Een aantal ervan zijn) "Oh Ware Schepper! U gaf Djibril zeshonderd duizend vleugels gegeven. Wat is daartegenover Uw gift aan mij?" Allah de Verhevene zei: "Een haar van jou is voor mij veel geliefder dan de zeshonderd duizend vleugels van Djibril. Om een haar van jou kan ik duizenden zondaars op de dag der opstanding vergeven Oh Mohammed! Als Djibril zijn vleugels openslaat zullen die reiken van oost naar west. Als jij je shafaat (bescherming) uitspreekt zal ik iedere zondaar vergeven, ook al is de afstand tussen het oosten en het

westen gevuld met hen." Ik zei: "U droeg de engelen op om de sajda te verrichten voor mijn vader Adam (aleyhissalaam). Wat staat voor mij als gift te wachten?" Allah de Verhevene zei: "De reden waarom de engelen de sajda verrichtten voor Adam was het Licht van jou op Zijn voorhoofd. OH Mohammed! Ik heb jou meer gegeven. Jouw naam heb ik nabij de mijne gezet en geschreven boven de Troon der tronen (Arsh al ala). Zelfs Adam was toen nog niet geschapen, er waren ook geen djinns of mensen. Jouw naam heb ik aan de deuren van de hemelen, op de hidjaab die je voorbij bent gekomen, op de deur van de Djannat, in de paleizen en bomen, overal in de Djannat geschreven. In de Djannat was er geen enkele plek waar niet de tekst, "La ilahe illallaah Mohammadoen rasoelallaah" stond geschreven voordat er nog iets bestond. Deze graad is hoger dan de graad die aan Adam is gegeven."

Aan Mijn Wezen heb ik Jou Persoonlijkheid gespiegeld,

Samen met mijn naam heb ik Jou naam genoteerd.

"Oh Mijn Schepper! Aan Noach (aleyhissalaam) gaf U een boot. Wat heeft u mij daarvoor in de plaats gegeven?" Allah antwoordde: "Ik heb jou de Buraaq gegeven waarmee ik je in een nacht van de aarde naar de Arsh heb gebracht. Je hebt de Djannat en de Djahannam gezien. Jou oemma heb ik masjid's gegeven, opdat ze op de dag der opstanding die masjid's opgaan, alsof ze de boten opgaan, en zo de Siraat (brug in het hiernamaals) in een mum van tijd over kunnen steken en zich kunnen redden van de Djahannam."

"Oh Mijn Schepper! De zonen van Israel heeft U halwa voor kracht en vlees van een vogelsoort dat lijkt op de kwartel gezonden." De Ware Schepper zei: "Voor jou en jou oemma heb ik de giften van de wereld en het hiernamaals geschonken. Het uiterlijk van de zonen van Israel heb ik veranderd in de vorm van beren, apen en varkens. Voor jou oemma heb ik niets van dit soort dingen gedaan. Ook al verrichten ze dezelfde handelingen zoals de zonen van Israel heb ik deze straf niet aan hen kunnen geven. Oh Mohammed! Ik heb jou een soera gegeven die zijn weerga niet kent in de Thora of Bijbel. Deze soera is de soerat al Fatiha. Voor een ieder die deze soera leest zal Djahannam haram zijn. De straf die de vader en moeder van deze persoon ondergaan zal ik verlichten. Oh Mohammed! Ik heb niet eerder iemand geschapen die eervoller, waardevoller, verhevener is dan Jij. Jou en je oemma heb ik opgedragen om in de nacht en overdag vijftig keer het gebed te verrichten.

Oh Mohammed! Een ieder die mijn eenheid accepteert en geen andere goden toeschrijft aan mij, zal in de Djannat komen. Voor jou oemma met deze houding zal de Djahannam haram zijn. Voor jou oemma heeft mijn barmhartigheid mijn toorn overwonnen. Oh Mohammed! Bij Mij ben je hoger en eervoller dan iedereen. Op de dag

der opstanding zal ik jou zoveel schenken dat iedereen verbaasd zal zijn. Oh Mijn Geliefde! De Djannat is verboden voor de overige profeten en hun oemma voordat jij de Djannat bent binnengetreden. Voordat jou oemma het binnentreedt kan geen andere oemma naar binnen. Oh Mohammed! Zou je willen zien wat ik klaar heb gezet voor jou en je oemma?" "Ja, dat zou ik wel willen oh Schepper!" zei ik. Allah sprak Israfil aan en zei: "Oh Israfil! Zeg tegen Mijn dienaar en gezant Djibril dat hij Mijn Geliefde naar de Djannat brengt zodat hij kan zien wat ik voor mijn Geliefde en zijn oemma in de Djannat heb voorbereid, opdat zijn gezegende hart vrij zal zijn van zorgen".

Onze geliefde profeet die de effendi van de werelden is, ging samen met Israfil naar Djibril aleyhissalaam. Djibril bracht onze Profeet naar de Djannat om het gebod van Allah de Verhevene op te volgen. De engelen wachtten aldaar met in de ene hand een gewaad en in de andere schalen vol licht. Djibril aleyhissalaam zei: "Oh Gezant van Allah! Dit zijn engelen die tachtigduizend eeuwen voor Adam aleyhissalaam zijn geschapen. Op dit plek wachten ze met ongeduld dat ze hetgeen op de schotels over U en Uw oemma kunnen strooien. Op de dag der opstanding, als Uwe Hoogheid en Uw oemma de Djannat zullen betreden, zullen de engelen met een opdracht van Allah hetgeen dat zich in die schotels bevindt over U en over hen strooien". De engel met de naam Ridwan die in de Djannat werkzaam is, heette hen welkom. Hij bracht goed nieuws aan onze Profeet en zei: "De ware Schepper heeft de Djannat verdeeld waarbij twee delen voor jou oemma en een deel voor andere oemma's zijn." Daarna liet hij Hem alle delen van de Djannat zien.

De zeer geliefde Profeet zei: "Midden in de Djannat zag ik een rivier. Het stroomde aan de bovenkant van de Arsh. Van een bepaalde plek kwam er water, melk, drank en honing uit. Zij mengden zich echter absoluut niet met elkaar. De rand van die rivier was van smaragd. De stenen in de rivier waren verschillende waardevolle stenen, het zand was van amber, de planten erin van saffraan. Rondom de rivier waren er zilveren glazen gelegd, het aantal was veel meer dan de sterren aan de hemel. Ook waren er vogels om de rivier heen, hun nek was net zo dik als de nek van kamelen. Ieder die van hun vlees eet en van die rivier drinkt was zeker over de tevredenheid van Allah de Verhevene. Ik vroeg aan Djibril: "Wat voor rivier is dit?" "Dat is Qausar" zei hij. Allah de Verhevene heeft die aan jou gegeven. "De tuinen in de acht Djannat krijgen hun water uit deze rivier." Vertelde hij verder. In de buurt van die rivier zag ik tenten opgesteld. Allen waren van parels en van robijnen. Toen ik het vroeg aan Djibril, zei hij "Dit zijn de huizen voor jou vrouwen". In die tenten zag ik hoeri's. Hun gezichten straalden als de zon en zij zongen met zijn allen verschillende liederen. Zij zeiden: "Wij zijn blij en verheugd. Ons zal droevenis nooit bereiken. Wij zijn gekleed, nooit zullen we ontbloot worden. Wij zijn jong, nooit zullen we ouder worden. Wij zijn goed van karakter, nooit worden wij boos. Wij zijn altijd zo, nooit

zullen wij sterven." Hun liederen en stemmen reikten de hele buurt waar de huizen van geluk stonden. Hun stemmen waren zo mooi, als die stemmen op de aarde zouden zijn, zou sterfte en pijn niet bestaan op de aarde. Djibril vroeg: "Wil je hun gezichten zien?" "Ja, dat wil ik" zei ik. Hij opende de deur van een van de tenten. Ik keek. Ik zag zulke mooie gezichten, als ik mijn hele leven lang over hun schoonheid zou vertellen, zou het nog steeds niet genoeg zijn. Hun gezichten waren witter dan melk, hun wangen roder dan robijn en stralender dan de zon. Hun huid was zachter dan zijde en zo lichtgevend als de maan, hun geur was beter dan musk. De haren waren gietzwart, sommigen gevlecht, anderen opgestoken, weer anderen los; als ze gingen zitten leek het op een tent om hen heen en als ze gingen staan reikte het tot hun voeten. Elk van hen had een dienstmeid voor zich staan. Djibril zei: "Deze zijn voor jou oemma."

Onze Profeet sallallahoe aleyhi wa salaam zei: "Ik zag de gaarden en tuinen van de Acht Djannat en alle giften en geschenken. Ik dacht eraan dat ik ook de Djahannam zou willen zien met al zijn graden. Djibril hield mijn hand vast en bracht mij naar de grootste engel van Djahannam, Malik. "Oh Malik! Hazreti Mohammed wil de plekken in Djahannam zien van zijn vijanden (Laat hem Djahannam zien)" zei Djibril tegen Malik. Malik, opende de lagen van Djahannam. Ik zag alle zeven lagen van Djahannam. De zevende laag, heette Haawijje. De straf in die laag, was vele malen zwaarder dan de straf in alle andere lagen. Ik vroeg aan Malik: " Welke groep mensen krijgen straf in deze laag?" Malik antwoordde: "De Farao en Croesus en de huichelaars onder jou oemma". De zesde laag heet de laag van Lazy. Daar werden ongelovigen (die geen religie hebben) bestraft. De Vijfde laag heet Khoetaama. Mensen die vuur en dieren aanbidden, ook de boedhisten zullen hier worden gestraft. De vierde laag heet Djahim. Hier worden degenen die de zon en sterren aanbeden gestraft. De derde laag heet Saqaarr. Hier worden christenen gestraft. De tweede laag heet Saair. Hier worden Joden gestraft. De eerste laag is Djahannam. De bestraffing hier was minder dan in al de andere lagen. Toch zag ik daar zeventigduizend zeeen van vuur. Elk zee was zo groot dat als er in een van die zeeen de hemelen en aarde zouden worden gegooid en een van de engelen de opdracht zou krijgen om ze te vinden zou hij ze na duizend jaar nog niet kunnen vinden. De Zabani engelen (werkzaam in Djahannamr) waren zo groots, l seen van hen de hemelen en aarde, aan de rand van zijn mond zou leggen, zou het nog niet opvallen. Die zeeen hadden golven en angstaanjagende geluiden kwamen er dan uit. Als van dat geluid een klein deel de aarde zou bereiken dan zouden alle schepselen vergaan. "Voor wie is deze laag?" vroeg ik. Malik gaf geen antwoord. Ik vroeg het weer. Hij bleef stil...

Djibril zei tegen Malik: "Hij wacht op een antwoord van jou". Hij zei: "Het spijt mij" en verontschuldigde zich. Ik zei: "Wat het ook is, geef maar antwoord zodat het nemen van

maatregelen mogelijk zal zijn". Malik zei: "Oh Boodschapper van Allah! Het is voor de opstandelingen van jou oemma, geef hen advies, opdat ze zich kunnen redden van deze angstaanjagende plek. Laat hen afstand nemen van handelingen en woorden die hun lichamen naar zulke straffen zullen leiden. Die dag zal ik geen medelijden hebben met de opstandelingen. Noch de ouderen met witte baarden, noch de jongeren, geen van hen zal ik met medelijden behandelen..

De effendi van de werelden begon te huilen. Hij haalde zijn tulband van zijn gezegende hoofd en begon te smeken aan Allah en Zijn bescherming uit te spreken. Hij gaf aan dat zijn oemma zwak is en dat ze zo een straf niet aan kunnen, hij huilde zo erg dat Djibril aleyhissalaam en al de andere engelen ook gingen huilen. Dan kwam er een oproep van Allah de Verhevene: "Oh Mijn Geliefde! Jouw waarde en jou aanzien is bij Mij zeer groot, je smeekbede is geaccepteerd. Wees blij. Ik heb jou wens in vervulling gebracht. Ik zal jou zo een positie geven zodat ik vele opstandelingen met jou shafaat zal vergeven. Totdat jij roept dat het genoeg is. Ohj Mijn Geliefde! Een ieder die mijn geboden opvolgt zal vrij zijn van toorn en bestraffing en zal van mij erbarming ontvangen. Hij zal in Djannat de eer hebben om mij te ontmoeten. Ik heb jou en je oemma gedurende de nacht en de dag vijtig gebedsdiensten opgedragen."

Onze geliefde Profeet ging verder en vertelde het volgende: " Van die positie kwam ik bij de Arsh. Voorbij de hemelen kwam ik bij de positie van Mozes (aleyhissalaam). Hij vroeg aan mij: "Wat heeft de Ware Schepper jou en je oemma opgedragen?. Ik antwoordde "Elke nacht en elke dag is ons opgedragen om op vijftig tijden het gebed te verrichten". Hij zei: "Keer terug naar je Heer en vraag om verlaging van die aantal.Want jou oemma kan het niet opbrengen. Ik heb het geprobeerd bij de zonen van Beni Israel". Hierop keerde ik terug naar Mijn Schepper en zei: "Oh Mijn Heer! Kunt U deze opdracht van het gebed verlichten!" Hierop werd het gebod met alleen vijf tijden verlaagd. Ik kwam weer terug bij Mozes (aleyhissalaam) en vertelde wat er was gebeurd. Hij zei: "Keer terug naar je Heer! Vraag je Schepper om het nog meer te verlagen. Je oemma kan ook dit aantal niet verdragen. Zo keerde ik heen en terug tussen Mozes (aleyhissalaam) en Mijn Schepper, en ten slotte zei Allah de Verhevene het volgende: "Ik heb het gebedsdienst verlaagd naar vijf tijden. Voor elk gebedsdienst is er tien sawaab. Hierdoor komt het aantal neer op vijftig tijden. Als iemand namelijk de intentie heeft om een handeling te doen dat een sawaab met zich meebrengt maar het niet kan doen, krijgt hij toch een sawaab. Maar als hij dat wel doet, krijgt hij voor die ene handeling tien sawaab. Als hij achter de intentie heeft om een zonde te begaan maar die intentie niet uitvoert, dan wordt er geen zonde genoteerd. Als hij die intentie wel uitvoert dan wordt er een zonde genoteerd." Daarna keerde ik terug bij Mozes aleyhissalaam en vertelde Hem wat er was

gebeurd. Weer zei Hij: "Ga terug, en vraag om nog meer verlichting". Hierop zei ik tegen Hem: "Omdat ik al zo vaak bij Mijn Schepper ben geweest om Hem te smeken voor verlichting schaam ik mij om weer terug te keren".[91]

Allah de Verhevene had op deze wijze Zijn Geliefde die door de problemen die Hij had ondervonden gekrenkt was, getroost. Hij schonk Hem zoveel prachtige geschenken en giften die niemand kan weten, niemand kan bevatten en die Hij nog nooit eerder aan iemand geschonken had.

De effendi van de Werelden, ging daarna naar Jeruzalem en van daar naar Mekka al Muqarrama, in het huis van Oemm al Hani. Het bed waarin Hij lag was nog niet koud geworden en de beweging van het water in de wasmand was nog niet opgehouden. Oemm al Hani die buiten rondjes aan het draaien was, was in slaap gevallen en had niets gemerkt. Onze Profeet kwam, toen Hij onderweg was van Jeruzalem naar Mekka, de karavaan van de Quraish tegen. Een kameel van de karavaan schrok en viel neer.

De volgende ochtend ging de Gezant van Allah naar de Kaaba om over de miraadj te vertellen. De ongelovigen zeiden: "Mohammed is de kluts kwijt, hij is helemaal in de war" en schertsten met hem. Degenen die Moslim willen worden begonnen te twijfelen. Sommige van de ongelvigen gingen in blijdschap naar het huis van Abu Bakr. Zij wisten namelijk dat hij een verstandige, ervaren en berekenende handelaar was. Toen hij de deur open deed zeiden ze tegen hem: "Oh Abu Bakr! Jij bent vaak naar Jeruzalem gegaan. Jij weet het heel goed. Hoe lang duurt het om te reizen van Mekka naar Jeruzalem?" vroegen ze hem. Hazreti Abu Bakr antwoordde: "Ik weet het heel goed. Langer dan een maand duurt zo een reis".

De groep van ongelovigen die om dit antwoord van hem erg blij werd, zei toen: "Het woord van een rationele en ervaren man hoort zo te zijn." Ze lachten en schertsten en dachten dat Hazreti Abu Bakr net zoals hen zou denken, daarom zeiden ze: "Jouw vriend zegt dat hij in een nacht naar Jeruzalem is gereisd en terug is gekomen, hij is totaal de kluts kwijt". Ze toonden respect en liefde voor Hazreti Abu Bakr.

Hazreti Abu Bakr zei toen hij de naam van de Gezant van Allah hoorde: "Als Hij het heeft gezegd, dan is het de waarheid. Ik geloof ook dat hij in een mum van op en neer is gereisd" en ging weer terug naar binnen. De ongelovigen waren verbaasd en zeiden toen: "Ongelooflijk, wat een grote tovenaar is die Mohammed toch. Hij heeft Abu Bakr betoverd" en keerden terug.

---

91 Ahmed b. Hanbel, *al-Moosnad*, III, 164; IV, 208; Beyhaakî, *as-Soonan*, I, 265; Qadee İyaaz, *Shifaa al Shareef*, p. 179.

Hazreti Abu Bakr, ging toen gelijk naar de Gezant van Allah. Tussen een grote menigte riep hij met luide stem: "Oh Gezant van Allah! Moge Je Miraadj gezegend zijn! Oneindige dank is aan Allah de Verhevene die ons heeft vereerd met het dienen van jou de eervolle Profeet, en die ons vele schenkingen heeft gedaan zoals het zien van je gezegende gezicht en het luisteren naar je zoete woorden die onze harten raakt en onze geesten trekt. Oh Gezant van Allah! Elk woord dat uit Jouw mond komt berust is alleen de waarheid. Ik ben daarvan overtuigd. Ik ben bereid om mijn leven voor jou te geven!". Hazreti Abu Bakr verbaasde de ongelovigen met zijn woorden. Ze wisten niet wat ze moesten zeggen en gingen dan ook weg. Deze uitlating van Abu Bakr gaf kracht aan degenen die zwak waren in hun geloof. Die dag zei de Gezant van Allah tegen Abu Bakr "Siddiq". Met deze naam steeg zijn niveau weer.[92] De ongelovigen werden zeer boos om deze situatie en ze konden niet tegen het feit dat de gelovigen zo een sterke overtuiging hadden en dat ze elk woord van de Profeet geloofden en dat ze zich zo om Hem bekommerden. Ze wilden de Gezant van Allah voor schut zetten en wilden Hem een flater laten slaan, daarom begonnen ze Hem vragen te stellen zodat ze Hem konden testen.

"Oh Mohammed! Je zegt dat je naar Jeruzalem bent gegaan. Vertel ons maar, hoeveel deuren en hoeveel ramen heeft die Masjid?". De Gezant van Allah antwoordde alle vragen een voor een. Toen de Profeet antwoorden gaf, zei Hazreti Abu Bakr: "Dat klopt oh Gezant van Allah". De Gezant van Allah was iemand die uit respect en kuisheid de ander niet recht in het gezicht bleef aankijken. Hij zei: "Toen ik bij de Masjid al Aqsa was had ik niet om me heen gekeken. Hetgeen ze hadden gevraagd had ik eigenlijk niet gezien. Op dat moment bracht Djibril (aleyhissalaam) de Masjid al Aqsa voor mijn ogen. Ik telde de ramen terwijl ik ze zag en gaf hen onmiddellijk antwoord op hun vragen". De Gezant van Allah vertelde ook dat Hij onderweg reizigers met kamelen had gezien. "Als Allah het toestaat zullen ze Woensdag hier aankomen". Woensdag tegen zonsondergang kwam de karavaan in Mekka aan. Toen ze de mensen van het karavaan vroegen, vertelden deze dat er zoiets als een storm optrad en dat een kameel omviel. Deze situatie versterkte de imaan van de Moslims. De vijandschap van de ongelovigen groeide daarentegen.[93]

Een jaar voor de Hidjra, de 27'ste van de maand Radjab tijdens Vrijdagnacht vond deze gebeurtenis plaats die de Miraadj wordt genoemd. De Gezant van Allah, steeg naar de Miraadj met Zijn geest en lichaam en terwijl Hij wakker was. Tijdens de nacht van de Miraadj werden Hem vele goddelijke waarheden getoond en werd het gebedsdienst van vijf tijden verplicht gesteld. Daarnaast werden de twee laatste verzen van soerat al Baqara geopenbaard. Over de gebeurtenis van de Miraadj is in de Koran in de soerat al Isra en

---

92 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 144.

93 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 215.

soerat al Nadjm verteld en ook in sommige spreuken van de profeet.[94]

De Geliefde Profeet vertelde na de Miraadj aan Zijn Ashaab over de Djannat het volgende: "Oh Abu Bakr! Ik zag jouw paleis. Het was van rode goud. Ik zag de geschenken die voor jou klaar zijn gezet." Hazreti Abu Bakr zei toen: "Dat paleis en de eigenaar van dat paleis zijn bereid om alles op te offeren voor U, oh Gezant van Allah". Onze Profeet richtte zich tot Hazreti Omar en zei tegen hem: "Oh Omar! Ik zag jouw paleis. Het was van robijn. Er waren vele maagden in dat paleis. Ik ben echter niet naar binnen gegaan. Ik dacht aan jou karakter." Hazreti Omar, begon te huilen. Tussen zijn tranen door zei hij: "Mijn moeder en vader en mijn eigen leven ben ik bereid op te geven voor U, oh Gezant van Allah! Hoe kan ik nou tegenover jou jaloezie tonen, dat past niet". Daarna keerde Hij zich naar Hazreti Othman: "Oh Othman! Jou zag in elke laag van de hemel. Ik dacht aan jou toen ik je paleis zag." Tegen Hazreti Ali zei Hij: "Oh Ali! Jouw gezicht zag ik in de vierde laag van de hemel. Ik vroeg het aan Djibril. Djibril zei "Oh Boodschapper van Allah! De engelen wilden dolgraag het gezicht van Ali zien, daar kregen ze niet genoeg van. De Ware Schepper, schiep een engel die sprekend op hem lijkt. Hij verblijft op de vierde laag waar de engelen hem bezoeken en zich vereerd voelen.." Daarna ging ik binnen in jouw paleis. Ik rook aan een vrucht van een boom. Daaruit kwam een maagd die haar gezicht bedekte."Wie ben jij en van wie ben jij?" vroeg ik. "Ik ben geschapen voor de zoon van Uw oom, oh Gezant van Allah!" antwoordde zij."

De ochtend na de nacht van de Miraadj kwam Djibril aleyhissalaam en als imaam ging voor bij het gebed om Hem zo te leren hoe de gebedsdiensten uitgevoerd moesten worden. In een Hadith al Sharif staat: "Djibril (aleyhissalaam) ging bij de deur van de Kaaba mij gedurende twee dagen voor als imam tijdens de gebedsdienst. Samen deed we het ochtendgebed toen het ochtendgloren net begon, op het moment dat de zon het hoogste punt verliet deden we het middaggebed. Op het moment dat de schaduw van alles net zolang werd als het origineel zelf deden we het namiddag gebed. Bij het ondergaan van de zon (toen de bovenste helft verdween) deden we het avondgebed en toen het aan de horizon zeer donker werd het nachtgebed. De tweede dag deden we het ochtengebed toen het licht werd aan de hemel, het middaggebed toen de schaduw van alles twee keer zo lang werd als het origineel, het namiddag gebed gelijk er achteraan, het avondgebed toen het vasten werd gebroken en het nachtgebed toen het eenderde deel van de nacht voorbij was. Daarna zei Djibril: "Oh Mohammed! Dit zijn de tijdstippen voor Jou en de Profeten die Jou zijn voorgegaan. Vertel je oemma dat ze elk van de vijf gebedsdiensten

[94] Bookhari, "Menaaqibool-Ensaar", 42; Tirmidhi, "Taefseeroo'l-Qur'an", 20; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 403; Baeyhakee, *as-Soonaan*, I, 255; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,II, 208.

tussen de twee tijden verrichten zoals we de twee tijden hebben verricht".[95]

Nadat de tijden van de gebedsdiensten zo vastgesteld werden, werd er een bericht gestuurd naar Abessinie om hen te vertellen dat ze voortaan de verplichting hebben voor de vijf gebedsdiensten en dat ze de gebedsdiensten in de tussenperiode tussen het moment van verplichtstelling en het moment dat ze ermee begonnen waren, moesten inhalen.

Oh Uw schoonheid is Licht voor de awlijja
Genade Oh Profeet, Uw bron is het Licht van al Hoeda
De waarheid komt van U naar alle asfijja
Genade Oh Profeet, Uw bron is het Licht van al Hoeda.

Niemand kan de weg vinden naar de Ware, zonder U
Uw goedertierendheid zorgt voor gehoor
"Het Erbarmen voor de werelden bent U, oh Gezant van Allah
Genade Oh Profeet, Uw bron is het Licht van al Hoeda"

Ik heb vele fouten en zonden begaan
Met personen van lager wal was ik gegaan
Spreek Uw bescherming uit voor mij Oh Karirn
Genade Oh Profeet, Uw bron is het Licht van al Hoeda

Oh Grote Profeet, U zit vol vrijgevigheid
Uw hond wil deze zondige Salim zijn, geheid.
Bij Uw deur sta ik vol verwachting en vol berouw
Genade Oh Profeet, Uw bron is het Licht van al Hoeda

YAVUZ SULTAN SELIM

95 Haakim, al-Moostadraeq, IV, 648-649; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 403-404; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 213-215.

1.52 HIDJRA

Onze Geliefde Profeet bleef de volkeren die elk jaar de Kaaba kwamen bezoeken, uitnodigen tot de Islam, hij deed zijn best om ervoor te zorgen dat ze zich konden redden van het vuur van de Djahannam en het eeuwige geluk konden vinden, hierbij trok hij zich niets aan van de beledigingen en de harde woorden van de ongelovigen want Hij had een taak en die moest Hij volbrengen. Hij hield aan bij de stopplaatsen van de volkeren en zei tegen hen: "Wie van jullie is bereid om mij te helpen en mij te huisvesten totdat ik de door God aan mij gegeven taak van Profeetschap kan volbrengen? Opdat degeen die dat doet als beloning in de Djannat zal komen", maar er was niemand die noch wilde helpen noch Hem wilde huisvesten.

Het was het elfde jaar van Zijn taak als Profeet. Tijdens een van de jaarlijkse markten ontmoette Hij een groep mensen uit Medina, die waren ook gekomen om de Kaaba te bezoeken. Hij vroeg hen: "Wie zijn jullie?". Zij antwoordden dat ze van Medina waren en tot de stam van de Khazradj behoorden. Salma, de moeder van Abdoelmoettalib, de grootvader van onze Profeet, behoorde tot de zonen van Nadjran, een tak van de Khazradj stam. Onze Profeet bleef een tijdje met deze zes mensen van de Khazradj stam praten en Hij las hen voor uit soerat al Abraham, de verzen 35-52 en Hij vertelde hen over de Islam. Hij nodigde hen uit tot deze religie. Deze mensen, die van de ouderen van hun stam en van de Joden die in Medina leven, hadden gehoord dat er binnenkort een profeet zou komen, keken elkaar aan toen de Gezant van Allah hen deze boodschap verkondigde en ze zeiden tegen elkaar: "Dit is dus de Profeet waar de Joden over hebben bericht!".

In Medina waren de Aws en Khazradj stammen al van begin af aan vijandig tegenover de Joden, bij elke gelegenheid vielen ze hen aan. Als zij eerder dan de Joden tot de Islam zouden toetreden, zouden ze hen overwinnen en hen uit Medina kunnen verdrijven geloofden ze. Hierdoor legden ze onmiddellijk in de aanwezigheid van de Gezant van Allah de shahada af en werden Moslim. Tegen onze Profeet zeiden ze: "Oh Gezant van Allah! Wij hebben onze stam in oorlog met de Joden achtergelaten. Wij hopen dat ook zij door Uw toedoen tot de imaan komen. Wij zullen, bij terugkeer, ook onze mensen uitnodigen tot de Islam en erkenning van U als Profeet. De zaken die we in deze religie mooi vinden zullen we ook aan hen doorvertellen. Indien Allah de Verhevene ook hen tot deze religie brengt, zal er niemand anders zijn buiten U, met meer zegening en eer."

Deze zes personen waren echt overtuigd en accepteerden hetgeen dat door God aan onze Profeet was geopenbaard.[96] Ze vroegen om toestemming aan onze Profeet zodat ze

---

[96] Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 429-431; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 219-220; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, IX, 82.

terug konden gaan naar hun oord. Deze zes mensen waren: Oeqba bin Aamir, As'ad bin Zoerare, Awf bin Kharis, Raafi bin Maaliq, Qutba bin Aamir, Djabir bin Abdoollah, moge Allah tevreden met hen zijn.

1.53 Eerste Gelofte bij Aqaba en de Zon die in Medina Opkomt

De zes personen die Moslim waren geworden keerden terug naar Medina, aldaar begonnen ze onmiddellijk over de Islam en over onze Profeet te vertellen; ze begonnen het volk uit te nodigen om tot de Islam toe te treden. Hiermee gingen ze zo ver dat er in Medina geen enkel huis was waarin niet werd gesproken over onze Profeet en de Islam. Op deze wijze verspreidde de Islam zich zowel onder de Khazradj stam als onder de Aws stam waarvan een aantal ook Moslim werd.

Na deze ontmoeting in Aqaba, kwam het volgende jaar As'ad bin Zoeraara samen met twaalf van zijn vrienden die de Islam hadden geaccepteerd, tijdens de pelgrimsperiode naar Mekka. In dat jaar werden de Moslims veel meer dan voorheen gemarteld. De Gezant van Allah werd continue gevolgd. Iedereen die met hem sprak werd gemarteld. De Medinaanse mensen die hiervan op hoogte kwamen spraken met de Profeet af om in de nacht bij Aqaba. In de nacht ontmoetten ze elkaar. Zij gaven aan dat ze aan Hem toegewijd zijn en zij legden een gelofte af waarin ze aangaven dat ze Hem zouden dienen. In deze gelofte stond het volgende: " ze zouden geen andere goden toeschrijven aan Allah de Verhevene, geen overspel plegen, geen diefstal plegen, ze zouden geen laster verspreiden, ze zouden hun kinderen niet meer levend begraven uit angst voor kritiek van anderen en uit angst voor kosten van levensonderhoud."[97]De leider van deze twaalf mensen was As'ad bin Zoeraara, twee van hen was van de Aws stam en de anderen behoorden aan de Khazradj stam.

Onze geliefde Profeet maakte deze twaalf mensen tot representanten voor hun stammen. Zij zouden hun volk over de Islam vertellen en namens hen zouden ze de verantwoordelijke zijn tegenover de Gezant van Allah. As'ad bin Zoeraara was namens hen allen de afgevaardigde. Degenen die de eerste gelofte van Aqaba hadden afgelegd waren: Van de zonen van Maaliq bin Nadjaar As'ad bin Zoeraara, Awf bin Kharis, Mu'az bin Kharis, van de zonen van Zirajq bin Ámir Raafi bin Maaliq, Zaqwaan bin Abdiqays, van de Ghanm bin Awf zonen Oebaabah bin Saamit, van de zonen van Ghoesaayna Yaazid bin Sa'laaba, van de zonen van Adjlaan bin Zeyd Abbaas bin Oebaada, van de zonen van Haraam bin Ka'b Oekba bin Aamir, van de zonen van Sawad bin Ghanm Qutba bin Aamir, van de zonen

[97] Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 220.

van Abdilaashal bin Djushaam Abi'l-Khaytham Maaliq bin Tajjihaan en van de zonen van Amr bin Awf Oewaym bin Saaidaah.

Na deze gelofte afgelegd te hebben keerden As’ad en zijn vrienden terug naar Medina waar ze dag en nacht de Islam verkondigden. Na deze verkondigingen verspreidde de Islam zich in Medina. Deze verspreiding van de Islam was zo wijd dat zelfs de stammen van Aws en Khazradj die voorheen vijandig waren, waren bij elkaar gekomen en ze vroegen aan de Profeet om een onderwijzer die hen de Islam kon doceren. De Gezant van Allah stuurde daarop van zijn ashaab in Mekka, Moes’ab bin Oemayr, naar Medina opdat hij de mensen daar de Koran en Islam kon leren.

De gezegende Moes’ab verbleef in het huis van As'ad. Samen met hem gingen ze van huis naar huis om de mensen over de Islam te vertellen. Ze vertelden over de liefde voor de Profeet, ze vroegen hen te beloven dat ze hun best zouden doen om de Gezant van Allah zouden beschermen tegen al Zijn vijanden en zo bereidden zij hen voor de gelofte die ze bij de Gezant van Allah zouden afleggen.

De stamhoofd van de stam van As'ad bin Zoeraarah de gezegende was Sa'd bin Moe'az en zij waren ook verwanten van elkaar. In die tijd was het tussen de Arabieren traditie om je verwanten niet te beledigen, dat was de reden waarom Sa'd bin Moe'az, die nog niet tot de Islam toegetreden was, niet naar het huis van As'ad bin Zoeraarah ging om hem te weerhouden van zijn praktijken. Hij wilde als stamhoofd zelf niet hieraan meewerken. Hij vroeg dan ook aan een van de vooraanstaanden van zijn stam, Oesaayd bin Khudair: "Ga onze wijk in en bezoek de persoon die nieuw gekomen is, doe wat je moet doen. Als As’ad niet de zoon van mijn tante was, zou ik dit niet aan jou over laten".

Oesaayd bin Khudair ging hierop, met zijn speer in de hand, naar het huis waar Moes’ab bin Oemair zich bevond. Toe hij daar aankwam begon hij boos te spreken. Hij zei: "Waarom bent u naar ons toegekomen? U liegt de mensen voor! Als u uw leven lief heeft, vertrek dan onmiddellijk". Moes’ab bin Oemair die hem zo boos zag, zei op een rustige, zeer zachte toon tegen hem: "Ga eerst even rustig zitten, luister naar wat we te zeggen hebben! Achterhaal onze doelstellingen, indien je het goed vindt dan kan je het accepteren. Anders kan je mij gewoon verhinderen...". Oesaayd kalmeerde en zei: "Je hebt gelijk en hij ging zitten nadat hij zijn speer in de grond had gestoken".

Hij luisterde naar het vriendelijke woord van Moes’ab de gezegende, naar zijn woorden die de mens in het hart raakte en naar de Koran recitatie die Moes’ab deed met een mooie stem. Hij had het niet meer en zei: "Wat is dit mooi!". Daarna zei hij: "Wat is ervoor nodig om tot deze religie toe te treden?". Ze vertelden het hem en Oesaayd bin Khudair sprak de geloofsbelijdenis uit en werd Moslim. Hij was zo blij dat hij niet wist wat hij moest doen, hij zei dan: "Ik ga om iemand naar jullie te sturen. Als hij Moslim wordt zal

er in Medina niemand overblijven van zijn stam die niet toetreedt tot de Islam..." Hij ging onmiddellijk weg naar Sa’d bin Moe’az. Toen Sa’d bin Moe’az hem zag zei hij: “Ik zweer dat Oesaayd niet met hetzelfde gezicht terugkeert waarmee hij hier vertrok.".

Hij zei toen: "Wat heb je gedaan oh Oesaayd?". Oesaayd de gezegende wilde heel graag dat Sa’d bin Moe’az Moslim zou worden, daarom zei hij: "Ik heb met de betreffende persoon (Moes'ab bin Oemair) gesproken, ik kon niets kwaads opmerken bij hem. Echter, ik heb gehoord dat de zonen van Beni Kharitha er argwaan over hebben dat As’ad, de zoon van je tante, zo iemand in zijn huis houdt dat ze hebben besloten om hem te doden".

Sa’d bin Moe’az werd diep geraakt door deze woorden. Ze hadden namelijk een aantal jaren geleden in een oorlog, de zonen van Beni Kharitha verslagen en ervoor gezorgd dat zij naar Khaibar moesten vluchten. Na een jaar hadden ze hen vergeven en toestemming gegeven om terug te keren naar hun land. Ondanks deze goedheid viel hun houding hem tegen en werd hij enorm boos. Echter, zoiets was er helemaal niet. Oesaayd bin Khudair gebruikte dit als list om te voorkomen dat Sa’d bin Moe’az zijn tante en de zoon van zijn tante, As’ad bin Zoeraarah maar daarmee ook Moes’ab bin Oemair zou schaden. Op deze wijze zorgde hij ervoor dat hij de zijde koos van hen en bereidde hem voor op de toetreding tot de Islam.

Sa'd bin Moe’az, stond na deze woorden van Oesaayd, onmiddellijk op en ging naar As’ad bin Zoeraarah. Toen hij daar aankwam zag hij dat As’ad en Moes’ab bin Oemair rustig tegenover elkaar zaten te praten. Hij naderde hen en zei: "Oh As'ad! Als wij geen verwanten waren geweest kon jij dit allemaal niet doen..."

Moes’ab bin Oemair antwoordde hierop en zei: "Oh Sa'd! Wacht even, ga zitten en luister naar ons; als onze woorden jou bevallen, dan prima; maar als dat niet het geval is, dan zullen we jou niks vragen. Jij kan dan gewoon weggaan.?" Sa'd bin Moe'az werd kalm na deze vriendelijke en zoete woorden, hij ging in een hoekje zitten en luisterde naar hen.

Moes'ab bin Oemair vertelde aan Sa'd bin Moe'az eerst over de religie Islam. Hij lichtte de basis principes toe van de Islam. Daarna reciteerde hij een stuk uit de Koran met zijn mooie stem. Hoe meer hij reciteerde, hoe meer de houding van Sa’d veranderde, zijn hart bonsde in zijn keel en hij was zichzelf niet meer. Zijn hart werd zacht bij de unieke literaire kracht van de Koran al Kaariim en hij werd er sterk door beinvloedt. Zo sterk dat hij vroeg: "Wat doen jullie om tot deze religie toe te treden?".

Moes'ab bin Oemair leerde hem gelijk de geloofsbelijdenis. Hij sprak deze uit : "Asshadoe an lailaahe illaallaah wa ashadoe anna Mohammeden abdoehoe wa rasoeloeh" en werd Moslim. Sa'd bin Moe'az was zo blij dat hij Moslim was geworden, van blijdschap en geluk wist ook hij niet wat hij moest doen. Hij ging gelijk naar zijn huis en deed de grote wassing zoals het hem was geleerd. Hij vroeg daarna om de samenkomst van zijn stam.

Met Oesaayd bin Khoedair bij hem ging hij naar de plek waar de mensen zich hadden verzameld. Hij richtte zich naar de zonen van Abdoelashal en vroeg hen: "Oh Zonen van Abdoelashal! Wat vinden jullie van mij?". Zij zeiden volmondig: "U bent onze leider en onze oudste, wij volgen U!". Sa'd bin Moe'az zei hierop tegen hen: "Welnu, ik bericht jullie allen het volgende. Ik ben vereerd met het Moslim zijn. Ik wil dat jullie je ook neerleggen bij de wil van Allah en geloven in Allah en in Zijn Boodschapper. Als jullie dat niet doen, zal ik met geen van jullie meer praten!..."

De zonen van Abdoelashal werden met zijn allen Moslim toen ze hoorden dat hun leider Sa'd bin Moe'az'in Moslim was geworden en hen ook oproep tot deze religie. Die dag weerklonk overal in Medina de Shahada.[98]

Kort na deze gebeurtenis accepteerde de hele bevolking van Medina, de Aws en Khazradj stammen, de Islam. Elk huis werd verlicht met het Licht van de Islam. Sa’d bin Moe’az en Oesaayd bin Khudair braken alle afgodsbeelden die hun stammen toebehoorden. Toen dit aan de Profeet werd verteld ws Hij daar erg blij om. De Moslims in Mekka waren in blijdschap. Dat is de reden waarom dat jaar (621 n. Chr.) senet-al-soeroer (het jaar van blijdschap) werd genoemd.

1.54 Tweede gelofte bij Aqaba

Dertien jaren waren al verstreken nadat onze Profeet de taak van Boodschapper van Allah had gekregen. De onderdrukking van de Moslims door de Mekkaanse ongelovigen had het toppunt bereikt en het was niet meer om uit te houden. In Medina daaarentegen waren de stammen Aws and Khazradj, dankzij het werk van As’ad bin Zoeraarah en Moes’ab bin Oemair, bereid om de Moslims met open armen te ontvangen en hen welkom te heten; ook waren ze bereid om voor hen alles te doen, met enthousiasme wachtten ze op die dag dat de Moslims naar Medina zouden komen. Hun grootste wens was dat de Gezant van Allah Medina zou vereren met Zijn komst. Ze beloofden zelfs dat ze om Hem bereid waren om alles op te geven, hun bezittingen maar zelfs hun leven. Het was weer tijd voor de pelgrimstochten. Moes’ab bin Oemir kwam in Mekka aan met 75 Moslims, 73 mannen en 2 vrouwen. Na de rituelen ontmoetten ze met zijn allen weer de Profeet in Aqaba. As’ad bin Zoeraarah en 12 afgevaardigden van andere stammen, verzochten, smeekten de Gezant van Allah, in naam van hun stammen, om de hidjra te doen naar Medina. De Boodschapper van Allah, reciteerde voor hen sommige verzen van de Koran en daarna vroeg Hij hen om te beloven dat ze Hem zouden beschermen zoals ze

98 Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 435; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,II, 258.

dat ook doen met hun eigen leven en het leven van hun kinderen.

De oom van de Boodschapper van Allah, Abbas, die nog geen Moslim was geworden, was ook daar en hij richtte zich tot de groep die voor een gelofte was gekomen en zei tegen hun:

"Oh Volk van Medina! Dit is de zoon van mijn broer. Hij is tussen de mensen degene om wie ik het meeste geef. Indien jullie hem bevestigen en geloven in wat Hij van Allah heeft gebracht en indien jullie Hem willen meenemen, dan zullen jullie toch, een belofte moeten afleggen waarop ik kan vertrouwen. Zoals jullie weten is Mohammed aleyhissalaam een van ons. Wij hebben Hem beschermd tegen mensen die niet in Hem geloofden. Hij leeft tussen ons in zijn eer en trots als een beschermeling. Toch heeft Hij, ondanks alles, zich van iedereen afgewend en besloten om met jullie mee te gaan. Als jullie, in staat zijn om oorlog te voeren tegen alle Arabische stammen wanneer die samenkomen en jullie gaan aanvallen, neemt Hem dan mee. Praat ook hierover goed met jullie mensen en raak niet later in twist hierover. Zullen jullie echt in staat zijn om jullie belofte te houden en Hem tegen de vijanden te beschermen? Indien jullie dit kunnen doen, zoals het hoort, dan is er niets aan de hand. Maar, indien jullie, nadat jullie Mekka verlaten hebben, Hem in de steek gaan laten, geef het dan nu al op, opdat Hij in zijn land in eer en trots verder kan leven onder bescherming."

De Moslims uit Medina werden verdrietig om deze toespraak van Abbas, de Gezegende. Het kwam bij hen zo over alsof zij de Boodschapper van Allah in hun stad niet zouden kunnen beschermen tegen de ongelovigen en dat ze dan in moeilijke situaties Hem zouden verlaten. Een van de Ashaab uit Medina, As'ad bin Zoeraarah, richtte zich tot onze Profeet en zei:"Oh Boodschapper van Allah!Indien U toestaat wil ik wat zeggen. Laat mij het aan U voorleggen." Toen de Trots der Werelden hem toestemming gaf zei As'ad de gezegende: "Moge ik mijn Moeder en vader voor U opofferen oh Gezant van Allah! Elke uitnodiging heeft een zachte en harde manier. U roept ons tot iets op wat eigenlijk heel moeilijk te accepteren is door de mensen. De mensen hebben namelijk al sinds jaar en dag hun afgodsbeelden die ze al die jaren hebben gediend en die verlaten om tot de Islam toe te treden, is natuurlijk moeilijk. Ondanks dit gegeven hebben wij de Islam met onze harten geaccepteerd. U heeft ons ook gevraagd om de relatie met onze ongelovige verwanten op te geven, met overgave hebben we dat ook gedaan. U weet dat dat ook zeer moeilijk is om te accepteren. We hebben deze eervolle taak, die zelfs Uw ooms niet hebben geaccepteerd en Uw vijanden zijn geworden, gezien als onze verplichting, als een noodzaak en daarom hebben we onze armen geopend voor Uw Hoge Persoonlijkheid. Wij hebben hierover met zijn allen een overeenstemming bereikt. Hetgeen dat wij met onze tongen uitspreken, accepteren wij ook volledig met onze harten. Wij zweren dat wij Uw

gezegende lichaam tot onze laatste druppel bloed zullen beschermen, zoals we dat ook doen met onze eigen lichamen en die van onze kinderen. Mochten wij onze belofte niet houden, dan moge Allah ons bij de groep van ongelovige opstandelingen scharen. Oh Gezant van Allah! Wij zijn trouw in onze belofte. Wij hopen en bidden dat Allah ons zal helpen om ons te doen slagen". Daarna zei hij: "Oh Boodschapper van Allah! U kunt van ons elke zekerstelling vragen die U maar wil". De Gezegende Profeet sprak hen aan om de Islam te bestuderen. Hij reciteerde uit de Koran voor hen en daarna zei Hij: "Mijn zekerstelling die ik van jullie voor Mijn Heer vraag is dat jullie Allah aanbidden en dat jullie niemand anders dan Allah Goddelijke krachten toeschrijven; voor mijzelf en voor mijn Ashaab vraag ik van jullie dat jullie ons huisvesten, ons helpen en ons beschermen tegen zaken waartegen jullie jezelf ook beschermen."

Beraa bin Ma'roer zei: "Bij Allah de Verhevene die U met de ware religie en boek heeft gezonden, zoals we onze kinderen en ons zelf beschermen zullen we U ook beschermen! Doe alstublieft de gelofte met ons oh Boodschapper van Allah".

Een van de Medinaanse Moslims, Abbas bin Oebaada, zei het volgende tegen zijn vrienden, om de overeenstemming die met de Gezant van Allah was gemaakt te verstevigen: "Oh Mensen van Khazradj! Weten jullie waarom jullie Mohammed aleyhissalaam hebben geaccepteerd?" Zij reageerden en zeiden: "Ja, natuurlijk". Hierop ging hij verder en zei: "Jullie hebben hem zowel voor tijden van vrede als die van oorlog geaccepteerd, Jullie binden jezelf aan Hem. Indien jullie onze Profeet alleen gaan laten en Hem gaan verwaarlozen op het moment dat jullie bezittingen schade zullen lijden en jullie verwanten en naasten zullen sterven, doe het dan nu. Bij Allah, indien jullie zoiets zullen doen, zullen jullie zowel op de aarde als in het hiernamaals te gronde gaan! Indien jullie het voor mogelijk houden dat jullie Hem trouw zullen blijven aan zijn oproep, zelfs als jullie bezittingen zullen vergaan en jullie verwanten zullen sterven, dan is het goed. Bij Allah dit is zowel voor jullie aardse leven en jullie leven in het hiernamaals het beste." Zijn vrienden reageerden toen en zeiden: "Wij zullen altijd bij onze Profeet blijven, ook al zullen onze bezittingen vergaan, ook al zullen onze verwanten misschien gedood worden. Wij zullen Hem nooit in de steek laten. Sterven is mogelijk maar terugkrabbelen onmogelijk!".

Toen richtten ze zich naar Onze Profeet en ze vroegen Hem: "Oh Gezant van Allah! Wat is er voor ons als wij onze gelofte houden?". Onze Geliefde Profeet antwoordde hen daarop: "De tevredenheid van Allah de Verhevene en Djannat!".

Ieder van hen legden een gelofte af, als afgevaardigde van een stam of in naam van de stamleider of als stamleider. De eerste die de gelofte aflegde was As'ad bin Zoeraarah: "Ik leg de gelofte af dat ik mijn belofte aan Allah de Verhevene en aan Zijn Gezant zal

houden, dat ik met mijn hebben en houden, alles in het werk zal stellen om Hem te helpen en te beschermen" hierna omhelsde Hij de Profeet en de anderen. Na hem volgde iedereen hem een voor een en werd de gelofte afgelegd met het volgende dat ze in koor zeiden: "Wij hebben gehoor gegeven aan de oproep van Allah de Verhevene en Zijn Profeet, we hebben er goed naar geluisterd en ons eraan overgegeven." Ze waren erg blij en tevreden, ze waren ook vol overgave. Op deze wijze hebben ze, zonder terug te deinzen, hun leven en bezittingen op het spel gezet. De vrouwen legden ook hun gelofte af waarbij ze dezelfde zin herhaalden. Onze Geliefde Profeet sallallahoe aleyhi wa salaam vroeg hen de gelofte af te leggen voor het volgende: " Beloven te geloven dat Allah de Verhevene de enige God is, dat er geen god is dan Allah, beloven geen diefstal te plegen, geen kwaadsprekerij en geen overspel te plegen, de kinderen niet te doden, niet te liegen, en geen hinder te vormen voor goede werken..."

Toen de mensen uit Medina de gelofte aflegdden bij de Profeet werd er een stem gehoord vanuit de heuvel bij Aqaba die luidkeels riep: "Oh Mensen die zich ophouden bij Mina! De Profeet en de Moslims uit Medina zijn tot een overeenstemming gekomen om met jullie oorlog te voeren". Onze Profeet zei over deze stem: "Dit is de duivel van Aqaba" daarna richtte Hij zich tot de stem en zei: "Oh vijand van Allah de Verhevene! Ik zal jou ook leren". Tegen de mensen uit Medina die de gelofte hadden afgelegd zei Hij: "Keren jullie onmiddellijk terug naar jullie slaapplaatsen". Abbas bin Oebaada zei: "Oh Gezant van Allah! Ik zweer dat wij de ongelovigen die zich in Mina bevinden onmiddellijk kunnen aanvallen en hen allemaal een voor een met de zwaard kunnen doden, als U dat wil". Onze Profeet was tevreden over dit antwoord maar zei: "Wij hebben nog niet de opdracht gekregen om op die wijze te handelen. Keer nu maar terug naar jullie slaapplaatsen".

Volgens een overlevering van Imam-al Nesaai, via Abdullah ibni Abbaas, zijn de mensen van de Ansar die aanwezig waren tijdens de gelofte van Aqaba, door bij de Gezant van Allah te komen, tot de moehadjirin gaan horen. Ansar zijn de mensen in Medina en moehadjirin zijn de mensen die uit Mekka naar Medina de hidjra (emigratie) hebben gedaan.[99]

1.55 Hidjra

Met de laatste gelofte die in Aqaba was afgelegd hadden Moslims in Medina een plek gevonden waar ze rust konden vinden en waarnaar ze konden gaan voor bescherming. De houding van de ongelovigen in Mekka was, na het horen over de tweede gelofte in Aqaba,

[99] Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 438; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 221-223; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,II, 261.

nog vijandiger en meedogenlozer geworden. Het was voor Moslims niet meer houdbaar om in Mekka te blijven. Ze kwamen dan ook bij onze Profeet sallallahoe aleyhi wa sallaam en vertelden over hun situatie, ze vroegen daarna om toestemming voor de hidjra. Op een dag kwam de Gezant van Allah opgewekt bij de Ashaab al Qiraam en zei tegen hen: "De plek voor jullie hidjra is mij bekend gemaakt. Dat is Yathrib (Medina). Doe de hidjra daarheen", verder zei Hij "Verenig je daar met jullie Moslim broeders. Allah de Verhevene heeft hen tot jullie broeders gemaakt. Hij heeft van Yathrib een (Medina) plek gemaakt waar jullie veiligheid en vrede zullen vinden". Met de toesteming en advies van de Boodschapper van Allah begonnen de Moslims, de een na de ander, in groepen met de hidjra naar Medina.[100]

Onze Profeet waarschuwde keer op keer, de hidjra gangers, om zeer voorzichtig te zijn. De Moslims gingen dan ook in kleine groepen op weg, om de aandacht van de ongelovigen niet te trekken en ze letten er op alles voor zover mogelijk heimelijk te doen. Abu Salama die als eerste de hidjra had gedaan naar Medina, had namelijk veel te verduren gehad van de ongelovigen. De ongelovigen die veel later door hadden wat er allemaal aan het gebeuren was, begonnen dan degenen die wilden verhuizen tegen te houden. Ze probeerden vrouwen van hun mannen te scheiden, degene die ze konden pakken tijdens de hidjra stopten ze in de gevangenis en zo gingen ze verder met hun onmenselijke handelingen. Zij deden van alles om hen van hun religie afstand te laten nemen. Echter, omdat ze zelf ook bang waren voor de uitbarsting van een lokale oorlog, durfden ze hen niet te doden. De Moslims daarentegen gebruikten elke mogelijkheid die zich voordeed om op weg te gaan naar Medina.

Op een dag deed Omar de Gezegende ook zijn zwaard om. Hij pakte zijn pijl en boog en zijn speer en in het bijzijn van iedereen deed hij zeven keer de tawaf bij de Kaaba. Tegen de ongelovigen die zich daar bevonden zei hij met luide stem: "Kijk, ook ik ga om mijn religie te beschermen op de weg van Allah, de hidjra doen. Als er iemand is tussen jullie e die zijn vrouw als weduwe, zijn kinderen als wees wil achterlaten en zijn moeder wil laten wenen, laat hem dan achter deze vallei komen om tegen mij te vechten!..."

Zo gingen met Omar de Gezegende, ongeveer twintig Moslims op klaarlichte dag, zonder vrees op weg richting Medina. Uit angst voor Omar de Gezegende, durfde niemand die groep aan te vallen. Er kwam geen einde meer aan de verhuizingen, Ashaab al Qiraam bereikte Medina groepsgewijs.

Ook Abu Baqr de Gezegende vroeg toestemming om de hidjra te mogen doen. De

[100] Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 226.

Gezant van Allah sallallahoe aleyhi wa sallaam zei tegen hem: "Heb geduld. Mijn hoop is dat Allah de Verhevene ook toestemming aan mij zal geven. Zo kunnen we samen de hidjra doen". Abu Baqr de Gezegende zei: "Ik ben bereid om mijn moeder en vader voor U op te geven! Bestaat er zo een mogelijkheid?". Toen onze Profeet zei dat zo een mogelijkheid bestond was hij zeer verheugd.

Abu Baqr betaalde achthonderd dirham en kocht twee kamelen, hij begon dan te wachten op de dag die komen zou. In Mekka waren alleen nog overgebleven onze geliefde Profeet, Abu Baqr de Gezegende, Ali de Gezegende, armen, zieken, ouderen en de Moslims die door de ongelovigen gevangen gezet waren.

Aan de andere kant ontvingen de Medinaanse mensen (Ansaar), de Mekkanen die de hidjra hadden gedaan allerhartelijkst en boden hen gastvrijheid. Tussen hen ontstond er een hechte band en eenheid.

De Mekkaanse ongelovigen waren in paniek omdat ze dachten dat de Gezant van Allah ook de hidjra zou doen en zich aan het hoofd van de Moslims zou komen. Ze kwamen bij elkaar in Dar al Nadwa, waar ze belangrijke zaken bespraken, en bespraken wat ze zouden doen. De Shaitan (duivel) kwam in de vorm van Shaykh al Najdi, dat wil zeggen een oudere man uit Najdi, bij de ongelovigen. Hij luisterde naar hen. Er werden verschillende voorstellen gedaan maar geen enkele werd er geaccepteerd. Toen mengde de duivel zich in het gesprek en zei: "Alles wat jullie nu bedenken kan geen oplossing zijn. . Het lachende gezicht en de zoete tong van Hem zal alle maatregelen teniet doen. Bedenk iets anders".

Abu Djahl, de reis van de Quraishi zei: "Laten we van elk stam een sterke persoon kiezen. Laat hen met de zwaarden in de hand Mohammed aanvallen. Laat hen dan met de zwaard Zijn bloed vergieten. Zo is het dan niet mogelijk om te bepalen wie de moord heeft gepleegd. Dit zorgt er dan voor dat ze de schadevergoeding moeten accepteren. Wij zullen dan die betalen en van het probleem af zijn." Ook de duivel vondt dat een goed idee en hij zette iedereen aan om te handelen.[101]

Terwijl de ongelovigen met de voorbereidingen hiervoor bezig waren gaf Allah de Verhevene Zijn Boodschapper de opdracht om de hidjra te doen. Djibril kwam de Profeet vertellen over de beslissing van de ongelovigen en vertelde Hem niet te slapen in zijn eigen bed. Onze Geliefde Profeet vertelde Ali om in zijn bed te slapen en de goederen die bij Hem in bewaring waren gegeven terug te geven aan de rechtmatige eigenaars, Hij zei tegen hem: "Slaap deze nacht in mijn bed, trek deze vest van me over je heen! Wees niet

[101] Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 124; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 227.

bang, er zal niets met jou gebeuren".

Ali de Gezegende deed wat de Profeet hem had opgedragen. Hij was bereid om zonder vrees zijn eigen leven te geven in plaats van de Geliefde van Allah.

De nacht van de hidjra omsingelden de ongelovigen het Huis der Geluk van onze Profeet. Onze Profeet verliet Zijn gezegende huis. Hij reciteerde uit soerat Jasin de eerste tien verzen en pakte een handvol aarde van de grond die hij gooide naar het hoofd van de ongelovigen. Volgens de overlevering zijn al de personen die door deze aarde op het hoofd geraakt zijn, tijdens de oorlog van Badr omgebracht. De Boodschapper van Allah liep tussen hen door en kwam aan in het huis van Abu Baqr. Niemand van de ongelovigen had Hem gezien.

Een poos later kwam iemand bij de ongelovigen en vroeg hen: "Waar wachten jullie op hier?" Zij antwoordden: "Op Mohammed, totdat Hij uit Zijn huis komt". Die persoon zei: "Ik zweer dat Mohammed tussen ons heen doorgelopen is en dat Hij een stuk aarde over onze hoofden strooide". De ongelovigen voelden aan hun hoofd. Inderdaad, ze hadden aarde in hun hoofden. Onmiddellijk vielen ze aan en vielen ze het huis binnen.

Ze zagen toen Ali de Gezegende in het bed van de Gezant van Allah liggen en vroegen hem waar de Profeet was. Ali de Gezegende zei dat hij dat niet wist. Zij deelden klappen uit aan Ali de Gezegende. Ze zetten een poos gevangen bij de Kaaba en lieten hem dn weer vrij. Ze gingen naar buiten en om de Gezant van Allah te vinden begonnen ze een zoektocht. [102]

Eerst gingen ze naar het huis van Abu Baqr en vroegen aan de dochter Asma van Abu Baqr. Toen ze geen antwoord kregen sloegen ze haar. Hoewel ze overal zochten, konden ze Hem niet vinden, ze werden hysterisch. De ergste onder hen, Abu Djahl, liet in Mekka en omgeving via stadsomroepers weten dat hij een beloning had van honderd kamelen had voor degene die de Profeet en Abu Baqr zou vinden en terugbrengen of informatie zou kunnen geven over hun plek. Een aantal mensen die zijn belofte hoorden en materieel gewin voor ogen hadden bestegen hun paarden om te gaan zoeken.

Toen de Gezant van Allah het huis van Abu Baqr vereerde en zei: "Er is toestemming voor mijn hidjra", reageerde Abu Baqr heel enthousiast en zei: "Mag ik mijn gezicht wrijven tegen de stof van uw voet oh Gezant van Allah!...Mag ik ook mee?" Onze Effendi antwoordde: "Ja...". Siddiq de Gezegende huilde van blijdschap. Tussen zijn tranen door zei hij: "Moge mijn moeder, vader, mijn leven voor U verloren gaan oh Gezant van Allah! De kamelen zijn gereed. Accepteer alstublieft welke U maar wil". De sultan der werelden

102 Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,II, 309.

zei: "Ik zal een kameel die niet van mij is, niet bestijgen. (Alleen) tegen betaling kan ik het accepteren". Bij zo een absoluut gebod kon Siddiq de Gezegende niks anders doen dan het bedrag te noemen van de kameel.

Abu Baqr de Gezegende, had ook een gids geregeld tegen betaling, Abdoollah bin Oeraykit genaamd, die bekend stond om zijn ervaring als gids, hij zou dan ook deze twee mensen helpen, Abu Baqr vroeg hem om de kamelen na drie dagen naar een grot in de gebergte Sawr te brengen. Op de 27ste van de maand Safer, op een donderdag, gingen onze Profeet en Abu Baqr, met een beetje eten dat ze bij zich hadden, op weg. Abu Baqr draaide om de Profeet heen, hij ging soms naar links, soms naar rechts, soms naar voren en soms naar achteren. Toen de Profeet vroeg waarom hij dat deed, antwoordde hij: "Ik wil een gevaar dat van de omgeving kan komen verhinderen. Als er iets gebeurt dat schade kan opleveren, laat dat dan bij mij gebeuren. Ik ben bereid om mijn leven voor Uw hoogwaardige leven op te geven oh Gezant van Allah!". De Zon der werelden antwoordde: "Oh Aba Baqr! Zou je willen dat een gevaar die mij zou treffen, in plaats van mij, jou treft?" Siddiq de Gezegende antwoordde: "Ja, oh Gezant van Allah! Ik zweer bij Allah de Verhevene die U met de ware religie en als ware Profeet heeft gezonden, ik zou willen dat een gevaar die U zou treffen veel liever mij treft dan U."[103]

De sandalen van onze Geliefde Profeet waren strak, daarom gingen ze onderweg ook kapot waardoor zijn gezegende voeten werden verwond, hij kon bijna niet meer lopen. Met veel moeite klommen ze de berg op en bereikten ze de grot. Toen ze bij de ingang van de grot aankwamen zei Abu Baqr: "Bij Allah oh Gezant van Allah, gaat U niet naar binnen! Laat mij naar binnen gaan en kijken of er binnen gevaarlijke dingen zijn, laat dat mij overkomen, laat Uw gezegende persoon verschoond blijven van verdriet of van pijn" en hij ging naar binnen. Hij maakte het binnen schoon. Er waren links en rechts vele gaten verschillend in grootte. Hij scheurde zijn kleedstuk en dichtte de gaten, maar er blijf er een over. Die dichtte hij met zijn hiel en nodigde daarna de Gezant van Allah uit om binnet te komen.

Onze Profeet sallallahoe aleyhi wa sallaam ging naar binnen, hij legde zijn gezegende hoofd op de schoot van Abu Baqr en sliep. Op dat moment werd de voet van Abu Baqr de Gezegende gebeten door een slang. Om de Gezant van Allah niet te wekken toonde hij geduld en gaf geen kik. Maar de traan uit zijn oog viel op het gezegende gezicht van de Boodschapper van Allah, die vroeg: "Wat is er gebeurd Abaa Baqr?".

Abu Baqr antwoordde: "Een slang heeft in mijn voet gebeten waarmee ik het gat had

---

103 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 230; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, XXX, 78.

gedicht." De Gezant van Allah, smeerde op het wond van Abu Baqr vocht uit zijn mond, het wond genas onmiddellijk en hij had geen pijn meer.

Toen de Gezant van Allah en Abu Baqr binnen de grot zaten, waren de ongelovigen die de sporen hadden gevolgd bij de ingang van de grot gekomen. Ze zagen dat er een spinneweb bij de ingang was en dat twee duiven een nest hadden gebouwd. De spoorzoeker, Qoerz bin Alqaame zei: "welnu, hier houdt het spoor op". De ongelovigen zeiden: "Als zij daar naar binnen waren gegaan had de spinneweb bij de ingang kapot moeten zijn".

Sommigen van hen zeiden: "We zijn tot hier gekomen, laat iemand even binnen kijken!.." De ongelovige Oemajja bin Khalef zei daarop: "Hebben jullie geen greintje verstand? Er staat een spinneweb van zoveel lagen bij de ingang en jullie zeggen dat we naar binnen moeten om te kijken, wat hebben wij daar te zoeken? Ik zweer dat deze spin zijn web al voor de geboorte van Mohammed heeft gebouwd.". Terwijl de ongelovigen bij de ingang discussieerden raakte binnen Abu Baqr de Gezegende in paniek en zei: "Oh Gezant van Allah! Bij Allah, ik ben niet bang voor mijn eigen leven. Maar als er iets gebeurt met Uw hoogwaardige persoonlijkheid, daar ben ik bang voor. Ik ben maar een enkeling, als ik gedood wordt zal er niks veranderen. Echter, als U iets aangedaan wordt dan zal de totale oemma vergaan, de religie in elkaar vallen". De sultan van het Universum zei toen de volgende gedenkwaardige woorden: "Oh Abaa Baqr! Wees niet bedroefd!.. Ongetwijfeld is Allah met ons".

Abu Baqr al Siddiq zei: "Oh Gezant van Allah! Mijn leven is voor U! Als een van hen bukt en kijkt, kan hij ons zien.!". De Trots der Werelden antwoordde: "Oh Abaa Baqr! Twee personen, de derde is Allah. Wees niet verdrietig!.. De Ware Schepper is met ons". De ongelovigen maakten rechtsomkeert zonder te kijken.[104]

Allah de Verhevene vertelt hierover in de Koran het volgende, in betekenis: "Indien jullie Hem (Mijn geliefde) niet helpen, (gedenk dan dat moment dat) de ongelovigen Hem verdreven (uit Mekka) als tweede van de twee (samen met Abu Baqr de gezegende), (en dat toen hij zich bevond op de berg Sawr) in de grot, Allah de Verhevene Hem (Zijn Boodschapper) had geholpen. Toen zei Hij tegen zijn vriend (tegen Abu Baqr al Siddiq): "Wees niet bedroefd, de hulp en de overwinning van Allah is zeer zeker met ons". Allah de Verhevene, liet hierop Zijn rust over Hem dalen en versterkte Hem (Zijn geliefde) met onzichtbare (geestelijke) legers en deed de ongelovigen in hun ongeloof zinken. Het woord van eenheid van Allah de Verhevene is daarentegen zeer hoog. Allah de Verhevene is absoluut de overwinnaar. Hij is de enige beslisser en bezitter van wijsheid." (soerat al

---

104 Muslim,"Fezaailoo's-Sahaabah" 1; Tirmidhi, "Taefseeroo'l-Qur'an"10; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 228; İbn Aebie Shaybah, *al-Moosannaef*, VII, 471; VIII, 459.

Tawba:40)[105]

Onze geliefde Profeet en Abu Baqr de Gezegende verbleven drie dagen en nachten in de grot. Abdoollah, de zoon van Abu Baqr de Gezegende, kwam in de nacht naar de grot en berichtte over wat hij in Mekka hoorde. Zijn slaaf die hij had vrijgelaten, Aamir bin Foekhajra bracht ’s-nachts melk en wiste de sporen.

Onze geliefde Profeet die de vierde dag de grot verliet, besteeg zijn kameel die Qoeswa heette. Volgens een overlevering liet hij Abu Baqr achter zich op de kameel zitten. Op de andere kameel gingen Aamir bin Foekhajra en Abdoollah bin Oerajqit zitten. De Effendi der werelden sallallahoe aleyhi wa sallaam, verliet Mekka al Moeqarramah, de meest waardevolle oord der oorden die door Allah de Verhevene is geprezen, zijn vaderland. Hij draaide zijn kamel richting Haram al Shaarif en op een verdrietige toon zei hij: "Bij Allah! Jij bent de beste der oorden die door Allah de Verhevene is geschapen en de meest geliefde oord voor Allah! Als ik niet verdreven was zou ik jou nooit verlaten. Er is voor mij geen andere oord die veel warmer is en veel mooier is. Als mijn volk mij niet had verdreven, was ik nooit weggegaan en had ik nooit een andere oord gezocht of gevonden om me te vestigen."

0p dat moment daalde Djibril aleyhissalaam en vroeg: "Oh Boodschapper van Allah! Verlang je zo naar je vaderland, mis je het?" Onze Effendi zei: "Ja, ik hou van mijn land!". Djibril aleyhissalaam reciteerde dan vers 85 van soerat al Qasas waarin het heugelijke nieuws staat dat hij op het eind terug zal keren naar Mekka en troostte de gewonde, gezegende hart van hem.

De reis verliep rustig. De ongelovigen konden hem niet vinden terwijl ze overal zochten. De Ware Schepper beschermde Zijn Geliefde van hun kwaad. Toen de Gezant van Allah bij een plek genaamd Qudaayd kwam, stopte hij bij de tent van een vrouw die Oemml Maa’bed heette. Zij stond bekend om haar vrijgevigheid, rationeel vermogen en kuisheid. Hij wilde iets te eten kopen, dadels of zelfs vlees. Oemm Maa’bed zei: “Als ik het had zou ik het jullie zelf geven en niet verkopen tegen betaling. We hebben niets in handen vanwege de droogte en moeilijkte tijden." "Is er wel melk?” vroeg de Gezant van Allah; "Ook dat hebben we niet. De schapen zijn zwak en steriel" antwoordde zij. De sultan van het Universum sallallahoe aleyhi wa sallaam wees op een schaap die bij de tent stond en zei: "Oh Oemm Maa'bed! Waarom is deze schaap hier vastgebonden?" Zij antwoordde: "Hij is erg ziek en zwak, daarom is hij achtergebleven van de kudde. Hij is te zwak om met de kudde mee te gaan." "Zou hij melk hebben? Geef je mij toestemming om hem te melken?" vroeg de Profeet; "Moge mijn moeder en vader voor u geofferd worden,

105 at-Taubah 9/40.

hij heeft geen melk maar natuurlijk mag u hem melken, dat is geen enkel probleem" antwoordde Oemm Maa'bed. De Gezant van Allah ging bij de schaap staan, hij noemde de namen van Allah, hij deed een smeekbede voor overvloed, daarna wreef hij met zijn gezegende hand over de uier van de schaap. Op dat moment vulde deze zich met melk en begon te lopen. Ze haalden gelijk bakken om de melk op te vangen. Eerst gaf hij het aan Oemm Maa'bed om te drinken. Na haar, gaf hij het aan Aboe Baqr en de anderen. Zij dronken totdat ze verzadigd waren. Aan het eind dronk hij zelf. Daarna wreef hij weer over de uier van de schaap en vroeg om de grootste bak te halen die in de tent aanwezig was, die vulde hij ook met melk en gaf het aan Oemm Maa'bed.

Toen zij de tent verlieten kwam de man van Oemm Maa'bed thuis en hij zag de melk. Natuurlijk was hij nieuwsgierig en vroeg waar die vandaan kwam. Oemm Maa'bed vertelde: "Een gezegende persoon vereerde ons huis. Wat je ziet komt door zijn zegening en door zijn baraqah" "Kan je hem beschrijven? Hoe was hij en hoe zag hij eruit?" vroeg hij.

Oemm Maa'bed antwoordde: "De gezegende persoon die ik zag bezat een grote schoonheid en hij was vriendelijk. Hij had een kleine rode gloed in zijn ogen, zijn stem was zeer mooi. Zijn gezegende wimpers waren lang. Het wit van zijn ogen was zeer wit en het zwart zeer zwart, hij was van god's wege voorzien van oogschaduw. Zijn haren waren zwart, zijn baard dik. Hij dwong respect af met zijn houding als hij niet sprak en als hij sprak glimlachte hij, de woorden waren als parels die een voor een uit zijn mond kwamen. Van veraf leek hij zeer imposant, van dichterbij was hij zeer bekoorlijk en aantrekkelijk. De mensen bij hem deden hun uiterste best om te doen wat hij zei." Zij ging verder met nog meer zaken die haar opgevallen waren. Haar man die dit allemaal in verbazing aanhoorde reageerde: "Ik zweer dat dit de man is die de Quraishi zoeken. Als ik hem had ontmoet, was ik zijn dienaar geworden en had ik hem nooit verlaten." Volgens een overlevering leefde die schaap nog achttien jaar. Met de baraqah van de Gezant van Allah gaf hij dag en nacht melk. De man van Oemm Maa'bed ging achter de Gezant van Allah aan en bereikte hem bij het Rim vallei, hij sprak de geloofsbelijdenis uit en werd Moslim. Ook Oemm Maa'bed werd Moslim.[106]

1.56 Soeraqa bin Maliq

De ongelovigen waren voortdurend op zoek naar Mohammed aleyhissalaam en Abu Baqr de gezegende die al onderweg waren naar Medina. Indien ze hen niet zouden vinden, zou er voor hen een zeer groot gevaar ontstaan. Ze dachten namelijk dat de

---

106 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 230.

Moslims een "islamitische Staat" zouden oprichten en op korte termijn hen van de wereld doen verdwijnen. Hierdoor zetten de ongelovigen alles op het spel. Ze beloofden naast honderd kamelen ook ontelbare bezittingen en heel veel geld aan degene die de Profeet en de gezegende Abu Baqr zou vinden en terug zou brengen of zou doden. Dit bericht verspreidde zich ook onder de zonen van Moedlidj waartoe Soeraqa bin Maliq ook behoorde. Soeraqa bin Maliq was een goede padvinder en was heel goed in het vinden van sporen. Hij vondt dit bericht daarom erg interessant.

De zonen van Moedlidj waren op een Dinsdag bijeen gekomen in het gebied waar Soeraqa bin Maliq ook woonde en dat Qoedayd heette. Bij deze bijeenkomst was Soeraqa bin Maliq ook aanwezig. Op dat moment kwam iemand van de Quraish en zei tegen Soeraqa: “Oh Soeraqa! Bij Allah, ik zag zojuist een groep van drie personen die richting de kust ging. Waarschijnlijk waren dat Mohammed en zijn Ashab” Soeraqa begreep waar het om ging. Maar omdat er een grote beloning uitgeloofd was wilde hij dat zelf hebben. Hij wilde daarom niet dat anderen wisten waar ze waren. Hij zei dan ook: "Nee, de mensen die jij gezien hebt, zijn die en die. Zij zijn zojuist hier voorbij gegaan. Ook wij hebben hen gezien" en deed alsof hij er geen belang aan hechtte.

Soeraqa bin Maliq wachtte nog even. Zonder aandacht te trekken ging hij naar zijn huis. Tegen zijn dienaar zei hij dat hij zijn paard en wapens moest pakken en achter het vallei op hem moest wachten. Hijzelf nam ook zijn speer en om het sprankelen ervan niet te laten zien draaide hij het om. Hij zette zijn paard tot een draf. Hij ging op weg en uiteindelijk vond hij hun spoor. Toen hij dichterbij kwam konden ze elkaar goed zien. Soeraqa kon zelfs het Koranreciet van de Profeet horen. Echter, de meest gezegende Profeet aller tijden keek niet achterom. Wanneer de gezegende Aboe Baqr achterom keek, zag hij Soeraqa en raakte in paniek. Onze Profeet zei tegen hem, zoals in het grot: "Wees niet bedroefd, Allah de Gezegende is met ons" .

Volgens de overlevering van Boekhari, zag de gezegende Aboe Baqr dat een ruiter naar hen toe kwam op snelle vaart en vertelde dit aan de Profeet, onze Profeet maakte een smeekbede en zei: “Mijn Heer, laat hem vallen”. Volgens een andere overlevering begon de gezegende Aboe Baqr te huilen toen Soeraqa hen zeer dicht naderde. De meest geprezen Profeet vroeg waarom hij huilde, waarop hij antwoordde: “Bij Allah, ik huil niet omdat ik bang ben voor mezelf, ik huil omdat ik vrees dat U iets aangedaan wordt”.

Soeraqa naderde onze Profeet zo ver dat hij Hem kon aanvallen. “Oh Mohammed! Wie gaat jou vandaag beschermen tegen mij!” zei hij. De trots van het universum antwoordde: "Ik zal worden beschermd door de Almachtige die Djabbaar en Qahhaar heet”. 0p dat moment zakten de benen van de paaard van Soeraqa tot aan de knieen in de grond. Hij redde zich hieruit en begon weer aan te vallen maar dit keer zakten de benen

weer maar dieper in de grond. Soeraqa deed zijn best maar hoe hard hij het ook probeerde het lukte hem niet om de paard te bevrijden. Hij kon niets meer doen. Toen hij geen mogelijkheid meer zag, begon hij te smeken bij de Gezant van Allah die medelijden en barmhartigheid in zich heeft. De Gezant van Allah die alle volkomenheden en goed moraal in zich heeft accepteerde zijn verzoek. Soeraqa bleef zeggen: "Oh Mohammed! Ik besef dat je beschermd wordt. Doe voor mij een smeekbede zodat ik gered wordt. Hierna zal ik jou absoluut niet meer lastig vallen. De anderen die achter jou aankomen zal ik ook niet over jou vertellen". De Effendi van het Universum riep Zijn Heer aan: "Oh Mijn Heer! Indien hij oprecht is in wat hij zegt, red hem en zijn paard". Allah de Verhevene, gaf gehoor aan zijn smeekbede.

Het paard van Soeraqa bin Maliq kwam pas na deze smeekbede van de profeet uit het gat waarin hij was gezakt. Op dat moment steeg er naar de hemel een soort van rook uit de plek waar de been van het paard vastgezeten had. Soeraqa stond met verbazing te kijken en door deze gebeurtenissen begreep hij dat Mohammed aleyhissalaam constant in bescherming was. Hij was getuige geweest van veel dingen. Hij zei toen: "Oh Mohammed! Ik ben Soeraqa bin Maliq! Twijfelt u alstublieft niet aan mij. Ik beloof U. Hierna zal ik nooit meer iets doen dat u niet aanstaat. Uw volk heeft een grote beloning toegezegd voor degene die u en uw vrienden te pakken nemen" en hij vertelde over alles wat de ongelovigen van Quraish van plan waren te doen. Hij wilde de Profeet zelfs proviand voor onderweg en een kameel geven maar onze geliefde Profeet accepteerde dat niet. Hij zei tegen hem: "Oh Soeraqa! Zolang jij de Islam niet accepteert zal ik jouw kameel en proviand niet accepteren. Het is voldoende als je zwijgt over ons.".

Volgens een overlevering van 1bn- al Sa'd zegt Soeraqa tegen onze Profeet om hem te vertellen wat hij van hem wil. Onze Profeet zegt dan tegen hem: "Blijf in je land. Voorkom dat anderen ons inhalen en vinden".

Als Allah de Verhevene het wilde gebeurde alles. Wonderbaarlijke gebeurtenissen die wij niet met onze ratio kunnen vatten gebeuren er indien er oprecht vertrouwen is in Allah en indien er naar Zijn tevredenheid geleefd wordt. Soeraqa die met de houding van een leeuw die brult op weg ging en ervan zeker was dat hij de Gezant van Allah zou doden en de grote beloning zou krijgen, was nu veranderd in een verlegen, gehoorzaam kindje. Allah de Verhevene die tot alles in staat is, had het hart van Soeraqa veranderd in de richting van goedheid omdat Hij niet wilde dat Zijn geliefde iets aangedaan werd. Natuurlijk zou Allah de Verhevene, Zijn geliefde niet alleen laten. Hij was en is namelijk Zijn geliefde Profeet die Hij als erbarmen voor de mensheid, ter redding van hun leven op arde en in het hiernamaals, voor hun geluk en welzijn, had gezonden. Soeraqa ging hierna

onmiddellijk terug. Hij zweeg over alles wat hij had meegemaakt.[107]

1.57 Blijdschap! Blijdschap! De Sultan van het Universum komt!..

Onze Profeet, de gezegende Aboe Baqr, Aamir bin Foekhayra en hun gids Abdoollah bin Oerayqit, "kwamen het eerste jaar van de Hidjra, de achtste van de maand Rabi al awwal op Maandag (622 n. Chr, op 20 September) tegen de ochtend aan in het dorp "Qoeba". Deze dag is voor de Moslims het begin van het Nieuwe Zonnejaar geworden. Ze verbleven in het huis van een Moslim met de naam Qoelthoem bin Hidm. Hier bouwden ze de eerste moskee. In het vallei van Qoeba werd het eerste Vrijdaggebed verricht en de eerste khoetba uitgesproken. Over de moskee in Qoeba wordt in een van de verzen met lof genoemd, in betekenis staat er het volgende: "...moskee waarvan het fundament met taqwa (diepe vroomheid) is gelegd"[108] (Soerat al Taubah, vers 108).

In de tussentijd ging de gezegende Ali die in Mekka was gebleven bij de Kaaba op de plek zitten waar de gezant van Allah altijd zat. In opdracht van de Profeet riep hij: “wie heeft er een waar gestald bij de Profeet, kom en haal die op!". Iedereen kwam en noemde de kenmerken van zijn waar en nam die mee. Op deze wijze werd alles dat in bewaring was gegeven aan de Profeet terug gegeven aan de eigenaars.

De Ashaab die in Mekka al Moeqarrama was achtergebleven, zochten bescherming bij de gezegende Ali. Zolang het huis der geluk van de gezant van Allah in Mekka was, bleef Ali daar logeren. Na een tijd gebood de Profeet dat zijn huis naar Medina al Moenawwara overgeplaatst moest worden.

De gezegende Ali, oftewel de Leeuw van Allah, ging naar de ongelovigen van Qoeraish en zei tegen hen "Met de toestemming van Allah (Inshaallaah) de Verhevene ga ik morgen naar Medina al Moenawwara. Hebben jullie iets te zeggen? Zegt het, nu ik hier nog ben". . Ze bogen allen hun hoofden en zeiden helemaal niets. De volgende ochtend pakte Ali de gezegende de spullen van de Profeet in, en met de Ahl al Bayt (huisgenoten) van de gezant van Allah en zijn eigen verwanten ging hij op weg. Hij ontmoette de gezant van Allah in Qoeba, zijn voeten waren opgezwollen en bebloed. Overdag verstopte hij zich en in de nacht liep hij door maar aan het einde van deze reis was hij zo uitgeput dat hij zich niet kon tonen aan de gezant van Allah. Toen de Profeet hiervan hoorde ging hij zelf naar Ali toe, wanneer hij Ali zo zag had hij medelijden met hem; hij omhelsde zijn geliefde achterneef (zoon van zijn oom) die vele ontberingen had geleden en met zijn gezegende handen had hij over de voeten van Ali gewreven waarbij hij een smeekbede deed voor zijn

107 Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 489; Ibn Abee Shaybah, al-Moosannaf, IV, 424.

108 at-Taubah 9/108.

herstel en gezondheid. Er is bovendien een overlevering waarin wordt gezegd dat op grond van deze overgave van Ali de gezegende, het volgende vers is geopenbaard: "Er zijn tussen de mensen zulke erbij die voor de tevredenheid van Allah hun ego's opofferen" (Soerat al Baqara, vers 207).[109]

De Ashaab al Qiraam (de gezegende volgelingen) die eerder naar Medina waren vertrokken en de Moslims van Medina wachtten in spanning en vol enthousiasme op de Profeet sinds dat ze gehoord hadden dat de gezegende Profeet Mekka had verlaten voor de hidjra. Ze hadden dan ook in de omgeving van Medina, in de voorgebieden, wachters gepost die met smart wachtten op de Profeet die zou komen om hun stad te vereren, zodat ze hem konden verwelkomen. Vol verwachting en met blijdschap wachtten ze op zijn komst. Degenen die aangestoken waren met het vuur van zijn liefde, hadden hun ogen gericht op de horizon en wachtten dagenlang zoals het uitgedroogde woestijn wacht op water, het verlangen was zo groot. Plotseling was daar een luide oproep: "Ze komen eraan! Ze komen eraan!...". Degenen die dit hoorden, richtten hun ogen op het warme woestijn en zochten hen met hun ogen. Jaa!...Jaaa!... Ook zij hadden gezien dat zij, ondanks de verzengende hitte, met een grote waardigheid hen benaderden. In blijdschap riepen ze naar elkaar: "Blijdschap en heugelijk nieuws!... Blijdschap!... De Gezant van Allah komt!... Onze Profeet komt!...Wees blij oh mensen van Medina. Viert feest! De Geliefde van Allah komt eraan!...Onze trots komt eraan!...". Dit bericht bereikte onmiddellijk de straten van Medina. Van de jongste tot de oudste, van zeven tot zeventig jaar, iedereen had op dit ongelooflijk goede nieuws gewacht. Iedereen in Medina trok zijn of haar mooiste kleding aan en renden om de Effendi der werelden op te wachten. De geluiden van Taqbir (aanroepen van Allah met: Allahoeaqbar!) galmde overal, tranen van blijdschap stroomden. Er was een sfeer van verdriet en geluk en Medina beleefde zijn mooiste dag in zijn historie. Aan de ene kant degenen die een beloning hadden uitgeloofd voor degene die hem doodt die de Geliefde van Allah is en als "de meest betrouwbare (al Amiin)" bekend stond; aan de andere kant degenen die stonden te trappelen om Hem en Zijn vrienden te omarmen, te beschermen en indien nodig hiervoor hun leven op te offeren. De mensen in Medina wilden zo snel mogelijk de verlichte schoonheid van onze geliefde profeet aanschouwen. Medina had sinds het Medina was geworden nog nooit zo een heugelijke, gezegende moment meegemaakt. Dit was een feest dat tot die dag nog nooit was beleefd. Op deze feestdag die zijn weerga niet kende en nooit zou kennen, zongen de kinderen en vrouwen de volgende liederen:

109 al-Baqarah 2/207.

"Tale'al-badroe aleyna,

Min saeniyyat-il-wada',

Wadjab asshoeqroe aleyna,

Ma dae'allahi da'i.

Ajjoehal mab'oesoe fina, Dji'ta bil amr-il moetaa!... "

Vanuit het gebergte van Sanijjat al Wada, is de Maan opgekomen over ons,

Telkens als hij uitnodigt voor de Waarheid, is dankbaarheid verplicht voor ons.

U bent naar ons gezonden, u heeft de geboden van Allah meegebracht,

Wees welkom in Medina, Uw oproep is voor ons allen een eer en pracht.

Wij zijn volgeraakt met geschenken en giften die u bracht, verlost van het oude,

Verzadigd zijn wij met Uw liefde, we zijn overgegaan van verlies naar profijt en winst.

De maan die de duisternis wegvaagt, zegt, "zegt tot degenen die in vrede zijn,

Oefen geen onderdrukking uit op degenen die achter Mohammed zijn".

Met zijn allen hebben we stellig beloofd, op de grote dag van de gelofte,

Waarheid is altijd ons pad, verloochening en ontrouw past niet in onze religie.

Bij Allah, ik zal het nooit vergeten, er was geen dag zonder verdriet,

Je bent getuige oh ster van Amn, je trouw en liefde was in overvloed.

"Welkom oh gezant van Allah." "Kom naar ons huis oh gezant van Allah", dit waren

wensen die overal klonken. Sommige vooraanstaanden van Medina pakten de kameel Qoeswa bij zijn manen en zeiden: "Oh gezant van Allah! Komt u alstublieft naar ons toe...". Tegen hen zei Hij: "Laten jullie de manen van mijn kameel los, hij handelt in opdracht. Het huis waarvoor hij knielt zal het huis zijn waar ik als gast zal verblijven!". Iedereen was in grote spanning en nieuwsgierigheid. Waar zou Qoeswa neerknielen? Qoeswa liep door, richting het centrum van Medina, elk huis waar ze langs kwamen smeekten de eigenaren: "Oh gezant van Allah! Vereer ons huis, vereer ons huis!" Onze Profeet glimlachte naar hen en zei: "Open het pad van de kameel! Hij heeft een opdracht gekregen en weet waar hij moet neerknielen". Qoeswa knielde eindelijk neer, op de plek waar nu de deur is van de gezegende Masjid al Sharif van onze Profeet. De gezant van Allah stapte niet af. Het dier stond opnieuw op en begon weer te lopen. Hij stopte op de oude plek en stond niet meer op. Hierop stapte de gezant van Allah van zijn kameel en zei: "Inshaallah zal dit ons plek zijn" en Hij vroeg: "Wiens huis is dit?" "Oh gezant van Allah! het is van de zonen van Amr, Soehajl en Sahl" werd er geantwoord. Deze kinderen waren weeskinderen. Onze profeet vroeg: "Wiens huis van onze verwanten is hier het dichtst in de buurt?". De moeder van Abdoelmoettalib, de grootvader van onze Profeet behoorde namelijk tot de zonen van Neddjaar. De gezegende Khalid bin Zayd Aboe Ajjoeb al Ansar riep in blijdschap: "Oh Boodschapper van Allah! Mijn huis is het dichtst in de buurt. Dit is mijn huis en dit is de deur ervan" en hij liet het in grote blijdschap zien. Hij verloste de kameel Qoeswa van zijn vracht en verwelkomde onze Profeet.

De Moslims in Medina en de Moslims die de hidjra hadden gedaan (Moehadjir), waren zeer verheugd over de hidjra van onze Profeet.

Uw geest is een weergave van het licht van de Schepper, oh Gezant van Allah
Uw schoonheid overtreft alles, met de tong is zij onbeschrijfbaar oh Gezant van Allah

Uw lichaam van barmhartigheid vaagde de duisternis van ongeloof weg
Alle gelovigen zijn hiervan het levende bewijs, oh Gezant van Allah

In de bloemengaard van de profeetschap bent U als roos
De enige die als laatste door de Ware is gezonden, oh Gezant van Allah

Schenk Mij, oh bewijs van de Schepper en de grote geschenk van Allah
Uw ingevingen zijn een genezing voor de kwalen van Nadjib, oh Gezant van Allah.

SULTAN III. AHMED (NADJIB)

DE PERIODE VAN MEDINA AL MOENAWWARA

Met de hidjra van onze geliefde Profeet naar Medina in het tiende jaar van zijn profeetschap, op de 12e van Rabi al awwal, in het jaar 622 n. Chr., begon de periode in Medina die tien jaar zou duren.

Toen onze Profeet het huis betrok van Khalid bin Zayd Aboe Ajjoeb al Ansaar, koos hij ervoor om in de benedenverdieping te wonen en hij vestigde zich daar. Op deze wijze was de eer om de Effendi van het Universum als gast te mogen ontvangen, deze gezegende persoon ten deel gevallen.

De gezegende Khalid vertelde het volgende: "Toen de gezant van Allah mijn huis vereerde, koos hij ervoor om in de beneden verdieping te wonen. Wij woonden op de bovenverdieping maar hier treurden wij om. Op een dag zei ik tegen Hem: "Moge ik mijn

moeder en vader voor U opofferen oh Gezant van Allah! Het feit dat u beneden woont en ik boven, valt mij zwaar. Mijn hart doet zeer. Dit is voor mij zeer zwaar. Alstublieft, wilt u de bovenste woning betrekken en staat u ons alstublieft om beneden te wonen." Hierop zei de gezant van Allah: "Oh Abaa Ajjoeb! Het is voor ons veel beter als wij in de benedenwoning blijven wonen". Het was makkelijker om de bezoekers te ontvangen die bleven komen. Wij bleven dan ook boven wonen.

Op een dag brak onze waterkan. Wij vreesden dat het water dat uit de gebroken waterkan stroomde, op de gezant van Allah zou druppelen en hem zou storen en daarom legden we ons enige dekbed onmniddellijk op het water."

Aboe Ajjoeb al Ansari vond het heel erg om boven te wonen. Uiteindelijk lukte het hem om naar de benedenverdieping te verhuizen en de gezant van Allah naar boven te laten verhuizen. Aboe Ajjoeb zegt het volgende: "Wij maakten altijd avondeten klaar en stuurden die naar de gezant van Allah. Als hij dan het eten terugstuurde onderzochten ik en mijn vrouw, Oemm Ajjoeb, de plekken die de gezant van Allah met zijn handen had aangeraakt, we aten van die plekken en hiermee raakten wij voldaan. Weer op een avond hadden we eten klaargemaakt en naar hem gestuurd, het eten was met uien of knoflook bereid, de Gezant van Allah had het eten teruggestuurd. Toen ik zag dat hij er niet van had gegeten, vond ik het heel erg en ging naar hem toe. Ik zei tegen hem: “Oh Gezant van Allah! Moge ik mijn moeder en vader voor U opofferen! U heeft het avondeten teruggestuurd. Maar daarop heb ik uw sporen niet gezien. Ik en Oemm Ajjoeb onderzoeken bij elk avondeten de plekken die u heeft aangeraakt om daarmee voldaan te raken". De Gezant van Allah sallallahoe aleyhi wa salaam antwoordde: "Ik rook een geur in dit eten. Daarom heb ik er niet van gegeten. Ik ben een persoon die met de engelen praat." "Is dit eten haram?" vroeg ik toen. "Nee! Maar vanwege de geur vond ik het zelf niet prettig" antwoordde hij; "Hetgeen dat u niet prettig vindt, vind ik ook niet prettig!" zei ik. Onze Profeet antwoordde: "Jullie kunnen daarvan gewoon eten". Hierop aten wij gewoon van het eten maar we bereidden daarna nooit meer een maaltijd met knoflook of uien voor de Gezant van Allah.

Weer een keer bracht ik eten dat net genoeg was voor de Gezant van Allah en voor Aboe Baqr. De Gezant van Allah zei: "Oh Abaa Ajjoeb! Ga en nodig dertig mensen van de Ansaar uit". Ik was in gedachten bij het geringe voedsel en dacht dat de Gezant van Allah in de veronderstelling was dat er nog meer kwam, toen de Gezant van Allah weer zei: "Oh Abaa Ajjoeb! Nodig dertig personen uit van de Ansaar". Met duizend gedachten in mijn hoofd, nodigde ik dertig mensen van de Ansaar uit, ze kwamen en aten van dat eten en raakten vol. Ze begrepen dat het een wonder was, hun overtuiging raakte versterkt en zij legden weer een gelofte af. Daarna gingen ze.

Daarna zei de Gezant van Allah: "Ga en nodig zestig mensen uit". Ik zag dat het eten niet was verminderd, dit was een wonder, in blijdschap nodigde ik zestig mensen uit om bij de Gezant van Allah te komen. Zij kwamen en aten van dezelfde maaltijd. Zij bevestigden allen het wonder van de Gezant van Allah en gingen weer. Daarna zei de Gezant van Allah: "Nodig negentig mensen uit van de Ansaar". Ik nodigde ook die mensen uit. Zij kwamen en in opdracht van de Gezant van Allah gingen ze in groepen van tien zitten en aten. Zij allen zagen dit grote wonder. Kortom, honderdtachtig mensen hadden van de maaltijd die voor twee personen bereid was, gegeten. De maaltijd was echter onverminderd gebleven, alsof niemand deze had aangeroerd."[110]

1.58 De verbroedering van de Ansaar en de Moehadjirin

Onze Profeet maakte de Moehadjirin die de hidjra hadden gedaan en de Ansaar die hen in hun huizen hadden opgenomen tot broeders zodat de banden nog sterker werden. De gezegende Ali was als laatste overgebleven, hij dacht dat de gezant van Allah hem was vergeten en vroeg dan ook: "Oh Gezant van Allah! Bent U mij vergeten?". Op dat moment antwoordde de Effendi der Werelden: "Jij bent op de aarde en in het hiernamaals mijn broeder". Deze verbroedering had als basis behulpzaamheid op materieel en immaterieel gebied. Op deze wijze zou het verdriet door de afscheid van land, huis en haard, verwanten voor een deel verminderen. De Moslims in Medina hadden toch al, in de hoop om de religie van Allah na te kunnen leven en te kunnen verspreiden, hun Moehadjirin broeders die huis en haard hadden verlaten, met open armen ontvang en in hun huizen opgenomen; bovendien deden ze hun best om hen te op alle mogelijke gebieden te helpen. De instelling van deze verbroedering maakte de banden nog hechter. De Gezant van Allah had elk Moehadjir tot broeder gemaakt van een Ansaar die bij hem paste kwa karakter. Deze verbroedering ging zover dat zelfs de erfenis die van de vaders achterbleef verdeeld kon worden.[111]

Ieder persoon uit Medina deelde alles wat hij had, land, gaarden, tuinen, huizen, goederen, in tweeen en gaf met liefde de helft aan zijn Moehadjir broeder. Een van de Moehadjirin, Abdoerrahmaan bin Awf vertelde het volgende: "Toen wij naar Medina al Moenawware verhuisden, maakte de Gezant van Allah mij tot broeder met Sa'd bin Rebl. Hierop zei mijn broeder Sa'd, tegen mij: "Oh mijn broeder Abdoerrahman! Ik ben, qua bezit, de rijkste onder de Moslims in Medina. Ik heb mijn bezit in tweeen gedeeld, de helft

[110] Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 289.

[111] Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 238; Ibn Qaseer, al-Bidaayah, III, 226-229.

is van jou". Ik zei: "Moge Allah de Verhevene jou bezittingen zegenen en vermeerderen. Ik heb geen behoefte aan bezittingen. Breng mij alleen naar de markt waar jullie handel drijven, dat is voldoende".

Een opoffering als deze was alleen mogelijk door de broederschap van de Islam. Vanaf de periode van Adam aleyhissalaam hadden er talloze verhuizingen plaats gevonden. Maar een betekenisvolle als deze en een hoogwaardige hidjra was er nooit eerder geweest. Een liefdevolle verbroedering en integratie als deze, tussen degenen die van buiten waren gekomen en de lokale bevolking, was nog nooit eerder vertoond. Allah de Verhevene heeft dan ook aangegeven, in betekenis: "De Moe’min (sterk overtuigde Moslims) zijn niets anders dan broeders van elkaar".[112] (Soerat al Hoedjoerat, vers 10) Hiermee wordt verwezen naar het feit dat echte liefde en oprechte broederschap niet op basis van materiele profijt mogelijk is maar met overtuiging en overgave mogelijk is. Ashaab al Qiraam verwierf deze houding met maar een gesprek met de Gezant van Allah. De zegeningen en overvloed die uit het gezegende hart van de Geliefde Profeet als het ware stroomde, drong binnen in de harten van de Ashaab al Qiraam en als resultaat hiervan onstond er een enorme opoffering waarmee ze elkaar liefhadden en ieder individu zijn broeder boven zich stelde.

In deze nieuwe centrum van de Islam waren de Ansaar en Moehadjirin hand in hand en hart tot hart en met grote opoffering verklaarden zij zich bereid om te sterven voor de versterking van de Islam. Op deze wijze schaarden ze zich om de Gezant van Allah, ze hielden zich aan de basisprincipes van Islam en zo stelden zij een nieuw systeem op en bouwden aan een gelukkig leven. Voortaan had de Islam met de gebeurtenis van hidjra de eerste stap gezet richting de vorming van een "Staat". Medina al Moenawwara was dan ook de bakermat en het centrum geworden van de religie Islam.

In Medina leefden naast Ashaab al Qiraam ook Christenen, Joden en andere mensen die ongelovig waren en afgoden dienden. De Joden bestonden uit drie stammen, de Beni Qajnuqa, de Beni Quraijza en de Beni Naadir. Deze joden waren vijandig tegenover de Islam en vooral tegenover onze geliefde Profeet.

In de tussentijd zagen de ongelovigen in Mekka de gebeurtenis waarbij onze Profeet zijn Ashaab met elkaar liet verbroederen, als een grote gevaar voor zichzelf. Als zij in korte tijd niets zouden ondernemen, zouden de Moslims zich versterken en hen aanvallen om hun achtergelaten land, huizen en andere bezittingen terug te vorderen.... Met deze gedachten stuurden de Mekkaanse ongelovigen dreigbrieven naar de Moslims in Medina.

112 al-Hoodjooraat 49/10.

In een van de dreigbrieven stond het volgende: "Ongetwijfeld is er geen enkele Arabische stam geweest, waarmee wij in vijandigheid leven, die ons meer opgewonden heeft dan jullie. Jullie hadden namelijk een persoon die ons toebehoort aan ons moeten teruggeven maar jullie hebben hem geholpen en bescherming geboden. Dit is een zeer grote tekortkoming aan jullie zijde. Treedt terug, en laat hem over aan ons... Indien het met goed gaat, zullen wij degenen zijn die daarom zeer verheugd zullen zijn. Indien het tegenovergestelde gebeurt, is het aan ons om dat weer recht te zetten!...

De gezegende Ka'b bin Maliq reageerde op deze brief met een zeer mooie brief waarin hij vol lof schreef over onze Profeet.

De Mekkaanse ongelovigen schreven ook vergelijkbare dreigbrieven naar de Medinaanse ongelovigen. Tegen hen zeiden ze: "Indien jullie onze man niet verdrijven uit jullie stad of hem niet doden, zullen wij jullie aanvallen en jullie allen doden en jullie vrouwen tot onze dienaressen maken!...".

Hierop schaarden de Medinaanse ongelovigen zich om de huichelaar Abdoollah bin Oebajj en ze besloten om de Gezant van Allah iets aan te doen als de gelegenheid zich voordeed.

Toen de Moslims hiervan hoorden deden ze hun uiterste best om onze Geliefde Profeet te beschermen, ze schaarden zich om hem heen. De nachten konden ze niet naar buiten en ze konden ook niet meer slapen in hun huizen. Oebajj bin Ka'b vertelde het volgende: "Toen de Gezant van Allah en zijn Ashaab Medina vereerden, werden de Moslims doelwit van de vijandigheid van de ongelovige Arabische stammen. De Ashaab bewapende zich en hield de wacht tot in de ochtend."

De Ashaab al Qiraam was een lichaam geworden, in gevaarlijke situaties schoten ze hun Moslim broeders te hulp. De belangrijkste persoon was natuurlijk onze Profeet. De Gezant van Allah was, net zoals met vele andere goede eigenschappen, ook met moed de vooraanstaande. Op welke tijdstip dan ook, in de nacht of overdag, als er een oproep voor hulp gehoord werd, was onze Profeet de eerste die met zijn paard bliksemsnel op de plek arriveerde. Hij was dan ook degene die zijn Ashaab gerust stelde door hen te berichten dat er niets te vrezen viel.

1.59 Masjid-al Nabii

De Profeet sallallahoe aleyhi wa sallaam wilde, toen hij Medina vereerde, allereerst een masjid bouwen waarin hij zijn Ashaab kon onderwijzen en waarin en groupe gebedsdiensten verricht konden worden. Op dat moment kwam Djibril aleyhissalaam en zei: "Oh Gezant van Allah! Allah de Verhevene gebiedt U om voor Hem een bayt (masjid)

te bouwen van steen en klei". De Geliefde van de Schepper wilde daarom onmiddellijk, de plek waarop zijn kameel Qoeswa als eerste had geknield kopen van de eigenaaars. De eigenaars zeiden: "Oh Gezant van Allah! Wij verwachten de vergoeding ervoor alleen van de Ware Schepper. Die plek doen wij U kado omwille van de tevredenheid van Allah". Ze wilden graag de plek schenken. Echter, onze Profeet accepteerde dat niet en betaalde een royale vergoeding ervoor.[113]

Terwijl aan de ene kant de grond rechtgezet werd, werd aan de andere kant klei klaargezet en stenen en klei werden in vormen gesneden. Uiteindelijk werden alle voorbereidingen getroffen voor de fundering. De eerste steen werd door de geliefde profeet, onze Effendi sallallahoe aleyhi wa sallaam, in hoogst eigen persoon met zijn gezegende handen gelegd. Daarna gebood Hij: "Laat Aboe Baqr zijn steen naast de mijne leggen! Laat Omar zijn steen naast die van Aboe Baqr leggen! Othman moet zijn steen naast die van Omar leggen! Laat Ali zijn steen naast die van Othman leggen". Toen Zijn gebod werd opgevolgd zei Hij tegen de andere Ashaab al Qiraam: "Leggen jullie ook jullie stenen". Ook zij begonnen hun stenen te leggen.

Tijdens de bouw van de Masjid werkte iedereen, vooral onze Geliefde Profeet, zonder te stoppen. Hij droeg persoonlijk stenen en klei op zijn gezegende rug. Met de steen werd de fundering anderhalve meter verhoogd en daaroverheen werd er klei gelegd. Op een dag had onze geliefde Profeet klei op zijn rug gelegd en was het aan het wegdragen. Een van de leden van zijn Ashaab ging naar hem toe en zei met veel respect: "Oh Gezant van Allah! Wilt U mij toestaan om het klei op uw rug te dragen?". Onze Effendi, de zegel der Profeten, antwoordde hem met een nog grotere beleefdheid dat hij zelf nog meer behoefte had om goede daden te verrichten en hij gaf het klei niet. Hij adviseerde hem om ook zelf een andere stuk steen te gaan dragen.

De Gezant van Allah was ook een van degenen die heel veel werk verzetten tijdens de bouw van de Masjid al Nabii. Hij droeg de zwaarste stenen en zwaar ademend waarbij zijn gezegende borst op en neer ging van het zware werk, bracht hij de stenen bij de werkmeesters. Hij zette zijn Ashaab aan tot werk door te vertellen wat voor geschenken er klaar stonden voor degenen die deze stenen en klei droegen.

De Moslims die deze grote ijver van onze Effendi zagen, zetten zich met grote liefde tot werk. Ammaar bin Yassir droeg zelfs twee stenen, terwijl iedereen er maar een droeg, hij zei dat de ene steen voor de gezant van Allah was en de andere voor hemzelf. Onze Profeet die dit zag, kwam bij de gezegende Ammaar. Met zijn gezegende hand aaide hij

---

113 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 239.

over de rug van gezegende Ammaar en zei: “Oh zoon van Soemajja! Jij hebt twee adjr, (adjr is een onbeschrijfbare, spirituele waardering die staat tegenover een goede daad) de anderen een".

De muren van de Masjid waren heel snel klaar en de bovenkant van deze muren werden gedicht. Bovendien werden er twee kamers van klei voor de gezant van Allah gebouwd, deze kamers waren verbonden met de Masjid. Ook deze kamers werden gedicht met dadelstronken en dadelbladeren. (Deze kamers werden met de tijd verhoogd naar negen.) Na de bouw van de Masjid verhuisde de Profeet vanuit het huis van Khalid bin Zayd naar het huis dat voor hem was gebouwd.

1.60 De Dadelstronk Huilt

Onze Profeet sprak tijdens de Vrijdaggebeden zijn Khutba en steunde in de Masjid op een dadelstronk met de naam Hannáne. Later werd er een minbar gemaakt met drie treden. De Gezant van Allah en de Ashaab al Qiraam waren op een Vrijdag bij elkaar gekomen. Toen de Gezant van Allah voor het uitspreken van zijn Khutba zich wendde tot de nieuwe minbar, begon de dadelstronk waarop hij voorheen steunde te huilen. De toon waarop hij huilde en kreunde leek op die van een zwangere kameel en was voor iedere aanwezige hoorbaar. Iedereen van de Ashaab al Qiraam luisterde vol verbazing naar dit geluid. Hierop kwam de Effendi der Werelden van de minbar af en met zijn gezegende handen aaide hij de stronk, het gekreun stopte onmiddellijk. De aanwezige Ashaab die de liefde en toewijding van een droge stronk voor onze Profeet zag, begon te huilden.

In verband met deze gebeurtenis vertelt Anaas bin Maaliq het volgende: "De hele Masjid trilde met zijn gehuil" . Ibn-al Abi Wadaa vertelde het volgende: "De dadelstronk splijtte en bewoog van zijn plek. Toen de Gezant van Allah kwam en zijn gezegende hand erop legde werd hij stil".

Onze Profeet zei: "Bij Allah die mijn ego in zijn macht heeft, als ik hem niet had geaaid zou hij door zijn verlangen naar mij en door zijn verdriet erdoor tot aan de dag des oordeels op deze wijze huilen". Daarna werd de stronk in opdracht van de Gezant van Allah begraven.

Volgens een andere overlevering wordt het volgende verteld: De gezant van Allah wendde zich tot de dadelstronk en zei: "Als je wil zal ik je teruggeven aan de tuin waar je toe behoort. Zo kan je opnieuw tot leven komen en vruchten geven. Als je wil zal ik je planten in Djannat waar de geliefden van Allah van je vruchten zullen eten". De Gezant van Allah legde zijn oor bij de stronk te luister en hoorde het volgende: "Plant U mij alstublieft in Djannat zodat de geliefden van Allah van mij zullen eten en ik dan niet zal zijn

op een plek waar ik niet zal vergaan." Ook de aanwezigen hoorden dit verzoek van de dadelstronk. Hierop zei de Gezant van Allah tegen hem: "Ik zal doen wat jij wil". Daarna wendde hij zich tot zijn Ashaab en zei: "Hij gaf de voorkeur aan de eeuwige oord boven de vergankelijke oord (deze aarde)".

1.61 Zijn Huwelijk met Gezegende Aisha

Toen de trots van het Universum sallallahoe aleyhi wa sallaam, samen met de gezegende Aboe Baqr de hidjra deed, had hij zijn kinderen in Mekka achtergelaten. Een jaar na het sterven van gezegende Khadija was hij in Mekka met de gezegende Aisha verloofd. Volgens een hadith al sharif, overgeleverd door Imam Boekhari, vertelde gezegende Aisha het volgende: De Gezant van Allah zei tegen mij: "Oh Aisha! Jij bent mij twee keer in mijn droom getoond. Volgens mij had ik jou foto gezien op een stuk kleed van groene zijde en zei men tegen mij: "Degene op deze foto is jouw toekomstige echtgenote”." Na deze droom waren onze Profeet en gezegende Aisha verloofd. De bruiloft had echter nog niet plaatsgevonden. Onze gezegende moeder Aisha vertelt hierover het volgende:

"Toen de Gezant van Allah naar Medina verhuisde, liet hij ons en zijn dochters achter in Mekka. Toen hij Medina had vereerd, had hij zijn vrijgelaten slaaf Zayd bin Haritha en Aboe Rafi met twee kamelen en 500 dirham aan geld, om de benodigdheden te kunnen kopen, naar ons gezonden. Mijn vader had daar twee of drie kamelen bijgevoegd en Abdoollah bin Oerajlaat ook gestuurd om mijn moeder, mij en mijn zusje Esma met de kamelen op te halen. Hij had ook mijn broer Abdoollah een brief gestuurd met aanwijzingen. Ik, mijn moeder Oemm Roemaan en een van de dochters van de Gezant van Allah, de gezegende Zajnab, gingen met zijn allen op weg. Toen we in Qoebayd arriveerden, kocht Zayd met de 500 dirham nog drie kamelen. Talha bin Oebajdoellah voegde zich bij de groep. Toen we van Mina bij de plek dat Bayd heet arriveerden, vluchtte mijn kameel. Ik zat op de rug van mijn kameel, in het makhmil (speciaal beschut plek aangebracht op de rug van de kameel). Mijn moeder was ook bij mij. Mijn moeder zei: "Oh Help mijn lieve dochter, mijn lieve bruid?" en ze kreunde van verdriet. Allah de Verhevene, gaf rust aan onze kameel en redde ons. Uiteindelijk kwamen we aan in Medina. Ik steeg van mijn kameel, samen met het huisvolk van mijn vader. Het huisvolk van de Gezant van Allah steeg af voor de kamers bij de Masjid.” Onze gezegende moeder Aisha bleef een tijd wonen in het huis van haar vader, de gezegende Aboe Baqr. De gezegende Aboe Baqr vroeg op een dag aan de trots van het Universum: "Oh Gezant van Allah! Wat is het dat jou ervan weerhoudt om te trouwen met je toekomstige echtgenote?". De Gezant van Allah antwoordde: "De bruidsschat (Maahir) houdt mij tegen". De gezegende Aboe Baqr

stuurde daarop geld naar de Gezant van Allah om te gebruiken voor de bruidsschat.[114]

Hierna kon de bruiloft van onze gezegende moeder Aisha plaats hebben. Onze Profeet was toen vijfenvijftig jaar. De gezegende Aisha was zeer intelligent en zeer getalenteerd, zij kon gebeurtenissen onmiddellijk in dichtvorm weergeven. Hetgeen dat ze had geleerd of gememoreerd vergat ze nooit meer. Ze was zeer kuis, vroom, belezen, net en ze had een zeer hoog moreel besef. De Ashaab al Qiraam vroeg veel aan haar en leerde veel dingen van haar omdat haar vermogen om te memoreren zeer hoog was. Ook is er over haar met lof gesproken in een Koranische vers.

1.62 Adhan al Mohammedi

Na de bouw van de Masjid al Nabii was er geen systeem om de gebedstijden aan te geven en de Moslims tot het gebed uit te nodigen. Er werd slechts het volgende oproep uitgesproken: " Assalaat al Djaami'a".

Op een dag voerde de Gezant van Allah overleg met Zijn Ashaab en vroeg aan hen hoe de Moslims op de gezette gebedstijden naar de Masjid uitgenodigd konden worden. Sommigen zeiden dat er, zoals bij de Christenen, een klok gebruikt moest worden; weer anderen zeiden dat, zoals bij de Joden, op een blazoen geblazen moest worden. Een derde groep zei: "Laten we tijdens de gebedstijden vuur maken en de rook omhoog doen stijgen", en zo had een ieder zijn mening hierover.

De Gezant van Allah was niet tevreden over de voorgedragen alternatieven.[115]

Abdoollah bin Zayd bin Sa'lebe en de gezegende Omar, zagen in hun droom de recitatie van de adhan. De gezegende Abdoollah kwam naar de Gezant van Allah en vertelde zijn droom als volgt: "Ik zag iemand met een groene sjaal en een wikkel om zijn middel die een klok in zijn hand had. Ik zei tegen hem: "Wil je die klok in je hand aan mij verkopen?" Hij vroeg aan mij: "Wat ga je ermee doen?". Ik antwoordde: "Ik ga hem gebruiken om de gebedstijden aan te geven". Toen ik dat zei, ze die persoon tegen mij: "Ik zal jou iets veel beters leren" en hij draaide zich richting de Kaaba en met luide stem begon hij te reciteren: "Allahoe akbar, Allahoe akbar...". Toen het afgelopen was zei hij: "Als je het gebed (verplichte gedeelte) gaat verrichten dan zeg je het volgende en hij herhaalde het gebedsoproen en aan het eind voegde hij de regel: "Qad qámet-oessalaat" toe.

Hierop zei de Gezant van Allah: "De droom is waar. Leer de tekst aan Bilal, zodat hij

[114] Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 239; Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 300-301.

[115] Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 247.

het oproep tot gebed kan reciteren!". Deze oproep kreeg de naam adhan.[116]

De gezegende Bilal ging op het dak staan van een gebouw in de buurt van de Masjid al Sharif om de eerste adhan, zoals hem werd geleerd, voor te dragen.

Toen gezegende Omar het oproep hoorde, kwam hij rennend naar de Boodschapper van Allah. Hij vertelde dat hij de woorden die gezegende Bilal reciteerde ook letterlijk had gehoord in zijn droom. Een deel van de Ashaab hadden dezelfde droom die nacht gezien. Op dat moment werd Soerat al Djoem'a, vers 9 neergezonden en werd het oproep ook bij openbaring kenbaar gemaakt.

Op een ochtend kwam Bilal uit Abessinie bij de geliefde Profeet om hem te wekken voor het ochtendgebed en zei voor zijn deur: "As-salatoe khairoen minennawm" en dat herhaalde hij nog een keer. Onze Profeet vond dat heel mooi. "Bilal, wat is dat een mooie uitdrukking! zei hij en hij vroeg hem om voortaan deze zin tijdens het oproep voor het ochtendgebed voortaan te gebruiken. Zo kwam het oproep voor het ochtendgebed tot stand.

Bilal uit Abessinie vervulde de taak van moaddhin (degene die het oproep tot gebed verricht) tot aan de sterfte van de geliefde Profeet; Bilal had een zeer mooie stem die mensen diep ontroerde. Als hij het oproep begon te reciteren dan luisterde iedereen geconcentreerd, vol liefde en overgave naar zijn oproep en raakten velen in trance. Als hij het oproep voordroeg huilde iedereen. Het feit dat de Ashaab elkaar tot het gebed opriepen met de adhaan al sharif vonden de ongelovigen in Medina en de Joden zeer vreemd. Zij maakten grappen als het oproep begon en dreven de spot met de volgelingen. Tegenover deze narrigheden van hen berichtte Allah in de Koran al Karim, in betekenis het volgende: "Op het moment dat jullie elkaar voor het gebed uitnodigen met de adhaan, zijn zij bezig om daarmee te spotten en nemen het niet serieus. Dit komt doordat zij een volk zijn waarvan de rede niet op peil is" (Soerat al Maaida, vers 58)[117]

1.63 De Educatie van Ashaab al Qiraam

De trots van het Universum, sallallaahoe alayhi wa sallaam, begint met lezingen die zijn weerga niet kennen en dat doet hij in de Masjid al Nabi omdat hij zijn Ashaab wil onderwijzen en hen wil laten ontwikkelen. De gunsten die Allah de verhevene Hem had geschonken, gaf hij door aan de harten van zijn volgelingen. Diegenen die deze lezingen van de Profeet mee hebben mogen maken voelden al na de eerste lezing een grote

---

116 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 247.

117 al-Maaidah 5/58.

verandering in hun harten en bereikten zeer grote wijsheden. Met de baraqah van deze lezingen begon de Ashaab al Qiraaam, ten eerste de Profeet maar daarna al hun vrienden lief te hebben, zelfs zoveel lief te hebben dat ze hen boven hun eigen ego stelden. Allah de Verhevene heeft hen dan ook in de verschillende verzen met lof genoemd. Zij zaten tijdens de lezingen van de Profeet zo stil en waren zo geconcentreerd aan het luisteren alsof er een vogel op hun hoofd was neergestreken en die zou wegvliegen bij de minste beweging, ze waren vol respect en letten zeer goed op elk woord dat uit Zijn mond kwam. Op deze wijze is de Ashaab al Qiraam dan ook gegroeid tot een niveau waarbij zij na de profeten en de grote engelen tot de grootsten en de besten van de schepping behoren.

Allah de Verheven zegt in de Koran, in betekenis: "Jullie zijn tot de besten onder de volgelingen en de meest gezegende geworden, jullie zijn geschapen voor het goede vn de mensheid. Jullie roepen op tot het goede en jullie verwerpen het kwade..." (Soerat Al-i Imraan, vers 110)[118]

"'Allah is tevreden over de allereerste Moslims, de eersten onder de Moehadjiroen, de Ansaar en degenen die hun weg volgden, zij zijn ook tevreden over Allah. Allah heeft voor hen Paradijzen klaargezet. Rivieren stromen onder deze paradijzen. Zij zullen daar eeuwig blijven." (Soerat at Taubah, vers 100)[119]

"Mohammed (sallallahoe aleyhi wa sallaam), is de Profeet van Allah de Verhevene en allen die met Hem samen zijn, zijn streng tegenover de ongelovigen. Maar onderling zijn ze barmhartig en zachtaardig. Je zult hen vaak bezig zien met de roeqoe (neerbuiging) en sajda (neerknielen). Zij vragen van Allah de Verhevene steeds het goede op aarde en in het hiernamaals voor iedereen. Ook wensen zij Ridwan, de tevredenheid van Allah over hen zelf. Het feit dat ze de sajda veelvuldig hebben gedaan is te zien aan hun gezichten. Hun beschrijving, hun status is op deze wijze weergegeven in de Thora en Bijbel, zoals in de Bijbel weergegeven, lijken zij op planten, zoals de loten van de planten uit de grond ontspruiten en daardoor sterker worden en naar boven stijgen, zijn zij hoewel ze klein in aantal waren en niet sterk waren, in korte tijd overal verspreid. Alle plekken hebben zij gevuld met het licht van het geloof. Zoals iedereen die de loten van de planten, in korte tijd, zo zag groeien er versteld van stond, stond ook iedereen er versteld van toen de naam en roem van hen de wereld veroverde maar de ongelovigen werden woedend." (Soerat al Fath, vers 29).[120]

Ook de Profeet heeft in zijn hadith vol lof over de Ashaab al Qiraam gesproken, over

---

118 Al i İmraan 3/110.

119 at-Taubah 9/100.

120 al-Faeth 48/29.

de grootheid en het niveau van de Ashaab zijn er vele hadith overgeleverd. In een van deze hadith zegt hij: "Spreek geen kwaad over wie dan ook van mijn Ashaab. Zeg geen dingen over hen die niet passen bij hun naam! Bij Allah die mijn ego in Zijn hand heeft zweer ik dat indien een van jullie goudstukken doneert die bij elkaar als groot als de berg Oehoed zouden zijn, dan nog zou hij geen sawaab ervoor krijgen die een van mijn Ashaab krijgt voor een beetje (mud) haver die hij heeft gedoneerd."[121] Een ander hadith: "Mijn Ashaab is als de sterren aan de hemel. Jullie zullen gered worden ongeacht degene die jullie volgen"

1.64 Ashaab Al Soeffa

Onze Profeet liet een beschutting maken aan de noordzijde van de Masjid al Nabi, deze beschutting werd gemaakt van dadeltakken. Hij gebood dat hier de jonge, ongetrouwde volgelingen zouden wonen die uit Mekka waren verhuisd en geen bezittingen of geld hadden. Het aantal van deze volgelingen wijzigde maar bleef tussen de tien en de vierhonderd,[122] zij scheidden zich nooit af van de Boodschapper van Allah en misten nooit Zijn toespraken. Zij reciteerden dag en nacht uit de Koran, hielden zich bezig met het vergaren van kennis en memoreerden de hadith van de Profeet. Het grootste gedeelte van hun dagen brachten zij vastend door en hielden zich steeds bezig met aanbidding en het dienen van Allah.

Degenen die hier zich ontwikkelden werden dan uitgezonden naar volkeren die zich recentelijk tot de Islam hadden bekeerd om hen de Koran te leren en de gebruiken van de Profeet bij te brengen, kortom de Islam te onderwijzen. Deze volgelingen die zeer hoog in aanzien stonden en begunstigd waren met vele talenten waren een echte team van kennis en wijsheid. Onze Profeet hield van hen, bracht vaak zijn tijd met hen door, praatte met hen en at ook vaak samen met hen. Zij werden Ashaab al Soeffa genoemd.

Op een dag keek de Gezant van Allah naar de Ashaab al Soeffa en bedacht zich dat zij zeer arm waren. Desondanks waren zij in alle rust en vol overgave bezig met hun gebeden. Onze Profeet had erbarmen voor hen en zei tegen hen: "Oh Ashaab al Soeffa! Ik breng jullie het volgende heugelijke bericht. Indien tussen mijn volgelingen er iemand is die de situatie zal trotseren die jullie nu ondergaan, zal hij ongetwijfeld tot mijn vrienden behoren.".

---

121 Een maateenheeid ten tijde van de Profeet Mohammed (vzmh). In de eerste jaren van de Islam was 1 mud 4 sa (1 sa is 3, 24 kg). Kijk: Walter Hinz, Meet systemen in de Islam*Meet eenheden in de Islam*, p. 56.

122 Ahmed b. Hanbel, *al-Moosnaad*, III, 235; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 255.

De Geliefde van de Vrijgevige Allah, zorgde allereerst dat deze uitverkorene volgelingen niets tekort kwamen en daarna pas probeerde Hij te zorgen voor Zijn eigen huisbewoners. Aboe Hoeraira vertelt het volgende hierover : "Ik zweer bij Allah die de Enige is, soms duwde ik mijn buik tegen de grond, van de honger en soms duwde ik een steen tegen mijn buik. Ik was weer in zo een situatie en op die dag zat ik op de weg die de Boodschapper van Allah bewandelde als hij naar de masjid ging. 0p dat moment kwam Degene die als erbarmen voor de werelden is geschapen, het ornament van de twee werelden, met al zijn licht die hij verspreidde naar me toe. Hij begreep hoe ik er aan toe was en hij glimlachte. Hij zei: "Oh Eba Hoeraira!" "Zeg het oh Gezant van Allah, moge ik mijn leven voor u opofferen!" reageerde ik; "Kom met mij" zei hij. Onmiddellijk liep ik hem achterna. Hij ging het Huis van Geluk (huis van de Profeet) binnen. Daar had hij een glas melk. "Ga naar de Ashaab al Soeffa en roep hen" zei hij. Toen ik wegging om hen te roepen, dacht ik: "Hoe kan nu een glas melk toereikend zijn voor alle volgelingen van Soeffa? Zou misschien een druppel mij ten deel vallen?...". Ik riep hen, samen met hen gingen we naar het Huis van Geluk en nadat we toestemming vroegen gingen we naar binnen. Nadat iedereen zijn plaats had gevonden, zei de Gezant van Allah: "Oh Aba Hoeraira! Pak dit glas met melk en geef het aan hen!". Ik pakte het glas en gaf het ene glas een voor een aan mijn vrienden. Een ieder nam het glas, dronk er uit totdat hij genoeg had en gaf het dan terug aan mij. Telkens als ik het glas terugkreeg zag ik dat het melk niet minder werd en het glas dus nog steeds vol was met melk. Op deze wijze gaf ik het aan al mijn vrienden die mee waren gekomen. Iedereen dronk ervan en was verzadigd. Daarna nam de Boodschapper van Allah het glas, hij glimlachte naar mij en zei: "Oh Abaa Hoeraira! Jij en ik zijn de enigen die nog geen melk hebben gehad. Kom, ga zitten en drink er ook van!". Ik ging zitten en dronk ervan. "Drink weer!" zei hij, en ik dronk. Onze Profeet herhaalde dat een aantal keren en ik dronk telkens weer. Ten slotte zei ik: "Moge ik mijn moeder en vader voor U opofferen oh Boodschapper van Allah! Ik kan niet meer. Bij Allah die U met de ware religie heeft gezonden, ik ben helemaal verzadigd". "Geef dan het glas aan mij" gebood hij. Ik gaf het glas terug. Nadat hij Allah dankte en Hem prees, zei Hij Bismillah en dronk van het melk."

De Moslims in Medina behandelden de Ashaab al Soeffa met veel respect en liefde, zij waren namelijk degenen die de toespraken van de Boodschapper van Allah geen enkel moment misten. Op een avond vertelde een van de volgelingen van Soeffa, die door honger zeer zwak was geworden, over zijn situatie aan de Boodschapper van Allah. Onze Profeet vroeg aan Zijn huisbewoners of er eten was. “Op dit moment is er niets in huis behalve water” kreeg hij als antwoord. Toen hij dit hoorde zei hij tegen zijn volgelingen die op dat moment daar waren: "Wie kan gastheer zijn voor deze man die honger heeft?". Een van de volgelingen die Medinaans was zei onmiddellijk als eerste voordat iemand anders

kon reageren: "Moge ik mijn moeder en vader voor U opofferen, oh Boodschapper van Allah! Ik zal voor hem zorgen".

Met zijn gast ging hij naar huis en zei tegen zijn vrouw: "Kan je wat klaarmaken voor de gast van de Boodschapper van Allah". Zijn vrouw antwoordde: "Op dit moment is er buiten het eten van de kinderen, niets in huis", "Laat de kinderen eerst slapen en geef dan dat eten aan de gast" antwoordde deze volgeling. Met het eten dat alleen voor een persoon voldoende was kwam hij de kamer binnen waar de gast verbleef. Hij nodigde zijn gast uit. Nadat hij samen begon aan het eten, stond hij op en deed alsof hij het licht rechtzette maar doofde het uit. Daarna ging hij in het donker weer bij zijn gast aan tafel. Hij deed alsof hij aan het eten was en wachtte op zijn gast. Nadat zijn gast klaar was met eten ruimde hij af. Die nacht ging hij samen met zijn kinderen hongerig naar bed. Toen hij de volgende ochtend naar de Profeet ging hoorde hij de Profeet zeggen: "Allah de Verhevene was zeer tevreden over jullie gedrag van afgelopen nacht". Hierop openbaarde Allah de Verhevene vers 9 van Soerat al Hasr waarin in betekenis het volgende staat, "Zij (De Ansaar), hechten veel meer belang aan de Moehadjirin, dan aan zichzelf terwijl ze zelf in armoe leven en behoeftig zijn."

1.65 De Hadith van Djibril

De Boodschapper van Allah leerde zijn volgelingen alle geboden en verboden van onze religie, hij doceerde alles in detail. De zuilen van de Islam, de zuilen van de Imaan, de regels met betrekking tot het gebed, het vasten, de bedevaart en de zakaat; de interpretatie van de verzen; de principes van haram en halal voedsel, klederdracht; over geloftes, beloftes, beloftes aan God, verschoning van zonden, regels van handel; zaken met betrekking tot eten en drinken, kleding, ontmoetingen, het voeren van gesprekken, de manier van groeten, buurrechten, de relaties met verwanten en vrienden; huwelijk, alimentatie, voogdij en erfzaken; rechtszaken, straffen, erfrecht, overeenkomsten en vennootschappen; gezondheidskwesties, informatie over gezond leven; vijandschap, oorlogsrecht.... en nog veel meer zaken die de religie Islam vormen. Hij vertelde alles over deze religie in begrijpelijke taal voor iedereen, aspecten die hij belangrijk achtte herhaalde hij drie keer.[123] Zaken die de vrouwen aangingen doceerde hij veelal via zijn gezegende echtgenotes aan de moslim vrouwen.

De moedige Imam van de Moslims, een van de belangrijke volgelingen die bekend staat om het feit dat hij altijd de waarheid spreekt, onze geliefde Omar bin Khattab, moge

---

[123] Tirmidhi, *Shamaaeel al Shareeff*, p. 240.

Allah tevreden over hem zijn, vertelt het volgende:

"Het was op een dag dat wij met de Ashaab al Qiraam bezig waren om de Profeet te helpen en Hem te dienen. Die dag, dat tijdstip, was zo eervol, zo waardevol en iets dat nooit meer opnieuw zou kunnen gebeuren; we waren vereerd met zijn toespraak, met zijn aanwezigheid en met het aanschouwen van zijn aangezicht dat een voedsel is voor de geesten en plezier verschaft aan de zielen. (Om de waarde van deze dag te kunnen weergeven zei hij: "Het was zo een dag...". Kan er een dag zijn die meer waardevol is, meer eervol is dan de dag waarop Djibril aleyhissalaam in de vorm van mens gezien wordt, waarop zijn stem te horen is en de informatie waar de dienaren zoveel behoefte aan hebben op zeer duidelijke wijze uit de gezegende mond van de Boodschapper van Allah te horen is?)

Op dat moment kwam er een persoon bij ons. Hij had een luchtblauwe kleedstuk aan, zijn haren waren gietzwart. Hij had geen tekenen op zich die wezen op een lange reis, zoals transpiratie, stof of aarde op zijn kleding. Wij, de Ashaab van de Boodschapper van Allah, kenden hem niet. Dat wil zeggen, hij was geen bekende. Hij ging zitten bij de Gezant van Allah. Hij schoof zijn knie tegen Zijn knie aan. (Dit was Djibril. Hij was veranderd in een mens. De manier waarop Djibril ging zitten was om aan te geven dat iets belangrijks zou worden aangekondigd. Kortom, om kennis op te doen inzake religie is verlegenheid niet gepast en is hoogmoed en arrogantie niet op zijn plek. Djibril brengt op deze wijze het volgende bij aan de Ashaab: iedereen kan hetgeen hij wil leren vrij vragen aan de leermeesters, zonder zich bezwaard te voelen of zich te schamen. In werkelijkheid kan het namelijk niet goed zijn om je te schamen of bezwaard te voelen om iets te leren die met je religie te maken heeft en die jou helpt bij het nakomen van je plichten jegens God.)

Die heilige persoon zette zijn handen op de gezegende knieen van onze Profeet en zei: "Oh Gezant van Allah! Leer mij de Islam en vertel mij over het Moslim zijn".

De Gezant van Allah zei: "een van de eerste zuilen van Islam is, “Kalimaa al Shahada". (Kalimaa al Shahada is, "Ashadoe an la ilahe illallaah wa ashaode anna Mohammedan aboehoe wa rasoeloeh." Dat wil zeggen dat iemand die handelingsbekwaam is en op een leeftijd is waarbij hij of zij onderscheid kan maken tussen goed en kwaad en ook het vermogen heeft om te kunnen praten, vol overtuiging zegt: "In de hemelen en op aarde is er geen ander dan Hij die het waard is om aanbeden te worden en te worden geprezen. De ware Schepper is alleen Allah de Verhevene. Hij is de Absolute Heerser. Alle grootheid behoort Hem toe. Hij kent geen enkele tekortkoming. Zijn naam is Allah", maar dat hij het niet alleen zegt maar er ook absoluut van overtuigd is met zijn of haar hele hart. Bovendien hoort deze persoon ook het volgende uit te spreken: "Hij, die de kleur van een roos heeft. Hij die een wit gezicht heeft met een roodgloed erin en een gezicht dat ook

zeer helder is, zelfs lief en zwarte wenkbrauwen en ogen heeft met een gezegende voorhoofd die open staat. Hij die uitgerust is met een hoog moraal. Hij is degene waarvan de schaduw niet op de grond valt. Zijn woorden zijn zoet. Hij wordt een Arabier genoemd omdat hij in Arabie, Mekka geboren is, uit het nageslacht van de Hashimiten. Mohammed de zoon van Abdullah is de dienaar van Allah en de boodschapper van Hem".)

"Verder houdt de Islam in dat het gebed op tijd wordt verricht. Ook moet de zakaat op tijd gegeven worden. Tijdens de Ramadan hoort een Moslim elke dag te vasten. Daarnaast moet degene die daartoe in staat is een keer in zijn leven de bedevaart verrichten." Toen deze persoon de antwoorden van de Gezant van Allah hoorde, zei hij: "U heeft de waarheid gesproken oh Gezant van Allah!". Wij, de toehoorders dachten: "Hij stelt een vraag maar dan bevestigt hij het zelf!" , dat was vreemd in onze ogen.

Deze persoon vroeg weer: "Oh Gezant van Allah! Vertel mij ook wat imaan inhoudt".

(Bij deze hadith moet men niet denken aan de betekenis van het woord imaan volgens het woordenboek. Want die betekenis houdt in bevestiging, geloven in, en niemand van de Arabische onwetenden was dat onbekend. Laat staan dat de Ashaab al Qiraam, moge Allah over hen allen tevreden zijn, het niet kunnen weten. Djibil aleyhissalaam, wilde de betekenis van imaan onderwijzen aan de Ashaab al Qiraam. Hier wordt gevraagd naar de betekenis van imaan volgens de Islam.) De Boodschapper van Allah, sallallahoe aleyhi wa sallaam, liet weten dat imaan inhoudt dat je gelooft in de bekende zes punten:

"Allereerst, geloven in Allah, in de engelen, de Geschriften, de Profeten, het hiernamaals, het lot en als laatste het feit dat goed en kwaad van Allah de Verhevene komt." Die persoon reageerde weer met: "U heeft de waarheid gesproken" en bevestigde hem... Dan vroeg hij weer: "Oh Gezant van Allah! Vertel mij ook wat ihsaan is". De Gezant van Allah zei: "Het aanbidden van Allah de Verhevene op zo een manier dat je Hem als het ware ziet. Want ook al zie jij hem niet, Hij ziet jou zeer zeker wel." De persoon vroeg weer: "Oh Boodschapper van Allah! Bericht mij over de dag des Oordeels!". De Gezant van Allah antwoordde: "Met betrekking tot deze kwestie bezit degene aan wie de vraag wordt gestelt niet meer wijsheid dan degene die de vraag stelt". Weer zei die persoon: "Vertel mij dan over de voortekenen van die tijd". De Gezant van Allah antwoordde, " Indien u ziet dat de slavinnen hun heersers gaan baren, de arme herders op blote voeten en ontbloot (zich verrijkt hebbende) met elkaar wedijveren over de bouw van hoge gebouwen."Hierna ging die persoon weg.

De Gezant van Allah keerde zich naar mij en zei: "Oh Omar! Weet jij wie die persoon was die de vragen heeft gesteld. "Allah de Verheven en Zijn Gezant weten het

beter"antwoordde ik. De Boodschapper van Allah zei: "Dat was Djibril, hij is gekomen om jullie te leren over jullie religie".[124]

Onze Profeet vertelde aan zijn Ashaab over de religie op een manier dat ze het allemaal konden begrijpen. Hij paste zich aan het niveau van de luisteraar aan. Een van de grote namen onder de volgelingen, gezegende Omar, liep een keer langs toen de Profeet aan Aboe Baqr al Siddiq iets aan het vertellen was. Hij ging naar hen toe en begon te luisteren. Ook anderen zagen dit maar zij dorsten niet dichterbij te komen om te luisteren. De volgende dag zeiden ze tegen: "Oh Omar! De Gezant van Allah was gisteren jullie iets aan het vertellen. Vertel het ook aan ons, zodat we er iets van kunnen leren. " Wij weten namelijk dat de Gezant van Allah telkens het volgende herhaalde: "Vertel hetgeen dat jullie van mij horen ook aan jullie broeders! Vertel het door aan elkaar!" De gezegende Omar zei: "Gisteren had Aboe Baqr de betekenis van een vers uit de Koran gevraagd, die hij niet had begrepen, de Gezant van Allah was dat aan het uitleggen. Ik heb een uur lang geluisterd maar ik begreep er niets van. Hij vertelde het namelijk aan Aboe Baqr die een hoge capaciteit heeft. Omar was zelf ook zeeer verheven, zo zeer verheven zelfs dat onze Profeet een keer heeft gezegd: "Ik ben de laatste der profeten. Na mij zal er geen profeet meer komen. Indien er een profeet na mij zou komen dan zou dat Omar zijn." Hoewel hij dus zo hoog in aanzien stond en het Arabisch dat zijn moedertaal is, vloeiend sprak, begreep hij de uitleg van de Koran niet zoals het aan Aboe Bakr, de gezegende werd uitgelegd. Het niveau van Aboe Baqr was vele malen hoger dan dat van hem. Gezegende Aboe Baqr en zelfs Djibril aleyhissalaam vroegen de betekenis en de geheimen van de Koran al Qaarim aan de Gezant van Allah. De Boodschapper van Allah heeft de uitleg van de hele Koran al Qarim aan zijn volgelingen bekend gemaakt. Onze geliefde Profeet onderwees op deze wijze de religie aan zijn Ashaab maar daarnaast deed hij rechtszaken, luisterde hij naar de getuigen en loste hij de meest ingewikkelde cases op.

1.66 Salman al Parsi wordt Moslim

Met de dag verspreidde de zon der Islam zich en vestigde de gezegende naam van onze Profeet zich in de harten. De mensen met kennis die met smacht op hem wachtten waren in onderzoek en vol verwachting renden ze naar Mekka om tot de geloof toe te treden. Een van deze mensen was Salman al Parsi. Hij vertelde over zijn bekering tot de Islam het volgende :

"Ik kom uit het dorpje Djay bij Isfahan in Pars (Iran). Mijn vader was de rijkste

[124] Bookhari, "İmaan", 32; Mooslim, "İmaan", 1; Aboo Dawood, "Soennah", 17; Nesaee, "İmaan", 5; Ahmed b. Hanbel, al-*Moosnad*, I, 27, 51.

persoon in ons dorp en wij hadden een groot stuk grond en veel bezittingen. Ik was het enige kind en dus de oogappel van mijn vader. Hij voedde mij dan ook met heel veel liefde op. Ik mocht het huis niet uit. Hij was zoroastrist, daarom leerde hij mij alles over het zoroastrisme en sloeg daarbij helemaal niks over. Bij ons thuis brandde er altijd een vuur, wij aanbaden dit vuur en knielden ervoor. Omdat mijn vader veel bezittingen had bracht hij mij een keer naar buiten en zei: "Mijn kind! Als ik op een dag sterf zal jij degene zijn die al mijn bezittingen krijgt, daarom ga en leer je bezittingen en je grondstukken kennen." Ik zei “Okee vader” en ging al onze gaarden langs.

Op een dag toen ik naar onze akkers ging, kwam ik een kerk tegen. Ik hoorde de stemmen van de Christenen. Toen ik naar hen toe ging zag ik dat ze binnen aan het bidden waren. Ik had nooit eerder zoiets gezien dus ik was zeer verbaasd. Ons gebed bestond namelijk uit niets meer dan het neerknielen voor het vuur en het aanbidden ervan. Zij waren een God aan het aanbidden die onzichtbaar was. Ik dacht toen: "Bij Allah, de religie van deze mensen is de ware religie en die van ons is onjuist en heidens". Tot in de avond aanschouwde ik hen met nieuwsgierigheid. Het werd al donker voor ik naar onze akkers kon gaan. Toen vroeg ik hen: "Waar komt deze religie vandaan?". Zij antwoordden: "In Jeruzalem". Daarna vroeg ik hen: "Als ik naar Jeruzalem zou gaan, zouden ze mij dan accepteren?". Zij antwoordden: "Jazeker zullen ze jou accepteren". "Zijn er onder jullie mensen die binnenkort naar Jeruzalem gaan?" vroeg ik. Ze zeiden dat er binnenkort een karavaan die kant op zou gaan. De mensen met wie ik sprak waren klein in getale en ze waren uit Jeruzalem naar Isfahan verhuisd.

Omdat ik zo met hen bezig was, kwaam ik natuurlijk laat thuis. Mijn vader die had gezien dat ik niet was teruggekeerd had zich zorgen gemaakt en was begonnen met het zoeken naar mij. Hij had ook zijn mannen uitgezet om mij te zoeken maar tevergeefs, ze hadden mij niet kunnen vinden. Terwijl zij zo in paniek waren, kwam ik thuis aan. Mijn vader vroeg: "Waar was je al die tijd? We hebben jou overal gezocht". Ik zei: "Mijn lieve vader! Vandaag ben ik op weg gegaan om onze akkers te zien. Maar onderweg kwam ik een kerk van de Christenen tegen. Ik ging naar binnen. Wat ik zag verwonderde mij, ze geloofden namelijk in een Allah die ze niet zagen maar die in staat is tot alles en die over alles heerst. Ik was verbouwereerd over hun gebed. Tot in de avond heb ik naar hen gekeken. Ik heb begrepen dat hun religie de ware is". Mijn vader die dit hoorde zei: "Mijn zoon! Je hebt het verkeerd, de religie van jou vaders en jou grootvaders berust meer op waarheid dan die van hun. Hun religie is achterhaald en niet de ware. Wees op je hoede en laat je niet inpalmen door hen!". Ik zei op mijn beurt: "Nee, hun religie is beter dan die van ons en hun religie is de ware terwijl die van ons een bijgeloof is". Mijn vader werd hier heel erg boos om en hij sloot mij op in het huis en liet mijn handen en voeten vastbinden.

In deze situatie wachtte ik nog steeds op een bericht over de karavaan die naar Jeruzalem zou gaan. Uiteindelijk kwam ik erachter dat de Christelijke monniken zich aan het voorbereiden waren. Ik redde mijzelf uit de touwen en ging naar de kerk waar de karavaan zich bevond. Ik heb hen verteld dat ik in deze contreien niet meer kan blijven en samen met de karavaan ging ik op weg naar Jeruzalem. In Jeruzalem vroeg ik naar de grootste geleerde van de Christelijke religie. Ze beschreven iemand en ik ging naar hem toe; ik vertelde hem over mijn situatie en vertelde hem dat ik bij hem wilde blijven om hem te helpen maar dat hij mij het Christelijke geloof bij moest brengen. Daarnaast wilde ik ook God leren kennen. Hij ging ermee akkoord en ik begon hem te helpen en de werkzaamheden in de kerk uit te voeren. In ruil daarvoor leerde hij mij de principes van het Christelijke geloof.

Later merkte ik echter dat deze man een slechte persoon was. Hij gaf de goud- en zilverstukken die de Christenen naar hem brachten uit liefdadigheid, niet aan de behoeftigen. Hij had precies zeven potten vol met goud en zilver verzameld. Ik was de enige die hiervan wist. Na een tijdje is hij gestorven. De Christenen verzamelden zich om hem te begraven. Ik vroeg hen: "waarom hebben jullie zoveel respect voor hem, hij is dat niet waard!". "Hoe kom je daar nou bij?" zeiden ze en ze geloofden mij niet. Ik liet hen dan ook de plek zien waar hij de goudstukken had opgeborgen, zeven potten vol met goud en zilver. Toen ze die zagen zeiden ze: "Hij is het niet waard om te worden begraven en om een laatste dienst te bewijzen.". Ze gooiden hem ergens in een put en vulden die put met stenen. Hij werd opgevolgd door een andere persoon.[125]

Deze persoon was echt wijs en vroom, hij gaf niets om deze wereld. Hij verlangde naar het goede in het hiernamaals en hij werkte constant voor het hiernamaals, dag en nacht wasa hij bezig met gebeden. Ik mocht hem heel graag en bleef dan ook zeer lang bij hem. Ik deed graag klusjes voor hem. Wij verrichtten vaak ook gezamenlijk gebedsdiensten.

Op een dag zei ik tegen hem: "Oh Mijn Heer! Al geruime tijd ben ik bij u en ik mag u heel erg graag. U houdt zich namelijk aan de geboden van Allah en u onthoudt zich van de verboden van Allah. Wat moet ik doen als u sterft? Wat adviseert u mij om te doen?". Hij antwoordde: "Mijn zoon, in Jeruzalem is er niemand overgebleven die het rechte pad gewezen moet worden. Naar wie je ook gaat, ze zullen jou van het rechte pad afbrengen. Maar in Moesoel is er een persoon, ik zou jou adviseren om hem te vinden."

Ik ging dan ook naar Moesoel toen hij stierf. Ik vond de persoon die hij beschreef en

---

[125] Ahmed b. Hanbel, *al-Moosnad*, V, 441.

vertelde hem over hetgeen dat was gebeurd. Hij accepteerde mij als zijn dienaar. Ook hij was net zoals de vorige persoon een eerbiedwaardige persoon die niets om deze wereld gaf en steeds bezig was met het aanbidden van God. Ik heb hem ook een lange tijd gediend maar op een dag werd hij ziek. Voordat hij stierf, stelde ik hem dezelfde vragen. Hij adviseerde mij een persoon in Noesajbin. Na zijn sterfte ging ik dan ook onmiddellijk naar Noesajbin.. Ik vond de persoon die hij beschreef en vertelde hem dat ik bij hem wilde blijven. Hij ging ermee akkoord, een tijdje bleef ik ook om hem te dienen. Toen hij ziek werd vroeg ik hem om mij naar iemand anders te sturen. Dit keer vertelde hij mij over een persoon die Amoerijja heette en in de stad Roem woonde. Na zijn dood ging ik richting Amoerijja. Daar vond ik de persoon waar hij het over had gehad en werd zijn dienaar en bleef daar heel lang.

Ook zijn sterven naderde. Toen ik hem vroeg om mij over te dragen aan een andere person zei hij: "Bij Allah, ik weet nu niet iemand die er zo in staat. Maar de komst van de Profeet van de Laatste dagen is nabij. Hij zal voortkomen tussen de Arabieren, hij zal uit zijn land verhuizen en zich vestigen in een plaats waar er veel dadels zijn. Hij accepteert cadeaus maar geen donaties. Tussen zijn twee schouders heeft hij de stempel van profeetschap" en zo ging hij verder met het benoemen van zijn eigenschappen. Toen ook deze persoon stierf besloot ik op weg te gaan naar het Arabische oord.

In Amoerijja had ik een aantal ossen en een aantal schapen als bezit. Een groep van de Ban-i Kalb stam zou naar het oord van de Arabieren gaan. Tegen hen zei ik: "Deze ossen en schapen mogen van jullie zijn als jullie mij naar het oord van de Arabieren brengen!" Zij gingen in op mijn voorstel en namen mij mee. Toen we aankwamen bij het vallei Wadi al Qoera, verraadden ze mij door te zeggen dat ik een slaaf was en verkochten mij aan een Jood. Ik zag dadelbomen in de stad waar de Jood woonde. "Dit moet de plek zijn waar de Profeet van de Laatste dagen zal arriveren" dacht ik. Maar ik voelde mij er niet lekker. Ik hielp deze Joodse man een tijdje. Hij verkocht mij dan aan zijn neef en die bracht mij naar Medina. Toen ik in Medina aankwam was het alsof ik deze stad al eerder had gezien, zo snel was ik er thuis. Mijn dagen gaan nu in Medina voorbij. Ik verricht werkzaamheden voor de Jood die mij heeft gekocht door te werken in zijn wijngaard en tuinen. Aan de andere kant was ik wel ongeduldig om mijn doel te bereiken.

Op een dag was ik op een boom aan het werken. Ik hoorde mijn heer praten met een ander, zij zaten onder de boom. Terwijl ze aan het praten waren zeiden ze: " Mogen de Aws en Hazradj stammen vergaan. Uit Mekka is er iemand naar Quba gekomen. Hij beweert dat hij een Profeet is. De volkeren nemen dat van hem aan en treden toe tot zijn religie...". Toen ik deze woorden hoorden was het alsof ik in een trance raakte.

Ik daalde onmiddellijk naar beneden en zei tegen die persoon: "Wat zegt u?". Mijn

eigenaar zei tegen mij: "Wat is er met jou aan de hand, waarom vraag je dat, ga terug naar je werk!" en bovendien gaf hij mij een klap. De avond van die dag ging ik met een beetje dadels gelijk naar QUEBA. Ik ging naar de Gezant van Allah sallallahoe aleyhi wa sallaaam en zei tegen hem: "Jij bent een vroom mens, er zijn echter ook arme mensen tussen jou. Deze dadels zijn voor die arme mensen, ik heb ze meegenomen als donatie."

Tegen de Ashaab die zich bij Hem bevonden zei de Gezant van Allah: "Komt en eet van de dadels". Zij aten ervan maar hij nam er niet van. Ik dacht bij mezelf: "Kijk, dit is een van de kenmerken. Hij accepteert geen Sadaqa". Nadat de Gezant van Allah Medina vereerde met zijn komst, nam ik weer een zak vol met dadels en ging naar Hem toe: "Dit is een kado" zei ik. Dit keer at Hij er ook van samen met zijn Ashaab. "Dit is het tweede kenmerk dat uitkomt" dacht ik. Ik had ongeveer vijfentwintig dadels gebracht maar er waren ongeveer duizend pitten van opgegeten dadels. Als wonder van de Gezant van Allah was het aantal dadels gestegen. Ik dacht bij mezelf: "Ik heb alweer een kenmerk gezien". Ik was weer naar de Gezant van Allah toegegaan. Hij was bezig met het begraven van een overledene. Ik wilde nu graag de stempel van profeetschap zien en daarom kwam ik zeer dicht bij hem. Hij begreep wat ik wilde en trok zijn hemd omhoog. Toen zijn gezegende rug openging zag ik zijn stempel van profeetschap; ik zoende het onmiddellijk en begon te huilen... 0p dat moment sprak ik de geloofsbelijdenis uit en werd Moslim.

Achteraf vertelde ik al deze gebeurtenissen die ik had meegemaakt aan de Gezant van Allah. Hij vond het zeer merkwaardig en vertelde mij om hetzelfde ook te vertellen aan de Ashaab al Qiraam. Deze kwam bijeen en ik vertelde hen over alles wat ik tot dan toe had meegemaakt, tot in de kleinste details...."[126]

Toen Salman al Parsi tot imaan kwam, vroeg hij om een tolk omdat hij de Arabische taal niet machtig was. De Joodse tolk die was gekomen vertaalde zijn loftuitingen over de Profeet op onjuiste wijze. Op dat moment kwam Djibril aleyhissalaam en vertaalde de woorden van Salmaan op de juiste wijze voor de Gezant van Allah. Toen de Jood begreep wat er gebeurde sprak ook hij de shahada uit en werd Moslim.

Salman al Parsi bleef nog een tijd slaaf toen hij Moslim werd. Toen onze geliefde Profeet tegen hem zei: "Red jezelf uit de slavernij oh Salmaan", ging hij naar zijn heer en vertelde hem dat hij vrij wilde zijn. De Joodse man die hier moeilijk aan toegaf stemde uiteindelijk in op voorwaarde dat hij driehonderd dadelbomen zou planten die dadels zouden geven en een bepaalde hoeveelheid goud zou geven. Hij berichtte dit aan de Gezant van Allah die zijn Ashaab opriep tot hulp: "Help jullie broeder". Daarom

126 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, V, 441.

verzamelden ze tweehonderd dadelstekken. De Gezant van Allah zei " Bereid de putjes van deze voor en laat het mij weten als je zover bent". Toen de putjes klaar waren, kwam hij en plantte de stekken zelf met zijn gezegende handen. Een ervan is geplant door gezegende Omar. Alle geplante bomen, behalve die ene die door Omar was geplant, gaven dat jaar nog dadels, met de hulp van Allah de Verhevene. De Gezant van Allah haalde die ene boom uit de grond en plantte hem zelf weer terug en op dat moment begon het onmiddellijk vruchten af te geven.

Salmán-al Parsi vertelde het volgende: "Op een dag zocht iemand mij en vroeg aan iedereen: "Waar is Salman al Parsi, de slaaf die (met zijn heer een overeenkomst had om in ruil voor zijn vrijheid een aantal zaken te geven)?". Hij vond mij en gaf mij een goudstuk zo groot als een ei dat hij in zijn hand had. Hij vond mij en overhandigde mij een goudstuk als groot als een ei die hij in zijn hand had. Ik ging ermee naar onze Profeet en vertelde hem wat er was gebeurd.

De Boodschapper van Allah gaf mij het goudstuk terug en zei: "Neem dit goudstuk en betaal je schuld af!". Ik zei: "Oh Boodschapper van Allah! Dit goudstuk is niet zo zwaar als die Jood wil". De Gezant van Allah pakte het goudstuk weer en wreef met zijn tong eroverheen. " Neem het! Allah de Verhevene zal hiermee jouw schuld aflossen" zei hij. Bij Allah, ik woog dat goudstuk en het was net zo zwaar als mijn Joodse eigenaar wilde. Ik bracht het naar hem en zo was ik vrij van slavernij."[127]

Salman al Parsi mengde zich hierna tussen de Ashaab al Soeffa.

1.67 De Engelen kwamen om te luisteren

Onze Profeet kon de Koran zo mooi, zo zoet en zo indrukwekkend reciteren dat zelfs de ongelovigen die zijn reciet hoorden vol bewondering bleven luisteren. Er waren veel mensen die zich tot de Islam bekeerden door naar hem te luisteren. De gezegende Bera bin Azib vertelde het volgende: "Een keer na het laatste gebed had ik de Gezant van Allah soerat al Tin horen reciteren, hij reciteerde zo mooi en zijn stem en manier van reciteren was zo perfect dat ik nooit eerder en later zoiets heb gehoord."

Er waren tussen de Ashaab al Qiraam veel volgelingen die een mooie stem hadden en die tijdens de reciet huilden en de toehoorders aan het huilen maakten. Een van hen was Oesayd bin Khoedair. Op een nacht begon hij soerat al Baqare te reciteren, Het paard dat hij even verderop had vastgebonden schrok plotseling. De gezegende Oesayd stopte en het paard kalmeerde. Hij begon weer met reciteren en het paard schrok weer. Het paard kalmeerde toen Oesayd weer stopte. Dit gebeurde steeds maar weer. De zoon van Oesayd

---

[127] Bookhari,"Fezaailoo's-Sahaabah" 81.

bin Khoedair, Yakhya, was in de buurt van het paard aan het slapen en uit angst dat hij het kind iets zou aandoen stopte Oesayd met reciteren. Toen hij op dat moment naar de hemel keek merkte hij een nevel op die op het schaduw van een witte wolk leek met daarin iets dat op een kandelaar leek, met prachtige fonkelingen. Hij zag dat die fonkelingen naar boven, richting de hemel weggleden. De volgende dag ging hij naar de Geliefde Profeet en vertelde hem over hetgeen dat was gebeurd. De Gezant van Allah zei: "Weet jij wat dat was?. De gezegende Oesayd antwoordde: "Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen oh Gezant van Allah! Dat weet ik niet". De Gezant van Allah antwoordde: "Zij waren de engelen. Zij waren dichterbij gekomen vanwege jou stem. Als je door was gegaan met reciteren dan hadden ze tot in de ochtend naar je geluisterd; de mensen hadden hen kunnen zien en aanschouwen. Zij zouden zich niet verbergen voor de mensen."

Een andere die de Koran op een zeer indrukwekkende wijze reciteerde was Aboe Baqr al Siddiq. Tijdens de recitaties in het gebed stroomden de tranen uit zijn ogen. Degenen die dat zagen vonden dat zeer bewonderenswaardig. Op een dag kwamen de ongelovigen bij elkaar en zeiden: "Deze persoon huilt tijdens het reciteren van de dingen die de profeet heeft gebracht. Onze kinderen en vrouwen die dat zien vinden dat bewonderenswaardig en wij vrezen dat zij ook moslim zullen willen worden."

Een van degenen die door het aanschouwen van de schoonheid van Onze Geliefde Profeet, als een blok voor hem viel en na het aanhoren van zijn gezegende woorden en zijn mooie reciet gelijk moslim werd, is Abdoollah bin Salaam.

Abdoollah bin Salaam die de Thora en Bijbel goed kent, was een Joodse geleerde voor hij tot de Islam toetrad. Hij vertelt over zijn bekering tot de Islam het volgende: "Ik had de Thora en de uitleg erover van mijn vader geleerd. Op een dag vertelde mijn vader over de eigenschappen, kenmerken en taken van de profeet die aan het einde der dagen zou verschijnen, en hij zei: "Indien Hij zal voortkomen uit het nageslacht van Kharoen zal ik Hem opvolgen, anders zal ik dat niet doen!". Hij stierf echter voordat de Gezant van Allah naar Medina kwam.

Toen ik hoorde dat de Gezant van Allah zijn profeetschap aan het verkondigen was in Mekka wist ik al over zijn eigenschappen, kende ik al zijn naam en ook was mij bekend wanneer hij zou komen. Derhalve verwachtte ik hem al. Maar deze verwachting die ik had en de gesteldheid waarin ik mij bevond heb ik altijd geheim gehouden voor de Joden totdat ik hoorde dat de Boodschapper van Allah in het huis van de zonen van Amr bin Awf te gast was in een plek dat Queba heette.

Op een dag was ik dadels aan het plukken in mijn tuin toen ik een van de mensen van de zonen van Nadir hoorde schreeuwen: "Vandaag is de man van de Arabieren gekomen".

Ik stond te trillen. Onmiddellijk riep ik: "Allahoe aqbar". Mijn tante Khalide, dochter van Harith zat toen onder de boom. Zij was een zeer oude vrouw. Toen zij mij dat hoorde uitroepen, werd ze boos en zei ze: "Moge Allah jou doen mislukken en jou niet je verwachtingen geven. Bij Allah, jij zou niet blijer geweest dan dat je nu bent als je had gehoord dat Mozes, de zoon van Imran, gekomen was!". Ik zei tegen haar: "Mijn lieve tante! Bij Allah, hij is de broeder van Mozes, de zoon van Imran en is net zoals Mozes een profeet. Hij is op dezelfde weg als Mozes en is gezonden met dezelfde geloofsovertuiging in de Ene God zoals Mozes."

Hierop vroeg ze: "Mijn lieve neef! Is hij soms de Profeet waarover ons is verteld dat hij gezonden zal worden tegen het einde der dagen?". "Ja" antwoordde ik. "Dan heb je gelijk en mag je wel zo blij zijn" reageerde ze.

Toen de Gezant van Allah naar Medina verhuisde rende ik snel naar het volk toe om hem ook te kunnen zien. Toen ik zijn gezegende gezicht dat zo verlicht was zag, riep ik onmiddellijk uit: "Iemand met zo een gezicht kan geen leugenaar zijn, de eigenaar van dit gezicht kan niet liegen!". De Gezant van Allah vertelde de menigte die zich om hem had geschaard over de Islam, hij gaf hen adviezen. De eerste hadith die ik daar ter plekke van de Profeet hoorde was:

"Verspreid de Salaam (het groeten van elkaar) onder elkaar, voed de hongerigen, ga op bezoek bij jullie verwanten, verricht het gebed terwijl de mensen aan het slapen zijn. Zo kunnen jullie in alle rust het Paradijs betreden."

De trots van de werelden herkende mij als een wonder van zijn Profeetschap en vroeg aan mij: "Ben jij Ibn-i Salaam, de geleerde uit Medina?". Ik bevestigde dat. Toen zei onze geliefde Profeet: "Kom dichterbij". Toen ik dichterbij kwam stelde hij de volgende vraag: "Oh Abdoollah! Spreek voor Allah! Heb jij niet in de Thora over mijn eigenschappen gelezen en daarin over mij te weten gekomen?" Ik reageerde toen: "Wat zijn de eigenschappen van Allah, de Verhevene, kunt u dat vertellen?". Hierop wachtte de Gezant van Allah een ogenblik en Djibril kwam toen met Soerat al Ikhlas. Toen ik deze soerat van de Gezant van Allah hoorde, zei ik onmiddellijk tegen hem: "Ja, oh Gezant van Allah! U spreekt de waarheid, ik getuig dat er geen God is dan Allah. U bent Zijn dienaar en Boodschapper". Ik sprak de Shahada uit en werd moslim.

Daarna zei ik: "Oh Gezant van Allah! De Joden zijn een wrede volk die zeer goed zijn in het verdraaien van de waarheid, zo goed zelfs dat je er als mens verbaasd van kunt staan, zij kunnen zeer gemakkelijk met aantijgingen en laster aan komen zetten die ongegrond zijn. Indien zij weten dat ik Moslim ben geworden en u zou mijn eigenschappen en mijn karakter aan hen vragen, dan zullen zij in uw bijzijn mij beledigen en met allerlei laster komen. Daarom verzoek ik u om hen eerst over mij te vragen en

daarna pas te vertellen dat ik Moslim ben geworden.!" Hierna verstopte ik mij in het huis. Na mij kwam een groep van de vooraanstaande Joden bij de Boodschapper van Allah op bezoek. De Gezant van Allah zei tegen hen: "Tussen jullie is er ook een Abdoollah bin Salaam, wat voor iemand is hij?". De Joden antwoordden: "Hij is onze grootste geleerde en ook de zoon van onze grootste geleerder! Ibn- al Salaam is de beste tussen ons en ook is hij de zoon van de beste onder ons!". Hierop reageerde de Gezant van Allah met de volgende vraag: "Indien hij Moslim zou zijn geworden, wat zouden jullie hiervan zeggen?" . De Joden antwoordden: "Moge Allah hem behoeden voor zoiets!".

0p dat moment kwam ik tevoorschijn en zei: "Oh Joodse mensen! Vreest Allah! Accepteer wat tot jullie is gekomen. Ik zweer bij Allah, jullie zijn er ook van op de hoogte, de Gezant van Allah die met naam en eigenschappen is genoemd in de Thora in jullie handen, staat nu hier. Ik getuig dat er geen God is dan Allah en weer getuig ik dat Mohammed aleyhissalaam zijn dienaar en gezant is." Toen de Joden dit hoorden riepen ze: "Hij is de slechtste tussen ons en ook is hij de zoon van de slechtste onder ons!" Ze riepen nog meer, het waren allemaal beledigingen en laster om mij zwart te maken. Ik zei toen tegen de Gezant van Allah: "Hier was ik dus bang voor. Oh Gezant van Allah! Had ik u niet verteld dat zij een wrede volk zijn die er niet voor terugdeinst om te liegen, beledigingen en laster te uiten? Zoals u ziet, hier het bewijs!". De Gezant van Allah zei hierop tegen de Joden: "Jullie eerste getuigenis is genoeg voor ons, de tweede getuigenis is onnodig." Hierna ging ik terug naar huis. Ik nodigde mijn gezin en mijn verwanten uit tot de Islam. Iedereen in mijn gezin, inclusief mijn tante, werd Moslim.

Mijn overtuiging maaktde de Joden woedend. Zij begonnen mij lastig te vallen. Het ging zelfs zover dat sommige van de Joodse geleerden zeiden: "Er kan geen profeet voortkomen uit de Arabieren, de person die jij ziet als een profeet is slechts een leider" en op deze wijze probeerden ze mij te overtuigen om de Islam te verlaten maar dat is ze niet gelukt. Samen met Abdoollah werden ook Saa'laba bin Saa'ya, Oesayd bin Saa'ya, Asad bin Oebayd en sommige andere Joden oprechte Moslims. Maar sommige Joodse geleerden zeiden: "Alleen de slechtsten onder ons hebben Mohammed geaccepteerd als profeet. Als zij tot de besten onder ons zouden behoren dan hadden ze de religie van hun voorouders niet verlaten.". Hierop zond Allah, de Verhevene als antwoord op deze opmerkingen van de Joden het volgende vers, waarin Hij in betekenis zegt: "Zij (de Ahl al Kitaab oftewel de Mensen van het Neergezonden Boek) zijn niet allen hetzelfde. Tussen hen is er een groep die zich met verering en aanbidding bezighoudt waarbij ze in de nachtelijke uren neerknielen en de verzen van Allah reciteren."(Soerat Al i Imran, vers 113)[128]

---

[128] Al i İmraan 3/113.

ENKELE VAN DE GEBEURTENISSEN TIJDENS HET EERSTE JAAR VAN DE HIDJRA

In het eerste jaar van de Hidjra stierven er van de Ansaar As'ad bin Zoeraarah, Baraa bin Maa'roer, Koelthoum bin Hidm en van de Moehadjirin stierf Othman bin Maaz'oen. Er werd toestemming gegeven om oorlog te voeren tegen de ongelovigen. Bovendien werden Gezegende Aboe Baqr en gezegende Bilal uit Abessinie ziek omdat zij niet konden acclimatiseren in Medina, vanwege de klimaat en het water waar ze niet tegen konden. De Gezant van Allah hief dan ook zijn handen naar zijn Schepper en deed de volgende smeekbede: "Mijn Heeri! Zoals U ons de liefde voor Mekka heeft gegeven, geef ons op dezelfde wijze de liefde voor Medina en schenk ons hier ook Uw overvloed en vermeerder ons voedsel.". De Schepper accepteerde deze smeekbede en de Moehadjirin raakten vervuld met de liefde voor Medina.

De veldtochten van Abwa, Waddan waaraan de Profeet persoonlijk deel heeft genomen vonden in dit jaar plaats. De strijd bij Boewat, Saffawan en Zoeloeshajraa die aan het begin van het tweede jaar plaats hadden hebben de eerste veldtochten opgevolgd maar bij al deze tochten is het niet tot een oorlog gekomen.

1.68 Het eerste geschreven verdrag

De ongelovigen uit Mekka bleven niet stil zitten, hetgeen ze in Mekka niet lukte probeerden ze in Medina wel voor elkaar te krijgen. Ze stuurden dreigbrieven naar de ongelovigen in Medina maar ook de Joden in Medina kregen dit soort brieven en berichten. Deze dreigementen zorgden ervoor dat de Joden in Medina toenadering zochten tot de Profeet.

De Joden kwamen dan ook naar de Profeet en zeiden: "Wij zijn gekomen om met u vrede te sluiten. Laten we een overeenkomst sluiten zodat we er zeker van zullen zijn dat we elkaar niet kunnen schaden.". Onze Profeet sloot met hen een verdrag die uit 55 artikelen bestond. Sommige van de besluiten in dit verdrag zijn:

Dit verdrag is een door de Gezant van Allah, Mohammed Aleyhissalaam, geschreven document; zij geldt tussen de Mekkaanse en Medinaanse Moslims en degenen die zich bij hen hebben aangesloten of later erbij zijn gekomen maar ook degenen die samen met hen een oorlog aangaan.

Ongetwijfeld is dit een volk, met uitsluiting van andere mensen.

Elk stam zal om de oorlogsgevangenen te redden (volgens het recht tussen de

Moslims) een evenredige bijdrage leveren. .

De Moslims zullen tegen degene zijn die opstandig is of de verstoort,ook al is diegene hun eigen kind.

Degene onder de Joden die zich aansluit bij de Moslims, zullen hulp en steun krijgen en ze zullen niet blootgesteld worden aan onderdrukking of wreedheden.

De Joden zullen samen met de Moslims een groep vormen, een ieder zal zijn eigen religieuze verplichtingen nakomen.

Niemand van de Joden zal zonder toestemming van Mohammed aleyhissalaam deel mogen nemen aan een veldtocht.

Niemand mag de ander met wie hij een overeenkomst heeft slecht of wreed behandelen. Degene die slachtoffer is van wreedheden zal worden geholpen.

Het vallei van Medina is een Haram gebied voor degenen die dit verdrag hebben gesloten. (gebied waar oorlogvoering verboden is)

De Mekkaanse ongelovigen en degenen die hen helpen zullen op geen enkele wijze bescherming genieten.

De Moslims en de Joden zullen samen strijden tegen degenen die Medina zullen aanvallen.

De Joden zouden met dit verdrag (zo leek het) vrede sluiten met de Moslims en geen vijandigheid koesteren tegen hen.[129]

1.69 Oh Mijn Geliefde, Wees niet bedroefd!..

Voor de hidjra van de Gezant van Allah zou de leider van de Hazradj stam, Abdoollah bin Oebajj, tot leider gekozen worden van Medina. Na de geloftes van Aqaba en daarna de hidjra die resulteerde tot de bekering van de meerderheid van de mensen uit de Aws en Hazradj stammen, werd deze leiderschap van Abdoollah bin Oebajj geen feit. Hierdoor droeg hij een grote haat tegen allereerst de Gezant van Allah, dan de Moehadjirin en daarna de Medinaanse Moslims. Hij liet deze vijandschap echter niet merken en hield haar voor zichzelf. Hij stelde een groep van moenafiqun (schijnheiligen) samen. Zij waren in het bijzijn van Moslims zogenaamd voor de Islam en deden zich voor als vrome Moslims maar achter de rug van de Moslims haalden zij allerlei grimassen uit om met hen te spotten. In het geheim waren zij bezig om mensen tegen elkaar op te stoken en probeerden ze op deze wijze fitna te veroorzaken. Hiermee gingen ze zelfs zo ver dat ze de woorden van de

---

129 Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,p. IV, 289.

Profeet verdraaiden en woorden aan Hem toeschreven die helemaal niet door Hem gezegd waren.

De Joden die hun vijandigheid geheim hielden tekenden een verdrag met onze Profeet. In groepen kwamen ze bij de Profeet en stelden vragen die volgens hen zeer moeilijk waren. De antwoorden die ze kregen maakten hen duidelijk dat Hij de ware Profeet is. Maar de koppigheid en de jaloezie weerhield ervan om Hem te geloven. Hierop zei de Profeet:

"als tien personen uit de groep van Joodse geleerden in mij zouden geloven, dan zouden alle Joden dat ook doen." Allah, de Verhevene troostte zijn Boodschapper die zo bedroefd was met het volgende vers: "(Oh Mijn Geliefde!) Oh Eervolle Gezant! Laat hen die zeggen dat ze geloven terwijl hun harten dat niet doen (moenafiqun) en de ongelovigen tussen de Joden die in hun ongeloof doorgaan Jou niet bedroeven. Zij zijn de spionnen (van de zonen van Qoerajza) en spioneren voor degenen die continue naar leugens luisteren en voor een ander stam die nooit bij jou gekomen is (Joden van Khayber). De woorden (van Allah de Verhevene) veranderen zij, nadat ze op hun plek geplaatst zijn. Zij zeggen: "Indien jullie deze fatwa gegeven wordt, accepteer die dan, behoed je er anders voor". Indien Allah wenst dat iemand in fitna is, zal jij deze beslissing van Allah nooit tegen kunnen houden. Zij zijn zulke personen waarvan Allah, de Verhevene, de harten niet heeft willen reinigen. Zij zullen op de aarde vernedering en schande ondergaan; in het hiernamaals wacht hen een zeer grote bestraffing." (Soerat al Maidah, vers 41)[130]

Naar aanleiding van het gesloten verdrag hadden sommige van de Ashaab (de volgelingen van de Profeet) vriendschappen gesloten met hun Joodse buren. Allah, de Verhevene heeft hen dit ook verboden en zei in betekenis: "Oh jullie die overtuigd gelovig zijn! Neemt geen vrienden van buiten jullie broeders in religie (uit de groep van de ongelovigen en de moenafiqun). Zij berokkenen jullie schade toe, zij zorgen steeds voor wanorde en zij willen dat jullie lijden. Hun vijandschap en haat tegenover jullie is uit hun monden naar buiten gekomen. De vijandschap die ze in hun harten verbergen is nog erger. We hebben de tekenen van hun vijandschap duidelijk gemaakt, als jullie maar erover nadenken en het begrijpen..." (soerat Al-i Imran, vers 118)

De ongelovigen uit Mekka bleven doorgaan met het bedreigen van de ongelovigen, de moenafiqun, de Joden van Medina waarbij ze ook de stammen rondom Medina bedreigden. Zij wilden zo snel mogelijk het licht van de Islam doven waarbij het doden van

---

130 al-Maaidah 5/41.

de geliefde Profeet natuurlijk ook hun doel was. Zij bleven zoeken naar mogelijkheden om dit voor elkaar te krijgen.

Tegenover deze daden van de moenafiqun en de ongelovigen koos de Gezant van Allah steeds de weg van de vrede. Sommigen van de Ashaab vonden dat het nodig was om tegen de ongelovigen op te treden en ze deden steeds een smeekbede: "Oh Heerser van de werelden! Voor ons is er niets waardevollers dan op Uw pad te strijden tegen deze ongelovigen. Deze ongelovigen van Quraish zijn diegenen die de Profeetschap van Uw geliefde hebben verloochend en Hem uit Mekka hebben verdreven. Onze Allah! Ongetwijfeld zult U ons toestemming geven om tegen hen oorlog te voeren!...".

De Gezant van Allah op zijn beurt wachtte op een gebod hierover van Allah, de Verhevene. Hij deed wat hem opgedragen werd. De tijd was nu wel rijp. In de openbaring die Djibril aleyhissalaam bracht werd het volgende bekend gemaakt: "Tegen degenen die de oorlog uitroepen tegen jullie, strijd tegen hen op de weg van Allah. Maar overdrijf niet en ga niet te ver. (Raak hen niet aan, die met jullie niet in oorlog gaan. Dood vrouwen, kinderen en ouderen niet, ook als zij deelnemen aan de oorlog. Voer geen martelingen uit.) Allah houdt niet van degenen die de grens overschrijden. Doodt hen (de ongelovigen) waar jullie hen ook vinden. Zoals zij jullie uit (Mekka) verdreven, verdrijft hen ook. De fitna door ongeloof van hen is erger dan het doden van een persoon. Zolang zij in de Masjid al Haraam niet met jullie strijden, strijdt dan ook niet met hen aldaar. Maar als zij jullie daar doden, doodt hen dan ook aldaar. Dit is de straf van de ongelovigen. Indien zij bereid zijn hun verloochening van Allah op te geven en ophouden met het voeren van oorlog, stop dan ook. Ongetwijfeld is Allah de Meest Vergevingsgezinde en de Meest Barmhartige." (soerat al Baqara, verzen 190-192).[131]

In een vers dat later is neergezonden zegt Allah in betekenis het volgende: "Strijdt tegen die ongelovigen, op de weg van Allah, totdat er geen spoor meer overblijft van de fitna van ongeloof en de godsdienst alleen aan Allah toebehoort (tot het moment dat er alleen gebeden wordt voor Allah). Als zij (hun ongeloof) opgeven, (zullen zij niet worden bestreden.) Voortaan is vijandschap (bestraffing) alleen voorbehouden aan de wrede onrechtplegers." (Soerat al Baqara, vers 193).[132]

---

131 Al I İmraan 3/118.

132 al-Baqarah 2/190-192.

1.70 De eerste verkenningstochten

De Trots van het Universum organiseerde een aantal kleine verkenningstochten waarmee hij de orde in Medina wilde handhaven en de situatie van de vijanden wilde controleren. Het aantal mensen die deelnamen aan zo een veldtocht varieerde tussen de vijf en de vierhonderd mensen. De oorlogen waaraan onze Profeet persoonlijk deel heeft genomen en de leiding had worden ghaza genoemd. Onze geliefde Profeet wilde een plotselinge aanval op Medina voorkomen, hiertoe nam hij een maatregel, namelijk het systeem van wachters werd geintroduceerd waarbij met tussenpozen mensen de wacht hielden.

Het was nodig om de ongelovigen de les te leren en ze op gebied van handel en economie te verzwakken. Het was daarom nodig om de handelswegen naar Syrie te blokkeren. Terwijl de Moslims hiermee bezig waren kwam het bericht dat op dat moment een karavaan van de ongelovigen in de buurt van Medina was. Onze geliefde Profeet gaf gelijk opdracht om een eenheid samen te stellen die op verkenning moest. Hij belastte gezegende Hamza met de leiding over dertig ruiters te paard. Hij adviseerde Hamza om God te vrezen, goed te zijn tegen zijn mensen en daarna zei Hij: "Op de weg van Allah, de Verhevene, ga de strijd aan en herhaal de naam van Allah! Ga de strijd aan tegen degenen die Allah de Verhevene niet kennen...". Hij gaf aan gezegende Hamza een witte vlag en stuurde hem en zijn mensen op pad.

Gezegende Hamza ging met zijn manschappen op weg, richting de karavaan die met driehonderd man werd bescherm. De Moslims kwamen de karavaan, die op weg was van Damascus naar Mekka, tegen op de locatie die Sifr-al-Baghr genoemd werd. De eervolle volgelingen van de Profeet (Ashaab) namen onmiddellijk hun houding en waren klaar voor de strijd. Op dat moment kwam Majdi bin Amr al Djoehani tussenbeide. Hij was iemand die geliefd was bij beide partijen. Hij was in de veronderstelling dat de Moslims zouden verliezen omdat ze in aantallen veel minder waren. Omdat hij de hoop koesterde dat de Moslim staat tot in de eeuwigheid zou blijven bestaan weerhield hij de partijen van een gevecht en vervulde hij hiertoe de rol van bemiddelaar. Daarna keerden gezegende Hamza en zijn vrienden terug naar Medina. Toen aan de Profeet over het gedrag van Majdi werd verteld, werd hij blij en zei: "De gezegende man, hij heeft iets goeds gedaan dat ook terecht is geweest.".[133]

Hierna kwam er geen einde aan de reeks van veldtochten. Oebajda bin Harith kreeg zestig of tachtig mensen onder zijn leiding en werd naar Raabigh gestuurd. De ongelovigen

---

133 Waqidee, al-Maeghazee, I, 9; el-Kilaî, *el-İktifa*, II, 6.

kozen ervoor om te vluchten uit angst voor de Moslims.[134]

Een andere keer wilde de Profeet een veldtocht organiseren naar Nakhlah om de ongelovigen van Quraish te observeren. Hij wenste Oebajda bin Djarrakh de leiding te geven over de manschappen die deel zouden nemen aan deze tocht. Aboe Oebajda bin Djarrah hoorde dit bericht en begon te huilen omdat hij pijn had bij de gedachte dat hij de Profeet moest missen. De Gezant van Allah gaf toen de leiding aan Abdoollah bin Djaahsch.[135]

Abdoollah bin Djaahsch was een van de personen die de Islam met veel enthousiasme en liefde naleefde. Hij had vele mishandelingen en wreedheden te verduren gekregen van de ongelovigen toen hij net Moslim was geworden maar hij had met de kracht van zijn imaan (volledige overtuiging) alles getrotseerd en met geduld alle ellende en pijn doorstaan. Hierdoor zei de Profeet, over hem, dan ook tegen zijn Ashaab: "...Hij is degene die het meest honger en dorst heeft geleden maar altijd heeft hij dat met geduld doorstaan". Abdoollah bin Djaahsch verlangde steeds naar martelaarschap (iemand die zijn leven geeft in een strijd op de weg van Allah) omdat hij de goede berichten over martelaars hoorde van de Profeet. In alle oorlogen was hij altijd vooraan te vinden en streed met moed.

Gezegende Abdoollah bin Djaahsch zei: "Die dag riep de Profeet, na het laatste gebed, mij bij zich en zei: "Kom morgenvroeg bij mij. Neem ook je wapens mee. Ik wil jou ergens heen sturen".

De volgende ochtend ging ik naar de masjid. Ik had mijn zwaard, pijl en boog en mijn schild meegenomen. De Profeet ging terug naar zijn huis nadat hij het ochtendgebed had geleid. Ik stond bij de deur te wachten omdat ik er wat eerder was. Hij vond een aantal mensen die met mij mee zouden gaan. Tegen mij zei de Profeet: "Ik stel jou als commandant aan over deze personen" en daarna gaf hij mij een brief. "Ga en open de brief nadat je twee nachten onderweg bent geweest. Handel volgens de richtlijnen die in de brief staan" zei hij. "Oh Gezant van Allah! Welke richting moet ik heen?" vroeg ik. Hij gaf antwoord en zei: "Ga richting Najdijja. Ga dan richting de put bij Reqijja!".

Abdoollah bin Djaahsch kreeg voor het eerst de titel van Amir al Moe' minun toen hij de leiding kreeg over de tocht naar Nakhlah. Hij was de eerste die met deze titel werd genoemd in de geschiedenis van de Islam. Met een eenheid van acht of twaalf personen kwam hij twee dagen later bij de locatie Malaal aan en opende daar de brief die hij van de

---

134 Waqidee, al-Maeghazee, I, 10; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 7; el-Kilaî, *el-İktifa*, II, 3-4.

135 Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 601; Waqidee, al-Maeghazee, I, 2; el-Kilaî, *el-İktifa*, II, 9-10.

Profeet had gekregen, in de brief stond:

"Bismillahirrahmaanirrahiim. Nadat je deze brief hebt gelezen zul je met de baraqah van de naam van Allah tot aan Nakhlah, tussen Mekka en Ta'if, lopen. Dwing geen enkele van je vrienden om met jou mee te gaan! Aangekomen in het vallei van Nakhlah, observeer dan de Quraishi en hun karavaan. Stuur dan hun bericht naar ons".

De Amir al Moe'minun, gezegende Abdoollah bin Djaahsch zei, na het lezen van de brief:

"Wij zijn de dienaren van Allah, de Verhevene en wij zullen allen ten slotte tot Hem wederkeren. Ik heb dit gehoord en ik ben ervan overtuigd. Ik zal het bevel van Allah, de Verhevene en Zijn geliefde Gezant opvolgen". Hij kuste daarna de brief en legde haar op zijn voorhoofd. Daarna wendde hij zich tot zijn vrienden en zei: "Degenen onder jullie die graag martelaar wil worden, kom met mij mee. Degene die niet wil komen kan terugkeren. Ik zal niemand van jullie dwingen. Als jullie niet willen, zal ik in mijn eentje gaan om het bevel van de Profeet op te volgen". De vrienden zeiden met zijn allen: "Wij hebben de bevelen van de Profeet gehoord. Wij zijn gehoorzaam aan Allah, de Verhevene, de Gezant van Allah en aan jou. Ga heen, waar je ook wil en loop met de baraqah van Allah".

Sa'd bin Abi Waqqas was ook tussen de aanwezigen en deze kleine militaire eenheid ging op weg richting Hidjaz en kwam aan in Nahklah. Ze hielden zich gedekt en observeerden de ongelovigen van Quraish die daar op en af liepen. Op dat moment kwam er een Quraishi karavaan langs. De kamelen waren goed beladen. De Moslim eenheid naderde de karavaan en nodigde hen tot de Islam. Toen zij geen gehoor gaven aan de uitnodiging onstond er een strijd. Een van de ongelovigen werd gedood en twee ervan werden gevangen. Een van hen was te paard en kon wegvluchten. Al de bezittingen van de ongelovigen bleven achter voor de Moslims. Abdoollah bin Djaahsch bewaarde een vijfde deel van deze oorlogsbuit voor de Gezant van Allah. Dit was de eerste oorlogsbuit voor de Moslims.[136]

1.71 Masjid al Qiblatajn

Het was al zeventien maanden geleden dat onze Geliefde Profeet sallallahoe aleyhi wa salaam, de hidjra had gedaan naar Medina al Moenawwarah. Tot nu toe had hij zijn gebeden verricht waarbij hij zich richtte naar de Bayt al Maqdis in Jeruzalem. De Joden die roddelden hierover en zeiden: "Wat raar! Zijn religie is anders dan die van ons maar zijn qibla (gebedsrichting) is dezelfde als de onze!". Deze geruchten kwamen ook bij de Gezant van Allah ter ore. Zijn gezegende hart was hierdoor gekrenkt. Op een dag, toen Djibril

---

136 Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 601; Waqidee, al-Maeghazee, I, 13; el-Kilaî, *el-İktifa*, II, 9-10.

aleyhissalaam kwam, zei Hij tegen hem: "Oh Djibril! Ik zou graag willen dat Allah de Verhevene mijn gezicht naar de Kaaba zou draaien in plaats van de qibla van de Joden." Djibril aleyhissalaam antwoordde: "Ik ben slechts een dienaar. Smeek hiervoor bij Allah!". Hierna werd vers 144 van Soerat al Baqara geopenbaard. Hier zegt Allah in betekenis: "(Oh Mijn Geliefde! In afwachting van een openbaring) richt je steeds je gezicht naar de hemel, dat zien wij zeer zeker. Daarom zullen we jou naar een andere qibla draaien waarover jij tevreden zult zijn. Draai je gezicht nu richting Masjid al Haraam (Kaaba). (Oh Gelovigen!) Jullie ook, draai jullie gezichten waar jullie ook zijn, in diezelfde richting. Ongetwijfeld weten degenen die een boek hebben ontvangen dat deze verandering van qibla waarachtig van hun Schepper komt. Allah de Verhevene is niet onwetend over de handelingen die zij zullen verrichten.."

Toen deze vers werd geopenbaard was de Gezant van Allah het middaggebed aan het leiden. Ze waren in het midden van het gebed. Op het moment dat de openbaring kwam richtte hij zijn gezicht richting de Kaaba. De Ashaab al Qiraam volgde zijn voorbeeld en ook zij draaiden zich in dezelfde richting. Deze Masjid kreeg daarom ook de naam Masjid al Qiblatayn, oftewel de Masjid met twee qibla’s. De Gezant van Allah ging daarna naar Qoebaa om daar de mihraab van het eerst gebouwde masjid opnieuw in te richten en hij veranderde dan ook de muren ervan.[137]

[137] Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 549.

Een loflied over de hoogmoedigheid van Uw persoon
is niet te schrijven O Gezant van Allah
De pennen zijn ontoereikend, een vergelijking is niet te treffen O Gezant van Allah

Als ik in Uw lof een vennootschap sluit met de Schepper,
dus de grens overschrijd
Hierbij kan er toch niet naar de zonden en fouten worden gekeken, O Gezant van Allah

Hoe nietig ben ik dat ik onbedeeld blijf in Uw grote oceaan van vrijgevigheid
Oneindige liefde van de vissen en het Universum kunnen niet ongemerkt blijven, O Gezant van Allah

Het vuur van uw liefde gaat boven alles,
geen enkele vuur kan het vuur van uw liefde overtreffen
De wensen en idealen kunnen zonder U niet worden vervuld, O Gezant van Allah

Het hart dat gepolijst is met het licht dat afkomstig is van de stof uit uw voordeur
Geeft zich niet zo makkelijk over aan valse lichten, O Gezant van Allah

Hopelijk is Gaalib Uw rechtmatige dienaar en slaaf waar U om geeft
En zal hij geen deel uitmaken van de groep der verliezers, O Gezant van Allah.

Shaikh Gaalib.

1.72 De Veldslag van Badr

De successen die de Ashaab al Qiraam behaalde met de veldtochten verontrustte de ongelovigen. Voortaan gingen de karavaans in groepen op weg en werden ze geescorteerd door soldaten. Het tweede jaar van de Hidjra verzamelden de ongelovigen waardevolle spullen van elk gezin en stuurden ze een karavaan van duizend kamelen naar Damascus.

Deze werd geleid door een van de vooraanstaanden van Mekka, Aboe Soefjan. Aboe Soefjaan was nog geen Moslim.[138] Er waren ook veertig mensen belast met de taak om de karavaan te beschermen!. Na verkoop van de handelswaren zouden ze met al het geld wapens kopen en deze zouden ze gebruiken in de oorlog tegen de Moslims.

Toen de Gezant van Allah, sallallahoe aleyhi wa sallaem, hoorde dat de ongelovigen een grote karvaan voor de handel naar Damascus hadden gestuurd, gaf hij de opdracht aan een aantal van de Moehadjirin om de karavaan te observeren. Toen deze groep bij de locatie die Zoel'aahirah heet, aankwam zag zij de karavaan voorbijgaan en keerde ze terug naar Medina. Als de wapens en bezittingen van de ongelovigen afgepakt zou worden zouden ze de gelovigen geen schade kunnen berokkenen en zouden ze verzwakt worden. De Gezant van Allah stuurde dan ook Talha bin Abdoollah en Saa' id bin Zayd om te achterhalen wanneer de karavaan terug zou komen.[139]

Dit was een kans die niet gemist kon worden. Onze Profeet trof onmiddellijk de voorbereidingen en hij liet Abdoollah Ibn al Oemm al Maqtoem in Medina achter om in zijn plaats de gebeden te leiden.[140] Gezegende Othman, wiens vrouw ziek was, en nog zes anderen zoals hem gaf hij taken die ze in Medina konden uitvoeren en beval hen daar te blijven. Met driehonderd en vijf volgelingen uit de groep van Moehadjirin en Ansaar liep hij richting de locatie Badr op de twaalfde dag van de maand Ramadan. Het totale aantal van de Moslims was inclusief de mensen die in Medina waren achtergebleven 313 personen.[141] Badr was de plaats waar de wegen naar Mekka, Medina en Syrie zich kruisten.

De jeugdigen en zelfs vrouwen smeekten de Gezant van Allah om deel te mogen nemen aan deze veldslag. Toen Oemm al Waraqa naar de Gezant van Allah kwam en zei: "Moge ik mijn moeder en vader voor U opofferen oh Gezant van Allah! Als U mij toestaat wil ik ook met U meegaan. Ik zal de gewonden verzorgen en de zieken ten dienste zijn. Misschien dat Allah mij ook tot martelaar verheft!" De Geliefde van de Meest Vrijgevige Allah antwoordde: "Blijf jij maar thuis zitten en lees de Koran. Ongetwijfeld zal Allah de Verhevene jou de martelaarschap ten deel vallen".

Sa'd bin Abi Waqqas vertelt: "De Gezant van Allah was bezig om de jeugdigen terug te sturen die met ons mee wilden gaan naar de veldslag. Op dat moment zag ik dat mijn broer Oemair bezig was zich te verstoppen en dat hij aan het proberen was zich aan de

138 Waqidee, al-Maeghazee, I, 27.

139 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 11.

140 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , III, 216, 382.

141 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 248; Haeysaemee, Madjmaoo'z Zawaaid, VI, 68.

ogen van de Gezant van Allah te onttrekken. Hij was toen zestien jaar jong. Ik vroeg: "wat is er met jou dat je je zo verstopt?". Hij antwoordde: "Ik ben bang dat de Gezant van Allah mij ziet en dat hij mij ook te klein vindt om mee te gaan naar de veldslag! Ik wens juist wel aan de veldslag deel te nemen en hoop dat Allah mij ook laat stijgen tot het niveau van de martelaars". Toen de Gezant van Allah dit hoorde zei Hij tegen mij broer: "Ga maar terug". 0p dat moment begon mijn broer Oemair te huilen. De zeer barmhartige Geliefde van de Meest Vrijgevige Schepper kon niet tegen zijn tranen en gaf hem toestemming. Mijn broer was zelfs niet in staat om zijn eigen zwaard om te doen, ik had hem daarbij geholpen en de holst van zijn zwaard om zijn middel vastgemaakt."[142]

De vlag van de Effendi van de Werelden, onze geliefde Profeet, werd gedragen door Moes'ab bin Oemair, Sa'd bin Moe'az en gezegende Ali.[143] De Ashaab al Qiraam had slechts twee paarden en zeventig kamelen. Zij bestegen deze om beurten. De Gezant van Allah deed dat ook om beurten met gezegende Ali, Aboe Loebabah en Mirsaad bin Aboe Mirsaad. Alleen, een ieder van hen wilde niet dat de Gezant van Allah te voet ging maar op de kameel bleef zitten; daarom drongen ze ook aan bij hem en ze zeiden: "Mogen wij onze levens voor u opofferen oh Gezant van Allah! Blijft u alstublieft zitten op de kameel. Wij zullen blijven lopen in uw plaats.". Maar de Gezant van Allah maakte geen onderscheid tussen hen en zijn eigen persoon en antwoordde: "Jullie zijn niet sterker dan ik wat lopen betreft en ook ben ik niet minder behoeftig dan jullie wat betreft adjr (beloning voor goede daden)." De Gezant van Allah en zijn Ashaab liepen in de woestijn onder een verzengende hitte. Daarnaast waren ze ook aan het vasten. De Ashaab al Qiraam liep in grote enthousiasme en liefde achter onze Profeet aan teneinde de Islam te kunnen verspreiden. Er was namelijk veel te behalen, de tevredenheid van Allah en Zijn Profeet maar ook martelaarschap en Djannat (Paradijs)... Onze Geliefde Profeet keek naar Zijn Ashaab en deed de volgende smeekbede: "Oh Mijn Allah! Zij zijn te voet. Geef hen rijtuigen! Mijn Allah! Zij zijn hongerig en zonder kleding. Geef hen kleding! Mijn Allah! Zij zijn hongerig, voedt hen: Zij zijn arm, maak hen rijk met uw vrijgevigheid!".

Terwijl onze Profeet en zijn gezegende leger zo onder de enorme hitte richting Badr liepen, waren de karavanen van de ongelovigen die uit Damascus kwamen ook Badr genaderd. Twee volgelingen, die onze Profeet stuurde om een bericht te brengen over de karavanen kwamen erachter dat de karavaan binnen een of twee dagen in Badr zou aankomen en zij keerden dan ook onmiddellijk terug. De mensen in de karavaan kwamen aan in het dorp waar de twee volgelingen waren geweest en ze vroegen aan de mensen

---

142 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , III, 150; Haakim, al-Moostadraeq, III, 208.

143 Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 612; al-Qilaee, *al-İqtifaah*, II, 18.

van het dorp: "Weten jullie iets over de spionnen van de Moslims?". Zij antwoordden: "Wij weten niets over hen. Maar twee personen kwamen, ze zaten daar een tijdje en daarna gingen ze weg".

Aboe Soefian ging naar de plek die ze beschreven en onderzocht deze plek. Hij vertrapte de uitwerpselen van de kamelen waaruit de voedselresten naar buiten kwamen. Hij zei toen: "Dit is voedsel uit Medina, ik denk dat die twee mannen spionnen waren van Mohammed(aleyhissalaam)". Hij vermoedde dat de Moslims zeer nabij waren en een grote angst overmeesterde hem. Hij vreesde voor de karavaan, daarom liep hij dag en nacht want hij was vastbesloten om langs de kust van de Rode Zee in snelle vaart naar Mekka te gaan. Daarnaast stuurde hij iemand met de naam Damdam bin Amr Giphaari, naar Mekka om ze op de hoogte te stellen van de situatie.[144]

Toen deze persoon in Mekka aankwam verscheurde hij zijn hemd zowel aan de voor- als achterkant. In een aangetaste toestand riep hij luidkeels: "Help! Help!...Oh Mensen van Quraish! Schiet te hulp!...Jullie karavaan en jullie goederen bij Aboe Soefiaan zijn aangevallen door Mohammed en Zijn Ashaab. Indien jullie het halen zullen jullie de karavaan kunnen redden!...".

De Mekkanen die dit hoorden troffen zeer snel voorbereidingen. Met zevenhonderd man op kamelen, honderd ruiters te paard en honderdvijftig soldaten te voet gingen ze op weg. Tegen Aboe Lahab zeiden ze: "Kom jij ook mee!" Aboe Lahab was bang maar hij veinsde een ziekte voor. Hij stuurde in zijn eigen plaats As bin Hisham. Oemajja bin Khalef was niet zo enthousiast met het treffen van voorbereidingen voor de oorlog. Hij had namelijk gehoord dat onze Profeet had gezegd: "Mijn Ashaab zal Oemajja doden". Hij wist dat de Profeet nooit ver van de waarheid was, dat maakte hem juist bang. Hierdoor zei hij tegen Aboe Djahl die bij hem aandrong dat hij oud en zeer dik was. Maar uit angst dat Aboe Djahl hem uit zou maken voor angsthaas moest hij wel meegaan

De meeste soldaten van de ongelovigen waren in een harnas. Ze hadden vrouwen bij zich die mooie stemmen hadden. Ze waren ook niet vergeten om muziekinstrumenten en alcohol mee te nemen. Zij waren in de veronderstelling dat ze met zo een grote en krachtige leger iedereen aan konden, laat staan een leger van driehonderd man. Er waren er onder hen zelfs mensen die spraken over de mensen die ze zouden doden en de oorlogsbuit die zouden verdelen. De grootste doelstelling van hen allen was echter om de Islam weg te vagen. Deze wilde leger van ongelovigen ging op weg met de muziek die de vrouwen maakten en de liederen die ze zongen.

---

144 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 607; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,V, 116.

Op dat moment was Aboe Soefian al ver verwijderd van Badr. Toen hij er zeker van was dat het gevaar was geweken stuurde hij een van zijn mannen die Imri al Qays heette naar de Quraish met de boodschap: "Oh mensen van Quraish! Jullie zijn uit Mekka vertrokken om jullie karavaan, jullie mensen en goederen te beschermen. Er bestaat geen gevaar meer. Jullie kunnen terugkeren!...". Bovendien waarschuwde hij hen: "Kijk ervoor uit om naar Medina te gaan en te strijden tegen de Moslims!".

Toen Qays het leger van de ongelovigen bereikte met dit bericht, zei Aboe Djahl: "Ik zweer dat we in Badr zullen aankomen, drie dagen en nachten feest zullen vieren, kamelen zullen slachten en wijn zullen drinken. De volkeren in de buurt zullen ons zien en ons benijden, ze zullen zien dat we niemand vrezen. Hierna zal niemand het in zijn hoofd halen om ons aan te vallen. Oh onverslagen leger van Quraish! Mars vooruit...".

Qays die zag dat Aboe Djahl niet in staat was om naar hem te luisteren, hij keerde dan ook terug en berichtte Aboe Soefian over de situatie. Aboe Soefian die een wijze man was met toekomstvisie zei: "Zonde! Dit is erg jammer voor Quraish!... Dit is een plan van Amr bin Hishaam (Aboe Djahl). Hij heeft dit ongetwijfeld gedaan om aan het hoofd van de mensen te kunnen staan. Zo een houding is eigenlijk altijd zeer gevaarlijk en een grote tekortkoming. Indien de Moslims hen tegenkomen is het gedaan met de Quraishieten!.." Hij slaagde erin om de karavaan naar Mekka te brengen en het leger in te halen.

De Trots van het Universum sallallahoe aleyhi wa sallaam, was toen in de buurt van Badr. Op een moment zag hij Hoebaib bin Yasaaf en Qays bin Moekharrith, twee van de ongelovigen, tussen het leger van de Moslims. Hij herkende Hoebaib hoewel deze een helm ophad en vroeg aan Sa'd bin Moe'az: "Is dat Hoebaib niet?". Hij antwoordde: "Ja, Oh Gezant van Allah!". Hoebaib was iemand die goed onderlegd was met de kunst van oorlogvoering en een zeer fors gebouwde worstelaar. Met Qays samen kwam hij bij de Gezant van Allah. Onze Profeet vroeg hen: "Waarom komen jullie met ons?". Zij antwoordden: "U bent de zoon van onze zuster en onze buurman. Wij komen samen met ons volk om oorlogsbuit te verkrijgen!". Onze Profeet vroeg aan Hoebaib: "Geloof jij in Allah de Verhevene en Zijn Boodschapper?" Hij zei: "Nee". De Gezant van Allah zei daarop: "Ga dan maar terug! Iemand die niet onze religie aanhangt kan niet met ons zijn".

Hoebaib: "Iedereen kent mij om mijn heldhaftigheid, mijn moed en vanwege de wonden die ik heb aangebracht op de borsten van mijn vijanden. Ik zal aan Uw zijde samen met u oorlog voeren tegen uw vijanden om oorlogsbuit te verkrijgen".

Onze Profeet accepteerde zijn hulp niet. Na een poos herhaalde Hoebaib zijn wens maar onze profeet gaf aan dat hij het niet kon accepteren voordat hij Moslim werd. Toen ze aan waren gekomen bij de plek die Rawha werd genoemd, kwam Hoebaib bij de Gezant van Allah en zei: "Oh Gezant van Allah! Ik geloof erin dat Allah de Verhevene de Schepper

is van de werelden en dat U zijn profeet bent. De Trots van het Universum was hier zeer blij mee. Qays op zijn beurt werd Moslim nadat hij terug was gekeerd in Medina (Moge Allah tevreden over hen zijn).

Toen het leger van de Moslims bij het valley van Saffrah aankwam, hoorden ze dat de Mekkanen een leger hadden gevormd en daarmee naar Badr waren vertrokken om hun karavaan te beschermen. Hij verzamelde zijn volgelingen en overlegde hierover met hen. De Medinaanse Moslims hadden namelijk bij de belofte van Aqaba gezegd: "Oh Gezant van Allah! Komt U naar onze stad. Aldaar zullen wij U, indien nodig zelfs ten koste van onze eigen levens, beschermen en we zullen U volgen". Ze waren nu echter buiten Medina. Tegenover hen stond een vijandelijke leger dat kwa manschappen, wapens en materialen vele malen sterker en groter was. Toen de Gezant van Allah zijn volgelingen om hun mening vroeg, stonden van de Moehadjirin, Aboe Baqr al Siddiq en Omar al Faruq, een voor een op en zeiden dat het nodig was om met het vijandige leger in oorlog te gaan. Weer stond iemand van de Moehadjirin, Miqdaad bin Aswaad, op en zei: "Oh Gezant van Allah! Doe wat Allah U opdraagt. Handel in overeenstemming met Zijn besluit. Elk moment zijn we met U, we zullen geen moment wijken van uw zijde. Wij zullen ook niet een zin uitspreken zoals de zonen van Israel tegen Mozes alaeyhissalaam deden: "Oh Mozes! Zolang de onderdrukkers en wrede mensen zich in die regio bevinden zullen wij niet daarheen gaan en die regio betreden. Ga jij maar met je Schepper samen om hen te bestrijden. Wij zullen hier achterblijven..."[145] (Soerat al Maaidah, vers 24). Wij zullen ons leven en onze hoofden geven op de weg van Allah de Verhevene en Zijn Gezant. Wij zweren tot Allah de Verhevene die U als de ware profeet heeft gezonden dat wij zelfs naar Abessinie zullen gaan aan de andere kant van de zee indien U dat wenst. Wij zullen absoluut niet in opstand komen tegen u. Wij zijn bereid om al uw wensen te vervullen. Moge ik mijn moeder, vader en mijn leven voor U opofferen oh Gezant van Allah...". Deze mooie toespraak van gezegende Miqdaad vervulde onze geliefde Profeet met blijdschap. Hij sprak smeekbedes voor hem uit.[146]

Hier was de mening van de Medinaanse Moslims zeer belangrijk. Zij waren namelijk zowel in aantal in meerderheid als het feit dat ze beloofd hadden om de Gezant van Allah in Medina bescherming te bieden. Ze hadden echter geen belofte gedaan om buiten de grenzen van Medina voor hem te strijden. Toen deze gedachte bekend werd, stond Saa'd bin Moe'aaz uit de groep van de Ansaar op en zei:"Oh Gezant van Allah! Indien U mij toestaat wil ik namens de Ansaar spreken". Toen hij de toestemming kreeg ging hij verder:

---

145 al-Maaidah 5/24.

146 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 14.

"Oh Gezant van Allah! Wij hebben imaan in u, we hebben uw profeetschap erkend. Wat u ook gebracht heeft, het is waar en de waarheid. Wij hebben u een belofte gedaan dat we naar u zullen luisteren, u zullen gehoorzamen en deze belofte is absoluut en we hebben er ook bij gezworen. Wij zullen nooit en te nimmer een stap terugdoen en onze belofte schenden. Wij volgen u, waar u ook heen zult gaan. Uw bevel is voor ons een eer. Wij zullen er niet voor terugdeinzen om ons leven voor u te geven. Bij de Schepper die u als de ware profeet heeft gezonden, wij zullen u volgen, als u in zee duikt zullen wij u achterna gaan. Niemand van ons zal terugdeinzen. Wat u ook op uw hart heeft, vertel het ons en wij zullen het nakomen. Ook onze bezittingen zullen wij voor u opofferen. Wij zullen nooit terugdeinzen voor de vijand. Wij zijn geduldig in de oorlog. Onze hoop is om u te verblijden en uw tevredenheid te winnen. Moge het erbarmen van Allah voor U Zijn..." De Ashaab al Qiraam die deze woorden hoorde werd enthousiast. Zij gaven allen aan dat ze deze woorden met hart en ziel accepteerden. De Gezant van Allah, sallallahoe aleyhi wa sallaam, was zeer blij. Hij spraak ook smeekbedes uit voor gezegende Saa'd en de andere volgelingen.

Nu waren alle twijfels weggevaagd. Hoe groot het vijandelijke leger ook was, hoe sterk het ook was, de eervolle Ashaab zou zonder een greintje twijfel achter de Gezant van Allah blijven en de martelaarschap nastreven. Zij zouden daarmee de tevredenheid van Allah en Zijn Gezant winnen. Met de Sultan van het Universum aan hun hoofd zouden ze overal heen kunnen gaan. Toen de Trots van het Universum zag dat zijn Ashaab op zo een wijze zich aan hem over had gegeven en zo enthousiast was, zei hij tegen hen: “Kom op, laten we doorgaan! Moge Allah jullie welgevallig zijn. Bij Allah, ik zie nu als het ware de plekken waar de mensen van de Quraishi stam neervallen!”. Dit was een heuglijke bericht. De Ashaab al Qiraam liep na dit bericht met nog meer liefde achter de Gezant van Allah aan.

1.73 De Engelen komen te hulp

Toen ze in de buurt van Badr waren aangekomen was het de nacht van donderdag op vrijdag. Onze geliefde Profeet zei tegen zijn Ashaab: "Ik hoop dat we aan bruikbare informatie kunnen komen vanaf de heuvel bij die put". De Leeuw van Allah, gezegende Ali, Saa'd bin Abi Waqqaas en Zoebair bin Awwaam waren degenen onder de Ashaab die onze Profeet met die opdracht naar de heuvel stuurde. Daar zagen ze de beheerders van de kamelen en de waterbezorgers van de Quraishi. Zij vluchtten toen zij de Moslims zagen. Twee van hen werd wel gevangen genomen. Een ervan was de slaaf van de zonen van Hadjjaadj, Ashlam en de andere was de slaaf van de zonen van Aes bin Saa'id, Aariz Aboel Yassar. Toen ze bij de Profeet werden gebracht, vroeg Hij hen: "Waar zijn de Quraishi?".

Zij antwoordden: "Achter die zandheuvel die daar zichtbaar is hebben zij zich gevestigd". De Profeet vroeg: "Uit hoeveel man bestaat het leger van de Quraish?". "Dat weten we niet" reageerden zij. "Hoeveel kamelen slachten ze per dag?" was de volgende vraag; "Soms negen, soms tien" antwoordden zij. Hierop zei onze geliefde Profeet: "Ze zijn met minider dan duizend man maar wel met meer dan negenhonderd". Weer vroeg de Gezant van Allah: "wie van de vooraanstaande Quraishi leider zijn er?" Zij antwoordden: "Oetbah, Shayba, Kharis bin Amr, Aboel Bikhtaari, Haakim bin Hoezaam, Aboe Djahl, Oemajja bin Khalef…" . Hierop zei de Boodschapper van Allah tegen Zijn Ashaab: "Het volk van Mekka heeft zijn dierbaarsten aan jullie opgeofferd". Daarna keerde hij zich weer naar de twee gevangenen en vroeg: "Is er nog iemand van de Quraishi onderweg teruggekeerd?" "Ja, van de Ban al Zoekhra is Akhnas bin Abi Shaarik teruggegaan naar Mekka" antwoordden zij. Onze Effendi zei toen: "Terwijl hij niet op het rechte pad is; niets weet over het hiernamaals, over Allah de Verhevene en het Boek, heeft Hij de Ban al Zoekhra het rechte pad gewezen...Zijn er nog anderen tussen hen die terug zijn gekeerd?" vroeg de Profeet en de twee antwoordden: "De zonen van Aadi bin Kaa'b zijn teruggekeerd".[147]

Onze Profeet, de Effendi der werelden stuurde gezegende Omar nogmaals naar de Quraishi om hen te waarschuwen en tot een verdrag te komen. Omar bin Khattaab zei tegen hen: "Oh halsstarrig volk! De Gezant van Allah, aleyhissalaam zegt: "Laat iedereen hiermee stoppen en in vrede teruggaan. Het is namelijk voor mij veel beter om met een ander dan jullie te moeten strijden!..."

Na dit voorstel kwam Haakim bin Khoezzaam naar voren en zei: "Oh volk van Quraish! Mohammed handelt zeer deugdzaam jegens jullie. Accepteer onmiddellijk wat hij zegt. Indien jullie geen gehoor geven aan zijn woorden, zweer ik dat hij hierna niet meer zo vriendelijk zal handelen!.. Aboe Djahl werd boos om deze woorden van Haakim en zei: "Dit kunnen we absoluut niet aanvaarden en we zullen niet terugkeren eer wij wraak hebben genomen op de Moslims. We zullen hen leren wat het is om onze karavaan aan te vallen!". Met deze woorden deed hij de deuren naar vrede dicht. Gezegende Omar keerde terug naar de Profeet.

Die nacht kwam onze Profeet met zijn lofwaardige volgelingen eerder dan de ongelovigen aan bij Badr en vestigde zich in de buurt van de waterputten. Hij voerde overleg met zijn volgelingen en vroeg hun mening over de locatie van het hoofdkwartier. Habbaab bin Moenzir, die pas drieëndertig jaar was, stond op en vroeg het woord. Hij zei: "Oh Gezant van Allah! Heeft u deze plek gekozen omdat Allah U dat zo bevolen heeft en is

---

147 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 117; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 616; Waqidee, al-Maeghazee, I, 52; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 15.

het daarom de locatie waar we moeten blijven? Of is het Uw persoonlijke keuze die U heeft gemaakt vanuit militair oogpunt?". Onze Profeet antwoordde: "Nee, het is geen bevel van God! Deze locatie is gekozen vanuit strategisch oogpunt".

Hierop zei Habbaab: "Moge ik mijn moeder en vader en mijn leven voor U opofferen oh Gezant van Allah! Wij zijn ervaren in oorlogvoering. Bovendien kennen wij dit gebied zeer goed. Bij de locatie waar de Quraishi zich zullen vestigen is er een waterput met veel water dat ook drinkbaar is. Als U het goed vindt laten we ons dan daar vestigen en de waterputten in die omgeving allemaal afsluiten waarna we een waterreservoir maken die we met al het water van die putten vullen. Tijdens de veldslag kunnen we eruit drinken als we dorst krijgen. De vijand zal er zeer erbarmelijk aan toe zijn zonder water. "[148]

Op dat moment kwam Djibril aleyhissalaam met een openbaring die het idee van Habbaab onderschreef. Onze Profeet zei dan ook: "Oh Habbaab! Waarachtig jou mening is de juiste" en Hij stond op en met zijn allen gingen ze naar de aangewezen waterput. Ze sloten alle waterputten af en legden een bassin aan die ze met water vulden. Bij het bassin legden ze een aantal bakjes om water te kunnen drinken.

Op dat moment kwam gezegende Sa'd bin Moe'aaz bij de Gezant van Allah en zei tegen Hem: "Oh Gezant van Allah! Zullen wij voor U een luifel maken van dadeltakken?". De Trots der werelden was heel blij met deze gedachte van Sa'd en deed een smeekbede voor hem. Meteen werd de luifel gemaakt.

De Sultan der Profeten wandelde met zijn eervolle volgelingen het veld waarop de slag zou gehouden worden. Soms stopte Hij en zei: "Ínshaallah, zal morgen die en die daar neervallen! Inshaallah zal morgen op die plek die en die ineenzakken! Dit is de plek! Dit is de plek..." Met Zijn gezegende handen liet Hij een voor een de plekken zien waar de ongelovigen van Quraish zouden dood neer zouden vallen.

Later zou gezegende Omar dit bevestigen: "Ik heb gezien dat ieder van hen dood neerviel op exact de plekken waar de Gezant van Allah Zijn gezegende handen had gelegd om het ons te laten zien. Ze waren noch iets rechts, noch iets links van die plekken maar precies op die plekken gevallen" zou hij zeggen.

De Effendi der werelden, sallallahoe aleyhi wa salaam verdeelde de Ashaab in twee groepen. De vlag van de Moehadjirin werd gedragen door Moes'ab bin Oemair, die van de Aws stam door Sa'ad bin Moe'aaz en de vlag van de Khazradj stam gaf Hij aan Habbaab bin Moenzir.[149] Zij verzamelden zich onder de vlag. Onze Profeet zorgde ervoor dat het

---

148 Haakim, al-Moostadraeq, III, 482.

149 Waqidee, al-Maeghazee, I, 58; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 373.

leger net opgesteld stond in keurige rijen.

Toen hij het leger zo aan het organiseren was raakte hij de borst van Sawaad bin Ghazijja met de stok die Hij in Zijn gezegende hand had en zei tegen hem: "Ga netjes in de rij staan, oh Sawaad!". Sawaad zei: "Oh Gezant van Allah! De stok in uw hand heeft mij pijn gedaan. In naam van Allah die U met de ware religie, het Boek en rechtvaardigheid heeft gezonden wil ik U ook op dezelfde wijze met een stok raken". Iedereen was verbaasd om deze reactie van Sawaad. Vergelding vragen aan de Effendi van het Universum, kon dat wel? Kon je zoiets wel maken? De Gezant van Allah deed de voorkant van zijn hemd open en zei: "Kom haal je recht door hetzelfde te doen bij mij". Gezegende Sawaad kuste dan de gezegende borst van de Profeet vol blijdschap en vol van liefde voor Hem. Terwijl iedereen een vergeldingsactie verwachtte keken ze allen vol afgunst naar gezegende Sawaad, ze bewonderden hem. Toen de Geliefde Profeet vroeg: "Waarom heb je zoiets gedaan!?" antwoordde Sawaad: "Moge ik mijn moeder en vader en zelfs mijn leven voor U opofferen oh Gezant van Allah! Vandaag lijkt het mij, met de toestemming van Allah, alsof mijn vertrek naar het hiernamaals is genaderd maar ik vrees ervoor om afscheid van U te moeten nemen. Hierdoor wil ik deze laatste minuten die ik met U mag doorbrengen volop gebruiken en was het mijn wens dat mijn lippen uw gezegende lichaam zouden raken. Dit wil ik op de dag der opstanding aanvoeren zodat U voor mij kunt pleiten en ik gered kan worden van bestraffing." Deze oprechte toewijding van Sawaad maakte de Profeet ook emotioneel en Hij deed een smeekbede voor gezegende Sawaad.

De rechterflank van het bedeelde leger zou geleid worden door de moedige strijder Zoebair bin Awwaam en de linkerflank door Mikhdaad bin Aswad. De Gezant van Allah wilde overleg voeren met zijn volgelingen over hoe ze de oorlog zouden beginnen. "Hoe voeren jullie oorlog?" vroeg hij. Aathim bin Saabit stond op met zijn pijl en boog in zijn hand en zei: "Oh Gezant van Allah! Laten we de Quraishi bestoken met pijlschoten als ze op een afstand van honderd meter zijn. Daarna kunnen we ze met stenen bekogelen en als ze dan op een dusdanige afstand zijn dat we ze met onze speren kunnen aanvallan, dan doen we dat. Ten slotte kunnen we ze aanvallen met onze zwaarden!". Deze taktiek beviel de Profeet en Hij gaf zijn volgelingen het volgende bevel:

"Blijf op jullie linies, verlaat die niet. Verroer je niet van je plek en blijf daar staan. Begin de oorlog niet voordat ik jullie daartoe beveel. Verspil je pijlen niet voordat de vijand op afzienbare afstand is. Schiet jullie pijlen als de vijand zijn schild laat zakken. Bekogel de vijand met stenen als ze dicht in de buurt zijn. Gebruik jullie speren als ze echt dichtbij zijn en als ze tegenover jullie staan pak dan jullie zwaard om hen aan te vallen.."

Later werden er wachters opgesteld en de Ashaab trok zich terug om te rusten. Zij

vielen zo in een diepe slaap, op een onverklaarbare wijze, dat ze niet in staat waren om hun oogleden te openen. Onze Profeet trok zich ook terug onder de beschutte plek die voor hem was gemaakt. Gezegende Aboe Baqr en Sa'd bin Moe'az trokken hun zwaarden en hielden bij de ingang de wacht. De Gezant van Allah hief Zijn handen omhoog en in diepe droefenis bad hij tot Allah de verhevene: "Oh Mijn Schepper! Als U dit handvol groepje vernietigt, zal U op aarde nooit meer worden aanbeden..". Dit gebed ging door tot de volgende ochtend..

Het hoofdkwartier van het Islamitische leger was vol zand. Dit maakte het lopen zeer lastig en de voeten zonken in het zand. Een geschenk van Allah de verhevene als resultaat van de smeekbede van de Gezant van Allah begon het die nacht te regenen, eerst zacht, daarna werd het steeds harder. De beekjes stroomden bijna over, de waterbakken werden gevuld. De bodem werd zo hard dat de voeten niet meer konden wegzakken. De ongelovigen daarentegen waren in diepe ellende, ze bevonden zich temidden van modder en zware regenval. Bij het ochtendgloren wekte de Gezant van Allah zijn volgelingen voor het gebed. Na het ochtendgebed sprak Hij hen toe over de verdiensten van jihad tegen de vijand en van martelaarschap, zo moedigde hij hen aan voor de strijd. Hij zei: "Ongetwijfeld beveelt Allah de verhevene, hetgeen dat het ware is en op waarheid berust. Geen enkele verheerlijking of aanbidding van wie dan ook afkomstig zal Allah accepteren, tenzij die handeling uitgevoerd is om de tevredenheid van Allah te verdienen... Probeer de geboden van onze Schepper op te volgen omdat Hij jullie zijn barmhartigheid en vergeving heeft beloofd zodat jullie de test kunnen doorstaan! Zijn belofte is namelijk de ware, Zijn woorden zijn puur waarheid maar Zijn straf is zeer streng. Ik en jullie, wij zijn verbonden aan Allah de Verhevene die Hayy en Qayyum is. (Hayy en Qayyum zijn de twee namen van Allah die altijd tegelijkertijd genoemd worden; Hayy betekent Allah die eeuwig in leven is en Qayyum betekent Allah die het leven in stand houdt). Wij zoeken toevlucht bij Hem, wij zoeken ons heil bij Hem en zoeken steun bij Hem. We zullen ook naar Hem terugkeren. Moge Allah mij en alle Moslims vergeven!..."

De zeventiende dag van de maand Ramadan kwam de zon op voor een nieuwe vrijdag. Even later zou de grootste, belangrijkste en meest genadeloze slag in de geschiedenis plaatsvinden… Aan de ene kant de Trots der werelden en een handvol volgelingen die er niet voor terugdeinsden om hun leven te geven; aan de andere kant een grote groep wilde en ongebreidelde ongelovigen die een profeet wilden doden die de Geliefde is van Allah en die de Islam wilden wegvagen. Spijtig genoeg bevonden zich in die bandeloze grope ook verwanten van de Profeet. Ook zij waren naar Badr gekomen om met hun geliefde neef oorlog te voeren.

Onze Profeet controleerde orde van Zijn leger opnieuw en herhaalde Zijn bevelen. De ongelovigen van Quraish waren inmiddels al uit hun hoofdkwartier vertrokken en ze liepen richting de vallei van Badr. Velen tussen hen waren in een harnas. Met grote trots en arrogantie vielen ze het leger van de Moslims aan. Toen de Gezant van Allah hen op die wijze zag ging hij met gezegende Aboe Baqr samen zijn tent binnen en hief zijn handen omhoog om te bidden tot Allah: "Oh Schepper, aldaar komen de Quraishi met al hun trots en zelfgenoegzaamheid aan!...Zij dagen U uit, zij verloochenen Uw Profeet. Oh Mijn Allah! Ik vraag U om Uw belofte te houden die U mij gedaan heeft voor hulp en overwinning.!...Oh Mijn Allah! Indien U deze Moslims die maar een handvol zijn wenst uit te roeien, zal er niemand zijn die U zal aanbidden!..."

Op deze wijze smeekte hij onophoudelijk bij Allah en vroeg om ondersteuning. Deze smeekbedes van de Profeet gingen op deze wijze, zo intens en op een hartverscheurende manier door totdat zijn sjaal van zijn schouder viel. Gezegende Aboe Baqr die niet meer tegen deze smeekbede kon pakte de sjaal met veel respect op van de grond en legde deze op de schouder van onze Profeet. Daarbij zei hij: "Moge ik mijn leven voor U geven oh Gezant van Allah! U doet al zo lang een smeekbede, het is genoegr!...U bent doorgegaan met het gebed jegens Uw Schepper! Ongetwijfeld zal Allah de verhevene U binnenkort de zege geven die Hij U heeft beloofd". 0p dat moment verliet de Effendi der werelden zijn tent en reciteerde de volgende aya’s, in betenis:

" Deze groep (in Badr) zal binnenkort ongetwijfeld een grote nederlaag lijden en tenondergaan. Of om duidelijker te zijn, hun eigenlijke straf is op de dag des oordeels. De afstraffing op dat moment is nog buitensporiger en nog pijnlijker". (Soerat al Qamar, vers 45,46)[150]

Onze geliefde Profeet kwam aan het hoofd van zijn leger. Hij reciteerde de volgende verzen voor zijn lofwaardige volgelingen: "Oh Jullie die overtuigd zijn! Indien jullie een confrontatie aangaan met een vijandelijke groep, hou vol en benoem veelvuldig Allah de Verhevene opdat jullie gered worden... Toon geduld en doorzettingsvermogen. Want Allah de verhevene is met de geduldigen" (Soerat al Anfaal, verzen 45 tot 46).[151] Deze oorlog zou de eerste zijn die in een grote groep tegen de vijand gevoerd zou worden. De oorlog stond op het punt te beginnen. De spanning was te snijden. De Ashaab al Qiraam gaf gehoor aan de oproep van de Gezant van Allah die net de verzen had gereciteerd waarbij hij ook de tekst reciteerde waarin in betekenis staat: "Benoem Allah de verhevene veelvuldig..." door met zijn allen "Allahoe aqbar!... Allahoe aqbar!..." te roepen. Ook

150al-Qamaer 54/45-46.

151 al-Anfaal 8/45-46.

baden zij tot de Ware Schepper om hen een triomf te schenken. Het wachten was nu op een teken van de Gezant van Allah.

In die tijden was het een traditie dat alvorens de twee legers elkaar troffen, van beide kanten een aantal soldaten naar voren kwam om te vechten. Tijdens dit gevecht steeg de wil en wens van beide kanten om oorlog te voeren, het was als het ware een opwarmer. Aamir bin Hadraami, een van de mensen tussen de ongelovigen, hield zich niet aan deze regel die uit gewoonte was ontstaan en negeerde haar door een pijl te schieten naar het leger van de Moslims. De pijl raakte Mihca, een van de Moehadjirin en hij sneuvelde als martelaar, zijn gezegende geest steeg op naar het Paradijs. De Effendi der Profeten gaf het goede nieuws met de volgende woorden over deze eerste shaheed (martelaar): "Mihca is de effendi van de shaheeds (martelaars)". Ashaab al Qiraam was niet meer te houden. Maar zonder een bevel van de Gezant van Allah gaven ze zelfs geen kik. Elk van hen was als een vulkaan die op uitbarsten stond.!...

Op dat moment kwamen drie personen uit het leger van de ongelovigen naar voren. Zij behoorden tot de stam van de zonen van Rabia. Het waren de aartsvijanden van de Islam, Oetbah, zijn broer Shayba en zijn zoon Walid. Ze schreeuwden luidkeels naar de Moslims: "Is er tussen jullie iemand die met ons kan vechten?". Toen uit het midden van de Ashaab al Qiraam als allereerste de gezegende Aboe Khoezayfa naar voren kwam om tegen zijn vader Oetbah te vechten, zei de Sultan der werelden tegen hem: "Stop, jij!". De zonen van mevrouw Aphrah, Moe’az en Moe’awwaz liepen naar voren samen met Abdoollah bin Rawaha, zij behoorden tot de Medinaanse moehadjiroen. Zij gingen pal tegenover Oetbah, Shayba en Walid staan. Met de zwaard in de handen wachtten zij op een aanval.

De ongelovigen vroegen: "Wie zijn jullie" en eisten dat ze zich eerst voorstelden. Zij zeiden: "wij zijn Medinaanse Moslims". De ongelovigen reageerden door te zeggen dat ze met hen niks te doen hadden en dat ze tegen de zonen van Abdoelmoettalib wilden vechten. Ze draaiden zich naar het leger van de Moslims en brulden: "Oh Mohammed! Stuur ons mensen die onze gelijken zijn, uit ons volk!".

De Gezant van Allah sallallahoe aleyhi wa sallaam, deed een smeekbede voor zijn drie mannen die in het veld stonden en beval hen daarna om terug te gaan naar hun plekken. Daarna wierp de Boodschapper van Allah een blik op zijn Ashaab en zei: "Oh zonen van Hachim! Sta op! Lever een slag tegen diegenen die zijn gekomen om het Licht van Allah met hun bijgelovige religies te doven, zoals jullie weten heeft Allah jullie Profeet ook daarom gezonden. Sta op Oh Oebajda! Sta op oh Hamza! Sta op oh Ali!”.

Gezegende Hamza, Ali en Oebajda die ook wel de leeuwen van Allah werden genoemd stonden meteen op en liepen naar het veld. Toen ze tegenover de ongelovigen

stonden vroegen deze weer: "Wie zijn jullie? Wij zullen alleen tegen jullie vechten als jullie onze gelijken zijn". Zij antwoordden: "Ik ben Hamza! Ik ben Ali! Ik ben Oebajda!". De ongelovigen zeiden toen: "Jullie zijn eervolle mensen, zoals wij dat ook zijn. Wij accepteren het gevecht tegen jullie". De dappere Moslim soldaten nodigden de ongelovigen eerst uit tot het geloof maar tevergeefs. Hierna trokken alle drie tegelijkertijd hun zwaard en ze vielen de ongelovigen aan. Gezegende Hamza en gezegende Ali, doodden Oetbah en Walid meteen bij de eerste aanval. Gezegende Oebajda verwondde Shayba maar ook was hij zelf gewond. Gezegende Hamza en Ali schoten Oebajda te hulp en doodden ook Shayba. Ze droegen gezegende Oebajda en brachten hem naar de Gezant van Allah.[152]

Uit de enkel van gezegende Oebajda stroomde bloed en merg. Hij besteedde hier helemaal geen aandacht aan en bovendien vroeg hij aan de Boodschapper van Allah: "Moge ik mijn leven voor U opofferen oh Rasoelallaah! (degene die door Allah is gezonden met een boodschap). Ben ik geen martelaar als ik op deze wijze kom te sterven?". Onze Profeet antwoordde: "Jawel, je bent wel een martelaar" en hiermee gaf Hij hem het goede nieuws dat hij in het paradijs zal komen. (Gezegende Oebajda, stierf onderweg terug na de oorlog bij Saffrah in de buurt.)

De ongelovigen waren verbluft toen ze hun belangrijkste personen verloren hadden. Toch ging Aboe Djahl door om zijn manschappen moed in te spreken en liep heen en weer waarbij hij schreeuwde: "Kijk niet naar Oetbah, Shayba en Walid die dood zijn gegaan, zij waren te haastig in het gevecht en zijn verrast! Ik zweer dat we niet zullen terugkeren voordat we de Moslim gevangen hebben genomen en hen vastgeketend hebben!..." Op deze wijze probeerde hij zijn leger te troosten.

De heldhaftige Ashaab al Qiraam op zijn beurt stond te trappelen van ongeduld om deze groep van ongelovigen af te straffen. Onze Profeet sallallahoe aleyhi wa sallaam herhaalde steeds het volgende gebed: "Oh Mijn God! U heeft mij een belofte gedaan!... Oh Mijn Allah! Als dit handvol groep van Moslims ten onder gaat zal er op het aardoppervlak niemand zijn die U zal verheerlijken!..."

Uit de rij van ongelovigen kwam een van de moedige personen die ook heel scherp kon schieten met pijlen, naar voren. Dit was de zoon van gezegende Aboe Baqr, Abdoerrahman en hij was toen nog geen Moslim. Hij wilde zwaardvechten tegen een van de Moslims en vroeg om een krijger. Uit de groep van de Moslims kwam toen meteen iemand met geheven zwaard naar voren. Dit was de eerste Moslim die verheven was tot het niveau van al Siddiq (degene die zich overgegeven heeft zonder twijfels), hij was ook

---

152 Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 708; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 17.

de persoon die na de profeten bij Allah hoog in aanzien stond, de moedige Aboe Baqr… Hij was naar voren gesprongen om tegen zijn zoon te vechten. Maar de Effendi der werelden zei tegen hem: "Oh Aboe Baqr! Weet jij niet dat jij mijn oog bent die voor mij ziet en mijn oor bent die voor mij hoort..." en verbood hem te vechten. Aboe Baqr al Siddiq kon het niet laten om tegen zijn zoon: "Oh ondankbare! Waar is jou respect voor mij gebleven?" te roepen.

De Boodschapper van Allah bukte naar de grond, pakte een handvol zand en strooide dit naar de ongelovigen waarbij hij het volgende zei: "Moge hun gezichten zwart worden!...Mijn Allah! Vervul hun harten met angst en laat hun benen beven!". Hij wendde zich tot zijn Ashaab en beval hen: "Val aan!...". De Ashaab die op een teken wachtte begon te handelen volgens het eerder gegeven bevel. Onder het luide geroep van "Allahoe aqbar!... Allahoe aqbar!..." begonnen de pijlen heen en weer te vliegen, de stenen werden gegooid en de speren botsten tegen elkaar…Gezegende Hamza vocht met twee zwaarden tegelijk. Gezegende Ali, Omar, Zoebair bin Awwam, Sa'd bin Abi Waqqas, Aboe Doedjaana, Abdoollah bin Djahsj gingen helemaal op in de strijd en de ongelovigen raakten hierdoor zeer verward. Elke volgeling veranderde in een onneembare burcht. "Allahoe aqbar!... Allahoe aqbar!..." klonk het overal en de ongelovigen wisten niet wat hen overkwam. De Gezant van Allah bad tot Allah en riep Hem aan met de Schone Namen: "Oh Hayy! Oh Qayyoem!". Gezegende Ali zei: "In Badr was de meest moedige en meest heldhaftige onder ons, de Gezant van Allah. Hij was degene die het dichtst bij de rijen van de ongelovigen stond. Als wij het zwaar hadden zochten we toevlucht bij hem." demistir.

De ongelovigen namen hun leider Aboe Djahl in hun midden. Ze vermomden iemand en deden hem op Aboe Djahl lijken. Deze persoon heette Abdoollah bin Moenzir. Gezegende Ali, viel Abdoollah aan. Voor de ogen van Aboe Djahl onthooffde hij Abdoollah. Daarna vermomden ze Aboe Qays maar die werd door gezegende Omar gedood.

Gezegende Ali was aan het vechten met een ongelovige. De ongelovige had zijn zwaard opgeheven en zwaaide naar Ali maar zijn zwaard bleef vastzitten in het schild van gezegende Ali. Gezegende Ali zwaaide toen zijn Zoelfiqar naar het lichaam van de ongelovige die geheel in harnas was, zijn lichaam werd vanaf de schouder tot aan de borst gespleten. Op dat moment zag hij de schittering van een zwaard net boven zijn hoofd, hij boog voorover in hoge snelheid. Degene achter het zwaard riep: "Hier! Dit is van Hamza bin Abdoelmoettalib" en het hoofd van de ongelovige viel met helm en al op de grond. Toen gezegende Ali opkeek zag hij zijn oom, de gezegende Hamza met twee zwaarden tegelijk vechten. Toen de Gezant van Allah zag hoe zijn Ashaab vol moed en zonder vrees aan het strijden waren zei hij: "Zij zijn de leeuwen op aarde van Allah de Verhevene" en bewonderde hen.

Op een gegeven moment brak het zwaard van gezegende Uqaasha die net naast de Gezant van Allah aan het vechten was. De Geliefde Profeet die dit zag, pakte van de grond een stok en gaf het aan hem waarbij hij zei: "Oh Uqaasha! Strijd hiermee!..", Uqaasha pakte de stok die onmiddellijk, als een wonder van onze Profeet, veranderde in een lange, fonkelende, zeer scherpe en krachtige zwaard. Hij vocht hiermee tot het einde van de oorlog waarbij hij vele ongelovigen doodde met dit zwaard.

De Effendi van de werelden, de Gezant van Allah sallallahoe aleyhi wa sallaam vocht aan de ene kant en aan de andere kant sprak hij het volgende hadith uit die zijn volgelingen nog enthousiaster maakte: "Ik zweer bij Allah die mijn wezen in Zijn Kracht heeft dat degenen die vandaag strijden met alleen de intentie om de tevredenheid van Allah de Verhevene te winnen, daarbij geduld en uithoudingsvermogen tonen en sterven zonder te vluchten, zullen door de Ware Schepper zeer zeker in het Paradijs geplaatst worden." Oemair bin Hoemaam die deze gezegende woorden hoorde, zei: "Prachtig! Prachtig! Dus het enige wat ik hoef te doen om in het Paradijs te kunnen komen, is sterven en verder niets". Hij viel daarop aan met een grotere enthousiasme. Aan de ene kant vocht hij met de vijand en aan de andere kant riep hij: " Je kunt niet naar Allah de Verhevene toegaan met materiele zaken maar alleen met de vrees voor de Ware, met goede daden en met het tonen van geduld en uithoudingsvermogen in de strijd. Alle andere zaken buiten deze zijn van geen enkele waarde!...". Op deze wijze ging hij verder totdat hij als martelaar stierf.

Het was nu het heetst van de strijd!...Een Moslim werd op zijn minst door drie ongelovigen aangevallen. Het deed de eervolle Ashaab al Qiraam die elk van hen probeerde te weren, helemaal niets. "Allahoe akbar! Allahoe akbar!.." klonk het en deze oproepen gaven de ashaab nieuwe kracht en keer op keer vielen ze aan. Op een gegeven moment werd het zeer zwaar want de aanvallen van de ongelovigen werden heviger.

0p dat moment ging de Gezant van Allah, samen met gezegende Aboe Baqr naar de, van dadeltakken gemaakte beschutting. Opnieuw begon de Gezant van Allah tot Zijn Heer te bidden. "Oh Mijn Heer! Doe mij de hulp toekomen die U mij beloofd heeft!...". 0p dat moment werd er een openbaring neergezonden. In betekenis zei Allah: "0p dat moment vroeg U om hulp en zege aan Uw Heer en Hij accepteerde jou smeekbede met de woorden: "Zowaar help ik met duizend engelen, keer op keer". [153](Soerat al Anfaal, vers 9) Onze Profeet stond meteen op en zei: "Goed nieuws oh Aboe Bakr! De hulp van Allah heeft jou bereikt! Kijk, dit is Djibril. Op de heuvels van zand, met de teugels van zijn paard in zijn handen en bewapend wacht hij op een bevel".

---

153 al-Anfaal 8/9.

Zolas in Soerat al Anfaal is verkondigd gaf Allah de engelen de volgende opdracht: "Weet je nog dat jouw Heer tegen de engelen zei (ten aanzien van zege voor en hulp aan Moslims) ik ben met jullie. Ga en geef de gelovigen (met het goede nieuws voor zege) een ingeving voor uithoudingsvermogen in hun harten. Ik zal de harten van de ongelovigen nu vullen met angst en vrees. Onthoofd hen onmiddellijk, sla hen op de ledematen!.. Want zij zijn altijd tegen Allah de Verhevene en Zijn Gezant geweest. Wie dan ook, die tegen Allah de Verhevene en Zijn Gezant is, voor hem zal de straf van Allah de Verhevene zeer streng zijn!" (Soerat al Anfal, verzen 12,13)[154]

Naar aanleiding van dit gebod kwamen Djibril, Mikhail en Israfiel aleyhissalaam met duizend engelen elk bij de Profeet. Achtereenvolgens gingen zij aan de achterzijde, de rechterkant en de linkerkant van de Profeet staan[155]

Djibril aleyhissalaam had een gele tulband om zijn hoofd. De andere engelen hadden een witte tulband om. De uiteinden van de tulband hadden ze achter hun hoofden naar beneden langs hun rug gedaan, en ze zaten op witte paarden. De Trots van het Universum zei tegen zijn Ashaab: "De engelen hebben een teken en een symbool. Maken jullie ook een teken en symbool voor jullie zelf!". Zoebair bin Awwaam deed een gele tulband op zijn hoofd, Aboe Doedjaanah een rode tulband. Gezegende Ali droeg een witte tooi op zijn speer en gezegende Hamza een veer van een pauw op zijn borst.

Met de inmenging van de engelen in de strijd veranderde de situatie onmiddellijk. Voordat de Ashaab met zijn zwaard zwaaide naar de ongelovige voor hem, viel diens hoofd neer op de grond. Aan de rechterkant, de linkerkant van de Profeet maar ook voor en achter hem waren er strijders te zien die niemand kende en ooit eerder had gezien.

Gezegende Sehl vertelde: "Tijdens de slag om Badr zagen wij de hoofden van de ongelovigen op de grond vallen op het moment dat we onze zwaarden zwaaiden maar voordat onze zwaard hen raakte.!..."

---

154 al-Anfaal 8/12-13.

155 Waqidee, al-Maeghazee, I, 57; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 16; Haakim, al-Moostadraeq, III, 72.

1.74 De dood van Aboe Djahl...

De vlaggenier van de ongelovigen, Aboe Aziz bin Oemair werd gevangen genomen. Hun bevelhebber, Aboe Djahl wilde de Quraishi nog steeds moed geven en daarom droeg hij luidkeels gedichten voor en probeerde het moreel van de soldaten hoog te houden. Hij viel aan als een jonge soldaat en riep dat zijn moeder hem voor deze dagen had gebaard. Zo probeerde hij de ongelovigen moed in te spreken.

Oebajda bin Saad, een van de ongelovigen had zich van kop tot teen in een harnas gestopt. Alleen zijn ogen waren zichtbaar. Hij draaide van de ene naar de andere kant op zijn paard en riep: "Ik ben, Aboe Zaatoelqaarish! Ik ben Aboe Zaatoelqaarish!" dat wil zeggen dat ik een grote buik heb en de vader ben van degenen met grote buiken. Op deze wijze probeerde hij zogenaamd mensen angst in te boezemen en ze uit te dagen. De moedige strijder gezegednde Zoebair bin Awwaam naderde hem, richtte precies op zijn oog en gooide zijn speer waarbij hij riep: "Allahoe akbar!". De speer die zijn doel niet miste deed hem van zijn paard vallen. Toen Zoebair rennend bij hem aankwam, was Oebajda al dood. Terwijl hij zijn voet op zijn gezicht zette en kracht gaf om de speer los te maken, lukte het zeer moeilijk.

De heldhaftigheid die gezegende Zoebair tijdens de slag om Badr liet zien was zeer groot. Er was op zijn lichaam geen enkele plek die niet verwond was. Zijn zoon Oerwa vertelde hierover: "Mijn vader had diepe wonden door een zwaard opgelopen. Een ervan was in zijn nek. Het wond was zo diep dat ik mijn vinger erin kon stoppen".

Abdoerrahman bin Awf vocht ook met veel overtuiging tegen de Quraishi. Hij gaf helemaal niet om de wonden en het bloed dat van zijn lichaam stroomde. Hij velde iedereen die hij tegen het lijf liep. Gezegende Abdoerrahmaan vertelt over een gebeurtenis het volgende:"Op een gegeven moment was er niemand voor mij. Toen ik naar rechts en links keek merkte ik twee jonge soldaten van de Ansaar op. Ik wilde met de sterkste van hen samen vechten. Een van deze jonge mannen merkte mij op en vroeg toen: "Oh oom! Ken jij Aboe Djahl!". Ik zei: "Ja, ik ken hem" en zei: "Oh zoon van mijn broeder, waarom vraag je naar Aboe Djahl?". Hij antwoordde: "Ik heb begrepen dat hij de Gezant van Allah steeds uitschold. Ik zweer bij Allah de Verhevene dat als ik hem tegenkom ik hem of zal doden of niet van hem zal wijken totdat ik zelf sterf". Ik was waarachtig verbaasd over de enthousiasme en vastberadenheid van een jonge man."

De andere jonge man die ook naar mij keek zei hetgeen wat de eerste jongeman had gezegd. In de tussentijd had ik Aboe Djahl opgemerkt! Hij was onophoudelijk aan het ronddraaien in het leger van de Quraishi. Ik zei toen: "Oh jonge mannen! De man die van de ene naar de andere kant aan het rennen is, dat is Aboe Djahl". Toen ze dat hoorden

pakten ze meteen hun zwaarden en liepen in de richting van Aboe Djahl. Ze begonnen met hem te vechten. Deze jongeren waren de zonen van vrouwe Afraah en ze heetten Moe' az en Moe'awwaaz.

In de tussentijd was het een van de helden van Ashaab al Qiraam Moe'az bin Amr gelukt om in de buurt van Aboe Djahl te komen. Hij viel Aboe Djahl aan die op een paard zat met een lange staart en sloeg met veel geweld in op de benen van Aboe Djahl. De been van Aboe Djahl viel op de grond. Iqrimah die nog geen Moslim was geworden schoot toen zijn vader te hulp en begon met Moe'az bin Amr te vechten.

0p dat moment sprongen de gebroeders Moe'az en Moe'awwaz als een adelaar naar voren. Zij velden iedereen die ze tegenkwamen en bereikten Aboe Djahl. Zij sloegen op hem in totdat ze dachten dat hij dood was.

Gezegende Moe'az bin Amr was in de strijd met Iqrimah gewond aan zijn handen en armen. Zijn gezegende hand was vanaf de pols gesneden, zijn hand zat net vast aan de huid; Moe'az bin Amr die zich helemaal had overgegeven aan de strijd had geen tijd om te verkwisten met aandacht aan zijn hand, geen tijd voor de verzorging ervan. Hij bleef doorgaan met de strijd terwijl zijn hand losbungelde aan zijn arm. "Allahoe akbar!..."Wat een grote overtuiging!...Wat een spektakel was dit!... Gezegende Moe'az bleef een tijdje op deze wijze vechten, toen merkte hij dat zijn bewegingscapaciteit afnam. De oorzaak hiervan was zijn verwonde hand. Onmiddellijk stapte hij op deze en trok hem los van zijn arm waarna hij de hand weggooide...[156]

Een van de wrede vijanden van de Islam, Nawfaal bin Khoewajlid, was een van de belangrijkste worstelaars van de Quraishi. Hij schreeuwde onophoudelijk en probeerde de ongelovigen te enthousiasmeren en op te winden. Onze Profeet die hem zo zag, zei: "Oh Mijn Allah! Help mij tegen Nawfaal bin Khoewajlid. Verlos ons van hem". De leeuw van Allah de Verhevene, gezegende Ali viel Nawfaal onmiddellijk aan toen hij hem zag. Met veel geweld sloeg hij op hem in met zijn zwaard. Hij had op zo een manier geslagen dat zijn benen, hoewel ze in harnas waren, beiden tegelijk loskwamen. Daarna onthoofdde hij hem met een zwaardslag op zijn hoofd.[157]

Oemajja bin Khalef was de wreedste onder de ongelovigen, hij was degene die Bilaal al Habaashi liet liggen op de hete zand met grote rotsen op zijn borst. Deze ongelovige, de grootste vijand van de Islam die ook elke gelegenheid gebruikte om de Gezant van Allah te martelen probeerde het leger van de ongelovigen te ordenen en hen moed in te spreken

---

156 Boohari, "Maeghaazi", 8; Mooslim, "Cihâd ve Siyer", 147; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 634.

157 Waqidee, al-Maeghazee, I, 92.

zodat ze het Licht van de Islam konden doven. Gezegende Bilaal die hem zo zag, naderde hem met de zwaard in de hand en riep tegen hem: "Oh Oemajja bin Khalef, jij die het hoofd bent van de ongelovigen...Verdedig jezelf want ik zal tegen je vechten tot ik sterf!" en viel hem aan. Aan de ene kant riep hij: "Oh gebroeders van de Ansaar! Kom hier, zie alhier het hoofd van de ongelovigen!". Toen ze dit hoorden omcirkelden de gelovigen Oemajja en doodden hem ter plekke.[158]

Het leger van de ongelovigen was nu zonder bevelhebber achtergebleven. Geen van hen wist wat ze moesten doen, ze probeerden her en der te vluchten. De burcht van het ongeloof was gevallen. De lofwaardige Ashaab bleef hen achtervolgen. Een deel van de ongelovigen werd gevangen genomen. De oom van onze Profeet, Abbaas, was ook een van de gevangenen.[159]

1.75 De zege was van de gelovigen...

De Gezant van Allah vroeg aan zijn loffelijke Ashaab: "Is er iemand die iets weet over Nawfaal bin Khoewajlid?". Gezegende Ali kwam naar voren en zei: "Oh Gezant van Allah! Ik heb hem gedood". Onze Profeet was tevreden over dit bericht en hij riep dan ook: "Allahoe akbar!" en hij zei ook: "Allah de Verhevene heeft mijn smeekbede over hem verhoord en geaccepteerd".

Ook was hij zeer verheugd over de dood van Oemajja bin Khalef, hij zei: "Alhamdoelillaah! Dank aan Allah de Verhevene. Mijn Schepper heeft zijn dienaar bevestigd en zijn religie verheven gemaakt".

De Gezant van Allah zei over Aboe Djahl: "Wat zou Aboe Djahl gedaan hebben, wat is er van hem geworden, wie kan er even kijken?". Hij wilde dat iemand naar hem ging zoeken tussen de doden. Ze konden hem niet vinden. Onze Profeet zei dan: "Zoek hem, ik heb over hem iets te zeggen. Indien jullie hem niet herkennen, kijk dan naar een litteken op zijn knie. Op een dag waren ik en hij bij het huis van Abdoellaah bin Djuudaan aan het eten. We waren beiden jong. Ik was iets groter dan hem. Toen het te druk werd duwde ik hem en hij viel op zijn knieen. Een van zijn knieen werd verwond en de litteken hiervan is nooit weggegaan".

Hierop ging Abdoollah ibni Mas'oed hem zoeken. Hij vond hem in gewonde situatie en herkende hem. "Ben jij Aboe Djahl?" vroeg hij. Hij stapte op zijn nek en trok hem aan zijn baard waarbij hij zei: "Oh vijand van Allah de verhevene! Heeft Allah de verhevene jou

---

158 Bookhari, "Machtiging", 2; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 631.

159 Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 715.

eindelijk vernederd en gekleineerd?". Aboe Djahl zei: "Waarom zou hij mij vernederen en kleineren! Oh schapenherder! Moge Allah jou kleineren en minachten. Jij bent op een plek waar je niet zo makkelijk op kunt komen! Vertel mij maar wie vandaag de zege heeft behaald". Ibn-al Mas'oed zei: "De zege is aan de zijde van Allah en de Gezant van Allah". Toen hij de helm van Aboe Djahl afdeed zei hij: "Oh Aboe Djahl! Ik ga jou doden". Aboe Djahl zei: "Jij bent niet de eerste die de vooraanstaande van een volk doodt. Maar, eerlijk gezegd valt het mij zeer zwaar dat jij mij zult doden. Snij mijn nek zo dicht mogelijk bij mijn borst zodat mijn hoofd er indrukwekkend uit zal zien!" Met deze woorden liet hij zien wat voor niveau zijn arrogantie, zijn ongeloof en zijn minachting had bereikt.

Ibn al Mas'oed pakte het zwaard van Aboe Djahl toen hij het hoofd van hem met zijn eigen zwaard niet kon snijden. Daarna bracht hij het wapen, het schild, de helm en het hoofd van Aboe Djahl bij de Profeet en zei: "Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen, oh Gezant van Allah! Dit is het hoofd van Aboe Djahl, de vijand van Allah de verhevene". Onze Geliefde Profeet zei: "Allah is die Allah waarbuiten er geen andere godheid bestaat". Daarna stond hij op en samen met zijn Ashaab ging hij naar het stoffelijk overschot van Aboe Djahl. Daar zei hij: "Dank aan Allah de verhevene die jou vernederd en gekleineerd heeft.Oh vijand van Allah! Jij was de farao van deze oemmah". Daarna zie hij: "Oh Mijn Schepper! U heeft uw belofte aan mij gehouden" en dankte Allah de verhevene.

De Gezant van Allah sallallahoe aleyhi wa sallaam liet de gewonden verzorgen. Hij liet vaststellen wie er martelaars waren geworden. Zes personen van de Moehadjiroen en acht van de Ansaar waren er heen gegaan dus in totaal veertien personen. Terwijl de gezegende geesten van hen allen naar het Paradijs vloog, waren er zeventig mensen van de ongelovigen dood gegaan die hadden geprobeerd om de Islam uit te roeien en een eveng grote aantal van hen werd gevangen genomen.

De Boodschapper van Allah stuurde Abdoollah bin Rawaahah en Zayd bin Harithah naar Medina om het goede nieuws van de zege te brengen.

Onze geliefde Profeet leidde het gebed voor de gevallen martelaars en liet hen begraven in hun rustoord.

Vier en twintig van de stoffelijke overschotten van de ongelovigen werd in een blanke put gegooi en de anderen werden met zijn allen in kuilen gegooid waarbij ze bedekt werden met zand en grond.

De Gezant van Allah kwam met zijn loffelijke Ashaab bij de put en zei: "Oh jullie die in de put zijn gegooid!" en hierna noemde hij de namen van de gedode ongelovigen en de namen van hun vaders en ging verder: "Oh Oetba bin Rabia! Oh Oemajja bin Khalef! Oh Aboe Djahl bin Hishaam!... Jullie waren een zeer slecht volk tegen jullie profeet. Jullie hebben mij verloochend maar anderen hebben mij bevestigd en bekrachtigd. Jullie

hebben mij verbannen uit mijn stad, mijn land. Anderen hebben mij juist opgenomen, omarmd en hun deuren voor mij geopend. Jullie hebben oorlog tegen mij gevoerd, anderen hebben mij juist geholpen.Hebben jullie bereikt wat Mijn Schepper heeft beloofd? Ik wel, ik heb de door Mijn Heer beloofde zege ontvangen".

Gezegende Omar vroeg: "Oh Gezant van Allah, spreekt u tegen mensen die kadavers zijn geworden?". Hierop antwoordde de Gezant van Allah: "Bij Mijn Schepper die mij als ware profeet heeft gezonden, jullie horen mij niet beter dan dat zij het doen. Zij kunnen echter geen antwoord geven".

Toen de ongelovigen het veld waarop de slag plaats had gevonden in snelle vaart verlieten om hun levens te kunnen redden, konden ze niks meenemen van de spullen die ze bij zich hadden meegebracht. Alles kwam in handen van de Moslims. De Gezant van Allah, verdeelde de oorlogsbuit tussen hen die aan de oorlog hadden meegedaan en degenen die een taak hadden gekregen in de oorlog.

Abdoollah bin Rawahah en Zayd bin Harithah waren in de buurt van Medina gekomen, zij zouden het geode bericht brengen. Op zondag, bij het ochtendgloren splitsten ze zich bij de plek genoemd Aqiq. Abdoollah bin Rawahah ging Medina van de ene kant binnen en Zayd bin Harithah van de andere kant. Zij liepen van huis naar huis en verspreidden het goede bericht van de oorlog. Abdoollah bin Rawahah, de dichter van de Gezant van Allah riep luidkeels:

`Oh beste mensen van Ansaar luister!,

Gezond en wel is de grote Boodschapper.

De ongelovigen zijn gedood of gevangen,

Onder hen bevonden zich grote namen,

Gedood zijn Rebiah en de zonen van Hadjaadj, tesaam

Ook is in Badr gedood, Aboe Djahl bin Hishaam."

Zo verkondigde hij het goede nieuws van de zege. Gezegende Asaam bin Adjiyy: "Oh Ibn al Rawahah! Is het echt waar wat jij zegt?” Abdoollah bin Rawahah antwoordde: "Ja, bij Allah, het is waar! Inshaallaah zal de Gezant van Allah morgen met de geboeide gevangenen aankomen!".

0p die dag was de geliefde dochter van onze Profeet, gezegende Roeqijja gestorven. Haar man, gezegende Othman had het gebed, zoals dat voor de gestorvenen wordt uitgevoerd, geleid. Het bericht van de zege was voor de Moslims na deze zeer dramatische gebeurtenis een verademing.

Onze Profeet dankte Allah samen met zijn ashaab omdat Hij hem deze zege had geschonken en uit dankbaarheid knielde hij neer op de grond. Nadat hij opstond ging hij op pad richting Medina, samen met de gevangenen.

De heren Abdoollah bin Rawahah en Zayd bin Harithah die al eerder waren gekomen om het goede nieuws van de zege te brengen, hadden ook verteld over het gebeurde bij Badr en wie er allemaal tot het niveau van martelaarschap waren gestegen. De kinderen, vrouwen en degenen die met een taak in Medina waren achtergebleven, waren zeer blij. Zij gingen op pad om de Profeet tegemoet te treden. Onder de martelaars was ook Haritha bin Soeraqa. De moeder van gezegende Haritha was er achter gekomen dat zijn zoon tijdens het drinken van water was geraakt door een vijandelijke pijl en zo een martelaar was geworden. Onze moeder Raebi die dit bericht hoorde zei: "Zolang de Gezant van Allah niet komt, zal ik voor mij zoon geen traan laten. Als de Gezant van Allah Medina weer vereert zal ik hem vragen stellen. Indien mijn zoon in de Hemel is zal ik zeker niet huilen maar als hij in de hel is zal er bloed uit mijn ogen stromen in plaats van tranen".

Toen de Gezant van Allah met zijn lofwaardige Ashaab terugkeerde in Medina, ging Raebi naar de Profeet en vroeg: "Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen oh Gezant van Allah! U kent mijn liefde voor mijn zoon Haarithah. Is hij soms een martelaar geworden en toegetreden tot het Paradijs? Indien dit het geval is, zal ik geduld tonen. Als het niet zo is en hij in de hel is, dan zal er in plaats van tranen bloed uit mijn ogen stromen". De Geliefde van Allah, onze Effendi antwoordde haar: "Oh Oemm al Harithh! Jouw zoon is niet in slechts een paradijs, hij is in meerdere paradijzen tegelijk. Zijn plek is de Firdaws" en zo gaf hij haar het goede nieuws. Hierop zei Rebi: "Voortaan zal ik niet meer huilen voor mijn zoon". De Sultan van het Universum vroeg om een bak met water. Uit barmhartigheid stopte hij zijn gezegende hand in het water en haalde hem er weer uit. Dit water gaf hij te drinken aan de moeder van gezegende Haarithah en zijn zuster. Bovendien sprenkelde hij hun hoofden en gezichten met dit water. Na deze dag was het gezicht van Raebi en zijn dochter zeer licht. Ook leefden zij zeer lang.

De Trots van het Universum sallallahoe alaeyhi wa sallaam verdeelde de zeventig gevangenen die naar Medina waren gebracht, onder zijn Ashaab en gebood hen om met de gevangenen goed om te gaan. Over het lot van de gevangenen was er nog geen openbaring van God's wege gekomen. De Gezant van Allah, had overleg met zijn Ashaab en werd er besloten dat de gevangenen tegen betaling van een losgeld vrijgelaten konden worden. Voor elke gevangene werd, afhankelijk van zijn bezittingen, een prijs bepaald. De gevangenen die geen geld hadden maar die wel konden lezen en schrijven werden onder voorwaarde dat ze tien mensen uit Medina leerden lezen en schrijven, vrijgelaten. Nadat

ze de Medinanen hadden leren lezen en schrijven konden ze weer terug naar Mekka als ze dat wilden. Tussen de gevangenen bevond zich ook de oom van onze Profeet, Abbaas. Onze Profeet zei tegen hem: "Oh Abbaas! Betaal voor uzelf, voor Oeqayl bin Abi Taalib, de zoon van uw broeder, voor Nawfaal bin Haarith een penning om vrijgelaten te kunnen worden. Jij bent namelijk rijk". Gezegende Abbaas zei: "Oh Gezant van Allah! Ik ben moslim. De Quraishi hebben mij met geweld naar Badr gebracht". De Gezant van Allah antwoordde: "Allah de verhevene weet over jouw moslimschap, indien je de waarheid spreekt. Natuurlijk zal Allah jou de beloning ervoor geven. Maar jij bent voor het zicht tegen ons. Daarom hoor je de penning voor je vrijheid te betalen.". Abbaas reageerde en zei: "Oh Boodschapper van Allah! Ik heb in mijn bezit niets anders dan de buit van 800 dirham die u heeft ingenomen", waarop de Profeet antwoordde: "Oh Abbaas! Waarom verzwijg je dan die goudstukken?". Hij reageerde: "Welke goudstukken?" zei hij. Onze Geliefde Profeet zei tegen hem: "Weet jij nog die dag dat je Mekka zou verlaten, toen gaf je aan je vrouw, de dochter van Haarith, Oemm al Fadl goudstukken! Toen jij ze aan Oemm al Fadl gaf was er in jullie bijzijn niemand anders. Jij zei tegen Oemm al Fadl: "Dit keer weet ik niet wat mij zal overkomen. Indien ik niet terug kan keren door een ongeval, dan is dit deel van jouw, dit deel is voor Fadl, dit deel is voor Abdoollah, dit deel voor Oebajdoellah en dit deel is voor Qoesaam"." Abbaas was verbaasd en zei: "Ik zweer dat er niemand bij ons was toen ik die goudstukken aan mijn vrouw gaf. Hoe weet u dit?" vroeg hij. Onze Profeet antwoordde: "Allah de verhevene heeft het mij laten weten". Abbaas reageerde: "Ik getuig dat Jij de gezant van Allah bent en dat jij de waarheid spreekt." Hij zei de Kalimaa al Shadat. Toen hij Moslim werd, gaf onze geliefde Profeet een opdracht aan Abbaas om in Mekka uit te voeren. Hij moest de Moslims aldaar beschermen en nieuws over de vijanden van de Moslims verzamelen en doorsturen naar de Profeet.

De Quraishi die in de Badr oorlog een enorme nederlaag leden kregen bericht dat ze hun krijgsgevangenen tegen betaling van losgeld konden ophalen. Alleen Nadr bin Harith die de Profeet der Profeten voor zijn hidjra naar Medina veel leed had toegebracht en hem had gemarteld werd onthoofd. Ook werd Ooqba bin Abi Moo'aayt gedood die op de gezegende rug van de Profeet de ingewanden van een kameel had gelegd terwijl hij bij de Kaaba aan het bidden was. Toen deze verwilderde vijanden van Islam onthoofd waren dankte de Gezant van Allah zijn Heer. Hij ging naar hem toe en zei: "Bij Allah, ik ken niet iemand die net zo slecht is als jij en de Verhevene Allah, Zijn Gezant en de Koran heft verloochend; bovendien heb jij de profeet steeds maar weer gemarteld."

Tot de tijd dat de gevangenen door hun naasten tegen betaling van losgeld warden opgehaald, verbleven zij bij de Ashaab. Al deze volgelingen behandelden de gevangenen zeer goed en ze deelden hun eten met hen. De broeder van Moes'ab bin Oemair, Aboe

Aziz was ook tussen de gevagenen. Hij vertelde: “Ik was gevangen in het huis van een Medinaanse Moslim. Zij behandelden mij zeer goed en gaven mij tee ten, terwijl ze zelf alleen maar dadels aten. Als een van hen een stuk brood in handen kreeg, brachten ze het eerst naar mij. Omdat ik me dan schaamde gaf ik het brood terug. Maar ze gaven het dna weer terug aan mij.”

Weer vertelde een van de gevangenen, Yezid het volgende: “Toen de Moslims uit Badr naar Medina gingen, lieten ze ons op hun dieren zitten en gingen ze zelf te voet.”

In Mekka was iedereen verbaasd en ontzet over het grote verlies van de ongelovigen bij de slag om Badr. Ze hadden dit nooit verwacht. Dit was een situatie die ze nooit hadden kunnen voorzien. Aboe Lahab en de andere ongelovigen geloofden eerst niet wat ze hoorden. Toen Aboe Soefian die was weggevlucht uit het slagveld in Mekka aankwam, riepen ze hem bij zich. Aboe Lahab vroeg hem: "Oh zoon van mijn broeder! Vertel, wat is er gebeurd?". Aboe Soefian ging zitten. Velen luisterden staand naar hem. Aboe Soefian vertelde het volgende:

"Vraag me niks, toen we de Moslims tegenkwamen waren onze voeten en handen als het ware gebonden. Zij deden wat ze wilden. Een deel van ons hebben ze gedood, een ander deel hebben ze gevangen genomen. Ik zweer dat ik niemand van ons dit kwalijk neem. Wij kwamen op dat moment personen tegen die tussen hemel en aarde op schimmels zaten. Tegen hen was niets opgewassen en niemand kon hen verzet bieden."

De slaaf van Abbas, Aboe Rafii de gezegende die vanaf het begin van de Islam al moslim was geworden maar uit angst voor de wreedheden van de ongelovigen dit niet kon verkondigen, was daar ook. Aboe Rafii die in stilte luisterde, vergat alles door zijn grote blijdschap en riep plotseling uit: "Bij Allah, dat zijn Engelen". Aboe Lahab gaf hem een ferme klap en wierp hem op de grond. Daarna takelde hij hem flink toe. De vrouw van gezegende Abbas, Oemm al Fadl kon er niet meer tegen. Zij was namelijk ook veel eerder moslima geworden. Zij pakte een van de stokken in de kamer en zei: " Je hebt in hem een zwakke tegenstander gevonden omdat hij niemand heeft, he?" waarbij ze met geweld insloeg op Aboe Lahab. Hij had een gat in zijn hoofd. Met stromend bloed uit zijn hoofd liep hij met het hoofd voorover weg. Zeven dagen later kreeg hij van godswege een ziekte die de zwarte dood heet. Hij stierf hierdoor. Zijn zonen lieten hem twee of drie nachten liggen zonder hem te begraven. Op den duur begon hij te stinken. Iedereen vermeed Aboe Lahab alsof ze bang waren voor een epidemie, zij vonden het ook walgelijk. Hierop zei iemand van de Quraish tegen de zonen van Aboe Lahab: "Wee jullie, schamen jullie je niet? Je vader hebben jullie achtergelaten in huis totdat hij stinkt. Dump hem op zijn minst ergens zodat je van hem af bent." Zijn zonen zeiden tegen die persoon: " Wij zijn bang voor de ziekte die hij heeft!" De man zei dan weer: "Gaan jullie maar, ik kom wel om

jullie te helpen". Later kwamen die drie bij elkaar. Ze brachten hem naar een verre uithoek. Ze gooiden stenen op hem totdat hij niet meer zichtbaar was.

Zo ging Aboe Lahab de plek in waar hij eeuwig straf en vuur krijgt; het donkere graf dat voor hem een hel zou worden.

Tussen de Quraishi gevangenen van Badr was ook Walid bin Walid. Hij was gevangen genomen door Abdoellaah bin Djahsh. Samen met de broers van Walid kwam Khalid bin Walid Mekka binnen. Abdoollah bin Djahs wilde de gevangene niet laten gaan voor er een losgeld betaald werd. Een van de broers Khalid vond het goed maar de broer Hisham, met dezelfde vader maar andere moeder, weigerde. De Gezant van Allah stelde voor dat de wapenuitrusting en wapens van de vader werden ingeleverd. Hiermee was Hisham het eens maar de anderen niet. Maar uiteindelijk kwamen ze overeen voor het zwaard van hun vaders van honderd dinar, zijn schild en helm. Walid werd gered en ze gingen onderweg naar Mekka. Maar Walid kwam terug naar de Profeet vanaf het punt waar ze vier mij verwijderd waren van Medina, het punt van Z'al Khoelaifa. Hij bekeerde zich en werd een van de ashaab. Nadat hij Moslim was geworden ging hij naar Mekka, naar zijn broeders. Toen zei Khalid bin Walid: "Als je toch Moslim zou worden waarom heb je dat dan niet eerder gedaan voordat wij losgeld betaald hadden? Op zijn minst zouden we de spullen van ons vader nog in ons midden hebben. Waarom deed je dit?" werd er gevraagd en hij antwoordde: "Ik was bang dat de Quraishi zouden zeggen dat ik niet tegen de gevangenschap kon en daarom Moslim was geworden".

Zijn broeders die zeer kwaad werden om dit antwoord, zetten hem gevangen tussen sommige moslims van de zonen van Manzoom , samen met andere Moslims zoals Iyaas bin Abi Rabiaah en Salama bin Hishaam. Walid bin Walid werd jaren gevangen gehouden omdat hij gelovig was geworden. Hij werd hevig gemarteld door zijn oom Hishaam, een vurige tegenstander van de Islam en ook door de ongelovige familieleden, de Gezant van Allah deed een smeekbede voor Iyaas bin Abi Rabia, Aboe Salama bin Hiskin en Waalid die zwaar te verduren kregen van de ongelovigen "Oh Mijn Heer! Red Waalid bin Waalid, Salaama bin Hishaam, Iyaas bin Rabia en andere gelovigen die te verduren krijgen onder de ongelovigen en die als zwakken worden gezien. Oh Mijn Heer! Verpletter Moedaar (van de Quraish) op nog ergere wijze. Laat deze jaren voor hen lijken op de jaren van Jozef." Walid, kon na de smeekbede van de gezant van Allah, een kans schoon zien om te vluchten. Hij kwam naar Medina al Moenawwaraa en bereikte onze Gezant. Toen de Geliefde van Allah hem vroeg over Iyaas bin Rabia en Salamah bin Hishaam vertelde hij dat die een zware mishandeling ondergaan en dat hun voeten aan elkaar gebonden waren.

De Sultan van het Univers was zeer bedroefd om hun situatie en zocht naar allerlei mogelijkheden voor hun redding. Toen hij vroeg wie hen kon redden, stond Walid op, die

zelf jaren gemarteld was geweest, en zei desondanks met grote moed en passie: "Oh Gezant van Allah! Ik zal hen redden en naar jou brengen". Hij ging terug naar Mekka en volgde een slaaf die de gevangen genomen Moslims eten bracht. Zo leerde hij waar ze gevangen zaten. Beiden waren gevangen gezet in een gevangenis zonder plafond. ‘s-Nachts klimde Walid over de muur waarbij hij zijn leven waagde en ging naar zijn vrienden. Deze twee onschuldigen die geen andere fout hadden dan gelovig zijn, warden vastgebonden aan een rots en in de verzengende hitte van Arabie kregen ze van alles te verduren. Walid redde zijn gezegende broeders en zette hen op zijn kameel. De broeders op de kameel en hij te voet, zo gingen ze op weg terug naar Medina al Moenawwara, naar de Profeet van Allah om wie ze heel veel gaven. De hitte van de woestijn deed hem niets, de liefdesvuur voor de Effendi der werelden brandde in hem.

Hij kwam na drie dagen aan in Medina, uitgehongerd en dorstig, op blote voeten. Zijn tenen waren kapot door de stenen en rotsen op de weg. Walid bin Walid bereikte zijn geliefde Gezant van Allah op deze wijze.

(Ieder ziel die brandt door jou liefde, verandert in licht. Elk hart die lijdt aan deze liefde wint aan gewicht.)

De overwinning bij Badr veroorzaakte grote blijdschap bij de Moslims. De ongelovigen daarentgen waren in grote bedroefdheid en verlies. De Negus van Abessinie die gehoord had over deze overwinning ging onmiddellijk naar de Ashaab al Qiraam in zijn land en zei tegen hen: "Dank aan Allah de Verhevene, Hij heeft Zijn Gezant in Badr de overwinning gegeven en hem tot overwinnaar gemaakt".

1.76 Het Huwelijk van Gezegende Ali en Gezegende Fatima

Het was in het tweede jaar van de Hidjra. De dochter van de trots der werelden, gezegende Fatima, had de leeftijd van vijftien bereikt.

Op een dag was gezegende Fatima voor een boodschap bij de Profeet. De Gezant van Allah zag dat het tijd gekomen was dat zijn dochter ging trouwen. Na die dag kwamen er veel mensen om haar hand te vragen. De Gezant van Allah besteedde daar niet veel aandacht aan en zei: "Haar lot is aan de opdracht van de Ware Schepper".

Gezegende Aboe Baqr, Omar en Sa’d bin Moo’az zaten in de masjid en zeiden:

"Gezegende Fatima is behalve Gezegende Ali door iedereen gevraagd. Niemand kreeg de aandacht". Gezegende Siddiq zei: "Ik heb een vermoeden dat Ali de gelukkige zal zijn. Kom laten we hem gaan opzoeken en hem de situatie uitleggen. Indien hij zijn armoede als reden aanhaalt laten we hem dan bijstaan" . Sa'd zei: "Oh Aboe Baqr.! Jij doet altijd geode dingen. Sta op, laten we jouw vrienden zijn." Gedrieen stonden ze op en gingen ze richting het huis van Gezegende Ali. Gezegende Ali was met zijn kameel weg, hij

gaf water aan de planten in de dadelgaard van iemand van de Ansaar. Toen hij hen zag, liep hij naar ze toe en vroeg hoe het met hen ging. Gezegende Aboe Baqr zei: "Oh Ali! Jij bent de voorste met elke goede daad en bij de Gezant van Allah ben je op een niveau dat nog nooit door iemand anders is behaald. Iedereen heeft gezegende Fatima gevraagd. Niemand kreeg de nodige aandacht. Wij denken dat jij de gelukkige zult zijn. Waarom probeer je het niet?"

De gezegende ogen van Ali schoten vol toen hij dit hoorde en hij zei: "Oh Aboe Baqr! Je hebt mij diep geraakt. Er is geen ander dan ik die haar wil. Maar omdat ik het niet breed heb kan ik haar niet vragen." Gezegende Aboe Baqr zei: "Zeg dat niet. De wereld is niks vergeleken bij Allah en Zijn Gezant. Armoede mag hier geen belemmering voor zijn. Ga en vraag haar". Gezegende Ali zei: "Ik kwam bij de Gezant van Allah maar ik was zeer verlegen. De Gezant van Allah was zeer serieus en zag er zeer gezaghebbend uit. Ik ging bij hem zitten en het lukte mij niet om te praten. De Gezant van Allah vroeg: "Waarom ben je gekomen, heb je iets nodig?". Ik bleef stil. Maar toen hij zei "Volgens mij ben je hier om Fatima te vragen" kon ik net "Ja" zeggen. (Onze Profeet liet aan Zijn gezegende dochter Fatima weten dat gezegende Ali hem vraagt, zij zweeg..) De Profeet vroeg: "Wat is de bruidsschat die je aan Fatima zult geven?". "Ik heb nu niets dat ik aan haar kan geven O Gezant van Allah" antwoordde ik. "Waar is de Hootami schildvest die ik jou gegeven heb, wat is ermee gebeurd?". "Bij mij" antwoordde ik; "Verkoop die en kom met dat geld naar mij toe. Dat is voldoende als bruidsschat". In een andere overlevering zegt de Profeet: "De Gezant van Allah zei tegen gezegende Ali, "Wat heb je bij je"; "Mijn paard en mijn harnas" zei ik, de Gezant van Allah antwoordde dan: "Je zal je paard nog wel lang nodig hebben maar verkoop je harnas". In weer een andere ovelevering zei Hij: "Oh Ali ga en bereid voor jezelf een huis voor".

Gezegende Ali woonde bij de Profeet tot hij in het huwelijk trad. Op aangeven van de Profeet huurde hij het huis van Haaritha bin Nooman dat tegenover de kamer van gezegende Aisha stond. Zijn harnas verkocht hij aan gezegende Othman voor 480 dirham. Gezegende Othman gaf het harnas daarna weer terug als geschenk.

Toen gezegende Ali met het harnas en het geld bij de Profeet terugkwam, deed de Profeet een smeekbede voor Othman en Hij zei: "Othman is in de Djannat mijn vriend". Daarna riep hij Bilal al Habashi bij zich, gaf hem een deel van het geld en zei: "Neem dit geld en ga ermee naar de markt! Koop wat rozenwater en honing. Doe de honing in een schone bak en plet deze met een beetje water in een hoek van de Masjid. Maak hiermee een honingsorbet die we zullen drinken na de huwelijksvoltrekking. Nodig mijn Ashaab bestaande uit de Ansaar en Moehadjiriin uit naar de masjid en kondig hen aan dat de

huwelijksvoltrekking van Fatima en Ali plaats zal hebben".

Bilal al Habashi ging naar buiten en verkondigde onder het volk dat de huwelijksvoltrekking van gezegende Ali en gezegende Fatima plaats zal hebben. De Ashaab al Qiraam stroomden allen naar de Masjid an Nabi en deze raakte helemaal vol. Onze Profeet stond op en sprak de volgende khutba uit: "Alle lof en dank, behoort alleen aan de Schepper der werelden. Hij is degene die geprezen wordt om de geschenken die hij ons gegeven heeft, Hij is degene die aanbeden wordt vanwege zijn oneindige kracht en macht, Hij is degene die gevreesd wordt vanwege zijn toorn en ondervraging en Hij is degene wiens beslissing en beschikking heerst over de hemelen en aarde. Hij is degene die de schepselen heeft gecreerd met zijn kracht, Hij is degene die de schepselen van elkaar onderscheidt met zijn rechtvaardigheid en Hij is degene die de mensen heeft vereerd met de Islam als religie en Mohammed als profeet (vzmh)… Allah heeft mij de opdracht gegeven om mijn dochter Fatima te huwen met Ali bin Abi Talib. Nu wijs ik jullie aan als getuigen dat ik (in opdracht van Allah) met 400 misqal zilver als bruidsschat Fatima aan Ali in trouw geef. Moge mijn Heer hen voorspoed geven en dit huwelijk voor hen zegenen. Moge Allah hun nazaten proper maken en hen tot een sleutel voor barmhartigheid verheffen, tot bron voor kennis maken en mogen zij de betrouwbaarsten voor de oemma van gezegende Mohammed zijn. Dit is alles wat ik wil zeggen. Ik vraag mijn Heer voor jullie en voor mezelf vergeving."

Gezegende Ali stond op en sprak de volgende korte khutba uit: "…Ik bied salaat en salaam aan de Profeet Mohammed in wiens aanwezigheid wij ons bevinden, hij heeft met 400 misqal zilver als bruidsschat zijn dochter aan mij in trouw gegeven. Oh mijn broeders in religie! Ongetwijfeld hebben jullie gehoord wat onze Profeet heeft gezegd en jullie zijn er getuige van. Ik ben zelf ook getuige hiervan en ik ben er blij mee. Ik accepteer alles zoals gezegd is. Allah de Verhevene is de getuige van ons aller woorden, Hij is degene die voor ons allen garant staat.[160]

Na de voltrekking van het huwelijk, liet de geliefde Profeet verse dadels brengen en hij zei: "Kom, eet van deze dadels". Iedereen at ervan. Daarna deelde gezegende Bilal de sorbet uit, die werd opgedronken en alle volgelingen deden een smeekbede en zeiden: "Bareqallahoe fi qoema wa alaiqoema wa djama'a shamlaqooma".

Gezegende Fatima huilde na de voltrekking van het huwelijk. De Geliefde Profeet kwam bij haar en zei: "Oh Fatima! Wat is er met jou dat je zo huilt? Ik zweer bij Allah dat ik jou heb gehuwd met de meest wijze en de meest zachtaardige en verstandige man die ook

---

160 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 24; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, LII, 445.

nog als eerste moslim werd”. Gezegende Fatima antwoordde: “Mijn liefste vader! De bruidsschat van ieder bruid wordt vastgesteld in goud en zilver. Als mijn bruidsschat ook op dezelfde wijze in goud en zilver wordt vastgesteld, wat is dan het verschil tussen jou en de anderen. Ik wil op de dag des oordeels aan net zoveel echtgenotes shafaat doen als jij aan de zondaars onder de mannen zult doen. Dit is mijn wens”.

Toen Allah de Verhevene liet weten dat deze wens van Fatima was geaccepteerd, zei onze geliefde Profeet: “Oh Fatima, je hebt laten zien dat je een kind van een profeet bent”.

Gezegende Ali zei: “Na deze ceremonie verstreek er een maand. In de gemeenschap werd hierover niks besproken. Ik deed ook mijn mond niet open omdat ik verlegen was.

Maar als de Gezant van Allah mij tegen kwam zei Hij: “Wat een goede dame is jouw vrouw. Van harte gefeliciteerd, zij is de leider van alle vrouwen”. Na een maand kwam de broer van Ali, gezegende Oeqayl: “Oh Ali! Met deze huwelijksvoltrekking zijn wij zeer blij. Echter mijn wens is dat dat deze twee personen bij elkaar zijn”. Gezegende Ali antwoordde: "Dat is ook mijn wens maar ik voel schroom”. Gezegende Oeqayl pakte Ali bij zijn hand en kwam aan bij het huis van de Profeet waar ze Oemm al Ayman ontmoetten. Ze bespraken de situatie met haar. Oemm al Ayman zei: "Het is niet nodig dat jullie hiervoor langs komen. Wij zullen met de gezegende vrouwen van de Profeet hierover spreken en jullie berichten. Hier geldt namelijk het woord van de vrouwen”. Oemm al Ayman vertelde dit aan de vrouwen van de Profeet. Die gingen naar het huis van gezegende Aisha. Zij memoreerden aan gezegende Khadija en zeiden: "Als zij in leven was geweest, zouden wij geen zorgen hebben”. De Gezant van Allah huilde en zei: "Waar is een vrouw die gelijk is aan Khadija? Toen het volk mij aan het verloochenen was heeft zij mij bevestigd en heeft ze al haar bezittingen aan mij bested. Zij heeft de religie Islam zeer veel geholpen. In haar leven heeft de Ware Schepper mij opgedragen het goede nieuws te geven aan Khadija: Er is in Djannat een villa voor haar gemaakt van puur saffier."

De vrouwen van de Gezant van Allah lieten weten wat gezegende Ali wenste. Hierop vroeg de Gezant van Allah aan Oemm al Ayman om Ali bij hem te reopen. Toen Ali kwam stonden de vrouwen op en gingen ze weg. Gezegende Ali ging zitten met zijn hoofd voorover gebogen. De Boodschapper van Allah zei: "Wil je je vrouw oh Ali?".

Ali de gezegende antwoordde: "Ja, Oh Boodschapper van Allah! Moge ik mijn vader en moeder voor u opofferen". De meest vrijgevige Profeet zei toen tegen Asma bint al Oemays: "Ga en bereid het huis van Fatima voor". Asma ging naar het huis waar gezegende Fatima als bruid naar toe zou gaan. Zij maakte een kussen van nieuwe leer, eentje van oud leer en een van stro die zij vulde met bladeren van dadels. Onze geliefde Profeet ging na het laatste gebed naar het huis van Fatima om te zien wat er was gebeurd.

Onze geliefde Profeet gaf opdracht om met tweederde van het geld dat Ali had gebracht voedsel, versiersels en geurtjes te kopen en met een derde ervan moest kleding gekocht worden, hij liet ook haar spullen aanvullen. Gezegende Fatima had in haar bruidsschat en haar huis het volgende: de drie kussens die Amsa bint al Oemays had gemaakt, een tapijt, een hoofdkussen gevuld met bladeren van dadel, twee handmolens, een waterkaraf, een waterkaraf gemaakt van aarde, een glas gemaakt van leer, een handdoek, een rok, het vel van een ram, een oude gekleurde tapijt uit Jemen en een sofa gebreid van de bladeren van dadel. Twee gekleurde jurken uit Jemen, een deken van fluweel. Hiern gaf de Profeet een beetje geld aan Ali en zei dat hij dadels en boter moest kopen. Hierna vertelt gezegende Ali het volgende:

`Met vijf dirham kocht ik dadels, met vier dirham boter. Ik keerde terug bij de Profeet. Hij vroeg om een leren kleed die als eetplek zou dienen. Met zijn gezegende handen mengde hij de dadels, het meel en boter. Hij bereidde een soort eten en zei: "Oh Ali! Ga, en neem iedereen mee die je maar tegenkomt". Ik ging naar buiten en zag veel mensen. Ik nodigde iedereen uit en toen ik terugkeerde zei ik: "Oh Boodschapper van Allah, er zijn zeer veel mensen".

De Effendi der werelden, de Trots van het Univers zei: "Vraag hen om tien bij tien binnen te komen, geef hen te eten". Ik deed wat hij vroeg. Hij rekende uit, mannen en vrouwen tezamen waren er zevenhonderd mensen die gekomen waren en die voldoende gegeten hadden."

Nadat de maaltijd voor gezegende Ali en Fatima was genuttigd, zei de Profeet volgens een overlevering van Oemm al Ayman tegen gezegende Ali "Oh Ali, mijn dochter Fatima is als bruid naar jullie huis gegaan. Ik zal na het avondgebed bij jullie langskomen voor een gebed. Wacht op mij." Nadat hij thuis was gekomen ging gezegende Ali in een hoek zitten. In een andere hoek zat gezegende Fatima. Even later kwam de Boodschapper van Allah en hij klopte aan. Oemm al Ayman deed de deur open. De Boodschapper van Allah vroeg: "Is mijn broeder hier?". Oemm al Ayman zei: "Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen oh Boodschapper van Allah! Wie is uw broeder?”.

De Gezant van Allah antwoordde: "Dat is Ali bin Aboe Talib", Oemm al Ayman zei dan: "Heeft u uw dochter laten huwen met uw broeder?”. De Profeet van Allah antwoordde: "Ja". Oemm al Ayman dacht dat de huwelijksvoltrekking niet toegestaan mocht worden omdat de Gezant van Allah vroeg "Is mijn broeder hier?". Het bevestigende antwoord van de Gezant van Allah met "Ja", gaf aan dat alleen de geboorte uit dezelfde moeder een huwelijk in de weg staat.

Hierna vroeg de Boodschapper van Allah aan Oemm al Ayman: "Is Asma bint al Oemays ook hier?". Toen ze met "Ja" antwoordde zei hij "Dus ze is gekomen om de

dochter van de Profeet van Allah te helpen". Toen Oemm al Ayman met “ja” antwoordde zei hij: "Moge zij het goede ontvangen”.

Hierna vroeg hij om een bak met water. Hij waste zijn gezegende handen. Hij deed een beetje musk in het water. Daarna riep hij gezegende Fatima bij zich. Gezegende Fatima keek uit verlegenheid naar haar kleed. Onze geliefde Profeet pakte een beetje van het water en strooide ervan op haar borst, hoofd en rug en deed de volgende smeekbede: "Allahoemma Inni ae'izooha bike wa zoorriyatiha min-ash-shaitan-arradjiim (Oh Mijn Heer, ik zoek mijn toevlucht bij U zodat Zij en haar nageslacht behouden blijven voor het kwaad van de shaitan die vervloekt en gestenigd is)". Daarna deed hij hetzelfde bij gezegende Ali en deed de volgende smeekbede: "Allahoemma bariq fihimaa wa bariq alayhimaa wa bariq lahooma fi naslihiima". Hij reciteerde dan de soeras al Ikhlas en Mo’awwizatain waarna hij zei: "In de naam van Allah de Verhevene en in zijn baraqah voeg je bij je ega". Hierna pakte hij met zijn gezegende handen de beide kanten van de deur en maakte een smeekbede voor baraqah en verliet het huis.[161]

Gezegende Ali zei: "Vier dagen na ons huwelijk, vereerde de Gezant van Allah ons huis. Met de wijze woorden die de harten veroverde gaf hij ons raad en zei hij: "Oh Ali! Ga eens water halen!" Ik stond op en haalde water. Hij reciteerde een vers en zei: "Drink een beetje van dit water. Laat een beetje achter". Ik deed wat hij vroeg. Het restant deed hij over mijn hoofd en borst. Weer zei hij: "Haal water". Ik haalde weer water. Wat hij bij mij had gedaan deed hij ook bij Fatima. Daarna stuurde hij mij naar buiten."

Toen hij buiten was vroeg hij aan zijn dochter over gezegende Ali. Fatima zei: “Mijn liefste vader, alle hoge karaktereigenschappen zijn bij hem aanwezig. Echter, sommige vrouwen van Quraish zeggen tegen mij:”Jouw echtgenoot is arm”. De Gezant van Allah reageerde en zei: "Mijn lieve dochter! Jouw vader en jouw echtgenoot zijn niet arm. Alle schatten van de hemelen en aarde zijn mij geboden. Ik heb ze geweigerd. Ik heb hetgeen geaccepteerd dat bij Allah de Verhevene geliefd is. Oh mijn liefste dierbare! Als jij wist wat ik weet, dan zou de wereld in jouw ogen minderwaardig en verachtelijk zijn. Bij Allah de Verhevene, jouw echtgenoot is de eerste van de Ashaab. Hij is de grote man van de Islam en wat betreft kennis de meest diepgaande. Oh mijn lieve dochter! Allah de Verhevene heeft van de Ahl al Bayt twee personen gekozen. Een ervan is jouw vader en de andere is jouw echtgenoot. Kom absoluut niet tegen hem in opstand en handel niet in tegenstrijd met zijn eisen".

Nadat hij zijn dochter raad en advies had gegeven nodigde de Trots der Universum

161 Abdoorrazzaak, *al-Moosannaef*, V, 485.

over wie de vrede en lof van Allah volop aanwezig is Ali bij zich uit. Tegen hem sprak hij over Fatima: "Oh Ali! Let op het hart van Fatima. Zij is een deel van mij. Hou haar tevreden. Als je haar verdrietig maakt, maak je mij verdrietig". Hij gaf hen beide over aan Allah. Dan stond hij op om weg te gaan maar gezegende Fatima zei:

"Oh Boodschapper van Allah! Ik zal me bezighouden met het werk binnen en Ali met het werk buiten. Als u mij een werkster zou kunnen geven dan kan zij mij helpen. Ik zou daar blij mee zijn". De Gezant van Allah antwoordde: "Oh Fatima! Zal ik jou iets beters dan een werkster geven of zal ik je een werkster geven?"

Onze moeder Fatima zei: "Geef mij iets beters dan een werkster". De Boodschapper van Allah antwoordde: "Zeg elke dag voor het slapen gaan drieëndertig keer Soebhanallaah, drieëndertig keer Alhamdoelillaah, drieëndertig keer Allahoeaqbar en een keer Laailahe illallaahoe wahdahoo la sharikaa lah. Lahool moolqoo wa lahool hamdoo wa hoowa ala qoolli shay oon qadiir. Totaal zijn het honderd woorden. Op de dag des oordeels zul je duizend hasanah (goede daad) terugvinden. Op de Mizaan (waar daden worden gewogen) zullen je hasanaat zwaarder wegen". Daarna verliet de geliefde Profeet het huis van zijn dochter en ging naar zijn eigen huis van geluk.

De huwelijksvoltrekking van gezegende Ali en gezegende Fatima vond vijf maanden na de hidjra plaats maar hun bruiloft was na de slag bij Badr.[162]

1.77 De doding van Kaa'b bin Ashraf

Met de overwinning bij Badr viel er een angst in de harten van de joden en afgodendienaars in Medina. Sommige joden kwamen tot inkeer en zeiden: "de persoon wiens eigenschappen we in onze boeken lezen is zeer zeker deze persoon. Het heeft geen nut om tegen hem in te gaan. Want Hij zal steeds overwinnen" en ze werden moslim. Anderen zeiden: "Mohmmed heeft oorlog gevoerd tegen Quraishiten die niets afweten van oorlogvoering. Daarom is hij de overwinnaar. Indien hij met ons zou strijden dan zouden we hem leren hoe oorlog gevoerd zou moeten worden en hoe een overwinning behaald zou moeten worden".

Een jood met de naam Kaa'b bin Ashraf die hoorde over de overwinning van de Moslims bij Badr ging uit zijn woede jegens de Moslims naar Mekka. Hij verzamelde daar de ongelovigen en bracht zijn gedichten ten gehore waarin hij ze opriep om Medina aan te vallen. Hij bereikte een overeenstemming met hen om met onze Profeet te strijden. Hij

[162] Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 230-231; Abdoorrazzaak, al-Moosannaef, V; 485.

ging zelfs zover dat hij een aanslag organiseerde op de Profeet. Allah de Verhevene lichtte hierover zijn Gezant in en zei in betekenis het volgende: "Zij zijn degenen waarover Allah, de Verhevene, toorn heeft uitgesproken (die hij verwijderd heeft van zijn barmhartigheid)..." (Soera Nisa, vers 52)[163]

Hierop zei de Gezant van Allah tegen zijn loffelijke volgelingen: "Wie van jullie zal Kaa'b bin Ashraf doden? Want hij heeft Allah de Verhevene en Zijn Gezant uitgedaagd". Mohammed bin Maslamah zei: "Oh Boodschapper van Allah! Zou u willen dat ik hem dood?" De Gezant van Allah antwoordde: "Ja, dat zou ik willen". Mohammed bin Maslamah nam een paar dagen de tijd om hierover plannen te maken. Hij ging naar zijn vrienden Aboe Nafilah, Abbaas bin Bishr, Kharis bin Aws, Aboe Abs ibn al Djabr en vertelde hen over de kwestie. Ieder van hen vond het geschikt en ze zeiden: "Laten we hem samen doden". Gezamenlijk gingen ze naar de Profeet. "Oh Boodschapper van Allah! Indien u het goed vindt, mogen wij dan als we met hem praten, dingen zeggen over u die Kaa'b wel zullen bevallen?". De Gezant van Allah gaf hen toestemming om te zeggen wat ze maar wilden.

Hierop gingen Mohammad bin Maslamah en zijn vrienden naar Kaa'b bin Ashraf. Mohammad zei: "Die Mohammed vraagt ons sadaqah te geven. Hij heeft ons een zware belasting opgelegd. Daarom ben ik nar jou toe gekomen om van jou te kunnen lenen". Kaa'b was blij en dacht dat Mohammad bin Maslamah net zo dacht als hij zelf en antwoordde: "Hij zal het nog bonter met jullie maken en jullie vervelen". Mohammad bin Maslamah zei toen: "Ja, we zijn nu eenmaal in hem gaan geloven. We zullen doorgaan met onze onderwerping. Kijken hoe het zal aflopen? Geef jij nu een beetje dadels te leen". Kaa'b antwoordde: "Dat is goed, ik zal het geven maar jullie moeten wij wel iets als onderpand geven!". Mohammad bin Maslamah en de anderen vroegen: "Wat zou je willen". Kaa'b antwoordde: "Jullie vrouwen". Hiermee gingen ze niet akkoord. Toen zei Kaa'b: "Geef dan je zonen als onderpand". "Ook hen kunnen we niet geven. Als tegen een van hen wordt gezegd dat ze voor een of twee kamelenvrachten als onderpand zijn gegeven zou dat een smet zijn die we nooit en te nimmer kunnen vergeten. Maar we kunnen onze wapens en harnas wel als onderpand geven" antwoordden zij. Kaa'b ging met dit voorstel akkoord. Hij liet hen ook weten wanneer ze moesten komen.[164]

Mohammad bin Maslamah ging op een nacht naar Kaa'b toe. Aboe Naile was ook bij hem. Kaa'b riep hen naar de burcht te komen. Hij ging zelf ook naar beneden om hen tegemoet te lopen. De vrouw van Kaa'b vroeg: "Waar ga je zo laat nog naar toe?". Kaa'b

---

163 an-Nisa 4/52.

164 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 33-34.

antwoordde: "Degenen die aankomen zijn Mohammad bin Maslamah en mijn broeder Aboe Naila". Zijn vrouw antwoordde: "Dit geluid dat ik hoor klinkt niet zo goed. Het is alsof er bloed uit druppelt". Kaa'b zei: "Nee, dat zijn Mohammad bin Maslamah en mijn broeder Aboe Naila met wie ik dezelfde melkmoeder had. Hij is een goede jongeman. Zelfs als hij in de nacht wordt gevraagd voor een zwaardgevecht zal hij erheen gaan, zonder enige aarzeling. Zo iemand is hij". Mohammad bin Maslamah kwam met twee of volgens een andere overlevering drie mensen, samen met hem, de burcht binnen. Dit waren Aboe Abs bin Djabr, Kharis bin Aws, Abbaad bin Bishr.[165] Mohammad bin Maslamah zei tegen zijn vrienden: “Als Kaa’b komt zal ik tegen hem zeggen dat ik zijn haar wil ruiken en ik zal zijn hoofd vasthouden en ruiken. Als jullie zien dat ik zijn hoofd vast heb, sla dan met jullie zwaard op hem in”. Kaa'b bin Ashraf had mooie kleding aan en met een lekkere geur op kwam hij aanlopen. Ibn al Maslamah zei: “Tot op heden heb ik nooit zo een lekkere geur geroken" en ging naar Kaa’b toe. Kaa’b schepte op en zei: "De vrouwen van Arabie met de lekkerste geuren zijn bij mij". Mohammad bin Maslamah zei: "Geef je mij toestemming om je hoofd te ruiken". Kaa'b stemde in. Maslamah snoof zijn geur op. Daarna liet hij zijn vrienden ook ruiken. Daarna zei hij dat hij weer wilde ruiken. Dit keer hield Mohammad bin Maslamah het hoofd van Kaa’b vast en gaf zijn vrienden een teken dat ze met hun zwaarden moesten inslaan. Met de eerste zwaardslag schreeuwde Kaa’b zeer hard maar hij stierf niet. Hierop doodde Mohammad bin Maslamah hem met zijn dolk. De volgelingen die Kaa’b hadden gedood verlieten onmiddellijk de plek en kwamen aan in Medina. Toen ze de Gezant van Allah het heugelijke nieuws vertelden dankte hij Allah en deed een smeekbede voor deze mannen.

De doding van de ongelovige Kaa’b bin Ashraf boezemde de Joden een grote angst in. Kaa’b was namelijk een van de vooraanstaanden en als hij al gedood was dan zou hun dood elk moment kunnen volgen. De volgende ochtend kwamen ze bij elkaar en gingen ze naar de Profeet. Zij klaagden over hetgeen dat de nacht ervoor was gebeurd.

165 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , II, 32

De Gezant van Allah antwoordde: "Hij was iemand die ons voortdurend aan het uitdagen was en ons lastig viel, hij bracht gedichten ten gehore in ons nadeel. Indien iemand van jullie hetzelfde doet, dan kan hij er zeker van zijn dat zijn straf het zwaard zal zijn". Hierop sloten de Joden, uit angst, een nieuwe overeenkomst met de Gezant van Allah...[166]

1.78 De Joden van Banoo Qaynooqah

Op een dag wilden de joden van Bani Qaynooqa een Moslima bespottelijk maken. Een van de volgelingen die dit zag trok onmiddellijk zijn zwaard en doodde ter plekke de jood die dit had gedaan. De joden schaarden zich bij elkaar en doodden deze volgeling. Dit voorval werd verteld aan de Profeet. De gezegende Profeet verzamelde hen bij de markt van Qaynooqa en zei: "Oh Joden! Vrees voor een straf van Allah de Verhevene zoals Hij de Quraishi heeft gestraft en word moslim. Jullie weten zeer goed dat ik een door Allah de Verhevene gezonden profeet ben. Dit en de belofte van Allah de Verhevene aan jullie, hebben jullie gelezen uit jullie boek...".

De joden die ondanks deze barmhartigheid de overeenkomst die ze hadden gemaakt, hadden geschonden riepen naar de Sultan der werelden: "Oh Mohammed! Wees niet overmoedig vanwege het feit dat je een overwinning behaald hebt op een volk die niet weet hoe je een oorlog moet voeren! Wij zweren dat wij strijders zijn! Jij zult alleen als je met ons oorlog voert, begrijpen wat voor goede strijders wij zijn!...". Zo daagden ze hem uit.

Op deze wijze lieten zij duidelijk merken dat ze de vorige overeenkomst schonden en gewoon met een uitdaging kwamen. Hierop kwam Djibril aleyhissalaam met een openbaring waarin God in betekenis het volgende zei: "(Oh Mijn Geliefde!) Indien jij je zorgen gaat maken over een verraad van een volk dat met jou een overeenkomst had getekend, laat hen dan op grond van het recht en rechtvaardigheid rechtstreeks weten (voordat je een oorlog verklaart) dat je hun beloften weigert. Want Allah de Verhevene houdt niet van verraders."[167] (Soera Anfaal, vers 58)

In een andere vers wordt er in betekenis gezegd: "Oh Mijn Boodschapper! Zeg tegen de Joden die ongelovigen zijn: "Jullie zullen gewis een nederlaag lijden en gezamenlijk zullen jullie naar de Djahannam afgevoerd worden, die Djahannam is een zeer kwade

---

166 Bookhari, "Megaazi", 15; Waqidee, al-Maeghazee, I, 182; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 31; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, LV, 271

167 al-Anfaal 8/58.

kwartier."[168] (Soera Al-Imraan, vers 12)

De geliefde van Allah, onze meest vrijgevige Profeet verzamelde onmiddellijk een leger en liep daarmee naar de burcht van de Joden. De witte vlag werd gedragen door gezegende Hamza en Aboe Loebaabah was als gemachtigde in Medina achtergebleven.[169] Het gezegende leger omsingelde de burcht van Qaynooqa. De joden die zeiden "Wij zijn zeer moedige strijders" hadden het lef niet eens een pijl af te schieten vanaf hun burcht, laat staan tegenstand bieden. Onze Geliefde Profeet had de ingangen en uitgangen onder controle. Niemand mocht naar buiten. Deze situatie duurde vijftien dagen.[170] Uit angst gaven de joden zich over. Terwijl elk van hen gedood zou moeten worden handelde onze geliefde Profeet die als erbarming voor de werelden was gezonden met mededogen en gaf de joden van Qaynooqa toestemming om naar Damascus te verhuizen. Op deze wijze werden ze verdreven uit het grondgebied van Medina.[171]

Onze geliefde Profeet streed in Medina zowel met de joden als met moenafiqun (schijn moslims) zoals Abdoollah bin Oebajj en met de ongelovigen. Daarnaast nodigde hij de ongelovige volkeren van buiten Medina uit tot de Islam te komen en deed zijn best om hen te vereren met de Islam. De veldslagen van Sawik, Ghatafaan, Kardah, Bahran, zijn allemaal na de slag bij Badr gevoerd.

Ondertussen waren er geboden gekomen zoals de zakaat, het geven van sadaqa al fitr, de gebedsdiensten met feestdagen en het brengen van offers. De Gezant van Allah huwde zijn dochter Oemm al Kalthoum met gezegende Othman. Met Zainab bint al Djahs en de dochter van Omar, Hafsa, trouwde hij zelf. De zoon van gezegende Ali, gezegende Hasan, werd geboren.

2.0 De Slag bij Oohood

De ongelovigen van Mekka, trokken geen les uit de nederlaag bij Badr. Bovendien vergaten ze de pijn van het verlies niet. Quraish verloor veel van zijn vooraanstaanden bij die veldslag. Daarnaast was de handelsweg naar Damascus in handen van de Moslims en daar konden ze absoluut niet tegen.

Een handelscaravaan met Aboe Soefian aan het hoofd was naar Mekka teruggekeerd

---

168 Al i İmraan 3/12.

169 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 29.

170 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 29.

171 Waqidee, al-Maeghazee, I, 176-180; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 29.

met honderd procent winst. Omdat velen van de aandeelhouders van het kapitaal tijdens de slag bij Badr waren gestorven werd de winst van de karavaan in een gebouw bewaard dat Dar al Nadwa genoemd werd, een gebouw waar de ongelovigen bij elkaar kwamen om te vergaderen.

Saffan bin Oemajja, Iqrimah bin Aboe Djahl, Abdoollah bin Rabia en anderen die hun vaders, broeders, echtgenoten, zonen bij Badr hadden verloren, kwamen naar Aboe Soefian en zeiden: " De Moslims hebben onze ouderen vermoord. Ze hebben ons vernederd. De tijd is gekomen om ons te wreken op hun. Laten we met de winst van de karavaan een leger vormen. Medina aanvallen en ons wreken".

Aboe Soefian, die nog geen Moslim was geworden, stond aan het hoofd van de ongelovigen omdat Aboe Djahl, Oetbah, Shayba en andere felle ongelovigen al eerder waren gedood. Met de handel in Damascus was er honderdduizend goudstukken verdiend. De helft hiervan was ingebrachte kapitaal en de andere helft winst. Het ingebrachte kapitaal werd terugbetaald aan de verschaffers ervan en de winst werd in tweeen gedeeld. Met de ene helft werden wapens gekocht en met de andere helft een leger gevormd. Daarnaast werd er ook betaald aan dichters en sprekers. Deze moesten het volk ophitsen en hen aanmoedigen tot oorlog; vrouwen speelden trommel en hielden de ritme aan voor de sprekers en de dichters. De ongelovigen die de Moslims uit Medina wilden verdrijven, onze geliefde Profeet wilden doden en de Islam wilden vernietigen, gingen ook langs de andere volkeren en verzamelden soldaten.

Ten slotte werd er een leger van 3000 man opgetrommeld. 700 ervan met harnas, 200 ervan te paard en 3000 ervan had een kameel. Deze grote leger waar ook vrouwen en muziekspelers deel van uitmaakten werd geleid door Aboe Soefian. Zijn vrouw Hind stond aan het hoofd van de vrouwen en zij ging heel veer in het anmoedigen tot oorlog. Zij had namelijk in de slag bij Badr haar vader en twee broers verloren. De pijn hiervan kon ze niet vergeten en tegen degenen die zeiden dat vrouwen geen deel uit mogen maken van het leger, zei ze: "Denk aan de slag bij Badr! Jullie zijn gevlucht uit Badr om jullie vrouwen en kinderen te kunnen bereiken!... Voortaan zullen degenen die willen vluchten ons op hun pad vinden!...". Op deze wijze stookte ze de Quraishi op en met al haar kracht stimuleerde ze hen om oorlog te voeren.

Een van de ongelovigen Djoebair bin Moet'im had een slaaf die Wahshi heette en die zeer bedreven was in het werpen van speren. Hij was een scherpschutter die alles raakte die hij in zijn vizier had. Zowel Hind om haar vader Oetbah en Djoebair om zijn oom Tooaymaah waren vol wraakgevoelens jegens Hamza. Djoebair zei tegen zijn slaaf Wahshi: "Als je Hamza zult doden, zal ik jou vrijlaten!". Hind zei: "Als je hem doodt zal ik vele

goudstukken en sieraden geven!".[172]

Het leger van Quraish had al de voorbereidingen klaar en zij hadden hun vlaggen gegeven aan Talha bin Abi Talha, een ervan aan iemand van de Ahaabis, een vlag aan Soefian, de zoon van Oewaif.

In Mekka waren de voorbereidingen klaar. Gezegende Abbaas stuurde een brief naar Medina met iemand die hij vertrouwde waarin hij sprak over het leger van de ongelovigen met drieduizend man waarvan zevenhonderd in harnas, tweehonderd te paard, drieduizend op kamelen en met ontelbare wapens. In zijn brief gaf Gezegende Abbas ook aan dat het leger op punt van vertrek stond en hij gaf ook aan dat er matregelen moesten worden genomen.

Hierop gaf de Profeet opdracht aan een aantal vrienden om de situatie te onderzoeken. Deze volgelingen vertrokken naar Mekka. Onderweg hoorden ze dat het leger van ongelovigen aankwam en ze gingen op onderzoek uit. Zeer snel volbrachten ze hun taak en keerden ze pijlsnel terug naar Medina. Hun observaties en de informatie die ze hadden ingewonnen kwamen overeen met de inhoud van de brief.

De Effendi der werelden, begon onmiddellijk aan de voorbereidingen. Bovendien plaatste hij wachters in de randen van Medina om niet verrast te worden met een aanval. De Ashaab al Qiraam was in korte tijd klaar en had alle voorbereidingen klaar. Zij namen afscheid van degenen die thuis bleven en schaarden zich om de Sultan der Profeten.

Het was op een vrijdag. Onze geliefde Profeet leidde het vrijdaggebed voor zijn Ashaab. De khutba weidde hij aan het belang van de jihad voor de verspreiding van de religie van Allah, ook stond hij stil bij de strijd om niet. Hij vertelde dat degenen die hiervoor stierven shaheed zijn en naar de Djannah zullen gaan. Hij liet weten dat Allah hen zal helpen die volhouden tegenover een vijand, die met de borst vooruit doorgaan ondanks tegenslag.

De meest vrijgevige Boodschapper van Allah vertelde dat Hij wilde overleggen over de plek van de oorlog en over een droom die Hij die nacht had gezien. Hij zei: "In mijn droom zag ik mijzelf in een stevige harnas. Ik zag dat mijn zwaard, Zoelfiqar op het punt een gat had en dat er een geslachte rund en daarna een schaap werd gebracht." De gezegende volgelingen zeiden: "Oh Gezant van Allah! Hoe heeft u deze droom uitgelegd?" Hij antwoordde: "Een stevige harnas aandoen is een verwijzing naar het blijven in Medina. We zullen daar blijven… Het gat op het punt van mijn zwaard betekent dat ik schade zal ondergaan. De rund die geslacht is betekent dat sommigen van mijn volgelingen zullen

---

[172] Bookhari, "Maeghaazee", 23; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 69.

sterven. De schaap die later komt is een verwijzing naar een legereenheid die door God gedood zullen worden."

In een andere overlevering zegt hij: "In mijn droom sloeg ik mijn zwaard op de grond, hij ging kapot. Dit is een verwijzing dat op de dag van Oehoed sommigen van mijn volgelingen zullen sterven. Ik sloeg mijn zwaard weer op de grond en hij was weer de oude. Dit is een verwijzing dat Allah de Verhevene ons een overwinning zal geven en dat de gelovigen bij elkaar zullen komen."

De Gezant van Allah overlegde met zijn volgelingen over zaken die hem niet door een openbaring bekend werden gemaakt en hij handelde dan volgens dit overleg. Over het opwachten van de vijand op een bepaalde plek werd er door sommige volgelingen geopperd om ze in Medina op te wachten en een verdedigingsoorlog te voeren. Dit voorstel was ook conform de wens van de Profeet. De grotere volgelingen zoals gezegende Aboe Baqr, Omar, Sa'd bin Moo'az (moge Allah tevreden over hen zijn) waren het met de Profeet eens.

Echter, de jonge en moedige volgelingen die niet hadden kunnen deelnemen aan de slag bij Badr waren zeer teleurgesteld over het feit dat ze niet hadden kunnen deelnemen aan Badr. Zij wilden daarom de vijand buiten Medina opwachten en met hen een warme strijd aangaan. Gezegende Hamza, Noeman bin Maaliq, Saa'd bin Oebaade waren ook tussen hen. Gezegende Hajsamah vroeg om toestemming en zei; "Oh Gezant van Allah! De ongelovigen van Quraish hebben uit de verschillende Arabische stammen soldaten verzameld. Op hun kamelen en paarden zijn ze onze grond binnengetreden. Zij zullen ons omringen in onze huizen en burchten waarna ze zullen terugkeren. Achter onze ruggen zullen ze nog vele dingen zeggen. Dit zal ertoe bijdragen dat ze brutaler worden en nieuwe aanvallen zullen organiseren. Indien we nu niet optreden zullen andere Arabische stammen ook hun ogen op ons richten. Ik hoop dat Allah ons een overwinning zal geven tegenover de ongelovigen. Als het tweede gebeurt, dan is dat het niveau van martelaarschap; Badr heeft mij daarvan weerhouden. Terwijl ik het heel graag wilde. Mijn zoon had een lootje getrokken met mij, toen hij had gehoord dat ik aan de slag bij Badr zou deelnemen. Hij was de gelukkige want hij heeft het niveau van martelaarschap wel gehaald.

Oh Gezant van Allah! Ik verlang ten zeerste naar martelaarschap. Gisteravond zag ik mijn zoon in mijn droom, in een zeer goede positie. Hij was aan het wandelen in de tuinen van het Paradijs, langs de rivieren aldaar en zei tegen mij: "Voeg je bij het volk van de Djannat! Ik heb de waarheid ontmoet die Allah de Verhevene ons heeft beloofd!".

Oh Gezant van Allah! Bij Allah, deze ochtend werd het verlangen om mijn zoon in de Djannat te ontmoeten wel zeer groot. Ik ben ook ouder aan het worden. Ik heb geen ander wens dan het ontmoeten van Mijn Schepper. Moge ik mijn leven voor U opofferen oh Gezant van Allah! Doe een smeekbede voor mij dat ik een martelaar word en naar mijn zoon kan gaan in het Paradijs!...” Hij smeekte hierom. De Gezant van Allah wilde hem niet krenken en deed een smeekbede voor hem zodat hij een shahid kon worden.

Toen onze geliefde Profeet zag dat de meerderheid ervoor koos om buiten Medina de vijand op te wachten besloot hij hiertoe. Daarna zei hij: "(Oh Mijn volgelingen!) Als jullie geduld tonen en doorzetten zal God dit keer weer Zijn hulp aan u schenken. Jullie deel is geduld en doorzettingsvermogen tonen".

De Gezant en Boodschapper van Allah had het namiddag gebed geleid en was teruggegaan naar Zijn gezegende woning. Gezegende Aboe Baqr en Omar kwamen hem achterna en na toestemming gevraagd te hebben kwamen ze binnen. Zij hielpen de Profeet bij het wikkelen van zijn hoofdtooi en bij het aandoen van zijn harnas. Onze Effendi der Werelden pakte zijn zwaard en plaatste zijn schild op zijn rug.

Op dat moment waren de gezegende volgelingen buiten bij elkaar gekomen en wachtten ze op de Boodschapper van Allah. Degenen die in Medina wilden blijven en een verdedigingsoorlog wilden voeren zeiden tegen de anderen: "De Rasoel van Allah, was eigenlijk niet van plan om buiten Medina te treden. Op jullie verzoek heeft Hij dat geaccepteerd. Terwijl de Gezant van Allah, in opdracht van God handelt. Jullie hadden dit aan Hem moeten achterlaten. Doe wat Hij zegt." De anderen hadden spijt van wat ze hadden gedaan en zeiden: "We hopen dat we niet in opstand zijn gekomen tegen de Geliefde Profeet". Ze wilden dan ook afzien van hun plan. Toen de Geliefde Profeet zijn huis verliet en naar buiten kwam, gingen ze naar hem toe en zeiden tegen hem: "Mogen we onze levens voor u opofferen oh Gezant van Allah! Doet u maar wat u het beste lijkt. Als u in Medina wilt blijven, laten we dan in Medina blijven. Wij zoeken toevlucht bij God voor het geval dat wij tegen U in opstand komen." Zij boden zo hun excuses aan.

Maar de Geliefde Gezant van Allah antwoordde: "Een profeet trekt zijn harnas, die hij heeft aangetrokken, niet uit voordat hij oorlog heeft gevoerd. Totdat de Almachtige Schepper tussen hem en zijn vijand een oordeel velt. Mijn advies aan jullie is dat jullie doen wat ik jullie opdraag, als jullie de naam van Allah gedenken en in geduld volharden dan zal Allah de Verhevene jullie helpen...".

Op dat moment riep Amr bin Djamooh de gezegende tegen zijn vier zoons: “Mijn kinderen! Neem mij ook mee naar de slag bij Oohood!”. Zijn zonen antwoordden: “Lieve vader! Jou voet is niet in orde, daarom heeft God jou ontheffing gegeven van deelname aan de slag. De Gezant van Allah heeft geen toestemming gegeven voor jouw deelname.

Je bent niet verplicht om deel te nemen aan deze jihad. Wij gaan in jou plaats!" Zo probeerden zij hun vader te overtuigen. Maar gezegende Amr antwoordde: "Wee kinderen zoals jullie! Ook tijdens de slag bij Badr zeiden jullie hetzelfde en weerhielden jullie mij ervan om de Djannat te verdienen. Gaan jullie mij ook onthouden van deze slag?..." Later ging hij naar de Profeet en zei: "Moge ik mijn leven voor u offeren oh Gezant van Allah! Mijn zonen voeren allereli argumenten aan om mij ervan te weerhouden dat ik naar deze slag ga. Bij God, ik wil samen met U naar deze slag en wil vereerd worden met de Djannat. Oh Boodschapper van Allah! Vindt U het niet geschikt dat ik op het pad van Allah oorlog voer, als shaheed omkom en met deze kreupele voeten in de Djannat wandel?". De Trots der werelden antwoordde dan: "Jawel dat vindt ik wel geschikt". Amr bin Djamooh die hier zeer blij om was bereidde zich voor en voegde zich bij het leger.[173]

Abdoollah bin Maktoem werd in Medina achtergelaten om de gebedsdiensten te leiden.[174]

---

[173] Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 90; Waqidee, al-Maeghazee, I, 265.

[174] Ibn Saa'd, at-Tabakaat , IV, 209.

De Sultan van de Gezanten bevestigde drie vlaggen. Een ervan gaf hij aan Habbab bin Moenzeer, de andere aan Oesayd bin Khoedair en de laatste aan Moes'ab bin Oemair. In het leger dat ongeveer uit duizend man bestond waren er twee ruiters en honderd soldaten met een harnas.[175]

Sa'd bin Oobaada en Sa'd bin Moo'az die hun harnassen hadden aangetrokken liepen voorop, rechts waren de moehadjirin, links waren de Ansaar. Zo ging de Profeet op weg op een vrijdag na het namiddag gebed onder luid gejoel van de volgelingen alsof ze naar een feest gingen. Ze riepen allen in koor "Allahoe aqbar!" en zetten koers naar Oohood.

Onderweg kwamen ze een leger tegen dat uit Joden bestond, met ongeveer zeshonderd man. Zij waren bondgenoten van de hoofd van de schijnheiligen, Abdoollah bin Oebajj en wilden deelnemen aan het leger van de Moslims. Onze Profeet vroeg hen of ze Moslims waren geworden. Zij antwoordden ontkennend. Dan zei de Profeet: "Ga naar hen en vertel hen dat ze moeten terugkeren. Wij vragen namelijk tegen de ongelovigen geen hulp van de heidenen".

De geliefde en belangrijke profeet, vrede zij met hem, kwam aan in Shaybayn, een plek tussen Medina en Oohood. Hier bleven ze om te overnachten. De zon was nog niet ondergegaan. In het leger waren er ook ashaab onder wie de leeftijd nog zeer jong was maar zij wilden tegen de vijand vechten en het niveau van shaheed bereiken. Onze Geliefde Profeet die hier het leger controleerde zag dat er ongeveer 17 kinderen waren. Een van hen, Raafi bin Hadia, probeerde ouder over te komen door op zijn tenen te staan. Gezegende Zoekhaair zei:"Oh Gezant van Allah! Raafi kan goed overweg met pijl en boog". Hierop accepteerde de Profeet hem in het leger. Saamira bin Djoondoop die dit had gezien, zei: "Ik versla Raafi altijd met worstelen. Daarom wil ik ook deelnemen aan het leger" zei hij. De Geliefde Profeet glimlachte en liet hen met elkaar worstelen. Gezegende Saamira won van Raafi en ook hij werd toegelaten tot het leger. De andere kinderen werden teruggestuurd naar Medina om de achtergeblevenen aldaar te beschermen.[176]

Bilaal al Habaashi deed de oproep tot het gebed voor het avondgebed en het late gebed met zijn hartverscheurende stem. Onze Geliefde Profeet gaf na het gebed de opdracht aan Mohammed bin Maslamah om met een eenheid van vijftig man de wacht te houden tot de volgende ochtend. De gezegende ashaab trok zich terug om te rusten. De eer om die nacht bij de Gezegende Profeet wacht te houden was aan gezegende Zakwaan.

In de tussentijd was het vijandelijke leger er achter gekomen dat het leger van de

---

175 Waqidee, al-Maeghazee, I, 215, 240; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, LV, 267.

176 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 66; Waqidee, al-Maeghazee, I, 215 Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,s. V, 419.

Moslims in Shajkhayn rust had genomen, zij stuurden een eenheid onder leiding van Ikrimah om poolshoogte te nemen. Ikrimah die nog geen Moslim was geworden kwam met zijn eenheid tot aan Harre bij het leger van de Moslims maar uit angst voor de Moslim verkenningseenheden trok hij zich terug.

Na de ochtendstond wekte de Effendi der werelden Zijn Ashaab. Zij kwamen bij de berg Oohood. Hier konden de twee legers elkaar zien. Bilal al Habaashi deed de oproep voor het ochtendgebed met zijn aangrijpende en hartbrekende stem. De Moslim strijders deden het gebed achter onze Geliefde Profeet, zij deden hun smeekbedes. De Sultan van het Universum deed zijn tweede harnas aan en zijn helm op. Het hoofd van de schijnheiligen, Abdoollah bin Oebajj zei op dat moment: "Zijn wij hierheen gekomen om ons te laten doden? Waarom hebben we dit van te voren niet gezien" en hij verliet samen met ongeveer 300 schijnheiligen het strijdveld en keerde terug naar Medina.

De gelovigen, degenen die zich hadden geschaard voor hetzelfde en die hun leven zonder twijfel wilden geven en het niveau van martelaarschap wilden bereiken waren ongeveer zevenhonderd man. Allen zwoeren plechtig om hun Geliefde Profeet te beschermen tot hun laatste druppel bloed.

De effendi van de Profeten, vrede zij met hem, ordende zijn soldaten. Hij zorgde ervoor dat ze met hun rug naar de berg Oohood en hun gezicht naar Medina stonden. Op de rechtervleugel plaatste hij Ookaasah bin Mihsaan, op de linkervleugel werd Aboe Salama bin Abdilasad als commandant aangesteld door de geliefde profeet. Saa'd bin Abi Wakkaas en Aboe Oebajda bin Djarraah stonden voorop en gaven leiding aan de eenheid van de pijlschieters. Zoebair bin Awwaam gaf leiding aan de eenheid in harnas en de eenheid zonder harnas die voorop stond kreeg leiding van gezegende Hamza. Mikdaad bin Amr kreeg de leiding over de krachten in de achterste linie.

De Ainain heuvel was links van het leger van Moslims. Hier was een zeer smalle doorgang. Hier plaatste de gezegende Profeet een eenheid van vijftig pijlschieters onder leiding van Abdoollah bin Djoebair. Deze namen hun posities in bij deze doorgang. De gezegende Profeet kwam bij hen en gaf hen een zeer duidelijk bevel: " Geef ons dekking van achtgeren. Blijf op uw posities en wijk hier absoluut niet. Zelfs als jullie zien dat we de vijand hebben overwonnen blijven jullie hier staan en zonder dat ik een bericht heb gestuurd of iemand heb gestuurd verroeren jullie je niet. Ook als jullie vrezen dat de vijand ons zal doden of als jullie zien dat ze ons doden, kom ons dan niet helpen. Probeer ons dan niet te beschermen tegen hen. Steeds als zij jullie kant op komen, schiet dan jullie pijlen op hen af. De cavaleristen kunnen namelijk niet in de richting van de pijlen komen. Mijn Allah! U bent getuige ervan dat ik deze mensen hiervan op de hoogte heb gebracht!"

Onze geliefde Profeet die deze bevelen een aantal keren herhaalde, zei: "Ook al zien

jullie dat vogels vechten om onze lijken, mogen jullie je niet verroeren van jullie plekken voordat ik jullie een persoon heb gestuurd.[177] Zelfs indien jullie zien dat wij de ongelovigen hebben overmeesterd en hen verdrijven, verroeren jullie je niet zonder dat ik een bericht naar jullie heb gestuurd!..." Hierna verliet hij hen en ging terug naar het hoofd van zijn leger.

Hij gaf de vlag aan Moes'ab bin Oemair. Gezegende Moes’ab nam met de vlag in de hand zijn positie in voor de Profeet.[178]

In de tussentijd was de pas getrouwde Hanzala in volle vaart aangekomen in Oohood vanuit Medina en had hij zijn positie ingenomen tussen de soldaten.

Het leger van de ongelovigen dat drie dagen eerder in Oohood was aangekomen werd geleid door Aboe Soefian. Zij namen hun positie in met Medina in hun rug. Khalid bin Walid gaf leiding aan de cavalerie op de rechtervleugel en Ikrimah aan deze op de linkervleugel. Het is ook overgeleverd dat Safwaan bin Oemajja leiding gaf aan de cavaleristen. De vlag van de ongelovigen werd gedragen door Talha bin Aboe Talha.

De twee legers waren niet in evenwicht. Het leger van de Qoeraish was vier keer zo groot als het leger van de Moslims met betrekking tot aantal soldaten, wapenuitrusting en andere zaken.

Er was ook heel veel lawaai in het leger van de Qeraishi. Vrouwen die vol wraakgevoelens zaten, speelden op trommels en probeerden met gezang de soldaten op te dwepen voor de strijd waarbij ze ook de afgodsbeelden om hulp riepen.

Aan de kant van de Moslims werden er smeekbedes gedaan; Er werd "Allahoe akbar! Allahoe akbar!..." geroepen. Allah, de Verhevene werd om hulp aangebeden om de religie Islam te beschermen en te verspreiden. Onze Geliefde Profeet, sprak zijn manschappen toe: "Oh Mijn Ashaab! Het valt moeilijk voor degenen die in aantallen minder zijn de vijand te bestrijden. Indien zij volharden zal Allah de Verhevene hen verlossen. Want Allah de verhevene is samen met hen die Hem gehoorzamen…Verlang naar de beloning die Allah de Verhevene jullie heeft toegezegd...". In de verzen die over de slag bij Oohood gaan staat in betekenis het volgende: "(Oh overtuigde gelovigen!) Gehoorzaamt Allah de Verhevene en Zijn Gezant (de geboden) opdat jullie genade zullen krijgen. Haast jullie om vergeving van jullie Heer te vragen en om in de Djannat toe te treden. Volhard hierin! De grootte van de Djannat is als de hemelen en aarde. De Djannat is voorbereid voor degenen die Allah vrezen. Zij schenken alles dat ze hebben, in voorspoed of tegenspoed, op het pad

177 Bookhari, “Djihaad”, 164; “Maeghazee”, 10, 20; Aboo Daawood, “Djihaad”, 116; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, IV, 293; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 65; Waqidee, al-Maeghazee, I, 160, 220, 224; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, II, 47; III, 476.

178 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 73.

van God. Zij geven niet toe aan hun woede. Zij vergeven iedereen. Allah de Verhevene houdt van degenen die goed doen."[179] (Soerat Al-i Ímraan: 132-134)

"Welnu hun beloning is een vergeving van hun Heer en de Djannats waarin onder de bomen rivieren stromen. Zij zullen daar eeuwig verblijven. Wat mooi is de beloning voor hen die zo handelen, Allah de Verhevene en Zijn Gezant gehoorzamen!".[180] (Soerat al-i Imraan: 136)

De roemvolle Ashaab, waarvan de harten vol overtuiging waren en waarvan uit de ogen vonken van moed sprongen, konden niet stilstaan op hun plekken omdat zij verlangden naar martelaarschap; zij wachtten op een bevel om zo snel mogelijk de vijand aan te vallen. Zoals bij de slag van Badr had gezegende Ali een witte, Zoebair bin Awwaam een gele en Aboe Doedjaanah een rode hoofdtooi aan. Gezegende Hamza deed zijn helm op die van de veren van een struisvogel waren gemaakt..

De twee legers naderden elkaar. De spanning was te snijden. Aan de ene kant de moedjahidiin van de Islam die er niet voor terugdeinsden om zelfs tegen hun verwanten te vechten om de religie van Allah te verspreiden en aan de andere kant de vijanden van de Islam die op hun dwaalpad koppig doorzetten; even later zouden ze in een grote oorlog zijn..

Toen ze elkaar zeer dicht naderden, kwam een van de ongelovigen in harnas en op een kameel naar voren. Hij vroeg een soldaat naar voren om tegen hem te vechten. Omdat hij dacht dat niemand tegen hem durfde te vechten herhaalde hij zijn oproep drie keer. Hierop kwam uit het Islamitische leger een lange, moedige moedjaahiid met een gele hoofdtooi te voet naar voren. Hij was Zoebair bin Awwaam, de zoon van de tante van onze Profeet. Het Islamitische leger riep in koor: "Allahoe akbar!...". Zij baden tot God om gezegende Zoebair te laten winnen. Toen Zoebair bin Awwaam bij de ongelovige kwam zag men dat hij op zijn kameel sprong. Op de kameel woedde een hevige strijd. Op dat moment werd er gehoord dat onze geliefde Profeet: "Haal hem neer!". Gezegende Zoebair duwde terstond na het horen van dit bevel zijn opponent op de grond. Vervolgens sprong hij zelf ook naar beneden en sabelde hem neer. Onze geliefde profeet deed een smeekbede voor gezegende Zoebair.

Daarna sprong de vaandeldrager van de ongelovigen, Talha bin Aboe Talha naar voren: "Is er iemand tussen jullie die tegen mij durft te vechten?" schreeuwde hij. Gezegende Ali, Gods leeuw sprong naar voren.. Met één slag haalde hij zijn opponent

---

179 Al i Imraan3/132-134.

180 Al i Imraan3/136.

neer...

Onze Geliefde Profeet die dit zag riep de takbir uit: "Allahoe akbar!... Allahoe akbar!...". Toen de Ashaab hier gehoor aan gaf vulde het hele slagveld zich met deze takbir klanken.[181]

De broer van Talha, Osman bin Aboe Talha die had gezien dat de vaandel van de ongelovigen op de grond was gevallen, snelde zich op het slagveld. Hij pakte hun vaandel op en vroeg om een opponent. Gezegende Hamza kwam toen naar voren om tegen hem te vechten. Hij riep "Oh Allah!" en diende Osman een slag op zijn schouder toe waardoor hij met vaandel en al neerviel en stierf.[182]

Weer kwam iemand van de ongelovigen naar voren, dit keer was het Aboe Saa'd bin Aboe Talha en hij was te voet maar wel van top tot teen in harnas. Hij pakte de vaandel op van de grond en keerde zich naar het leger van de Moslims, hij schreeuwde "Ik ben de vader van Quthaam, wie durft tegen mij te vechten". Onze geliefde Profeet vroeg weer gezegende Ali om naar voren te komen en tegen hem te vechten. Gezegende Ali doodde ook deze ongelovige, de vaandel van de ongelovigen viel weer neer en Gezegende Ali keerde terug naar zijn positie.

Hierna kwamen vele van de heidenen naar voren om hun vaandel van de grond te rapen en om tegen een moedjahid te vechten. Echter, telkens weer werden ze verslagen. Bij het neerhalen van elke vlaggenier stegen de takbir klanken op in het islamitische leger en werd het vijandelijke leger vervuld met een groot verdriet en wanhoop. Het was zelfs zo ver dat de vrouwen in de vijandelijke linies hun eigen soldaten kleineerden door ze uit te schelden maar aan de andere kant riepen ze tegelijkertijd: "Waar wachten jullie nog op?...". Zo probeerden ze hen op te zwepen voor de oorlog.

Beide legers konden niet meer wachten. Juist op dit moment werd er gehoord dat onze geliefde Profeet zijn zwaard waarop de volgende tekst stond: "Lafheid is een schande, vooruitgang is een eer en reputatie. De mens kan niet vluchten van zijn lot door angst" in zijn hand hield en riep: "Wie neemt dit zwaard van mij over?". Velen onder de waardige Ashaab staken hun hand uit om dit zwaard over te nemen. Toen onze Geliefde Profeet zijn oproep herhaalde en zei: "Wie neemt dit van mij over om het te gebruiken zoals het hoort?" werd de Ashaab stil en ze bleven wachten. Een van degenen die het zwaard graag wilden was Zoebair bin Awwaam, hij zei: "Ik kan het overnemen oh Gezant van Allah". Onze Profeet gaf het zwaard niet aan gezegende Zoebair. Ook de wens van Aboe Bakr, Omar en Ali werd door de Profeet niet gehonororeerd.

---

181 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 151; Waqidee, al-Maeghazee, I, 224, 308; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 40.

182 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 74; Waqidee, al-Maeghazee, I, 227; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 41.

Aboe Doedjaanah vroeg : "Oh Gezant van Allah! Wat geeft er recht op?". Onze geliefde Profeet antwoordde: "Het recht van dit zwaard is om het tegen de vijand te gebruiken totdat het krom is. Het recht ervan is dat je geen Moslim doodt en niet vlucht voor de ongelovigen. Daarnaast is het recht ervan dat je ermee op de weg van God strijd totdat God jou een overwinning geeft of jou tot zich neemt als martelaar.". Aboe Doedjaanah zei toen: "Oh Gezant van Allah! Ik neem het over om het te gebruiken zoals het hoort". Hierop gaf onze Profeet het zwaard met toebehoren over aan hem.[183] Aboe Doedjaanah was een moedige persoon. Ondanks zijn moed gebruikte hij in slagvelden vele tactieken en handelde hij zeer scherpzinnig. Hij volgde de hadith "Oorlog is bedrog"[184] zeer nauwkeurig op. Gezegende Aboe Doedjaanah liep met trots en op een pronkerige manier richting het slagveld nadat hij het zwaard had ontvangen, daarbij zong hij liederen. Hij had niets anders aan dan een blouse en zijn roodkleurige hoofdtooi.

De gezegende Ashaab was niet zo gediend van de manier waarop Aboe Doedjaanah liep. Hierop zei onze Profeet: "Deze manier van lopen is een manier die buiten deze plekken (slagvelden) de toorn van Allah tot gevolg zullen hebben". Met deze woorden gaf onze geliefde Profeet aan dat je alleen op een slagveld op deze manier mag lopen.

Het vijandelijke leger dat niet langer kon wachten begon de aanval met de krachten onder leiding van Khalid bin Waalid… Onze Geliefde Profeet gaf ook het bevel tot de aanval aan de gezegende Ashaab die ook niet meer kon stilstaan. Onmiddellijk vulde het slagveld zich met takbir geluiden, "Allahoe akbar" klonk het overal. Helemaal vooraan was gezegende Hamza met zwaarden in zijn handen, terwijl hij aan het hoofd stond van de eenheid zonder harnas, die hij zwaaide naar elke ongelovige die hij tegen kwam. De eenheid van Khalid bin Waalid, die met een grote eerzucht had aangevallen, werd onmiddellijk teruggedrongen. Dit keer liep Khalid bin Waalid langs de doorgang bij de berg om van achteren aan te vallen en kwam hij aan bij de heuvel van Ainain. Maar Abdoollah bin Djoebair en de vijftig soldaten onder zijn leiding gaven hem geen kans met de pijlen die zij hevig op hen afvuurden.

De oorlog was nu zeer hevig aan de gang. Beide legers streden met al hun kracht. Een sahaabi vocht op zijn minst tegen vier ongelovigen om vooruit te kunnen komen. Gezegende Hamza riep aan de ene kant steeds: "Allahoe akbar! Allahoe akbar!" en aan de andere kant riep hi: "Ik ben Gods leeuw!" terwijl hij steeds verder kwam door telkens weer een vijand te doden. Safwan bin Oemajja vroeg aan mensen om hen heen waar Hamza was. Hij zei: "Waar is Hamza? Wijs hem aan"' riep hij terwijl het slagveld afzocht.

---

183 Bookhari, "Djihaad", 157; Mooslim, "Djihaad", 29; Aboo Daawood, "Djihaad", 101; Tirmidhi, "Djihaad", 5; İbn Maadjah, "Djihaad", 28.

184 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 123; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 66; Waqidee, al-Maeghazee, I, 259.

Op een gegeven moment zag hij iemand die met twee zwaarden aan het vechten was en vroeg: "Wie is deze hevig strijdende persoon?". De mensen om hem heen antwoordden; "Dat is Hamza, degene die jij zoekt!". Safwaan zei: "Ik had tot op die dag nog nooit iemand gezien, zoals hij, die zo zijn volk aanviel om hen te doden. Hij was vol ijver en zeer moedig".

Op het moment dat de oorlog zeer hevig gevoerd werd begon een van de Moehadjiriin, Zoebair bin Awwaam, omdat hij verdrietig was doordat het zwaard niet aan hem gegeven werd, te denken: "Ik vroeg om het zwaard aan de Gezant van Allah, hij gaf het echter aan Aboe Doedjaanah. Terwijl ik de zoon van zijn tante Safijja ben. Bovendien kom ik uit Qoeraish. Ik had het ook als eerste gevraagd. Laat ik maar eens kijken wat Aboe Doedjaanah meer zal doen dan ik.?" Later begon hij Aboe Doedjaanah te volgen. De gezegende Aboe Doedjaanah riep telkens weer "Allahoe akbar!" waarna hij welke ongelovige hij ook tegen kwam doodde. Een van de zeer gemene mensen onder de ongelovigen, een zeer grote man in een enorme harnas kwam Aboe Doedjaanah tegen. Hij viel als eerste Aboe Doedjaanah aan. Aboe Doedjaana beschermde zichzelf met zijn schild. Het zwaard van de ongelovige bleef vastzitten op het schild. Hij trok aan zijn zwaard maar hij kreeg het niet los. Aboe Doedjaanah was aan de beurt. Met een slag met zijn zwaard haalde hij zijn opponent neer.

Hierna ging Aboe Doedjaanah door met het doden van elke vijand die hij tegen kwam totdat hij aankwam bij de vrouwen die met de liederen die zij zongen de soldaten aanspoorden om te vechten. Hij trok zijn zwaard maar hij zag er van af om Hind, de vrouw van Aboe Soefian, te doden.[185] Zoebair bin Awwam die dit zag, mompelde in zichzelf: "Wie het zwaard verdient is een wijsheid die alleen Allah en Zijn profeet bezitten, zij weten het beter dan ik". "Bij Allah, ik heb nog nooit iemand gezien die zo oprecht is en zo ten strijde gaat uit volledige overgave".

Mikdaad bin Aswaad, Zoebair bin Awwaam, gezegende Ali, Omar, Talha bin Oebaidoellah, Moes’ab bin Oemair, allen waren ze stuk voor stuk onneembare burchten. De Ashaab, die zag dat onze Profeet zeer dicht bij de vijand aan het vechten was en herhaaldelijk bleef aanvallen, kreeg hierdoor nog meer moed en ijver. Zij verzamelden zich om de Gezant van Allah uit angst dat hem iets zou overkomen. De ongelovigen die van top tot teen in het harnas zaten kregen geen tijd om rond te kijken. Even later kwam het bericht dat Abdoollah bin Amr was overleden. Hij was de eerste shaheed van de oorlog bij Oohood.

---

185 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 68; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,V, 456.

Zijn vrienden, die zagen dat hij shaaheed was geworden, waren net leeuwen die om Gods wil zich tussen de vijanden begaven.

Op een moment dat de oorlog zeer hevig was kwamen gezegende Abdoollah bin Djahs, het symbool van moed, en Saa'd bin Aboe Waqqaas elkaar tegen. Zij waren op verscheidene plekken verwond. Saa'd bin Aboe Waqqaas zegt: "Het was een van de hevige momenten van Oohood. Plotseling stond Abdoollah bin Djahs bij me, hij hield mijn hand vast en trok mij naar een rots toe. Hij zei tegen mij: "Doe hier een smeekbede en ik zal amen zeggen, dn zal ik een smeekbede doen waarop jij amen zal zeggen.!" Ik ging ermee akkoord. Ik deed het volgende gebed: "Mijn Allah, stuur mij de zeer sterke en moeilijke vijanden zodat ik met hen een zware gevecht zal hebben. Laat me hen doden. Laat me terugkeren als ghaazi." Op dit gebed van mij riep hij vanuit het diepste van zijn hart: "Amen".

Daarna begon hij zelf een gebed te doen: "Mijn Allah, stuur mij de zware opponenten met wie ik een hevige gevecht kan hebben. Geef mij de kans om de djihaad zijn recht te geven. Laat me hen allen doden. Laat een van hen mij dan doden. Laat hen dan mijn lichaam verminken. Als ik dan bebloed voor u sta en u mij vraagt: "Abdoollah! Je lippen, je oren, wat heb je ermee gedaaan?", dan kan ik antwoorden: "Mijn Allah, ik heb met hen vele zonden gepleegd, ik heb ze niet op de juiste manier kunnen gebruiken. Ik schaamde me ervoor om ze bij u te brengen. Ik heb in een oorlog waaraan ook de Geliefde Profeet deel nam, hard gevochten en zo ben ik gekomen". Ik kon het niet over mijn hart halen om amen te roepen voor zo een smeekbede. Maar omdat hij het zo graag wilde en ik het vooraf had beloofd, zei ik "Amen" hoewel ik het niet wilde.

Hierna namen we onze zwaarden ter hand en gingen we door met de oorlog. Wij doodden aallebei een ieder die we tegen kwamen. Hij was zeer moedig en stuurde de hele linie van de vijand door elkaar. Hij sloeg keer op keer in op de vijand en met een diepe wens om shaheed te worden viel hij keer op keer opnieuw aan. "Allahoe akbar! Allahoe akbar!..." riep hij luid, opeens brak zijn zwaard. Op dat moment gaf de geliefde Profeet hem een dadeltak aan en gebood hem door te gaan met de oorlog. Deze tak veranderde in een zwaard, als wonder van de Profeet; hij ging door met de strijd door iedereen te doden die hij tegen kwam. Hij doodde vele vijanden. Tegen het einde van de oorlog werd hij gedood door de pijlen van een ongelovige die Aboe'l Hakem heette, waardoor hij de zo fel begeerde positie van shahid toch verwierf. Toen hij shaaheed werd vielen de ongelovigen hem aan en verminkten zijn lichaam door zijn neus, lippen en oren af te snijden. Hij had overal bloed."

Kuzman, iemand uit het leger van de Moedjahidiin, die de holster van zijn zwaard brak en riep: "Sterven is beter dan vluchten!" stormde binnen tussen de ongelovigen en

liet vele heldendaden zien. In zijn eentje doodde hij ongeveer zeven tot achthonderd ongelovigen. Ten slotte viel hij gewond neer op de grond. De Ashaab al Qiraam, stond versteld om zijn moed en vertelden dit aan de Profeet. Hij antwoordde: "Hij behoort tot de djahannam" . Kataade bin Noeman ging naar Kuzman en wilde hem feliciteren met zijn martelaarschap waarop Kuzman antwoordde: "Ik vocht niet voor de religie maar ik vocht om de Qoeraishi tegen te houden opdat ze niet mijn dadelgaarden zouden beschadigen.!". Hierna doodde hij zichzelf . De reden achter de reactie van de Profeet waarin hij zei: "Hij behoort tot de djahannam!" was nu helder.

Vanaf het begin van de oorlog leverde iedereen een grote strijd, om te beginnen onze geliefde Profeet en alle andere volgelingen. Met hevige aanvallen drongen ze de ongelovigen terug. De groep van de ongelovigen, die hulp vroegen aan objecten die ze hadden gemaakt van steen en van hout en ze "Lat, Oezza, Hoebal!" noemden, waren niet opgewassen tegen deze heldendaden. Ze begonnen te vluchten. De vrouwen, die mee waren gekomen om hen aan te zetten tot de oorlog, weenden en ze probeerden tevergeefs de op vlucht geslagen soldaten in te halen.

Toen de ongelovigen uit Qoeraish het slagveld begonnen te verlaten en hun bezittingen achterlatend richting Mekka vluchtten, werd het leger van de Moslims blij en ze dankten God voor het bereiken van de zege die Hij hen had toegezegd. De vijand, die in kwantiteit en uitrusting vele malen groter was, was er beroerd aan toe tegenover de Moslims. . Ze vertrapten elkaar bij het vluchten, de moslim groeperingen bleven hen volgen. In deze drukte slaagde de pas getrouwde Hanzala bin Aboe Amr erin om de commandant van het leger van de ongelovigen, Aboe Soefian die te paard probeerde te vluchten in te halen. Hij viel met zijn paard op de grond door een zwaardslag van Hanzala. Aboe Soefian die op de grond was gevallen begon luidkeels te roepen: "Oh Qoeraishieten!...Help!...Ik ben Aboe Soefian! Hanzala wil mij doden met zijn zwaard!...". De ongelovigen die samen met hem probeerden te vluchten, schoten niet te hulp ondanks de situatie die ze met hun eigen ogen zagen. Zij waren namelijk bezig met hun eigen hachje, ze hadden geen aandacht voor hun commandant.

Echter, net op dat moment stak de ongelovige Saddaad bin Aswaad, die pal achter Hanzala stond, zijn speer in op de rug van Hanzala. Gezegende Hanzala riep “Allahoe akbar!” en probeerde nog een keer uit te halen maar hij viel neer en werd shaaheed waarbij zijn gezegende geest naar de Djannat vloog. De Gezant van Allah zei: "Ik zag dat de engelen, op een plek tussen de hemelen en aarde, Hanzala met regenwater wasten in een zilveren bak". Aboe Oesaydi vertelde het volgende: "Toen ik deze woorden van de Gezant van Allah hoorde, ben ik naar Hanzala toegegaan. Regenwater druppelde van zijn hoofd. Ik keerde terug naar de Gezant van Allah en vertelde hem hierover.” Hij noemde gezegende

Hanzala Gaaseel al-malaaikah."[186][187]

De pijlschieters bij de Ainain doorgang dachten dat de oorlog voorbij was toen ze zagen dat de ongelovigen aan het vluchten waren en ze verlieten hun posities. Hun commandant Abdoollah bin Djoebair en twaalf anderen bleven wel.[188]

2.1 De heldendaden van Gezegende Ali

Khalid bin Walid, de commandant van de Qoeraishi pijlschieters die aan het wachten was en elke kans wilde grijpen, zag dat de soldaten bij de doorgang minder werden. Hij gaf de cavaleristen opdracht om zich te bewegen. Samen met Ikrimah bin Aboe Djahl kwamen ze aan bij de Ainain doorgang. Abdullah bin Djoebair en de trouwe vrienden stonden in een rij opgesteld . Zij schoten pijlen af op de vijand totdat ze er geen meer over hadden. Daarna kwamen ze met hen in warme strijd en met de zwaarden toonden ze vele heldhaftigheden waarbij ze steeds riepen: "Allahoe akbar! Allahoe akbar!". Tussen de gelovigen en de ongelovigen was er weer een scheve verhouding van een op vijfentwintig. De roemvolle Ashaab al Qiraam probeerde om de geboden van de Profeet na te leven en hiertoe vochten zij tot hun laatste druppel bloed. Een voor een dronken ze van de drank van martelaarschap en hun lichamen vielen op de grond waarbij hun geesten direct naar de Djannat vloog.

De ongelovigen kleedden door hun woede, gezegende Abdoollah uit en staken op hem in met speren. Zij lichaam was vol met gaten. Zij sneden zijn buik en haalden de organen eruit.

Khalid bin Waalid en Ikrimah, die de soldaten bij de doorgang doodden, snelden om het leger van de Moslims van achteren aan te vallen. De gezegende Ashaab had geen tijd om zich te organiseren toen ze plotseling het vijandelijke leger achter zich zag. Velen van hen had zelfs zijn wapens weggedaan. De ongelovigen aan de voorlinies, die aan het vluchten geslagen waren, keerden terug toen ze zagen dat Khalid bin Waalid van achteren de aanval had ingezet. De Moslim strijders waren nu tussen twee vuren. Het vijandelijke leger viel van twee kanten aan en de situatie van het Mosim leger was hopeloos.

---

186 De persoon die door de Engelen gewassen is.

187 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 74; Waqidee, al-Maeghazee, I, 273-274; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,V, 436.

188 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, IV, 293; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 47.

De Ashaab hadden geen contact meer met elkaar en ze hadden geen keus dan zich te verdelen in chaos.[189]

Gezegende Ali vertelde het volgende: "Ik stormde een eenheid binnen waartussen zich ook Ikrimah bin Aboe Djahl bevonden. Zij omsingelden mij maar ik doodde velen van hen. Daarna stormde ik op een andere eenheid in en ook velen van hen doodde ik. Aangezien mijn tijd nog niet gekomen was gebeurde er niks met mij. Op een gegeven moment kon ik de Gezant van Allah niet zien. Ik mompelde: "Ik zweer dat hij niet iemand is die het slagveld zal verlaten. Ik weet zeker dat Allah de Verhevene hem van ons heeft genomen omdat wij fout hebben gehandeld! Voor mij zit er niets anders op dan strijdend ten onder te gaan" en ging door met mijn aanvallen. Ik bleef aanvallen en drong tot diep in het leger van de ongelovigen door, toen zag ik dat de Gezant van Allah omsingeld was. Ik begreep dat de Boodschapper van Allah beschermd werd door de engelen van Allah, de Verhevene."

Het vijandelijke leger was in de buurt van de Gezant van Allah gekomen. De situatie was zeer gevaarlijk. Onze geliefde profeet volhardde alsof hij een hele eenheid was en week niet van zijn positie. Aan de ene kant vocht hij tegen de vijanden en aan de andere kant probeerde hij zijn volgelingen die uit elkaar waren gedreven, weer te verzamelen: "Oh die en die kom hierheen! Oh die en die kom naar mij toe! Ik ben de Gezant van Allah, degene die naar mij terugkeert zal beloond worden met de Djannat" riep hij. Gezegende Aboe Bakr, Abdoerrahman bin Awf, Talha bin Oebajdoellah, Ali bin Aboe Talib, Zoebair bin Awwaam, Aboe Doedjaanah, Aboe Oebajda bin Djarrah, Sa'd bin Moe'az, Sa'd bin Abi Waqqaas, Habbaab bin Moenzir, Oesayd bin Khoedair, Sehl bin Hanif, Aasim bin Saabit, Kharis bin Simme verzamelden zich onmiddellijk rondom de geliefde Profeet en vormden een levende burcht om Hem te beschermen.

Tegelijkertijd was Abbaas bin Oebade bezig om de uiteen gedreven Ashaab weer te ordenen, hij riep: "Oh mijn broeders! Deze gevaarlijke situatie waarin we nu zitten komt doordat we geen gehoor hebben gegeven aan het bevel van onze geliefde Profeet. Verzamelt! Kom bij elkaar in de buurt van de Profeet! Indien wij onze plek niet innemen tussen degenen die tot de beschermers horen en er de oorzaak van zijn dat de Gezant van Allah iets overkomt dan zal er niets zijn dat we bij onze Heer kunnen aanvoeren ter verschoning." Gezegende Abbaas bin Oebade viel samen met Khaarisah bin Zayd en Aws bin Arkaam het vijandelijke leger aan onder luid geroep van "Allahoe akbar!" kreten. Zij streden moedig omwille van de Gezant van Allah en omwille van zijn bescherming. Khaarisah bin Zayd was op negentien plekken verwond. De anderen waren er niet minder

---

189 Waqidee, al-Maeghazee, I, 232, 301.

aan toe. Uiteindelijk haalden ze alle drie het niveau van shaaheed waar ze zo naar verlangden.

Onder deze gevaarlijke omstandigheden verzamelde de Ashaab al Qiraam zich langzamerhand om de Profeet heen. De ongelovigen omsingelden de geliefde Profeet en de eervolle volgelingen die met hun lichamen een schild vormden. Van alle kanten gingen ze vooruit om zo de omsingeling te doorbreken. Toen de Effendi der werelden zag dat een groep Qoeraishiten zich naar voren begaven keek Hij naar zijn moedige volgelingen die bereid waren om hun leven voor hem te geven en zei: "Wie is bereid om die eenheid te bestrijden?". Wahb bin Kaaboos antwoordde: "Moge ik mijn leven voor u geven oh Gezant van Allah! Dat zal ik doen" en hij sprong naar voren. Deze held die het nooit naliet om met zijn tong en hart de Naam van Allah te gedenken, trok zijn zwaard en sprong in het midden van de ongelovigen. De geliefde Profeet zei: "Ik breng jou het blije nieuws dat je in de Djannat komt". Toen hij zag hoe hij moedig en vol overtuiging tegen de vijanden handelde zei de geliefde Profeet: "Mijn Allah! Wees barmhartig jegens hem! Heb genade met hem."

Toen Saa'd bin Aboe Waqqas zag hoe de ongelovigen de gezegende Wahb in hun midden namen en hem met speren doodden, sprong hij naar voren om hem te helpen, hij begaf zich tussen de ongelovigen en liet een ongeëvenaarde moed zien. Hij doodde een groot aantal van de ongelovigen. De rest drong hij terug en kwam naar zijn geliefde Profeet. Deze zei over gezegende Wahb: "Ik ben tevreden over hem, moge Allah ook tevreden over hem zijn".

Toen onze geliefde Profeet zag hoe een groep ongelovigen door de eenheid van de moedjahidiin drong en in zijn richting kwam zei hij tegen gezegende Ali: "Val hen aan". Gezegende Ali viel aan en doodde Amr bin Abdoollah, de rest joeg hij weg. Zijn zwaard brak, onze Profeet gaf hem het zwaard Zoelfiqar. Toen een andere groep kwam riep onze geliefde Profeet :"Oh Ali! Verdrijf hun kwaad van mij". Gods leeuw die zijn leven opofferde voor de Gezant van Allah kwam onmiddellijk in actie. Hij doodde Shayba bin Maaliq en verdreef de anderen. Precies op dat moment kwam Gabrael naar onze geliefde Profeet en zei: "Oh Gezant van Allah! Dit is een buitengewone heldendaad die van Ali afkomt". De Gezant van Allah antwoordde: "Hij is van mij en ik ben van hem". Hierop antwoordde Gabrael: "Ik ben van jullie beiden". 0p dat moment werd er een stem gehoord die zei: "Een held als Ali en een zwaard als Zoelfiqar is nergens te vinden".

De ongelovigen beseften dat het niet mogelijk was om in de buurt van de geliefde Profeet te komen. Ze begonnen dan met pijlen te schieten. De pijlen die geschoten werden vlogen of over hem heen of vielen voor, rechts of links van hem neer. Toen dit gebeurde verzamelde de roemvolle ashaab, die zijn best deed om het vijandelijke leger terug te dringen, om de Effendi der werelden heen. Zij gebruikten hun lichamen als schild

tegen de pijlen. Onze geliefde Profeet gaf bevel om te reageren met pijlen. De ashaab begon toen ook met pijlen te schieten. Onze Geliefde Profeet liet Saa'd bin Aboe Waqqaas voor zich plaatsnemen. Gezegende Saa'd die een scherpschutter was begon snel achter elkaar de pijlen af te schieten. Telkens als hij een pijl uit zijn pijlhouder pakte zei hij:

"Oh Mijn Heer! Dit is jouw pijl. Dood hiermee de vijand!". Onze Geliefde Profeet vulde aan en zei: "Oh Mijn Allah! Hoor de smeekbede van Saa'd aan! Oh Mijn Allah! Hou de pijl van Saa'd rechtt!... Ga door Saa'd, Ga door! Moge ik mijn moeder en vader voor jou opofferen!". Op deze wijze herhaalde onze Geliefde Profeet zijn smeekbede bij elke pijl.

Toen de pijlen van gezegende Saa'd op waren gaf de Gezant van Allah zijn eigen pijlen aan hem. Elke pijl van Saa'd bin Aboe Waqqas trof of een vijand of het dier waarop hij reed.

Bij elke pijl die door de ongelovigen geschoten werd, rekte Aboe Talha zijn lichaam voor de geliefde Profeet om zo met zijn lichaam en schild een bescherming te vormen voor de geliefde. Bij tijd en wijle schreeuwde hij zo hard dat de vijand in verwarring bracht. Onze Geliefde Profeet zei dan ook: "Tussen de soldaten is de stem van Aboe Talha de beste stem". Telkens als hij de kans kreeg schoot Aboe Talha ook pijlen af op de ongelovigen, hij schoot zeer scherp en zeer hard en elke pijl raakte zijn doel. De Gezant van Allah hief telkens zijn hoofd op om te kijken naar de pijlen die Aboe Talha afschoot maar Aboe Talha riep dan, uit angst dat een pijl hem zou raken, : "Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen oh Gezant van Allah! Hef uw gezegende hoofd alstublieft niet op. Een vijandige pijl zou u schade kunnen brengen! Mijn lichaam is uw schild en ik ben bereid om het voor u op te offeren! Ze moeten eerst mij doden voordat ze u kunnen bereiken! Voordat ik sterf zal er niets met u gebeuren!...". Hij liet zo duidelijk blijken dat hij de voorkeur aan zijn Profeet gaf boven zijn eigen lichaam.

In alle delen van het slagveld van Oohood was er een harde en heftige gevecht gaande, sommigen te paard en anderen te voet deden hun best in de strijd tussen gelovigen en ongelovigen. De gezegende ashaab had zich nog niet helemal hersteld. Om de gezegende en geliefde Profeet waren er ongeveer dertig volgelingen die om hen heen draaiden. Ze gebruikten hun eigen lichaam als schild en bescherming. Hun enige wens was het gehoorzamen van de Profeet en het tegengaan van elke kwaad. De held der helden, gezegende Hamza was in die drukte ver verwijderd geraakt van de Gezant van Allah. Met twee zwaarden in zijn handen zwaaide hij naar rechts en links temidden van de menigte van ongelovigen waarbij hij "Allahoe akbarr!..." bleef roepen. Deze kreten boezemden de vijand angst in. Tot op dat moment had hij in zijn eentje eenendertig ongelovigen gedood. Vele anderen had hij zodanig verwond dat ze of een arm of een been niet meer konden gebruiken. Op het moment dat hij de omsingeling had doorbroken kwam Seeba bin Oemm

Enmar naar voren en daagde hem uit. Gezegende Hamza antwoordde: "Kom bij me, oh zoon van de vrouw die besnijdenissen uitvoert! Jij daagt dus God en zijn Gezant uit, klopt dat?" Voordat hij iets kon doen of zeggen pakte Hamza hem bij zijn benen en haalde hem neer.[190] Op dat moment zag hij dat achter een rots aan de overkant Wahshi met een speer in zijn hand op hem richtte. Onmiddellijk stevende hij op hem af maar even later struikelde hij en viel op zijn rug. Bij het vallen opende zijn harnas zich en zijn buik werd zichtbaar. Wahshi die de kans greep richtte en gooide zijn speer!... De speer vloog en doorboorde het gezegende lichaam van Hamza. De grootste van de helden riep: "Mijn Allah!" en viel neer op zijn plek. Hij was nu een shaheed en had zijn gekoesterde status bereikt. Hij had op het pad van Allah, de verhevene, zijn leven opgeofferd. (Moge Allah tevreden met hem zijn).

Tegelijkertijd was er iemand in het vijandelijke leger die riep: "Oh Quraishiten! Deins niet terug om te vechten tegen Mohammed die de rechten van verwanten verwaarloosde en uw stam heeft verdeeld. Indien hij gered wordt, laat mij dan niet meer leven!..." Op deze wijze probeerde hij de ongelovigen op te zetten om de Effendi der Univers aan te vallen. Deze stem was van Asim bin Aboe Awf. Aboe Doedjaanah had deze stem gehoord. Al strijdende had hij Aasim bin Aboe Awf gevonden en onmiddellijk doodde hij hem. Maar een ongelovige achter hem, Ma'bad, zwaaide met volle kracht zijn zwaard op Aboe Doedjaanah. Als geschenk van God knielde Aboe Doedjaanah neer met een snelle en prompte beweging waardoor hij gered werd van deze dodelijke slag. Hij stond onmiddellijk op en doodde Ma'bad.

De ongelovigen uit Qoeraish hadden als doel het doden van de Effendi der werelden. Zij deden hun uiterste best om hem te naderen. Maar ze slaagden er niet in om de volgelingen opzij te schuiven die er niet bang voor waren om hun eigen levens op te offeren. Bovendien vreesden de volgelingen meer voor het leven van hun profeet dan voor hun eigen leven, daarom draaiden ze ook steeds cirkels om hun geliefde Profeet heen om niets te missen. Deze moedige groep van dertig man riepen naar hun geliefde Profeet: "Oh Gezant van Allah! Wij zullen niet van uw zijde wijken, onze gezichten zullen uw gezegende gezicht en onze lichamen uw gezegende lichaam als een schild verdedigen. Onze lichamen geven wij op voor u, als u maar in veiligheid bent". De ongelovigen vielen in groepen aan. De trots der universum liet deze volgelingen, die hem ten koste van alles wilden verdedigen, een naderende vijandige groep zien en vroeg: "Wie zal zijn lichaam voor ons opofferen op de weg van Allah de Verhevene?". Vijf volgelingen uit Medina sprongen toen naar voren. Voor de ogen van de Gezant van Allah streden zij tegen de

[190] Bookhari, "Maeghaazee", 23; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 501; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , III, 164.

ongelovigen terwijl ze ook takbir kreten lieten horen. Uiteindelijk stierven er vier van hen. Toen de vijfde van hen verwond op veertien plekken neerviel, zei de Effendi der werelden: "Breng hem naar mij toe". Bloed stroomde uit alle delen van zijn lichaam. De gezegende en geliefde Profeet ging op de grond zitten en gebruikte zijn gezegende benen als een kussen voor zijn hoofd. De gelukkige volgeling aan wie op deze wijze het niveau van shaheed zijn ten deel viel heette Oomaarah bin Yaziid.

2.2 De heldhaftigheid van Talha bin Oebajdoellah

Op een moment dat de ongelovigen zeer dicht naderden, zei onze geliefde Profeet: "Wie treedt hen tegemoet, wie stopt hen?". Talha bin Oebajdoellh zei: "Ik! Oh Gezant van Allah!" en hij wilde naar voren springen. Onze grote Profeet zei: "Wie is er nog meer zoals jij?". Een van de volgelingen uit Medina antwoordde: "Oh Gezant van Allah! Ik ben er ook!" en hij vroeg om toestemming. Onze Geliefde Profeet reageerde: "Ja, ga maar en hou hen tegen". Toen hij dit hoorde, sprong hij onmiddellijk naar voren en viel de ongelovigen aan. Hij liet ongeëvenaarde dapperheden zien. Nadat hij een aantal ongelovigen gedood had dronk hij zelf ook van de drank der onsterfelijkheid en werd een shaaheed.

De gezegende en vrijgevige Profeet, onze effendi zei weer: "Wie houdt deze groep tegen?". Weer sprong gezegende Talha als eerste naar voren. Onze geliefde Profeet voreg weer: "Wie is er nog meer, zoals jij?". Iemand van de Ansaar reageerde en zei: "Ik zal dat doen oh Gezant van Allah". Onze Profeet zei: "Ga maar, hou hen tegen". Ook hij stierf al strijdende en vechtende. Op deze wijze haalden alle volgelingen in de buurt van de Profeet een voor een al strijdende het niveau van martelaarschap. Bij de Sultan der Universum was op dat moment alleen Talha bin Oebajdoollaah en niemand anders. Talha maakte zich zorgen om de Profeet. Hij streed op een heldhaftige manier tegen de ongelovigen, de manier waarop hij zijn zwaard gebruikte waarbij hij tegelijkertijd alle aanvallen afweerde en zijn lichaam als een schild gebruikte tegen de pijlen, de speren en de zwaardslagen was een nog nooit eerder vertoonde gebeurtenis. Gezegende Talha draaide rond de Profeet en schonk totaal geen aandacht aan de zwaardslagen die hij te verduren kreeg. Zijn wens was om de Sultan der Universum te verdedigen en op deze weg te sterven zoals de andere broeders van hem. In zijn lichaam was er geen plek dat niet verwond was. Zijn kleding was onzichtbaar geworden door zijn bloed. Desondanks slaagde hij erin om de aanvallen die van alle kanten kwamen af te weren. Op dat moment snelden gezegende Aboe Bakr en Saa'd bin Aboe Waqqaas te hulp.

De effendi van de dappere mannen, gezegende Talha, viel toen neer op het warme grond door te veel bloedverlies. Zijn hele lichaam zat vol gaten van zwaardslagen, pijlen en

speren. Hij had zesenzestig grote en ontelbare kleine verwondingen. Onze Geliefde Profeet beval gezegende Aboe Bakr om onmiddellijk Talha te helpen. Aboe Bakr al Siddiq, strooide water op het gezicht van gezegende Talha om hem bij zijn bewustzijn te brengen. Talha bin Oebajdoollah vroeg onmiddellijk toen hij weer bij zinnen was: "Oh Aboe Bakr! Wat doet de Gezant van Allah?". Wat een liefde en wat een verbondheid aan de Profeet toonde hij op deze wijze. Je leven voor iemand geven kon alleen op deze wijze.

Gezegende Aboe Bakr antwoordde: "De Boodschapper van Allah maakt het goed. Hij heeft mij gestuurd. " Talha zuchtte opgelucht en zei: "Oneindige dank aan Allah de Verhevene. Als het met Hem goed gaat doet de rest er niet toe". In de tussentijd waren er nog meer volgelingen bij gekomen.

De Effendi der Werelden, Mohammed Moestafa sallallahoo taala aleyhi wa sallaam, vereerde Talha met een bezoek. De gewonde moedjahid begon te huilen uit blijdschap toen hij de Profeet zag. Onze Geliefde Profeet masseerde zijn lichaam en hief zijn gezegende handen op waarbij hij zei: "Oh Mijn Allah! Genees hem en geef hem kracht". Als een wonder van onze Profeet stond Talha op en was hij totaal hersteld van zijn wonden. Hij begon weer tegen de vijanden te vechten. Onze Geliefde Profeet zei over hem: "Op de dag van Oohood zag ik dat er op de aarde niemand anders dichter bij mij was dan Gabrael rechts van mij en Talha bin Oebajdoollaah links van mij."[191]

"Als jullie iemand willen zien die klaar is voor de Djannat maar op de aarde wandelt, kijk dan naar Talha bin Oebajdoollaah".

In de hele front duurde de hele oorlog in al zijn felheid voort. Om de Profeet hadden zich Aboe Doedjaanah, vlaggenier Moes’ab bin Oemair, Talha bin Oebajdoollaah, Vrouwe Nasiba, die uit de achterlinies was gesneld om onze Profeet te helpen, en een aantal van de volgelingen geschaard. Ze streden tegen de ongelovigen samen met de Gezant van Allah. Abdoollah bin Hoenaid, de fanatieke ongelovige die van top tot teen bewapend en geharnast was en een helm op zijn hoofd had, dreef zijn paard aan toen hij de gezegende Profeet zag. "Ik ben de zoon van Zohair. Laat mij Mohammed zien. Of ik dood hem of ik sterf in zijn buurt!" schreeuwde hij. Toen hij zijn paard in de richting van de profeet reed sprong Aboe Doedjaanah naar voren en riep: "Kom maar op! Ik ben iemand die met zijn lichaam, het lichaam van Mohammed aleyhissalaam redt. Voordat je mij verplettert zul je hem nooit bereiken!". Hij sloeg met zijn zwaard op de benen van het paard en liet Abdoollah bin Hoenaid vallen. Hij pakte dan zijn zwaard en riep: "Hier, dit is van de zoon van Haraasha!" en met één slag haalde hij hem neer. De Effendi der werelden, die het gebeurde had aanschouwd deed een smeekbede en zei: "Mijn Allah! Wees tevreden over

[191] Haakim, al-Moostadraeq, III, 426; Haeysaemee *Madjmaoo’z-Zaewaaeed*, IX, 52; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,s. VI, 9.

de zoon van Haraashah zoals ik tevreden over hem ben (van Aboe Doedjaanah).

Een van de scherpschutters uit het leger van de ongelovigen, Maalik bin Zoehair, zocht overal naar onze Profeet; hij wilde hem met een pijl doden. Hij kwam in de buurt van de Profeet en spande zijn boog, hij richtte op het hoofd van onze geliefde Profeet en schoot zijn pijl af. Er was geen seconde te verliezen. Gezegende Talha opende onmiddellijk zijn hand als een schild. De pijl trof zijn handpalm en verbrijzelde zijn hand. Alle zenuwen van zijn vingers waren gesneden en zijn botten waren gebroken. De Trots der Universum had alles gezien en hij zei: "Indien je (toen je je hand uitstak om mij te beschermen) Bismillaah had gezegd, zouden de engelen jou onder de ogen van de mensen naar de hemelen getrokken hebben".[192]

Vier van de ongelovigen uit Mekka, Abdoollah bin Kamia, Oebaj bin Khalaaf, Oetbah bin Abi Waqqaas en Abdoollah bin Siihaab al Zoohri hadden elkaar beloofd dat ze onze Profeet zouden doden, ze hadden hiertoe ook gezworen. In deze chaos streed de Gezant van Allah met een aantal van zijn volgelingen op heldhaftige wijze tegen de ongelovigen. Voor onze Profeet stond de vlaggenier Moes'ab bin Oemair. Gezegende Moes'ab leek zeer veel op onze Profeet door het harnas dat hij aanhad. Ook hij was in een heftige strijd met de ongelovigen gewikkeld terwijl hij de vlag in zijn rechterhand had. Ibn al Kamia die in harnassen was gewikkeld naderde hen te paard. Hij schreeuwde luidkeels: " Laat mij Mohammed zien. Als hij blijft leven dan wil ik sterven!". Hij galoppeerde richting onze Profeet. De gezegende Moes'ab en vrouwe Nasibah stopten hem en begonnen tegen hemn te vechten. Hoeveel zwaardslagen ze hem ook aanbrachten, het deed hem niets omdat hij goed geharnast was. Hij verbrijzelde de schouder van vrouwe Nasibah met een zwaardslag. Daarna sloeg hij in op de rechterhand van gezegende Moes'ab. Moes'ab die meer om de islamitische vlag gaf dan om zijn leven pakte de vlag, zonder hem te laten vallen, in zijn linkerhand. Op dat moment reciteerde hij ook de vers: "Mohammed (aleyhissalaam) is een Gezant. Voor hem zijn er ook Gezanten gekomen" (soerat A1-i imraan: 144).[193] Ibn al Kamia sloeg dit keer op zijn linkerhand. De eervolle vlaggenier liet de vlag nog steeds niet vallen. De moedige volgeling hield de vlag met zijn armen tegen zijn lichaam. Ibn al Kamia hield niet op en boorde nu zijn speer door het lichaam van deze roemvolle volgeling. Ook hij vloog naar het hiernamaals, zoals vele van zijn vrienden.

Toen de gezegende Moes'ab neerviel had men de vlag niet op de grond laten vallen. Onmiddellijk werd deze vastgepakt door een engel die de gedaante van Moes'ab kreeg. Onze Geliefde Profeet riep: "Voorwaarts oh Moes'ab! Voorwaarts", de engel die de vlag

---

192 Waqidee, al-Maeghazee, I, 254; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , III, 217; Beyhakee, *as-Soonan*, II, 220; Haakim, al-Moostadraeq, III, 416.

193 Al i Imraan3/144.

vasthield zei: "Ik ben Moes’ab niet". De Trots der Universum die toen begreep dat hij een engel was, gaf de vlag aan gezegende Ali.[194]

Ibn al Kamia dacht dat Moes’ab de Profeet was en hij vertelde de ongelovigen dat hij Mohammed had gedood. De ongelovigen die dit hoorden waren blij dat ze geslaagd waren in hun doelstelling en ze werden nog feller. De Ashaab al Qiraam die de waarheid niet kende stond machteloos. Ze hadden geen kracht meer door dit bericht. Overal was er verdriet. Zelfs de handen van gezegende Omar waren neergevallen en samen met zijn vrienden was hij neergestreken op de plek waar hij stond. Toen Anas bin Nadr hen in die toestand zag, zei hij: "Waarom zitten jullie stil, wat is er aan de hand?" .

Zij antwoordden: " De Gezant van Allah is gedood!...". Gezegende Anas antwoordde: "Indien de Gezant van Allah is gedood, is Zijn Heer (Allah de Verhevene) eeuwig. Wat moeten wij nog in leven na de dood van de Gezant van Allah! Kom op, sta op! Laten we ons leven ook geven voor hetgeen waarvoor onze Profeet ook strijdend zijn leven heeft gegeven". Hij trok zijn zwaard uit zijn houder en onder luid geroep van: "Allahoekabar!..." kreten begaf hij zich onder de vijanden. Hij doodde een groot aantal ongelovigen en werd daarna zelf ook gedood. Alleen al op zijn gezicht had hij zeventig verwondingen. Over zijn hele lichaam waren de wonden ontelbaar; niemand herkende hem buiten zijn zuster.

Veel van de volgelingen waren of uit elkaar gedreven of ze waren gedood. De ongelovigen, die hierbij kans hadden gezien, omsingelden de Gezant van Allah. Met stenen en zwaarden probeerden zij de Gezant van Allah te doden. Omdat hij twee harnassen aan had deden de aanvallen hem niks. De stenen die Oetba bin Abi Waqqaas gooide troffen hem in zijn gezicht en verwondde zijn onderlip. Zijn rechter hoektand in zijn onderkaak brak af. Op dat moment kwam Ibn al Kamia aan en sloeg met zijn zwaard op het hoofd van de gezegende Profeet. De helm van onze Geliefde Profeet viel uit elkaar, de twee riemen priemden aan beide kanten van zijn gelaat. Weer met een zwaardslag van Ibn al Kamia werd hij gewond aan zijn schouder. Ze lieten hem op zijn zij vallen in een diepe kuil die voor de Moslims gegraven was door Aboe Aamir. Onze Geliefde Profeet bad tot God over Ibn al Kamia: Moge Allah jou ellendig en beklagenswaardig maken!". Ibn al Kamia was zeer verheugd en hij riep in blijdschap: "Ik heb Mohammed gedood! Ik heb hem gedood!..." Al schreeuwende ging hij naar Aboe Soefian. De ongelovigen hadden hun doel bereikt! Ze bemoeiden zich niet meer met onze Profeet. Ze hadden zich teruggetrokken uit de buurt van de kuil waarin onze Profeet was gevallen en waren teruggekeerd naar het slagveld om te vechten tegen de ashaab al qiraam.[195]

---

194 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 73; Waqidee, al-Maeghazee, I, 300; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , II, 42.

195 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 79.

De meest vrijgevige en barmhartige Profeet, onze Effendi bloedde aan zijn gelaat toen hij in de kuil was gevallen. Hij merkte dat zijn handen en zijn baard in bloed doordrenkt waren toen hij zijn gelaat aanraakte. Zonder een druppel op de grond te laten vallen snelde Gabrael zich naar hem en ving het gezegende bloed op. Hij zei: "Oh Geliefde van Allah! Bij Allah! Indien er maar een druppel van dit bloed op de grond was gevallen zou er nooit een plant groeien op de aarde tot de dag des oordeels." Onze Effendi, de Trots der Werelden zei zelf: "Indien van mijn bloed maar een druppel op de grond valt, zal er straf uit de hemel neerdalen. Oh Mijn Heer! Vergeef mijn volk! Want zij weten niet". Met deze smeekbede bad hij voor degenen die hem probeerden te doden, die zijn gezegende lichaam zwaardslagen toebrachten, die zijn gezegende tanden hadden gebroken en die zijn gezegende gelaat hadden laten bloeden.

Precies op dat moment riep Kaa'b bin Maalik: "Oh Moslims! Heuglijk Nieuws! Hier is de Gezant van Allah!...". De roemruchte volgelingen die dit hoorden snelden naar die plek in grote blijdschap. Gezegende Ali en Talha bin Oebajdoollaah hielpen hem uit de kuil te komen. Gezegende Oebajda bin Djarraah trok de riemen van de helm die zijn gelaat hadden beschadigd los met zijn tanden. Hij verloor hierbij allebei de voortanden.. De gezegende Malik bin Sinaan zoog het gezegende bloed op dat uit het gezegende gelaat van de Gezant van Allah kwam. Hierop zei onze Geliefde Profeet: "Degene in wiens bloed mijn bloed zit zal niet geraakt worden door het vuur van de hel".

De ongelovigen begonnen weer aan te vallen. De gezegende volgelingen waren zo blij dat ze Hem hadden gevonden dat ze onmiddellijk een cirkel om Hem heen vormden en niemand doorlieten. De ongelovigen die nu beseften dat ze onze Profeet niet konden doden, begonnen de berg te beklimmen. De Sultan der twee werelden die Saa'd bin Abi Waqqaas in zijn buurt zag, zei tegen hem: "Hou hen tegen". Gezegende Saa'd zei: "Oh Gezant van Allah! Ik heb maar een pijl bij me. Hoe kan ik ze hiermee tegenhouden?". De Gezant van Allah gaf weer hetzelfde bevel. Hierop schoof Saa'd bin Abi Waqqaas zijn hand naar zijn pijlhouder en schoot een pijl af. De pijl die zijn doel trof doodde een ongelovige. Hij schoof weer zijn hand naar zijn pijlhouder en zag dat er nog een pijl in zat. Hij keek nauwkeurig en zag dat deze pijl de vorige pijl was. Hij doodde nog een ongelovige. Dit gebeurde herhaaldelijk. Als een wonder van onze geliefde Profeet had Saa'b bij elke schot de vorige pijl weer in zijn houder gevonden. De Qoeraishiten die zagen dat er vele van hen gedood werden, zagen af van de beklimming van de berg. Ze daalden af naar beneden en trokken zich terug.

Een van hen, Oebajj bin Khalef, reed zijn paard in de richting van de Profeet en

schreeuwde: "Waar is hij, de persoon die beweert dat hij een profeet is? Laat hem naar voren komen en tegen mij vechten!". Hoewel de Ashaab al Qiraam tegen hem wilde vechten, gaf de Gezant van Allah geen toestemming. Hij pakte de speer van Kharis bin Simmah en trad naar voren. De laaghartige Oebajj dreef zijn paard naar voren en schreeuwde: "Oh Mohammed! Als jij er levend afkomt, wil ik niet meer leven!". Hij kwam dichterbij. Hij was van top tot teen in harnas. De Effendi der werelden gooide de speer in zijn hand naar de keel van Oebajj. De speer vloog en trof doel op zijn keel. Oebajj viel van zijn paard waarbij hij nare geluiden maakte. Zijn rugwervels braken en de Moedjahidin voerden hem af. Onderweg stierf hij al schreeuwende dat Mohammed hem had gedood.

De Gezant van Allah begon de gebergtes van Oohood te beklimmen met de volgelingen in zijn omgeving. Bij de gebergtes aangekomen wilden ze naar boven klimmen. Echter, hij was uitgeput, omdat hij twee harnassen aan had en zijn gezegende lichaam meer dan zeventig zwaardslagen te verduren had gekregen, kon Hij geen stap meer zetten. Hierop droeg Talha de Gezegende Profeet op zijn rug en klom met hem op de rotsen. De Geliefde Profeet zei: "Voor Talha werd de Djannat een verplichting toen hij de Gezant van Allah hielp". Omdat Hij helemaal geen kracht meer had deed Hij het middaggebed zittend.

Langs de randen van het gebergte waren de gelovigen een voor een als leeuwen zo moedig toen ze de ongelovigen aanvielen. De wereld werd te klein voor de ongelovigen. Khatib bin Beltea kwam bij de Profeet en zei: "Moge ik mijn leven voor u opofferen oh Gezant van Allah! Wie heeft u dit aangedaan!" . Toen onze Effendi antwoordde: "Ootba bin Abi Waqqaas gooide een steen naar mijn gezicht en brak mijn snijtand", vroeg hij: "Oh Gezant van Allah! Welke kant is hij opgegan!". Onze Profeet wees aan waar hij naar toe was gegaan. Gezegende Khatib rende onmiddellijk in die richting. Al zoekende vond hij Ootba. Met een beweging sloeg hij hem van zijn paard af. Hij bracht het lijk naar de Gezant van Allah. De Gezant van Allah reageerde met een smeekbede: "Moge Allah de Verhevene tevreden over jou zijn. Moge Allah de Verhevene tevreden over jou zijn".

De ongelovigen waren niet opgewassen tegen de ashaab al qiraam die zich weer had vermand. Nadat ze zeventig man verloren hadden verlieten ze het slagveld en vluchtten richting Mekka. Het bericht dat onze Profeet was gedood had zelfs Medina bereikt. Sommige vrouwen waaronder gezegende Fatima, gezegende Aisha, Oemm al Soelaym, Oemm al Ayman, Khamna bint al Djahsh, Qooayba waren naar Oohood gesneld. Toen gezegende Fatima haar vader in die situatie zag begon ze te huilen. De gezegende Boodschapper van Allah troostte haar. Gezegende Ali bracht water.

Onze moeder Fatima waste met dit water het gezicht van onze Profeet en veegde het bloed weg. Het bloeden van zijn gezicht stopte echter niet. Toen gezegende Fatima een

stuk van een stromat verbrandde en de as op zijn gezicht drukte, stopte het bloeden.[196]

Later daalden ze naar het slagveld. Allereerst werden de gewonden vastgesteld en werden hun wonden behandeld. De ongelovigen hadden sommige martelaars zo erg verminkt dat ze niet meer herkenbaar waren. Ze hadden de oren, neuzen of andere organen afgesneden, de buiken hadden ze opengereten. Abdullah bin Djahsh was een van degenen die zo erg toegetakeld was. Onze dierbare Profeet was hier zeer verdrietig om. Zijn vooraanstaande volelingen waren gedood en ze hadden met hun bloed de grond van Oohood bewaterd. Maar deze behandeling van de gestorvene gelovigen was ondraaglijk. Ook de andere gelovigen die met de Profeet waren onthutst, het schouwspel vulde hen met droefenis. De Effendi der werelden begon bij dit tafereel te huilen. Uit zijn gezegende ogen vloeiden tranen en hij zei: "Op de dag des oordeels zal ik ervan getuigen dat deze martelaars hun leven hebben gegeven voor Allah de Verhevene. Begraaf hen met hun bloed. Bij Allah, op de dag des oordeels zullen ze met bloedende wonden opstaan en naar het gerecht gaan. De kleur van hun bloed zal bloedkleur zijn maar de geur zal de geur van musk zijn.".

Onze dierbare Profeet vroeg toen: "Ik zie Hamza nergens. Wat is er met hem gebeurd?". Gezegende Ali vond hem. Toen onze gezegende Profeet ernaar toe ging en daar getuige werd van een aanzicht dat verbijsterend was, kon hij er niet tegen. De oren, de neus en andere organen van gezegende Hamza waren afgesneden, zijn gezicht was onherkenbaar gemaakt. Ze hadden zijn buik opengereten en zijn longen eruit gehaald. Tranen stroomden uit de ogen van de meest geliefde profeet, hij wendde zich naar gezegende Hamza en zei ben; "Oh Hamza! Nooit en te nimmer heeft iemand zoveel te verduren gehad als jij en dat zal ook nooit meer gebeuren. Oh oom van de Gezant van Allah! Oh Hamza! Gods Leeuw en Leeuw van de Gezant van Allah! Oh Hamza, jij die alleen goed deed! Oh Hamza, beschermer van de Gezant van Allah! Moge Allah jou erbarming geven!..."

Op dat moment zag men een vrouw die zeer ongerust was. Dit was de tante van onze dierbare Profeet, gezegende Safiyya. Zij had ook gehoord dat de Gezant van Allah gestorven was en ze had alles achtergelaten om naar Oohood te rennen. Toen onze Profeet zijn tante zag aankomen, zei hij tegen haar zoon, Zoebair bin Awwaam: "Hou je moeder tegen, laat haar het stoffelijk overschot van haar broer niet zien". Gezegende Zoebair rende naar zijn moeder. Deze begenadigde vrouw riep: "Mijn zoon! Vertel mij over de Gezant van Allah!...". Gezegende Ali was ook bij hen gekomen. Hij antwoordde: "De uitverkorene Profeet van Allah doet het goed, dank zij Allah". Zij was opgelucht met

---

196 İbn Maadjah, "Geneeskunde", 15; Waqidee, al-Maeghazee, I, 250; Baeyhakee, *as-Soonan*, II, 80.

dit antwoord maar zei: "Laat hem aan mij zien". Gezegende Ali wees naar de Gezant van Allah. De geprezen vrouwe Safiyye was zeer verheugd om de Gezant van Allah levend te zien en dankte Allah hiervoor. Nu wilde zij weten hoe haar broer Hamza er aan toe was en ze liep naar voren. Haar zoon Zoebair zei: "Mijn lieve moeder! Rasoolallaah beveelt ons terug te keren". Gezegende Safiyya antwoordde: "Indien ik terug moet keren om niet te zien wat hem aangedaan is, doe dan geen moeite want ik weet al dat hij verminkt is. Hij is dit aangedaan omwille van Allah. Wij zijn bereid om op deze weg nog zwaardere beproevingen te doorstaan. De beloning zal van Allah komen. Bij Allah, we zullen wachten en alles in geduld verdragen". Toen Zoebair bin Awwaam haar antwoord doorgaf aan de Profeet, zei hij: "Laat haar dan toe".

Gezegende Safiyya ging naast het stoffelijk overschot van gezegende Hamza zitten en huilde stilletjes.

Ze had twee vesten meegenomen. Ze zei: "Ik heb deze meegenomen voor mijn broer Hamza, leg ze over hem heen". Sayyid al Shoehadaa, dat wil zeggen de Effendi der martelaars, gezegende Hamza, kreeg als lijkgewaad een van deze vesten.[197]

De uitverkorene Gezant van Allah ging naar zijn vlaggenier Moes'ab bin Oemair. De handen van gezegende Moes'ab waren afgesneden en op vele plekken was hij verwond. Hij lag in een bloedbad. Ook hier werd de Gezant van Allah zeer verdrietig en zich richtend naar deze geliefde martelaars reciteerde hij vers 23 uit Soerat al Ahzaab, in betekenis zegt deze vers: "Tussen de overtuigde gelovigen zijn er zulke moedigen, zij houden zich aan hun belofte jegens Allah de Verhevene en blijven trouw aan hun belofte. Sommigen van hen hielden zich aan de belofte dat ze zouden strijden totdat ze zouden sterven. Anderen wachten erop dat ze zullen sterven. Zij hebben nooit hun belofte gebroken".

Onze geliefde Profeet zei hierna: "De Gezant van Allah de Verhevene is getuige ervan dat jullie op de dag des oordeels ls shaheed zullen worden verzameld."

Daarna zei hij tegen de mensen in zijn buurt: "Bezoek hen. Groet hen. Ik zweer bij Allah de Verhevene dat degenen die op de aarde hen groeten, op de dag des oordeels door deze gezegende martelaars terug zullen worden begroet.."

Voor Moes'ab bin Oemair konden ze niets vinden als lijkgewaad. Zijn eigen kaftan bedekte zijn lichaam niet helemaal. Als ze zijn hoofd bedekten bleven zijn voeten ongedekt, als ze zijn voeten bedekten bleef zijn hoofd ongedekt. De meest geliefde Profeet, onze Effendi zei toen: "Bedek zijn hoofd met zijn kaftan en zijn voeten met oozhoor (geurende kruidenplanten)".[198] Deze gelukkige volgeling, die zijn leven

---

[197] Ibn Saa'd, at-Tabakaat , III, 14.

[198] Een soort plant dat in het gebied groeit.

doorbracht met het dienen van de Islam en op deze weg het niveau van martelaarschap had bereikt, verliet deze wereld met een halve lijkgewaad.[199]

De andere martelaars werden nadat het gebed voor hen verricht werd, met twee of drie personen begraven (moge Allah tevreden over hen zijn). Tijdens het slag bij Oohood waren er zeventig martelaars gevallen. Vierenzestig van hen waren van de Ansaar en zes van hen van de Moehadjiriin.

Vele van de verwanten van de Ashaab al Qiraam waren gevallen. Hierdoor waren ze allen diep bedroefd. Om de achtergeblevenen te troosten zei de Geliefde van Allah, onze gezegende Profeet: "Bij Allah, Ik had ook graag met mijn volgelingen samen hier gevallen en de nacht bij de berg van Oohood doorgebracht. Toen jullie broeders stierven zette Allah de Verhevene hun zielen in de ingewanden van groene vogels. Zij komen dan bij de rivieren van de Djannat en drinken daarvan water. Eten van hun vruchten. Zij slaan de Djannat gade en wandelen in de tuinen. Daarna brengen ze de nacht door in de kandelaars die aan de Allerhoogste Troon zijn gehangen. Als zij deze schone zaken en heerlijkheden zien, zeggen ze tegen elkaar: "Konden onze broeders maar zien wat voor heerlijkheden en schoonheden Allah ons geschonken heeft zodat ze niet terug zouden deinzen van de djihad, niet zouden vrezen voor de strijd en niet weg zouden weglopen van de vijand." Allah de Verhevene antwoordde: "Ik zal hen op de hoogte stellen van jullie situatie". (God openbaarde een vers en liet in betekenis het volgende weten:) "Denk eraan dat jullie niet veronderstellen dat, degenen die hun leven hebben gegeven omwille van Allah, doden zijn.! De waarheid is dat zij bij Hun Heer levend zijn. Zelfs zover dat ze in alle vreugde genieten van de voorzienigheid van Allah die hen heeft vereerd met het niveau van shaheed zijn, ze krijgen van de heerlijkheden uit de Djannat aangeboden. Degenen die achtergebleven zijn en nog geen shaheed geworden zijn, over hen geven ze graag het volgende goede bericht: "Voor hen bestaat geen enkele vrees en zij zullen zeker niet bedroefd zijn". Zij zullen blij zijn met een geschenk van Allah, zelfs met nog veel meer dan dat. Zij zullen verheugd zijn met het heugelijke nieuws dat Allah de Verhevene, Zijn beloning aan de overtuigde moslims niet zal verkwisten."[200] (Soerat al- i Imraan: 169-171)... Allah de Verhevene verschijnt dan voor hen en zegt: "Oh dienaren van mij! Vertel me wat jullie harten begeert, ik zal jullie daarvan in overvloed laten proeven". Zij antwoorden : "Oh Onze Heer! Er is geen hogere geschenk die we ons kunnen wensen dan de schenkingen die u ons gedaan heeft. Wij eten voortdurend van de vruchten die we willen eten. Het enige dat we nog kunnen wensen is dat u onze zielen teruggeeft aan onze lichamen zodat we terug kunnen gaan naar de aarde om weer op uw pad te strijden".

---

199 Bookhari, "Djaenaaeez", 27; Aboo Daawoot, "Waesaayah", 11; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , III, 121.

200 Al i Imraan3/169-171.

Er was niets meer dat de Moslims hier konden doen, ze pakten dan ook hun spullen bij elkaar. Ze waren naar Oohood gekomen voor jihaad Fi Sabeelallah, dat wil zeggen een strijd alleen met het doel om de religie van Allah te verspreiden. Hier hadden ze een onvergelijkelijke strijd geleverd. Heldendaden die nooit eerder of later vertoond zouden worden en die de menselijke denkvermogen te boven gaan werden hier geleverd door de overtuigde volgelingen en de ongelovigen hadden weer eens hun les geleerd.

De Effendi der werelden, sallallaahoe aleyhi wa sallaam, vertrok met zijn gezegende ashaab in de richting van de verlichte stad Medina. Toen ze bij de locatie Harrah kwamen plaatste hij zijn volgelingen in rijen en hief zijn handen op om Allah de Verhevene te smeken en te aanbidden, hij zei: "Mijn Allah! Dank en lof behoort het meeste U toe. Mijn Allah! Er is niemand die degene die u heeft doen dwalen op het rechte pad kan brengen en ook is er niemand die degene die u op het rechte pad heeft gezet kan doen dwalen... Mijn Allah! Open onze harten voor de Imaan, laat ons de imaan liefhebben. Luister onze harten op met imaan. Vul ons met haat jegens ongeloof, buitensporigheid en extremiteit. Schaar ons tot degenen die weten wat schadelijk is voor hun religie en hun leven, laat ons behoren tot degenen die op het rechte pad zijn. Mijn Allah! Laat ons leven als moslims en laat ons sterven als moslims. Laat ons deel uitmaken van de groep van vrome en goede mensen. Want zij zijn niet degenen die noch hun eer en waardigheid verliezen noch hun religie de rug toekeren. Mijn Allah! Geef de ongelovigen, die Uw Gezant verloochenen en zich van uw pad afkeren, hun verdiende straf! Laat over hen uw ware toorn dalen die puur de waarheid is!... Aaamiiin!" Ook de Ashaab al Qiraam riepen in koor “Aamiin! Aamiin” en namen deel aan deze smeekbede.

Onze dierbare Profeet was met zijn ashaab Medina genaderd. De vrouwen die in Medina achter waren gebleven, de kinderen, allen waren ze de wegen opgegaan om hen op te wachten. Ze waren in spanning of ze wel de Sultan der Werelden in leven zouden zien in het leger. Toen ze zijn verlichte gezicht zagen dat de hele wereld licht gaf, dankten zijn God. Daarna gingen de ogen naar het leger om te kijken naar de vaders, de ooms, de zonen. Als ze die niet konden zien kregen de tranen de vrije loop. De zeer barmhartige en liefdevolle Profeet, die deze droefheid van zijn volgelingen zag, werd zelf ook zeer triest en ook zijn tranen waren niet te houden.

Op een gegeven moment zag men dat de moeder van Saa’d bin Moo’az, vrouwe Kabsah, naar de Gezant van Allah ging. Tijdens de slag bij Oohood was haar zoon Amr shaheed geworden. Toen ze bij de Profeet kwam zei ze: "Moge ik mijn moeder, mijn vader en mijn leven voor u opofferen oh Gezant van Allah! God zij dank zie ik u gezond en in leven weer terug. Zolang u in leven bent doen de grootste rampen mij totaal niets!". Ze vroeg niet eens naar haar oogappel. De meest dierbare Profeet condoleerde haar met het

verlies van haar zoon en zei dan tegen haar: "Oh moeder van Saa'd! Goed nieuws voor jou en zijn gezin, degenen die als shaheed gevallen zijn, zijn allen bij elkaar gekomen in de Djannat en zijn elkaars vrienden geworden. Zij zullen ook pleiten voor hun familieleden". Vrouwe Kabsah antwoordde: "Wij berusten in alles dat van Allah de Verhevene komt, oh Gezant van Allah! Wie zal er nu nog om hen wenen na deze goede berichten! Maakt U alstublieft smeekbedes voor degenen die achtergebleven zijn". De Effendi der werelden zei dan: "Oh Mijn Allah! Verdrijf het verdriet dat zij in hun harten hebben! Maak degenen die achter zijn gebleven tot de besten van de achterblijvers!".

Onze dierbare Profeet wendde zich tot zijn ashaab en zei tegen hen waarbij hij doelde op het lichamelijk gevoerde strijd: "(Oh Ashaab! Nu zijn we) terug van de kleine jihaad en zullen we beginnen met de grote jihaad". Hij adviseerde daarna iedereen naar huis te gaan, uit te rusten en de gewonden te verzorgen. Hij zelf was ook gewond. Hij gind dan ook direct naar zijn huis.

2.3 Veldtocht van Hamra-al Asad

Toen de Gezant van Allah terugkeerde naar Medina nam hij een maatregel om te voorkomen dat de ongelovigen elk ogenblik terug konden keren om Medina aan te vallen. Hoewel hij gewond was wilde hij laten merken dat de Moslims door de oorlog geen krachtsverlies hadden geleden en wilde hij de vijand angst inboezemen zodat ze niet terug zouden keren naar Medina. Hij zei tegen Bilaal al Habaashi dat hij het volgende moest omroepen: "De Gezant van Allah beveelt jullie om de vijand te volgen! Degenen die niet naar de slag bij Oohood zijn gekomen gaan niet mee, alleen degenen die bij de slag van Oohood waren komen mee!" Toen hij dit bevel aan de Ashaab liet weten, maakten zij zich onmiddellijk klaar, hoewel ze gewond waren. Zelfs de broeders Abdoollah en Raafi die zwaargewond waren, bereidden zich voor om mee te gaan ondanks de pijn die ze hadden; ze zeiden: "Moeten we de kans om samen met de Gezant van Allah op veldslag te kunnen gaan laten varen?!" Ze snelden zich dan ook naar de groep van moedjahidiin.

Onze toegenegen Profeet begon met zijn Ashaab de vijand te volgen. Hij kwam erachter dat de ongelovigen zich bij Rawha hadden verzameld om Medina aan te vallen en dat ze hadden besloten om de Moslims uit te roeien. Zo bleek ook deze maatregel een wonder van onze Profeet te zijn.

Toen de ongelovigen erachter kwamen dat de Gezant van Allah op hen afkwam werden ze bang en ze verlieten hun plek om naar Mekka te vluchten.[201]

Onze dierbare Profeet volgde hen tot de plek die Hamra-al Asad werd genoemd.

---

201 Waqidee, al-Maeghazee, I, 4; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 48.

Twee van de ongelovigen werden gevangen genomen. Ze verbleven hier drie dagen om daarna naar Medina terug te keren.

Allah de Verhevene looft de roemvolle Ashaab die naar Hamra al Asad zijn gegaan in zijn vers als volgt in betekenis: "Er is een zeer grote beloning voor hen die nadat zij gewond waren geraakt toch snelden om gehoor te geven aan de oproep van Allah de Verhevene en Zijn Profeet, vooral voor degenen onder hen die goed doen en zich onthouden van het kwade". (Soerat al-i Imraan: 172)[202]

Ibn al Kamia, een van degenen die had gezworen om onze geliefde Profeet bij de slag van Oohood te doden, ging op een dag toen hij weer terug was in Mekka naar zijn schapen op de berg kijken. Hij klom hiertoe op de berg. Hij vond zijn schapen boven de berg. Een ram die zich tussen de schapen bevond begon in snelle vaart tegen Ibn l Kamia op te botsen. Hij ging door met botsen totdat hij Ibn al Kamia op vreselijke wijze doodde.

Abdullah Shihaab al Zoohriyya werd onderweg naar Mekka door een wit gevlekte slang doodgebeten. Degenen die onze Profeet wilden doden kregen binnen een jaar hun verdiende straf en stierven een voor een.

2.4 De gebeurtenis bij Raadji

Een van de beste pijlschieters tijdens de slag van Oohood, Aasim bin Saabit had tijdens deze slag van de ongelovigen Moosafi bin Talha en zijn broer Kharis gedood. Hun moeder, een vrouw die bekend stond om haar wrokgevoelens Soolafe bint al Saa'd had honderd kamelen uitgeloofd voor degene die het hoofd van Aasim bin Saabit zou brengen. Ze legde een eed af om met de schedel van gezegende Aasim wijn te drinken. Bovendien sloten de zonen van Lookhyan een overeenkomst met de volkeren van Udhal en Qarrah, omdat tijdens een verkenningstocht, die door onze Profeet was georganiseerd, Abdoollah bin Oenais, Khalid bin Soefian van de zonen van Lookhyan had gedood.

Deze twee volkeren die zich in de buurt van Medina bevonden smeedden een plan en stuurden representanten. Tegen hen zeiden ze dat ze moesten zeggen: "Wij zijn Moslims. "Wij willen zakaat geven, daarom willen we een leermeester die deze zakaat kan aannemen en ons de Islam kan leren". Tegen elkaar zeiden ze: “We zullen dan een deel van degenen die gestuurd worden vermoorden en zo onze wraak nemen. De rest zullen we naar Mekka brengen en verkopen aan de Qoeraishiten".

[202] Al i Imraan3/172.

In het vierde jaar van de hidjra, de maand Safar, kwamen zes of zeven representanten van deze twee stammen naar onze geliefde Profeet en ze zeiden: "Wij zijn Moslim geworden, stuur ons leermeesters die ons de Koran en onze religie kunnen onderwijzen". Onze Profeet had in de tussentijd een verkenningstocht georganiseerd waar tien personen aan zouden deelnemen om te controleren of de ongelovigen van Mekka een aanval aan het voorbereiden waren. Toen de stammen van Udhal en Qarrah met een dergelijke verzoek kwamen stuurde hij deze tien personen met de representanten mee om ook tegelijkertijd de situatie te controleren en na onderzoek rapport uit te brengen. Aan deze verkenningstocht dat door de ashaab al qiraam opgezet werd namen de volgende volgelingen deel: Marsaad bin Abi Marsaad, Khaliid bin Abi Boekhair, Aasim bin Saabit, Khoebaib bin Adiyy, Zayd bin Dasinnah, Abdoollah bir Taariq, Moo'attib (Moeghir) bin Oebaid en nog drie volgelingen waarvan de namen onbekend zijn.

Deze verkenningsgroep liep 's-Nachts en hield zich overdag verborgen. Op deze wijze kwamen ze bij het ochtendgloren tot aan het water bij Raadji. Daar rustten ze een poos uit en aten van dadels van het soort dat Adjwa heet en van goede kwaliteit is. Daarna vertrokken ze vandaar en hielden zich schuil in een berg in de buurt. Een vrouwelijke herder van schapen van de stam van Hoezail was ook bij de put van Raadji gekomen. Van de dadelpitten leidde ze af dat er Medinaanse dadels waren gegeten. "Hier zijn mensen uit Medina geweest" riep ze en lichtte haar stam in. Ook een van de mensen van de Udhal en Qarrah stam die zich bij de verkenningsgroep bevonden verwijderde zich van hen met een excuus. Onmiddellijk ging hij naar de zonen van Lookhyan om hen op de hoogte te stellen.

De zonen van Lookhyan kwamen na dit bericht in beweging. Ze stuurden een eenheid van tweehonderd man waarvan de helft uit pijlschieters bestond naar deze kleine groep verkenners. Deze kudde van ongelovigen omsingelde de berg waarin de gezegende Aasim bin Saabit en zijn vrienden zich bevonden. Ook de persoon die de situatie van de tien volgelingen had overgebracht voegde zich bij hen. De ashaab al qiraam begreep toen dat ze waren voorgelogen, ze besloten om te strijden en trokken hun zwaarden. De ongelovigen die dit zagen probeerden hen nog steeds te misleiden en zeiden: "Indien jullie naar ons toe komen zullen we geen van jullie doden. Dat beloven we jullie. Bij Allah, we willen jullie zeker niet doden. Wij willen slechts losgeld vragen van de Mekkanen in ruil voor jullie".

Aasim bin Saabit, Marsaad bin Abi Marsaad en Khalid bin Abi Boekhair zeiden: "We zullen de woorden en de beloften van de ongelovigen nooit accepteren" en ze weigerden alle voorstellen van hen. Aasim bin Saabit, de gezegende zei: " Ik heb gezworen om nooit

de bescherming van ongelovigen aan te nemen. Bij Allah, ik zal niet naar beneden gaan om me over te geven omdat ik me laat misleiden door hun bescherming en woorden." Hij heft dan zijn hand op en zegt: "Mijn Allah! Stel Uw profeet op de hoogte van onze situatie". Allah de Verhevene accepteert de smeekbede van de gezegende Aasim en stelt Zijn Geliefde op de hoogte van hun situatie.

Gezegende Aasim wendt zich tot de ongelovigen en zegt: "Wij zijn niet bang om te sterven. Wij zijn namelijk overtuigden. (als we sterven gaan wij naar de Djannat)" . De leider van de ongelovigen riep dan: "Oh Aasim! Doe jezelf en je vrienden geen kwaad aan en geef je over!"; Aasim bin Saabit beantwoordde deze oproep met een pijl. Toen hij de pijl afschoot las hij het volgende gedicht:

'Ik ben sterk, ik kom niets tekort.

De dikke kabel van mijn boog is gespannen.

Sterfte is de waarheid, het leven is nutteloos en vergankelijk.

Alles wat voorbestemd is zal ons overkomen.

Vroeg of laat zullen de mensen tot Allah terugkeren.

Als ik niet met jullie strijd; zal mijn moeder,

(van verdriet) haar verstand verliezen."

In zijn pijlhouder had Aasim zeven pijlen. Met elke pijl die hij afschoot doodde hij een ongelovige. Toen hij geen pijlen meer had, doodde hij ook een groot aantal met zijn speer. Maar zijn speer brak. Onmiddellijk trok hij zijn zwaard, de houder brak hij af en gooide hem weg. (Dit betende dat hij door zou gaan totdat hij zou sterven, zonder zich over te geven.) Daarna zei hij: "Oh Mijn Allah! Tot vandaag heb ik Uw religie proberen te beschermen.

Hetgeen dat ik U na vandaag vraag is om mijn lichaam te beschermen en te verdedigen". Gezegende Aasim bin Saabit en de andere volgelingen riepen: "Allahoe akbar!". Deze kreten vulden de bergen die hierdoor galmden. Tien moedige mannen streden tegen twee honder personen maar degenen die het waagden om in hun buurt te komen werden gelijk afgestraft. Uiteindelijk viel gezegende Aasim bin Saabit (moge Allah tevreden over hem zijn) neer omdat hij gewond was aan zijn beide benen. Omdat de ongelovigen hem vreesden durfden ze zelfs toen hij neerviel niet in zijn buurt te komen en ze doodden hem door van afstand een pijl te schieten. Zeven van de tien volgelingen werden die dag gedood en drie werden gevangen genomen.

De zonen van Lookhyan wilden het hoofd van gezegende Aasim bin Saabit afsnijden

om het aan Soolafah bint al Saa'd te kunnen verkopen. Maar Allah de Verhevene had de smeekbede van de begenadigde Aasim geaccepteerd. Hij stuurde dan ook een zwerm bijen. Als een wolk bleven ze boven Aasim bin Saabit hangen. De ongelovigen durfden niet in om in zijn buurt te komen. Uiteindelijk zeiden ze: "Laat maar, ze zullen wel weggaan als de duisternis valt, dan kunnen we zijn hoofd afsnijden en meenemen".

Die avond stuurde Allah de Verhevene een hevige regenbui. De beekjes overstroomden en zij namen het stoffelijk overschot van Aasim bin Saabit mee naar een onbekende plek. Hoe ze ook zochten, ze konden hem niet vinden. De ongelovigen slaagden er dus niet in om maar iets van zijn organen af te snijden. Als de gebeurtenis dat bijen Aasim hebben verdedigd werd verteld, zei gezegende Omar: "Allah de Verhevene zal natuurlijki zijn overtuigde dienaar beschermen. Zoals Aasim bin Saabit in zijn leven zich beschermde tegen de ongelovigen, zo heeft Allah de Verhevene na zijn dood, zijn stoffelijk overschot verdedigd tegen de ongelovigen zodat ze hem niet konden aanraken". Hierdoor werd als men Aasim bin Saabit memoreerde, altijd gezegd: "Degene die door bijen verdedigd werd".[203]

De zonen van Lookhyaan hadden zeven volgelingen gedood, waaronder Aasim bin Saabit. Drie van hen werden gevangen genomen. Deze volgelingen die gevangen werden genomen waren: Hoebaib bin Adiyy, Zayd bin Dasinnah en Abdoollah bin Taariq. De zonen van Lookhyaan bonden hen vast met de balken van hun bogen. Abdoollah bin Taariq vond het niet goed dat hij naar de ongelovigen van Mekka gebracht zou worden. Hij verzette zich en hij riep: "Mijn vrienden die zijn gedood zijn nu vereerd met het Paradijs". Hij maakte zijn handen los maar de zonen van Lookhyaan pakten hem beet en doodden hem ook. Hoebaib bin Adiyy en Zayd bin Dassinah zeiden: "Misschien zien we kans om de taak van verkenning die de Gezant van Allah ons gegeven heeft te volbrengen.". Met deze gedachte toonden ze geduld.

De zonen van Lookhyaan brachten hen beiden naar Mekka. De Mekkaanse ongelovigen die in de veldslagen van Badr en Oohood hun naasten hadden verloren, waren vol met wrok en wraakgevoelens, zij keken uit naar een kans. Hoebaib werd gekocht door de ongelovige Khoedjaair bin Abi Ihaab al Tamimi om zich te wreken op zijn broer die tijdens de slag bij Badr was gedood; Zayd bin Dassinah werd door Safwan bin Oemajja gekocht die zijn vader Oemajja bin Khalef wilde wreken die tijdens Badr was gedood. De intentie van de ongelovigen was om hen beiden te doden. Ze bevonden zich echter in de maanden waarin ze het voeren van oorlog verboden achtten en besloten dan ook hen gevangen te zetten totdat deze periode zou verstrijken. Ze zetten hen

203 Bookhari, "Maeghaazee" 28; Waqidee, al-Maeghazee, I, 354; Abdoorrazzaak, al-Moosannaef, V, 354.

gescheiden gevangen. Beide volgelingen toonden zich bij deze gevangenschap zeer geduldig, zeer volhardend en zeer nobel.

Maawiya een vrijgelaten concubine die zich in het huis bevond waar Hoebaib bin Adiyy gevangen werd gehouden (deze vrouw is later moslima geworden) vertelde hierover het volgende:

"Hoebaib was gevangen genomen in het huis waar ik ook woonde. Ik had nooit eerder een goedaardige gevangene gezien. Op een dag zag ik hem eten van een druiventros, zo groot als een waterkaraf. Elke dag zag ik hem eten van zo een druiventros. In dit seizoen was het onmogelijk om in Mekka druiven te vinden. Allah de Verhevene stuurde hem proviand. Gedurende zijn gevangenschap verrichtte hij zijn gebeden en reciteerde hij de Koran. De vrouwen die zijn recitatie hoorden weenden en hadden medelijden met hem. Als ik soms vroeg: "Heb je een wens?" antwoordde hij: "Geef mij zoet water en geef mij niet van het vlees van de dieren die opgeofferd zijn voor de afgodsbeelden en laat mij van te voren weten wanneer ze mij zullen doden; voor de rest wens ik niets anders". Toen er besloten was wanneer hij gedood zou worden, ben ik naar hem toegegaan en hem ervan verwittigd. Hij liet geen enkel teken van verdriet zien, ook was er totaal geen verandering in zijn houding. Als die dag naderde zei hij dat hij zijn lichaam wilde reinigen voordat hij zou sterven. Hij vroeg om een scheermes. Ik stuurde hem een scheermes met mijn kind. Toen mijn kind in zijn buurt kwam, werd ik opeens bang: "Oh help! Deze man kan mijn zoon met de scheermes snijden. Hij zal zelf toch sterven" zei ik. Ik rende naar mijn kind.

Hoebaib had de scheermes van mijn kind gekregen en hij had mijn kind op zijn schoot genomen om hem te liefkozen. Ik begon te schreeuwen omdat ik bang was geworden. Toen hij dat begreep zei hij: "Denk je dat ik dit kind zal doden? Onze religie kent zoiets niet. Het is niet ons praktijk om zonder enige rechtvaardiging een leven te nemen, we hebben er ook geen naam mee gemaakt".

De dag dat de ongelovigen besloten hadden om Hoebaib bin Adiyy en Zayd bin Dassinah te doden was gekomen. Die dag werden zij vroeg in de ochtend losgemaakt van hun kettingen en ze brachten hen naar een plek buiten Mekka dat Tamiim heette. Het volk van Mekka en de hooggeplaatste ongelovigen hadden zich verzameld om de moord op hen te zien. Er was een grote menigte in de omgeving.

De ongelovigen hadden twee galgen gebouwd op de plek waar ze de gevangenen zouden doden. Toen ze Hoebaib op de galg wilden zetten, zei hij: "Laat mij om even een gebedsdienst te verrichten van twee zithoudingen (raqaat)". Ze lieten hem en zeiden: "Doe het daar". Hoebaib begon onmiddellijk met het gebed en in opperste concentratie voerde hij zijn gebed uit. De verzamelde menigte van ongelovigen, vrouwen, kinderen

sloegen hem in spanning gade. Toen hij klaar was met zijn gebed zei hij: "Bij Allah indien jullie niet zouden denken dat ik mijn gebed langer had gemaakt uit angst voor de dood had ik mijn gebed nog langer gedaan en had ik nog meer gebeden". Hoebaib bin Adiyy was dan ook de eerste die op deze wijze een gebedsdienst van twee raqaat uitvoerde voor een terechtstelling en ervoor zorgde dat dit een gewoonte en een soennah werd. Toen onze geliefde Profeet hoorde dat hij voor zijn executie een gebedsdienst van twee raqaat had verricht vond hij het een geschikte en goede handeling.[204]

Hoebaib werd na zijn gebedsdienst op de galg gezet en vastgebonden. Zijn gezicht werd gedraaid naar Medina. Daarna zeiden ze: "Laat je religie nu vallen! We zullen je dan vrij laten". Hij antwoordde: "Bij Allah ik zal dat nooit doen! Zelfs als de hele wereld van mij zou zijn of aan mij gegeven zou worden zal ik de Islam mijn rug niet toekeren!" De ongelovigen die dit aantwoord kregen zeiden: "Zou je nu niet willen dat in jou plaats Mohammed hier zou zijn en hij gedood zou worden in jou plaats? Als je ja zegt zal je gered worden en terug kunnen gaan naar je huis!". Hoebaib antwoordde: "Ik zou het zelfs niet goed vinden als een doorn de voet van Mohammed, aleyhissalaam, zou steken!". De ongelovigen spotten met hem en lachten hem uit, ze zeiden: "Oh Hoebaib! Keer de Islam de rug toe! Als je dat niet doet zullen we je zeker doden!". Hoebaib antwoordde: "Omdat ik op de weg van Allah de Verhevene ben doet het mij absoluut niets als jullie mij doden".

Hierna deed Hoebaib de volgende smeekbede: "Oh Mijn Allah! Hier zie ik geen andere gezichten dan de gezichten van vijanden. Mijn Allah! Breng mijn groet over aan Uw Gezant. Breng hem op de hoogte van hetgeen ons aangedaan wordt!" Hij vulde aan en zei: "Assalaamoe alaika Ya Rasoolallaah". Toen Hoebaib deze smeekbede deed zat de Gezant van Allah met zijn volgelingen. Zayd bin Haaritha vertelde het volgende: "Op een dag zei de Gezant van Allah die met zijn volgelingen aan het praten was: "Wa alaikoom salaam". De Ashaab al Qiraam zeiden: "Oh Gezant van Allah! Op wiens groet reageert U?". "Ik groet jullie broeder Hoebaib terug. Gabrael (aleyhissalaam) heeft mij net de groet van Hoebaib gebracht".

De ongelovigen van Qoeraish die zich om Hoebaib hadden verzameld zeiden: "Dit is nu de man die jullie vaders heeft gedood" om te zorgen dat de jongeren hem aanvielen met hun speren en zijn lichaam verwondden. Op dat moment draaide het gezicht van Hoebaib zich naar de Kaaba. De ongelovigen draaiden hem weer richting Medina. Hoebaib zei: "Oh Mijn Allah! Indien ik bij U een geaccepteerde dienaar ben, draai mijn gezicht dan naar de Kaaba". Zijn gezicht wendde zich weer richting de Kaaba. Niemand van de ongelovigen slaagde erin om zijn gezicht een andere kant op te draaien. Op dat moment

204 Bookhaaree, “Maeghazee” 28; Waqidee, al-Maeghazee, I, 354.

zei Hoebaib een gedicht op waarin hij vertelde hoe hij op de galg, tussen de vijanden, als een zonderling gedood werd. De ongelovigen gingen door met het toebrengen van schade aan zijn lichaam door met hun speren op hem in te steken, hij zei tegen hen: "Bij Allah, aangezien ik gedood wordt als moslim maakt het mij niet uit welke kant ik opval door jullie slagen.! Al deze opofferingen zijn gedaan op de weg van Allah".

Hoebaib, sprak daarna een verwensing uit ten nadele van de ongelovigen: "Mijn Allah! Vernietig alle ongelovigen van de Qoeraish! Zorg dat ze uit elkaar vallen! Neem een voor een hun leven, hou hen niet in leven!". Toen de ongelovigen deze verwensing hoorden werden ze bang en velen verlieten de plek. Van de achtergeblevenen ging een deel door met het steken met hun speren en dat deden ze achter elkaar. Een van hen stak de speer in zijn borst, de speer doorboorde hem. Hoebaib die veel bloed verloor en zijn laatste adem aan het uitblazen was, zei: "Ashaadoo anlaa ilaaha illallaah wa ashadoo anna Mohammeden abdooho wa rasoolooh".[205]

Het stoffelijk overschot van Hoebaib bin Adiyy bleef veertig dagen op de galg hangen. Zijn lichaam rotte niet en stonk niet. Hij bleef vers bloed verliezen. De geliefde Profeet stuurde Zoebair bin Awwaam en Mikdaad bin Aswaad om zijn stoffelijk overschot te halen. ’s-Nachts drongen ze heimelijk Mekka binnen en haalden Hoebaib van de galg. Ze zetten hem op een kameel en vertrokken richting Medina. De ongelovigen die hier lucht van kregen, gingen met een grote groep achter hen aan. Beide volgelingen legden het stoffelijk overschot neer om zichzelf te kunnen verdedigen. Even later zagen ze dat op de plek waar ze het stoffelijk overschot hadden gelegd, de grond splijtte en het stoffelijk overschot in zich nam. Zij vertrokken dan zelf richting Medina.

Zayd bin Dassinah werd vastgebonden aan de galg. Ze zetten hem ook onder druk om zijn geloof te laten vallen. Ze slaagden er echter alleen maar in om de imaan kracht van Zayd te versterken, iets anders kregen ze niet voor elkaar.

Hierop schoten ze een pijlenvuur op hem af. Uiteindelijk werd hij gedood door Niistaas, de vrij gelaten slaaf van Safwan bin Oemajja.

2.5 De Gebeurtenis bij Bi'r al Maunah

Weer in hetzelfde jaar in de maand Safar kwam van de Najd regio in Arabie, de leider van de zonen van Amir Aboe Bera Aamir bin Maalik naar Medina. Hij bezocht de Gezant van Allah. Onze dierbare Profeet vertelde hem over de Islam en adviseerde hem om moslim te worden.. Aboe Bera werd geen moslim maar hij gaf toe dat de religie Islam een

---

205 Abdoorrazzaak, al-Moosannaef, V, 354.

goede en eervolle religie is. Bovendien vroeg hij om een aantal van de volgelingen naar Najd te sturen zodat ze daar de Islam konden onderwijzen. De Gezant van Allah antwoordde: "Ik ben niet zeker over het volk van Najd en kan het leven van degenen die ik wil sturen niet riskeren!". Amir zei: "Ik zal hen in bescherming nemen, dan kan niemand hen iets aandoen". De effendi der werelden accepteerde deze gewisse belofte en hij bereidde een groep van zeventig personen voor uit de groep van de Ashaab al Soeffah en onder leiding van de gezegende Moonziir bin Amr stuurde hij hen op pad.

Aboe Bera die wilde dat zijn eigen stam vereerd zou worden met de Islam, vertrok eerder dan de Ashaab al Soeffah. Toen hij aankwam vertelde hij tegen zijn mensen dat de groep die onderweg was onder zijn bescherming stond en dat niemand hen iets mag aandoen. Buiten zijn neef Aamir bin Toefail was er niemand die tegen hem in opstand kwam. De neef van Aboe Bera, Aamir bin Toefail bewapende mannen van de drie stammen en omsingelde met hen de Ashaab al Qiraam die bij Bi'r al Maunah was aangekomen. De volgelingen die van vier zijden waren omsingeld pakten hun zwaarden en behalve een van hen vocht de rest totdat ze stierven.

De laatste woorden van deze gezegende Ashaab waren: "Oh Onze Heer! Op dit moment is er niemand ander buiten U die de Gezant van Allah op de hoogte kan stellen van onze situatie. Breng hem onze groet over!". Op dat moment kwam Gabrael in treurnis naar de Gezant van Allah en bracht hun groet over; Hij zei: "Zij zijn bij Allah de Verhevene. Allah de Verhevene is tevreden over hen, zij zijn ook tevreden over Allah de Verhevene". Onze dierbare Profeet antwoordde: "Aleyhimoosslaam" en daarna keerde hij zich zeer bedroefd naar de Ashaab al Qiraam en zei: "Jullie broeders kwamen ongelovigen tegen. De ongelovigen doodden hen op een afschuwelijke wijze…"

In deze gebeurtenis had iemand met de naam Djabbaar zijn speer in de rug van de gezegende Amir bin Fookhaira gestoken. Op dat moment zei gezegende Amir: "Bij Allah, ik heb de Djannat verworven!". Voor de ogen van Djabbaar en de andere ongelovigen werd hij naar de hemel toe getrokken. Iedereen was hier zeer verbaasd over maar alleen Djabbaar die hem had gedood was moslim geworden.

Onze geliefde Profeet was zeer verdrietig om de gebeurtenissen van Raadji en Bi'r al Maunah. Een maand lang deed hij een smeekbede, na de dagelijkse gebedsdiensten, ten nadele van de stammen die deze pijnlijke gebeurtenissen hadden veroorzaakt. Allah de Verhevene accepteerde de smeekbede van Zijn Gezant.

Die stammen kregen te maken met een verschrikkelijke droogte en schaarste. Daarna stierven er zeven honderd mensen door een besmettelijke ziekte. [206]

---

[206] Bookhari, "Maeghazee", 28; Mooslim, "Imaarah", 147; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 183; Waqidee, al-

2.6 De Joden van Bani Nadir

Na de slag bij Oohood in het vierde jaar van de hidjra beraamde de Joodse stam, de zonen van Nadir, een aanslag op onze dierbare Profeet. Gabrael berichtte hierover aan onze Profeet en de aanslag mislukte. Hierop stuurde de Gezant van Allah, Mohammed bin Maslamah naar de Joodse stam die de overeenkomst had geschonden en zei tegen hem: " Ga naar de Joden die de Zonen van Nadir worden genoemd.! Zeg tegen hen dat de Gezant van Allah heeft gezegd: verlaat mijn land en vertrek! Blijf hier niet met mij samen! Jullie hebben een aanslag op mij beraamd. Ik geef jullie tien dagen de tijd. Na deze periode zal ik een ieder van jullie die hier rondloopt onthoofden; !".

Toen gezegende Mohammed bin Maslamah dit bericht kwam brengen schrokken ze hevig en begonnen meteen hun voorbereidingen te treffen voor een reis. Maar het hoofd van de huichelaars, Abdoollah bin Oebajj liet hen het volgende weten: "O wee verlaat jullie burcht niet. Verlaat uw goederen en uw land niet. Met tweeduizend man komen wij jullie helpen.". Hierop liep de gezegende en geliefde Profeet, de Trots der Universum samen met zijn volgelingen naar de burcht van de Joden van Nadir die zich op vier kilometer afstand van Medina bevond. De banier werd vastgehouden door gezegende Ali. Het kasteel werd omsingeld en de belegering begon. De Joden die eerst de Ashaab al Qiraam aan het uitdagen waren, durfden nu hun kasteel niet te verlaten. De hulp van de huichelaars kwam ook niet aan. Ashaab al Qiraam had de burcht totaal onder controle. Na een belegering die al langer dan twintig dagen duurde, gaven de Joden zich over. Al hun wapens, paarden en zilverstukken lieten ze achter voor de moslims en ze splitsten zich, een deel liep richting Jeruzalem, een ander deel richting Khaibar. De enige Joodse stam die dan nog in Medina woonde was de stam die de zonen van Qoraiza heette.[207]

2.7 Het sterven van Fatima Bint al Asad

De vers die het nuttigen van alcohol verbood was ook in het vierde jaar van de hidjra neergezonden. De echtgenoot van Oemm al Salama die tijdens de slag bij Oohood was gestorven, had een aantal kinderen achtergelaten. Oemm al Salama, onze moeder, was op haar oude dag in een zeer moeilijke situatie. Onze dierbare Profeet had zeer te doen met haar en vereerde haar door haar te huwen.[208]

Ook dit jaar vond de strijd bij Zatoorriqa plaats waarmee de heidense stammen in de

---

Maeghazee, I, 346-352; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 51-54.

207 Waqidee, al-Maeghazee, I, 441; Soohaeylii, *ar-Raawzool-Unf*, VI, 282.

208 Tirmidhi, "Huwelijk", 40.

omgeving werden teruggedrongen.[209]

De zesjarige Abdoollah, de zoon van gezegende Othman, uit zijn huwelijk met Rooqiyya, de dochter van de gezegende Profeet, stierf in dit jaar. De effendi der werelden leidde het gebed (dat verricht wordt voor de gestorvenen), voor zijn kleinzoon en hij legde hem persoonlijk met zijn eigen handen in het graf. Hij was zeer verdrietig en tranen vloeiden van zijn gezegende ogen. Hij legde zelf de grafsteen aan en zei: "Allah de Verhevene is barmhartig jegens degenen onder zijn dienaars die barmhartig en fijngevoelig zijn".[210]

Fatima bint al Asad, de moeder van gezegende Ali stief ook in dit jaar. Onze dierbare Profeet was hierdoor zeeg aangeslagen en zei: "Vandaag is mijn moeder overleden!". Onze dierbare Profeet was na de dood van zijn grootvader Abdoelmoettalib, bij haar opgegroeid. Nadat hij zijn boodschap verkondigde werd zij onmiddellijk moslim. Hierdoor zag de Sultan der Universum haar als zijn moeder, hij schonk haar veel aandacht en toonde zeer veel respect voor haar. Door zijn genade voor haar trok hij zijn blouse uit en gaf opdracht om die voor haar als lijkgewaad te gebruiken. Nadat hij het gebed voor haar verrichtte liet hij weten dat zeventig duizend engelen bij het gebed aanwezig waren. Hij ging tot aan het graf en daalde erin. Om het leven in het graf comfortabel en goed te laten lopen, wees hij naar de hoeken van het graf alsof hij het wilde verbreden, daarna strekte hij zich in het graf.

Toen hij uit het graf kwam waren zijn gezegende ogen vol met tranen en zijn tranen waren in het graf gevallen. Oh Mijn God! Wat een genade was dit?...Wat een gelukkige vrouw was dit?...Gezegende Omar kon het niet meer verdragen: "Moge ik mijn leven voor u opofferen oh Gezant van Allah! Wat u niet eerder heeft gedaan doet u voor deze vrouw!". Onze dierbare Profeet die zeer trouw was aan zijn dierbaren antwoordde: "Na Aboe Talib is er nooit iemand anders geweest als deze vrouw die mij liefhad. Zij was mijn moeder. Zij voedde mij als eerste terwijl haar eigen kinderen honger hadden. Zij kamde allereerst mijn haren en deed mij allerlei geurtjes van rozenolie op terwijl haar eigen kinderen er onverzorgd uitzagen. Zij was mijn moeder!

Ik deed haar mijn blouse aan als lijkgewaad zodat ze gekleed zou worden met kleding van Djannat. Opdat haar leven in het graf gemakkelijk en geriefelijk zou verlopen, ben ik naast haar gaan liggen. Gabrael werd door God naar mij gestuurd met de boodschap: "Deze vrouw komt in de Djannat". Hierna deed hij voor Fatima bint al Asad de volgende smeekbede: " Moge Allah de Verheve jou genadig zijn, jou vergeven en jou belonen. Oh

---

209 Bookhari, "Vuzu", 34; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 343; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 203; Waqidee, al-Maeghazee, I, 396; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 61.

210 Haakim, al-Moostadraeq, IV, 51.

Mijn moeder! Moge Allah de Verhevene barmhartig jegens jou zijn. Terwijl jezelf honger had,, voedde je mij. Terwijl jezelf geen kleding had, kleedde je mij. Terwijl jezelf niet te eten had gaf je mij te eten. Allah de Verhevene is degene die doet wederopstaan en die het leven neemt. Hij is altijd in leven, Hij sterft niet.Mijn Allah! Vergeef mijn moeder Fatima bint al Asad en wees genadig voor haar! Laat haar Uw tekenen zien. Verbreed haar graf. Oh Mijn Allah! U bent de meest Barmhartige! Omwille van mij, uw profeet, en omwille van de profeten die mij voorgegaan zijn, accepteer mijn smeekbede."

Na hen stierf een van de vrouwen van onze geliefde Profeet, gezegende Zainab bint al Khoezaimah toen ze nog dertig jaar was. Ook dit jaar werd gezegende Hoessain geboren, de tweede zoon van gezegende Ali en begenadigde Fatima.[211]

In dit jaar wilden de Mekkaanse ongelovigen, onder leiding van Aboe Soefian de verspreiding van de Islam tegengaan. Zij gingen dan ook met een leger van tweeduizend man naar Badr. De Effendi der werelden arriveerde met zijn leger van vijftienhonderd dappere soldaten eerder bij Badr dan de ongelovigen. De heidenen die merkten dat de moedjahidiin eerder dan hen bij Badr waren aangekomen, werden vervuld met angst. Zij konden slechts tot Maraddhakhran reiken. Zij durfden het niet aan om een confrontatie aan te gaan met de gelovige soldaten en keerden terug naar Mekka. Onze dierbare Profeet wachtte met zijn soldaten acht dagen op de ongelovigen bij Badr. Daarna keerden ze terug naar Medina.

2.8 De Slag bij Beni Moestaliq

In het vijfde jaar van de hidjra had de leider van de zonen van Moestaaliq, Khaaris bin Aboe Dooraar, veel mannen verzameld om tegen onze Profeet te strijden. Hij wilde hen bewapenen en Medina aanvallen. Toen dit bericht onze Profeet bereikte werd er terstond een eenheid van zevenhonderd man voorbereid om deze stam te bestrijden. Bij de put van Mooraaysi werd het hoofdkwartier opgezet en eerst werd deze stam tot de Islam uitgenodigd. Zij weigerden en begonnen de oorlog met het schieten van pijlen. De Ashaab al Qiraam volgde het bevel van de Gezant van Allah op, hij had gezegd: "Val met zijn allen tegelijk en plotseling aan". Zij doodden dan ook tien man van het vijandelijke leger. De leider van de stam was gevlucht en had zijn leven gered maar zijn dochter Barrah en 600 soldaten waren gevangen genomen. Nadat de oorlogsbuit was verdeeld kwam Barrah naar onze Profeet en zei: "Met mijn eigenaar aan wie ik ten deel viel heb ik afgesproken

211 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, VI, 392; Haeysaemee, *Maedjmaoo'z-Zaewaaid*, IV, 68.

dat ik mijn vrijheid krijg voor negen goudstukken. Wilt u mij helpen!". Onze geliefde Profeet toonde genade en gaf gehoor aan haar wens door haar te kopen. Daarna liet ze haar vrij. Met de verkondiging van de Islam door onze Profeet werd zij moslima. Onze dierbare Profeet die zeer verheugd was over haar toetreding tot de Islam beloonde haar door haar te vereren met een huwelijk met hem. De Ashaab al Qiraam die dit zag gebeuren, zeiden: "Wij schamen ons ervoor om de verwanten van de vrouw van onze geliefde Profeet, onze moeder, als dienstboden te houden". Zij lieten allen de gevangenen vrij. Dit huwelijk zorgde ervoor dat honderden gevangenen vrij werden gelaten. Onze geliefde Profeet veranderde de naam van zijn echtgenote van Barrah in Djoowairijja. Over onze moeder, de gezegende Djoowairijja, zei onze moeder gezegende Aisha, het volgende: "Ik heb geen betere vrouw dan Djoowairijja gezien en geen vrouw die nog meer baraqah bracht".[212]

De vijandige stammen in de omgeving duchtten het islamitische leger dat met zege terugkeerde naar Medina. Zij begrepen hoe gevaarlijk het was om de moslims aan te vallen.

---

212 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 294; Waqidee, al-Maeghazee, I, 413; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 74.

U bent de geneesheer voor de werelden, ik ben degene met de zwaar zieke hart,
Ben ermee naar u gekomen om genezing te vinden.
Op mijn rug een berg van zonden, mijn gezicht zo geel als stro,
Vol hoop ben ik, ik heb ze gebracht voor verval.
De leider van de geleerden, ik ben verliefd op u, ik adoreer u,
Dag en nacht ween ik vanwege mijn verlangen naar U.
Uw grote genade is het levenswater, ik ben dorstig;
Zonder een druppel ervan sterf ik, kom ik om.
Het verstand heeft de grootste moeite om hem te prijzen
Moge God behoeden, is het mogelijk als het slechts zo weinig begrijpt
Hem proberen te loven met het aangeborene, dat is vergeefse moeite
Hem beschrijven in woorden, dat komt nog ingewikkelder over.
Hij is vergevingsgezind, tolerant en ook zeer gul.
Parels komen uit water, rijkdom uit steen en rozen uit doornen.
Als de Zon licht verspreidt, dan is dat van Zijn licht,
De druppel zweet op de roos komt van Zijn rozengezicht.
Hem loven is hoger dan dit maar,
Als ik dat doe dan ontkennen de tegenstanders.
Het is mogelijk om een wereld in een cel te stoppen
Maar hem met woorden beschrijven valt zwaarder dan dat.

MAULANA KHALID AL BAGHDAADI

3.0 De Slag bij Handaq

Het was het vijfde jaar van de Hidjra. De Joodse stam, zonen van Nadir die de bron van verdeeldheid en tweespalt waren, die verbannen was uit Medina, was in groepen verdeeld. Een deel was naar Jeruzalem, een deel naar Khaibar gegaan. De vijandigheid die ze hadden tegen de Islam en tegen onze Profeet had hen nog steeds in zijn macht. Hun leider Hoeyay ging met twintig vooraanstaande mensen van zijn stam naar Mekka. Hij had

daar een ontmoeting met Aboe Soefian. Ze spraken over het ombrengen van onze geliefde Profeet. "Tot we deze klus hebben geklaard blijven we bij jullie!" zeiden ze. Aboe Soefian zei: "De vijanden van onze vijanden zijn bij ons welkom. Maar om jullie te kunnen vertrouwen moeten jullie onze afgodsbeelden diene. Pas daarna kunnen we ervan overtuigd zijn dat jullie oprecht zijn en kunnen we jullie vertrouwen". De verachtelijke joden die om hun doel te bereiken zelfs bereid waren om hun religie op te geven, knielden onmiddellijk neer voor de afgodsbeelden... Van ongelovigen met boek veranderden ze in ongelovigen zonder boek. Ze zwoeren met zijn allen om onze dierbare Profeet te doden en de religie Islam te vernietigen.

De ongelovige heidenen begonnen gelijk met voorbereidingen voor een oorlog. Ze stuurden ook mensen naar de stammen in de buurt. De Joden deden ook hun best om verschillende stammen te overtuigen. Ze bewapenden sommige stammen door ze geld en dadels te beloven. De ongelovigen waren er in geslaagd om uit de buurt van Mekka een leger van vierduizend man op de been te brengen. Aboe Soefian bevestigde de banier bij Dar al Nadjwa en gaf deze aan Othman bin Aboe Talha. In het leger waren er honderd paarden, voldoende wapens en 1500 kamelen.

Toen het leger van ongelovigen met vierduizend man bij Maarazzakhran aankwam, werd het aangevuld tot tienduizend man door de mankrachten van de volgende stammen: zonen van Soeleiman, zonen van Faazarah, Gatavanen, zonen van Moorrah, zonen van Asaad en vele andere stammen. Deze stammen hadden zesduizend man op de been en sloten zich aan bij het leger uit Mekka. Deze aantallen waren voor die tijd zeer grote aantallen.

Het Khoozaa volk dat van den beginne met onze geliefde Profeet goede banden onderhield, stuurde onmiddellijk bericht naar Medina. De cavalier, die de afstand van tien dagen in vier dagen had afgelegd, vertelde zeer gedetailleer over de situatie van het leger aan de Gezant van Allah.

De geliefde Profeet, die zijn zaken altijd deed in overleg met de Ashaab al Qiraam, verzamelde terstond zijn volgelingen en discussieerde met hen over de situatie. Er werd gesproken over de oorlog, de locatie, de manier. Elke volgeling sprak zijn mening hierover uit. Salman al Parsi die ook bij deze vergadering was, vroeg om toestemming en zei: "Oh Uitverkorene van Allah! Wij kennen een stijl van oorlog voeren. Indien wij vreesden voor een aanval van de vijand groeven wij greppels (handaq) om ons heen ter verdediging". Deze stijl van oorlog voeren sprak onze Profeet en de rest van de ashaab zeer aan. Men besloot om op deze wijze de strijd aan te gaan.[213]

---

213 Ibn Hishaam, as-Seerah,I, 220; Waqidee, al-Maeghazee,I,441; Ibn Saa'd, at-Tabakaat, II, 65-74.

Onze dierbare Profeet bepaalde dan ook onmiddellijk met nog een aantal volgelingen de plek van de greppels die gegraven zouden moeten worden. Het zuiden van Medina bestond uit tuinen en was dichtbebost met bomen. De risico dat de ongelovigen hiervandaan een aanval zouden openen, was zeer klein. Bovendien de verdediging van deze kant zou mogelijk zijn met een kleine groep. In het oosten bevonden zich de Joden van Bani Qoeraiza waarmee een overenkomst was gesloten. Hierdoor zouden de ongelovigen alleen van het westen en het noorden, vanuit de open plekken kunnen aanvallen. Aan deze zijden werden de plekken vastgesteld waar de greppels gegraven zouden worden. Aan elke volgeling viel een stuk van ongeveer drie meter ten deel. Iedereen zou zijn deel graven ter grootte van de lengte van twee mannen (3,5 meter) en de greppel zou dan net zo groot zijn dat een paard die aan komt galopperen er niet overheen kon springen. Er was weinig tijd over. De vijand had Mekka verlaten en was nu richting Medina aan het lopen. De greppels moesten in zeer korte tijd worden gegraven.

Onze Geliefde Profeet begon zelf als eerste persoonlijk na het zeggen van het woord "Bismilláhirrahmánirrahim" en sloeg de eerste bijlslag. Iedereen was hard aan het werk om zo snel mogelijk de greppel af te hebben. Zelfs de kinderen deden hieraan mee. Voor onze dierbare Profeet werd er op de heuvel van Zoobabah een tent klaargezet. De aarde die uit de greppels kwam werd in draagbakken gedaan en rondom deze heuvel angelegd. Degenen die geen draagbak konden vinden deden dat met hun kleding. Ook onze Profeet werkte gewoon mee. De Ashaab die hiervan getuige was, raakte enthousiast maar ze zeiden: " Mogen we onze levens voor U opofferen, oh Gezant van Allah. Wij werken, dat is voldoende. Werkt u alstublieft niet mee, rust u uit". Ondanks deze oproepen antwoordde de Gezant van Allah: "Ik wil ook al werkende deelgenoot zijn van de sawaab die jullie verdiend hebben".

In die dagen was het zeer koud. Bovendien was er dat jaar een droogte waardoor er een grote schaarste heerste. Het was ook zeer moeilijk om iets te eten te vinden. Ook de Effendi der Werelden en alle gezegende volgelingen hadden een enorme honger. Om zichzelf goed te voelen bonden ze van de honger een steen aan hun buik om zo de maag geen gevoel van honger te geven.

De Profeet die als genade naar de werelden was gezonden dacht niet aan zijn eigen honger, hij werd treurig om het feit dat zijn volgelingen in deze kou en uitgehongerd moesten werken; bovendien was hij treurig om de zaken die zijn volgelingen te verdruren kregen, hij had medelijden met hen en deed een smeekbede; "Oh Mijn Allah! Er is geen leven buiten het leven in het hiernamaals dat gewenst kan worden. Oh Mijn Heer! Wees

genadig voor de Ansaar en de Moehadjiriin!". Zij op hun beurt antwoordden hun geliefde Profeet met de volgende woorden: "Tot het einde van onze levens hebben wij ons verbonden aan de Gezant van Allah om op de weg van Allah de Verhevene, de religie van de Islam, te verspreiden."

Deze wederzijdse liefde verdreef gevoelens als honger, dorst en andere zware beproevingen met wortel en al.

Het graven van de greppels begon elke dag vroeg en duurde tot in de avond. Op een dag, tijdens het graven, verwondde Ali bin Haakam zich aan zijn been. Ze zetten hem op een paard en brachten hem naar de Gezant van Allah. De Effendi der werelden zei: "Bismillaahirrahmaanirraahiim" en masseerde zijn been. Als een wonder van onze geliefde Profeet stopte het bloeden van zijn been en hij had geen pijn meer.

Het graven van de greppel ging verder. Op een gegeven moment stuitten ze op een harde object. Het graven was onmogelijk. Ze kwamen naar de gezegende Profeet en brachten hem op de hoogte van de situatie. Hij kwam en daalde in de greppel. Hij vroeg om een bak met water. Na een slok te hebben genomen leegde hij dit weer in de bak. Daarna strooide hij dit water op het harde object. Hij nam een bijl en met een slag verbrijzelde hij het harde object die uiteenviel als zand. Nu kon men doorgaan met het graven. Toen tijdens deze slag de gezegende buik van onze geliefde Profeet zichtbaar werd, zagen de aanwezigen dat de geliefde van Allah een steen op zijn maag had vastgemaakt om zijn honger niet te voelen. Djaabir bin Abdoellaah die de Gezant van Allah in deze situatie zag, ging naar hem en zei: "Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen Oh Geliefde van Allah! Als u het goedvindt, ga ik even naar huis en kom ik zo terug". Wat er gebeurde nadat hij toestemming kreeg van de Profeet, vertelde gezegende Djaabir als volgt:

"Toen ik toestemming kreeg kwam ik thuis en zei tegen mijn vrouw: "Ik heb zojuist gezien hoe zwaar de Gezant van Allah lijdt aan honger en dit ontroerde mij zeer. Hebben we thuis iets te eten?". Zij antwoordde: "We hebben niets anders behalve deze geit en een paar handenvol gerst." Ik slachtte gelijk de geit en mijn vrouw maalde de meel tot gerst in de handmolen. Daarna kneedde zij dit tot deeg. Het vlees werd geplaatst in een pot van aarde en zo in de oven geplaatst. Hierna ging hij naar de Gezant van Allah en zei: "Oh Gezant van Allah! Ik heb een zeer kleine gerecht klaargemaakt. Komt u met een aantal mensen naar ons om te eten!".

De Gezant van Allah zei:"Hoe groot is het gerecht?". Ik vertelde het. Hierop zei hij: "Dat is groot genoeg en een goed gerecht. Zeg tegen je vrouw dat ze noch het vlees noch het brood uit de oven moet halen voor ik kom". Daarna keerde hij zich naar de moedjaahidiin en zei: "Oh volk van handaq! Sta op! We gaan naar het gerecht dat Djaabir

klaargemaakt heeft!". Na dit bevel verzamelde de Ashaab al Qiraam zich en ze liepen achter onze Geliefde Profeet. Ik ben toen gelijk teruggekeerd naar huis om mijn vrouw in te lichten en zei: " Wat gaan we nu doen?" Zij vroeg mij: "Heeft de Gezant van Allah niet gevraagd hoe groot het gerecht was?". Ik antwoordde: "Hij vroeg dat wel en ik heb het hem verteld". Mijn vrouw vroeg: "Heb jij de ashaab al qiraam uitgenodigd of heeft de Gezant van Allah dat gedaan?" . "Dat deed de Gezant van Allah" antwoordde ik. Toen mijn vrouw dit hoorde zei ze: "De Rasoel van Allah weet het beter" en troostte mij.

Even later verscheen het verlichte gezicht van onze Profeet voor onze deur. Tegen de grote menigte van volgelingen zei hij: "Ga naar binnen zonder elkaar te verdringen"...Mijn broeders, de overtuigde volgelingen, gingen in groepen van tien zitten. De geliefde Profeet deed een smeekbede voor baraqah van het brood en het vlees. Daarna haalde hij het vlees met een spatel uit de pot, zonder de pot uit de oven te halen, en legde het vlees op de broden die hij dan onder de volgelingen verdeelde. Dit bleef hij doen totdat alle aanwezigen genoeg hadden. Ik zweer dat het vlees en het brood gelijk bleven hoewel er meer dan duizend mensen hadden gegeten. Toen wij ook hadden gegeten deelden we de rest uit aan de buren."[214]

Salman al Parsi was zeer goed in het graven van greppels. Hij deed het werk van tien man. Hij stuitte ook op een zeer harde en een grote witte rots. Hij deed zijn best om deze rots te breken. werkte in zijn eentje voor tien personen. Maar zijn pogingen waren tevergeefs. Bovendien waren zijn voorhamers, zijn schop en zijn bijl gebroken. Gezegende Salman ging naar onze geliefde Profeet en zei: "Moge ik mijn moeder, mijn vader en mijn leven voor u opofferen, oh Gezant van Allah! Toen we de greppel aan het graven waren stuitten we op een zeer harde rots. Hoewel al onze ijzeren gereedschappen gebroken zijn, kregen we de rots niet eens in beweging krijgen". De Geliefde Profeet van Allah, sallallaahoe aleyhi wa salaam, liep met hem mee naar de rots. Toen hij daar kwam vroeg hij om een breekhamer. De aanwezige volgelingen wachtten nieuwsgierig het resultaat af.

De Sultan van de Profeten daalde in de greppel en hij zei: "Bismillahirrahmaanir-raahim", waarna hij de breekhamer ophief en zo een klap gaf op de rots dat door deze slag er een bliksem ontstond die Medina verlichtte en er een stuk van de rots afbrak. De Gezant van Allah riep: "Allahoe akbar!". De Ashaab die dit hoorde begon ook de takbir uit te roepen. Daarna sloeg hij voor een tweede keer op de rots. Weer ontstond er een bliksemflits die de hele buurt verlichtte!...Weer stukken die afvielen van de rots...Onze Geliefde Profeet riep weer: "Allahoe akbar!". De Ashaab volgde zijn voorbeeld. Toen de hamer voor een derde keer de hamer neerkwam op de rots ontstond er weer een flits die

214 Bookhari, “Maeghaazee”, 27; Darimee, “Mooqaddimah”, 7; Ibn Abee Shaybah, al-Moosannaf, VII, 425.

de hele buurt verlichtte waarna de rots in diggelen uiteen viel. De Effendi der werelden riep weer: "Allahoe Akbar!". De roemvolle Ashaab herhaalde de takbir.

Gezegende Salman al Parsi reikte zijn hand uit. Hij hielp de geliefe Profeet weer uit de greppel. Salman al Parsi zei: "Moge ik mijn moeder, vader en mijn leven voor u opofferen oh Gezant van Allah! Ik heb vandaag iets gezien dat ik nog nooit eerder in mijn leven heb gezien. Wat is de reden hierachter?". De dierbare Profeet, de Effendi der werelden antwoordde: "Hebben jullie hetgeen dat Salman gezien heeft ook gezien?". Zij antwoordden in koor: "Ja, oh Boodschapper van Allah! We zagen dat er een enorme bliksemflits ontstond telkens wanneer u met de moker op de rots sloeg. Toen u de takbir riep hebben wij met u meegedaan". De Grote Profeet zei toen: "Bij de eerste flits werden de villa's van Kisra (in Al Madain) voor mij zichtbaar. Gabrael (aleyhissalaam) kwam toen naar me en zei: "Je onderdanen zullen in die gebieden heersen". Bij de tweede slag werden de mooie kastelen van de Romeinen zichtbaar (in Jeruzalem) zichtbaar. Gabrael (aleyhissalaam) kwam en zei, jou volgelingen zullen daar ook overheersen". Bij de derde slag werden de sloten van Sana'a (Jemen) zichtbaar. Gabrael (aleyhissalaam) kwam voor de derde keer en zei: "Ook in die region zullen jou volgelingen heersen".

Daarna beschreef de Sultan der werelden de kasteel van Kisra in al Mada'in. Salman al Parsi die daar vandaan afkomstig was zei: "Moge ik mijn leven voor u opofferen oh Gezant van Allah!Ik zweer bij Allah die u als de ware Profeet heeft gezonden en een ware Boek aan u heeft geopenbaard dat de kastelen precies zijn zoals u ze beschrijft. Ik getuig dat U de Profeet en Gezant bent van Allah." Onze Profeet antwoordde: "Oh Salman! Jeruzalem zal zeker worden veroverd. Heraclius zal vluchten naar het uiterste oord van zijn land. Jullie zullen in jeruzalem overheersen. Jullie zullen geen tegenstand ondervinden. Jemen zal zeker worden veroverd. Deze "Oord van de Ongelovigen" zal ook worden veroverd en Kisra zal sterven. Allah de Verhevene zal deze overwinningen na mij aan jullie geven". [215]

Salman al Parsi, de gezegende berichtte: "Ik heb gezien dat alle heugelijke berichten van de Gezant van Allah een voor een uitgekomen zijn".

De vijand was nu wel genaderd. De greppels werden met grote vaart gegraven en ze waren bijna klaar. De Moedjahidiin vroegen alleen in een noodgeval om het werk te stoppen, nadat ze klaar waren hervatten ze het werk opnieuw.

De schijnheiligen deden niet hun best, ze kwamen wanneer het hen uitkwam en gingen wanneer ze dat wilden zonder toestemming te vragen. Bovendien schertsten zij

---

215 Waqidee, al-Maeghazee, I, 450.

met de werkwijze van de volgelingen en de berichten die de Profeet had gegeven deden ze af met de volgende opmerking: "Wij graven greppels uit angst voor de vijand. Hij, daarentegen spreekt over de heerschappij van Jemen, Romeinse Rijk en Perzie. Wij verbazen over jullie situatie!..." .

Hierop werd er een vers geopenbaard over de moedjahidiin waarin over hen in betekenis wordt gezegd: "De ware overtuigde gelovigen zijn alleen diegenen die, (alleen omwille van God) in Allah de Verhevene en Zijn Gezant geloven en die als ze in groepszaken (bijvoorbeeld in verband met jihad, maatregelen voor een jihad, bijeenkomsten voor het Vrijdaggebed en de gebedsdiensten tijdens feestdagen), onder Zijn (de Gezant van Allah) hoede zijn, zonder Zijn toestemming, niet weggaan. In dit geval (Oh Mijn Geliefde!) Degenen die van jouw toestemming vragen, zijn degenen die in Allah de Verhevene en de Gezant van Allah geloven. Als deze overtuigde gelovigen toestemming aan jou vragen voor hun eigen werkzaamheden, geef dan vrij aan degenen die je vrij wilt geven, vraag voor hen vergeving aan Allah de Verhevene. Ongetwijfeld is Allah de Verhevene, de meest Barmhartige, vergevingsgezinde en de meest genadevolle." (Soerat al Noer: 62).[216]

In de vers over de schijnheiligen zegt Allah in betekenis het volgende: "De oproep van de Gezant van Allah de Verhevene moeten jullie niet vergelijken met de onderlinge uitnodigingen die jullie elkaar doen (waar jullie soms wel en soms geen gehoor aan geven). (Haast je om gehoor te geven aan zijn oproep en verlaat hem niet zonder toestemming)! Degenen onder jullie die zich verschuilend achter de ander, weglopen, Allah is zeker op de hoogte van alles. Zij moeten ervoor waken dat ze op de aarde fitna en in het hiernamaals een pijnlijke bestraffing tegemoet treden! Let op! Alles dat zich in de hemelen en aarde bevindt, alles behoort toe aan Allah de Verhevene. Hij weet van jullie allen welke geloof jullie aanhangen (overtuigdge gelovigen of schijnheiligen) en ook kent hij van hen (schijnheiligen en ongelovigen) de dag des oordeels waarop ze tot hem zullen terugkeren. Allah de Verhevene zal hen berichten over hetgeen ze op de aarde hebben gedaan. Allah de Verhevene is Alwetend." (Soerat al Noer: 63, 64).[217]

Zes dagen waren verstreken nadat men begonnen was met het graven van greppels. Iedereen had zijn taak goed volbracht. Er was slechts een plek niet breed en diep genoeg gegraven omdat er geen tijd meer was. Onze Geliefde Profeet sprak hierover zijn zorgen uit: "Buiten deze plek kunnen de ongelovigen nergens anders langs" zei hij. Hier werden wachters geplaatst.

---

216 an-Noor 24/62.

217 an-Noor 24/63-64.

Toen het leger van de ongelovigen Medina genaderd was, zei Hoeyay, de leider van de Joodse stam, de zonen van Nadir, tegen de commandant van het leger van de Qoeraishieten: "De Joodse Qoraiza stam in Medina heeft met de moslims een overeenkomst gesloten maar ik kan hun leider, Kaa'b bin Asaad wel ompraten en zorgen dat ze zich achter ons scharen. De commandant antwoordde: "Oh Hoeyay! Ga onmiddellijk naar Kaa’b bin Asad. Laat hen de overeenkomst met de moslims vernietigen en ons helpen". Een van de artikelen van deze overeenkomst was, "Indien een vijandelijk leger Medina aanvalt, samen met de Moslims tegen de vijand vechten" .

De Jood Hoeyay ging dan ook meteen naar het huis van Kaa’b, de leider van de Joodse stam Bani Qoraiza. Hij klopte aan, stelde zichzelf voor en zei: "Oh Kaa’b! Ik heb het hele leger van de Qoeraish, de stammen Qinaanah, Ghatafaan en nog vele andere stammen verzameld en met een leger van tienduizend man gevormd. Er is geen redden meer aan Mohammed en zijn volgelingen. We hebben samen met de Qoeraishiten gezworen dat we hiervandaan niet vertrekken voordat we hen totaal vernietigd hebben.!...". Kaa'b zei: "Indien Mohammed en zijn volgelingen niet gedood kunnen worden, de Qoeraishiten en de Ghatafanen terugkeren naar hun land, blijven wij hier alleen achter. Ze zullen dan ons allen doden vrees ik!...". Hoeyay antwoordde: "Om deze vrees weg te nemen kun je van de Qoeraishiten en de Ghatafanen zeventig mensen als borg vragen. Zolang deze mensen bij jou zijn kunnen zij hier niet weg. Indien ze verliezen en vertrekken zal ik jullie niet alleen laten. Het kwaad dat jullie treft zal mij ook treffen". Op deze wijze lukte het Hoeyay om Kaa’b en daarna de andere joden te misleiden. Zij verscheurden de overeenkomst die ze met de moslims hadden gesloten. Op deze wijze werd deze eenzijdig verbroken.

Hoeyay keerde terug naar het leger van de afgodendienaars en vertelde over de ontstane situatie. Hij liet weten dat de Banu Quraiza de moslims van achteren zou aanvallen.

De zevende dag kwamen de afgodendienaars met een leger van tienduizend man aan bij Medina en vestigden hun kwartier aan de west en noordzijde van Medina. Deze waren aan de zijde waar de greppels waren gegraven. Het idee van de ongelovigen was om met dit grote leger Medina plat te branden, onze Profeet en zijn volgelingen uit te roeien en de Islam te vernietigen. Dit leger was in eerste opzicht een zeer groot leger waar niemand tegen opgewassen was.

Toen de afgodendienaars de greppels zagen waaraan ze niet hadden gedacht wisten ze niet wat ze moesten doen. Ze werden depressief. De greppels waren zo breed dat het niet mogelijk was om er met een paard overheen te springen. Iemand die erin zou vallen kon er ook zeer moeilijk uit komen, laat staan iemand in een harnas.

Onze geliefde Profeet die te horen kreeg dat de ongelovigen waren gekomen, verzamelde terstond zijn volgelingen die al zes dagen hadden gewerkt en uitgeput waren. Hij vestigde zijn kwartier aan de andere kant van de greppels, langs de bergranden van de berg Sael. Achter hand bevonden zich de berg Sael en Medina en voor hen de greppels en de vijand... Weer was Oemm al Maktoom in Medina als afgevaardigde van onze Profeet achtergelaten. De kinderen en vrouwen werden in forten geplaatst. Het leger van de moslims telde drieduizend man en er waren dertig cavaleristen. De baniers waren Zayd bin Kharithah en Saa'd bin Oobadah.[218] De lederen tent van onze Gezant van Allah Resulullah werd aan de rand van de berg Sael opgezet.

De gezegende volgelingen die weer grote heldhaftigheden zouden laten zien, begonnen aandachtig de bewegingen van de vijand te volgen. Gezegende Omar kwam toen bij de Gezant van Allah, hij zei: "Oh Boodschapper van Allah! Ik heb gehoord dat de Joden van Qoraiza onze onderlinge overeenkomst hebben verbroken en dat ze nu in voorbereiding zijn voor een oorlog tegen ons!". De Effendi der werelden reageerde op dit bericht dat niet voorzien was met de volgende woorden: "Hasboonallaahoe wa ni'mal waqiil, Allah de Verhevene is voldoende voor ons. Wat een mooie gemachtigde is Hij". Hij was hierdoor zeer ontdaan. Het leger van de moslims was nu tussen twee vuren. In het noorden en westen het leger van de ongelovigen, in het zuiden en oosten de Joden.

Onze geliefde Profeet stuurde Zoebair bin Awwaam naar het kasteel van de Joden van Qoraiza. Gezegende Zoebair deed zijn werk. Toen hij terug kwam vertelde hij wat hij gezien had: "Oh Gezant van Allah! Ik heb gezien toen ze allerelei oorlogstrainingen, reparatiewerkzaamheden en schietoefeningen deden. Ook waren ze hun dieren aan het verzamelen.". Hierop stuurde de Geliefde van Allah Saa'd bin Moo'az, Saa'd bin Oobaadah, Hawwaat bin Djoebair, Amr bin Awf, Abdoollah bin Rawaha, naar de Joden van Qoeraiza om de overeenkomst met hen te vernieuwen.[219]

Deze vijf volgelingen van de Profeet gingen naar de fort van de Joden van Qoeraiza en vroegen hen om naar ze te luisteren. Maar het hielp niet. Bovendien begonnen ze met het uiten van beledigingen.. Als een laatste woord zeiden ze: "Jullie hebben onze broeders, de Joden van Nadir uit hun land verdreven en met deze handeling ons kwetsbaar gemaakt. Wie is Mohammed ! Met hem hebben wij geen belofte of een overeenkomst. We hebben gezworen om met zijn allen tegelijkertijd jullie profeet aan te vallen en hem te doden. Natuurlijk zullen wij onze broeders steunen en hen helpen!..."

---

218 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 67.

219 Waqidee, al-Maeghazee, I, 460.

Saa'd bin Moeu'az en zijn vrienden kwamen terug bij de Rasoel van Allah en zonder dat iedereen het zou doorhebben vertelden ze met weinig woorden over de situatie. Onze Geliefde Profeet zei: "Hou dit geheim. Maak het pas achteraf bekend. Oorlogvoering bestaat namelijk uit het treffen van voorzorgsmaatregelen en misleiding".[220]

De roemvolle ashaab al qiraam wachtte op deze zijde van de greppels op onze Profeet, ze vroegen zich af hoe ze te werk zouden gaan. Even later voegde de sultan van de werelden zich bij zijn volgelingen en hij begon met uitingen van takbir: "Allahoeu akbar! Allahoeu akbar!". De volgelingen begonnen met zijn allen tegelijk de takbir te herhalen, de grootte van de Schepper van alle werelden werd zelfs nu niet vergeten en kenbaar gemaakt. De harten van de vijand die zich als zand had uitgespreid aan de overkant vulden zich met angst toen ze dit hoorden. Toen de afgodendienaars de takbir hoorden zeiden ze: "Mohammed en zijn volgelingen hebben zeker goed nieuws ontvangen".

Onze meest dierbare Profeet zei tegen zijn volgelingen: "Oh Moslims die zich vandaag hebben verzameld! Wees blij met de zege van Allah en Zijn hulp!". Hij gaf zo het heugelijke bericht dat ze zouden overwinnen. De eervolle volgelingen hadden tot nu vele strijdtochten, veldslagen en verkenningstochten meegemaakt, ze hadden deelgenomen aan de slagen bij Badr en Oohood. Ze hadden de vijand, die altijd veel groter was in aantal en beter bewapend en uitgerust was, met Gods wil en als resultaat van de smeekbeden van de Gezant van Allah, telkens weer verslagen.. Met de "Meest geliefde" onder de schepselen aan hun hoofd was er niets dat ze niet voor elkaar konden krijgen of geen enkele ontbering die ze niet konden doorstaan. Het was koud, er wasa een enorme schaarste en er was grote honger… Velen hadden op hun buik een steen vastgezet, zelfs onze Profeet. De vijand aan de overkant was in overvloed!...Maar voor de gewaarderde volgelingen had de kwantiteit geen waarde en de ontberingen namen ze voor lief. Allah de Verhevene was de beste gemachtigde...Zij hadden zich aan Hem overgegeven, zij zochten steun bij Hem.

De vooraanstaande leiders van Qoeraish en de leider van de andere volkeren die met hen mee waren gekomen, zochten naar een opening voordat ze het bevel tot aanval wilden geven.

Ze onderzochten de greppels van de ene kant naar de andere zijde. Uiteindelijk vonden ze doorgang, de plek die door haast niet afgemaakt was. Zij besloten dat de aanval het beste hiervandaan ingezet kon worden. De soldaten volgden hun commandanten en ze verwonderden zich over de greppels. "Wij zweren dat dit geen methode is die de

---

[220] Bookhaari, "Djihaad", 157; Aboo Dawood, "Djihaad", 101; Tirmidhi, "Djihaad", 5; İbn Maadjah, "Djihaad", 28; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 126.

Arabieren gebruiken. Het is zeker het idee van die man uit Pars!" zeiden ze.

Toen de Qoeraishi commandanten de soldaten verzamelden en vroegen wie van de smalle doorgang bij de greppels naar de overkant wilde springen, traden vijf cavaleristen naar voren. Zij zouden naar de overkant gaan en daar tegen vijf moslims een zwaardgevecht uitvoeren. De roemvolle ashaab en de soldaten van het vijandelijke leger keken in afwachting naar deze vijf cavaleristen. Deze trokken zich terug om vaart te maken. Daarna maakten ze snelheid met hun paarden in de richting van de doorgang bij de greppels. De vijf paarden van goede sort, die in vol gallop renden, slaagden erin om met een sprong de overkant te halen. Veel cavaleristen probeerden hetzelfde maar het lukte hen niet en ze bleven aan de andere kant van de greppels. Een van de mensen die erin waren geslaagd de overkant te halen, was Amr bin Abd. Hij was een zeer sterke person en had een indrukwekkende verschijning met zijn harnas die hij van top tot teen aanhad. Deze man die in eerste oogopslag angst inboezemde, schreeuwde naar de moslims: "Als er iemand is die met mij durft te vechten, treedt naar voren?..." .

Gezegende Ali kwam naar onze geliefde Profeet en zei tegen hem: "Moge ik mijn leven voor u opofferen oh Rasoel van Allah! Laat mij tegen hem vechten". Hij had niet eens een harnas aan. De Ashaab keek met trots naar hem. De gezegende Profeeet deed zijn eigen harnas uit, gaf dit aan Ali, hij deed hem zijn eigen zwaard om. Hij deed zijn eigen hoofdtooi af en deed deze persoonlijk om het hoofd van Ali. Daarna deed hij de volgende smeekbede: "Mijn Allah! Bij Badr werd Oebayda, de zoon van mijn oom, shaheed, bij Oohood werd mijn oom Hazma shaheed. Bij mij is alleen mijn broeder en de zoon van mijn oom Ali achtergebleven..Bescherm hem. Geef hem Uw hulp. Laat mij niet alleen achter!". De gezegende volgelingen riepen in koor: "Aamiin!".

Gods leeuw die tussen de smeekbeden en takbir uitingen naar voren liep, ging recht voor Amr bin Abid staan die op zijn paard als een schim overkwam. Amr die geheel in het harnas zat, behalve zijn ogen, herkende Ali niet. Hij vroeg daarom wie hij was. Ali antwoordde: "Ik ben Ali bin Aboe Taleb". Amr antwoordde: "Oh zoon van mijn broeder! Jou vader is mijn vriend. Ik zou daarom jou bloed niet willen vergieten. Is er niet iemand van jou ooms die tegen mij wil vechten?" Hij had zogenaamd medelijden met Ali. Ali de gezegende antwoordde daarop met de volgende uitdagende woorden: "Oh Amr! Bij Allah, ik zou jou bloed niet graag vergieten. Is het niet zo dat we beiden in gelijke positie moeten zijn? Hoort dit niet bij de eer van heldhaftigheid? Jij bent te paard en ik ben te voet, dat kan toch niet!...".

Amr steeg onmiddellijk van zijn paard af toen hij dit hoorde. Met zijn zwaard sloeg hij de benen van zijn paard kapot en draaide zich in agressie naar Ali. Op het moment dat hij een aanval wilde inzetten, zei Gods leeuw tegen hem: "Oh Amr! Ik heb gehoord dat jij

hebt gezworden om van de twee wensen van iemand die jij tegenkomt bij de Qoeraishiten er altijd eentje zal uitvoeren. Klopt dit?". Toen Amr hierop bevestigend antwoordde, zei Ali: "Dan is mijn eerste wens dat je moslim wordt door in Allah de Verhevene en in Zijn Gezant te geloven!" Amr werd hier boos om en zei: "Laat dat! Dat heb ik niet nodig!". Gezegende Ali zei toen: "mijn tweede wens is dat je de slag verlaat en naar Mekka terugkeert, want als de Gezant van Allah de vijand overwint dan heb jij hem op die wijze geholpen!..."i. Amr antwoordde:; "Laat dat ook voorbijgaan! Ik heb gezworen dat ik geen geur op zal doen voor ik wraak heb genomen. Als je een ander wens hebt, vertel het maar!". Toen zei gezegende Ali: "Oh vijand van Allah de Verhevene! Nu rest er niets anders dan te vechten met jou!".

Amr lachte om deze woorden en zei: "Wonderbaarlijk! Ik had niet kunnen bedenken dat in het land van de Arabieren er iemand zou zijn die tegen mij durft te vechten! Oh zoon van mijn broeder! Ik zweer dat ik je niet wil doden. Je vader was namelijk mijn vriend. Ik had graag iemand gewild van de Qoeraishiten, zoals Aboe Bakr en Omar". Gezegende Ali reageerde en zei: "Ook als dat zo is, ik ben hier naar voren gekomen om jou te doden". Amr werd hier zeer boos om en zeer snelde hief hij zijn zwaard dat hij met dezelfde snelheid op Ali liet vallen maar Ali die zo een beweging verwachtte, sprong opzij en weerde de slag met zijn schild. Amr had echter vele schilden verpletterd. De sterkste schilden waren zelfs niet opgewassen tegen zijn kracht. Ook nu gebeurde dit dan ook. De schild van gezegende Ali viel uiteen in stukken. Bovendien verwonnde het zwaardslag zeer lichtjes het hoofd van Ali die het schampte. De beurt was nu aan gezegende Ali, hij riep: "Oh Allah!" en sloeg met Zoelfiqar in de hals van Amr. Bij deze slag begonnen de moslims te roepen: "Allahoe akbar! Allahoe akbar!" waarbij deze oproepen overal nagalmden. In het leger van de afgodendienaars was er verdriet. Ja, de smeekbeden van de sultan van gezanten en profeten, was verhoord. De reus Amr lag op de grond. De vrienden van Amr die veel vertrouwen in hem hadden, vielen onmiddellijk Ali aan. De ashaab snelde natuurlijk te hulp. Zoebair bin Awwaam verwondde Naufal bin Abdoollah en gooide hem met paard en al in een greppel. Gezegende Ali daalde in de greppel om daar Naufal te doden. De andere afgodendienaars vluchtten weg. De hoofdcommandant van de afgodendienaars werd al vanaf het begin van de oorlog wanhopig.

De loop van de oorlog was nu duidelijk geworden. De greppels maakten het onmogelijk om persoonlijk te vechten. Met pijlschoten probeerden ze bij elkaar schade aan te richten. Dit bracht geen verandering in de situatie. De ongelovigen begrepen dat ze op deze wijze nooit een overwinning konden behalen. Ze dachten dat het beter zou zijn om van alle kanten van de greppels aan te vallen. Het leger van tien duizend man probeerde aan de andere kant van de greppels te komen, het leger van de moslims dat uit

drieduizend man bestond probeerde hen met stenen en pijlen daarvan te weerhouden. Een uitzonderlijke gevecht was ontstaan. Dit gevecht duurde tot in de avond.

De geliefde Profeet liet een aantal mensen op verschillende plekken van de greppels de wacht houden. Hij hield zelf de wacht bij de smalle doorgang. Hij stuurde een patrouille van vijfhonderd man naar Medina en gaf hen opdracht om in de straten luid de takbir op te roepen. Op deze wijze zou een gevaar die mogelijk af zou kunnen komen van de Joden of de Qoeraishiten afgewend kunnen worden en de vrouwen en kinderen kunnen worden verdedigd.

De Joden van Qurayza stuurden Hooyay bin Akhtaab naar de afgodendienaars en vroegen om een eenheid van twee duizend man om ’s-Nachts aanvallen te kunnen uitvoeren. Ze zouden in de nacht vrouwen en kinderen die weerloos achter waren gebleven aanvallen. Maar de patrouille eenheid die tot in de ochtend rondreed en de takbir oproepen "Allahoe akbar!" deed, vulde hun harten met diepe angst. Ze trokken zich terug in hun forten en begonnen af te wachten. Bij tijd en wijle probeerden ze met kleine eenheden Medina binnen te vallen.

Op een nacht lukte het Gazzaal, een van de vooraanstaanden van de Qoraiza Joden, om samen met een eenheid van tien personen tot in de buurt van het huis van Safiyya, de tante van onze Profeet, te komen. In het huis bevonden zich vrouwen en kinderen. Ze hadden niet eens een enkel wapen om zichzelf te verdedigen. De Joden begonnen eerst pijlen te schieten op het huis en daarna probeerden ze naar binnen te dringen. Een van hen slaagde erin om in de binnenplaats te komen en onderzocht de mogelijkheden om in het huis te kunnen komen. Op dat moment ging de moedige tante van onze Profeet naar de deur beneden nadat ze de rest aanmande om stil te zijn. Zij deed een tulband op haar hoofd waardoor ze er uitzag als een man. Ze nam een stok in haar hand en deed een mes om haar middle. Stilletjes deed ze de deur open en naderde de Joodse man van achteren. Met de stok sloeg ze hem hard op het hoofd. Zonder tijd te verliezen doodde ze de Joodse man. Ze gooide dan het hoofd van de vermoorde Joodse man naar de andere Joden die buiten pijlen aan het schieten waren. De Joden die het hoofd van hun vriend aan hun voeten zagen vluchtten in grote angst alle kanten op. Bij het weggaan mompelden ze: "Ons werd verteld dat de moslims geen enkele man in hun huizen hadden achter gelaten, dat elke man naar de oorlog was.!..".[221]

De oorlog duurde de volgende ochtend in dezelfde felheid voort. De pijlen schoten door de lucht. De Effendi der werelden, sallallahoe aleyhi wa sallaam, zei tegen zijn roemvolle volgelingen: "Ik zweer bij Allah die mijn wezen in Zijn macht heeft, alle

221 Waqidee, al-Maeghazee, I, 463.

ontberingen die we te verduren krijgen, zullen op een dag verdwijnen en voorspoed zal over jullie heen komen." Hiermee gaf hij aan dat ze geduldig moesten zijn en dat de zege met de gelovigen zal zijn. De moedige volgelingen toonden nog meer inzet bij het horen van deze mooie woorden en ze vergaten de ontberingen zoals honger en schaarste. Ze hielden iedereen tegen en lieten niet eens een afgodendienaar voorbij de greppels komen. Een van de vooraanstanden onder de gelovigen, Saa'd bin Moe'az, vocht als een leeuw en liet vele heldendaden zien.

Tijdens de oorlog werd hij gewond aan zijn hand, door een pijl die geschoten werd door de afgodendienaar Hibbaan bin Qays bin Araka. De pijl raakte een slagader en hierdoor verloor hij zeer veel bloed. Gezegende Saa'd was gewond en begreep doordat de mensen in zijn omgeving het bloeden probeerden te stoppenm dat de situatie ernstig was, hij deed de volgende smeekbede: "Oh Mijn Heer! Indien de Qoeraishiten doorgaan met de oorlog, laat mij dan in leven. Buiten het voeren van oorlog tegen degenen die voor de Gezant van Allah het leven zuur maken en hem verloochenen, is er niets anders waar ik plezier aan beleef. Indien de oorlog tussen ons eindigt verhoog mijn niveau dan tot shaheed. Maar neem mijn leven niet voordat ik het lot van de Banu Qoeraiza heb gezien". Zijn smeekbede werd geaccepteerd en het bloeden stopte.

Het gezegende lichaam van onze Profeet werd door een harnas bedekt. Op zijn gezegende hoofd had hij een helm. Voor de tent stond hij rechtop en al gelang de oorlogssituatie gaf hij orders aan zijn volgelingen. De afgodendienaars vielen soms de zwakke plek met zijn allen aan. De volgelingen van de Gezant van Allah streden met liefde totdat ze erin slaagden de vijand terug te drijven. Deze enorme en nog nooit eerder vertoonde strijd was zeer gewelddadig. De veldslag die op die dag in de ochtend begon, duurde voort tot diep in de nacht. Als het weer tijd was om een gebed te verrichten, zeiden de gezegende volgelingen: "Oh Gezant van Allah! Wij hebben ons gebed nog niet kunnen verrichten", de effendi der werelden en sultan van het Universum antwoordde dan in grote droevenis: "Bij Allah, ook ik heb dat nog niet kunnen doen". Gedurende het laatste gebed dreven ze het leger van afgodendienaars, die hen van het gebed hadden weerhouden, op een zeer harde manier. De Qoeraishiten en de Ghatafanen die deze terugdrijving niet te boven konden komen, trokken zich terug in hun hoofdkwartier om de nacht door te brengen. De moedjahidiin liep dan richting de tent van onze geliefde profeet. De trots van het universum die als een erbarming voor de werelden is gezonden deed dan een smeekbede: "Zoals zij ons beziggehouden hebben tot in de nacht en ons hebben weerhouden van ons gebed, moge Allah de Verhevene hun buiken en graven vullen met vuur!". De gebedsdiensten die ze niet konden verrichten, het middaggebed, namiddaggebed en het avondgebed, werden eerst ingehaald (kaaza), waarna hij het late

gebed voorging.

De moeshriqoen (afgodendienaars) concludeerden na de aanvallen die ze deden om de Islam in zijn geheel te vernietigen, dat het niet mogelijk was om de moslims overdag te overwinnen. Volgens hen was de enige oplossing om met dezelfde intensiteit in de nacht aanvallen te organiseren. Ze konden de moslims alleen op deze wijze verslaan dachten ze. Dit besluit zetten ze onmiddellijk om in praktijk en begonnen samen met de Qoeraiza joden nachtelijke aanvallen uit te voeren. De ongelovigen hadden hun soldaten in groepen verdeeld, in groepen werd er wacht gehouden en aangevallen. Deze situatie continueerde voor dagen. Hoewel de Gezant van Allah en de volgelingen honger hadden en zonder slaap en eten zaten gingen ze gewoon door met de verdediging. Ze lieten geen enkele vijandelijke soldaat door. De verdediging die ze hier met hart en ziel uitvoerden was veel gevaarlijker, heftiger en zwaarder dan alle andere voorgaande veldslagen.

Ook bij de afgodendienaars, die al dagen aan het vechten waren, begonnen problemen te ontstaan door voedseltekorten. De paarden en kamelen, die niets te grazen hadden, begonnen te sterven. De commandant van de Qoeraishiten, stuurde hiervoor een eenheid onder leiding van Dirar bin Khattab naar de joden van Qoeraiza voor proviand. De joden die alles opofferden voor de afgodendienaars stonden onmiddellijk twintig kamelen af die volgeladen waren met tarwe, haver, dadels en stro voor de dieren. Toen Dirar in grote vreugde terugkeerde kwam hij onderweg in de buurt van Queba een groep volgelingen tegen. De moedige volgelingen vielen onmiddellijk aan. Na een bloedige strijd vluchtten de afgodendienaars. De ashbaab nam de volgeladen kamelen over en gaven ze af aan onze Profeet die daar zeer blij mee was en voor hen een smeekbede deed.[222]

De Sultan van het universum, sallallaahoe aleyhi wa sallaam, had het zeer te doen met zijn volgelingen die het zeer zwaar hadden tijdens deze oorlog die ongeveer een maand duurde. Hij toonde vele malen meer mededogen voor hen dan hun eigen vaders. Voor de prijzenswaardige volgelingen die bovenmenselijke inspanningen verrichtten, legde hij zijn gezegende voorhoofd op de grond en deed ten gunste van hen de volgende smeekbede: “Oh Allah! U bent degene die iedereen in moeilijkheden te hulp schiet! Oh Allah! U bent degene die de gebeden accepteert van degenen in nood en die wanhopig zijn! U ziet natuurlijk mijn situatie en de situatie van mijn volgelingen. Oh Mijn Heer! Geef de afgodendienaars een grote nederlaag en verneder hen, veroorzaak tweestrijd onder hen, laat ons zegevieren, geef ons de zege!.. “

Onze geliefde profeet herhaalde de laatste dagen van de oorlog steeds deze

222 Waqidee, al-Maeghazee, I, 467.

smeekbede.

De afgodendienaars wilden de moslims zo snel mogelijk vernietigen en door de moeilijkheden die ze hadden vanwege voedseltekorten, verbruikten ze al hun krachten. Op een avond dat ze zo aan het vechten waren kwam iemand uit het leger van de ongelovigen die het licht van de islam in zijn hart had ontvangen naar onze geliefde profeet. Dit was Noo'aym bin Mas'ood van het volk van de Ghatafanen. Hij zei tegen onze geliefde profeet: "Oh Rasoelallaah! Ik ben gekomen om te bevestigen dat er maar één Allah is en dat u een ware profeet bent. God zij dank ben ik vereerd met deze religie. Tot nu toe heb ik tegen u gevochten. Hierna wil ik tegen de afgodendienaars strijden. Ik ben bereid om alles te doen dat u mij beveelt! Oh Rasoolallaah! Mijn volk weet nog niet dat ik moslim ben geworden". De Gezant van Allah, onze effendi antwoordde: "Kan je tussen de ongelovigen terugkeren en tweespalt veroorzaken?". Hij antwoordde: "Oh Gezant van Allah! Met de hulp van Allah de Verhevene kan ik dat wel voor elkaar krijgen. Mag ik wel alles zeggen dat ik wil zeggen?". Onze Effendi antwoordde dan: "Oorlog is tactiek, je mag alles zeggen dat je wil zeggen".

Noo'aym bin Mas'ood ging eerst naar de joden van Qoeraiza en zei tegen hen: "Jullie weten hoeveel ik om jullie geef. Zorg er alsjeblieft voor dat hetgeen we nu zullen bespreken tussen ons blijft, niemand mag het weten!". De joden zeiden: "Natuurlijk zullen we het tegen niemand zeggen!" en beloofden dit plechtig. Gezegende Noo'aym zei hierop: "Wat deze man (hij bedoelde onze profeet) doet is absoluut een overlast. Jullie weten wat hij de Banu Nadir en Banu Qaynooqa heeft aangedaan. Jullie hebben allen gezien dat hij hen verdreven heeft uit hun huis en haard. Welnu, deze Qoeraishiten en Ghatafanen komen nu met de moslims vechten en jullie helpen hen daarbij. We hebben geen enkel resultaat bereikt hoewel we al dagen aan het strijden. Als het zo doorgaat lijkt het erop of de belegering nog lang door zal gaan. De Qoeraishiten en Ghatafanen zijn niet hier met hun bezittingen, hun huis en haard en hun kinderen, jullie wel. Bij deze oorlog zullen zij indien ze de kans krijgen, de buit verzamelen en vertrekken. Bij een nederlaag zullen ze vluchten en jullie met hen achterlaten. Jullie hebben echter noch kracht noch macht om de moslims te overwinnen. De situatie van de oorlog laat tot nu toe zien dat de moslims zullen overwinnen. Als hetgeen ik voorspel uitkomt zullen de moslims jullie allen doden. Daarom is het nodig om met spoed een maatregel te nemen!...".[223]

De joden, die deze woorden in spanning en angst aanhoorden, waren zeer tevreden over het feit dat Noo'aym op deze wijze begaan was met hun lot. Ze zeiden: "Jij hebt ons

---

[223] Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 228; Waqidee, al-Maeghazee, I, 481;Kettanee, at-Taerateeboo'l Idaariyyah, I, 543.

laten zien dat je een ware vriend bent. Vertel ons ook wat voor maatregel we moeten treffen". Noo'aym die hierop wachtte zei toen: "Het beste is dat jullie niet aan de oorlog met moslims beginnen voordat jullie sommige vooraanstaande leiders van de Qoeraishiten en Ghatafanen gegijzeld hebben! Zolang de gijzelaars bij jullie zijn, zullen zij niet kunnen vluchten!". De joden, die vonden dat dit ook een zeer goed voorzorgsmaatregel was, dankten hem hiervoor en toonden hem veel respect.

Gezegende Noo'aym verliet de joden en ging naar de Qoeraishiten toe. Hij zei tegen hun commandanten: "Jullie weten hoe vijandig ik tegenover Mohammed ben en hoeveel ik om jullie geef. Ik zie het als mijn verantwoordelijkheid om hetgeen dat ik te weten ben gekomen omwille van onze vriendschap aan jullie te vertellen. Ik wil jullie wel vragen om hetgeen ik jullie ga vertellen geheim te houden, hiertoe moeten jullie mij wel een belofte afleggen!". Zij zweerden erop, ze waren zeer nieuwsgierig en vroegen: "Vertel maar, we luisteren naar jou". Hij antwoordde: "Wees ervan op de hoogte, de joden van Qoeraiza hebben er spijt van dat ze een overeenkomst hebben gesloten met jullie, ze hebben een bericht gestuurd naar Mohammed waarin ze zeggen: "Wij zullen van de Qoeraishiten en de Ghatafanen een aantal vooraanstaanden gijzelen en aan jou geven zodat je ze kunt doden. Daarna zullen we samen met jou tegen de afgodendienaars vechten totdat ze helemaal uitgeroeid worden! Daartegenover moet jij wel onze broeders van Banu Nadir vergeven en hen hun land teruggeven!". Mohammed heeft op zijn beurt deze wens van de joden geaccepteerd! Als de joden van jullie gijzelaars vragen, accepter dat absoluut niet want ze zullen hen allen doden! Waak ervoor dat niemand hoort wat ik jullie heb verteld!...". De Qoeraishiten waren Noo'aym zeer dankbaar voor dit belangrijke bericht. Ze dankten hem en behandelden hem met veel respect.

Noo'aym bin Mas'ood verliet hen ook en kwam toen bij de Ghatafanen. Hij vertelde hen ook wat hij de Qoeraishiten had verteld.

Een dag later stuurde de commandant van de Qoeraishiten een bericht naar de joden van Qoeraiza: "Het is nu wel zeer moeilijk geworden voor ons om hier te blijven. Het is namelijk zeer koud, onze dieren sterven van honger. Laten we deze avond een goede voorbereiding treffen en morgen met zijn allen een zeer heftige aanval uitvoeren" . De Joden antwoordden: "Wij voeren op zaterdag geen oorlog en bovendien als wij samen met jullie oorlog moeten voeren dan moeten jullie ons een aantal van jullie vooraanstaanden als gijzelaars afstaan. Indien de belegering voort zal duren en jullie tekort schieten waardoor jullie terug moeten keren naar jullie land, dan zullen wij achtergelaten worden bij Mohammed... Indien jullie ons een aantal gijzelaars geven, dan zullen jullie ons niet aan ons lot overlaten!...". Toen dit bericht de commandant van de Qoeraishiten had bereikt, zeiden ze: "Noo'aym bin Mas'ood sprak dus de waarheid!". Hij stuurde weer een bericht

naar de Joden: “Wij zullen geen enkele persoon als gijzelaar aan jullie uitleveren. Indien jullie morgen met ons samen deelnemen aan de oorlog, dan is het goed anders zullen wij terugkeren naar ons land. Jullie zullen dan met Mohammed en zijn volgelingen achterblijven!...”.

De Joden van Qoeraiza waren geschokt, ze dachten aan de woorden van Noo’aym en gaven hem gelijk. Ze antwoordden dan ook: “In deze situatie zullen wij niet met jullie samen tegen de moslims oorlog voeren...”. Zo werden de harten van beide partijen gevuld met angst.[224]

Gabrael aleyhissalaam kwam naar onze geliefde profeet en liet hem weten dat Allah de Verhevene de afgodendienaars zou verdrijven met een hevige storm. Hierop knielde de effendi der werelden neer, hij hief zijn gezegende handen op en zei: “Mijn Allah! Ik dank U voor Uw genade die U mij en mijn volgelingen schenkt”. Daarna bracht hij zijn moedige volgelingen op de hoogte van dit goede bericht.

Het was de nacht van vrijdag op zaterdag. Overal werd het enorm donker, het was onmogelijk om een hand voor het oog te kunnen zien. Opeens begon het koud te worden en daarna begon het zeer heftig te waaien. Khoezaifat-ibn-al Yaman vertelde over deze nacht het volgende:

“Het was zo een nacht dat nog nooit eerder was gezien. Het was zo donker dat we nooit eerder zo een donkere nacht hebben gezien. Tegelijkertijd met deze angstaanjagende duisternis begon het hevig te waaien waarbij er een geluid ontstond die deed denken aan het geluid van onweer. Op dat moment liet onze Profeet ons weten dat de ongelovigen in een tweespalt waren en dat ze in angst en spanning zaten. Wij konden niet eens opstaan vanwege de heftige kou en doordat wij honger hadden. Ook de nacht speelde zijn parten, wij stonden dan ook stil te wachten op onze plekken waarbij we wel ons voor zover mogelijk bedekten.

De Gezant van Allah stond op voor het gebed en nadat hij een deel van de nacht doorbracht met het bidden, draaide hij zich naar ons en zei: “Is er iemand onder jullie die naar het leger van de ongelovigen gaat en de situatie daar gaat onderzoeken om daarna terug te komen om mij van informatie te voorzien? Voor degene die deze informate brengt zal ik een smeekbede doen om hem in de Djannat mijn vriend te laten zijn.” De aanwezigen aldaar konden niet eens opstaan door de hevige kou en honger. Daarna kwam de Gezant van Allah naar mij toe. Door de kou en de honger was ik op mijn knieeen gaan zitten en had ik mezelf een beetje opgerold. De Gezant van Allah vroeg aan mij: “Wie ben jij?”. “ Ik ben Khoezaifa oh Boodschapper van Allah” antwoordde ik. De Gezant van Allah

224 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 228; Waqidee, al-Maeghazee, I, 481.

zei: “Ga en kijk wat het volk daar doet! Schiet geen pijl en gooi geen steen naar hen totdat je bij mij terug bent, gooi ook geen speer en gebruik ook je zwaard niet. Totdat je bij mij terug bent gekomen zul je geen hinder ondervinden van de kou en de warmte. Ook zul je niet gevangen genomen worden of gemarteld worden”.

Ik pakte mijn zwaard en mijn pijl en boog. Toen ik klaarstond om te vertrekken deed de Gezant van Allah de volgende smeekbede voor mij: “Oh Mijn Allah bescherm hem van zijn voorzijde, achterzijde, linkerzijde, rechterzijde, van boven en van onderen”.

Ik liep in de richting van de afgodendienaars. Het leek wel alsof ik in een hammam aan het lopen was. Bij Allah, ik had noch angst, noch had ik het koud of kreeg ik rillingen over mijn lichaam. Uiteindelijk bereikte ik het kwartier van de afgodendienaars. Hun commandanten en andere vooraanstaanden hadden in een loopgraaaf een vuurtje gemaakt waaromheen ze zich probeerden op te warmen. Aboe Soeffian zei: “We moeten hier weg”. Ik dacht er onmiddellijk aan om hem te doden. Ik haalde een pijl uit mijn pijlhouder en zette deze op mijn boog. Door gebruik te maken van het licht dat het vuur gaf wilde ik hem raken. Precies op het moment dat ik de pijl wilde afschieten herinnerde ik me het bevel van de Gezant van Allah: “Totdat je terugkeert bij mij moet je geen acties ondernemen” en ik zag ervan af. Hierna voelde ik een een grotere viriliteit over me heen komen. Ik voegde me bij de ongelovigen en ging naast hen om het vuur zitten. De hevige wind die nooit eerder was gezien en het onzichtbare leger van Allah de Verhevene (engelen) deden wat er moest gebeuren. Door de wind waaide hun bezittingen overal heen, hun vuur en lichten doofden, hun tenten stortten neer. Aboe Soefian stond toen op en zei: “ er kunnen spionnen en padvinders tussen jullie zijn, pas op, laat iedereen kijken wie er naast hem zit! Laat iedereen de hand vasthouden van zijn buurman”. Het was alsof Aboe Soefian voelde dat er een vreemde tussen hen was gekomen. Onmiddellijk reikte ik mijn handen uit naar mijn buurmannen aan beide kanten en vroeg wie ze waren. Op deze wijze voorkwam ik dat ze mij herkenden.

Ten slotte richtte Aboe Soefian zich naar zijn leger en zei: “Oh Qoerashiten! Jullie zijn op een plek waar jullie geen stand meer kunnen houden. De paarden en kamelen komen om. Schaarste heerst alom. Jullie zijn ook wat de wind ons aandoet. Laten we onmiddellijk hier weggaan! Kijk, ik vertrek nu!”. Hij steeg op zijn kameel. Het leger van de afgodendienaars verzamelde zich en vertrok richting Mekka. Ze kregen een regen van zand en grind over zich heen.[225]

Toen het leger van de afgodendienaars vertrok, ben ik onmiddellijk teruggelopen in

---

225 Waqidee, al-Maeghazee, I, 489.

de richting van de Gezant van Allah teruggegaan. Halverwege kwam ik ongeveer twintig cavaleristen tegen met witte hoofdtooien (engelen). Ze zeiden tegen mij: "Laat de Rasoolallah weten dat Allah de Verhevene het vijandelijke leger heeft vernederd...". Toen ik terugkwam bij de Gezant van Allah was hij op een kleed aan het bidden. Op het moment dat ik weer terug was gekeerd had ik opnieuw last van kou en trillingen, zoals voor mijn vertrek. De Gezant van Allah vroeg mij na het gebed hoe het ervoor stond. Ik liet hem weten dat de afgodendienaars er zeer ellendig aan toe waren en dat ze waren vertrokken. Hij was zeer blij met dit nieuws en hij glimlachte. Al dagen waren wij zonder slaap. Onze Profeet ging liggen en vertelde mij hetzelfde te doen. Tegen het ochtendgloren wekte hij mij. In de ochtend zagen we dat er van het vijandelijk leger niets achter was gebleven. Totdat zij Mekka bereikten bleef er een sterke wind waaien die hen achterna blies. Ook hoorden ze takbir oproepen achter zich.

Toen de Qoerashiten hun kwartier verlieten deden de andere stammen die met hen waren meegekomen dat ook en ze verlieten Medina. Ze waren in diepe treur over een nederlaag die ze nooit zouden kunnen vergeten. Terwijl zij zo vernederd werden, knielden de effendi van het universum en zijn overtuigde volgelingen op de grond uit dank voor de Heer der werelden om hun dank te uiten. De moedjahidiin riepen met zijn allen: "Allahoe akbar! Allahoe akbar!..." en vertrokken richting Medina, de verlichte stad. De straten van Medina was vol met kinderen die naar buiten waren gerend om de Sultan van het universum, hun vaders, broeders, ooms te verwelkomen. De gezegende Profeet glimlachte naar hen en groette hen allemaal...

Tijdens de slag bij Handaq waren er zes mensen shaheed gevallen... Over deze slag zegt Allah de Verheven in een van de gezegende verzen het volgende, in betekenis: "Allah de Verhevene, heeft (tijdens de slag bij Handaq) die afgodendienaars, zonder enig vorm van gewin of zege te verlenen, in hun woede terug laten keren. Op deze wijze was Allah de Verhevene, (met de engelen en de wind) tijdens de oorlog (om hen te laten overwinnen), voldoende voor de overtuigde moslims. Allah de Verhevene heeft genoeg kracht voor alles, Hij is de overwinnaar over alles en iedereen." (Soerat al Ahzaab: 25)[226]

"Oh jullie die overtuigd gelovig zijn! Gedenk de geschenken en giften van Allah de Verhevene die hij over jullie heeft doen dalen. Weten jullie nog die dag dat (slag bij Handaq) jullie aangevallen werden door legers en dat wij op hen een wind en voor jullie onzichtbare (uit engelen bestaande) legers stuurden..." (Soerat al Ahzaab: 9)[227]

Na deze oorlog zei onze geliefde Profeet: "Voortaan is de zet bij jullie. Na deze

---

[226] al-Ahzaab 33/25.

[227] al-Ahzaab 33/9.

nederlaag zal het leger van de Qoeraishiten jullie niet meer durven aan te vallen".

3.1 De Joden van Banu Qoeraiza

De Gezegende Gezant van Allah ging naar het huis van onze moeder gezegende Aisha toen hij terug was in Medina. Hij deed zijn wapenuitrusting en zijn harnas af. Zijn gezegende lichaam was vol stof. Hij waste zich. Op dat moment kwam een cavalerist aan die eruitzag als gezegende Dihya, hij had nog zijn harnas aan en was bewapend. Dit was gezegende Gabrael. Toen onze Profeet bij hem was zei hij: "Oh Gezant van Allah! Allah de Verhevene wil dat jij onmiddellijk naar de Joden van Qoeraiza toegaat!" en kondigde de boodschap van God aan. De Sultan van het Universum riep gezegende Bilaal bij zich en gaf hem het volgende bevel: "Oh Mijn Volgelingen! Sta op, bestijd je paarde en kamelen! Degenen die gehoorzaam zijn moeten het namiddag gebed doen in het gebied van de Banu Qoeraiza Joden!"

Onze geliefde en gezegende Profeet deed onmiddellijk zijn harnas aan. Hij pakte zijn zwaard en deed zijn helm op, legde zijn schild op zijn rug en nam zijn speer in zijn hand. Daarna steeg hij op zijn paard. Hij mengde zich tussen zijn volgelingen en gaf de banier aan gezegende Ali die hij als verkenningseenheid naar de burcht van de Joden van Qoeraiza stuurde. Zoals altijd liet hij Abdoollah ibn al Maktoom als gemachtigde achter in Medina.[228]

De roemvolle ashaab verliet Medina met de gezegende Profeet in hun midden onder luide roep van "Allahoe akbar! Allahoe akbar!". Onderweg kwamen ze de Banu Ganm stam tegen. Zij waren bewapend en wachtten op de Gezant van Allah. Onze Profeet zei tegen hen: "Zijn jullie anderen tegengekomen?". Zij antwoordden: "Oh Gezant van Allah! Wij kwamen Dihye al Kalbi tegen. Hij zat op een witte os. Op die os waas er een satijnen kleed.". Onze geliefde Profeet zei tegen hen: "Dat was Gabrael. Hij is naar de Banu Qoeraiza gestuurd. Met het doel om hun burchten te schudden en hun harten te doen beven...". Totdat ze bij de burcht van de Banu Qoeraiza aankwamen groeide het leger van de moslims tot duizend man.

Gezegende Ali zette de vlag op de burcht van de Banu Qoeraiza joden. De Joden die dit zagen begonnen allerlei uitingen te doen ten nadele van onze Profeet. Gezegende Ali lichtte de Profeet in over de situatie. De gezegende Profeet had medelijden met de joden en nodigde hen uit tot de Islam. De Joden gingen niet in op deze uitnodiging. De Gezant

---

228 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 234; Waqidee, al-Maeghazee, I, 497; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 74; Soohaylee, *ar-Ravzül-Ünf*, III, 436.

van Allah zei hierop: “Kom dan naar beneden en geef je over omwille van Allah de Verhevene en Zijn Gezant”. Ook deze oproep vond geen gehoor bij de Joden. Hierna richtte de Profeet zich tot de beste onder de pijlschieters, Saa’d bin Abi Waqqaas: “Oh Saa’d! Ga naar voren en schiet je pijlen op hen af!”. Gezegende Saa’d en de andere pijlschieters begonnen hun pijlen uit hun pijlhouders onder luide takbir oproepen op de Joden af te schieten. Ook de Joden schoten terug en ze gooiden ook met stenen. Op deze wijze begon de strijd.

De Joden, die in zwakke tijden de moslims van achteren aanvielen en door hun afgunst de profeetschap van Mohammed aleyhissalaam niet accepteerden, durfden nu niet eens hun burcht te verlaten.

De oorlog duurde voort in de vorm van een belegering. De schijnheiligen die zich onder de moslims bevonden stuurden heimelijk een bericht naar de joden in de burcht: “Geef jullie in geen geval over! Accepteer het ook absoluut niet als ze jullie vragen om Medina te verlaten! Indien jullie doorgaan met de strijd, zullen we jullie met al onze kracht helpen en zullen we niets van jullie onthouden. Indien ze jullie uit Medina verdrijven zullen wij ook met jullie meekomen!...”. De joden, die dit bericht hoorden en rekenden op de hulp van de huichelaars, gingen door met de verdediging van hun burcht met vernieuwde hoop en ijver. De belegering ging door en duurde steeds langer, er was bijna een maand verstreken maar de hypocrieten schoten niet te hulp terwijl ze het hadden beloofd. De joden werden bang, angst vervulde hun harten en zij gaven aan dat zee en pact wilden sluiten.

Hiertoe kwam Nabbaas bin Qays, namens de Joden naar onze Profeet en zei: “Oh Mohammed! Toont u ons dezelfde genade als de genade die u heeft getoond aan de Banu Nadir. Onze bezittingen en wapens mogen van u zijn als u ons maar niet doodt. Geef ons toestemming om samen met onze kinderen en vrouwen ons land te verlaten. Geef ons ook toestemming om een volgeladen kameel mee te nemen, behalve wapens!...”. De Effendi der werelden antwoordde: “Nee, ik kan dit voorstel niet accepteren!”. Toen zei hij: “We zien er van af om bezittingen mee te nemen. Dood ons niet! Geef ons toestemming om onze vrouwen en kinderen mee te nemen!”.

De gezegende Profeet zei: “Nee, jullie hebben geen andere kans dan jullie onvoorwaardelijk over te geven, jullie moeten gehoorzamen en je overgeven!”. Nabbaas ging verslagen terug naar de burcht en vertelde over zijn gesprek. De Joden van Qoeraiza waren nu in wanhoop en diep bedroefd.[229]

Onder hun leider was Kaa’b bin Asad die tot inkeer kwam en gaf het volgende toe en

[229] Waqidee, al-Maeghazee, I, 460.

stelde zijn volk het volgende voor: “Oh Mijn volk! Zoals jullie zien heeft een grote last ons bereikt. In dit geval moet ik jullie het volgende adviseren. Kies hieruit hetgeen dat jullie willen en handel dan in overeenstemming daarmee! Het eerste: Laten we ons onder het gezag van deze Persoon brengen en zijn profeetschap accepteren! Bij Allah, we weten allemaal dat Hij een profeet is die door Allah is gezonden en wiens eigenschappen wij in onze boeken hebben gezien. Indien we in Hem geloven dan zullen onze levens, onze bezitten, onze vrouwen en kinderen gespaard blijven. De enige reden waarom wij ons niet onderwerpen aan Hem is dat wij afgunstig zijn tegenover de Arabieren en omdat Hij niet afkomstig is van de Israelieten. Terwijl dit een zaak is van Allah. Kom, laten we ons onder Zijn gezag stellen!...” De Joden kwamen met zijn allen in opstand en zeiden: “Nee! Wij kunnen dit niet accepteren en wij zullen ons niet onderwerpen aan iemand anders die niet een van ons is!”.

Toen kwam Kaa’b met zijn tweede voorstel: “Laten we allemaal onze kinderen en vrouwen doden en daarna tegen de moslims vechten totdat we sterven omdat we dan toch niemand meer hebben waar we ons zorgen om hoeven te maken!” De Joden weigerden dit ook.

Kaa’b kwam dan met zijn derde voorstel: “Deze nacht is zaterdagnacht. De moslims weten dat we op zaterdag geen oorlog voeren, zij zullen nu onachtzaam zijn en zich veilig voelen. Laten we onze zwaarden trekken en met zijn allen naar buiten treden. Misschien kunnen we met zo een aanval, hen overwinnen!...”. De Joden antwoordden: “Wij kunnen het verbod op oorlog op zaterdag niet opheffen!” en ook dit voorstel werd geweigerd. Alleen de gebroeders Esid en Salebe en hun neef Esed accepteerden het eerste voorstel en werden moslim. Zij verlieten de burcht en voegden zich bij de ashaab.[230]

De Joden discussieerden zeer lang onder elkaar. Ten slotte lieten ze de witte vlag wapperen en kwamen ze bij onze Profeet. Ze vroegen hem om iemand als rechter aan te stellen die over hun lot zou moeten beslissen. De Gezant van Allah zei: “Kies maar iemand uit tussen mijn volgelingen die jullie als rechter willen”. Zij zeiden: “Wij zullen tevreden zijn met de beslissing van Saa’d bin Moo’az”. Onze Profeet accepteerde hun wens en riep Saa’d bin Moo’az bij zich.

Saa’d bin Moo’az was zwaar gewond geraakt tijdens de slag van Handaq. De Gezant van Allah liet hem in een tent in de Masjid al Nabi behandelen aan zijn wonden. Toen hij als rechter gekozen werd, droegen ze hem op een brancard naar de burcht van Qoeraiza. De gezegende Saa’d mompelde voor zichzelf: “Bij Allah, op de weg van Allah de Verhevene

---

[230] Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 235; Waqidee, al-Maeghazee, II, 501; Soohaylee, a*r-Rawzool-Unf*, III, 439.

zal ik niet luisteren naar de veroordeling van welke veroordelaar dan ook!". Aangekomen bij de Gezant van Allah werd hij van de brancard afgeholpen. De geliefde Profeet zei tegen hem: "Oh Saa'd! Deze mensen hebben zich overgegeven mits jij recht spreekt. Kom, laat jouw besluit over hen aan mij weten". Saa'd bin Moo'az zei; "Moge ik mijn leven voor u opofferen oh Gezant van Allah! Gewis, Allah de Verhevene en Zijn Gezant zijn oordeelkundiger". De Gezant van Allah antwoordde: "Het is de opdracht van Allah dat jij over deze mensen recht spreekt". Gezegende Saa'd nam eerst een stellige belofte af van de Joden dat ze zich zouden neerleggen bij het besluit. Beide partijen waren benieuwd naar het besluit en wachtten belangstellend af. Hierop kondigde gezegende Saa'd zijn besluit horen dat zijn grootheid bewees maar door merg en been ging. Het was een geweldige besluit dat paste bij zijn naam en luidde als volgt:

"Mijn besluit luidt als volgt, alle mannen, die meerderjarig zijn en geen geestelijke stoornis hebben, moeten worden gedood! De vrouwen en kinderen moeten gevangen worden genomen, de bezittingen moeten worden verdeeld onder de moslims.."

De Joden stonden stokstijf bij dit definitieve besluit. De straf in hun boek, voor degenen die net als zij te ver waren gegaan, was namelijk identiek; "Mocht je naar een stad gaan om met hen oorlog te voeren, nodig hen eerst uit tot de vrede. Als ze dit accepteren en voor jou hun deuren openen, laat iedereen daar dan jou belasting betalen en jou dienen. Indien ze besluiten om oorlog te voeren, beleger hen dan. Indien Allah de Verhevene jou een zege geeft, vermoord dan alle mannen. Neem hun vrouwen, kinderen en bezittingen als buit!..." stond er in hun heilige boek.

Omdat het vonnis dat Saa'd bin Moo'az geveld had, overeenkwam met het goddelijke besluit, feliciteerde de effendi der werelden hem en zei: "Jij hebt over hen een besluit genomen dat overeenkomt met het besluit dat Allah de Verhevene over hen genomen heeft op de zeven hemelen, in het beschermde Boek!". Zo liet de Profeet zijn waardering blijken voor Saa'd.

De Joden konden niet ageren tegen dit besluit dat in hun eigen heilige boek ook duidelijk staat voorgeschreven. Alle mannen die meerderjarig waren en geen geestelijke stoornissen hadden, werden verzameld en het vonnis werd uitgevoerd. De kinderen, de vrouwen en de bezittingen werden onder de Ashaab verdeeld.[231]

---

231 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 75; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,s. VI, 294.

Op deze wijze bleven er geen Joden meer over in Medina. Dit was een volk dat de moslims in hun moeilijkste tijd van achteren aanviel en alle gesloten overeenkomsten eenzijdig annuleerde om het gezegende lichaam van onze geliefde Profeet uit te kunnen roeien.

De Ashaab al Qiraam ging weer terug naar Medina, ze waren voldaan en vreugdevol…

Een van de vrouwen onder de gevangenen werd moslima. Onze geliefde Profeet die hier zeer blij om was, wilde uit zijn genade dat zij ook verblijd werd en dat haar graad in de Djannat zeer hoog zou worden; daarom toonde hij genade voor haar en accepteerde haar als echtgenote. Dit was gezegende Rayhanah, onze moeder.[232]

3.2 De Martelaarschap van Saa'd bin Moo'az

Saa'd bin Moo'az werd nadat hij een oordeel had geveld over de Banu Qoeraiza joden naar zijn tent teruggebracht. Zijn wonden waren zwaarder geworden en zijn situatie kritiek. Onze gezegende Profeet, sallallahoe aleyhi wa sallaam, kwam bij hem, omhelsde hem en deed de volgende smeekbede: "Mijn Allah! Saa'd heeft omwille van U, op Uw weg een jihaad uitgevoerd; ook heeft Hij Uw Gezant bevestigd. Maak het hem makkelijk...".

Saa'd bin Moo'az begon te huilen toen hij deze gezegende woorden van onze geliefde Profeet hoorde, hij opende zij ogen en zei: "Oh Gezant van Allah! Ik dien U en toon respect voor U met heel veel liefde. Ik getuig dat U de profeet bent van Allah de Verhevene". Hierna brachten zijn verwanten hem naar het huis van de zonen van Abdoelashal. Die nacht ging het slechter met hem. Gabrael aleyhissalaam kwam naar onze profeet en zei: "Oh Gezant van Allah! Wie is degene onder jouw oemma die deze nacht overleed en wiens sterven door de engelen aan elkaar gebracht is als goed nieuws.?" Hierop vroeg de Sultan van het Universum naar de situatie van Saa'd bin Moo'az. Er werd verteld dat hij naar huis was gebracht. Onze effendi, de Profeet ging met een aantal van zijn volgelingen naar Saa'd bin Moo'az. Hij liep zeer snel, de volgelingen zeiden: "We zijn moe, oh Gezant van Allah!". Onze Geliefde Profeet zei toen: "De engelen die als eerste bij het stoffelijk overschot van Hanzalah waren, zullen nu ook als eerste bij Saa'd zijn, voordat wij er aankomen. Wij gaan het niet halen om daar als eerste te zijn". Met dit antwoord gaf hij de reden aan waarom hij zo snel liep. Toen onze Profeet bij Saa'd bin Moo'az aankwam was hij al gestorven. Hij ging aan het voeteinde staan van Saa'd bin Moo'az, noemde zijn naam en zei: "Oh Aboe Amr! Jij was de beste onder de leiders. Moge Allah de Verhevene jouw geluk, baraqah en de beste beloning geven! Je hebt je belofte aan Allah de Verhevene gehouden. Allab de Verhevene zal Zijn belofte aan jou ook houden!". De moeder van

[232] Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 245; Waqidee, al-Maeghazee, II, 519; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 75.

Saa'd bin Moo'az reciteerde het volgende gedicht.[233]

"Wee zijn moeder!

hoe kan ze dit doorstaan,

Er is incasseringsvermogen voor nodig,

Ik ween om hetgeen ik meemaak!..."

Aslaam bin Kharith had hierover het volgende verteld: "De Gezant van Allah kwam aan in het huis van Saa'd bin Moo'az. Wij stonden bij de dur te wachten. De Gezant van Allah kwam binnen. Hij liep met gote passen. Wij liepen achter hem aan. Toen de Gezant van Allah een teken gaf, stopten wij en draaiden rechtsomkeert. Binnen was er niemand anders dan het stoffelijk overschot van Saa'd bin Moo' az. Nadat de Gezant van Allah binnen een tijdje bleef, kwam hij naar buiten. Ik was benieuwd en vroeg: "Oh Gezant van Allah! Wat is de reden dat u zulke grote passen maakt?". Hierop zei Hij: "Zo een drukke gemeenschap heb ik nog nooit eerder bij elkaar gezien. (de Engelen waren aangekomen.) Een engel heeft mij op zijn vleugels genomen, anders kon ik niet eens zitten". Hierna noemde Hij de naam van Saa'd bin Moo'az en zei: "Eet smakelijk oh Aboe Amr! Moge het je wel bekomen oh Aboe Amr! Moge het je wel bekomen oh Aboe Amr".

Zijn sterven raakte de Gezant van Allah en de Ashaab ten zeerste. Zij weenden om hem. Alle volgelingen waren aanwezig tijdens zijn gebed. Onze geliefde Profeet leidde het gebed dat voor hem verricht werd (dodengebed), ook droeg hij het stoffelijk overschot mee. Toen de Ashaab al Qiraam, het stoffelijk overschot van Saa'd bin Moo'az droeg, zeiden ze: "Oh Gezant van Allah! Wij hebben nooit eerder zo een gestorvene gezien die zo licht was in het dragen!". Onze geliefde Profeet antwoordde: "De engelen zijn neergedaald en dragen hem!"

Toen zijn stoffelijk overschot onderweg was naar het graf zeiden de huichelaars om slecht te spreken over hem: "Wat is hij licht!". De Gezant van Allah reageerde door te zeggen: "Voor het stoffelijk overschot van Saa'd daalden er zeventigduizend engelen. Tot op heden waren ze nog nooit eerder in zo een grote getale naar beneden gedaald" .

Aboe Said al Khoodri vertelt het verhaal van zijn grootvader: " Ik ben een van degenen die het graf van Saa'd Bin Moo'az hebben gegraven. Toen we begonnen om voor hem een graf te graven, begon vanuit het graf een heerlijke musk geur zich overal om ons te verspreiden!". Shoorakhbil bin Hasanah heeft gezegd: "Toen Saa'd bin Moo'az werd begraven, had iemand van zijn graf een handvol aarde gepakt. Daarna bracht hij deze aarde naar huis en de aarde veranderde in musk. Toen zijn stoffelijk overschot naar

---

233 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 250.

beneden werd gebracht, zat onze Profeet aan het hoofd van zijn graf, zijn gezegende ogen waren vol tranen. Hij hielde zijn baard vast met zijn hand en hij was zeer verdrietig. Hij zei: "Door de dood van Moo'az is de aarde op zijn grondvesten geschud".

Op een keer kreeg onze geliefde Profeet een zeer zeldzaam en waardevol stof cadeau. Als de ashaab al qiraam er lovend over spraken, zei de Profeet altijd: "De zakdoeken van Saa'd bin Moo'az uit de Djannat zijn vele malen mooier dan deze".

Sommige belangrijke gebeurtenissen uit het vijfde jaar van de Hidjra zijn als volgt: De Gezant van Allah ging op veldtocht met een leger van duizend man naar de stammen die in Doomat al Djandal leefden en die de reizigers van en naar Jeruzalem lastig vielen maar ook Medina al Moenawwara bedreigden. De vijandelijke legers, die hoorden dat het leger van de moslims onderweg was, vluchtten. Men keerde terug naar Medina na hier een paar dagen overnacht te hebben...[234]

De meest geliefde profeet van Allah trouwde in de maand Dhoelkadah met Zainab bint al Djahsh.[235] Dit jaar werd ook het vers over de versluiering geopenbaard waarin de moslim vrouwen werden opgedragen om zich te bedekken.[236] Ook werd er door de huichelaars een laster verzonnen over gezegende Aisha, onze moeder. Sommige moslims waren misleid door deze kwaadsprekerij. Er werden verzen geopenbaard die duidelijk maakten dat het puur om een laster van de huichelaars ging en die lovend waren over gezegende Aisha.[237] De Moezayna stam, die in de buurt van Medina al Moenawaarah woonde, stuurde een delegatie en trad toe tot de islam; zij werden tot de moehadjiroen gerekend.[238] In dit jaar vond er ook een aardbeving plaats en ook een maansverduistering. Ook dit jaar kwam de verplichting van de bedevaart.

---

234 Waqidee, al-Maeghazee, I, 403; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 62.

235 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , III, 42.

236 Bookhari, "Tauheed", 22; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 106.

237 Bookhari, "Maeghaazee", 34; Muslim, "Taubah", 68; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, VI, 194; Waqidee, al-Maeghazee, II, 431.

238 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 291.

Mijn hart is geraakt, door Uw liefde ben ik gekleurd oh Gezant van Allah,
Hoe heb ik dit verlangen ooit kunnen doorstaan, weet het niet oh Gezant van Allah
In den beginne was ik een onhoudbare droevige, oh Gezant van Allah
Geef mij verlichting met Uw Schoonheid, ik sta in vlam, oh Gezant van Allah

U bent de heelmeester voor het hart in vlam, U bent een zeldzame geneeskracht
U bent een onmetelijke dimensie, U bent de gids op mijn weg
U bent de Grote Geliefde van Allah, U bent Mohammed Moestafa
Geef mij verlichting met Uw Schoonheid, ik sta in vlam, oh Gezant van Allah

Een roos gaat niet open, een waterval stroomt niet, zonder Uw goddelijk licht
De wereld zal doven, ademhalen zal onmogelijk worden, zonder Uw aanblik
Verlangen doet huilen, ontmoeting doet huilen, zonder het bestaan van Uw eeuwige schoonheid
Geef mij verlichting met Uw schoonheid, ik sta in vlam, oh Gezant van Allah

YAMAN DEDE

3.3 De Vrede van Khoedaibiya

Na de slag bij Handaq accepteerde een deel van de stammen in de omgeving de macht van de Islamitishce staat. Voortaan begonnen ze te denken dat het beter was om met de moslimsin vrede te leven of zelfs moslim te worden. Sommigen van hen kwamen naar de Gezant van Allah toe en werden moslim.

De effendi der werelden vormde eenheden tussen zijn volgelingen en stuurde hen naar de volkeren in de regio om ze tot de Islam uit te nodigen. Sommige volkeren bezocht hij zelf persoonlijk. Volkeren zoals die van Doomat al Djandal luisterden naar de raad die gegeven werd en werden moslim. De Ghatafanen, zonen van Likhyaan en anderen wilden niet in een confrontatie komen met het leger van de moslims en vluchtten weg. Op deze wijze kregen de andere volkeren in de buurt ook een soort waarschuwing.

In het zesde jaar van de hidjra was er een enorme schaarste ontstaan en was er zelfs geen druppel uit de hemel gevallen. Hierdoor was er ook geen gras en de mensen en dieren hadden het zeer zwaar. Op een Vrijdag tijdens de Ramadan al sharif zei men tegen de geliefde Profeet: “Oh Rasoolallah! Als U eens een smeekbede zou willen doen om Allah de Verhevene te vragen om regen te laten vallen!...”. Onze geliefde Profeet ging dan met zijn gezegende volgelingen naar een open ruimte; hij deed daar een gebed, zonder de

adhan of de ikamah, van twee rakat. De geliefde Profeet keerde zijn vest om en deed een takbir oproep. Darna hief hij zijn gezegende handen zover omhoog dat door zijn mouwen heen, zijn oksels bijna zichtbaar waren en deed de volgende smeekbede: “Oh Mijn Allah! Schenk ons van Uw regen!...”. De gezegende volgelingen riepen in koor: “Amiin! Amiin!” .

0p dat moment was de hemel zeer helder en er was geen wolk te bekennen. Toen de Gezant van Allah aan het smeken was, begon het te waaien en de hemel werd bedekt met wolken. Daarna begon het zeer fijntjes te regenen. De effendi der werelden zei nu : “Oh Mijn Allah! Laat deze regen vallen in grote stortbuien en maak de regen voor ons tot iets goeds!” . Hierna begon het zeer hevig te regenen.

Onze geliefde Profeet en de roemvolle volgelingen werden door en door nat. Overal stroomden er beekjes totdat zij thuis kwamen. Iedereen vond het prachtig en ze liepen in het water naar huis. Het bleef regenen die dag, de volgende dag…de daaropvolgende dag…het eerstvolgende vrijdaggebed zeiden de volgelingen: “Oh Gezant van Allah! Onze huizen beginnen te bezwijken onder de hevige regenvallen en onze dieren verdrinken. Kunt u tot Allah bidden en vragen of de regen kan stoppen!...”. Onze geliefde Profeet glimlachte, hij hief zijn gezegende handen op en zei: “Oh Mijn Heer! Stuur deze regen naar de akkers, de boomgaarden en de valleien!”. Op dat moment stopte de regen die al een week aan het voortduren was en de plekken die in het gebed werden genoemd werden nu nat.

Het was het zesde jaar van de Hidjra in de maand Dhoolkhadah. Op een nacht zag onze geliefde profeet in zijn droom dat hij met zijn roemvolle volgelingen naar Mekka was gegan om daar rond de Kaaba de tawaaf te doen, hij zag dat een groep zijn haren kort had geknipt, een ander deel had zich helemaal kaalgeschoren. De Gezant van Allah vertelde zijn droom aan de volgelingen en zijn raakten hierdoor zeer enthousiast. Sinds de Hidjra zouden ze voor het eerst naar Mekka gaan waar ze geboren en getogen waren, weliswaar waren er ook pijnlijke herinneringen maar het bleef hun oord. Ze zouden weer naar de Kaaba toegaan waarnaar ze zich vijf keer per dag richtten tijdens het gebed, de Kaaba waar ze zielsveel naar verlangden zouden ze nu kunnen bezoeken voor een tawaaf. Dit was een zeer mooi bericht... De eervolle volgelingen begon onmiddellijk met het treffen van voorbereidingen toen ze van de Gezant van Allah hoorden: “Jullie zullen zeer zeker de Masjid al Haraam betreden!”.

Nadat de geliefde van Allah ook klaar was met zijn voorbereidingen liet hij Abdoollah bin Oemm al Maktoom achter in Medina als gemachtigde. De eerste maandag van de maand Dhoelkadah besteeg hij zijn kameel die Qoeswa heette. Een duizend vierhonderd volgelingen hadden zich klaargemaakt, samen met hen nam de Gezant van Allah afscheid van degenen die in Medina bleven. Met de intentie voor een oemrah vertrok hij richting

de heilige oord Mekka. Ze hadden hun zwaarden, die het wapen van de reiziger is, bij zich. Ook hadden ze zeventig kamelen meegenomen die ze zouden slachten. Er waren twee honderd ruiters en vier vrouwen die deelnamen aan de groep. Een van de vrouwen was, de gezegende, reine echtgenote van onze geliefde Profeet, de Gezegende Oemm al Salamah.

Toen ze bij Zoo'l Khoelaifa kwamen, de mikaat plek (de grenslocatie om de bedevaartskleding aan te trekken), deden ze de ikhraam (bedevaartskledij) aan en ze begonnen aan het middaggebed. Hierna markeerden ze de oren van de kamelen die geslacht zouden worden en deden een touw om hun nek. Nadjiyah ibn al Djoendoob Aslamiyyah kreeg hulpkrachten en werd als verantwoordelijke aangesteld voor de kamelen. Abbaad bin Bishr werd als commandant aangesteld over een groep van twintig ruiters en kreeg de opdracht om vooruit te rijden zodat hij de regio kon verkennen. Boeshr bin Soefian werd naar Mekka gestuurd als boodschapper.[239]

De gezant van Allah en zijn dappere volgelingen, die hun ikhraam hadden aangedaan en helemaal in het wit gehuld waren, begonnen op deze wijze Allah de Verhevene te danken en te al roepende te getuigen van Zijn Grootheid. Zij deden smeekbedes: "Labbaaik! Allahoemma Labbaaik! Labbaaik! Laa sharika laka Labbaaik! Innelhamdah wanni'matah laka wal moelk laa sharika lak!" Met deze gezegende talbiyya weerklonk het overal, Zoo'l Khoelaifa werd overmeesterd door verlichte sferen. Iedereen was dol enthousiast en ze verlieten Zoo'l Khoelaifa om zo snel mogelijk in Mekka aan te komen. Onderweg kwamen gezegende Omar en Saa'd bin Oobade bij onze geliefde Profeet en zeiden tegen hem: "Oh Rasoelallah! Gaan wij onbewapend naar de mensen die met jou in situatie van oorlog zijn? Wij vrezen ervoor dat de Qoeraishiten u zullen aan vallen en uw gezegende lichaam zullen aantasten!...". Ze waren duidelijk bezorgd bleek hieruit. De trots van beide werelden antwoordde hen: "Ik heb de intentie voor een oemrah. Met deze intentie wil ik geen wapens bij me dragen".

De reis verliep rustig. Onderweg werden een aantal stammen bezocht en de gezegende Profeet nodigde hen uit tot de Islam. Een deel durfde niet in te gaan op deze uitnodiging en een ander deel stuurde geschenken. Op deze wijze was de helft van de reis al voorbij. Ze waren aangekomen bij de locatie Gadir ol Ashtaat, achter Oosfaan. Hier was Bishr bin Soefian, die al eerder naar de Mekkanen was gestuurd om hen op de hoogte te brengen, al teruggekomen nadat hij met de Qoeraishiten had gesproken. Hij vertelde hetgeen dat hij had gezien alsvolgt aan de Gezant van Allah: "Oh Gezant van Allah! De Qoeraishiten waren er al achter gekomen dat u onderweg was. Uit angst hadden ze de

[239] Waqidee, al-Maeghazee, II, 574; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 95.

omliggende stammen uitgenodigd voor uitgebreide maaltijden en ze vroegen hen om hulp. Ze hebben een verkenningsgroep van tweehonderd ruiters in uw richting gestuurd. De omliggende stammen accepteerden dit verzoek en kwamen bij elkaar ter hoogte van de locatie Baldakh. Ze hebben vele militaire barricades opgezet en gezworen om U niet toe te laten in Mekka."

De Gezant van Allah was zeer bedroefd toen hij dit hoorde. Hij zei: "De Qoeraishiten zijn verloren. De oorlogen hebben hen reeds verwoest...Denken de afgodendienaars van Qoeraish dat ze nog bij machte zijn om iets te doen? Bij Allah de Verhevene, ik zal absoluut niet stoppen met het voeren van strijd tegen hun totdat ik deze religie die Allah aan mij heeft geopenbaard ter verspreiding de heersende en grootste religie heb gemaakt. Op deze weg zal ik er niet voor terugdeinzen om mijn leven te geven!".

Daarna richtte hij zich naar zijn gezegende volgelingen en vroeg naar hun mening. De roemvolle Ashaab, die met hun hele wezen, zich aan de Gezant van Allah hadden overgegeven, zeiden: "Allah de Verhevene en Zijn Gezant weten het beter. Wij zijn bereid om ons leven voor U te geven oh Rasoelallaah!' Wij zijn op weg gegaan om het Huis van God te bezoeken en daar de tawaaf te verrichten. Wij zijn niet gekomen om iemand te doden of oorlog te voeren. Echter, als ze ons ervan willen weerhouden om de Baytoollah te bezoeken, zullen we zeer zeker tegen hen strijden en zo ons doel toch bereiken!...".

Deze vastberadenheid van de Ashaab stemde de Gezant van Allah tevreden. Hij zei: "Okee, loop dan in de geprezen naam van Allah de Verhevene!..." De volgelingen liepen verder met de Profeet samen in de richting van Mekka, onder luide oproepen van talbiya: "Labbaaik! Allahoomma Labbaaik!..." en takbir: "Allahoe akbar! Allahoe akbar!...".

Op een middag deed Bilal al Habashi met zijn prachtige stem de oproep tot het gebed en liet weten dat de tijd was gekomen om het gebed te verrichten. Op dat moment kwam een groep van tweehonderd Qoeraishi cavaleristen aan. Deze groep ging tussen Mekka en de volgelingen in staan en nam een oorlogshouding aan. Toch begon de geliefde Profeet van Allah aan het gebed in groepsverband met zijn volgelingen die keurig in rijen achter hem stonden. Het was een indrukwekkend tafereel om de groep van duizend vijfhonderd man achter de Profeet te zien in een keurige rij. Ze stonden kaarsrecht, ze bogen met zijn allen, gingen tegelijk naar de grond en vooral het moment dat ze met zijn allen naar de grond leek het beeld op die van een statige berg die naar voren boog en weer kaarsrecht stond.

Het feit dat zij voor Allah de Verhevene naar de grond gingen en hun eerbare voorhoofden op de grond legden uit respect voor Allah vulde de harten van een aantal Qoeraishi cavaleristen met liefde voor de Islam. Toen de volgelingen hun groet naar rechts en links deden om het gebed te beeindigen hoorden ze de commandant van de

Qoeraishiten zeggen: "hadden we maar een anval uitgevoerd en deze situatie van de moslims uitgebuit, we hadden dan een meerderheid van hen kunnen doden.!... Waarom hebben we ze niet aangevallen toen ze aan het bidden waren?" Hij had veel spijt, even later zei hij: "Wees niet ongerust. Ze zullen zo weer aan een gebed beginnen dat voor hen belangrijker is dan hun leven en zelfs dan hun kinderen!...". De volgende keer zouden ze de kans dus niet laten lopen.

Allah de Verhevene bracht Zijn Gezant op de hoogte van hun woorden met een openbaring via Gabrael.

In de openbaring staat in betekenis : "(Oh Mijn Geliefde!) Toen jij ook tussen hen was, (tegenover de vijand) het gebed voor hen (de Ashaab) zou leiden (verdeel hen dan in twee delen), een deel dat samen met jou het gebed verricht (in gebed, een ander deel die tegenover de vijand staat). Laat hen hun wapens bij zich houden. Degenen die bij jou zijn in gebed, laat hen na de eerste raqaat(zich onthoudend van zaken die het gebed teniet doen) naar de vijand gaan. Laat dan de groep die nog niet is begonnen, het tweede raqaat van het gebed verrichten. Laat hen ook hun zwaarden, hun harnas en schild bij zich dragen. (Laat hen de tashaahhood, de zithouding tijdens het gebed, met jouw samen doen. Als jij naar rechts en links draait om je groet te doen, laat hen dan zonder de groetbeweging te doen, hun posities onmiddellijk innemen in het leger. Degenen die eerder al een raqaat hadden verricht mogen dan nu terugkomen om het vervolg van het gebed af te maken. Laat degenen die de derde raqaat met de imam hebben verricht, terugkomen om nog een raqaat te verrichten en zo het gebed af te ronden. De ongelovigen wensen dat jullie onachtzaam zullen zijn op jullie wapens en uitrusting zodat ze jullie kunnen verrassen met een aanval... Indien jullie hinder ondervinden van de regen of indien bij jullie er een ziekte heerst dan is er voor jullie geen verantwoordelijkheid, maar neem toch wel al je voorzorgsmaatregelen in acht. Het is zonder twijfel dat Allah de Verhevene voor de afgodendienaars, een zware en kleinerende straf heeft voorbereid." (soerat al Nisa: 102)[240]

Toen het tijd was voor het namiddag gebed en gezegende Bilaal de adhaan reciteerde voor het gebed stonden de afgodendienaars van Qoeraish klaar om aan te vallen. De Gezant van Allah verrichtte het gebed zoals in de Koranvers werd voorgeschreven.

Deze manier van bidden, waarbij de voorzorg niet uit het oog verloren werd, verbaasde de afgodendienaars. Allah de Verhevene vulde hun harten met angst. Zij durfden niet eens te bewegen. Ze gingen terug naar Mekka om verslag te doen. Onze geliefde Profeet en zijn gezegende volgelingen vertrokken dan richting Khoedaibiyya.

---

240 an-Nisa 4/102.

Toen ze aankwamen bij de grens van heilige Mekka zakte Qoswa, de kameel van onze geliefde Profeet opeens op de grond. Er was geen verklaring hiervoor en er lag ook geen fysieke reden aan ten grondslag. Ze probeerden de kameel weer ter been te brengen maar tevergeefs. Hierop zei de Sultan van het Universum: “Hij heeft niet zo een gewoonte om neer te zakken. Maar, Allah de Verhevene die eens de olifant (van Abraha) tegenhield om naar Mekka te gaan, houdt nu Qoswa tegen. Ik zweer bij Allah de Verhevene die mijn wezen in Zijn hand heeft, wat de Qoeraishiten ook mij vragen, ik zal daar gehoor aan geven ook als ze mij vragen om hetgeen na te laten dat Allah de Verhevene heeft verboden in de Haraam gebieden (strijd voeren en bloed vergieten), ook daar zal ik gehoor aan geven als ze mij erom vragen!”

Hierna probeerde hij Qoswa op te laten staan. De kameel sprong meteen op. Hij ging niet naar binnen in de grenzen van Haraam maar stopte precies op de plek dat de grens aangaf, de plek die Khoedaibiyya heet. Onze geliefde Profeet verbleef hier met zijn volgelingen. In dit gebied was er wel zeer beperkt water.

Rasoel al aqram sallallahoe aleyhi wa sallaam liet zijn tent buiten de grenzen van Mekka opzetten. Hij bleef hier wachten met zijn volgelingen. Als het gebedstijd was verrichtten ze hun gebedsdienst wel binnen de grenzen van Mekka. Er was geen water meer over in de putten die ze konden drinken of gebruiken. Alleen in de kan van de Gezegende Profeet was er een beetje te drinken. De ashaab die het zeer moeilijk had, zei: “Mogen wij onze levens voor u opofferen oh Gezant van Allah! Er is alleen water over in uw kan. Voor de rest is er helemaal geen water meer over. We gaan kapot.”.

De Effendi der Werelden zei: “Zolang ik bij jullie ben zullen jullie niet kapot gaan”. Daarna zei hij “Bismillaah” en zette zijn gezegende hand op de kan. Toen hief hij zijn handen op en zei: “Neem maar!...”. Toen hij dit zei begonnen uit de ruimte tussen zijn vingers water te stromen alsof ze kranen waren. De volgelingen dronken hiervan totdat ze genoeg hadden. Ze deden hun rituele wassing en vulden al hun vooraadpotten. Ook gaven ze hun kamelen te drinken. De genadevolle Profeet die zijn ashaab vriendelijk gadesloeg, glimlachte naar hen en dankte Allah de Verhevene.

Gezegende Djaabir bin Abdoellaah die op die dag daar aanwezig was vertelde: “Wij waren met vijftienhonderd man. Indien wij nog een honderdduizend man zouden hebben, zou het water voor ons allen toereikend zijn”.

(In verbazing bijt een ieder, Zijn tong, bij de wonder

Dat hij uit zijn vingers, Ansar op die dag te drinken gaf)

3.4 De acceptatie die Bee'aat al Redouaan wordt genoemd

De gezegende Profeet was nog bij Khoedaibiyya toen Boedail, de leider van de Hoozaa stam die al van oudsher de Moslims welgezind was, bij de Profeet kwam en hem vertelde dat het leger van de Qoeraish samen met andere volken in de regio naar Khoedaibiyya waren gekomen en dat ze hadden gezworen om tot hun dood te vechten tegen de moslims. Hierop zei de Gezant van Allah: "Wij zijn hier niet gekomen om te vechten. Wij zijn alleen gekomen om de oemrah te verrichten en de tawaaf om de Kaaba te verrichten. Indien er toch mensen zijn die ons ervan willen werhouden om de Baytoollaah te bezoeken dan zullen we tegen hen strijden. Ongetwijfeld hebben de oorlogen de Qoeraish verzwakt en hen veel leed toegebracht. Indien zij wensen dan kunnen we hen een voorstel doen voor een tijdelijke overeenkomst. In die periode zullen ze van ons niets te duchten hebben. Laat hen niet tussen ons en andere volkeren komen zodat ik vrij met hen kan spreken. Indien ik de andere volkeren overwin en God hen leidt op het rechte pad zodat zij moslim worden kunnen de Qoeraishiten ook moslim worden indien ze dat wensen. Indien ik, zoals zij denken, de andere volkeren niet zal overwinnen dan zullen zij ook daar beter van worden en sterker worden. Indien de afgodendienaars van Qoeraish hiermee niet akkoord gaan en met mij willen vechten zweer ik bij Allah die mijn wezen in Zijn Macht heeft dat ik omwille van deze religie die ik probeer te verspreiden met hen zal strijden totdat ik mijn laatste adem uitblaas. Allah de Verhevene zal dan Zijn beloftge om mij te helpen nakomen!".

Boedail, de leider van de Hoozaa stam ging op weg om hetgeen hij van de geliefde Profeet had gehoord door te geven aan de Qoeraishiten. De afgodendienaars die luisterden naar de boodschap van de Profeet stuurden een van hun vooraanstaanden, Oerwah bin Mas'ood, naar de Gezant van Allah. Oerwah vertelde dat de Qoeraishiten vastberaden waren om niemand in Mekka toe te laten. De Geliefde van Allah zei toen: "Oh Oerwah! Zeg omwille van Allah! Is het goed om te voorkomen dat deze grote Kaaba bezocht wordt en dat de tawaaf verricht wordt? Is het goed om te voorkomen dat deze kamelen geslacht worden terwijl ze klaar zijn om geslacht te worden.?" Hierna vertelde de Profeet wat hij ook tegen de leider van de Hoozah stam had gezegd.

Oerwah luisterde aan de ene kant naar de woorden van de Gezant van Allah terwijl hij aan de andere kant de volgelingen in de gaten hield. Vooral hun houding tegenover elkaar en hun respectvolle houding tegenover de Boodschapper van Allah trok zijn aandacht. Nadat hij het voorstel van onze geliefde Profeet had aangehoord stond hij op en ging naar de Qoeraishiten om deze boodschap over te brengen. Toen hij daar aankwam zei hij tegen hen: "Oh volk van Qoeraish! Jullie weten dat ik als boodschapper bij vele keizers en koningen zoals Kaiser, de Negus en Qisrah ben geweest. Ik zweer dat ik tot op

heden niets heb gezien van het respect dat de moslims tonen aan Mohammed, geen enkele statshoofd wordt met meer respect en liefde bejegend dan Mohammed. Geen een van de volgelingen spreekt zonder hem om toestemming gevraagd te hebben, als hij een haar verliest vangen ze die op en bewaren ze die om daar baraqah van te kunnen krijgen. Als ze in zijn buurt praten doen ze dat zo zacht dat het bijna onhoorbaar is. Door het respect dat ze voor hem hebben durven ze hem niet recht in de ogen aan te kijken en slaan ze hun ogen neer. Als hij zijn volgelingen iets vraagt of als hij zich maar even beweegt, doen ze hun uiterste best om het hem gemakkelijk te maken en om te doen wat hij vraagt.

Oh mensen van Qoeraish! Hoe jullie ook jullie best zullen doen, hoever jullie ook gaan; het zal tevergeefs zijn want de volgelingen zullen hun Profeet niet aan jullie overlaten. Zij zullen er alles aan doen om hem te verdedigen. Dit is de situatie, pas dus op met hetgeen jullie hierna zullen doen! Aangezien dit de situatie is kunnen we beter ingaan op het voorstel van Mohammed want zijn voorstel is goed, laten we daar gebruik van maken!".

De Qoeraishiten hechtten geen waarde aan deze woorden van Oerwah en reageerden op een onbeleefde manier waardoor ze hem krenkten.

Toen er een reactie uitbleef stuurde de Gezant van Allah Khiraash bin Oemayya als boodschapper naar het hoofdkwartier van de Qoeraishiten om zijn voorstel te herhalen. De afgodendienaars behandelden hem zeer slecht. Ze slachtten zijn kameel en aten het op. Ze liepen op hem om hem te doden. Khiraash bin Oemayya die met veel moeite zich kon redden kwam bij de Gezant van Allah en vertelde hem wat er was gebeurd. De Gezant van Allah was zeer bedroefd om deze belediging die zijn boodschapper onderging

Op dat moment zag men van het hoofdkwartier van de afgodendienaars Khoelais aankomen, hij behoorde tot de Akhabis stam. De afgodendienaars hadden hem als afgevaardigde gezonden. De geliefde Profeet van Allah zei toen hij Khoelais zag: "Behandel deze person die nu aankomt met respect, Hij is van een stam die de geboden van Allah de Verhevene opvolgt en zijn uiterste best doe tom de gebeden te verrichten. (Oh Volgelingen van me!) Breng jullie kamelen die geslacht zullen worden in zijn richting zodat hij ze kan zien!" . De ashaab deed wat de Profeet vroeg en ze riepen daarbij de talbiyya: "Labbaaik! Allahoemma Labbaaik!".

Toen Khoelais de kamelen zag die aan de oren gemerkt waren met touwen om hun nek, bleef hij langdurig kijken. Zijn ogen sprongen vol tranen en hij kon het niet laten om te zeggen:"De Moslims hebben geen andere intentie dan de Kaaba te bezoeken en de tawaaf te verrichten. Het is zeer onfatsoenlijk en slecht om hen daarvan te weerhouden.! Ik zweer bij de Heer van de Kaaba dat de Qoeraishiten verloren zullen gaan door een

dergelijke houding!". De Gezant van Allah die hem hoorde, reageerde en zei: "Ja, dat klopt oh broeder die tot de Aboe Qinaanah behoort". Khoelais schaamde zich ervoor om bij de Gezant van Allah aan te treden en hij durfde ook de Profeet niet aan te kijken. Hij keerde terug naar het hoofdkwartier van de Qoeraishiten en vertelde hen wat hij had gezien. Hij voegde eraan toe: "Ik vind het niet goed dat jullie hem ervan weerhouden om de Kaaba te bezoeken". De afgodendienaars van Qoeraish werden daar zeer boos om en ze beschuldigden Khoelais van onwetendheid.

Dit keer stuurden de ongelovigen Miqraaz bin Hafs die bekend stond om zijn meedogenloosheid. Ook hij keerde terug met het antwoord dat al eerder gegeven was. Na de terugkomst van Miqraaz begonnen de afgodendienaars te vrezen voor een verrassingsaanval van de moslims.

Onze geliefde Profeet wilde geen half werk leveren. Het was zijn wens om een afgevaardigde te sturen die door de Qoeraishiten gerespecteerd werd. Hij besloot dan ook om gezegende Othman te sturen. De geliefde Gezant van Allah zei tegen Othman bin Affaan: "Wij zijn niet hierheen gekomen om tegen iemand te vechten. Onze intentie is om de Kaaba te bezoeken en de tawaaf te verrichten. We keren terug nadat we de kamelen geslacht hebben die we hebben meegebracht. Breng deze boodschap over en nodig hen uit tot de Islam!". De Gezant van Allah drukte hem ook op het hart dat hij de moslims in Mekka het goede nieuws kon brengen over de op handen staande inname van Mekka.[241]

Gezegende Othman ging naar de afgodendienaars en bracht de boodschap van de Profeet letterlijk over. Ook het voorstel van Othman werd door hen negatief beantwoord. Ze zeiden hem dat hij alleen de tawaaf om de Kaaba kon verrichten als hij dat wilde. Gezegende Othman reageerde echter fel en zei: " Zolang de Gezant van Allah de tawaaf om de Kaaba niet verricht, zal ik het ook niet doen!".

De ongelovigen die heer zeer kwaad om werden hielden hem vast. Dit bericht bereikte de Ashaab als: "Othman is gedood en hij is nu een shaheed!". Toen ze de Gezant van Allah hierover inlichtten werd hij zeer triest en zei: "Indien dit bericht klopt, zullen wij hiervandaan niet vertrekken voordat we tegen dit volk hebben gevochten". Daarna ging hij zitten onder een boom die Samoorah genoemd werd en zei tegen zijn volgelingen: "Allah de Verhevene heeft opgedragen dat jullie mij een belofte afleggen" en nodigde hij zijn volgelingen uit tot het doen van een belofte.

De moedige Ashaab legden hun handen op die van de geliefde Profeet en ze zeiden: "Wij leggen de belofte af dat we al strijdende de zege naar ons toehalen of op deze weg sterven als shaheed totdat Allah de Verhevene jou de zege zal geven!". Onze geliefde

241 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 97.

profeet legde een van zijn eigen handen op de andere en legde namens Othman de belofte af. De meest geliefde Profeet was zeer blij met deze belofte van zijn Ashaab en hij zei: “Geen enkele persoon onder diegenen die onder de boom oprecht een belofte hebben afgelegd zullen in de Djahannam komen”. Deze belofte wordt Bi’at-al Ridouan genoemd.[242]

De Ashaab was niet meer te houden, ze hadden hun zwaarden getrokken en konden niet stilstaan maar ze wachtten op de minste of geringste aanwijzing. De spionnen van de Qoeraish hadden gezien hoe de Ashaab een belofte af had gelegd voor de Profeet om zelfs te sterven op deze weg. Toen ze ook zagen hoe goed de volgelingen van de Profeet voorbereid waren gingen ze onmiddellijk naar hun hoofdkwartier om verslag te doen.

Onze geliefde Profeet liet als voorzorgsmaatregel elke nacht de wacht houden om zijn volgelingen te beschermen. Op een van de nachten dat gezegende Othman werd vastgehouden viel een groep van vijftig afgodendienaars onder leiding van Mikhraaz aan om de Moslims in hun slaap te kunnen pakken. Die nacht hielden Mohammed bin Maslamah en zijn vrienden de wacht. Zij hielden de ongelovigen tegen en na een korte strijd namen ze hen ook gevangen. Alleen Mikhraaz kon vluchten. De gijzelaars werden bij de Profeet gebracht. Een deel van hen werd gevangen gezet en een ander deel werd vrijgelaten. De afgodendienaars wilden de volgende nacht ook aanvallen maar ze werden weer gevangen genomen. Onze geliefde Profeet vergaf hen en liet hen weer gaan.

3.5 Red Mij oh Gezant van Allah!..

Het leger van de afgodendienaars werd vervuld met angst toen ze zagen dat het leger van de Moslims dag en nacht klaarstond in afwachting van een strijd. Ook hadden ze het idee dat de Moslims elk moment konden aanvallen. Er was geen andere mogelijkheid dan het aangaan van een vredesovereenkomst. Zij kozen dan ook heel snel een groep van afgevaardigden. Deze groep die gekozen werd was onder leiding van Soehail bin Amr. Ze kregen als boodschap mee:. “Een overeenkomst afsluiten onder de voorwaarde dat de Moslims dit jaar Mekka niet betreden”.

Onze Toegenegen Profeet, gaf toestemming voor ontvangst van de Qoeraishi afgevaardigden. Het eerste waar deze delegatie om vroeg was de vrijlating van hun mannen die gevangen waren genomen. De Effendi der werelden zei: “Voordat jullie mijn volgelingen die in Mekka gevangen zijn genomen niet vrijlaten, zal ik jullie mensen ook niet in vrijheid stellen!”. Soehail zei: “ Om eerlijk te zijn bent U wel zeer rechtvaardig en

---

242 Bookhari, “Maeghaazee”, 19; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 59; Waqidee, al-Maeghazee, I, 279; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , II, 97.

medelevend met ons" en hij zorgde ervoor dat gezegende Othman en anderen die voor hem gevangen waren genomen in Mekka, vrij werden gelaten. Hierna werden de afgodendienaars, die tijdens de inval waren gevangen gezet, vrijgelaten.

Na lange onderhandelingen kwam men tot een convenant. Het was nu zaak om de overeenkomst op papier te zetten. Gezegende Ali werd als griffier gekozen. Er werd papier, inkthouder en schrijfgerei klaargezet. De dierbare Profeet van Allah die als erbarmen voor de werelden is gezonden zei tegen gezegende Ali: "Schrijf". "Bismillaahirrahmaanirraahiim!" Soehail reageerde zeer fel en zei: "Ik zweer dat ik niet weet wat het woord Rahman betekent. Schrijf dat niet zo op; Schrijf Bismike Allahoemma! Anders ga ik niet verder!". Onze Geliefde Profeet zag zeer grote redenen voor de totstandkoming van deze vrede. Daarom zei hij: "Bismike Allahoemma is ook zeer goed en mooi" en hij gebood gezegende Ali om het op die wijze op te schrijven. Hierna zei onze Profeet: "Dit is een overeenkomst tussen Mohammed de Gezant van Allah en Soehail bin Amr met een aantal artikelen waarmee ze aangeven dat zij vrede sluiten en elkaar beloftes doen." De aanwezigen zagen op dat moment dat Soehail de hand van gezegende Ali vasthield en zich keerde naar onze Profeet met de volgende opmerking: "Ik zweer je dat indien wij jou als Gezant van Allah hadden geaccepteerd, dan hadden we jou niet tegengehouden en je er niet van weerhouden om de Kaaba te bezoeken. Ik wil dan ook dat je in plaats van de Gezant van Allah, Mohammed, de zoon van Abdoollah opschrijft!".

Onze Profeet stemde daar ook mee in en zei: "Bij Allah, ook al verloochenen jullie mij, ik ben toch zonder enig twijfel de Boodschapper van Allah de Verhevene. Het opschrijven van mijn naam en die van mijn vader zal het feit dat ik de Gezant van Allah ben niet wegnemen. Oh Ali! Wis het eerste dat je hebt opgeschreven en schrijf Mohammed bin Abdoollah op".

Niemand van de Ashaab was blij met het wissen van het woord Rasoellallah. Opeens vergaten ze alles en riepen ze in koor: "Oh Ali! Schrijf Mohammed Rasoellallaah op, anders zullen we deze kwestie tussen de afgodendienaars en ons met onze zwaarden oplossen!...". De Gezant van Allah was blij om deze houding van zijn volgelingen te zien maar met zijn gezegende handen maande hij hen tot stilte. Toen hij zich naar Gezegende Ali richtte en hem gebood om het eerste te wissen zei hij: "Moge ik mijn leven voor u opofferen oh Gezant van Allah! Het valt mijn hand te zwaar om uw gezegende eigenschap te wissen!..." en hij excuseerde zich ervoor. Onze Geliefde Profeet vroeg hem te laten zien welk woord het was. Toen hij het liet zien wiste hij zelf met zijn gezegende vinger het woord en liet hem de benaming de zoon van Abdoollah opschrijven.

Hierna werden de artikelen opgeschreven.

De overeenkomst zal tien jaar geldig zijn, in dit tijdsbestek zullen beide partijen geen oorlog met elkaar voeren.

De Moslims zullen dit jaar de Kaaba niet bezoeken. Pas over een jaar mogen ze de Kaaba bezoeken.

De Moslims, die de Kaaba bezoeken, zullen drie dagen blijven en zij zullen geen andere wapens bij zich dragen dan het wapentuig van reizigers.

Tijdens het bezoek van de Moslims aan de Kaaba en het verrichten van de tawaaf (rondgang om de Kaaba) zullen de afgodendienaren buiten de Kaaba treden en de Moslims met rust laten tijdens hun tawaaf.

Als iemand van de Qoeraishieten Moslim wordt maar zonder toestemming van zijn ouder of voogd naar Medina gaat, zal hij teruggeleverd worden. Maar als iemand van de Moslims naar Mekka gaat zal hij niet teruggeleverd worden. Gezegende Omar zei hierover: "Oh Gezant van Allah! Gaat u ook hiermee instemmen?" Onze Geliefde Profeet glimlachte en antwoordde: "Ja. Als iemand uit ons midden ons verlaat en naar hen toegaat, moge Allah hem van ons verwijderen!".

Als iemand van de ashaab voor hajj of oemrah naar Mekka gaat zal zijn leven en zijn bezittingen in veiligheid zijn.

Als iemand van de afgodendienaren naar Damascus, Egypte of andere oorden gaat en onderweg Medina aandoet, zal zijn leven en bezit ook in veiligheid zijn.

De andere Arabische stammen mogen de kant kiezen die ze maar willen voor bescherming. Zij werden dus vrijgelaten in de keuze voor een vereniging met de Moslims of de afgodendienaren.[243]

Nu was het tijd voor ondertekening van de overeenkomst. Op dat moment zag men iemand die vastgeketend was aan zijn voeten, in de richting van de Moslims komen. Hij sleepte zijn ketens mee. Hij naderde en riep: "Red mij!...". De leider van de Qoeraishi delegatie, die deze stem hoorde, sprong overeind. Met een boomtak vol doornen in zijn hand begon hij op hem in te slaan. Hij spaarde al zijn krachten en wierp zich voor de Gezant van Allah en smeekte: "Red mij oh Gezant van Allah!". Dit was een Moslim die in Mekka moslim was geworden maar om die reden door zijn vader was geketend. Elke dag werd hij mishandeld en gedwongen om de afgodsbeelden aan te bidden. Hij maakte gebruik van het feit dat de afgodendienaren naar Khoedaibijja gingen en maakte zich los

243 Bookhari, "Maeghaazee", 35; Aboo Daawood, "Djihaad", 168; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, IV, 323; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 307; Waqidee, al-Maeghazee, II, 608; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 97-98.

van zijn ketens waarna hij heimelijk Mekka verliet om zich tussen de Moslims te mengen. Deze persoon die de redding had gevonden was Aboe Djandal, de zoon van Soehail, de leider van de Qoeraishi delegatie. Soehail liet zijn zoon Aboe Djandal aan onze Profeet zien en zei: “Dit is de eerste persoon die je aan mij moet uitleveren in navolging op hetgeen dat we zojuist hebben opgeschreven!”.

Onze Geliefde Profeet en de ashaab waren zeer bedroefd om deze situatie. Iedereen was nieuwsgierig naar de reactive van onze Profeet. Aan de ene kant was er de overeenkomst en aan de andere kant een volgeling onder marteling... De Effendi der werelden zei tegen Soehail: “Wij hebben de overeenkomst nog niet ondertekend!”. Soehail zei: “Oh Mohammed! De artikelen van onze overeenkomst hadden we al opgeschreven voordat mijn zoon hierheen kwam. Als je mijn zoon niet uitlevert zal ik deze overeenkomst nooit ondertekenen!”.

Hoewel onze Profeet aandrong en zei: “Hou hem om mij buiten deze overeenkomst”, accepteerden de afgodendienaren dit niet. Soehail bin Amr trok zijn zoon weg en Aboe Djandal riep jammerlijk: “Oh Gezant van Allah! Oh Mijn Moslim broeders!...Leveren jullie mij uit aan de afgodendienaren terwijl ik Moslim ben geworden en naar jullie gevlucht ben. Vinden jullie het goed dat ik elke dag ondraaglijke martelingen te verduren krijg? Oh Gezant van Allah! Levert u mij uit zodat ze mij van mijn geloof laten vallen?!...”.

Het was zeer moeilijk om deze hartverscheurende weeklacht aan te horen. De ashaab, die hierdoor geraakt werd begon te huilen. Onze Geliefde Profeet, de zee van barmhartigheid, schoot ook vol. Hij ging naar Soehail toe en zei: “Kom, doe het niet! Geef hem aan mij!”. Maar Soehail antwoordde: "Dat is onmogelijk!”.

Hierop zei onze Geliefde Profeet: “Oh Aboe Djandal! Heb nog even geduld! Trotseer hetgeen jou wordt aangedaan! Vraag Allah om beloning. Allah de Verhevene zal jou en de Moslims die zoals jij die zwak en alleen zijn ongetwijfeld gemoedsrust geven en een uitweg schenken” en troostte hem. Hij voegde eraan toe: “Het staat ons niet om ons niet te houden aan onze belofte”.

Zelfs de afgodendienaren in de Qoeraishi delegatie konden niet tegen deze aangrijpende situatie en zeiden: “Oh Mohammed! Om jou zullen wij Aboe Djandal in bescherming nemen. Wij zullen niet toestaan dat Soehail hem martelt!”. Hierop waren de Gezant van Allah en zijn Ashaab iets gerustgesteld. (Soehail bin Amr werd na de zege van Mekka Moslim en schaarde zich bij de Ashaab al qiraam.)

Het vredesakkoord werd in tweevoud opgeschreven en door de partijen ondertekend. De afgodendienaren keerden terug naar hun kwartier.[244]

---

[244] Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 321; Waqidee, al-Maeghazee, II, 608; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , VII, 405.

De Qoeraishi delegatie was zeer opgewekt over dit akkoord dat ogenschijnlijk in het nadeel van de Moslims was. Integendeel was dit akkoord een grote zege en waren deze artikelen in het voordeel van de Moslims. Het allerbelangrijkste was dat ze accepteerden dat de Moslims een staat waren. Als een afgodendienaar vanuit Mekka voor handel of met een ander doel naar Damascus of Egypte zou gaan en hij hierbij Medina zou aandoen zouden zijn leven en bezit in veiligheid zijn. Op deze wijze konden de ongelovigen het dagelijkse leven van de Moslims van dichtbij zien. Ze zouden dan ook de rechtvaardigheid van de Islam zien en de goede ethische gedragingen van de Ashaab onderling zou hen versteld doen staan van bewondering. Hierdoor zouden ze de Islam meer gaan lief hebben." Als gevolg hiervan zouden ze uiteindelijk moslim worden en zich voegen tussen de ashaab.

Met dit akkoord, dat tien jaar zou moeten duren, zouden Moslims sterker worden en in aantallen groeien. De Islam zou op deze wijze overal bekend worden.

Echter, het artikel: "Indien een van de Qoeraishiten moslim zou worden en naar Medina zou vluchten voor bescherming moet hij of zij uitgeleverd worden", bezorgde veel verdriet bij onze Profeet. Hij zei dan ook: "Allah de Verhevene zal hen ongetwijfeld doorzettingsvermogen schenken en een uitweg voor hen creeeren"...

Er was niks meer die ze moesten afhandelen met de afgodendienaren. De gezegende Profeet van Allah wendde zich tot zijn Ashaab al qiraam en zei: "Sta op! Slacht jullie offers. Nadat jullie de hoofden geschoren hebben trek dan jullie ihram aan".

Hij slachtte als eerste zijn offer. Daarna werd hij geknipt door zijn barbier Khirath bin Oemaijja. De gezegende Ashaab ving zijn gezegende haren op voordat ze op de grond vielen en bewaarden deze voor baraqah. Daarna slachtten de volgelingen ook hun offers en een deel liet zich kaal scheren, een ander deel liet zijn haar kort knippen.[245]

Ze waren ongeveer twintig dagen in Hoedaibijja gebleven. Onze Geliefde Profeet vertrok met zijn vrienden richting Medina. Onderweg openbaarde Allah de Verhevene Soerat al Fath aan onze Geliefde Profeet en gaf aan dat Hij Zijn schenkingen en hulp zou vervolmaken.

De dag dat de Sultan van het Universum, vrede en alle lof zij met hem, in de verlichte stad Medina aankwam was Aboe Basir, van de Qoeraishi Sakif stam, moslim geworden. Aboe Basir, die door had dat hij niet kon leven onder de afgodendienaren, was te voet naar Medina gekomen.

---

245 Bookhaari, "Shooroot", 15; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, IV, 323.

In navolging van het verdrag van Khoedaibiya verliet hij Medina en vestigde zich elders in de plaats Is aan de kust van de Rode Zee.[246]

Dit was een plaats die zich bevond op de handelsroute naar Damascus waar de afgodendienaren uit Qoeraish langs kwamen. Voortaan gingen de mensen uit Qoeraish, die Moslim waren geworden en Mekka hadden verlaten, naar Is biji Aboe Basir, in plaats van Medina. Een van de eersten onder hen was gezegende Aboe Djandal. Dit bleef op deze wijze doorgaan. Vijftig personen, honderd mensen, tweehonderd mensen, driehonderd mensen vormde zich aldaar. De karavaan van de Qoeraishiten die op weg ging naar Damascus moest hierlangs. Hier zagen ze tegen op omdat Aboe Basir met de andere moslims samen de afgodendienaren gevangen probeerde te nemen.

De afgodendienaren zagen dat de weg naar Damascus afgesloten was. Ze stuurden dan ook een delegatie naar Medina. Ze drongen erop aan dat het artikel in het verdrag van Hoedaibijja over de uitlevering van Qoeraishi moslims die zonder toestemming van hun voogd naar Medina waren gevlucht, werd geschrapt. Onze Profeet stemde hiermee in. Op deze wijze kwam de handelsweg naar Damascus weer vrij. De Moslims werden dan ook beloond voor hun geduld en konden ongestoord naar Medina, naar onze Geliefde Profeet.

246 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 324; Waqidee, al-Maeghazee, II, 625.

Uw aantreden uit erbarmen is een genot voor een ieder oh Rasoelallaah
Uw verschijning een genezing voor de kwalen van degenen gevuld met uw liefde oh Rasoelalláh

U was al lang een Nabi toen Adam nog in water en stof zat
U als de Imaam van de Profeten, dat is niet ondenkbaar oh Rasoelallaah

De allerhoogsten onder de mensen zijn gevormd door Uw noor.
Uw lichaam, een weerspiegeling van de Schepper, oh Rasoelallaah

Met U heeft iedereen kennisgenomen van de vele schenkingen
Uw werk is voor de zorgzamen een voorbeeld oh Rasoelallaah

Pleit voor Huda'i, zowel voor zijn innerlijk als zijn uiterlijk
Als armoedzaaier is hij aan uw deur gekomen voor redding oh Rasoelallaah!
AZIZ MAHMUD HUDÁ'Ï

4.0 De Brieven ter Uitnodiging

4.1 De Brieven die naar de vorsten werden gestuurd

De Gezant van Allah, sallaahoe aleyhi wa sallam, wilde de Islam over de hele wereld verspreiden, de mensen redden van de Djahannam en wenste dat iedereen het ware geluk zou ontvangen. Hij was namelijk degene die voor de hele wereld was gezonden als een erbarming. Hiertoe overwoog hij om afgevaardigden te sturen naar de vorsten in de buurt en hen uit te nodigen tot de Islam. Dihya al Kalbi stuurde hij naar de Romeinse Keizer; Amr bin Oemajja stuurde hij naar Abessinie; Khatib bin Aboe Beltaa naar de vorst van Egypte. Daarnaast stuurde hij ook Salit bin Amr naar AlYamamah, Soedja bin Wahb naar Gassaan en Abdoollah bin Hoozaafah naar de vorst van Iran.[247]

---

[247] Bookhari, "Tafseer",4; "Megâzi", 77, 82, 84; "İlim", 7; Muslim, "Cihâd", 109; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 262; III, 441; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 607; Baeyhakee, *as-Soonan*, II, 43, 353; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 259; Hoozaee, *at-Tahreedj*, s. 183-184; Qaettanee, *at-Teraeeboo'l-İdaariyyah*, I, 345-346.

Deze afgevaardigden waren de meest vooraanstaanden tussen de Ashaab al qiraam. Zij waren goed in woord en voorkomend. Er werd voor elke vorst een aparte brief geschreven. Onze Geliefde Profeet zette onder de brieven een stempel met zijn zilveren ring waarin gegraveerd stond, "De Gezant van Allah de Verhevene, Mohammed aleyhissalaam". De afgezanten die naar de diverse oorden zouden vertrekken, stonden de volgende ochtend op en kenden als wonder van onze Profeet de talen van de landen waar ze naar toe zouden gaan.[248]

De afgevaardigde Amr bin Oemaijja, die naar Abessinië zou gaan, zou de Negus Ashamah ook vragen om de eerder naar Abessinië vertrokken Ashaab al qiraam toestemming te geven naar Medina terug te reizen.

Amr bin Oemaijja kwam zeer snel in Abessinië aan en verscheen bij Negus Ashamah. De Negus trad van zijn troon en nam de brief met heel veel respect en liefde aan. Hij kuste de brief en haalde de brief over zijn gezicht en zijn ogen waarna hij hem liet openen en voorlezen:

Bismillaahirrahmaanirrahiim! (In de naam van Allah de Barmhartige en de Erbarmer)

Van Mohammed aleyhissalaam, de Gezant van Allah voor Negus Ashamah, de vorst van Abessinië!...

Gegroet zij degene die de waarheid volgt!...Oh Vorst! Ik hoop dat je in goede gezondheid en veiligheid verkeert; ik dank Allah voor de schenkingen die Hij jou gedaan heeft. Hij is de enige God. Hij is de Heerser (in het hele universum is Hij de enige absolute Heerser). Hij is al-Qooddoos (ver van allerlei fouten en tekortkomingen). Hij is al- Salaam (degene die Zijn dienaren red van gevaren). Hij is al-Moe'min (degene die een veilig gevoel geeft). Hij is al-Moehaymin (degene die op alles toeziet en beschermt).

Ik getuig dat Jezus (aleyhissalaam), een door Allah de Verhevene aan de zeer reine, onbevlekte en de zich van alle wereldse zaken afgekeerd hebbende Maria geschonken geest en woord is. Op deze wijze is zij zwanger geraakt van Jezus. Zoals Allah de Verhevene Adam met Zijn macht heeft geschapen, zo heeft Hij ook Jezus geschapen.

Oh Vorst! Ik nodig jou uit om te geloven in Allah de Verhevene, om hem te aanbidden en om mij te gehoorzamen door te geloven in de openbaringen van Allah aan mij. Ik ben namelijk de Gezant van Allah die de taak heeft om deze boodschap te verkondigen. Ik heb jou nu de nodige oproep gedaan, het advies gegeven dat het geluk op aarde en het hiernamaals zal brengen. Ga in op mijn advies! Gegroet zijn degenen die de waarheid hebben gevonden en het rechte pad hebben gekozen."

---

248 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 15.

Ashamah die de brief van de Gezant van Allah met grote ontzag en nederigheid aanhoorde, zei onmiddellijk: "Ashadooanlaailahaillallaah wa ashadoe anna Mohammadan abdooho wa rasoolooh", waarmee hij aangaf Moslim te zijn geworden. Daarna zei hij: "Ik zweer dat hij de profeet is waarop de Joden en de Christenen al jaren wachten en waarvan de komst door de voorgaande profeten als goede tijding is aangegeven.

Als ik de mogelijkheid had gehad om naar hem toe te gaan zou ik dat doen en zijn dienaar worden.!". De brief behandelde hij met veel eerbied en legde deze in een mooie doos waarbij hij zei: "Zolang deze brief hier blijft zal het goede en de baraqah Abessinië niet verlaten".[249]

De Gezant van Allah had twee brieven naar de Negus gestuurd. Ashamah volgde de bevelen in de tweede brief zonder aarzeling op en stuurde de gezegende vrouw van onze Profeet, Oemm al Habibah en de andere volgelingen die zich daar bevonden per boot met vele geschenken naar Medina. In zijn antwoordbrief bevestigde hij zijn geloof in onze Profeet.

De gezegende Dihye al Kelbi had de opdrcht gekregen om de Keizer van Byzantijnen op te roepen tot de Islam. De brief moest hij geven aan Kharis, de vorst van de Ghassaniden in Boesra en die zou het op zijn beurt sturen naar Heraklius, de Keizer van Byzantium.

Gezegende Dihya die de brief van onze Geliefde Profeet met grote eerbied in ontvangst nam, snelde zich naar Boesra. Hij bezocht Kharis en vertelde hem hetgeen dat was besproken. Kharis gaf Adiyy bin Khatem die toen nog geen Moslim was geworden mee met Dihye en stuurde hen naar Heraklius die zich toen in Jeruzalem bevond. Met zijn tweeen kwamen ze in Jeruzalem aan en troffen voorbereidingen om met de Keizer te spreken. De mannen van de Keizer zeiden tegen hem dat hij bij het aantreden voor de Keizer zijn hoofd moest buigen terwijl hij liep en dat hij op de grond moest knielen als hij hem genaderd was. Totdat hij je toestemming geeft op te staan moet je geknield blijven liggen".

Deze woorden vielen de gezegende Dihya zeer zwaar en hij zei tegen hen: "Wij zijn Moslims en wij knielen voor niemand anders dan voor Allah de Verhevene. Bovendien als mens knielen voor een mens is tegen de natuur van de schlepping van de mens." Hierop zeiden de mannen van de Keizer: "De Keizer zal dan jou brief niet accepteren en jou wegjagen". Gezegende Dihya antwoordde: Onze Profeet Mohammed aleyhissalaam staat niet eens toe dat iemand voor hem een kleine buiging maakt, laat staan dat hij het

[249] Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, IV, 198; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 223; Baeyhakee, *as-Soonan*, II, 79; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 207-208.

toestaat dat iemand voor hem neerknielt. Hij geeft aandacht aan iedereen, ook al is hij een slaaf, die met hem wil spreken. Hij accepteert iedereen, luistert naar iedereen en lost een ieders problemen op en behandelt iedereen zachtaardig. Hierdoor is iedereen die hem gehoorzaamt gelijk en iedereen is eervol".

Een van de personen die deze woorden aanhoorde, zei: "Het ziet ernaar uit dat je niet gaat knielen voor de Keizer. Ik zal jou dan een ander weg wijzen die je kunt gebruiken om alsnog je taak te kunnen volbrengen. De Keizer heeft een plek voor zijn paleis waar hij regelmatig rust neemt. Elke namiddag gaat hij daarheen en wandelt daar een beetje. Daar bevindt zich een spreekgestoelte. Als zich daarop een brief of een ander schrijven bevindt dan pakt hij die eerst om daarna zijn rust te nemen. Ga jij nu maar ook daarheen en leg die brief op die katheder. Blijf daar dan wachten. Als hij de brief ziet zal hij je bij zich reopen. Dan heb je de kans om je taak te volbrengen".

Hierop legde gezegende Dihya de brief op de aangegeven plek. Heraklius pakte de brief en vroeg om een tolk die de Arabische taal beheerste. De tolk begon de brief van de Gezant van Allah voor te lezen. Bovenaan de brief stond: "Bismillaahirrahmaanirrahím! Van Mohammed, de Gezant van Allah voor Heraklius de grote onder de Byzantijnen". De neef van Heraklius, Yennak, werd boos om deze toon van de brief en sloeg met zijn vuist de tolk zeer hard op zijn borst. De tolk viel neer door de vuistslag en de gezegende brief viel van zijn hand. Heraklius vroeg aan Yennak: "Waarom deed je dat?!" Yennak antwoordde: "Zie je de brief niet? De brief begint met zijn naam voor jou naam en hij noemt jou niet een vorst maar de grote onder de Byzantijnen. Waarom staat er niet: "de vorst van de Byzantijnen" en waarom is de brief niet begonnen met jou naam? Daarom hoeft deze brief niet eens gelezen te worden".

Hierop reageerde Heraklius: "Bij Allah, jij bent of je verstand kwijt of je bent gewoon een grote gek. Ik wist niet dat jij zo was. Wil je de brief verscheuren voordat ik erachter ben gekomen wat erin staat? Ik zweer bij mijn leven dat indien hij de Gezant van Allah is dan heeft hij gelijk als hij de brief begint met zijn naam in plaats van de mijne en ook als hij mij de grote onder de Romeinen noemt. Ik ben slechts de rechtsbevoegde over hen en niet hun heerser" en hij joeg Yennak weg.

Daarna riep hij iemand bij zich die Ooskoof heette. Hij was de meest geleerde onder de Christenen en tevens hun leider maar ook de adviseur van Heraklius. Hij gaf hem de brief. De brief ging verder met: "Gegroet zij degenen die het rechte pad naar Allah de Verhevene volgen en daar blijven!" Hierna stond er: (Oh grote onder de Byzantijnen!) Ik nodig jou uit tot de Islam te komen. Accepteer de Islam opdat je redding zult vinden. Als je moslim wordt zal Allah de Verhevene jou dubbel belonen. Indien je de rug toekeert zal de zonde van alle Christenen op jou schouders rusten! " Zeg: "Oh mensen van het boek

(Joden en Christenen) kom tot een gemeenschappelijk woord dat onder ons bestaat. Dat is dat er geen andere Goden zijn dan Allah die we aanbidden en dat we niets en niemand een aandeel geven in Heerschappij. We zullen Allah de Verhevene niet verlaten en zullen niemand uit ons midden als Heerser erkennen. Indien zij dit woord de rug toekeren, zeg dan "Wees getuigen. Wij zijn Moslims" (Soerat A1-i Imraan: 64)[250]

Toen de brief van onze geliefde Profeet gelezen werd brak het zweet los op het voorhoofd van Heraklius. Toen de brief was voorgelezen zei hij: "Ik had na de Profeet Salomon nog nooit eerder een brief gezien die met "Bismillaahirrahmaanirrahim" begint. Toen Heraklius Ooskoof om zijn mening vroeg zei deze: "Bij Allah, Hij is de profeet die Mozes en Jezus ons hebben voorspeld. Wij wachtten al op zijn komst".

Heraklius vroeg: "Wat adviseer je mij te doen in deze, wat is volgens jou het meest geschikte?". Ooskoof antwoordde: "Ik zou je willen adviseren om je bij hem aan te sluiten en hem te volgen. Heraklius antwoordde: "Ik begrijp heel goed wat jij zegt. Echter, ik ben te zwak om me bij hem aan te sluiten en om Moslim te worden heb ik geen genoeg kracht. Ik zal namelijk en mijn ambt verliezen en mensen zullen mij vermoorden". Hierop liet hij gezegende Dihya en Adiyy bin Khatem komen. Adiyy zei; "Oh vorst! Deze man naast mij, die tot de Arabieren behoort die eigenaren zijn van schapen en kamelen, vertelt over een merkwaardige situatie die in zijn land heeft plaatsgevonden". Heraklius vroeg: "Wat is deze gebeurtenis in jullie land?" Gezegende Dihya antwoordde: "Een persoon verscheen in ons midden. Hij verklaarde dat hij een profeet is. Een deel van de bevolking volgde hem en een ander deel verzette zich tegen hem. Er vindt een strijd plaats tussen ons de gelovigen en de ongelovigen".

Hierna begon Heraklius met een onderzoek naar onze Profeet. Hij stuurde een gebod naar de regent van Damascus en vroeg hem om een persoon te vinden uit dezelfde stam als de profeet. In de tussentijd schreef hij een brief naar zijn vriend in Rome, die ook het Hebreeuws beheerste en vroeg om zijn mening omtrent deze kwestie. Van zijn vriend in Rome kreeg hij een brief waarin werd bevestigd dat de persoon naar wie hij vroeg de Profeet is die aan het einde der dagen zou komen. De regent van Damascus kwam onderweg een Qoeraishi handelskaravaan tegen. Tussen hen bevond zich ook de leider van de Qoeraishiten, Aboe Soefian, die nog geen moslim was geworden.

Aboe Soefian zegt: "Toen wij in de Gaza waren kwam de regent uit Damascus van Heraklius op ons af en vroeg: "Behoren jullie tot de stam van die persoon uit Hidjaaz?". "Ja" antwoordden wij. "Kom met ons mee naar onze Keizer?"." Hij nam Aboe Soefian en de anderen mee naar Damascus waarna hij ze naar Heraklius bracht. Heraklius bevond

---

250 Al i Imraan3/64.

zich toen in een kerk in Jeruzalem. Hij was met zijn vizier aan het praten en had zijn kroon op zijn hoofd. Heraklius ontving Aboe Soefian en de andere dertig Mekkanen hier in deze kerk.

Hij riep een tolk en vroeg hen: “wie van jullie is het meest verwant met de persoon die zichzelf een Profeet noemt?”. Aboe Soefian zei: “Ik ben degene die hem het meest nabij staat als verwant”. Heraklius vroeg weer: “Wat is jullie verwantschap?” Aboe Soefian antwoordde: “Hij is de zoon van mijn oom”. Heraklius vroeg om Aboe Soefian dichter bij hem te brengen en hij vroeg de rest achter Aboe Soefian te gaan staan. Aboe Soefian loog in eerste instantie maar vanwege zijn vrees voor de Keizer dorst hij niet meer te liegen. Hierna vond het volgende gesprek tussen hen plaats. Heraklius vroeg:

Wat is het nageslacht van de persoon die zich Profeet noemt onder jullie?

Hij is degene die het hoogste is onder ons. Zijn geslacht is het meest uitverkorene.

Is er voor hem iemand geweest die zichzelf profeet heeft genoemd?

Nee, nooit iemand.

Is er onder zijn voorouders iemand ooit vorst geweest?

Nee.

Sluiten de rijken of de armen onder het volk zich bij hem aan?.

De armen sluiten zich bij hem aan, de zwakken, de jongeren en de vrouwen. De ouderen en de vooraanstaanden van zijn stam sluiten zich nauwelijk bij hem aan.

Groeien zijn aanhangers of worden ze minder?

Zijn aanhangers groeien.

Zijn er onder zijn aanhangers die zich weer afkeren van zijn religie omdat deze hen niet bevalt of omdat ze boos zijn?

Nee.

Voordat hij aankondigde dat hij profeet was, hebben jullie hem ooit betrapt op een leugen?

Nee.

Is het ooit voorgekomen dat de profeet zijn belofte brak of zijn woord niet hield?

Nee, dat is nooit gebeurd. Wij hebben echter nu een akkoord met hem om een bepaalde periode geen oorlog te voeren. Wij weten niet wat hij in deze periode zal doen.

Wat vraagt hij van jullie?

Hij vraagt ons om de enige echte Allah aan te bidden, om hem geen deelgenoten te geven in heerschappij. Hij vraagt ons afstand te nemen van de afgodsbeelden die onze

voorouders altijd hebben aanbeden. Hij wil dat wij het gebed verrichten, dat we de waarheid spreken, de armen helpen en te wijken voor haraam. Verder vraagt hij ons om onze beloftes te houden, goederen die ons in vertrouwen gegeven zijn goed te behandelen, geen ontrouw te plegen en onze verwanten te bezoeken.

Dit gesprek had in de kerk plaatsgevonden en de brief van de Gezant van Allah was gelezen. Heraklius kuste de brief en deed hem op zijn ogen en op zijn hoofd. De Byzantijnen morrelden. De Keizer gebood dat Aboe Soefian en de anderen naar buiten werden gestuurd. Aboe Soefian die nog geen moslim was geworden had hier erop gezworen dat de zaak van onze Profeet met success zou aflopen.

Gezegende Dihya kwam bij Heraklius en met zijn gezegende mooie gezicht en zoete stem zei hij: "Oh Keizer! Ik ben door iemand uit Boesra naar jou gestuurd (Kharis). HIj is beter dan jij. Ik zweer bij Allah dat degene die mij naar hem heeft gestuurd, (Rasoolallaah) nog beter is dan hem en jij'. Jij zou eigenlijk mijn woorden met ootmoed moeten aanhoren en de adviezen moeten opvolgen! Als je namelijk deemoedig bent zul je de adviezen beter begrijpen. Aals je de adviezen niet accepteert zul je nooit deugdzaam kunnen zijn!"...

Toen Heraklius zei dat hij door moest gaan, vervolgde gezegende Dihya met: "Ik nodig jou dan ook uit om te geloven in die God en Hem aan te bidden die ook door Jezus is aanbeden. Ik nodig jou uit tot het geloven in de analfabete profeet wiens komst eerst door Mozes aleyhissalaam en daarna door Jezus aleyhissalaam als goede getijde is aangekondigd. Indien je hierover iets weet en het geluk op aarde en in het hiernamaals wilt, denk daar dan aan. Anders zal je het eeuwige geluk mislopen en sterven in ongeloof en als afgodendienaar. Besef dit heel goed, Allah de Verhevene die jouw Heer is, is degene die de zondaars kan vernietigen en de schenkingen kan veranderen".

Heraklius zei: "Ik laat een brief niet ongelezen en ik laat een geleerde niet gaan voordat ik hem alles heb gevraagd dat ik wil weten. Hier heb ik alleen maar profijt van gehad. Geef jij mij tijd om na te denken en de waarheid te vinden". Daarna riep Heraklius gezegende Dihya bij zich en sprak met hem persoonlijk. Hetgeen dat hij in zijn hart had maakte hij als volgt bekend: "Ik weet dat de persoon die jou gezonden heeft de Profeet van het einde der dagen is wiens komst is aangekondigd in de geschriften en op wiens komst men aan het wachten was. Echter, indien ik hem volg vrees ik dat de Byzantijnen mij zullen doden. Ik zal jou sturen naar Daghateer die de grootste geleerde is onder hen en die meer gezag heeft dan ik. Indien hij tot het geloof komt, zullen alle Byzantijnen geloven. Ik kan dan het geloof in mijn hart openlijk verkondigen."

Hierna schreef Heraklius een brief die hij aan gezegende Dihya gaf en stuurde hem naar Daghateer. De Gezant van Allah had ook een brief aan Daghateer geschreven. Toen Daghateer de brieven had gelezen en kennis had genomen van de eigenschappen van

onze Profeet gaf hij toe dat er geen twijfel bestond dat hij de Profeet was wiens komst door zowel gezegende Mozes als gezegende Jezus waren aangekondigd als goede tijding. Hij ging over tot de overtuiging van de moslims. Hij ging naar zijn huis en kwam drie weken niet om te preken. De Christenen zeiden: "Wat gebeurt er met Daghateer, sinds hij met die Arabier heeft gesproken komt hij niet meer naar buiten? Wij willen hem!" schreeuwden ze.

Daghateer trok zijn zwarte priestergewaad uit. Hij trok een witte gewaad aan en met een stok in zijn hand kwam hij aan in de kerk. Nadat hij de locale bevolking had verzameld, stond hij op en zei: "Oh Christenen! Ons heeft de brief bereikt van Ahmed (aleyhissalaam). Hij heeft ons tot de ware religie uitgenodigd. Ik weet en geloof dat hij de ware Gezant is van Allah de Verhevene". Toen de Christenen dit hoorden stormden ze op Daghateer af en al slaande maakten ze hem tot shaheed. Gezegende Dihya kwam bij Heraklius en berichtte hem over de situatie.

Heraklius: "Heb ik het je niet gezegd? Daghateer is bij de Christenen geliefder en heiliger dan ik. Als ze over mij horen zullen ze mij ook doden".

In een bericht uit Boekhari's Sakhih en een overlevering van Zoekhri staat het volgende hierover: "Heraklius nodigde de vooraanstaanden onder de Byzantijnen uit in zijn paleis in Hoomoos. Hij gaf bevel om de deuren op slot te doen. Hierna ging hij op een verhoging staan en riep: "Oh Volk van Byzantium! Zouden jullie het geluk en welzijn willen ontvangen en zouden jullie willen dat jullie heerschappij eeuwig zal duren? Willen jullie gehoorzamen aan wat Jezus jullie gezegd heeft?" De Byzantijnen zeiden: "Oh Heerser van ons! Wat moeten wij doen om hetgeen te bereiken dat u opnoemt?". Heraklius ntwoordde: "Oh Byzantijns volk! Ik heb jullie met een goed doel hier verzameld. Ik heb een brief van gezegende Mohammed ontvangen. Hij nodigt mij uit tot de Islam. Bij Allah, Hij is de Profeet op wie wij al heel lang wachten, wiens eigenschappen in onze geschriften zijn beschreven en die wij kennen. Kom, laten we hem gehoorzamen en zowel op aarde als in het hiernamaals redding vinden". De menigte begon hierop kwaad te spreken en velen probeerden al brommend te vluchten en wendden zich tot de deuren. De deuren waren echter gesloten, ze konden dus niet weg. Heraklius die het gedrag van de Byzantijnen zag en begreep dat zij zo wegvluchtten voor de Islam, vreesde voor zijn leven en zei: "Oh volk van Byzantium! De woorden die ik heb uitgesproken, waren om te testen hoe sterk jullie aan jullie geloof gebonden zijn. Jullie verbondenheid met jullie religie en jullie reactie doet mij deugd". Hierop knielden de Byzantijnen weer voor Heraklius op de grond en nadat de deuren geopend werden verlieten zijn het paleis.[251]

---

[251] Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 259.

Heraklius riep gezegende Dihya bij zich en vertelde hem wat er was gebeurd. Hij gaf hem vele geschenken die elk meer waard waren dan de ander. Bovendien schreef hij een brief naar onze geliefde Profeet. Zijn brief, de geschenken die hij had voorbereid stuurde hij naar onze Profeet met gezegende Dihya. Heraklius wilde dus moslim worden maar angst voor het verlies van zijn troon en voor de dood lieten hem niet toe. In de brief, die hij naar onze geliefde Profeet had geschreven, stond: “Aan Mohammed, de Gezant van Allah die door de gezegende Jezus is aangekondigd als goede tijding van de vorst van Byzantium! Uw afgevaardigde is met uw brief bij mij gekomen. Ik getuig er natuurlijk van dat U de ware Gezant van Allah bent. Wij hebben jou reeds op papier gevonden in de Bijbel en gezegende Jezus had jou al aangekondigd als goede tijding. Hoewel ik de Byzantijnen heb uitgenodigd om in jou te gelvoen, hebben zij dit niet geaccepteerd.. Als ze naar mij hadden geluisterd zou dit voor hen absoluut goed zijn geweest. Ik zou zo graag bij jou zijn en jou dienen waarbij ik je voeten zou willen wassen”.

Gezegende Dihya kwam aan in Hisma nadat hij Heraklius had verlaten. Onderweg werd hij bij de valleien van Djoezam ter hoogte van het Shanaar vallei beroofd door Hoenaid bin Oos, zijn zoon en mannen. Zij pakten alles af buiten zijn oude kleren. Op deze locatie hadden Doebaib bin Rifae bin Zaid en zijn volk de Islam geaccepteerd. Dihya kwam naar hen en vertelde over hetgeen dat hier was gebeurd. Hierop liepen zij op Hoenaid bin Oos en zijn stam waarna ze al hun gestolen goederen weer terug kregen. Later stuurde de Gezant van Allah, Zayd bin Kharis op Hoenaid bin Oos en zijn mannen. Iedereen in die region kwam tot het geloof. Toen gezegende Dihya in Medina aankwam ging hij direct naar de Gezant van Allah zonder eerst naar zijn eigen huis te gaan. Hij klopte op de deur. Onze Profeet vroeg: “Wie is daar?”. Dihya antwoordde: “Dihyat al Kalbi”. De effendi van de werelden zei: “Kom binnen”. Gezegende Dihya stapte naar binnen en vertelde over alles in detail aan onze Profeet. Hij las de brief van Heraklius voor aan onze Profeet die zei: “Voor hem is er nog een bepaalde periode vorstendom weggelegd. Zolang mijn brief bij hen blijft zal hun heerschappij blijven bestaan.[252]

Hoewel Heraklius in zijn brief schreef dat hij in de Gezant van Allah geloofde, reageerde onze Profeet met: “Hij liegt. Hij heeft geen afstand genomen van zijn religie”. Heraklius rolde de brief van onze geliefde Profeet in een stof van zijde en legde deze in een ronde gouden doos. De familie van Heraklius had deze brief bewaard en hielden dit geheim voor iedereen. Zij zeiden en geloofden dat hun heerschappij zou voortduren zolang de brief in hun bezit bleef. Dat gebeurde ook waarachtig.

---

252 Bookhari, “Tafseer”,4; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 441; Baeyhakee, as-Soonan, II, 353; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 259.

Voordat de Gezant van Allah Khatib bin Abi Baltea naar Egypte stuurde, naar de Egyptische vorst, vroeg hij: “Oh mijn volgelingen? Wie van jullie zal deze brief naar de vorst van Egypte brengen met dien verstande dat hij de beloning ervoor alleen van Allah verwacht?” De gezegende Khatib sprong onmiddellijk overeind en zei: “Oh Gezant van Allah! Ik zal het doen!”. Onze Geliefde Profeet zei toen: “Oh Khatib! Moge Allah de Verhevene deze taak voor jou gezegend maken”.

Khatib bin Abi Beltea nam de brief van onze Geliefde Profeet in ontvangst. Hij nam afscheid en kwam in zijn eigen huis. Thuis bereidde hij zich voor en maakte zijn dier klaar. Nadat hij afscheid genomen had van zijn familie ging hij op weg. Khatib kwam erachter dat de vorst van Egypte in Alexandrie was. Hij kwam aan bij zijn kasteel. Voordat hij binnen werd gelaten werd hem gevraagd naar de reden voor zijn bezoek. De portier die de reden had achterhaald van het bezoek, toonde veel respect voor Khatib. Hij liet hem geen enkel moment wachten. Moeqawqis was toen op een boot met zijn mannen aan het praten. De gezegende Khatib ging op een kleine bootje en begaf zich naar de plek waar Moeqawqis zich bevond. Hij gaf hem de brief van onze Profeet. Moeqawqis die de brief ontving, begon onmiddellijk te lezen:

“Bismillaahirrahmaanirrahim!

Van Mohammed, de dienaar van Allah de Verhevene en zijn gezant, voor Moeqawqis, de grote onder de Kopten (benaming van het Egyptische volk)! Moge de groet voor degenen zijn die de redding hebben ontvangen. Ik nodig jou uit tot de Islam voor je eigen redding. Indien je moslim wordt zul je de redding vinden en door Allah dubbel beloond worden. Indien je hier geen gehoor aan geeft zal de zonde van alle Kopten op jouw schouders rusten. “Oh mensen van het boek (Joden en Christenen) kom tot een gemeenschappelijk woord dat onder ons bestaat. Dat is dat er geen andere Goden zijn dan Allah die we aanbidden en dat we niets en niemand een aandeel geven in Heerschappij. We zullen Allah de Verhevene niet verlaten en zullen niemand uit ons midden als Heerser erkennen. Indien zij dit woord de rug toekeren, zeg dan “Weest getuigen. Wij zijn Moslims” (Soerat A1-i Imraan: 64)[253]

Nadat de brief van de Sultan van het Universum werd gelezen zei Moeqawqis tegen gezegende Khatib: “Gefeliciteerd!”. De vorst van Egypte verzamelde zijn commandanten, ambtenaren en andere vooraanstaanden en begon een gesprek met Khatib. Hij zei:

“Ik wil je een aantal ophelderingsvragen stellen en hierover met je spreken; De

253 Al i Imraan3/64.

gezegende Khatib antwoordde: “Dat is geen enkel probleem, laten we praten!”.

Moeqawqis vroeg:

Vertel mij over de persoon die jullie gezonden heeft. Is hij een profeet? Vertel over hem!

Ja, hij is een profeet.

Indien hij daadwerkelijk een profeet is, waarom heeft hij dan zijn eigen land verlaten en waarom is hij gevlucht naar een ander oord? Waarom heeft hij geen beddoa (een smeekbede ten nadele van iemand) gehouden jegens het volk dat hem heeft verdreven?

U gelooft toch dat Jezus, de zoon van Maria, een profeet is? Hij heeft geen beddoa gehouden voor zijn volk die hem wilde vangen om hem te doden. De Almachtige God heeft hem naar de wereldse hemel genomen. Hij heeft hem beloond. Had hij niet eigenlijk voor de vernietiging van zijn volk een smeekbede moeten doen aan Allah de Verhevene? Hij heeft dat echter niet gedaan.

Je hebt een zeer mooi antwoord gegeven. Waarlijk ben jij een wijze persoon die gestuurd is door een persoon vol wijsheden. Breng de nacht bij ons door, morgen zal ik je mijn antwoord laten weten.

Gezegende Khatib zei tegen Moeqawqis waarbij hij zinspeelde op de Faroa uit de tijd van gezegende Mozes:

Voor jou was er hier een soeverein die zei tegen zijn volk: “De grootste God ben ik!”. Hij beweerde dus de Heer der werelden te zijn. Allah de Verhevene heeft hem met zowel de wereldse als de eeuwige straf behandeld en heeft op hem wraak genomen. Trek hier je les uit en wees geen slecht voorbeeld voor anderen!

Wij hebben een religie. Wij zullen deze religie niet verlaten voor ere en religie komt die beter is voor ons.

Een betere religie dan jouw religie waarover je zegt dat je die niet zal verlaten is ongetwijfeld de Islam. Wij nodig jou uit om tot deze religie te treden. Allah de Verhevene heeft zijn religie hiermee vervolmaakt en heeft deze voldoende verklaard voor de mensen. Dit staat zonder enige twijfel vast. Deze Profeet heeft niet allen jou maar alle mensen tot deze religie opgeroepen. Toen waren de Qoeraishiten die het felst reageerden en agressie toonden; de Joden die vijandig werden; de Christenen waren degenen die hem het dichtst bij stonden. Ik zweer bij Allah de Verhevene dat de aankondiging als goede tijding van Jezus door Mozes slechts hetzelfde is al de aankondiging van Mohammed door Jezus. Bovendien onze oproep aan jou om tot de Koran te komen is zoals jou uitnodiging aan de Joden om tot de Bijbel te komen. Het is ongetwijfeld jou bekend dat elke profeet is gezonden naar een volk die hem zal begrijpen en zal waarderen. Het is voor dit volk dan

ook een verplichting om deze profeet die naar hen gezonden is te gehoorzamen. Welnu, jij bent een van degenen die deze Profeet heeft bereikt. Wij nodigen jou dan ook uit om tot deze nieuwe religie toe te treden.

Na deze woorden van gezegende Khatib zei Moeqawqis:

Ik heb naar de houding en het gedrag van deze profeet gekeken. In zijn geboden en verboden heb ik niets kunnen vinden dat ver van de rede staaat. Voor zover ik het begrepen heb is hij geen magier, waarzegger of leugenaar. Ik heb een aantal eigenschappen van Profeten bij hem gezien. Een van deze is het naar voren halen van onbekende geheime zaken. Deze persoon heeft bericht over een aantal zaken die tot dusver onbekend waren. Geef mij even tijd om na te denken!

Moeqawqis wekte ‘s-nachts de gezegende Khatib om hem nog meer vragen te stellen over onze geliefde Profeet. Daarna vond tussen hen het volgende gesprek plaats.

Als je mij de waarheid wil vertellen, wens ik je nog drie vragen te stellen over hem.

Vraag maar wat je wil! Ik zal jou altijd de waarheid vertellen.

Waartoe roept Mohammed de mensen op?

Hij roept de mensen op om alleen Allah de Verhevene aan te bidden. Hij roept hen op om dag en nacht op vijf tijden te bidden, tijdens de Ramadan te vasten. Hij roept de mensen op om hun beloftes te houden. Hij verbiedt de mensen om het vlees van gestorven dieren te eten.

Hierop zei Moeqawqis:

Vertel mij over zijn uiterlijk (fysieke verschijning)! In het kort beschreef Khatib onze Profeet. Hij had nog niet zoveel kenmerken genoemd, toen Moeqawqis hem onderbrak en zei:

Je hebt nog een aantal kenmerken niet verteld. Het is namelijk zo dat hij een lichte rode gloed in zijn ogen heeft en een stempel van profeetschap op zijn rug. Hij berijdt zelf een dier, draagt een voering onder zijn kledij, eet dadels en gerechten met weinig vlees. Hij wordt beschermd door zijn ooms of zonen van zijn ooms.

Gezegende Khatib antwoordde:

dat klopt inderdaad.

Verder vroeg Moeqawqis over onze Profeet of hij zich verzorgde. Khatib antwoordde:

Ja, hij kijkt in de spiegel! Hij kamt zijn haren; Hij heeft altijd zijn spiegel, kam en miswaq bij zich!

Moeqawqis zei:

Ik wist dat er nog een profeet zou komen maar ik dacht dat hij uit Damascus zou

verschijnen. Alle voorgaande profeten zijn namelijk uit die streken verschenen. Ik had weliswaar in de geschriften gezien dat de laatste Profeet in het harde klimaat van Arabië, waar armoede en schaarste heerst, zou verschijnen. Dit is ongetwijfeld ook het moment waarop de Profeet,wiens kenmerken wij in de geschriften hebben gelezen, zou moeten verschijnen. Wij weten over hem dat hij twee zusters niet onder een huwelijk toe zal staan, dat hij geschenken accepteert maar aalmoezen niet. Verder weten wij dat hij aan de armen en de zwakken van de gemeenschap aandacht schenkt!. Deze informative hebben wij uit onze geschriften. De Kopten zullen niet naar mij luisteren aangaande zijn oproep. Ik kan mijn vorstendom ook niet verlaten. Op dat punt ben ik zeer hebzuchtig. Hij zal landen veroveren en na hem zullen ook zijn volgelingen tot onze gebieden komen. Ten slotte zullen ze hier overwinnen. Ik zal hierover niets aan de Kopten kunnen vertellen, bovendien wil ik dit gesprek ook geheim houden! Hierna riep Moeqawqis zijn griffier die in het Arabisch kon schrijven en dicteerde een antwoord op de brief van onze geliefde Profeet waarin hij zei:

“Aan Mohammed, de zoon van Abdoollah, van Moeqawqis, de grote der Kopten! Wees gegroet. Ik heb je brief gelezen. Ik heb je boodschap en je uitnodiging begrepen. Ik wist ook over de komst van een profeet. Echter, ik dacht dat die in Damascus zou verschijnen. Ik heb je woordvoerder goed behandeld. Ik stuur jou twee dienstmaagden die bij de Kopten zeer waardevol zijn, samen met andere geschenken. Bovendien heb ik een rijdier naar je gezonden om te berijden.”

Moeqawqis deed niets anders en hij werd ook geen moslim. Hij liet de gezegende Khatib vijf dagen in Egypte verblijven als gast en toonde veel eerbied voor hem. Daarna zei hij tegen hem: “Ga onmiddellijk naar je land, naar degene bij wie je hoort! Ik stuur hem twee dienstmaagden en twee rijdieren, daarnaast stuur ik hem goud (ongeveer 1480 gr.), twintig sets van typisch Egyptische gewaden en nog vele andere geschenken. Voor jou heb ik honderd dinar en vijf sets van kleding. Ga nu! Wees voorzichtig en laat de Kopten niets uit jouw mond horen!”.

Verder stuurde Moeqawqis naar onze Profeet een zeer mooie karaf, een geurende hoofdtooi, een katoenen stof dat een Egyptische specialiteit was en allerlei geurtjes zoals oud, musk en vele andere geurtjes, samen met een verzorginsset waarin een schaar, een kam, een miswaq en rozenolie zat.

Moeqawqis stuurde met de afgevaardigde van onze Profeet, de gezegende Khatib bin Aboe Beltea, een groep soldaten mee die hem moesten beschermen. Toen ze op Arabisch gebied waren aangekomen kwamen ze een karavaan tegen die naar Medina ging. Khatib stuurde de soldaten van Moeqawqis terug en voegde zich bij de karavaan.

Khatib bin Aboe Beltea kwam met de geschenken in Medina aan en ging naar onze

geliefde Profeet, sallallahoo aleyhi wa salaam. Hij accepteerde de geschenken van Moeqawqis.

Toen Khatib de brief van Moeqawqis overhandigde en verslag deed van zijn woorden, zei onze Profeet: “Wat slecht! Hij kon geen afstand doen van zijn rijkdom. Terwijl het rijkdom, dat hem weerhield van geloof, hem zal verlaten!”.[254]

De twee dienstmaagden die Moeqawqis had gestuurd waren Mariyah en haar zus Shiriin. Khatib bin Aboe Beltea had hen onderweg uitgenodigd om moslim te worden en zij waren ingegaan op zijn uitnodiging. Onze geliefde Profeet was zeer blij dat gezegende Mariyah moslim was geworden en vereerde haar door haar te huwen. Van haar kreeg hij een zoon die Abraham werd genoemd. Shirin trouwde met de poeet van onze geliefde Profeet, Hassan bin Saabit. De twee dieren die als rijdieren werden gezonden kreeg de ene, die van een zeer goede ras was en grijze haren had, op het witte af, de naam Dooldool en de andere de naam Oefair of Yaafeer. Tot op die dag had men in Arabië geen witharige rijdier gezien. Dooldool was de eerste rijdier met witte haren die door de moslims werd gezien. Onze Profeet dronk water uit het glas dat door Moeqawqis geschonken was.

Moeqawqis behandelde de brief van onze Profeet met veel respect. Hij legde deze dan ook in een ivoren doos. Hij zegelde de doos en gaf hem aan een van zijn dienstmaagden om te bewaren. (Deze brief is in 1267 na de hidjra (het jaar 1850) in Egypte, in de regio Akhmin, in een oud klooster, tussen de Koptische boeken gevonden. De Ottomaanse Sultan en 96. khalifah Sultan Abdulmadjid Khan heeft deze brief gekocht waarna zij in Istanbul in het Topkapi Paleis bij de andere Sacrale Relikwieën is gelegd.

Abdoollah bin Hoozafah was gezonden naar de vorst van Iran. Toen gezegende Abdoollah de brief van onze geliefde Profeet aan de Qisrah (shah) gaf, overhandigde hij deze aan zijn griffier om te lezen.

“Bismilláhirrahmánirrahim!

Van Mohammed, de Gezant van Allah de Verhevene (aleyhissalaam) aan Qisrah, de grote onder de Persen...” De griffier had tot hier gelezen of de arrogante Shah kreeg een woedeaanval en hij verscheurde de brief. Hij was zeer boos geworden om het feit dat onze geliefde Profeet de brief was begonnen met zijn eigen naam. Toen hij ook de afgevaardigde van onze Profeet wilde wegjagen zei gezegende Abdoollah tegen de Qisrah en de andere aanhanger van zoroastrisme: “Oh volk van Iran! Jullie geloven niet in profeten en accepteren de geschriften ook niet. Jullie dagen op deze aarde zijn geteld en

---

254 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 607; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 260.

jullie leven in een waanwereld!...

Oh Qisrah! Er zijn vele vorsten jou voorgegaan; ze hebben op die troon gezeten en geregeerd. Degenen die de geboden van Allah de Verhevene hebben gevolgd zijn hiervandaan vertrokken maar hebben hun eeuwige leven gered en degenen die dat niet hebben gedaan zijn vertrokken naar de goddelijke toorn!...

Oh Qisrah! De brief die ik gebracht heb en aan jou overhandigd heb was eigenlijk voor jou een grote winst. Jij hebt daar minachtend over gedaan. Ik zweer bij Allah de Verhevene dat de religie die jij nu kleineert op een dag hierheen zal komen en jij zult dan niet weten waar je heen moet!..."

Hierna verliet hij het paleis van de Qisrah en vertrok in grote vaart richting Medina. Hij vertelde in Medina over het gebeurde. De Sultan van het Universum hoorde hem aan en zei: "Mijn Allah! Gelijk hij mijn brief heeft verscheurd, verscheur hem en ook zijn bezit!...".

Allah de Verhevene accepteerde de smeekbede van Zijn Geliefde Gezant en Qisrah werd op een nacht door zijn eigen zoon met een mes in stukken gesneden. In de tijd van Gezegende Omar werd heel Iran ingenomen door de moslims.[255]

Soedjah bin Wahb was gezonden naar de vorst van de Ghassaniden, Kharis bin Aboe Sheemr. Eerst sprak Soedjah met de portier van de vorst. Toen hij hem tot de Islam uitnodigde accepteerde hij onmiddellijk en stuurde zijn groet en eerbetuigingen naar onze Profeet. Hij bracht hem terstond naar de vorst. Toen Kharis bin Aboe Sheemr de brief liet voorlezen, werd hij boos en gooide de brief op de grond. Gezegende Soedjah keerde direct terug naar Medina al Moenawwarah en berichtte over de gebeurtenis aan de Geliefde Profeet van Allah. Onze Geliefde Profeet was bedroefd dat de brief op de grond was gegooid en hij zei: "Moge zijn rijkdom verloren gaan!". Na een korte tijd stierf Kharis bin Aboe Sheemr en zijn land werd vernietigd.[256]

Saleet bin Amr was naar de vorst van Yammamah, Hawzah bin Ali, gestuurd. Hawzah was een Christen. In zijn brief schreef onze Profeet het volgende:

"Bismillaahirrahmaanirrahim!

Van Mohammed, de Gezant van Allah (aleyhissalaam), aan Hawzah bin Ali!

Gegroet zijn degenen die de ware weg hebben gevonden! (Oh Hawzah!) Wees ervan bewust dat Islam zal reiken naar verre oorden die de kamelen en de paarden kunnen

---

255 Bookhari, "Tafseer",4; "Megâzi", 77, 82, 84; "Elm", 7; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 607; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 189, 259; Hoozaee, *at-Tahreedj*,p. 184.

256 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 607; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 261.

bereiken en zal zegevieren over alle andere religies. Kom jij ook tot de Islam zodat je gered wordt. Als je moslim wordt zal je blijven regeren over de gebieden waar je nu ook onderdanen hebt....”

De vorst van Yammamah, Hawzah, deinsde ervoor terug om deze uitnodiging aan te nemen. De liefde voor zijn heerschappij en voor zijn positie had zich meester over hem gemaakt. Hierdoor liep hij de kans mis om onderdeel te worden van de gebeden van de Geliefde Profeet. De afgezant van de Profeet, Saleet bin Amr, had medelijden en zei: “Oh vorst van Yammamah! Jij bent de grootste van deze stam! Al de keizers waarvan je dacht dat ze groot waren, zijn allen stof geworden.

De ware groten volgen echter de geboden van Allah op, deinzen terug voor zijn verboden en zijn de gerechtigden tot de Djannat. Wees op je hoede dat je een volk die vereerd is met het geloof, niet van het rechte pad laat dwalen met je eigen verzinsels!...Waarlijk adviseer ik jou om de geboden van Allah na te leven en na te laten wat Hij verboden heeft. Indien je doet wat Allah de Verhevene jou heeft opgedragen zal je naar de Djannat gaan. Mocht je je laten verleiden door de duivel dan zal je in de Djahannam blijven.

Indien je mijn adviezen opvolgt zal je niets te vrezen hebben en je wensen zullen in vervulling gaan. Indien je mijn adviezen naast je neerlegt, dan is er niets dat ik voor jullie kan doen. De rest is aan jou!...”.

Hawzah luisterde ook niet naar deze goede adviezen van de afgevaardigde van de Profeet. Saleet bin Amr vond het niet meer nodig om in Yammamah te blijven en keerde dan ook terug naar Medina. Hij deed verslag van zijn ervaringen aan onze Geliefde Profeet. Onze Profeet betreurde het dat hij niet tot de gelukkigen behoorde die tot de Islam waren toegetreden. Na een korte tijd bereikte hem het bericht dat Hawzah was overleden. De liefde voor heerschappij, het verlangen naar macht, alles was tot een einde gekomen in zijn graf dat een kuil van Djahannam werd.[257]

Op deze wijze hadden zes afgevaardigden van onze Profeet hun taken volbracht en de grote staten van die tijd op de hoogte gebracht van het bestaan van de Islam. Zij hadden hen verteld over het ware geluk. Ze zouden op de dag des oordeels niet meer kunnen zeggen: “Wij waren niet op de hoogte”.

De Negus van Abessinië, Ashamah, was vereerd met de Islam en met het zien van de Ashaab al qiraam. Hij was ook vereerd met de gezegende smeekbede van onze geliefde Profeet. De Byzantijnse Keizer Heraklius en de Egyptische sultan Moeqawqis waren geen

---

[257] Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 607; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , IV, 203.

moslims geworden maar zij toonden zeer veel eerbied voor de brieven die ze hadden ontvangen. Ze hadden bovendien zeer zachtaardig gereageerd op de brief die ze hadden ontvangen. De afgevaardigden werden door hen zeer goed behandeld en ze hadden ook geschenken gestuurd naar onze Profeet.

De vorsten van de Ghassaniden en van Iran hadden de afgezanten slecht behandeld en hun vijandschap duidelijk laten merken. De vorst van Yammamah had de afgezant van onze Profeet vriendelijk behandeld.

Alle zielen smelten door de heerlijke rozengeur van uw gaard
De zon trilt en verbrandt zijn aanzicht, kijk alleen door jaloezie
Een ellendige roep schalt steeds door het einde van het leven
Geef mij verlichting met Uw schoonheid, ik sta in vlam oh Gezant van Allah.

Als ik dorstig blijf en sterf in de brandende woestijnen,voel ik geen pijn
Vulkanen barsten op mijn borst, oceanen maken mij niet nat
Als vlammen neerdalen uit de hemelen en ik ze aanraak
Geef mij verlichting met Uw schoonheid, ik sta in vlam oh Gezant van Allah

5.0 De Overwinning in Khaibar

In Medina de verlichte stad, bevonden zich mensen die ogenschijnlijk moslim waren maar in werkelijkheid schijnheilig of zelfs joods waren. Tussen hen bevond zich iemand die bekend was om zijn magie, hij heette Labid bin Aa'sam. De Joden gaven hem goudstukken en zeiden: Je weet hoe Mohammed ons volk uit Medina heeft verdreven en onze mannen gedood heeft. Wij willen dat je hem bestraft met je magie!". Hij ging hiermee akkoord en probeerde een stuk haar en de tanden van de kam van onze geliefde Profeet te bemachtigen. Het lukte hem om deze zaken te verkrijgen door een Joodse jongen die bij onze geliefde Profeet werkte.

Lebid bracht elf knopen met een touw om de haren en de kam van onze geliefde Profeet aan. Hij blies hierop. Hij legde het onder een steen bij de waterput en liet het daar liggen. Hierna werd onze geliefde Profeet ziek. Hij moest in bed gaan liggen, zo ziek was hij dat hij dagen niet kon opstaan. De gezegende Ashaab bezocht hem zeer vaak maar zij

zagen dat de ziekte met de dag erger werd. Ze konden hier niet tegen. De tranen stroomden van hun wangen. De schijnheiligen daarentegen waren in een feeststemming.

Op een dag zei onze geliefde Profeet tegen gezegende Aisha: “Oh Aisha! Weet je? Allah de Verhevene heeft mij laten weten wat mijn genezing is voor deze ziekte. Twee personen zijn bij mij gekomen (Djibril en Mikail) en een ervan ging zitten aan mijn hoofdeinde, de ander aan mijn voeteneinde. Ze zeiden tegen elkaar: “Wat is de ziekte van deze persoon?” vroeg de ene. De ander antwoordde: “er is een magie uitgevoerd”. "Wie heeft dat dan gedaan?” vroeg de ander nieuwsgierig. De eerste engel antwoordde weer: "Labid bin Aa’sam. Daarna vroeg de eerste weer: “Wat is er met deze magie gedaan?” . Hij antwoordde: “Op een kam met haarresten en in een mannelijke dadelplant” . “Waar is deze dan” vroeg de eerste, waarop de ander antwoordde: “Bij de waterput van Zarwaan”.[258]

Zarwaan was een put in de tuin van de Banu Zoeraik stam uit Medina. De geliefde Gezant van Allah stuurde gezegende Ali, Zoebair, Talha en Ammaar naar die put. Het water van de put werd geleegd en de steen in de put eruit gehaald. Ze vonden een draad die met elf knopen was vastgezet. Ze brachten deze dan ook naar onze Geliefde Profeet. Hoe ze ook hun best deden, het lukte niet om de knopen los te maken. Djibril aleyhissalaam kwam met de openbaringen van de Soerat al Falak en Soerat al Nas. Toen de Gezant van Allah deze soera’s reciteerde die in totaal uit elf verzen bestonden lieten de knopen een voor een los bij elke vers. De Effendi van het Universum kreeg zijn gezondheid weer terug.

De Jood, Labid werd gevangen genomen en bij de Gezant van Allah gebracht. Onze Profeet zei tegen hem: “Allah de Verhevene heeft mij op de hoogte gesteld van jou magie en ook de plek laten zien. Wat was voor je de reden om zoiets te doen?”. Hij antwoordde: “Mijn voorliefde voor goud!...”. Sommige van de Ashaab al qiraam zeiden: “Oh Gezant van Allah! Als je ons toestemming geeft willen we hem doden!”. Onze geliefde Profeet die om persoonlijke redenen niemand strafte, antwoordde: “De goddelijke bestraffing die hij zal ondergaan is vele malen zwaarder” en gaf geen toestemming.[259]

Toen de Joden uit Medina waren verdreven, waren ze naar het noorden van Arabië gegaan. Een deel van hen bleef in Khaibar en vestigde zich aldaar. Een ander deel ging richting de in het zuiden gelegen Damascus. Ze waren verdreven uit hun land omdat ze een aanslag hadden georganiseerd op de Gezant van Allah. Maar hun wrok, afgunst en

---

258 Bookharee, “Baed’ool-Halk”, 11; “Tıb”, 47; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, IV, 63; Baeyhakee, as-Soonan, II, 341; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , II, 196.

259 Bookhaari, “Tıb”, 47; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, IV, 63; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , II, 198.

wraakgevoelens jegens de moslims namen niet af. Integendeel, met de dag werden ze sterker; Ze wilden zo snel mogelijk een einde maken aan het leven van de sultan van het universum en de geliefde van de Schepper. Ook wilden ze de religie Islam vernietigen. Sommige van de vooraanstaanden zeiden: “Laten we de Ghatafanen om hulp vragen, laten we met hen samen tegen de moslims strijden!”. Anderen zeiden weer: “Laten we de Fadaq, Taimah en Wa’d al Qoera Joden ook om hulp vragen en laten we de moslims voor zijn en hen aanvallen voordat zij ons bestormen. Laten we op deze wijze ons wreken!...”.

De Joden van Khaibar stemden hiermee in en riepen de Joodse stammen in de omgeving en de Ghatafanen om hulp. Alleen al van de Ghatafanen kwam een groot aantal uitverkoren soldaten en men begon aan de voorbereidingen in Khaibar.

Terwijl zij met de voorbereidingen bezig waren, was de Profeet op de hoogte van de situatie onder de Joden. Hij stuurde Abdoollah bin Rawaha met drie volgelingen onmiddellijk naar Khaibar om daar de situatie te observeren. Zij kwamen dan ook zeer snel aan in Khaibar, een rijke stad met acht grote burchten, vruchtbare grond en vele boomgaarden en tuinen. Gezegende Abdoollah stuurde een van zijn vrienden naar de burcht van Shakk, een ander naar die van Katibah en de derde naar Nataat. Hij ging zelf naar een ander kasteel waar hij naar binnen ging en de voorbereidingen van de Joden gedurende drie dagen gadesloeg. Na drie dagen ontmoetten ze elkaar weer op de afgesproken plek en in snelle vaart keerden ze terug naar Medina waar ze een gedetailleerd verslag deden van hun bevindingen aan onze geliefde Profeet.

Onze geliefde Profeet riep de Ashaab op om zich snel voor te bereiden. Hij besloot om naar Khaibar te gaan voordat de Joden Medina al Moenawwara zouden aanvallen. De Joden in Medina werden zenuwachtig toen ze hiervan hoorden. Om het moreel van de moslims te breken, zeiden ze: ˝Wij zweren dat jullie geen stap in Khaibar zouden zetten als jullie de burchten daar kenden en de moedige strijders hadden gezien die zich daar hebben verzameld.!... De kastelen op de toppen van de bergen worden door geharnaste soldaten verdedigd. Er zullen uit de omgeving duizenden soldaten gekomen zijn om te helpen!...Is het mogelijk dat jullie Khaibar kunnen veroveren?!...”. De moedige ashaab reageerden hierop met de volgende woorden: “Allah de Verhevene heeft de zege op Khaibar toegezegd”. Zo gaven ze ook aan dat ze niet bang waren voor de Joden. Deze vastberadenheid van de Ashaab stemde de Joden verdrietig en baarde hen zorgen.

De grooste schijnheilige Abdoollah bin Oebaijj, stuurde een bericht naar Khaibar waarin hij zei: “Mohammed komt met een kleine eenheid op jullie af. Er is geen reden voor angst maar wees wel voorzichtig en breng jullie bezittingen naar de kastelen. Treedt hen tegemoet vanuit de kastelen!” .

De Ashaab al qiraam was klaar met de voorbereidingen, zij namen afscheid van hun

gezinnen en verzamelden zich om onze geliefde Profeet heen. In totaal waren er tweehonderd ruiters en veertienhonderd soldaten te voet. Zij waren bereid om de religie van Allah te verspreiden, jihad te plegen en om tot het niveau van shaheed te stijgen. Er waren ook vrouwen die eten wilden klaarmaken voor de strijders of de gewonden wilden verzorgen. Hiertoe vroegen ze de Profeet om mee te gaan. De Gezant van Allah stemde ermee in. Er kwamen in totaal twintig vrouwen mee, waaronder de vrouw van onze Profeet, Oemm Salamah.[260]

De toegenegen boodschapper van Allah liet in Medina als gemachtigde in zijn plaats, de gezegende Seebah van de Banoe Ghifaar stam. Daarna gaf hij het bevel om richting Khaibar te vertrekken. (Volgens een andere overlevering is het Noemaila bin Abdoollah die als gemachtigde in Medina achterbleef.) De reis begon met taqbir oproepen. De achterblijvers die vanwege hun mankementen niet aan de oorlog deel konden nemen, kinderen die nog te jong waren en om die reden door onze Profeet niet mee mochten, keken met heel veel verlangen naar onze Profeet, hun moedige vaders, grootvaders, ooms of oudere broers en zwaaiden hen uit onder luid geroep van taqbir en smeekbedes.

De kalender wees het zevende jaar aan van de hidjra. Gezegende Ali droeg de banier van onze Profeet; de rechter en linkervleugels werden geleid door gezegende Omar.[261] De reis verliep zeer opgewekt. De poeten dankten Allah de Verhevene met hun gedichten voor de ontelbare schenkingen van Hem. Zij spraken ook salawaat (loftuitingen) uit voor onze Profeet en prezen de eervolle Ashaab. De volgelingen waren als het ware onderweg naar een feest; onderweg riepen ze in koor: “Allaahoe akbar!

Deze uitroepen van Allahoe akbar! Allahoe akbar, Lailaahaillallaahoowallaahoo akbar! waren overal hoorbaar. Op elke locatie waar ze rustten deed de geliefde Profeet de volgende smeekbede: “Mijn Allah! Ik zoek mijn toevlucht tot u voor bekommernis om de toekomst, treurnis om het verleden, zwakte en luiheid, lafheid, vrekkigheid en voor ondraaglijke schuldenlasten, ook zoek ik mijn toevlucht bij u tegen onrechtvaardigen en meedogenlozen!”. Toen ze Khaibar benaderden zag men dat onze dierbare Profeet de Ashaab stopte. Hij hief zijn handen op en deed de volgende smeekbede: “Oh Mijn Allah, U bent de God van de hemelen en alles in de hemelen! Oh Mijn Allah, U bent de God van de aarde en alles dat zich op deze aarde bevindt! Oh Mijn Allah, U bent de God van de duivels en van degenen die door hen zijn verleid! Oh Mijn Allah, U bent de God van de wind en alles dat door de wind voortbewogen wordt! Wij vragen U al het goede van deze oord, voor de mensen van deze oord vragen wij U ook al het goede; al het goede vragen wij ook voor alle levende wezens en zaken die zich in deze oord bevinden. Van het kwade van

---

260 Aboo Daawood, “Djihaad”, 152; Waqidee, al-Maeghazee, II, 685.

261 Bookhari, “Maeghaazee”, 40; Waqidee, al-Maeghazee, II, 653; Qiela, *al-Iqtifaah*, II, 258.

deze oord, van het kwaad van de mensen van deze oord en van alle kwaad in deze oord vragen wij U ons te behoeden!". De volgelingen riepen herhaaldelijk: "Aamin, aamin". Hierna zei hij tegen zijn volgelingen: "Zeg Bismillaahirrahmaanirrahiim en ga verder".

De Ashaab al qiraam begon weer te lopen. Ze vestigden hun kwartier in de buurt van de burcht Nataat, de sterkste burcht van Khaibar. Het was al avond. De gezant van Allah deed altijd eerst een oproep tot de Islam te komen en wachtte met aanvallen tot de volgende ochtend. Als ze zijn voorstellen niet accepteerden dan begon hij met de strijd. Om deze reden bleef de Ashaab wachten tot de ochtend. Niemand van de Joden had begrepen dat de Moslims waren gearriveerd.

De Effendi van het Universum leidde het ochtendgebed, waarna hij zijn voorbereidingen beeindigde. Hij zette zijn mensen ook aan tot beweging. De ruiters en de soldaten te voet kwamen aan bij de burcht van Nataat. De Joden, die op dat moment naar buiten waren gegaan om in hun tuinen of op hun grond te gaan werken, waren verbaasd toen ze opeens oog in oog stonden met het leger van de Moslims. Ze zeiden: "Wij zweren dat dit het zeer goed geordende leger is van Mohammed!..." Ze vluchtten terug in de burcht. De gezegende Profeet zei tegen zijn volgelingen: "Allahoe akbar! Allahoe akbar! Het is afgelopen met Khaibar". Deze woorden herhaalde hij drie maal.

Onze Geliefde Profeet zei tegen de Joden dat ze of moslim konden worden of zich konden overgeven en een belasting moesten betalen, anders zou er een strijd beginnen. De Joden gingen naar een van hun vooraanstaanden, Sellam bin Mishkaan, om hem in te lichten over de situatie. Sellam zei: "Ik heb jullie eerder verteld dat jullie hem moesten aanvallen maar dat hebben jullie niet geaccepteerd. Het zou beter zijn om ten minste nu de strijd tegen hem niet uit de weg te gaan. Al strijdende tegen de moslims ten onder gaan is voor jullie vele malen beter dan alleen in leven te blijven!...". De Joden snelden zich om hun vrouwen en kinderen in de burcht van Katibah, hun proviand in kasteel Naaim en hun soldaten in Nataat te verzamelen.

De oproep van onze geliefde Profeet om moslim te worden werd door de Joden met pijlen beantwoord. Deze pijlen werden met de schilden opgevangen. Onze geliefde Profeet gaf een bevel om ook de bogen te spannen en de Joden op de burcht te bestoken met pijlen. De oorlog was nu begonnen. Aan de ene kant was onze geliefe Profeet en zijn Ashaab die probeerde om de Islam te verspreiden en hen te redden van de Djahannam. Aan de andere kant waren er de Joden die niet luisterden naar de goede adviezen en de oproep voor redding maar bij elke gelegenheid wilden aangrijpen om de moslims van achteren aan te vallen die weigerden om de waarheid in te zien. Toen ze zagen dat de zegel der Profeten niet uit hun midden kwam, hadden ze hem niet geaccepteerd uit afgunst. Sinds de jeugd van onze geliefde Profeet verzonnen ze allerlei listen om hem uit

te kunnen roeien maar vanwege de bescherming van Allah de Verhevene waren ze er niet in geslaagd om maar iets te bereiken.

Ongeveer zestienhonderd roemvolle strijders werden beschoten door meer dan tienduizend Joden met pijlen. De Ashaab al qiraam beschermden zichzelf met hun schild tegen deze regen van pijlen. Ze grepen elke gelegenheid om de pijlen die op de grond vielen terug te schieten naar de Joden. Maar een aantal volgelingen waren gewond. Habbaab bin Moonzeer kwam met heel veel respect en eerbied in de richting van onze geliefde Profeet lopen. Hij zei: “Moge ik mijn leven voor U opofferen oh Gezant van Allah! Is het goed om onze kwartier ergens anders te vestigen?” Onze geliefde Profeet antwoordde: “Als Allah het ons toestaat zullen we dat vanavond doen!”. De moslim strijders zaten gevangen in de pijlenregen van de Joden. De pijlen die de Joden afschoten reikten tot ver achter het hoofdkwartier van de Moslims.[262]

Tot in de avond duurde de strijd die dag met het wederzijds afschieten van pijlen. Ongeveer vijftig volgelingen waren gewond geraakt door de pijlen. In de avond kreeg Mohammed bin Maslamah opdracht om een nieuwe plek te vinden voor het hoofdkwartier. Hij vertelde dat de plek dat Radji heette geschikt was en het hoofdkwartier werd hier opgezet. De gewonden werden verzorgd.[263]

De volgende dag duurde de strijd bij de Nataat burcht tot in de avond. Ook de derde, vierde en vijfde dag werd er gevochten. De Joden bleven steeds in verdediging. Onze geliefde Profeet had last van een zware hoofdpijn en was twee dagen afwezig. De eerste dag gaf hij de banier aan gezegende Aboe Bakr en de tweede dag aan gezegende Omar. Beiden vochten aan het hoofd van de Ashaab vol overgave. Het was echter niet mogelijk om de burcht in te nemen.

De Joden kregen meer moed en ze kwamen uit hun kasteel om de moslims aan te vallen. Nu waren de persoonlijke gevechten begonnen. De oorlog was in volle gang. Onze Profeet zette zijn volgelingen aan om: “Allahoe akbar! Allahoe akbar!”... te roepen. Onder deze oproepen zetten ze vol overgave en ijver de strijd voort. Malimood, de broer van Mohammed bin Maslamah werd gedood en de oorlog duurde tot in de avonduren voort in al zijn hevigheid.

De volgende dag zag men een van de bekende commandanten van Khaibar, Marhaab, naar voren komen. Hij was in zijn geheel in een harnas gewikkeld en hij was een sterke en grote man. Tot op heden was er niemand die tegen hem durfde te vechten. Hij richtte zich op de moslim strijders en schreeuwde: “Ik ben Marhaab die bekend staat om

---

262 Waqidee, al-Maeghazee, II, 641.

263 Waqidee, al-Maeghazee, II, 641 Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,s. VI, 507.

zijn moed en heldhaftigheid!". Terwijl hij zichzelf aan het prijzen was zag men iemand tussen de ashaab naar voren komen. Hij zei tegen Marhaab: "Ik ben Aamir die niet bang is om tijdens heftige oorlogen naar voren te treden" en ging pal voor Marhaab staan. De reusachtige Marhaab en Aamir begonnen met een gevecht waarbij Aamir het zwaard van Marhaab afpakte maar toen hij de tegenaanval inzette ketste zijn zwaard op het harnas van Marhaab en verwondde hemzelf in zijn been. De ashaab haastte zich naar hem om hem te omarmen en naar het hoofdkwartier te dragen voor verzorging. Maar hij haalde het niveau van shaheed aldaar[264].

Het stijd duurde in alle hevigheid voort. Tegen de avond stelde de Gezant van Allah aan de Ghatafanen, die waren gekomen om de Joden met vierduizend ruiters te helpen, voor om terug te keren naar hun land. Indien ze gehoor zouden geven aan deze oproep zouden ze de dadelopbrengsten in Khaibar, gedurende een jaar lang kunnen krijgen. Maar de Ghatafanen weigerden hierop in te gaan. Hierop droeg de Gezant van Allah op aan zijn volgelingen om zich te verzamelen aan de voet van de burcht waar de Ghatafanen zich ook ophielden. De Ghatafanen schrokken en waren bang dat de moslims in de avonduren zouden aanvallen. Ze kwamen niet toe aan slapen vanwege de angst. Die nacht hoorden ze een stem, waarvan ze de herkomst niet wisten, roepen: "Het land van de Ghatafanen is aangevallen en hun bezittingen zijn in beslag genomen". Deze stem werd drie keer gehoord en alle Ghatafanen hadden het in grote angst gehoord. Ook hun commandant Oeyayna had deze stem drie keer gehoord en voor het ochtendgloren was hij met zijn soldaten uit Khaibar vertrokken om te gaan kijken in zijn eigen land. De volgende ochtend waren de Joden verbaasd over het plotselinge vertrek van de Ghatafanen en ze werden wanhopig. Ze hadden er ook spijt van dat ze hen hadden geroepen om te helpen.

264 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, IV, 51; Waqidee, al-Maeghazee, II, 639; Baeyhakee, as-Soonan, II, 174; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 211.

OH GEZANT VAN ALLAH!

Oh Gezant van Allah! Degene die van de slaaf aan Uw deur,
De aarde die zijn voeten raken niet wil kussen,
En voor dit ultieme geluk, zijn leven niet wil geven,
Kent Uw liefde niet, dat kan niet waar zijn.

Kon ik de aarde maar waarover U loopt tot troon maken op mijn hoofd;
Kon ik die maar kussen, op mijn gezicht en ogen doen,
gebruiken voor mijn hartkwaal;
Kon ik die maar gebruiken als licht om het Rechte pad te vinden;
En kon ik maar op weg gaan, verliefd op U en U al bewonderende.

Ik snuif elke wind die uit Uw pad afkomstig is,
Op zoek naar een greintje spoor van Uw heerlijke geur;
Voor U offer ik mijn ega en mijn kroost op;
Zelfs mijn moeder, vader, verwanten en wat dies meer zij.

Maulana Khalid is Uw rechtmatige bewonderaar,
Oh Sultan van de werelden, oh geliefde van het Universum!
Ik heb maar een leven, die is van U, Uw geschenk aan mij,
Het is te groot om te zeggen dat ik een leven heb gebracht om voor U te offeren.

Degenen zonder de stempel, Uw slaaf, op hun voorhoofd,
Degenen zonder de ketting der liefde om hun nek;
Degenen die voor Uw prachtige blik niet dienen als doel,
Moeten niet zeggen dat ze van U houden; indien ze dat denken te doen.

Van degenen die U al dertienhonderd en zoveel jaar prijzen,
Van degenen wiens harten in vuur staan, wiens tong U ophemelen,
Van degenen die zich bij U voegen en vragen om Shafaat,
Is deze dienaar van U de slechtste, is deze dienaar van U de zwakste

Hij zegt, Oh geliefde van de Ware, mag ik tot u komen,
Alles vergeten en U enkel en alleen U leren kennen.
De woestijnen opgaan, verbranden, versmelten;
Elk moment, alleen maar Uw kant op, in liefde en bewondering.

Kon ik maar de dorst van mijn lippen die uitgedroogd zijn vanwege Uw liefde,
Lessen door de aarde te kussen van Uw Rawdah,
Kon ik die schone aarde maar kussen en op mijn gezicht en ogen doen,
Kon ik die aarde maar gebruiken als genezing voor mijn geest,
energie voor mijn lichaam.

Kon ik maar in Uw bijzijn mijn handen opheffen voor een smeekbede,
Uren, dagen, maanden achter elkaar blijven in die houding,
Continue in berouw en constant Uw prijzing herhalende,
Ik geef toe, ik schiet tekort in mijn dank.

Kon ik maar trillend huilen, mijn hart aan U geven,
Kon ik maar mijn tranen van liefde laten lopen,
Zodat mijn traanzakken drogen, bloed uit mijn ogen komt en ik smelt als een kaars.
Kon ik mijn leven maar geven tegenover Uw Rawdah .

U bent de beste weg, U bent de meest ware gids;
U bent de enige die het eeuwige geluk toont;
U geeft ongehoorde tijdingen aan degenen die U gehoorzamen;
Waarover de pen tekort schiet in uitleg en de tong in uitspraak.

Ooh alstublieft een keertje maar voor deze arme als een sultan,
Voor Jacob blind geworden door het wenen, als Kanaan,
Op een donkere nacht, als een prachtig stralende zon,
Toon U zelf; opdat mijn hart van wrak verandert in hart van geluk

TOT U BEN IK GEKOMEN!
Oh toevlucht van zondaars, tot U ben ik gekomen!
Ik heb vele fouten gemaakt, tot U ben ik gekomen!

Ik ben de duisternis ingegaan en zit vast in een modderpoel
Tot de bron van Uw licht voor het rechte pad ben ik tot U gekomen.

Ik heb maar een leven over, oh ziel van alle levens!
Is het geoorloofd om te zeggen, ik ben gekomen dit leven te offeren.

U bent de geneesheer van de zieken, ik daarentegen lijd aan een hartkwaal.
Voor dit kwaal aan mijn hart, ben ik aan Uw deur gekomen voor genezing.

Het is ongehoord om iets mee te nemen als geschenk voor de vrijgevigen,
Ik ben gekomen om de aarde te kussen die U met uw stappen heeft vereerd.

Ik heb veel zonden begaan, als een berg, mijn gezicht is zwart als roet
Ik ben gekomen voor vergeving en redding van deze kleur van zonde.

Natuurlijk is een druppel schenking uit uw zee genoeg voor reiniging
Maar ik ben gekomen met mijn net zo zwarte schrift van handelingen.

Ooh kon ik mijn gezicht maar tegen Uw deur houden, oh geliefde der geliefden
Reiniging dat niet mogelijk is met water, lukt wel met de stof op die deur!

5.1 De Heldendaden van Hz. (Gezegende) Ali

Ook die dag vonden er heftige confrontaties plaats voor Khaibar. Maar de vesting werd niet ingenomen. Die avond zei de Sultan van het Universum: “Morgen zal ik de banier aan een held geven; dat is zo een held die houdt van Allah en van Zijn Gezant. Allah de Verhevene en Zijn Boodschapper houden ook van hem. Allah de Verhevene, zal uit zijn hand de overwinning mogelijk maken”. Dit was een goed bericht dat de Profeet bracht. De volgelingen wachtten gespannen op de ochtend. Een ieder van hen hoopte dat de banier aan hem gegeven zou worden. Zij deden allen een smeekbede hiervoor. Bilaal al Habaashi deed die ochtend het gebedsoproep weer met zijn hartverscheurend mooie stem. Tijdens de oproep voor het gebed, ontstond er bij ieder van hen een aparte opwinding, een bijzondere gewaarwording van genot waar ze eigenlijk geen genoeg van konden krijgen. Nadat de Geliefde Profeet het ochtendgebed had geleid voor zijn volgelingen, stond hij op. Hij vroeg om de banier. Toen deze gebracht werd was iedereen staand aan het wachten want ze waren allen nieuwsgierig naar de woorden die uit de mond van onze geliefde profeet zou komen. Ze luisterden aandachtig. Ten slotte begon de geliefde Sultan van het Universum te spreken: ˝Dank aan Allah de Verhevene die Mohammed, vrede zij met hem, heeft vereerd met de taak van Boodschapper van Allah. Ik zal deze banier geven aan een held die niet weet wat vluchten is”, daarna keek hij de menigte in en vroeg: “Waar is

Ali?". De volgelingen antwoordden: "Oh Rasoelallaah! Hij heeft pijn aan zijn ogen". Onze Effendi zei: "Breng hem naar mij". Die dagen had gezegende Ali last van pijn aan zijn ogen en kon hij ze niet openen. Hij werd door de anderen geholpen en naar de Gezant van Allah gebracht. De Sultan van het Universum deed een smeekbede aan Allah de Verhevene om hem te genezen en met zijn gezegende vingers die hij natmaakte in zijn mond, masseerde hij zijn ogen. 0p dat moment was Hazreti Ali helemaal af van de pijn in zijn ogen. Bovendien deed onze geliefe Profeet de volgende smeekbede voor hem: "Oh Mijn Heer! Ontlast hem van de perikelen van warmte en kou".

Hierna hielp hij eigenhandig gezegende Ali in zijn harnas en deed hem zijn zwaard om waarna hij hem de banier gaf en zei: "Ga door met de strijd totdat Allah de Verhevene jou de zege geeft. Wees erop bedacht dat je niet terugkeert!".

Gezegende Ali antwoordde : "Moge ik mijn leven voor U oh Gezant van Allah! Ik zal met hen strijden tot ik erbij neerval of totdat zij aangeven dat ze de Islam accepteren". Onze geliefde Profeet reageerde hierop met de volgende woorden: "Bij Allah, als door jouw toedoen een van hen door Allah op het rechte pad gezet wordt is dat voor jou veel beter dan dat jij vele ras kamelen bezit en ze omwille van Allah de Verhevene om niet doneert".[265]

Gezegende Ali liep vooruit richting de burcht van de Joden en de eervolle Ashaab volgde hem. Toen ze de vesting hadden genaderd en de banier tussen stenen vastgezet werd zagen ze de deur van de Nataat vesting opengaan. De Joodse aanvalseenheden kwamen naar buiten om aan te vallen. Deze eenheden waren de uitverkorene strijders onder de Joden van Khaibar. Elk van hen was van top tot teen in een dubbele harnas en hadden ijzeren helmen op. Een van hen liep naar voren in de richting van Gezegende Ali en wilde met hem vechten. Dit was Kharis, een broer van Marhaab, die zeer wel bekend stond om zijn moed. Hij viel aan met een enorme agressie. Het geluid van beide stalen vulde het slagveld. Kharis bezweek voor gezegende Ali en men hoorde de oproepen van Takbir: "Allahoo Akbar! Allahoo Akbar!" overal galmen.

Marhaab die hoorde dat zijn broer was gedood trok onmiddellijk met zijn eenheid naar het slagveld. Hij kwam voor gezegende Ali staan. Ook hij had een dubbele harnas aan. Hij was zeer groot, zo groot dat hij ondanks de twee harnassen op een reus leek. Met al zijn agressie en woede zei hij: "Ik ben Marhaab die in het heetste van de strijd naar voren treedt en als een held strijd! Zelfs brullende leeuwen zijn niet veilig voor mijn zwaard en mijn lans...".

---

265 Waqidee, al-Maeghazee, II, 653.

Gezegende Ali reageerde: “Ik ben door mijn moeder Khaidar (Leeuw) genoemd. Ik ben als een machtige leeuw! Ik ben een held die jou met een beweging op de grond kan gooien!”. Marhaab kreeg angst toen hij van gezegende Ali het woord Khaidar hoorde. Hij had de nacht ervoor namelijk gedroomd dat een leeuw hem had verscheurd. Was dit de leeuw waarover hij had gedroomd? Hij viel toch aan en gezegende Ali verdedigde zichzelf. Hierna was het de beurt van gezegende Ali die een aanval opende en deze was succesvol want Marhaab viel neer.

Onze geliefde Profeet zei toen: “Wees blij! De overwinning van Khaibar zal nu gemakkelijker zijn”. De gezegende volgelingen waren vol lof over de heldhaftigheid van gezegende Ali. Ze riepen in koor: “Allahoo Akbar!”. De strijd duurde in alle heftigheid voort. De gezegende volgelingen waren bij de ingang van de burcht aangekomen toen een Jood volop het schild van gezegende Ali raakte. Het schild viel op de grond. Maar er was geen tijd om te bukken en het te pakken. De Jood die zijn kans zag, pakte het schild en vluchtte weg. Gezegende Ali was hier zeer verdrietig om, hij baande zich een weg tot de deur van de burcht en nam zich voor om de deur als een schild te gaan gebruiken. Hij zei “Bismillaahirrahmaanirrahiim” en trok aan de reusachtige deur. Hij rukte de scharnieren los en trok de deur uit zijn plek... Toen hij de deur lostrok schudde de burcht. Hij begon zo deze deur die door acht tot tien sterke mannen niet gedragen kon worden in een hand als schild te gebruiken tijdens de strijd.

Gezegende Ali ging na een hevige strijd met zijn vrienden het slot binnen. Ze waren nu in de burcht aan het vechten. De tegenstand nam af en zij plantten de vlag op de burcht. Op deze wijze werd de sterkste burcht, Nattaat, ingenomen.

Onze geliefde Profeet kuste de ogen van gezegende Ali en zei: “Door deze heldendaad die je hebt laten zien zijn zowel Allah de Verhevene en Zijn Gezant tevreden over jou”. Gezegende Ali begon te huilen uit blijdschap toen hij deze gezegende woorden hoorde. Onze geliefde Profeet vroeg: “Waarom huil je?” Gezegende Ali antwoordde: “Moge ik mijn leven voor u opofferen oh Gezant van Allah! Ik huil uit blijdschap. Allah de Verhevene en Zijn Gezant zijn namelijk tevreden over mij”. Hierop zei onze geliefde Profeet: “Niet alleen ik maar ook Djibril, Mikaeel en alle andere engelen zijn tevreden over jou”.

Op dat moment kwamen er vierhonderd moslims van de Daws stam om onze Profeet te helpen.[266] De stijd ging in alle hevigheid door om ook de andere burchten in te nemen. Toen de zeven andere burchten van Khaibar ook een voor een vielen konden de Joden

---

266 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 353. Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 353.

niets anders dan tot een voorstel voor vrede komen. Onze geliefde Profeet ging akkoord met hun voorstel en er werd een overeenkomst gesloten met de volgende artikelen erin:

De Joden die hebben meegevochten zullen door de moslims niet worden gedood.

De Joden die Khaiber verlaten mogen alleen hun kinderen en het hoognodige meenemen.

Alle andere goederen die achterblijven, zowel roerend als onroerend, zoals harnassen, zwaarden, schilden, pijlen en bogen en alle andere wapens, kleding buiten hetgeen dat ze aanhebben, goud en andere sieraden, paarden, kamelen, schapen en alle andere dieren... alles wordt ingenomen als buit voor de moslims,

Alles dat achter moet blijven voor de moslims mag onder geen enkel beding verstopt worden. Degene die dat wel doen zullen niet onder de vergeving vallen van Allah de Verhevene en Zijn Profeet...

Qinaanah bin Raabi, die zich niet aan deze regels hield en zijn bezittingen had begraven, werd bestraft. De oorlogsbuit was enorm groot. De vruchtbare gronden van Khaibar en de enorme dadelgaarden waren allen achtergelaten voor de moslims.[267]

De Ghatafaanen die terug waren gekeerd naar hun land, waren op dat moment teruggekomen om de Joden te helpen. Toen ze zagen dat onze geliefde Profeet Khaibar had ingenomen en de Joden had gevangen gezet, zeiden ze tegen hem: “Oh Mohammed! Jij had ons beloofd dat we een jaar lang de dadelopbrengsten van Khaibar zouden krijgen als we Khaibar zouden verlaten. Wij hebben onze belofte gehouden. Kom, geef ons wat ons toekomt!˝ . Onze Geliefde Profeet zei tegen hen : “Dat gebergte mogen jullie hebben”. De Ghatafaanen zeiden: “dan zullen wij met jou vechten” en ze probeerden te bedreigen. Onze Geliefde Profeet reageerde toen: “Laten we bij Djanaafah vechten”. Djanaafah was de naam van een regio in het land van de Ghatafanen. Toen de Ghatafanen deze reactie kregen werden ze bang en keerden terug zonder te reageren.

Onze Geliefde Profeet en zijn gezegende volgelingen waren tijdens de slag zeer moe geworden. Aan de ene kant werden de gewonden geholpen en aan de andere kant probeerden ze te rusten. Zaynap, de dochter van een van de vooraanstaande Joden, Sallaam bin Misqaan, wilde onze Profeet doden door hem te vergiftigen. Hiervoor slachtte ze een geit en bereidde het vlees ervan waarin zij veel gif stopte. Later kwam ze bij de Gezegende Gezant van Allah en vertelde dat ze een geschenk voor hem had. De gezegende Profeet aanvaardde haar geschenk en nodigde zijn volgelingen uit. Ze gingen met zijn allen aan tafel om te eten.

[267] Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 336; Waqidee, al-Maeghazee, II, 672.

De Effendi der werelden brak een stuk van de poot van de geit en zei: “Bismillaahirrahmaanirrahim” waarna hij een stuk in zijn mond stopte. Nadat hij een paar keer had gekauwd haalde hij het vlees uit zijn mond en zei: “Oh Mijn volgelingen! Eet niet van dit vlees! Dit stukje vlees heeft mij namelijk laten weten dat het vergiftigd is”. De volgelingen trokken zich onmiddellijk terug. Maar van een van de volgelingen, Bishr bin Berra die een stuk van het vlees had gegeten, werd het lichaam blauw en hij stierf ter plekke. Djibril kwam bij onze geliefde Profeet en zei tegen hem dat hij het beste hadjamaat kon laten uitvoeren tussen zijn schouderbladen om zo de werking van het gif in zijn bloed tegen te gaan want het gif zat al in zijn bloed. Hij liet dit ook doen. Daarna werd het vergiftigde kabaab begraven. Zaynap die hiervoor verantwoordelijk was werd aangehouden en naar de Profeet gebracht. Onze geliefde Profeet vroeg haar: “Ben jij degene die deze kabaab heeft vergiftigd?”. Zij gaf toe dat ze het had gedaan: “Ja! Ik heb het vergiftigd”. Onze Profeet vroeg haar: “Waarom wilde je zoiets doen!” “Jij hebt mijn man, mijn vader, mijn oom gedood. Ik heb toen tegen mezelf gezegd: “Indien hij een echte profeet is zal God hem op de hoogte brengen. Als hij het niet is dan zal het gif zijn werk doen en zal hij sterven. Zo zouden we van jou af zijn” antwoordde Zaynap. De gezegende volgelingen waren hier zeer verdrietig om geworden. “Mogen we onze levens voor u opofferen oh Gezant van Allah! Zullen we haar doden?”. Onze geliefde Profeet die alle fouten die werden gemaakt jegens hem persoonlijk, steeds weer vergeeft, vergaf ook dit keer weer. Zaynap die deze grote barmhartigheid zag werd onmiddellijk moslima.”[268]

Tussen de oorlogsbuit en de gevangenen in Khaibar bevond zich ook Safiyyah, de slavin van Hoedjaij bin Akhtaab. Onze Geliefde Profeet liet haar vrij. Deze handeling van de Profeet raakte haar zo diep dat ze ter plekke met volle overtuiging de geloofsbelijdenis uitsprak. De Trots der Werelden was hier zo verheugd over dat hij op zijn beurt haar vereerde en verblijdde door haar te huwen. Op deze wijze werd de gezegende Safiyyah de moeder van de overtuigde gelovigen. In Sakhba werd een bruiloft georganiseerd en eten geserveerd dat bestond uit meloen en dadels.

Op de gezegende ogen van onze geliefde moeder Safiyyah was een blauwe plek zichtbaar. De gezegende Profeet vroeg haar: "Wat voor plek is dat?". Zij antwoordde: “Op een nacht had ik in mijn droom gezien dat de maan van de hemel daalde en bij mij kwam. Toen ik dit aan mijn echtgenoot Kanaanah had verteld zei hij: “Jij smeedt plannen om de vrouw te worden van die Arabische Heerser die onze kant opkomt!” en hij sloeg mij op mijn oog. Hetgeen u ziet is het resultaat”.[269]

---

268 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 337; Waqidee, al-Maeghazee, II, 678; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , II, 202.

269 Buhârî, “Salât”, 12; “Cihâd”, 74; Aboo Daawood, “Kharaadj”, 21; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 101; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 330; Waqidee, al-Maeghazee, II, 669; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , VIII, 121.

Na de zege op Khaibar, kwamen de Joden bij onze Profeet en zeiden: “Oh Mohammed! Wij zullen vertrekken uit Khaibar. Maar wij zijn goed in landbouw, verzorgen van gaarden en tuinen is ook onze specialiteit. Als je het goed vindt, willen we deze stukken grond van jou huren. Wij kunnen ze dan bewerken en de oogst met jullie delen!” Onze Geliefde Profeet en zijn gezegende volgelingen hadden geen tijd om zich met landbouw of andere zaken bezig te houden. Zij waren bezig om de Islam te verspreiden. Hier hadden ze alle aandacht voor en dag en nacht waren ze daarmee bezig. Dit was de Djihad die ze omwille van God deden. Daarom was de Profeet dan ook blij met dit voorstel en hij zei: “Wij kunnen hiermee akkoord gaan op voorwaarde dat we jullie elk gewenst moment eruit kunnen zetten!” De Joden gingen hiermee akkoord en ze begonnen met het bewerken van het landgoed bij Khaibar.[270]

Onze Geliefde Profeet keerde met zijn volgelingen terug naar Medina na de zege op Khaibar. Toen hij zag dat zijn volgelingen, die eerder onder leiding van Dja’far bin Aboe Talib de hidjra naar Abessinië hadden gedaan, terug waren gekomen was hij zeer blij. Hij kuste de gezegende Dja’far op zijn voorhoofd en omhelsde hem. Hij zei: “Ik weet niet waar ik blij om moet zijn, de zege op Khaibar of de terugkomst van Dja’far. Jullie hebben twee keer de hidjra gedaan, eerst naar Abessinië en daarna naar mijn land”. De oorlogsbuit van Khaibar werd verdeeld onder de volgelingen die hadden deelgenomen aan de pact van Khoedaibijja, de deelnemers aan de slag bij Khaibar, de volgelingen die terug waren gekomen uit Abessinië en de Daws stam die meegeholpen had bij de zege.[271]

Met de zege op Khaibar bevonden alle Joden in Arabië zich onder het bevel van onze geliefde Profeet. Voortaan hadden ze geen mogelijkheden meer om de ongelovigen te helpen. De stammen en volkeren, die zich in de buurt bevonden, beseften nu dat de moslims een grote macht waren met een sterk leger. Niemand had namelijk gerekend op de val van Khaibar, de zege van de moslims werd voor onmogelijk gezien. Men begon te vrezen voor deze Islamitische Staat. De ongelovigen van Mekka waren zeer verdrietig en wanhopig door deze zege van de Moslims. Vele kleine en grotere stammen meldden zich dan ook in Medina om tot de Islam toe te treden. Zij maakten op deze wijze deel uit van de gerespecteerde Ashab al Qiraam.

Dit was natuurlijk een eer voor hen. Zelfs de Ghatafanen meldden zich. Andere stammen die zich niet hadden gevoegd werden door het zenden van strijdkrachten tot de orde geroepen.

---

270 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, II, 157; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 641; Haeysaemee, Madjmaoo’z Zawaaid, I, 205.

271 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 353.

6.0 DE TOCHT VAN DE OEMRAT-OEL-KHAZA

Een jaar was verstreken na de pact van Khoedaibijja. De gezegende en geliefde Profeet vroeg zijn volgelingen zich voor te bereiden op de oemrah. Voor de oemrah moesten zich degenen voorbereiden die naar Khoedaibijja waren gegaan en die hadden deelgenomen aan de Bi'aat al Ridouan (gelofte van al Ridouan). Volgens deze opdracht bereidden zich tweeduizend volgelingen voor. Er werden ook zeventig kamelen klaargezet om mee te nemen, ze zouden opgeofferd worden. Naadjihah bin Djoendoob en vier van zijnv vrienden kregen de opdracht om te zorgen dat deze kamelen niets tekort zouden komen tijdens de reis naar Mekka. Bovendien kreeg Mohammed bin Maslamah honderd ruiters onder zijn bevel; zij zouden namelijk zwaarden, harnassen en andere oorlogsuitrusting vervoeren. Deze groep ging voor de grote groep al op pad. De ongelovigen waren namelijk niet betrouwbaar. Mochten ze door hen aangevallen worden dan konden ze zich met deze wapens kunnen verdedigen. Sommige volgelingen zeiden: "Oh Gezant van Allah! Volgens de pact van Khoedaibijja zouden we geen andere wapens meenemen dan alleen de zwaarden in hun holst!". De Effendi der werelden antwoordde: "Wij zullen deze wapentuig niet meenemen naar de Haraam gebieden tussen de Qoeraishiten. Wij nemen ze alleen mee als voorzorgsmaatregel voor het geval dat de Qoeraishieten ons aanvallen".

Aboe Zarr al Ghifaari werd in Medina achtergelaten als gemachtigde.[272] Er is ook een overlevering die zegt dat Aboe Roehm al Ghifaari is achtergelaten. Tweeduizend volgelingen vertrokken samen met hun geliefde Profeet in de richting van Mekka. De gewaardeerde volgelingen waren zeer enthousiast maar ook tegelijkertijd zenuwachtig. Ze waren al jaren nog niet teruggekeerd naar hun huis en haard die ze hadden verlaten op de weg van Allah en omwille van hun Geliefde Profeet... Nu keerden ze terug naar hun land, hoe kon je dan kalm blijven? Ze zouden de machtige Kaaba, waar ze zich vijf keer per dag tijdens de gebeden naar richtten, bezoeken... Ook zouden ze hun verwanten zien die wel moslim waren geworden maar vanwege de pact bij Khoedaibijja niet naar Medina konden gaan. Ze zouden de ongelovigen van Qoeraish, die hen jaren hadden vernederd, gekweld en gemarteld waarbij ze hen dwongen om de afgodsbeelden te eren, laten zien hoe eervol en hoog de Islam is. Wellicht dat de ongelovigen bij dit aanzicht wel warme gevoelens voor de Islam zouden krijgen en moslim zouden worden!...

De mensen die in Medina achterbleven liepen met hun geliefde Profeet mee tot aan de heuvel bij Wadaa waarbij ze de takbir scandeerden en na de stoet vaarwel gezegd te

[272] Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 434; II, 289; Waqidee, al-Maeghazee, I, 8; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 59;Kettanee, at-Taerateeboo'l Idaariyyah, I, 484-486.

hebben keerden ze terug naar Medina...

Toen onze geliefde Profeet aankwam bij Zoolkhoolaifa op tien kilometer afstand van Medina, deed hij zijn ihraam aan (speciale kleedstuk voor de oemrah). De eervolle volgelingen deden hem na. Iedereen was in het wit. De reis naar Mekka al Mooqarramah voor de voltooiing van de oemrah was begonnen. Overal klonk het nu: “Labbaaik! Allahoommah Labbaaik! Labbaaik! Laa shariqa laqa labbaaik! Innal hamdah wanni’mata laqa wal moolq; laa shariiqa lak.”. De reis verliep zeer goed, God werd gedankt en Zijn gezegende namen werden geëerd. Het was enorm gezellig.

Mohammed bin Maslamah, die voor was gegaan met zijn ruiters, werd door de ongelovigen van Qoeraish opgemerkt. In angst kwamen ze naderbij en het was alsof ze met hun houding wilden zeggen dat een jaar geleden een andere afspraak was gemaakt. Ze vroegen:

“Wat is dit?”. Mohammed bin Maslamah beantwoordde hun vraag met een antwoord die hen deed verstijven: “Dit zijn de ruiters van de Gezant van Allah... Indien Allah het toestaat zal Hij zelf ook morgen hier zijn!...” De ongelovigen keerden bevreesd terug naar Mekka waar ze de rest op de hoogte brachten van de situatie. De ongelovigen van Mekka reageerden verschrikt: “Wij zweren dat we ons hebben gehouden aan de pact: waarom zou Mohammed dan toch tegen ons willen vechten?...” . Onmiddellijk stuurden ze een delegatie naar onze geliefde Profeet.

Op dat moment was de effendi der werelden, sallallaahoo alayhi wa sallaam, aangekomen bij de locatie die Batn al Ya’djaaj heet. Hiervandaan kon hij Mekka goed zien. Alle wapentuigen die ze bij zich hadden, behalve de zwaarden die ze droegen, lieten ze hier achter. Tweehonderd volgelingen werden achtergelaten om de wacht te houden bij deze wapens.

Toen deze voorbereidingen klaar waren, vroeg de delegatie van Qoeraish toestemming om met de geliefde Profeet te kunnen spreken. Toen ze werden geaccepteerd zeiden ze: “Oh Mohammed! Sinds de pact bij Khoedaibijja hebben wij geen enkel verraad jegens u gepleegd. Ben je toch van plan om Mekka, de plek van je volk, te betreden met deze wapens? Terwijl we hadden afgesproken dat buiten de zwaarden in hun holst, geen andere wapens meegenomen zouden worden!:..”. Hierop reageerde de Effendi der werelden met: “Ik ben bekend om mijn betrouwbaarheid; sinds mijn kinderjaren heb ik nog nooit een belofte gebroken. Wij zullen de Harem enkel betreden met onze zwaarden in de holst. Ik wil echter wel dat de wapens bij mij in de buurt zijn”. De delegatie begreep dat het bericht van alarm verkeerd was en zij waren gerust. Ze zeiden: ‘Oh Mohammed! Inderdaad, wij hebben altijd gezien dat jij betrouwbaar bent en altijd trouw blijft aan je beloftes. Jij hebt altijd goedheid laten zien. Iets anders past jou

dan ook niet”. Ze keerden terug naar Mekka en berichtten erover aan de andere ongelovigen. Ook zij waren hierdoor gekalmeerd.

De vooraanstaanden van Qoeraish waren zo jaloers en zo vijandig dat ze dit moment van geluk van onze geliefde Profeet niet wilden zien. Zij vluchtten dan ook naar de bergen aan de rand van Mekka.

Onze geliefde Profeet stuurde de kamelen die gemerkt waren als eerste naar de locatie van Ziitoowah. Daarna trof hij voorbereidingen met zijn geprezen volgelingen, waarna hij met hen naar de heilige stad Mekka liep. De gewaardeerde volgelingen hadden hun geliefde Profeet in hun midden genomen. De Sultan der Universum zat op zijn kameel Qooswah, als een zon die duizenden sterren deed verstommen, verspreidden hij licht. Oh Mijn God! Wat een schoonheid! Wat een schitterende zicht!... De tongen riepen: “Labbaaik! Allahoomma Labbaaik! Labbaaik! Laa shariqaa laqa Labbaaik!...”. De harten zaten vol met liefde van Allah en Zijn boodschapper. Stap voor stap benaderden ze de machtige Kaaba. Naarmate ze dichterbij kwaamen werden ze nog zenuwachtiger. Ze waren buiten zinnen van vreugde. De geluiden van talbijja die ze gezamenlijk scandeerden vulden Mekka. De ongelovigen voelden warmte bij het zien van dit schouwspel. Ze voelden hoe hun harten werden gevuld met een warme gloed. Velen werden gevuld met de liefde voor de Islam. Ten slotte had Mohammed overwonnen...

En zo betraden de geliefde Profeet en zijn eervolle volgelingen, met de zwaarden aan hun middel, de Kaaba al Mooazzama (de machtige Kaaba). Abdoollah bin Rawaaha hield de manen van de kameel van de geliefde Profeet vast en zo liepen ze naar voren. Een aantal ongelovigen van Mekka waren met hun vrouwen en kinderen bij de Dar an Nadwa verzameld en ze aanschouwden onze geliefde Profeet en zijn heldhaftige volgelingen.

Oh ongelovigen ga opzij, van het pad van de Profeet,
Allah heeft hem immers de Koran gegeven als decreet.
Al het goede en goedheid is in Zijn Religie,
Leven en sterven in navolging is het beste,
Hij is de ware Boodschapper, mijn hart is vol overtuiging
Ik geloof al zijn woorden en accepteer ze zonder vertwijfeling.
Oh Ongelovigen! Op het moment dat jullie ontkennen,
Dat de Koran door Allah is gezonden en blijven weigeren,
Zullen jullie zien wat er gebeurt zoals jullie voorgangers,
Die wij hebben overwonnen en nu zijn ze ontdaan.

Indien jullie de betekenis ervan niet geloven,

Zullen jullie hetzelfde lot als hen ondergaan.

Ik begin dan ook altijd met Zijn gezegende naam,

Zijn religie is de enige Ware, neem van mij aan.

En weer begin ik met de gezegende naam van die Allah,

Mohammed is namelijk dienaar en Boodschapper van die Allah.

Naarmate Abdoollah bin Rawaha dichter naderde kwamen deze verzen aan als een mokerslag bij de ongelovigen, ze werden geraakt in hun harten.

Gezegende Omar wilde hem waarschuwen en zei: “Oh Ibn al Rawaha! Hoe kan jij bij de Gezant van Allah en in de Haram al Sharif gedichten voordragen?” Maar, onze gezegende Profeet antwoordde: “Oh Omar! Laat hem. Ik zweer bij Allah, de Verhevene, deze woorden van hem raken de ongelovigen nog sneller en nog dieper dan de pijlen die afgevuurd zouden worden. Oh Ibn al Rawaha ga door”. Even later zei onze geliefde Profeet tegen Abdoollah bin Rawaha dat hij het volgende moest dichten:

“Er is geen andere God dan Allah, de Verhevene! Hij is de enige die één is. Hij is degene die Zijn belofte waarmaakt! Hij is degene die deze dienaar van Hem helpt! Hij is degene die Zijn soldaten stuurt! Hij is ook degene die de volkeren, die zich verzamelen tegen hem, vernedert! de!” Abdoollah bin Rawaha begon onmiddellijk met het volgende gedicht:

Buiten Allah, de Verhevene,

Is er geen andere god!

Er bestaat geen co-heerser,

Hij is de enige Allah, er is geen andere god!

Hij is degene die de moslims,

In hun legers versterkt!

En Hij is degene die de ongelovigen,

Vernedert en laat verslaan!”

De moslims bleven zijn woorden keer op keer herhalen.

Toen onze Geliefde Profeet de Baytoollaah betrad, ontblootte hij zijn gezegende rechterschouder. De schoonheid van zijn gezegende huid betoverde iedereen en ze bleven ernaar kijken. Daarna zei hij: "Moge Allah de Verhevene, de moedigen onder jullie die aan de ongelovigen laten zien hoe sterk en energiek hij is, belonen met Zijn barmhartigheid!". Hierop ontblootten de volgelingen hun rechterschouder en deden drie keer de tawaaf om de Kaaba waarbij ze fier en met grote stappen liepen. Alleen bij de Roeqn al Yamaani en de hoek van de Hadjarool Aswad liepen ze veel rustiger. Onze gewaardeerde Profeet en zijn volgelingen naderden de Hadjarool Aswad, kusten hem of ze hielden hun handen van een afstand op naar de Hadjarool Aswaad.

De ongelovigen hielden van een afstand de volgelingen in de gaten. Zij verbaasden zich om deze indrukwekkende manier van lopen van de moslims. Zij hadden namelijk altijd verhalen gehoord dat de moslims, sinds hun vertrek naar Medina, zwak en ziek waren. Nu zagen ze een situatie waarbij het totaal tegenovergestelde zichtbaar was. Ze vielen dan ook van de ene verbazing in de andere.

De resterende vier tawaaf ronden werden zeer rustig en met langzame stappen uitgevoerd. Na de tawaaf werd er een gebed van twee raqaat verricht bij de Maqaam al Abraham. Hierna werd zeven keer de sa'y uitgevoerd bij de heuvels van Safa en Marwa. Nadat de offers werden gebracht, liet onze gezegende Profeet zijn gezegende hoofd kaal scheren. Zijn gezegende haren werden uit de lucht geplukt. De volgelingen lieten zich ook knippen. Op deze wijze kwam de droom uit die de vrijgevige Boodschapper van Allah precies een jaar geleden had gezien.

Het oemrah bezoek was voltooid en het was tijd voor het middaggebed. De Effendi der werelden gaf opdracht aan gezegende Bilal om de adhan (gebedsoproep) te doen vanuit de Kaabah. Hij gaf onmiddellijk gehoord aan deze opdracht. Toen hij het gebedsoproep reciteerde stond heel Mekka op zijn kop. De volgelingen luisterden met volledige overgave naar het gebedsoproep en herhaalden op fluistertoon de woorden. Toen de adhan tot een einde kwam leidde de Geliefde van Allah het gebed. Het middaggebed dat gezamenlijk werd uitgevoerd had een andere impact op de harten van de ongelovigen.

Voor onze geliefde Profeet was er een tent van leer gebouwd bij Abtaakh. Ook de volgelingen hadden tenten opgezet waarin ze drie dagen verbleven. Tijdens de gebedstijden verzamelden ze zich bij de Baytoollah en ze voerden de gebeden gezamenlijk uit. Op andere tijden bezochten ze hun verwanten en ze dienden als voorbeeld voor hen met de prachtige ethiek die de Islam hen had geschonken. Zij smolten als het ware bij deze gedragingen van de volgelingen en konden hun bewondering niet verbergen. Tijdens

deze drie dagen was Mekka als het ware van binnen veroverd.

De drie dagen waren verstreken...Het was tijd om afscheid te nemen. Tegen de avond zei onze Profeet: “ Van de moslims (die voor de Oemrah zijn gekomen) zal er geen enkel de avond in Mekka doorbrengen, we gaan op reis!”. Iedereen bereidde zich voor en de terugreis naar Medina werd ingezet...

Wat een eer om in uw liefde de ogen te sluiten, leven te geven bij uw aanzien
Zou het niet mij ten deel vallen oh mijn Sultan om leven te geven bij uw aanzien?
Bij het sluiten van mijn ogen wordt dit verlangen bij mij voelbaar
Geef mij verlichting met Uw Schoonheid, ik sta in vlam oh Gezant van Allah

Ik heb mijn hoofd gebogen, ben wanhopig, U heeft de oplossing,
Mijn lippen zijn in vlam door de herhalingen van uw adviezen
Op welk moment ook dat mijn hart wenst, wees lief voor deze Kitmir
Geef mij verlichting met Uw Schoonheid, ik sta in vlam oh Gezant van Allah

7.0 De Strijd in Moota

De Geliefde van Allah sallallahoo aleyhi wa salaam die naar Mekka was gegaan voor de oemrah zei tegen een van zijn volgelingen Walid bin Walid: “Waar is Khalid? Het kan niet zo zijn dat iemand als hij de Islam niet kent en niks ervan afweet. Kon hij al zijn ijver en heldhaftigheden maar gebruiken ten gunste van de moslims tegen de ongelovigen. Dat zou het beste zijn voor hem. We zouden hem lief hebben en hem hoog in aanzien houden”. Walid bin Walid had eerder al een aantal keren brieven geschreven naar zijn broer en hem aangespoord om moslim te worden. Toen deze gezegende woorden van onze geliefde Profeet hem ter ore kwamen werd zijn voorkeur voor de Islam nog sterker. De volgelingen die het oemrah bezoek hadden gedaan waren teruggekeerd naar Medina. Er waren een aantal dagen verstreken en het was de achtste jaar van de hidjra. Khalid bin Walid kon niet meer stil zitten. Hij wilde zo snel mogelijk naar Medina gaan; hij wilde knielen voor de Profeet der profeten en hij kon niet wachten op het moment dat hij zich zou vereren door moslim te worden. Hij had zelf het volgende verteld:

˝Allah de Verhevene schonk mij de liefde voor onze geliefde Profeet. Hij plaatste de liefde voor Islam in mijn hart. Hij stelde mij in staat om het kwaad en goed van elkaar te scheiden. Ik zei tegen mijzelf: “Ik heb meegedaan aan alle veldslagen tegen Mohammed aleyhissalaam. Echter, bij het verlaten van elke veldslag wist ik dat ik verkeerd bezig was en dat hij op een dag ons zou verslaan. Met deze gevoelens verliet ik die plekken. Toen de Gezant van Allah sallallahoo aleyhi wa sallaam in Khoedaibijja aankwam was ik weer de commandant van de ongelovigen. Bij Oosfaan naderde ik hen en stelde mij zo op dat ze mij konden zien. De Gezant van Allah was in volledige vertrouwen bezig met het leiden van het middaggebed. We wilden hen verrassen met een aanval maar het lukte niet. Dit was ook beter. Het was alsof de Gezant van Allah doorhad waar wij aan dachten want het namiddag gebed voerde hij uit met voorzorgsmaatregelen.

Deze situatie heeft zeer veel indruk op mij gemaakt. Ik zei, deze persoon moet door God beschermd worden. We gingen uit elkaar. Terwijl allerlei gedachten door mijn hoofd speelden, was Mohammed aleyhissalaam naar Mekka gekomen voor de oemrah. Ik verscheen niet voor hem. Ze waren samen met mijn broer Walid gekomen en hadden mij niet gevonden. Mijn broer had een brief achter gelaten waarin hij het volgende schreef: ˝In de naam van Allah, de Barmhartige, de Erbarmer! Na dank aan Allah de Verhevene en lof aan Zijn Gezant, zeg ik je het volgende: ik ben werkelijk zeer verbaasd over het feit dat jij de Islam de rug toekeert. Jij bent namelijk iemand die bij machte is om te begrijpen dat het pad dat je bewandelt een verkeerde pad is. Waarom gebruik je je verstand niet? Het is heel vreemd dat jij een religie als Islam niet wil kennen en begrijpen! Onze Profeet heeft naar jou gevraagd. Hij wenst dat jij de Islam leert kennen en jou ijver en heldhaftigheid

gebruikt voor de moslims tegen de ongelovigen. Mijn lieve broer! Jij hebt vele kansen gemist; doe dat niet meer en wees niet te laat!"

De brief van mijn broer versterkte mijn wens om moslim te worden. Ik had opeens haast om te gaan. De woorden van de Gezant van Allah hadden mij zeer verheugd. Die nacht kreeg ik een droom waarin ik door nauwe en moeilijke gebieden liep die leken op een woestijn zonder water en ik kwam uit op een groene, brede en frisse plek. Als ik in Medina aankwam zou ik de droom aan Aboe Baqr vertellen en hem om uitleg vragen.

Toen ik mij aan het voorbereiden was om naar de Gezant van Allah te gaan, dacht ik: "Wie zou nou mij kunnen vergezellen op mijn tocht?". 0p dat moment kwam ik Safwan bin Oemaijja tegen. Ik vertelde hem over de situatie. Hij weigerde mijn voorstel. Later kwam ik Iqrimah bin Aboe Djahl tegen. Toen ook hij weigerde ging ik naar huis en besteeg mijn dier waarna ik aankwam bij Othman bin Talha. Ook tegen hem zei ik dat ik moslim wilde worden en daarom naar de Gezant van Allah ging. Ik vroeg hem of hij mij wilde vergezellen. Hij accepteerde zonder enige vorm van twijfel. De volgende ochtend, tegen het ochtendgloren, gingen wij op pad. Bij de plek dat Haddah heet kwamen we Amr bin As tegen. Ook hij was onderweg naar Medina om moslim te worden.

We kwamen aan in Medina. Ik deed mijn beste kleding aan en bereidde mij voor op de ontmoeting. Op dat moment kwam mijn broer Walid en zei: "Haast je. Want jullie komst is doorgegeven aan de Profeet en hij is daar zeer blij mee. Hij wacht nu op jullie". In allerijl kwam ik aan bij de grote Profeet. Hij was aan het glimlachen. Ik groette hem; "Ik getuig dat er geen god is dan Allah de Verhevene en dat jij Zijn profeet bent" zei ik. "Dank aan Allah die jou de waarheid en het rechte pad heeft laten zien" antwoordde hij. Ik vroeg hem dan om tot Allah de Verhevene te bidden zodat mijn zonden vergeven zouden worden. Hij deed een smeekbede voor mij en zei: "Islam snijdt alle zonden af die voor de toetreding zijn begaan en gooit ze weg". De andere twee vrienden van mij werden ook moslim.[273]

Zo geschiedde het dat deze drie moedige, dappere jongelui die nergens voor vreesden, met volle overtuiging in het bijzijn van de gezegende profeet tot de Islam toetraden en tot de gelukkigen behoorden tussen de Ashaab al Qiraam, oftewel de gezegende volgelingen. Voortaan zouden ze met al hun capaciteiten werken aan de verdrijving van het ongeloof. De andere volgelingen waren zeer blij met hun toetreding tot de Islam en deze vreugde lieten ze merken door "Allahoe akbar!" te roepen.

Het achtste jaar van de Hidjra was een jaar waarin de zegening voor de werelden, de geliefde profeet, die alle zegen en begroetingen verdient, naar diverse burchten, landen

---

273 İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, XVI, 228.

en kastelen in de omgeving afgevaardigden stuurde om de Islam te verspreiden. Een aantal van deze pogingen leverden een positief resultaat op maar de gezegende Kharis bin Oemair die naar de regent van Boesra was gezonden was gevangen genomen door christelijke soldaten bij het Balqah vallei in het dorpje Miqah bij Damascus. De gezegende Kharis werd naar de regent van Damascus gebracht en hoewel hij een afgevaardigde was werd hij op beestachtige wijze gedood.[274]

Onze geliefde Profeet was zeer teleurgesteld en verdrietig door dit bericht. Hij gaf opdracht aan zijn moedige volgelingen om zich te verzamelen. De volgelingen verzamelden zich onmiddellijk, nadat ze afscheid hadden genomen van hun vrouw en kinderen, bij de locatie Djoorf. Onze geliefde profeet zei het volgende nadat hij het middaggebed had geleid "Ik heb Zayd bin Kharisah als commandant aangesteld voor deze mensen die Djihaad gaan voeren! Mocht Zayd bin Kharisah als shaheed vallen dan moet Dja'far Bin Abi Talib zijn plaats innemen. Indien Dja'far Abi Taleb sneuvelt als martelaar dan moet Abdoollah bin Rawahah de leiding overnemen. En mocht Abdoollah bin Rawahah ook sterven dan moeten de moslims uit hun midden een geschikte persoon kiezen die ze als commandant aan zullen stellen!". De conclusie die de Ashaab al Qiraam hieruit trok was dat deze volgelingen niet meer terug zouden keren en ze begonnen te huilen; "Oh Rasoel van Allah! Konden ze maar in leven blijven opdat we nog meer van hen zouden kunnen profiteren!..." zeiden ze. De Boodschapper van Allah gaf geen antwoord, hij zweeg.[275]

Deze woorden waren ook gehoord door de gezegende Zayd, Dja'far en Abdoollah die ook aanwezig waren; zij waren hier zeer blij om. Hun grootste droom en wens was namelijk sterven terwijl ze aan het strijden waren om de religie van Allah te verkondigen. Dit was voor hen de aankondiging van een goede tijding en ze hadden het persoonlijk aangehoord. De strijders hadden hun voorbereidingen getroffen en ze wachtten op hun commandant. Onze geliefde profeet overhandigde de witte banier van de Islam aan Zayd bin Kharitha. Hij kreeg de opdracht om tot aan de plek te gaan waar Kharis bin Oemair was gedood om de Islam te verkondigen. Mochten ze niet ingaan op de uitnodiging dan moest hij met hen strijden.

---

274 Waqidee, al-Maeghazee, II, 756; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 128; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, XI, 464.

275 Bookhaari, "Maeghaazee, 46; Waqidee, al-Maeghazee, II, 756-758; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 128-130.

Toen Abdoollah bin Rawahah, samen met zijn vrienden, afscheid nam van de achterblijvers begon hij te huilen. Ze vroegen hem: “Oh zoon van Rawahah! Waarom huil je?”. Abdoollah bin Rawahah, die een poëet was, antwoordde:

“De liefde voor de aarde,
Is niet de reden voor mijn wenen,
Ook huil ik niet bij Allah,
Om mijn verlangen naar jullie.
De echte reden voor mijn verdriet,
Ligt in een vers in de Koran al Karim,
Waarin onze Heer, de Schepper,
In een vers het volgende verkondigt:
“Wees ervan zeker,
Onder jullie is er niemand,
die niet langs de hel komt…”

Ik hoorde dit vers,
Toen de Gezant het reciteerde,
Als ik langs de hel ga,
Hoe zal ik dat dan volhouden!”

Zijn vrienden antwoordden: “Moge Allah de Verhevene jou tot de dienaren maken die hij liefheeft, moge jij behoren tot de rechtschapenen die goede daden verrichten”. Abdoollah bin Rawahah antwoordde: “Maar ik wil vergeving van Allah, de Verhevene. Bovendien wil ik sterven als shaheed!...”. Terwijl het leger zich aan het voorbereiden was om te vertrekken ging gezegende Abdoollah bin Rawahah naar onze geliefde Profeet. Hij nam afscheid van hem en vroeg hem: “Oh Gezant van Allah! Kunt u mij een advies geven dat ik kan onthouden en dat ik nooit zal vergeten?”. Onze geliefde profeet antwoordde: “Jij gaat morgen naar een land waar er zeer weinig sajda gedaan wordt voor Allah, de Verhevene. Verricht meer gebeden (salat) en sajda’s als je daar aankomt”. Abdoollah bin Rawahah zei toen: “Oh Boodschapper van Allah! Kunt u mij nog meer adviezen geven?” Onze geliefde en gewaardeerde profeet antwoordde: “Gedenk constant Allah, de Verhevene. Het gedenken van Allah zal je helpen om je wensen te realiseren”.

Het leger van de Moslims dat uit drieduizend mensen bestond, vertrok onder luide geroep van: “Allahoe akbar! Allahoe akbar!”. Onze geliefde profeet en de volgelingen die

in Medina achterbleven vergezelden de soldaten tot aan de heuvel van Wada. Hier richtte de Boodschapper van Allah zich tot het Islamitische leger en zei: “Ik adviseer jullie om de geboden van Allah op te volgen en zijn verboden na te laten; verder adviseer ik jullie om je moslim broeders en zusters goed te behandelen en het beste met hen voor te hebben. Strijd op de weg van Allah, in Zijn naam. Wees niet verkwistend met oorlogsbuit. Wees trouw aan jullie beloftes. Dood geen kinderen. Jullie zullen daar in de kerken van Christenen sommige mensen vinden, die afgezonderd van andere mensen, zich hebben overgegeven aan gebeden. Val hen absoluut niet lastig! Daarnaast zullen jullie nog anderen tegenkomen die door de satan zijn geleid, bestrijd hen wel met jullie zwaarden. Jullie mogen vrouwen en oudere mensen niet doden. Verbrand geen bomen en zaag ze niet om. Sloop ook geen huizen!”

Tegen de opperbevelhebber Zayd bin Kharitha zei hij nog: “Als je met de vijandelijke afgodendienaars in aanraking komt, nodig hen dan tot een van de volgende drie principes!... (Indien zij moslim worden,) nodig hen dan uit om de hidjra te doen naar Medina, de locatie van de Moohadjiroon! Indien ze je uitnodiging aannemen vertel hen dat zij dezelfde rechten en plichten zullen krijgen als de Moohadjiroon. Indien ze wel moslim worden maar ervoor kiezen om in hun land te blijven, vertel hen dat ze de behandeling zullen krijgen van de moslim Arabische stammen die als nomaden door het land trekken en dat de goddelijke beschikkingen die daarop van toepassing zijn ook voor hen zullen gelden; vertel hen dat ze van de oorlogsbuit geen deel zullen krijgen, en dat alleen degenen die aan een oorlog deel hebben genomen van de oorlogsbuit een deel zullen krijgen!

Indien ze de Islam niet accepteren nodig hen dan uit tot het betalen van djizja! Val degenen onder hen die het betalen van djizja accepteren, niet lasting! Indien ze ook het betalen van djizja niet aanvaarden, zoek dan steun bij Allah en ga de strijd met hen aan!...”.

Na deze adviezen nam hij afscheid van de gezegende strijders. Het leger vertrok met het uitroepen van takbir-kreten. De achtergeblevenen zwaaiden naar hen en deden de volgende smeekbede: “Moge Allah, de Verhevene jullie beschermen tegen elk gevaar en moge Hij jullie weer heelhuids doen terugkeren. Ze bleven hen nakijken totdat het leger in de horizon verdween....

De banier in de handen van de gezegende Zayd bin Kharitha, wapperde. De gelovigen waren begonnen aan een lange onbekende reis om de religie van Allah te dienen. Het islamitische leger trok in volle vaart richting Syrië. De reis verliep voorspoedig en vrolijk. De moedjahidin waren ongeduldig om de vijand te ontmoeten. Abdoollah bin Rawahah was een van degenen die er het meest naar verlangde om shaheed te worden.

Zayd bin Arqam vertelde hierover het volgende:

“Ik was een wees die door Abdoollah bin Rawahah was opgevoed. Toen wij op weg gingen naar de Moota veldslag had hij mij achter op zijn kameel genomen. Toen we een tijdje onderweg waren geweest, begon hij de volgende regels van zijn gedicht voor te dragen.

“Oh lieve kameel! Als je,
mij brengt naar de put,
bij de heuvel en,
vandaar nog vier stopplaatsen verder.

Zal ik jou nooit meer,
naar een andere veldslag brengen,
Je zult zonder eigenaar achterblijven,
Wees daarvan op de hoogte.

Waarschijnlijk zal ik,
niet terugkeren naar mijn huis,
ik hoop dat ik bij dit veldslag,
shaheed zal worden.

Bij de laatste stop,
zijn de gelovigen mij voorbijgegaan,
Oh zoon van Rawahah,
zelfs je bloedverwanten, in snelle vaart.

De banden van broederschap,
zijn zo afgebroken,
ze hebben jou verlaten
en overgelaten aan de Ware Schepper.

Ik maak me niet meer druk,
wat ik voor bezittingen achterlaat?
Ik hecht geen greintje waarde,
aan de dadels en de boomgaarde!”

Ik huilde bij het horen van dit gedicht. Met zijn stokje porde Abdoollah bin Rawahah mij en zei: “Hee kwajong! Wat is er met jou aan de hand? Wat is voor jou het probleem met mijn gedicht? Als Allah, de Verhevene, mij toestaat om shaheed te worden kan jij op de kameel terugkeren. Ik zal dan verlost zijn van alle problemen, hindernissen, complicaties, pijnlijke gebeurtenissen van deze wereld en tot rust komen”. Hij steeg van zijn kameel af en deed een gebed van twee raqaat. Na het gebed deed hij een lange smeekbede en zei tegen mij: “Oh kleine! Indien God het toestaat zal shaheed zijn mij ten deel vallen!”.

Toen de moedige volgelingen Syrië naderden was de regent van Damascus, Soorakhbi bin Amr, al lang op de hoogte van de komst van het islamitische leger. Hij had onmiddellijk

keizer Heraklius op de hoogte gesteld en met een grote hulptroep dat door de Byzantijnse keizer was gestuurd, gerustgesteld. Volgens de informatie die hij had gekregen bestond het islamitische leger slechts uit drie tot vijfduizend soldaten. Zijn leger daarentegen bestond uit meer dan honderdduizend krijgers. De wapens die ze hadden waren ontelbaar.

De gewaardeerde volgelingen kwamen erachter dat de Byzantijnen met een leger van honderdduizend man op hen afkwamen toen ze bij Moo'an aankwamen in het grondgebied van Damascus. Op deze plek stelden ze hun kamp op en verbleven er twee nachten. De bevelhebber Zayd bin Kharitha, verzamelde zijn vrienden en vertelde hen over de situatie. Hij vroeg hen om hun mening te geven over wat ze moesten doen tegen het leger van de Byzantijnen. Sommigen onder de gelovigen zeiden: "Het is verstandig om niet te wachten op de confrontatie met het Byzantijnse leger en hen te verrassen met aanvallen waarbij we hun mensen gevangen nemen en terugkeren naar Medina". Weer anderen zeiden: "Laten we de Boodschapper van Allah een brief schrijven en hem op de hoogte brengen over het aantal soldaten van de vijand. Zo kunnen we hem ook vragen om hulptroepen te sturen of we kunnen hem vragen wat we moeten doen". Juist toen men besloten had dat het tweede voorstel meer passend was, mengde Abdoollah bin Rawahah zich in het gesprek:

"Oh Mijn volk wat is de reden,
Dat jullie twijfelen?
Zijn wij niet gekomen met het doel,
Om te vallen als shaheed?

Nooit hebben wij,
gestreden tegen de heidenen,
omdat wij overwicht hadden,
in aantallen en in wapentuig

We hebben gevochten,
met de kracht van religie,
ons ingegeven door
de Ware Schepper.

Op de dag van Badr,
hadden wij bij Allah twee paarden,
bij Oohood maar een enkel paard,
en zeer weinig wapentuig.

Indien ons lot zege,
is op dit veldslag,
Dat is toch de belofte,
van Allah en de Profeet

De verhevene Allah,
doet geen afbreuk aan Zijn belofte,
Oh gelovigen waarom wachten jullie,
Op mars naar voren.

Ga en strijd,
Er is zeker goedheid,
Het resultaat zal zijn,
Of shaheed zijn of zege.

Indien ons lot is dat we,
shaheed zullen worden,
kunnen wij zeker zijn,in paradijs
Zullen we elkaar ontmoeten.

Deze woorden van de gezegende Abdoollah bin Rawahah had de volgelingen moed gegeven. Ze zeiden: “Bij Allah, de zoon van Rawahah spreekt de waarheid”. De beslissing was nu gevallen. Ze zouden doorgaan totdat ze shaheed zouden worden. Toen de roemvolle volgelingen bij het dorpje Mina aankwamen ontmoetten ze het Byzantijnse leger dat honderdduizend man groot was. Het leek wel of de bergen en stenen vol waren met vijandelijke soldaten. Aan de ene kant het islamitische leger dat helemaal uit Medina was vertrokken om de religie van Allah te verkondigen. Dit leger bestond uit drieduizend man. Aan de andere kant, een groot menigte van ongelovigen dat uit honderdduizend man bestond en bijeengekomen was om de Islam te vernietigen... In eerste instantie was het, ogenschijnlijk, een onvergelijkbare onevenwichtigheid in kracht. Een moslim moest het opnemen tegen wel dertig Byzantijnen.

Beide partijen stelden zich op voor oorlogsvoering. Op dat moment zag men dat een delegatie van het islamitische leger, in navolging van het bevel van de Profeet sallallahoo alayhi wa sallaam, in de richting van het Byzantijnse leger liep. Zij stelden het Byzantijnse leger voor om tot de Islam te treden of djizja te betalen. Maar zij weigerden hierop in te gaan. Er was nu geen tijd om te verliezen. De commandant Zayd bin Kharitha, die de banier van de Islam in zijn hand had, gaf bevel tot aanval. De strijders op de weg van Allah, die hierop aan het wachten waren, sprongen als pijlen uit een boog vooruit onder luid geroep van: “Allahoe akbar!” kreten. Zij stortten zich vol overgave op het vijandige leger met opgeheven zwaarden... Het gehinnik van de paarden, het geluid van de zwaarden, de takbir kreten en het gejammer van de stervenden vulde opeens het veld. Het was pas het begin van de oorlog maar het veld veranderde al gauw in een bloedbad. De roemvolle volgelingen waren vol overtuiging een grote strijd aan het leveren.

Gezegende Zayd bin Kharitha was, met de witte banier van de Gezant van Allah in zijn hand, in het midden van het vijandige leger aan het vechten terwijl hij ˝Allah Allah” bleef roepen. Met zijn zwaard joeg hij angst aan bij de afgodendienaars en de soldaten van het vijandige leger hadden er spijt van dat ze tegenover hem stonden. De gezegende volgelingen, die zagen hoe hun commandant zo dapper aan het vechten was, bleven niet achter op hem. Ieder persoon vocht met grote overgave tegen dertig vijanden. Op een gegeven moment werd het gezegende lichaam van Zayd bin Kharitha getroffen door een

aantal speren. Een aantal andere speren volgden daarop. Het lichaam van de roemvolle volgeling was doorboord. Ten slotte viel hij neer op de grond en was hij gevlogen naar de positie van shaheed waar hij zo naar had verlangd.

Gezegende Dja'far die Zayd bin Kharitha op zou volgen, pakte terstond de banier op. De moslims die zagen dat hun banier nog aan het wapperen was kregen nieuwe moed en zetten hun strijd voort. Gezegende Dja'far was net zo moedig als Zayd bin Kharitha. Aan de ene kant streed hij tegen de vijand en aan de andere kant praatte hij in op zijn vrienden om hen moed in te spreken. Deze nieuwe commandant die moedig aan het strijden was, handelde zeer snel met zijn zwaard en zijn dynamische bewegingen maakten het moeilijk voor de vijanden. Gezegende Dja'far was volledig opgegaan in het strijd waardoor hij ver verwijderd was van zijn vrienden. Hij was in zijn eentje tussen de Byzantijnen. Hij begreep echter snel dat er voor hem geen terugkeer meer mogelijk was. De dappere commandant zei: "Wat mij te doen staat is moedig door te gaan met mijn strijd!" Hij bleef de naam van Allah de Verhevene gedenken en met een onnavolgbare energie zette hij zijn strijd voort. Op een gegeven moment kreeg hij een zwaardslag op zijn rechterarm waardoor hij zijn rechterarm verloor. Hij liet de banier echter niet vallen en nam hem in zijn linkerhand voordat deze op de grond viel. De banier bleef wapperen. Een ander vijandige soldaat sloeg met zijn zwaard op zijn linkerarm. Dit keer nam hij de banier tussen zijn armen tegen zijn borst. Maar de zwaardslagen die snel achter elkaar bleven komen zorgden ervoor dat hij ook het fel begeerde graad van shaheed haalde. Zijn gezegende geest vloog naar de hoogste rangen in het paradijs... Zijn lichaam was op meer dan negentig plekken verwond met zwaardslagen.[276]

Toen de moedige strijders zagen dat hun commandant was gestorven pakten zij onmiddellijk de banier van de grond en gaven hem aan Abdoollah bin Rawahah. Hij was te paard en pakte de banier die weer begon te wapperen. In een pijlsnelle vaart schoot hij de vijandelijke linies binnen en begon op dappere wijze te vechten. Terwijl hij aan de ene kant moedig aan het strijden was, droeg hij hardop het volgende gedicht voor:

"Oh Mijn ego,vandaag
ben ik natuurlijk de baas.
En zal ik shaheed worden,
Hier, dat heb ik gezworen.

Als je hetgeen doet,
Dat Dja'far bin Abi Talib en
Zayd bin Kharitha hebben gedaan,
Besef, dan doe je goed.

---

[276] Waqidee, al-Maeghazee, II, 756.

Of jij zult uit eigen wil,
Hiermee akkoord gaan,
Of ik zal jou met geweld,
Daartoe doen overgaan.

Indien jij niet wordt gedood,
Op dit slagveld vandaag,
Zal jij dan nooit sterven,
Vertel mij oh mijn ego.

Zij zijn shaheed geworden,
oh mijn ego, ga door, stop niet,
Anders behoor je tot de ongelukkigen,
Kom op, maak voort, naar voren. “

Ook gezegende Abdoollah begon aan een hevige strijd tegen de afgodendienaren. Onder luide geroep van “Allahoe akbar!” kreten begaf hij zich tussen zijn vijanden. Zwaardslagen die hij kreeg, hielden hem niet tegen. Met al zijn energie en kracht gaf hij zich over aan de strijd. Hij begon zich verwijten te maken omdat hij nog geen shaheed was geworden ondanks zijn heftige en moedige strijd… Hij begaf zich herhaaldelijk tussen zijn vijanden. Ten slotte werd hij geveld door een speer. Hij werd shaheed terwijl hij aan het strijden was op het pad van Allah en Zijn Gezant. Zijn gezegende lichaam vloog naar het Paradijs…

Aboe´l Yoosr Kaa´b bin Oemair die op dat moment naast de gezegende Abdoollah bin Rawahah aan het strijden was, probeerde de banier te laten wapperen.

Hij keek rond tussen de volgelingen om te zien of hij iemand kon vinden die volwassener en ouder was. Toen hij Sabit bin Akram zag, overhandigde hij de banier aan hem. Gezegende Sabit plantte de banier in de grond voor de moslim strijders en zei: “Oh broeders! Kies snel iemand onder jullie als commandant en volg hem op” Zij antwoordden dat ze hem hadden gekozen maar de gezegende Sabit accepteerde dat niet. Hij bleef Khalid bin Walid aankijken. Tegen hem zei hij; “Oh Aboe Soelaiman, neem jij de banier!”. Gezegende Khalid die zich net tussen de moslims had geschaard wilde uit respect voor de anderen de gezegende banier niet ter hand nemen. Hij zei op zeer bescheiden toon; “Ik kan de banier niet overnemen van jou! Jij bent hiervoor meer geschikt. Jij bent namelijk ouder en jij bent een eervolle strijder die tijdens de slag bij Badr met de Gezant van Allah schouder aan schouder gevochten heeft!...”

Echter, tijd was zeer kostbaar. Een deel van de volgelingen was hard aan het strijden met de vijand. Ze probeerden het vijandelijke leger van honderdduizend man terug te duwen. Sabit herhaalde zijn woorden en zei: “Oh Khalid! Neem de banier van de

Boodschapper van Allah snel in je hand! Bij Allah, ik had hem gepakt om hem aan jou te geven. Jij weet meer over de stijlen van oorlogvoering dan ik!". Hij vroeg aan de andere volgelingen wat ze ervan vonden dat Khalid hun commandant werd. Volmondig riepen zij met zijn allen; "Maak hem tot onze commandant".

Hierop nam gezegende Khalid de banier, die eigenhandig door de effendi der werelden was overhandigd, met zeer veel respect en ontzag in zijn handen. Hij kuste de banier. Hij sprong op zijn paard en viel de vijand met al zijn kracht en snelheid aan.[277]

De dappere volgelingen volgden hun nieuwe commandant in een nieuwe aanval. Gezegende Khalid vocht met een onnavolgbare houding van moed maar ook was hij zeer vaardig. Iedereen die hij voor zich kreeg sloeg hij neer. De Byzantijnen waren hun vertrouwen kwijt. Het was tegen de avond en de duisternis begon te vallen. Het was zeer gevaarlijk om in de duisternis te vechten. Ze konden per abuis ook hun eigen mensen doden…

Hierom trokken beide groepen zich terug naar hun hoofdkwartier. De gewonden werden verzrogd. Gezegende Khalid was een genie op het gebied van oorlogsvoering. Hij wilde de volgende ochtend met een nieuwe tactiek de vijand benaderen. Zo wilde hij ze verrassen. De nacht ervoor veranderde hij de plekken van de soldaten. De soldaten aan de rechterflank gingen naar de linkerflank, de soldaten aan de linkerflank naar de rechterflank en de soldaten in de voor en achterlinies veranderde hij ook van plek.

Toen de dappere volgelingen de volgende ochtend weer aanvielen onder luid geroep van, "Allahoo akbar" kreten, verbaasden de vijanden zich over de nieuwe gezichten die ze niet eerder hadden gezien. Dit waren geen soldaten waartegen ze hadden gevochten. Waarschijnlijk werden de moslims geholpen door een nieuwe leger!... De Byzantijnse soldaten die zich hierdoor angstig werden, verloren hun zelfvertrouwen. Zij raakten in paniek. Gezegende Khalid en de moedige volgelingen zagen hun kans schoon en vochten die dag met nog meer strijdkracht waardoor ze nog duizenden vijandelijke soldaten doodden. Negen zwaarden waren die dag in de handen van gezegende Khalid kapot gegaan.[278] Als geschenk van Allah de Verhevene en als resultaat van de smeekbedes van de gezegende Profeet sallallahoo aleyhi wa salaam hadden drieduizend moslims een leger van honderdduizend man teruggedrongen. Er waren vijftien moslims gestorven tijdens deze grote veldslag. Op deze wijze hadden de Byzantijnen hun lesje geleerd en werd hun de weg versperd om nog zuidelijker te gaan met hun veldtochten...

---

277 Waqidee, al-Maeghazee, II, 756; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 129; Abdoorrazzaak, al-Moosannaef, III, 390.

278 Bookhaari, "Maeghaazee, 42; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , IV, 253; Haakim, al-Moostadraeq, III, 44.

De meest vrijgevige Gezant van Allah en de gewaardeerde Profeet had zijn volgelingen bij elkaar geroepen om te vertellen over hetgeen dat in Moota was gebeurd terwijl hij nog van niemand bericht had gekregen over de situatie. Uit het gezegende gezicht van de geliefde profeet viel gewoon af te leiden dat hij zeer verdrietig was. Men was bang dat hij nog verdrietiger zou worden als er vragen werden gesteld, niemand dorst dan ook een vraag te stellen. Ten slotte zei iemand tussen de volgelingen: “Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen oh Gezant van Allah! Sinds wij het verdriet dat u heeft hebben gezien, wenen wij bloed in plaats van tranen. Alleen de Schepper weet in welke mate wij verdrietig zijn!”. De tranen liepen over het gezicht van onze Geliefde Profeet en hij zei: “Het verdriet dat jullie zien aan mij, hetgeen dat mij zo doet lijden is het feit dat mijn Ashaab shaheed is geworden. Dit verdriet duurde voort totdat ik hen tegenover elkaar als broeders zag zitten op tronen in het paradijs. Zayd bin Kharitha nam de banier in zijn hand en werd gedood. Hij is nu in het paradijs toegetreden. Hij heeft daar plezier. Daarna nam Dja’far bin Aboe Taleb de banier in zijn hand. Hij stortte zich op het vijandige leger. Hij streed en ten slotte viel hij ook. Als shaheed trad hij de Djannat binnen en met twee vleugels van smaragd vliegt hij naar alle plekken die hij maar wenst. Na Dja’far nam Abdoollah bin Rawahah de banier. Met de banier in zijn hand bleef hij doorgaan. Hij vocht tegen de vijand en ten slotte viel hij neer als shaheed en trad hij toe tot de Djannat. Zij werden aan mij getoond terwijl ze in het paradijs zitten op tronen van goud. Oh Mijn Allah! Wees barmhartig tegenover Zayd.!...Oh Mijn Allah !” Wees vergevingsgezind jegens Djafar!... Oh Mijn Allah! Wees barmhartig jegens Abdoollah bin Rawahah!”…

Tranen bleven nog steeds stromen uit de gezegende ogen van onze geliefde profeet. In tranen ging hij als volgt verder: “Na Abdoollah bin Rawahah heeft Khalid bin Walid de banier gepakt. Kijk nu is het veldslag nog feller geworden. Oh Mijn Allah! Hij (Khalid bin Walid) is een van Uw zwaarden. Help hem!...”.[279]

De geliefde van Allah, onze gewaardeerde profeet, heeft met toestemming van Allah, op een afstand dat groter was dan duizend kilometer mogen aanschouwen wat er aan het gebeuren was op het slagveld. Als een van zijn wonderen heeft hij hierover ook aan zijn volgelingen verslag gedaan. Op de dag dat Dja’far bin Aboe Talib gestorven was als shaheed, had hij verhaald over deze gebeurtenis; hierna stond hij op en ging naar het huis van Dja’far bin Aboe Talib. Asma, de vrouw van Dja’far bin Aboe Talib, had haar huishoudelijk werk gedaan en haar kinderen gewassen. De geliefde profeet zei tegen haar: “Oh Asma! Waar zijn de zonen van Dja’far? Breng ze bij mij!”. Asma bracht de kinderen en onze profeet omhelsde hen en kuste hen. Zijn gezegende hart kon er niet tegen en tranen

---

[279] Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, V, 299; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , VII, 395; Haeysaemee, Madjmaoo’z Zawaaid, VI, 150.

begonnen te stromen uit zijn gezegende ogen. De vrouw van Dja'far zag dit en zei: "Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen oh Gezant van Allah! Waarom behandelt u mijn zonen zoals u wezen behandelt? Heeft u soms nieuws over Dja'far en zijn vrienden?!". De leider der werelden was zeer verdrietig hierom: "Ja!... Zij zijn vandaag shaheed geworden" antwoordde hij. De gezegende Asma begon ook te huilen waarbij ze de wezen omhelsde. Onze geliefde profeet had medelijden met hen en kon niet meer goed tegen dit beeld, hij ging dan ook weg.[280]

De geliefde van Allah die naar zijn huis terug was gekeerd zei tegen zijn uitverkorene echtgenotes: "Vergeet niet om eten te maken voor het gezin van Dja'far!". Drie dagen werd er eten gemaakt voor de gezinnen van de shaheeds.

Dagen waren verstreken toen het vreugdevolle nieuws Medina bereikte door gezegende Ya'la bin Oemaijja. Voordat er maar iets werd gezegd over het gebeurde, zei de Boodschapper van Allah tegen hem: "Wil jij vertellen wat er is gebeurd of zal ik dat doen!" Hierna begon hij in detail te vertellen over hetgeen dat gebeurde op het slagveld. Hierop zei Ya'la bin Oemaijja: "Ik zweer bij Allah die jou met de ware religie en boek als profeet heeft gezonden, dat jij niets hebt overgeslagen van hetgeen dat de strijders op de weg van Allah te verduren hebben gehad". Onze Effendi zei: "Allah de Verhevene heeft voor mij de afstand opgeheven en heb ik alles dat op het slagveld gebeurt met mijn ogen gezien".

Een aantal dagen later kwam het bericht dat het islamitisch leger in de buurt van Medina was aangekomen. De alom geliefde Profeet stond samen met zijn volgelingen op en ging buiten Medina staan om de aankomende soldaten op te wachten. In de verte ontstonden stofwolken en de gezegende banier van de Islam was aan het wapperen. De weerkaatsingen van alle zwaarden, schilden vervulden de omgeving met een fonkeling van licht.. Bij bijna iedereen was een zeer grote enhousiasme merkbaar. Even later kwam het leger met aan het hoofd de gezegende Khalid bin Walid, Medina binnentreden...

8.0 De Overwinning in Mekka

Het was het achtste jaar van de hidjra. In een van de artikelen in het verdrag van Khoedaibijja stond: "De Arabische stammen die buiten deze twee partijen vallen, kunnen onder de bescherming gaan van de door hen gewenste partij en ze zijn vrij om een verbond te sluiten met moslims of met afgodendienaars". Als gevolg hiervan had de Hoozaa stam, die zich bij onze profeet aansloot als gelovige, zich achter de moslims

---

280 Ahmed b. Hanbel, *el-Musned*, VI, 370; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 380; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 282; Ibn Qaseer, al-Bidaayah, III, 474; IV, 251; Haeysaemee, Madjmaoo'z Zawaaid, VI, 156.

geschaard en de Bani Baqr stam zich aangesloten bij de afgodendienaars. De Hoozaa stam en de Bani Baqr stam waren eeuwige vijanden van elkaar en ze grepen elke gelegenheid aan om elkaar aan te vallen. Volgens het akkoord van Khoedaibijja hadden zij ook een pauze ingelast voor hun aanvallen. Echter was het de Bani Baqr stam niet gelukt om zich langer dan twee jaar te houden aan deze afspraak. Een van hen had een gedicht voorgedragen over de profeet dat zeer beledigend was en een jongeman van de Hoozaa stam, die het gedicht had gehoord, kon dat niet verteren en had hem verwond. De Bani Baqr stam had hier een kans gezien en de Hoozaa stam aangevallen die een dergelijk aanval totaal niet had verwacht. De afgodendienaars van Qoeraish hadden deze aanval ondersteund met wapens en door heimelijk manschappen te sturen. Ze hadden in de Haram al Sharif meer dan twintig mensen van de Hoozaa stam gedood. Tijdens deze aanval hadden sommige moslims van de Hoozaa stam hulp gevraagd van de profeet. De Hoozaa stamleden hadden er ook van getuigd dat de Bani Baqr stam was geholpen door de Qoeraishiten tijdens deze aanval die diep in de nacht was uitgevoerd.[281]

Die nacht was onze geliefde profeet in het huis van onze moeder, Maimoonah. Toen hij naar buiten was gegaan om zich ritueel te wassen voor de gebedsdienst hoorde onze geliefde porfeet met de toestemming van Allah, als een wonder die hem geschonken werd, dat de moslims in Mekka hem aanriepen voor hulp. Hij antwoordde door "Labbaaik! = ik geef gevolg aan jullie oproep!" te zeggen. Onze moeder Maimoonah, die zag dat er niemand anders aanwezig was, terwijl onze geliefde profeet zo sprak vroeg: " Oh Boodschapper van Allah! Is er iemand bij u?

De geliefde profeet van Allah vertelde haar over de situatie in Mekka en de betrokkenheid van de Qoeraishieten bij de aanval.

De afgodendienaars van Qoeraish hadden met deze handelswijze het vredesakkoord van Khoedaibijja geschonden. Zij hadden namelijk de Bani Baqr stam geholpen en de Hoozaa stam aangevallen en hen gedood. Echter, de leider van de Qoeraishiten, Aboe Soefian, die toen naar Damascus was gegaan voor handel, was niet op de hoogte van deze situatie. Toen hij terugkeerde van Damascus werd hem verslag gedaan van hetgeen dat gebeurd was : 'het moet absoluut rechtgezet worden en we kunnen het ook niet geheim gehouden. Indien we het niet rechtzetten dan zal Mohammed ons uit Mekka verbannen'. Aboe Soefian echter was van mening dat hij met spoed naar Medina moest gaan om het vredesakkoord te verniuwen. Hij zei : 'ook al was ik niet op de hoogte van deze schending, het is mijn taak om het verdrag te vernieuwen" .

---

281 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 389; Waqidee, al-Maeghazee, II, 786; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 134; Abdoorrazzaak, al-Moosannaef, V, 374; Ibn Abee Shaybah, al-Moosannaf, VIII, 531.

De geliefde profeet was edoch onmiddellijk op de hoogte geweest van de situatie. Bovendien drie dagen na deze gebeurtenis was Amr bin Salem van de Hoozaa stam met veertig ruiters aangekomen om over het gebeurde verslag te doen aan de profeet. De geliefde van Allah reageerde toen met de volgende woorden : "Als ik de Hoozaa stam niet help moge Allah mij dan ook niet helpen!". Hij liet daarna een brief schrijven. De brief die naar de afgodendienaars van Qeraish werden verstuurd, bevatte de volgende boodschap van de Gezant van Allah : "... Jullie geven jullie verbond met de Bani Baqr op of jullie betalen smartengeld! Indien jullie geen gehoor geven en een van de beide oproepen van mij niet naleven, dan laat ik jullie weten dat ik met jullie oorlog zal voeren!...".

De Qoeraishiten hadden zelfs voor deze barmhartigheid geen begrip. "Wij zullen noch ons verbond opgeven noch smartengeld betalen! Wij zullen tegen jullie strijden" lieten zij weten. Echter, ze hadden spijt gekregen van hun houding en uit angst hadden ze Aboe Soefian naar Medina gestuurd om de vredesovereenkomst te vernieuwen.[282]

Voordat Aboe Soefian naar Medina was gekomen liet onze geliefde Profeet aan zijn gewaardeerde volgelingen weten dat hij onderweg was, hij zei : "Ik denk dat Aboe Soefian hierheen komt met de intentie om het vredesverdrag te vernieuwen en de duur van de overeenkomst te verlengen. Echter, hij zal onverrichterzake terugkeren zonder resultaat!...".

Aboe Soefian die nog geen moslim was geworden, kwam in Medina al Moenawwara aan. Hij ging naar het huis van zijn dochter, Oemm al Habibah, die de echtgenote was van onze Geliefde Profeet. Hij wilde gaan zitten op het bed van onze Geliefde Profeet. Gezegende Oemm al Habibah liet hem niet toe. Ze ruimde het bed op. Haar vader was hier zeer verdrietig om, hij zei: "Mijn lieve dochter! Gun je me niet eens om op dat bed te zitten? ". Hij was zeer verontwaardigd en verbaasd. Oemm al Habibah die de liefde voor de Boodschapper van Allah boven alles stelde, antwoordde haar vader: "Dit matras behoort aan de Boodschapper van Allah toe. Afgodendienaars kunnen daar niet op zitten! Jij bent een afgodendienaar! Derhalve ben je het absoluut niet waard om op dit matras plaats te nemen!".

Toen zei haar vader : "Mijn lieve dochter! Je bent zeer veranderd sinds je vertrek uit mijn huis, wat is er met jou gebeurd?!" Zij reageerde met de volgende woorden: "Dank aan Allah omdat Hij mij de Islam heeft gegund. Jij bent helaas nog steeds de afgoden aan het aanbidden die noch horen, noch zien en die gemaakt zijn van steen! Mijn beste vader! Hoe kan iemand zoals jij, die een van de vooranstaanden en de ouderen is van de Qoeraish, zich distantiëren van de Islam?...". Haar vader reageerde fel: "Je behandelt mij

---

[282] Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 395; Waqidee, al-Maeghazee, II, 783; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 134; Abdoorrazzaak, al-Moosannaef, V, 374; Ibn Abee Shaybah, al-Moosannaf, VIII, 531.

respectloos en beschuldigt mij van onwetendheid! Wil jij dus zeggen dat ik alles wat mijn voorouders jaren hebben gedaan moet verlaten om toe te treden tot de religie van Mohammed?. Hij verliet daarna het huis van Oemm al Habibah.

De leider van de Qoeraishiten, die bij onze Gewaardeerde Profeet kwam, zei: “Ik ben gekomen om het verdrag van Hoedaibiyya te vernieuwen en de duur ervan te verlengen. Laten we onder ons dit verdrag met een schrijven vernieuwen!”. De Geliefde Gezant en Boodschapper van Allah, sallallahoo alaihi wa sallaam, antwoordde: “Wij handelen niet in tegenstrijd met het vredesverdrag van Hoedaibiyya en we zullen het ook niet veranderen!”. De leider van de Qoeraishiten herhaalde een aantal keer zijn woorden: "Laten we het verdrag veranderen en vernieuwen!...”. Maar onze geliefde profeet deed hem geen enkele toezeggingen. De leider van de Qoeraishiten, die zag dat zijn pogingen geen nut hadden, keerde terug naar Mekka en vertelde de afgodendienaren over de situatie. De afgodendienaren zeiden: "Je bent er dus niet in geslaagd om iets voor elkaar te krijgen, klopt dat?!...”. Ze namen het hem kwalijk dat hij er niet in was geslaagd. Ze konden niets meer doen dan wachten.

8.1 Een ieder die zijn toevlucht zoekt in Masjid al Haram...

Toen Aboe Soefian Medina had verlaten, besloot onze geliefde Profeet om Mekka te veroveren. De Qoeraishiten hadden zich namelijk niet gehouden aan hun woord en ze hadden het verdrag geschonden. Maar hij hield deze intentie uiterst geheim, hij wilde de afgodendienaren geen kans op voorbereiding geven en ook wilde hij Mekka innemen zonder maar een druppel bloed te vergieten in de Haram al Sharif. Dit was een voorzorgsmaatregel met betrekking tot oorlogvoering. Als Mekka veroverd zou worden zouden er wellicht velen tot de Islam toetreden.

Hij vertelde hierover aan Aboe Bakr en een aantal vooraanstaanden onder zijn Ashaab. Hij gaf opdracht aan zijn volgelingen om zich voor te bereiden op een veldtocht maar hij vertelde hen niet waar de tocht naar zou voeren. De Ashaab al Qiraam bereidde zich voor op de jihad. Daarnaast stuurde de profeet berichten naar de moslim stammen in de omgeving, zoals de Aslam, Asdja, Djoohayna, Hoessain, Ghifar, Moezaina, Soelaim en Damra Aboe Hoozaa; In zijn bericht naar hen liet hij weten: “Laat degenen die geloven in Allah de Verhevene en in het hiernamaals, begin van de Ramadan naar Medina komen’ en nodigde hen dus uit om deel te nemen aan de oorlog.

De geliefde van Allah, onze effendi sallallahoo alaihi wa sallaam, gaf aan gezegende Omar de opdracht om de wegen naar Mekka af te snijden; Gezegende Omar regelde onmiddellijk dat de bergpaden, de doorgangswegen en andere belangrijke wegen bewaakt werden. Hij gaf hen de opdracht om iedereen die naar Mekka wilde gaan terug te

sturen!.

Onze geliefde profeet deed een smeekbede voor het succes van dit iniatief : “Oh Mijn Heer! Hou de spionnen en wachters van de Qoeraishiten vast totdat wij in hun land zijn in de grootste heimelijkheid, maak dat zij niks zien en horen. Laat ons aan hen plotseling zien”.

Ook stuurde onze Profeet, een militaire eenheid onder leiding van Aboe Katadah naar het Izaam vallei in het noorden, om de schijn te wekken dat hij de afgodendienaren in het noorden of de Byzantijnen zou aanvallen.

Een van de wonderen van de profeet was dat hij in de tussentijd berichtte over een brief die naar de afgodendienaren van Mekka was gestuurd om te vertellen over de voorbereidingen in Medina. Hij stuurde gezegende Ali om deze brief te onderscheppen.

Tot de tweede dag van de Ramadan had men hulp gekregen van de stammen in de omgeving en was men bij elkaar gekomen bij de Aboe Inaabah put. Zijn volgelingen hadden het aantal van twaalfduizend bereikt. Hiervan waren er vierduizend van de Ansaar, zevenhonderd van de Moohadjeeroon en de rest van de andere moslim stammen.[283]

De alom geliefde profeet liet Abdoollaah bin Oemm al Maktoum als bevoegde verantwoordelijke autoriteit achter in Medina.[284] Daarnaast stuurde hij Zoebair bin Awwaam als leider van een ruitereenheid van twee personen op verkenning naar voren. De effendi der Werelden vertrok in naam van Allah aan het hoofd van die twaalfduizend man wiens harten vol waren met liefde voor Allah de Verhevene en Zijn Boodschapper. Acht jaar ervoor waren ze door martelingen en allerlei onderdrukkingen gedwongen geweest om hun vaderland te verlaten en nu keerden ze terug naar hun nest, naar Mekka. Ze gingen erheen om de Kaaba te verschonen van de afgodsbeelden... Ze gingen om de koppige afgodendienaren die vol bleven houden bij hun ongeloof te laten zien wat eerlijkheid, rechtvaardigheid en barmhartigheid inhield... Ze gingen om de religie van Allah de Verhevene te verspreiden, om een rol te spelen in de redding van de mensen aldaar van de eeuwige bestraffing in djahannam. Oh Mijn God! Wat een grote barmhartigheid!

---

283 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , II, 135.

284 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , II, 135.

Toen het leger van de moslims bij Zoelhoolaifa aankwam ontmoetten zij de oom van onze geliefde profeet, de gezegende Abbas. Abbas, de Gezegende was net begonnen aan de hidjra uit Mekka met zijn gezin. De gewaardeerde profeet was zeer blij met de komst van zijn oom en zei tegen hem: Oh Abbaas! Zoals ik de laatste ben onder de profeten, zo ben jij de laatste onder de moohadjeeroon". Hij liet de bagage van gezegende Abbas naar Medina sturen. Gezegende Abbas bleef bij de profeet en nam deel aan de verovering van Mekka.[285]

Toen de meest vrijgevige Gezant van Allah in Qoodaid aankwam in de buurt van Mekka, verzamelde hij zijn volgelingen en liet hen de oorlogshouding aannemen. Elke stam kreeg eigen baniers en vlaggen. Hij overhandigde deze baniers en vlaggen aan de banier houders en vlaggeniers van elke stam. De vlaggen van de Moohadjiroon werden gedragen door gezegende Ali, Zoebair bin Awwaam en Saa'd bin Aboe Waqqaas. De Ensaar hadden twaalf man die de baniers vasthielden, de Adjalaan en Soelaim stammen één, de Moozaina stam en de Soelaimiten twee, de Banoe Hoozaa drie en de Djoohaynaa stam vier.[286]

Er waren reeds tien dagen verstreken na hun vertrek uit Medina. Tegen de avond was er nog meer afstand afgelegd en tegen de nacht waren ze in Marroozzakhran aangekomen. De profeet gaf opdracht om hier te stoppen. Bovendien gaf hij de opdracht aan gezegende Omar om ervoor te zorgen dat elke strijder een fakkel aansteekt.[287] Plotseling werden er meer dan tienduizend fakkels aangestoken waardoor Mekka totaal verlicht werd. De Mekkaanse afgodendienaren die nergens van afwisten waren ontzet bij dit schouwspel. Zij gaven opdracht aan Aboe Soefian om te achterhalen wat er aan de hand was. Hij benaderde, samen met nog iemand, heimelijk het leger van de moslims. Op dat moment zei onze geliefde profeet tegen sommige van zijn volgelingen: "Let goed op Aboe Soefian. Jullie zullen hem ongetwijfeld vinden!".

Naarmate de Qoeraishiten naderden steeg hun verbazing en angst overmeesterde hen. Mekka was omringd door soldaten en wat een groot aantal fakkels hadden zij aangestoken. Zij kwamen aan bij Eraaq terwijl ze verbouwereerd in gesprek waren over dit grote macht.

Op dat moment zei onze Profeet weer: "Aboe Soefian is nu in Eraaq". Gezegende Abbas herkende hen en bracht hen bij de profeet. Onderweg vroeg Aboe Soefian aan gezegende Abbas:"Hoe is het?". Hij antwoordde: "Oh Aboe Soefian! Schaam je! De Gezant

---

285 İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, XXVI, 297.

286 Waqidee, al-Maeghazee, II, 800.

287 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 135.

van Allah komt met een onoverwinnelijk leger. Ik zweer dat de Qoeraishiten het moeilijk zullen krijgen. Wee de Qoeraishiten, ze zullen het zwaar krijgen!". Aboe Soefian en de anderen die met hem waren gekomen liepen in angst naar de geliefde Profeet. De sultan van het Universum ontving hen zeer vriendelijk. Hij informeerde naar de Mekkanen. Nadat ze tot in de late uurtjes hadden gesproken nodigde hij hen uit om tot de Islam toe te treden. Hakim bin Hizaam en Boedail spraken daar onmiddellijk de geloofsbelijdenis uit en werden moslim. De aarzeling bij Aboe Soefian was echter nog niet verdwenen.

De volgende ochtend zei de gewaardeerde profeet tegen hem: "Oh Aboe Soefian.! Wee U! Is het tijd nog steeds niet gekomen dat je erkent dat er geen God is dan Allah?". Hij reageerde: "Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen! Er is niemand boven u in zachtaardigheid, in eer en in het hooghouden van de rechten van naasten. Hoewel wij u zoveel leed hebben aangedaan blijft u ons uitnodigen naar de verlossing. Wat een goed karakter heeft u. Ik ben ervan overtuigd dat er geen god is dan Allah...Was er een god geweest buiten Allah dan had hij mij geholpen. U bent de boodschapper van Allah". Met deze woorden voegde hij zich onder de roemvolle Ashaab van de Profeet.[288]

Gezegende Abbas vroeg: "Oh Gezant van Allah! Kunt u ervoor zorgen dat Aboe Soefian onder de Mekkanen aanzien krijgt?". Onze gewaardeerde profeet ging hiermee akkoord en hij zei: "Degene die het huis van Aboe Soefian betreedt en vergeving vraagt zal worden vergeven en zich redden van de dood". De gezegende Aboe Soefian kwam toen met het volgende verzoek: "Oh Rasoolallah! Kunt u dit wat verbreden? Onze zeer geliefde profeet zei toen: "Wie zich in de Masjid al Haraam voegt en daar om vergeving vraagt, zal worden vergeven! Wie zich in zijn huis bevindt en niet naar buiten treedt om te strijden tegen ons, zal worden vergeven".

De meest vrijgevige persoon op aarde, onze profeet sallallahoo alayhi wa sallaam, zei tegen de gezegende Abbas dat hij Aboe Soefian de grootsheid en grootheid van het islamitische leger moest tonen: "Breng hem naar de nauwe doorgang van het vallei waar de paarden nauwelijks doorheen kunnen. Zo kan hij zien hoe groot het leger is van de moslim".

Aboe Soefian moest getuige zijn van het imposante leger zodat hij de afgodendienaars erover kon vertellen en zij geen tegenstand zouden bieden... Zijn doel was om geen bloed te vergieten in de Heilige oorden.

Gezegende Abbas ging met Aboe Soefian naar de doorgang van de berg. De soldaten

[288] Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 400; Waqidee, al-Maeghazee, II, 811.

stonden paraat. Elke stam ging door deze doorgang met hun eigen banier. Een ieder van hen was gehuld in schild en in wapens. Iedere groep die de doorgang passeerde riep de takbir uit. Aboe Soefian vroeg steeds: “Wie zijn zij?” Gezegende Abbas antwoordde dan: “Dit is de stam van Soelaim! Hun commandant is Khalid bin Walid!” “Dit is de stam van de Ghifar!” “Dit is de stam van Ka’b. Overal klonk: “Allahoe Akbar! Allahoe akbar’ en de veelheid van de gelovigen samen met de glinstering van hun wapens was oogverblindend. Gezegende Aboe Soefian was het meest nieuwsgierig naar de Trots van het Universum, onze geliefde profeet sallallahoo alayhi wa sallaam. Hij was ook benieuwd naar de soldaten om hem heen, hij veronderstelde dat dat anders zou zijn dan de rest. Hierdoor vroeg hij steeds maar weer: “Is dit de eenheid van de Gezant van Allah?”... Ten slotte werd de profeet zichtbaar op zijn kameel Qaswah, hij verspreidde licht als ware hij de zon. Hij werd omringd door de Moohadjiroon en de Ansaar. Ieder van hen was in schilden gehuld, bewapend met zwaarden en op rasechte paarden gezeten schreden zij voort.

Toen de gezegende Aboe Soefian hen zag aankomen vroeg hij aan Abbas wie ze waren. Hij antwoordde: “In het midden zie je de Gezant van Allah. In zijn omgeving staan de Ansaar en Moohadjiroon die staan te popelen om shaheed te worden!...”.

Toen onze geliefde profeet sallallahoo alayhi wa sallaam, langs hen liep zei hij tegen Aboe Soefian: “Vandaaag is het de dag dat Allah de Verhevene het aanzien van de Kaaba zal verhogen. Vandaag is het de dag waarop de Baitoollah met een kleed wordt bedekt! Vandaag is de dag van barmhartigheid... Vandaag is het de dag dat Allah de Verhevene de Qoeraishiten zal vereren met de Islam.”.

Aboe Soefian had gezien wat hij moest zien en gehoord wat hij moest horen. Hij zei: “Ik heb het vorstendom van de Keizer en van de Qisrah gezien maar nog nooit heb ik zo een grootsheid gezien. Tot op heden ben ik nog nooit een leger of groep als deze gezien. Niemand is opgewassen tegen zo een leger. Niemand kan hen verslaan.” Met deze woorden vertrok hij richting Mekka...

Aboe Soefian kwam terug in Mekka, hij vertelde de Mekkanen die vol nieuwsgierigheid op hem aan het wachten waren dat hij moslim was geworden, waarna hij zei, “Oh Qoeraishiten! Mohammed alayhissalaam komt met een groot leger op ons af; een leger waartegen wij niet opgewassen zijn. Doe geen moeite en misleid jezelf niet. Treedt toe tot de Islam zodat jullie gered worden. Ik heb gezien wat jullie niet gezien hebben. Ontelbare strijders, paarden en wapens heb ik gezien. Niemand is opgewassen tegen hen. Wie zich terugtrekt in het huis van Aboe Soefian wordt vergeven. Degene die zich in de Baitoollah terugtrekt wordt ook vergeven. Ook degenen die hun huis niet

verlaten en hun deur dichtdoen worden vergeven."[289]

Hierop kwamen een aantal van de onvreedzame afgodendienaars in opstand en begonnen Aboe Soefian te beledigen. Bovendien snelden ze zich om voorbereidingen te treffen voor een strijd tegen het Islamitische leger. Maar zij waren zeer gering in aantal. De meesten hechtten geen waarde aan hun woorden en renden naar hun huizen. Een ander deel zocht zijn toevlucht bij de Masjid al Haraam.

De gezegende profeet sallallahoo alayhi wa sallaam en de roemvolle volgelingen verzamelden zich bij de Zeetoowah vallei. De effendi van de werelden bekeek zijn Ashaab en hij moest denken aan het moment waarop hij acht jaar geleden Mekka moest verlaten en de hidjra moest doen. Hoe zijn huis was omsingeld door de afgodendienaren op die dag, hoe hij het huis verliet waarbij hij verzen van soerat al Yasin reciteerde en met de gezegende Aboe Bakr heimelijk naar de grot van Sawr was gegaan waarbij hij voor hij Mekka uit het oog verloren had nogmaals zich had gekeerd richting Mekka en de volgende woorden had uitgesproken: "(Oh Mekka!) Bij Allah, ik weet dat jij de meest gezegende plek op aarde bent die door Allah geschapen werd. Voor mij ben je ook het meest geliefde oord. Als ik jou niet had moeten verlaten door dit geweld, zou ik bij jou nooit zijn weggegaan." Hij herinnerde zich ook hoe Allah met Djibril vers 85 van soerat al Qasas had gezonden om hem te troosten voor dit verdriet waarin hij de goede tijding had gekregen dat hij naar Mekka terug zou keren; hij dacht terug aan de slagvelden bij Badr, Oohood, Handaq, Moota waar hij met een handvol volgelingen de afgodendienaren had verslagen. Nu waren er twaalfduizend volgelingen die rond hem heen tolden en op zijn teken wachtten om Mekka binnen te gaan. De gezegende profeet voelde een diepe dankbaarheid en verplichting jegens Allah die hem al deze geschenken had gegeven. Hij dankte dan ook Allah waarbij hij in diepe nederigheid en bescheidenheid zijn gezegende hoofd vooroverboog.

De trots van het Universum verdeelde zijn moedige volgelingen in vier groepen. De rechterflank zou worden geleid door Khalid bin Walid, de linkerflank door Zoebair bin Awwaam, de infanterie zou worden geleid door Aboe Oebaida bin Djarrah en de laatste groep stond onder leiding van Saa'd bin Oobadah. De gezegende Khalid zou Mekka uit het zuiden binnengaan. Bij de Safaa heuvel zou hij dan met de gezegende profeet samenkomen.

---

[289] Aboo Daawood, "Kharaadj", 25; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, İİ, 292; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 401; Waqidee, al-Maeghazee, II, 817; Soohaeylee, ar-Rawzool-Unf, VII, 80.

De gezegende Zoebair zou Mekka vanuit het noorden betreden en bij de locatie van Haadjoon de banier bevestigen en op de geliefde profeet wachten. Gezegende Saa'd bin Oobadah zou dan vanuit het westen intreden.[290]

De meest geliefde profeet gaf zijn commandanten het volgende bevel: "Val niemand aan indien jullie niet aangevallen worden. Dood niemand."

Vijftien mensen wiens namen bekend waren zouden wel gedood worden, ook al zouden ze zich onder het kleed van de Kaaba verstoppen.

8.2 Absolute Waarheid is gekomen, Onwaarheden zijn Achterhaald

Het was de dertiende van de maand Ramadan, op een vrijdag. De eerste die Mekka binnentrad was Khalid bin Walid. Toen hij vanuit het zuiden Mekka binnenkwam werd hij bij de berg Handamah met pijlen beschoten door de onverbiddellijke afgodendienaars. Twee moejahidin vielen neer als shaheed. Gezegende Khalid gaf opdracht aan zijn soldaten om de aanval te openen en alleen degenen die op de vlucht zouden slaan of zich zouden overgeven zouden worden vergeven. Zij vielen aan en de afgodendienaren werden teruggedrongen. Tijdens de confrontatie werden zeventig afgodendienaars gedood en de anderen vluchtten naar hun huizen of naar de bergen.

De andere volgelingen die de Heilige Mekka vanuit andere kanten binnentraden kregen niet te maken met tegenstand. Vijf van de vijftien mensen die gedood zouden worden werden opgepakt en de straf werd uitgevoerd. De anderen waren al lang vertrokken uit Mekka. De moedjahidin riepen in volledige overgave en enthousiasme, "Allahoe akbar! Allahoe akbar!". Een voor een liepen zij Mekka binnen. De gezegende profeet zat op zijn kameel Qoeswah, Osamah bin Zayd stond naast hem en in grote bescheidenheid trad hij zijn geboorteplaats Mekka binnen. Hij sprak constant smeekbedes uit voor Allah. Hij reciteerde soerat al Fath waarin de overwinning op Mekka was aangegeven.

Hij was zeer gelukkig en in grote gemoedsrust keerde hij zich richting de Kaaba al Mooazzamah. Rechts van hem stond gezegende Aboe Bakr, links van hem Oosaid bin Khoedair, samen liepen ze naar de Kaaba. Na het bezoeken van de Hadjaarool aswad riepen ze de takbir en talbiyah uit. De volgelingen deden hetzelfde en de klanken van takbir, "Allahoe akbar! Allahoe akbar!" vulden de hele stad. Bij dit prachtige gezicht waren er heel veel moslims die huilden van blijdschap. De afgodendienaren wachtten in angst af wat er met hen zou gebeuren.

---

[290] Aboo Daawood, "Kharaadj", 25; Abdoorrazzaak, al-Moosannaef, V, 377.

Hierna begon de Effendi der werelden met zijn eervolle volgelingen aan de tawaaf. Nadat hij hiermee klaar was steeg de geliefde profeet van zijn kameel af en hij verrichtte een gebed van twee rak'aat bij de plek van Abraham. Daarna dronk hij van de zamzam water dat door de gezegende Abbas voor hem was gehaald uit de put van zamzam. Hij gaf aan dat iedereen de rituele wassing moest doen met het zamzam water. Terwijl de trots van het universum zijn rituele wassing aan het doen was deden de gezegende volgelingen hun best om het water dat zijn lichaam had geraakt en afkwam op te vangen. De afgodendienaren waren zeer verbaasd en zeiden bij het zien hiervan: "Wij hebben in heel ons leven nooit een vorst als deze gezien of erover gehoord."

De gezegende en geliefde profeet, sallallahoo alayhi wa sallaam, gaf aan dat hij wenste dat alle afgodsbeelden in de omgeving van de Kaaba werden vernietigd. Hij reciteerde de vers "Als de absolute Waarheid is gekomen vertrekken onwaarheden, onwaarheden zijn altijd vergankelijk"[291] (soerat al Isra, vers 81) en wees met zijn stok in de richting van de afgodsbeelden. Elke afgodsbeeld dat met de stok in aanraking kwam verbrijzelde. Driehonderdzestig afgodsbeelden werden kapot gemaakt.[292]

Toen het tijd was voor het middaggebed vroeg de gezant van Allah aan gezegende Bilal om het gebedsoproep te reciteren bij de Kaa'ba. Hij gaf daar onmiddellijk gehoor aan. Toen de adhaan werd gereciteerd vulden de harten van de gelovigen zich met een diepe gemoedsrust maar de afgodendienaren werden gevuld met verdriet.

Onze geliefde profeet vroeg om de sleutel van de Kaaba. Deze werd gebracht. De tekeningen en de afgodsbeelden werden allemaal weggehaald en de Kaaba werd schoongemaakt. Hierna ging de boodschapper van Allah met gezegende Oosamah bin Zaid, Bilal, Othman bin Talha de Kaabah binnen. De geliefde profeet verrichtte binnen de Kaaba weer een gebed van twee rak'aat waarbij hij met de rug naar de deur stond. In elke hoek reciteerde hij de takbir en deed een smeekbede. Khalid bin Walid stond voor de deur en zorgde ervoor dat het volk niet binnen kon komen.

De sultan van het universum hield de deur van de Kaaba aan beide kanten met zijn beide gezegende handen vast. Alle Qoeraishiten waren naar de Masjid al Haram gekomen, in angst en hoop keken ze naar de gezegende profeet. Zij hadden namelijk de roemvolle profeet en zijn volgelingen alle leed aangedaan; ze hadden hen gemarteld en zelfs geprobeerd om hen levend te verbranden. Hete rotsblokken hadden ze op hun buik gelegd en gemarteld totdat zij flauw waren gevallen. Ze hadden spiezen die in het vuur waren verhit op hun lichaam gedrukt, soms zelfs met deze spiezen hen doorboren. Ook

---

291 al-İsra 17/81.

292 Ibn Hishaam, as-Seerah, , Iİ, 416.

hadden ze hen honger laten lijden door ze gevangen te zetten en dagen geen voedsel of drinken te geven. De martelingen waren zelfs zover gegaan dat de gelovigen aan hun handen en voeten werden vastgebonden aan kamelen die ieder een kant op werden gereden waardoor de lichamen uit elkaar waren gerukt. Het allerergste was dat ze de gelovigen hadden verbannen uit hun geboorteplaats. Bovendien hadden ze daarna nog geprobeerd om hen uit te roeien door daarna nog eens talloze oorlogen te voeren tegen hen.

Maar ondanks alles waren ze hoopvol. Ze hadden namelijk te maken met een oceaan van barmhartigheid die naar de werelden was gezonden vol erbarming. De gezegende profeet keek hen aan en na een poos zei hij: “Oh volk van Qoeraish, wat denken jullie dat ik met jullie van plan ben.” Zij zeiden: “Wij verwachten alleen goeds van u, niets anders dan goeds. Jij bent namelijk goedhartig. Jij bent de zoon van een broeder van ons die vol goedheid en zachtaardigheid was. Je hebt ons verslagen. Wij verwachten niks dan goeds”.

De gezegende profeet sallallahoo alayhi wa sallaam, keek hen aan en glimlachte naar hen. Hij antwoordde: “Mijn situatie en die van jullie lijkt op de situatie van Jozef (alayhissalaam) en zijn broeders. Zoals hij tegen zijn broeders zei, zeg ik vandaag tegen jullie dat ik vandaag (vanwege jullie fouten en zonden) geen wrok of rancune zal uiten jegens jullie. Moge Allah jullie vergeven.[293](Soerat al Yoesoef, vers 92). Ga heen, jullie zijn vrij en kunnen genieten van jullie vrijheid.

Deze grandioze geste van vergeving had de wrede harten verzacht en de haat omgezet in liefde. Toen de effendi der werelden hen uitnodigde om tot de Islam toe te treden verzamelden zij zich om moslim te worden. De geliefde profeet ging op de heuvel van Safaa staan waar hij de Qoeraishiten voor het eerst tot de Islam had opgeroepen. Op deze plek accepteerde hij alle geloofsbelijdenissen van alle Mekkanen van klein tot groot, man en vrouw. Op deze wijze waren de Qoeraishiten ook een deel van de Ashaab geworden en was hen een grote eer ten deel gevallen.

Nadat hij met de mannen een aantal afspraken had gemaakt sloot hij ook met de vrouwen op een aantal gebieden een belofte af.[294]

Geen shirk plegen jegens Allah, niet in opstand komen tegen de geliefde profeet, geen diefstal plegen, de eer en aanzien als mens hooghouden, stoppen met het doden van de dochters waren een aantal van deze beloften die werden afgelegd. Tussen de vrouwen die moslim waren geworden bevond zich ook de vrouw gezegende Aboe Soefian die op de lijst stond van de mensen die gedood zouden worden. Echter had de profeet die als

293 al-Yoosoof 12/92.

294 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , VIII, 9.

erbarming voor de hele wereld was gezonden haar vergeven. De mensen die moslim waren geworden, braken allen de afgodsbeelden in hun huizen. De omliggende stammen kregen bezoek van soldaten die de afgodsbeelden aldaar moesten vernietigen. Op deze wijze werd met de komst van de ware overtuiging het bijgeloof totaal verbannen. Onder degenen die deelgenoot werden van deze barmhartigheid bevonden zich Ikrimah, de zoon van Aboe Djahil, Wahsee, degene die de gezegende Hamza had gedood. Gezegende Ikrimah zou later tijdens de slag bij Yarmookah gedood worden. Gezegende Wahsee had tijdens de slag bij Yamamah de valse profeet Moosaylamaat ool Kazzaab vermoord.[295]

Altijd had de geliefde profeet wrok of lief om de wil van Allah
Nooit had hij vriendschap noch vijandschap omwille van zijn ego

Nooit heeft hij geschaterd van het lachen, noch een woord van vloek geuit
Lieve woorden sprak hij en altijd was de gezegende profeet vriendelijk

Hij was doortrokken met zachtheid en vol met fatsoen, vrijgevig en respectvol
Nooit wees hij iemand af die hem om hulp kwam vragen, zo barmhartig en genadevol

Hij accepteerde altijd de excuses van de foutenmakers met zijn genade
Nooit eerder was er zoveel moraal gezien dan bij hem, de geliefde van Allah.

9.0 De Slag bij Hoenayn

Toen de gezegende profeet, sallallahoo alayhi wa sallaam, Medina had verlaten om Mekka te veroveren dachten de twee grote stammen Hawazin en Saqeef die in de buurt van Mekka woonden dat de moslims met hen oorlog wilden voeren. Zij troffen dan ook maatregelen en bereidden zich voor. Maar toen ze hoorden dat de gezant van Allah Mekka wilde innemen waren ze ietwat gerustgesteld. Ze zeiden echter: “Na de Qoeraishiten zullen wij aan de beurt zijn” en ze zetten hun voorbereidingen voort. Bovendien waren ze van mening dat de moslims nooit te maken hadden gekregen met volkeren die goed waren in oorlogvoering en zouden ze de moslims een lesje leren door hen als eerste aan te vallen voordat ze zelf aangevallen werden. De leider van de

---

295 Waqidee, al-Maeghazee, II, 863; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, LXII, 404.

Hawazin, Maalik bin Awf, vertrok met een leger van twintigduizend man. Hij wilde de geestestoestand van zijn soldaten versterken en ervoor zorgen dat ze niet zouden vluchten als ze het te moeilijk kregen; hiertoe nam hij alle waardevolle bezittingen en de vrouwen en kinderen van zijn soldaten ook mee.

Dit bericht bereikte zeer snel Mekka. De Trots van het universum stuurde Abdoollah bin Aboe Hadred naar de Hawazin stam om te achterhalen of dit klopte. Gezegende Abdoollah begaf zich incognito tussen de vijand. Hij kwam erachter hoe men er dacht en wat men van plan was en berichtte hierover onmiddellijk aan onze profeet.

De gezegende profeet verzamelde terstond zijn volgelingen. Hij stelde de twintigjarige Attaab bin Aseed als bewindsman aan in Mekka en hij ging op pad met zijn volgelinge. Met zijn leger van twaalfduizend man wilde hij de afgodendienaars van de Hawazin en Saqeef stammen in hun hoofdkwartier verrassen. De banier van de moslims werd gedragen door gezegende Ali.[296] De kwartiermakers waren onder leiding van gezegende Khalid bin Walid gesteld.[297] De effendi der werelden had zijn helm en zijn harnas aangetrokken. Hij had zijn rijtuig met de naam Dooldool bestegen en de elfde dag van de maand Shawwaal kwam hij met zijn troepen aan in de Hoenain vallei. Die nacht ordende de gezegende profeet zijn leger en maakte hen klaar voor de oorlog. Na het ochtendgebed zette hij zijn leger in beweging.

De bevelhebber van de afgodendienaren had gebruik gemaakt van de nacht en aan beide kanten van de Hoenayn vallei zijn leger opgesteld. Khalid bin Walid die met zijn troepen voorop liep was hiervan niet op de hoogte en had zijn paard in die richting gereden waarbij hij door de ochtendschemering ook het vijandelijke leger niet kon zien. Plotseling viel een regen van honderden pijlen op de moslims neer. Zij moesten zich terugtrekken om zich te redden van de pijlenregen. Deze terugtocht in allerijl verstoorde de orde bij de groepen in de achterlinie. Toen zij zich ook terug wilden trekken zagen ze twintigduizend man in een stroom op zich afkomen.

Onze geliefde profeet begaf zich in zijn eentje in de richting van het vijandelijke leger. Gezegende Abbas, Aboe Bakr en honderd andere volgelingen liepen met hem mee. Zij vormden met hun lichamen een schild voor onze profeet. Er was een totale chaos ontstaan. Gezegende Abbas en Soefian bin Kharis wilden verhinderen dat onze geliefde profeet zich zou begeven in de vijandelijke linies. De gewaardeerde profeet zei echter tegen hem dat hij de volgelingen moest waarschuwen en ze moest herinneren aan hun belofte omdat hij zich zorgen maakte om de religie van Allah: “Oh Abbaas! Roep hen tot

296 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , IV, 357; Soohaeylee, ar-Rawzool-Unf, IV, 204.

297 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, IV, 350; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 428; Waqidee, al-Maeghazee, II, 912.

orde en zeg tegen hen "Oh mensen van Medina! Oh mensen die onder de boom van Samoorah een belofte hebben afgelegd" zei hij. Gezegende Abbas was een grote man met een luide stem. Zijn stem was ook in de verte duidelijk hoorbaar, vooral als hij luidkeels riep. Met al zijn kracht riep hij: "Oh mensen van Medina! Oh mensen die onder de boom van Samoorah een belofte hebben afgelegd aan onze geliefde profeet, verman jullie en kom hierheen.". De volgelingen die dit hoorden wilden terug het slagveld op maar hun rijdieren waren zo hevig geschrokken dat dat onmogelijk was. Ze moesten dan hun harnas en hun lanzen neergooien om van hun rijdieren af te kunnen stappen. In allerijl haastten ze zich daarna naar de profeet en begonnen ze een hevige strijd tegen de afgodendienaren. De geluiden van Allahoe akbar! Allahoe akbar! vulden weer de vallei. Het vijandelijke leger kreeg hier kippevel van. Alle volgelingen die in Badr, Oohood en de andere slagvelden vele heldhaftigheden hadden getoond, vooral Aboe Doedjaanah en Zoebair bin Awwaam, lieten weer zien hoe ze zichzelf opofferden. De vijand werd teruggedrongen.

De alom gewaardeerde profeet volgde deze oorlog die door zijn ashaab werd gevoerd, zijn gezegende lippen waren constant in smeekbede: "Mijn Allah, stuur ons Uw hulp. Ongetwijfeld wilt u niet dat zij ons verslaan.". Na deze smeekbedes pakte hij een handvol zand van de grond en zei: "Moge hun gezichten zwart worden." Hierna strooide hij het zand naar de ongelovigen. Als een wonder van onze profeet kreeg elk soldaat van het vijandelijk leger zand in de ogen. De engelen waren ook toegesneld om te helpen. De geliefde profeet zei: "Bij Allah de Verhevene, zij zijn de verliezers.". De afgodendienaren waren verdeeld en ze begonnen te vluchten. Elke keer als ze terugkeken zagen ze de eervolle ashaab achter zich en zonder zich te bekommeren om hun bezittingen, vrouwen en kinderen, die ze hadden meegenomen naar het slagveld, sloegen ze op de vlucht.

Ze hadden op het slagveld zeventig doden, zesduizend gevangenen en zeer veel bezittingen achtergelaten. Een deel van de gevluchten hadden hun toevlucht gezocht bij de burcht van Taif. Een ander deel was naar Awtas bij Nakhlah gegaan. Hun bevelhebber, Maalik bin Awf, bevond zich tussen de mensen die naar Taif waren gevlucht. De Ashaab bleef hen een tijd volgen. Bij Awtas waren er weer hevige confrontaties. De vijand werd weer verpletterd.[298]

Ook bij dit veldslag waren de moslims weer als overwinnaars eruit gekomen met de toestemming van Allah en de zegeningen van de Gezant van Allah. Vier volgelingen waren als shaheed gevallen en sommige volgelingen waren gewond geraakt. Toen de geliefde profeet hoorde dat Khalid bin Walid ook gewond was geraakt, ging hij naar hem toe en

298 Waqidee, al-Maeghazee, II, 925.

masseerde zijn wond met zijn gezegende handen waardoor deze terstond herstelde.

Moge ik mijn leven voor u opofferen,
Schone met de schone naam Mohammed.
Pleit voor deze zondige dienaar van u
Schone met de schone naam Mohammed

Overtuigde gelovigen hebben het zeer zwaar
In het hiernamaals staat voor hen vertier klaar
U bent de Moestafa van achttienduizend werelden
Schone met de schone naam Mohammed

U bent degeen die de zeven hemelen heeft aanschouwd,
U bent degeen die bij het Hoogste heeft mogen zijn
U bent degeen die bij zijn Miraadj de oemma verkoos
Schone met de schone naam Mohammed

Wat moet Younous met de twee werelden zonder U,
Zonder enig twijfel, de ware profeet, bent U,
Zonder geloof, gaan zij heen, die U niet opvolgen,
Schone met de schone naam Mohammed.

10 De Tocht naar Taif

De sultan van het universum wilde de vijand, die naar Taif was gevlucht, volgen om tot een absolute resultaat te komen. De burcht die dicht in de buurt van Mekka stond was de laatste maar wel een van de sterkste burchten van de ongelovigen. Onze geliefde profeet was voor de hidjra naar Taif gegaan en had daar een maand lang adviezen gegeven. Maar de bewoners van Taif hadden hem op onnavolgbare wijze mishandeld en onrechtvaardig behandeld. Ze waren zelfs zover gegaan dat zijn gezegende voet bloedde. De geliefde profeet had samen met Zayd bin Haritha een van de moeilijkste en zwaarste dagen beleefd. De gewaardeerde profeet stuurde weer Khalid bin Walid als eerste. Hij ging zelf met zijn roemvolle ashaab daarna in Taif aan. De Saqeef stam had vantevoren de burcht volgeladen met voedsel. Toen ze zagen dat de ashaab aankwamen deden ze de poorten dicht en begonnen zich te verdedigen. Zij beschoten de ashaab die hen dicht waren genaderd met pijlen. De strijd duurde op deze wijze voort. De mensen van Taif durfden niet uit de poorten te komen om man tegen man moedig te vechten.

Een deel van de ashaab al qiraam stelde voor om stenen naar de burcht te gooien met behulp van katapulten. De geliefde profeet ging akkoord met dit voorstel en liet katapulten maken. Toen de katapulten klaar waren zette hij de belegering voort met het werpen van stenen. De gezegende volgelingen deden hun best om de burcht zo snel mogelijk in te nemen. Veertien volgelingen waren ondertussen gestorven. Maar de burcht die zo sterk was verhinderde de inname door de moslims.

Tegen de twintigste nacht van de belegering droomde onze geliefde profeet ervan dat hij een doos vol met roomboter kreeg maar dat een haan met zijn snavel deze doos omverwierp op de grond. Hij legde deze droom uit als zijnde een indicatie dat Taif dit jaar niet zal worden ingenomen. Hij bracht dan ook een einde aan de belegering.

Onze gewaardeerde profeet die barmhartigheid zelve was had acht jaar geleden tegen de engel die hem had getroost nadat de mensen van Taif hem hadden gemarteld en gestenigd, geantwoord op zijn vraag: “Indien u mij toestaat zal ik hun woonplaats met de grond gelijk maken door de berg op hen te laten vallen?”: “Ik ben als erbarmen gezonden voor de werelden, het enige dat ik wil is dat Allah van het nageslacht van deze afgodendienaren een generatie teweeg brengt die geen afgodendienaren zijn en die alleen God zullen vereren en aanbidden.” Nu weer toonde hij barmhartigheid en deed de volgende smeekbede: “Oh Mijn Heer! Toon het rechte pad aan de Saqeef stam! Breng hen

bij ons."

De meest geliefde profeet van Allah verliet Taif samen met zijn ashaab en kwam aan in Djeeraanah waar de oorlogsbuit die in Hoenayn was verworven, bij elkaar werd gebracht. Naast zesduizend gevangenen werden er meer dan twintig duizend runderen, over de veertigduizend schapen en ontelbare sieraden bemachtigd als oorlogsbuit. De buit werd onder de rechthebbende strijders verdeeld. Op dat moment kwam het bericht dat er een delegatie van de Hawaazeen stam de profeet wilde bezoeken. De geliefde profeet accepteerde hen. De delegatie vertelde dat de Hawazeen stam moslim wilde worden. Hier was de profeet zeer verheugd om. Hierop liet hij de gevangenen die hem zelf ten deel vielen gelijk vrij. De ashaab deed hetzelfde. Een handeling uit barmhartigheid van de profeet had er op deze wijze voor gezorgd dat onmiddellijk zesduizend gevangenen hun vrijheid terugkregen. Toen dit bericht de bevelhebber van de Hawazeen stam, Maalik bin Awf, had bereikt kwam hij ook bij de profeet en liet weten dat hij tot de Islam wilde toetreden. Onze profeet had hem vele schenkingen gedaan en zeer goed ontvangen.[299]

Hier was dan niet veel meer te doen. De sultan van het universum keerde zoals altijd weer als overwinnaar terug naar Mekka samen met zijn ashaab. Hij stelde Attaab bin Aseed aan als gezagsdrager in Mekka.[300] Mooaz bin Djabal werd door hem aangewezen om de religieuze zaken te doceren.[301] Nadat hij de tawaaf had verricht bij de Kaaba en zijn oemrah had verricht keerde hij met zijn roemvolle ashaab terug naar Medina...

Na een jaar stuurden de bewoners van Taif een delegatie van zes personen naar Medina om aan te geven dat ze moslim wilden worden. Onze geliefde profeet had een jaar geleden bij het verlaten van Taif de volgende smeekbede gedaan: "Mijn Heer! Toon de bewoners van Saqeef het rechte pad en breng hen bij ons." Welnu, de bewoners van Saqeef waren nu gekomen om moslim te worden. De meest vrijgevige en geliefde profeet was zo blij hiermee dat hij hen een aantal privileges schonk en hen terug stuurde naar Taif. Hij stuurde Othman bin Abee'l As als gemachtigde bewindvoerder met hen mee.[302]

---

299 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 452; Waqidee, al-Maeghazee, III, 925; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 312.

300 İbn Maadjah, "Tidjaraat" 20; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 440; Haakim, al-Moostadraeq, III, 687; Baeyhakee, as-Soonan, I, 498; II, 264; Waqidee, al-Maeghazee, I, 890, 960; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 137.

301 Waqidee, al-Maeghazee, III, 959; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 137.

302 Aboo Daawood, "Salaat", 12; Ibn Maadjah, "Mesadjeed", 3; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, IV, 21; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 541; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , V, 509.

11 De Strijd bij Tabook

De leider van alle werelden sallallahoo alayhi wa sallaam, stuurde na zijn aankomst in Medina al Moonawwara diverse afgezanten naar verschillende landen en nodigde hen uit tot de Islam. De regeringsleiders van Umman en Bahrein werden moslim met hun gehele aanhang. Bovendien kwamen vele delegaties van diverse volkeren en stammen naar de effendi van de werelden om aan te geven dat ze zich bij hem aansloten en vonden op deze wijze het geluk.

De Islam verspreidde zich nu in grote snelheid. Er werden onderwijzers gestuurd naar de volkeren en landen in de omgeving om hen de basisprincipes van de islam te leren en bewindvoerders om hen te besturen. Het negende jaar van de Hidjra stroomden er grote delegaties van mensen naar Medina toe om moslim te worden.

Het was de maand Radjab in het negende jaar van de Hidjra. Op een dag zei de gezant van Allah tegen zijn Ashaab: “Vandaag is een vrome broeder van jullie overleden. Sta op en verricht zijn overlijdensgebed.” Onze geliefde profeet leidde het gebed voor de overledene. Daarna zei hij: “Voor jullie broeder de negus Ashamah hebben we aan Allah om vergeving gevraagd.”

Een tijd later werd met een bericht dat uit Abessinië kwam duidelijk dat inderdaad de Negus Ashamah was overleden. De dag dat onze profeet het overlijdensgebed had geleid was de dag van zijn overlijden.[303]

In dit negende jaar waarin de Islam in het Arabische schiereiland zich zeer snel verspreidde kreeg de Byzantijnse keizer Heraklius die deze uitbreiding van het “Islamitische Land” met argusogen en vol afzien volgde een bericht van de Arabische Christenen: “De persoon die beweert dat hij een profeet is, is nu overleden. De moslims zijn nu in wanhoop en in armoede. Als jij hen tot jou religie wil brengen is nu het juiste moment.” Na ontvangst van deze brief stuurde Heraklius een leger van veertigduizend man op pad onder leiding van Koobad om tegen de moslims te vechten.

De Trots van het universum die hiervan op de hoogte werd gebracht, verzamelde meteen zijn volgelingen en gaf hen opdracht om voorbereidingen te treffen. Die jaren waren jaren van schaarste door droogte, de volgelingen waren dan ook financieel in een slechte situatie. Alleen degenen die handel dreven hadden het iets beter. Onze geliefde profeet had ook gevraagd om financiele steun zodat de uitrusting van de soldaten die aan de oorlog deel zouden nemen geregeld zou kunnen worden. Deze wens van de profeet bracht de volgelingen onmiddellijk in beweging. Iedereen bracht wat hij had en wilde een

303 Bookhari, “Djenaaiz”, 52; Nesaee, “Djenaaiz”, 37.

bijdrage leveren met zijn hebben en houden.

De metgezel van onze profeet tijdens de hidjra en in de grot, de gezegende Aboe Bakr had al zijn bezittingen gebracht. De boodschapper van Allah vroeg, "Wat heb je voor je gezin achtergelaten, oh Aboe Bakr?". Hij antwoordde: "Allah de Machtige en zijn Boodschapper.". Gezegende Omar had de helft van zijn bezittingen gebracht, ook aan hem vroeg de profeet: "Wat heb je voor je gezin achtergelaten oh Omar?". Omar antwoordde "Zoveel als ik heb gebracht ". De geliefde profeet van Allah zei toen: "Het verschil tussen jullie twee is zoals het verschil in jullie woorden.". Hierop sprak de gezegende Omar de volgende woorden van bewondering uit: "Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen oh Aboe Bakr! Met de wedijver om goed te doen streef jij mij altijd voorbij. Ik begrijp nu heel goed dat ik jou met geen enkel goede daad kan overtreffen".[304]

De Ashaab al qiraam deed het uiterste om te helpen. Maar de schijnheiligen zeiden: "Jullie geven om te pochen." Op deze wijze dreven zij de spot met de Ashaab al qiraam. De geliefde profeet zei: "Voor wie vandaag een aalmoes geeft zal zijn aalmoes op de dag des oordeels ten gunste van hem getuigen bij Allah." Na deze woorden van onze geliefde profeet begonnen de overtuigde moslims nog meer te geven. De gezegende Othman bin Affaan zorgde zelf ervoor dat een derde van het leger werd uitgerust. Hij had zo goed gezorgd voor de uitrusting van het leger dat hij zelfs had gedacht aan de kleinste benodigdheden. De gezegende profeet was zo blij met de steun van Othman dat hij zei: "Vanaf vandaag zullen er voor Othman geen zonden meer worden genoteerd."[305] Ook mensen die het financieel niet zo breed hadden deden hun best om toch nog een kleine bijdrage te kunnen leveren. Een van deze mensen had een hele nacht in een dadelgaard gewerkt en de dadels die hij zo had verdiend had hij dan naar onze profeet gebracht met de volgende woorden "Oh Rasoolallaah! Om de gratie van Allah te winnen heb ik gebracht wat ik in mijn handen heb. Accepteer dit alstublieft.".

Terwijl de moslim mannen hun best deden om te helpen bleven de vrouwen niet achter en deden hun best om te doen wat binnen hun bereik lag.

Toen de moslims zich voorbereidden op de tocht naar Tabook waren ze eigenlijk in grote nood. De schaarste was zo erg dat de moslims die niets meer hadden bij de profeet kwamen en zeiden: "Oh Rasoolallah! Wij zijn te voet! Wij hebben ook niets meer te eten! Toch willen wij dit veldslag niet missen en met u meegaan. De geliefde profeet vertelde hen dat hij hen ook niets kon bieden als rijtuig. Een keer kwamen Saaleem bin Oemair, Abdoollah bin Moogaffaal, Aboe Laila Mazeenee, Oolba bin Zayd, Amr bin Hoomaam,

---

304 Waqidee, al-Maeghazee, II, 990; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, II, 34.

305 Waqidee, al-Maeghazee, II, 990.

Haramee bin Abdoollah en Irbaad bin Saariyah bij onze geliefde profeet met een soortgelijk verzoek. De gezegende profeet zei in grote verdriet tegen hen: “Ik heb niets dat ik jullie kan bieden als rijtuig.” Hierop begonnen zij te huilen omdat ze niet met de profeet samen mee konden gaan op veldtocht. Allah opendaarde dan het volgende vers dat in betekenis als volgt luidt: “Ook zij treffen geen zonde die bij jou kwamen en om een rijtuig vroegen zodat ze met jou samen mee konden om oorlog te voeren waartegen jij zei “ik heb geen dier dat ik jullie kan geven”. Zij keerden huilend terug omdat zij zelf niets hadden die zij op deze weg konden gebruiken.”[306] (Soerat al Tauba, vers 92) . Hierna werden ook zij door gezegende Abbas en Othman uitgerust om mee te kunnen gaan met dit veldslag.

Toen de voorbereidingen klaar waren verzamelde de Gezant van Allah zijn leger bij Saniyyatool Wadaa. Het aantal mensen dat niet meeging met deze tocht was minimaal. De Gezant van Allah die zijn leger had verzameld en besloten had om te vertrekken, stelde Mohammed Maslamaah aan als bewindvoerder in Medina.[307] Op het moment dat ze zouden vertrekken zei onze geliefde profeet: “Neem extra schoenen mee. Zolang jullie reserve schoenen hebben zullen jullie geen moeilijkheden ondervinden”.

Toen het leger in beweging kwam begon de schijnheilige Abdoollah bin Oebaijj de mensen angst in te praten door van alles te verzinnen. Hij ging zover dat hij zei: “Ik zweer dat ik als het ware Hem en zijn volgelingen twee aan twee vastgebonden zag aan touwen…”. Maar de roemvolle volgelingen besteedden geen aandacht aan deze woorden. Hun verlangen om deel te nemen aan de oorlog werd alleen maar groter. De schijnheiligen hadden het zeer zwaar bij het aanzien van deze beelden.

De boodschapper van Allah gaf opdracht de vlaggen en de banier te laten wapperen toen het zover was dat ze zouden vertrekken in de richting van Tabook vanaf de Saniyyatool Wadaa. De grootste banier werd gegeven aan gezegende Aboe Bakr en de grootste vlag aan Zoebair bin Awwaam. De vlag van de Aws stam gaf hij aan Oosayd bin Khoedair, de banier van de Hazradj stam aan Aboe Doodjaanah.[308] Samen met de tienduizend ruiters onder leiding van de profeet waren er dertigduizend volgelingen die aan de slag deelnamen. De rechterflank kwam onder leiding van gezegende Talha bin Oobaidoollah, de linkerflank onder leiding van Abdoorrahman bin Awf.[309]

De glorieuze volgelingen vertrokken op een zeer warme dag en onder leiding van hun

306 at-Taubah 9/92.

307 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 519; Waqidee, al-Maeghazee, I, 8; Huzaî, *et-Tahrîç*, s. 327;Kettanee, at-Taerateeboo'l Idaariyyah, I, 485.

308 Waqidee, al-Maeghazee, II, 996; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, II, 36.

309 Waqidee, al-Maeghazee, II, 1001; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, II, 36.

geliefde profeet. Met de geliefde profeet van Allah aan hun hoofd was het niet belangrijk of ze wel of geen voedsel hadden. Ook de grote afstand en de grootte van het vijandige leger weerhield hen er niet van om door te gaan. Op deze wijze zouden ze overal heen kunnen gaan.

De geliefde profeet en zijn moedige volgelingen namen pauze op de rustplekken en vervolgden daarna weer hun weg. De achtste plek van rust was Hidjr, de plek waar het volk van profeet Salih was vernietigd. Omdat zij niet hadden geluisterd naar hun profeet had Allah hen vernietigd met een schelle geluid. De sultan van het universum zei tegen zijn volgelingen: "Deze nacht zal er een hevige storm waaien vanuit de tegengestelde richting. Laat niemnd opstaan zonder dat zijn vriend bij hem is. Laat iedereen zijn kameel vastbinden. Dit is een plek waar toorn is gevallen. Laat niemand drinken van dit water of de rituele wassing ermee doen…!" Iedereen gaf gehoor aan dit bevel. De storm die in de nacht woedde begon alles te vernietigen. Een van de volgelingen die vergeten was zijn kameel vast te binden stond alleen op en werd door de sterke rukwind gesmeten naar de rand van de Tayy gebergte. Iemand anders had hoge nood. Toen hij opstond om zijn nood te doen kreeg hij een ziekte dat Hoonaak heette. Met de smeekbede van de gezegende profeet herstelde hij weer van zijn ziekte.

Die ochtend hadden ze geen van allen water in hun waterbakken. Iedereen had een enorme dorst. De schijnheiligen zagen hun kans en zeiden: "Als Mohammed een echte profeet zou zijn dan zou hij een smeekbede doen waardoor het zou regenen." Op deze wijze probeerden ze de moslims te ontmoedigen. Toen de gezegende profeet hiervan op de hoogte werd gesteld hief hij zijn gezegende handen op en deed een smeekbede aan Allah voor regen. Op een warme en onbewolkte dag kwamen opeens wolken tevoorschijn. Een hevige regen begon te vallen. Iedereen vulde zijn waterbak, deed de rituele wassing en gaf hun dieren te drinken. Toen het stopte met regenen en de wolken verdwenen werd zichtbaar dat de regen alleen was gevallen op de plek waar het leger stond. De geliefde profeet en de volgelingen riepen de takbir uit. Ze dankten Allah. Tegen de schijnheiligen zeiden ze: "Jullie hebben geen excuus meer. Geloof in Allah en Zijn Boodschapper om een vrome moslim te kunnen worden!..." Maar de schijnheiligen die geen fatsoen kenden antwoordden: "Dat is niks!. Een toevallig voorbijgaande wolk liet een hevige regenval achter en vertrok!...".

Ook hadden de mensen grote honger. Ze waren zover gekomen dat ze een dadel met twee personen deelden. Ondanks de hevige hitte, de honger en de dorst waren ze erin geslaagd om Tabook te benaderen. De geliefde profeet, sallallahoo alayhi wa sallaam, zei: "Morgen zullen we met de toestemming van Allah, in de ochtenduren de waterbron van

Tabook bereiken. Raak het water niet aan voordat ik er ben”. De volgende dag kwamen ze aan. Het water in de bron was zeer beperkt. De geliefde profeet liet dit water in een schaal doen. Daarna legde hij zijn gezegende hand in dit water en deed een smeekbede. Daarna deed hij dit water terug in de bron. Het water begon plotseling te stromen. Het leger dat uit dertigduizend man bestond dronk van dit water maar het water werd er niet minder door. Als een wonder van de profeet werd door dit water de hele omgeving groen en raakte de buurt vol met voedsel in overvloed.

Onze gezegende en geliefde profeet kwam met zijn Ashaab aan in Tabook maar ze ontmoetten daar niet het Byzantijnse leger dat uit gechristianiseerde Arabische stammen zoals de Ameelah, Laahm en Djoezaam bestond. In Mootah hadden drieduizend moslims een leger van honderdduizend Byzantijnen verslagen. Nu stonden er wel dertigduizend soldaten onder leiding van de Gezant van Allah klaar. De Byzantijnen waren alle kanten op gevlucht toen ze hadden gehoord dat onze profeet voorbereidingen had getroffen en onderweg was met zijn volgelingen.

Onze geliefde Profeet ging niet verder dan Tabook na overleg met zijn volgelingen. Er waren wel in de tussentijd andere stammen en landen die hadden gehoord over het islamitische leger. Zij waren bang en uit angst stuurden zij delegaties die aangaven dat ze bereid waren om djizja te betalen en in ruil daarvoor zouden ze bescherming geniten. Onze geliefde profeet had medelijden met hen en stemde in met hun voorstel. Met elk van hen sloot hij aparte verdragen waarin de punten die overeen waren gekomen punten werden vastgelegd.

11.1 Valstrik…

De leider van het universum, alayhissalaatoo wassalaam, wachtte ongeveer twintig dagen op de vijand. Hij sprak met zijn volgelingen en vulde hun harten met zijn gezegende kennis. Met het overvloed in zijn hart aan zegeningen en goedheid, liet hij hun harten ermee vol stromen. In een van zijn unieke bijeenkomsten met de volgelingen sprak hij: “Zal ik de meest eervolle en de beste onder de mensen aan jullie kenbaar maken?” De gezegende volgelingen antwoordden: “Alstublieft oh Gezant van Allah!”

Hierop antwoordde de Boodschapper van Allah: “Het beste onder de mensen is hij die zijn paard of ander diertuig bestijgt en op deze wijze tot aan zijn laatste adem op de weg van Allah blijft. De slechtste onder de mensen is hij die het boek van Allah de Verhevene wel leest maar daaruit niets opneemt in zijn voordeel.”

Een vraag over de positie van shaheedschap beantwoordde hij als volgt: “Bij Allah die

mijn bestaan in zijn hand houdt, degene die als shaheed gestorven zijn, zullen op de dag des oordeels met de zwaarden om hun nek verschijnen en ze zullen gezeteld zijn op bijzondere stoelen die van licht zijn gemaakt”.[310]

Ze troffen voorbereidingen om terug te keren naar Medina maar de volgelingen waren zo hongerig dat ze er niet meer tegen konden. Ze brachten de profeet hiervan op de hoogte en hij vroeg hem om hun etensresten te verzamelen en op een kleed te leggen. Het verzamelde voedsel zou slechts een klein pannetje vullen. De gezegende profeet van Allah deed zijn rituele wassing en verrichtte een gebed van twee rak’aat. Hij hief zijn gezegende handen omhoog en vroeg om de zegening en vermeerdering van het eten. Daarna vroeg hij de ashaab om hun schalen te brengen. Het grote leger schoof een voor een aan en er bleef geen enkel schaal over die niet gevuld werd. Bovendien at iedereen van het verzamelde voedsel dat was zeker niet zoveel maar iedereen was verzadigd van het eten. Het merkwaardige was dat het karige voedsel dat ze in het begin hadden nog steeds niet minder was geworden.

De moedjaheedeen waren al vertrokken richting Medina. Op een nacht sloten een aantal vijanden van onze geliefde profeet onderling een overeenkomst waarbij ze een valstrik wilden opzetten. Ze bleven wachten in een hinderlaag. De manen van de kameel van onze geliefde profeet werden door Ammar bin Yaseer vastgehouden en van achteren kwam ook gezegende Khoozaifa bin Yaman aanlopen. Djibril, vrede zij met hem, berichtte aan de geliefde profeet van Allah wat voor hinderlaag de ongelovigen hadden klaargezet. Op het moment dat de geliefde gezant van Allah, vrede zij met hem, de plek naderde vielen de schijnheiligen hen aan met gemaskerde gezichten. Gezegende Khoozaifa riep: “Oh vijanden van Allah!” en hij begon hen aan te vallen met de stok in zijn hand. De schijnheiligen werden hier bang van en mengden zich tussen de soldaten. De gezegende Boodschapper van Allah vertelde aan Khoozaifa hun namen en raadde hem aan om hierover niemand iets te vertellen.

Oosayd bin Khoodair, die ook had gehoord over het gebeurde, kwam bij de Gezant van Allah en smeekte hem: “Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen oh Gezant van Allah! Laat mij weten wie ze zijn en ik zal hen hun les leren!”. Maar de Profeet ging daar niet mee akkoord.[311]

310 Waqidee, al-Maeghazee, II, 1018.

311 Waqidee, al-Maeghazee, II, 1040.

12 Masjeed ad Deeraa'r

Eindelijk was het de geliefde profeet en zijn roemvolle volgelingen gelukt om de Byzantijnen een les te leren en hun strijdbaarheid af te zwakken. Zij naderden dan ook met een voldaan gevoel Medina al Moonawwara. De Sultan der Universum gaf zijn volgelingen opdracht om hun tenten op te slaan op een plek die zeer dichtbij Medina lag, Zi-Awan. De volgelingen namen hun rust en een aantal schijnheiligen kwamen bij de profeet en vroegen hem naar de Masjed ad Dirar te gaan.

Deze Masjed bevond zich in Qooba. De Gezant van Allah had tijdens zijn hidjra naar Medina in Qooba de eerste masjid laten bouwen; de huichelachtigen hadden tegenover deze eerste masjid een andere gebouwd. Toen de Gezant van Allah met zijn Ashaab onderweg was naar Taabook kwamen deze huichelaars naar hem. Ze zeiden: "Oh Gezant van Allah! Wij hebben een nieuwe masjid gebouwd, zou u deze willen vereren met uw bezoek en het gebed aldaar willen leiden?". De gezant van Allah had gezegd dat hij eventueel op de terugreis een bezoek zou brengen aan hun masjid omdat hij nu onderweg was naar een veldslag.

Het doel van de huichelaars was om de moslims uit elkaar te halen en hen te gebruiken voor hun eigen doelen waarbij ze fitna zouden veroorzaken en de moslims tegen elkaar zouden opjagen. Bovendien zouden ze de Byzantijnse soldaten uitnodigen naar Medina en hen helpen met de wapens die ze in deze masjid hadden opgeborgen. Indien de profeet daar een gebed zou leiden zou het idee dat deze Masjid ad Dirar een gezegende plek was hoogtij vieren. De moslims zouden dan met elkaar wedijveren om daar hun gebeden te verrichten zodat ze in de valstrik van de huichelaars zouden vallen!...

De gezegende profeet had de uitnodiging van de huichelaars geaccepteerd en had besloten om naar de masjid toe te gaan. Allah de Verhevene openbaarde dan de verzen 107 en 108 van soerat al Tawba waarin hij de eigenlijke aard van deze kwestie bekend maakte.

Hierop zei de Effendi der Werelden tegen Malik bin Doohsoom en As bin Adiyy: "Ga naar de masjid van die onrechtvaardige lieden. Maak het gelijk met de grond". Zij gingen erheen en deden wat hen opgedragen werd tussen het namiddag en het avondgebed. De huichelaars deden er niets tegen.[312]

---

[312] Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 529; Waqidee, al-Maeghazee, II, 1040; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , III, 466, 549.

De bewoners van Medina, die hoorden dat de profeet en zijn volgelingen onderweg waren, verzamelden zich en met grote enthousiasme troffen ze hun voorbereidingen om hen te ontvangen...

Twee maanden na de terugkeer van de Tabook veldslag stierf de leider van de huichelaars Abdoollah bin Oebaijj. Hierna was er geen eenheid meer tussen deze schijnheiligen en verdwenen ze van het toneel.

Op deze wijze verloren niet alleen de huichelaars hun moed om tegen de Islam iets te doen maar ook de afgodendienaren en de Joden in Arabie. Zij ondernamen op zijn minst geen acties meer tegen de Islam.

13 Afscheidsbedevaart

Een van de vijf zuilen van de Islam is de hadj die in het negende jaar van de hidjra verplicht werd gesteld. In een geopenbaarde gezegende vers zegt Allah: “Aldaar (in de Kaaba) zijn er zeer duidelijke tekenen, daar is ook de locatie van Abraham. Degene die daar naar binnen gaat is veilig van aantijgingen. Voor degenen die er een weg naar kunnen vinden (ertoe in staat zijn) is het bezoeken van de Bayt, een van de rechten van Allah op de mensen, het is een fard. Degene die deze fard ontkent zou moeten weten dat Allah ongetwijfeld boven alle werelden staat. (soerat A1-i Imraan, vers 97)[313]

De trots van het universum verkondigde deze boodschap van Allah aan zijn volgelingen. In hetzelfde jaar stelde hij de gezegende Aboe Bakr aan als de leider van een hadj delegatie van driehonderd man. De gezegende volgelingen gingen in deze delegatie, onder leiding van Aboe Bakr, naar Mekka. In de tussentijd werden de eerste verzen van soerat al Bara’a geopenbaard. Hierin stonden de bepalingen omtrent het verdrag. De geliefde profeet stuurde [314] gezegende Ali naar Mekka om deze bepalingen te verkondigen.

In die tijden was het een verspreide traditie bij de Arabieren om een overeenkomst of een overeenkomst die opgeheven werd te laten verkondigen door degene die de overeenkomst had gesloten of door iemand te laten verkondigen die door deze eerste persoon werd aangesteld. De gezegende profeet stuurde daarom Ali naar Mekka achter de delegatie die naar hadj ging. De gezegende Ali haalde de delegatie in en samen traden ze Mekka binnen.[315]

De gezegende Aboe Bakr sprak een khoetba uit waarin hij uitleg gaf over het hadj gebed. De gezegende volgelingen deden het hadj gebed volgens de principes die toegelicht werden. Tijdens deze hadj verzamelde de gezegende Ali de mensen bij Mina, op de locatie die “Djamra al Akabaah” heet, waar hij ook een khoetba hield. Hij begon deze toespraak met: “Oh mensen! Ik ben door de Gezant van Allah naar jullie gestuurd” en hij reciteerde de eerste vers van soerat al Bara’a. Hierna zei hij: “Ik ben aangesteld om jullie vier zaken te verkondigen”.

Deze zaken waren de volgende vier:

---

313 Al i Imraan3/97.

314 Kettanî, *et-Terâtîbü'l-İdâriyye*, I, 256.

315 Bookhaari, “Maeghaazee, 68; “Cizye”, 16; Ibn Hishaam, as-Seerah, , IV, 545-546; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , II, 169; Qielaie, *al-İktifaah*, II, 409; Qaettanee, *at-Taeraateeboo'l-İdaariyyah*, I, 256.

Niemand anders dan de overtuigde gelovigen kunnen het Paradijs betreden.

Na dit jaar zal er geen enkele afgodendienaar de Kaaba mogen benaderen.

Niemand mag de tawaaf van de Kaaba bloot verrichten.(in die tijden deden de afgodendienaren de tawaaf zonder kleding.)

Alle overeenkomsten met de gezant van Allah zullen tot hun einddatum geldig blijven. Alle andere overeenkomsten krijgen een overgangsperiode van vier maanden.

Hierna is er voor geen enkele afgodendienaar een belofte of bescherming.

Na die dag kwam geen enkele afgodendienaar naar de Kaaba en niemand deed de tawaaf met ontklede lichaam. Na de verkondiging van deze principes kozen afgodendienaren ervoor om moslim te worden. Na de verrichting van het hadj gebed keerden de gezegende Aboe Bakr en Ali terug naar Medina, samen met de andere volgelingen.[316]

Het tiende jaar van de hidjra verspreidde de Islam zich over het gehele Arabische schiereiland. Van alle kanten van Arabie kwamen er mensen naar Medina om voor de Islam te kiezen en zij wedijverden met elkaar om het eeuwige geluk te kunnen vinden. Er was in Arabie geen enkele macht meer die tegen de moslims opgewassen was. De Islam was overall heersend. Alleen een aantal Joodse en Christelijke stammen waren nog niet tot de Islam toegetreden.

Onze geliefde profeet stuurde de gezegende Khalid bin Walid in het tiende jaar van de hidjra met een groep van vierhonderd mensen naar de Kharith bin Kaa'b stam in de buurt van Jemen om hen tot de Islam uit te nodigen. Khalid bin Walid nodigde deze mensen, op aangeven van onze geliefde profeet, drie dagen achter elkaar tot de Islam uit. Zij gaven gehoor aan deze uitnodiging en traden toe tot de Islam. Ook dit jaar sloot de gezegende profeet een overeenkomst met de Christenen van Nadjraan. Sommigen van hen traden vanzelf toe tot de Islam. In hetzelfde jaar werd gezegende Ali met driehonderd volgelingen naar de Madladj stam in Jemen gestuurd om hen tot de Islam op te roepen. Hoewel ze eerst tegenstand boden accepteerden ze het later toch om tot de Islam toe te treden. De gezegende profeet stuurde dit jaar naar alle oorden waar de Islam zich had gevestigd een regent en ook ambtenaren om zakaat te verzamelen.(de zogenaamde aamil en sa'i).

Het tiende jaar van de hidjra gaf de gezegende profeet zijn volgelingen in Medina opdracht om zich voor te bereiden op de hadj. Hij stuurde ook berichten naar mensen

---

[316] Waqidee, al-Maeghazee, II, 974; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 160; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, XVIII, 23.

buiten Medina. Hierop verzamelden zich duizenden mensen in Medina. Toen de voorbereidingen klaar waren vertrok de geliefde profeet op de 25e van de maand Zoolqaada met veertigduizend man uit Medina. De leider van het universum zei: "Oh Mijn Allah! Maak deze hadj voor mij een hadj die mabroor (gezegend) en makbool (geaccepteerd) is, verre van schijnheiligheid, opschepperij en van roemzucht". Hij deed zijn bedevaartskleed (ikhraam) aan en op aangeven van Djibril alayhissalaam begon hij hardop de talbijja te reciteren. De gezegende volgelingen deden hem na en de hemel en aarde begon te galmen met de talbijja geluiden. "Labbaik! Allahoomma Labbaaik! Labbaik! La sharika laka labbaik! Innal hamdah wanni'mata laka wal moolk laa sharika laak!..." Onze geliefde profeet bracht ook honderd kamelen mee die allen geofferd zouden worden. Na een reis van tien dagen kwamen ze de vierde dag van de maand Zilhidja in Mekka aan. Met de moslims die uit Jemen en andere oorden kwamen, waren er meer dan 124 duizend moslims... Onze gezegende profeet ging de 8e dag van Zilhidja naar Mina en de 9e dag naar de berg Arafat . In het midden van de Arafat vallei sprak hij, gezeten op zijn kameel Qooswa, na de middag zijn afscheidsbedevaart uit en nam afscheid van zijn volgelingen.[317]

---

317 Bookhari, "Hadj", 95; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 173.

13.1 Afscheidsrede

...Oh Mensen!Luister aandachtig naar mijn woorden! Ik weet het niet, misschien zal ik na dit jaar niet meer hier met jullie samen kunnen zijn. Mensen! Zoals deze dagen van jullie gezegende dagen zijn, deze maanden gezegende maanden zijn, deze stad van jullie (Mekka) een gezegende stad is, zo zijn jullie levens, bezittingen en jullie eer ook gezegend. Zij zijn beschermd tegen alle vormen van aantijging.

Mijn volgelingen! Morgen zullen jullie zeker bij jullie Heer komen en rekenschap moeten afleggen van jullie daden en gedragingen. Wees erop bedacht dat jullie na mij niet gaan terugvallen op jullie oude bijgeloof praktijken. Dood elkaar niet! Laat een ieder die mijn woorden hier hoort, deze doorvertellen aan degenen die hier nu niet aanwezig zijn! Het kan zo zijn dat degenen die vandaag hier niet aanwezig konden zijn hetgeen dat ze horen beter tot zich nemen en behouden dan degenen die er wel zijn.

Mijn volgelingen! Wie ook maar een goed van iemand anders heeft, laat hem dat teruggeven aan de rechtmatige eigenaar! Alle vormen van rente zijn opgeheven. Zij zijn nu onder mijn voeten. Jullie moeten wel jullie schulden aflossen. Wees niet onrechtvaardig en accepteer ook geen onrechtvaardigheid. Met het gebod van Allah is het heffen van rente vanaf nu verboden . Deze lelijke gewoonte die afkomstig is uit de periode van onwetendheid is met alle vormen onder mijn voeten. De eerste rente die ik ophef is de rente van de zoon van Abdoolmoottalib (mijn oom) Abbaas.

Mijn volgelingen! De bloedvetes die in de periode van onwetendheid zijn gestreden hef ik ook in het geheel op. De eerste bloedvete die ik ophef is die van het kleinkind van Abdoolmoottalib, van Rebia.

Oh mensen! Het verschuiven van de haraam maanden om oorlog te kunnen voeren is ongetwijfeld de grootste vorm van verloochening. Dit is een verloochening van de ongelovigen zelf. Zij roepen hetgeen dat ze een jaar als halal hebben geaccepteerd het volgende jaar uit als haraam. Dit doen ze om de door God aangewezen halal en haram perioden te verdraaien. Zij roepen hetgeen dat Allah haram heeft gemaakt tot halal uit en wat Allah halal heeft gemaakt tot haraam uit.

Er is geen twijfel mogelijk dat de tijden zijn zoals Allah deze heeft vastgesteld.

Oh mensen! De duivel heeft zijn macht tot invloed op deze aardoppervlak waarop jullie wonen weer eeuwig verloren. Echter, indien jullie, buiten hetgeen ik heb opgenoemd, in de zaken die jullie als klein inschatten, hem navolgen zal dit hem verblijden. Wees hiervoor op je hoede om je geloof te beschermen

Oh mensen! Ik adviseer jullie om de rechten van de vrouwen te waarborgen en om op dit gebied godsvrees te kennen. Jullie hebben de vrouwen genomen als een borg van Allah; jullie hebben hun eer en fatsoen verkregen door jullie belofte namens Allah. Jullie hebben rechten jegens de vrouwen en zij hebben rechten jegens jullie. Jullie rechten op de vrouwen is dat ze jullie geborgenheid van het gezin niet verwaarlozen en jullie discretie binnen het gezin niet ten toon stellen aan mensen die jullie niet liefhebben. De rechten van de vrouwen over jullie is dat jullie ervoor zorgen dat zij niets tekort komen, binnen de grenzen van redelijkheid, op het gebied van voedsel en kleding.

Oh overtuigde gelovigen! Ik laat jullie iets waardevols achter; indien jullie je daaraan vastklampen zullen jullie nooit dwalen. Dat is het boek van Allah, de Koran al Karim. (In andere overleveringen staat: “Mijn soenna “ en “Mijn Ahl al Bayt”.)

Oh overtuigde gelovigen! Luister aandachtig naar mijn woord en bewaar ze goed! Een moslim is de broeder van een andere moslim en alle moslims zijn broeders. Een aantijging of aanval op hetgeen dat aan je broeder toebehoort, is niet halal. Tenzij de eigenaar zelf dat met instemming heeft gegeven.

Oh Mijn Ashaab! Wees niet al te hard voor jullie ego (voor jezelf). Ook jullie ego heeft rechten over jullie zelf.

Oh mensen! Allah de Verhevene heeft de rechthebbende zijn recht gegeven in de Koran al Karim. Voor een erfgenaam is een testament niet noodzakelijk. Het kind behoort aan degene in wiens bed hij geboren is. Degene die overspel pleegt zal in gebreke blijven. Degene die zegt van een ander nageslacht te zijn dan het nageslacht van zijn vader, zal zonder nageslacht zijn. Laat hem de toorn van Allah, de engelen en alle moslims over zich heen krijgen!

Oh mensen! Jullie Heer is één. Jullie vader is ook één; jullie zijn allen nakomelingen van Adam. Adam is van aarde geschapen. De meest waardevolle bij Allah is degene onder jullie wiens taqwa (liefde voor Allah en vrees van Allah) het meeste is. De Arabier is niet meer waard dan een niet-Arabier. Meerwaarde is alleen met taqwa.

Oh mensen! Morgen zullen ze over mij aan jullie vragen, wat gaan jullie antwoorden?!...

De gezegende volgelingen antwoordden : “U heeft de religie van Allah verkondigd. U heeft uw plicht vervuld. U heeft ons geadviseerd en geleid”.

Hierop hief de gezegende profeet, sallallahoo alayhi wa sallaam, zijn gezegende wijsvinger op en liet deze over de toehoorders vallen waarbij hij zei “Wees getuige oh Schepper! Wees getuige oh Schepper! Wees getuige oh Schepper!”.

De dag dat de geliefde profeet zijn Afscheidsrede hield werd vers 3 van soerat al Maida geopenbaard: “Vandaag heb ik jullie religie vervolmaakt. Mijn gunsten aan jullie voltooid en als religie heb ik de Islam voor jullie gekozen ..”. Toen onze geliefde profeet deze tekst aan zijn volgelingen reciteerde begon gezegende Aboe Bakr te huilen. De gezegende volgelingen vroegen hem waarom hij huilde, hij antwoordde: “Dit vers geeft aan dat het sterfmoment van de Gezant van Allah nabij is. Dat is de reden waarom ik huil”.[318]

De Gezant van Allah verbleef tien dagen in Mekka, hij verrichtte zijn afscheidsbedevaart en zijn afscheidstawaaf waarna hij terugkeerde naar Medina. Na de afscheidsbedevaart vertrokken de volgelingen ieder naar hun gebieden van herkomst en verspreidden aldaar de boodschap van de Gezant van Allah.

Het tiende jaar van de hidjra was ook het jaar waarin een aantal leugenaars naar vorenkwamen die beweerden een profeet te zijn. Een van hen was de in Jemen woonachtige Aswad al Ansee. Op bevel van de profeet werd hij door moslims in Jemen gedood. De andere is Moosaylamat al Kazzab. Op bevel van de Gezant van Allah stuurde de gezegende Aboe Bakr een leger onder leiding van Khalid bin Waalid naar Moosaylama. Hij werd gedood door Wahsee.[319]

318 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 603.

319 Waqidee, al-Maeghazee, II, 863; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, LXII, 404.

Hij hield niet van rijkdom, maar van armoe, was trots op
De behoeftigen die hij tot vriend maakte, de vrijgevige profeet.
Overal had hij stoplapjes op zijn kleding en droeg hij ook schoeisel
Hij bracht elke zieke een bezoek en hun gezondheid, de vrijgevige profeet
Ook deed hij het nodige voor zijn gezegende huisgenoten, persoonlijk
Al het moeilijke werd door hem gemakkelijk opgelost, de vrijgevige profeet
Indien hij voor het nuttigen van een kom soep een uitnodiging kreeg
Nam hij deze uitnodiging aan en werd eregast, de vrijgevige profeet.
Soms besteeg hij een kameel, of een paard of een ander rendier,
soms liep de sultan gewoon blootsvoets, de vrijgevige profeet.

14 Zijn Verscheiden

Het was het elfde jaar van de hidjra. Djibril alayhissalaam reciteerde de Koran aan onze geliefde profeet twee keer van kaft tot kaft bij zijn komst van dit jaar. Hoewel hij in de jaren ervoor, de voordracht slechts maar een keer uitvoerde. De Gezant van Allah zei tegen Djibril bij het horen van de volgende openbaring uit de soerat al Noor, die hij tot slot voordroeg: "Indien de hulp van Allah de Verhevene arriveert en de overwinning wordt geboekt en bij het zien van de mensen die in grote groepen massaal tot de religie van Allah, de Islam toetreden, prijs dan je Heer in dankbaarheid! Vraag Hem om vergeving, want Hij is degene die de wroegingen steeds accepteert." "Oh Djibril! Innerlijk voel ik dat ik zal komen te sterven". Hierop reciteerde Djibril Alayhissalaam, de volgende verzen, in betekenis: "Het eeuwige leven is voor jou veel beter dan het leven op de aarde want Allah zal jou al hetgeen geven dat je wenst totdat je zegt dat je verzadigd bent. (soerat al Dooha, verzen 4,5)[320]

Onze geliefde profeet stuurde een bericht om allen die op die dag in Medina aanwezig waren te laten verzamelen bij de masjid voor het middaggebed. De geliefde profeet leidde dan het gebed en daarna sprak hij de menigte toe. Dit was zo een toespraaak waarbij tranen stroomden bij alle toehoorders en alle harten vol raakten. Daarna zei hij: "Oh mensen! Hoe hebben jullie mij ervaren als jullie profeet".

---

[320] ad-Dooha 93/4-5.

De roemvolle Ashaab antwoordde: “Oh Gezant van Allah! Moge Allah de Verhevene u alle gunsten schenken. U bent voor ons als een genadevolle vader geweest en een broeder die ons van adviezen heeft gediend. De taak die Allah de Verhevene u heeft gegeven, heeft U uitgevoerd. U heeft de openbaringen aan ons overgebracht. U heeft ons met goede adviezen en met wijsheid uitgenodigd naar de weg van Uw Heer, de Islam. Moge Allah U belonen met het mooiste en het hoogste”.

Onze geliefde Profeet zei toen: “Oh overtuigde gelovigen! Laat degene die op mij een tegoed heeft, omwille van God’s liefde, opstaan en naar mij toekomen om zijn tegoed te verhalen, opdat het niet achterblijft voor de dag des oordeels”. Maar niemand van de aanwezigen verroerde zich. De Gezant van Allah riep een tweede en derde keer de aanwezigen op om in naam van Allah naar voren te komen en “Zijn of haar recht te komen halen”. Hierop stond een van de volgelingen op. Dit was de gezegende Ookasha. Hij liep naar de Boodschapper van Allah en zei: “Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen oh Boodschapper van Allah! Tijdens de slag bij Tabook was ik samen met u. Toen we daar weer vertrokken stonden uw kameel en de mijne naast elkaar. Ik steeg af van mijn kameel en naderde u. Mijn doel was om uw gezegende lichaam te kussen. Op dat moment sloeg u mij met uw zweep en ik weet niet warom u dat deed?”

Onze geliefde Profeet antwoordde: “Oh Ookasha! Moge Allah jou ervoor behoeden dat Zijn Boodschapper jou met opzet slaat. Oh Bilal! Ga naar het huis van mijn dochter Fatima en breng die zweep naar mij”. De gezegende Bilal verliet de masjid. Hij was zo verdrietig dat hij zijn hoofd tussen zijn handen nam en riep: ‶De Boodschapper van Allah laat qisaas bij zichzelf uitvoeren’. Hij was zo verbaasd en verbijsterd. Toen hij bij het huis aankwam, klopte hij op de deur en zei: “Oh dochter van de Boodschapper vn Allah! Geef mij de zweep van de Gezant van Allah!”. Gezegende Fatima vroeg: “Oh Bilal! Het is nu geen periode van hadj of oorlog! Wat wil de Gezant van Allah met de zweep doen?”. Gezegende Bilal antwoordde: “Oh Fatima! Weet je het dan niet? De Boodschapper van Allah laat qisaas bij zich uitvoeren!”.

Fatima, onze moeder antwoordde: “Oh Bilal! Wie kan het over zijn hart krijgen om de qisaas te laten doen met de Boodschapper van Allah? Maar ik zal het toch geven aangezien die persoon dat wil. Maar zeg tegen Hassan en Hoessein dat zij de qisaas op zichzelf moeten laten uitvoeren. Laat hen aan de rechthebbende vragen om zijn recht op hen te verhalen. Waak ervoor dat niemand zoiets doet bij de Profeet van Allah”. De gezegende Bilal vertrok met deze adviezen. Hij kwam aan in de masjid en gaf de zweep aan de Boodschapper van Allah die deze op zijn beurt weer aan de gezegende Ookaasha gaf.

Toen de gezegende Aboe Bakr en Omar dit zagen, smeekten ze: “Oh Ookasha! Hier

zijn wij, verhaal je recht op ons. Doe alsjeblieft de Profeet geen pijn!”. Hierop zei de Profeet tegen de gezegende Aboe Bakr “Oh Aboe Bakr! Laat hem, ga opzij. Oh Omar! Ga ook opzij. Allah de Verhevene is met jullie en heeft jullie hoge posities ook in Zijn kennis”. Daarna stond gezegende Ali op en zei: “Oh Ookaasha! Mijn hart doet zeer bij de gedachte dat je de Boodschapper van Allah zult slaan, hier is mijn rug en mijn buik, kom verhaal je recht op mij. Sla mij alsjeblieft zelfs honderd keer maar doe Hem dit niet aan!”. Onze Profeet zei toen: Ali ga jij ook zitten! Allah de Verhevene is ook op de hoogte van jouw hoge status”. Hierna stonden de gezegende Hassan en Hoessein op en ze zeiden: “Oh Ookaasha! Jij weet ook dat wij de kleinkinderen zijn van Rasoolallah. Verricht daarom de qisaas op ons want dat staat gelijk aan een qisaas op de Boodschapper van Allah. Alsjeblieft verhaal je recht op ons, sla de Boodschapper van Allah niet!”. De Boodschapper van Allah zei tegen hen: “ Gaan jullie ook zitten, oh mijn beide oogappels”. Daarna zei hij: Ookaasha! Kom en sla mij!”.

Ookaasha zei: “Oh Rasoolallah! Toen u mij sloeg was mijn bovenlichaam bloot”. Hierop opende de Boodschapper van Allah zijn rug. De ashaab roerde zich bij het zien van dit tafereel. Zij riepen: “Oh Ookaasha! Ga je echt de Boodschapper van Allah slaan op zijn rug?”. Iedereen was zeer ontdaan. Toen de gezegende Ookaasha de zegel van profeetschap op de rug van onze Profeet zag, riep hij opeens uit: “Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen oh Boodschapper van Allah! Wie kan het opbrengen om zijn recht op u te verhalen, wie kan het opbrengen om u te slaan op uw gezegende lichaam, wie kan het over zijn hart halen om de qisaas op u te verrichten, wie kan dat opbrengen?” Hij kuste darop de gezegende zegel op de rug van de geliefde profeet. Hierop zei de Boodschapper van Allah tegen hem: “Nee, je zult mij slaan of mij vergeven”. De gezegende Ookasha zei hierop: “Moge ik mijn leven voor u opofferen oh Boodschapper van Allah! Ik vergeef u maar zal Allah mij op de dag des oordeels ook vergeven?”.[321]

Ons geliefde profeet zei toen: “Wie mijn vriend in het paradijs wilt zien kan naar deze oude man kijken”. Iedereen die deze woorden van de Gezant van Allah hoorde begon Ookasha toen te kussen op zijn voorhoofd. Ze zeiden allen: “Jij bent een gelukkige man, oh Ookasha! Jij zult samen met Rasoolallah in het paradijs zijn op hoge posities”.

Het waren de laatste dagen van de maand Safar. De effendi der werelden sallallahoo alayhi wa sallaam, wilde voorkomen dat het Byzantijnse imperium in het noorden een gevaar zou vormen voor de moslims, hij wilde hen tot de islam uitnodigen en als ze geen gehoor zouden geven aan deze uitnodiging met hen strijden om hen zo onder de heerschappij van de islamitische staat te brengen. Hiervoor gaf hij zijn volgelingen

---

321 Soohaeylee, ar-Rawzool-Unf, VIII, 318.

opdracht om zich voor te bereiden. De Ashaab deed wat hen opgedragen werd. De Gezant van Allah riep de gezegende Osamah bin Zayd bij zich en zei: “Osamah! Ga tot aan Damascus, tot aan de grens van Belka, tot aan Daaroom bij Palestina, de plek waar je vader is gedood, in de naam van Allah. Ik stel jou aan als commandant van dit leger. Val de legers van Oobna onverwacht aan en ga naar de plekken zonder dat ze het merken. Ga met de gidsen en stuur de spionnen en pioniers voorop; als Allah je de zege geeft, blijf dan niet lang tussen hen”. Hij gaf aan dat ze hun kwartier in Djoorf moesten opzetten en met zijn gezegende handen gaf hij de banier over die hij zelf had vastgezet.[322]

In de masjid betrad hij de minbar en zei: “Oh Mijn Ashaab! Zoals Zayd, de vader van Osamah, geschikt is voor het voeren van bevel en bij mij zeer geliefd is, is na hem zijn zoon Osamah ook geschikt voor het voeren van bevel. Osamah is bij mij een van de meest geliefden onder de mensen”.

Tussen de mensen die onder leiding van gezegende Osamah zouden strijden bevonden zich ook gezegende Aboe Bakr, gezegende Omar, gezegende Aboe Oebajda bin Djarrah en de gezegende Saa’d bin Aboe Waqqaas.

Echter, de volgende dag werd de sultan der Universum plotseling ziek en het vertrek van het leger werd uitgesteld. De gezegende en geliefde profeet was geveld door een zeer ernstige vorm van malaria. Zijn koorts bleef stijgen en zijn ziekte werd steeds ernstiger. Op een nacht dat zijn pijn lichter werd stond hij op. Hij kleedde zich aan. Gezegende Aisha vroeg: “Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen oh Rasoolallah! Waar ga je heen?”; De trots der werelden sallallahoo alayhi wa sallaam antwoordde: “Ik heb opdracht gekregen om voor de overledenen in de Baki begrafenis vergiffenis te vragen. Daar ga ik nu heen” . Hij ging samen met Aboe Moowayhib en Aboe Rafii. Bij de begrafenis deed hij een lange smeekbede en vroeg Allah om vergiffenis voor hen te schenken. De volgelingen die bij hem waren zeiden toen ze deze aanhoudende smeekbede van de profeet hoorden: “Waren wij ook maar een van de mensen die zich nu hier bevinden, dan konden wij ook deel uitmaken van degenen die onder deze smeekbede van de Boodschapper van Allah vallen”. De gewaarderde profeet draaide zich naar Aboe Moowayhip en zei: “Oh Aboe Moowayhip! Ik werd vrijgelaten in de keuze tussen de schatten van de aarde en de geschenken van het hiernamaals. Als je wil mag je eeuwig op de aarde blijven en dan naar het paradijs gaan, of je kan kiezen voor Leekaoollah (Allah de Verhevene ontmoeten) en dan naar het paradijs gan. Ik heb gekozen voor Leekaoollah en dan de gang naar het paradijs”.

---

322 Waqidee, al-Maeghazee, III, 1117; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, II, 46.

Op weer een andere dag ging hij uit huis om een smeekbede te doen voor de gevallenen van Oohood. Voor hen deed hij een zeer lange smeekbede aan Allah en daarna ging hij naar de masjid waar hij de ashaab toesprak: "Ik zal degene zijn die de put van Kawsar als eerste zal bereiken om jullie daar op te vangen. Dat zal onze ontmoetingsplek zijn... Ik vrees niet dat jullie na mij weer in afgodendienerij zullen terugvallen. Waar ik wel voor vrees is dat jullie na mij weer zullen vervallen in aardse geneugten en daarvoor elkaar zullen benijden en zelfs zullen doden. Als resultaat zullen jullie net zoals degenen die jullie zijn voorgegaan, verloren gaan, vrees ik...". Daarna ging hij naar zijn woning van geluk binnen.

Zijn ziekte was onhoudbaar geworden. Zijn gezegende vrouwen gaven aan dat ze akkoord gingen met het feit dat hij in het huis van onze moeder, gezegende Aisha, verbleef. Hij was hier zeer blij om en deed voor hen allen een smeekbede waarna hij zijn dagen erna in het huis van de gezegende Aisha begon door te brengen.

De koorts van onze geliefde profeet, sallallahoo alayhi wa sallaam, steeg enorm. Door de hevigheid van de koorts moest hij in zijn bed van de ene naar de andere kant draaien. De gezegende Ashaab bleef hem bezoeken en zij hadden zeer veel verdriet om deze situatie van de geliefde profeet. Said al Hoodri vertelde: "Ik was bij de gezegende profeet op bezoek. Hij had een kleed over zich van flanel. De hitte van de ziekte was merkbaar over het kleed, wij konden het met onze handen niet aanraken door de hitte. De gezegende profeet die onze verbazing en verdriet had gezien, zei:

"De zwaarste beproevingen komen af op de profeten. Desondanks zijn de profeten blijer met deze beproevingen dan jullie blijdschap bij het ontvangen van geschenken".

Oemm al Bishr bin Bera vertelde : 'Ik was op bezoek gegaan bij de Boodschapper van Allah. Zijn gezegende lichaam was verhit door de koorts. "Moge ik mijn leven opofferen voor u oh Rasoolallah! Ik heb nooit eerder zoiets gezien!.." Hij antwoordde: "Oh Oemm al Bishr! De heftigheid van malaria is om de sawaab te verhogen. Deze ziekte is het resultaat van het vergiftigde vlees dat ik in Khaibar geproefd had. Ik had al altijd last van dat vlees. Het gif van die dag verscheurt nu mijn bloedvaten".[323]

Onze geliefde profeet zei ook tegen Abdoollah bin Mas'ood: "Elke moslim, zonder uitzondering, die een ziekte krijgt zal door Allah de Verhevene worden vergeven voor zijn fouten en zonden; die zullen van hem afdwarrelen als bladen die van de boom vallen!"

---

323 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 337; Waqidee, al-Maeghazee, II, 678.

De ziekte werd met de dag erger. De roemvolle volgelingen waren zeer verdrietig, zij vonden geen rust in hun huis. Zij verzamelden zich in de masjid. Om de situatie van onze profeet te vragen stuurden ze de gezegende Ali naar hem toe. De effendi der werelden vroeg met een gebaar: “Wat zeggen mijn volgelingen?”.

Hij antwoordde: “Wat als de Boodschapper van Allah ons gaat verlaten!...is de gedachte die de volgelingen hebben”. De profeet die veel meer begaan was met zijn Ashaab stond toch op ondnks de zware pijnen die hij leed. Steunend op gezegende Ali en gezegende Fadl bin Abbas kwam hij aan in de masjid. Hij ging de minbar op en na dank aan Allah richtte hij zich tot zijn Ashaab en zei: “ Oh mijn geliefde volgelingen! Ik heb gehoord dat jullie je zorgen maken om mijn sterven. Er is geen enkele profeet die eeuwig is gebleven onder zijn volk. Ik zal dat ook niet kunnen. Wees ervan overtuigd dat ik mijn Heer zal ontmoeten. Mijn advies aan jullie is dat jullie respect tonen aan de ouderen onder de Moohadjirin! Oh Moohadjirin! Mijn advies aan jullie is dat jullie goed doen aan de Ansaar! Zij hebben jullie alleen maar goed gedaan. Zij hebben jullie opgenomen in hun huis. Hoewel ze het niet breed hadden hebben ze jullie onderhouden. Ze hebben hun bezittingen met jullie gedeeld. Wie van jullie ook ooit over de Ansaar zal heersen, laat hem dan goed zijn jegens hen en degenen onder hen die fouten maken vergeven”. Daarna gaf hij nog een aantal adviezen die zeer goed ontvangen werden: “Allah de Machtige heeft een dienaar van hem de keuze gegeven om op aarde te blijven of naar Hem toe te gaan. De betreffende dienaar heeft ervoor gekozen om naar zijn Heer te gaan”. De zeer trouwe en roemvolle Aboe Bakr begreep uit deze woorden dat de Boodschapper van Allah naar zijn overlijden verwees en hij zei: “Mogen we onze levens voor u opofferen oh Boodschapper van Allah” en hij begon te huilen. De barmhartige profeet sallallahoo alayhi wa sallaam zei: “Huil niet oh Aboe Bakr!” en gaf aan dat hij geduld en volharding moet tonen. Uit zijn gezegende ogen stroomden er tranen. Verder zei hij: “Oh Mijn Ashaab! Ik ben zeer tevreden over Aboe Bakr die vol overgave en in oprechtheid zijn bezittingen heeft geschonken. Indien het mogelijk was om op de weg naar het hiernamaals een metgezel te kunnen kiezen dan zou ik hem kiezen.” Hij voegde er nog aan toe: “Sluit alle deuren die toegang verschaffen tot de masjid behalve de deur van Aboe Bakr”.

Hierna liep hij de minbar af en keerde terug naar de kamer van gezegende Aisha. De Ashaab begon te huilen. Hierop keerde onze profeet met de steun van gezegende Ali en Fadl bin Abbas terug naar de masjid. Onderaan de minbar bleef hij staan en richtte zich tot de roemvolle ashaab al qiraam:

“Oh Moohadjiriin en Ansaar! Het heeft geen nut om haast te tonen voor iets waarvan de tijdstip vaststaat. Allah de Verhevene toont bij niemand van zijn dienaren haast. Indien iemand het lot en de bepalingen van Allah de Verhevene probeert te veranderen en

buiten Zijn beschikking zaken probeert te regelen, zal Allah hem laten lijden. Degene die Allah, de Machtige probeert te verloochenen of Hem probeert te misleiden, zal zichzelf misleiden. Wees ervan op de hoogte dat ik tegenover jullie zachtaardig en barmhartig ben. Jullie zullen ook naar mij toekomen. Jullie ontmoetingsplaats zal de Kawsar put zijn. Degene die naar de Djannat wil gaan, mij wil ontmoeten, moet ophouden met loze praatjes. Oh moslims! Ongelovig zijn, zonden begaan; dit zijn redenen voor verandering in gunsten en vermindering van voedsel. Indien mensen zich houden aan de geboden van Allah zullen de regeringsleiders, de leiders en de regenten barmhartig tegenover hen zijn en hen goedgezind zijn. Indien ze zonden en fouten begaan, de grenzen overschrijden zullen ze nooit geregeerd worden door barmhartige leiders. Zoals mijn leven voor jullie alle goeds heeft gebracht, zal ook mijn sterven voor jullie al het goede brengen en een erbarming betekenen voor jullie. Indien ik iemand heb geslagen of heb beledigd vraag ik die persoon om vergeving of om hetzelfde bij mij te doen voor het verhalen van zijn recht, indien ik het bezit van een ander onterecht heb toegeëigend vraag ik hem om vergeving en om zijn bezit bij mij terug te vragen. Ik wil iedereen recht doen… Vergeet niet dat de straf op aarde vele malen lichter is dan bestraffing in het hiernamaals. Het is veel makkelijker om hier de straf te ondergaan." Zoals hij hiervoor vol lof over de gezegende Aboe Bakr sprak, liet hij in deze khoetba zijn waardering blijken voor gezegende Omar: "Omar is van mij, en ik ben met hem. Na mij is het recht met Omar".

Na deze khoetba verliet de Boodschapper van Allah de minbar. Na het gebed ging hij de minbar weer op en sprak een aantal adviezen uit, waarna hij zei: "Ik vertrouw jullie toe aan Allah de Almachtige" en hierna verliet hij zijn Ashaab om naar zijn kamer te gaan.

De Effendi der werelden, sallallahoo alayhi wa sallaam, riep op een dag Bilal al Habashi bij zich want hij wilde zijn Ashaab nogmaals spreken en hen vragen om vergeving van hun rechten want hij wilde niet naar het hiernamaals met een schuld aan een ander mens. Tegen Bilal ze hij: "Roep het volk! Laat hen in de masjid bij elkaar komen. Ik wil hen mijn laatste wensen kenbaar maken!...".

De gezegende Bilal verzamelde de Ashaab in de masjid. Onze geliefde profeet steunde op gezegende Ali en Fadl om zo naar de masjid toe te kunnen lopen. Hij ging zitten op de minbar en na een dankwoord aan Allah, zei hij: "Oh Mijn Ashaab! Wees ervan op de hoogte dat mijn tijd is gekomen om afscheid van jullie te nemen. Een ieder van jullie die een tegoed op mij heeft moet naar voren komen. Degene die bij mij geliefd is, is degene die zijn recht op mij wil verhalen. Laat hem mij anders vergeven, opdat ik naar mijn Heer kan gaan zonder schulden aan anderen". Daarna ging hij af van de minbar en leidde het middaggebed. Na het middaggebed, liep hij weer de minbar op en herhaalde hij hetgeen dat hij voor het gebed had gezegd.

Drie dagen voor het overlijden van onze geliefde profeet werd zijn ziekte ernstiger. Hij kon niet meer naar de masjid en het gebed leiden. Het eerste gebed dat hij niet met de anderen kon verrichten was het late gebed. Gezegende Bilal kwam weer, zoals bij elke gebedstijd, aan de deur en zei zachtjes: “As-salaat, oh Rasoolallah!”. De geliefde profeet had totaal geen kracht meer om naar de masjid te gaan. “Zeg tegen Aboe Bakr dat hij het gebed moet leiden van mijn Ashaab” zei hij. Gezegende Aisha, onze moeder zei: “Moge ik mijn leven voor u opofferen oh Rasoolallah! Mijn vader is zachtaardig en zeer verdrietig, als hij U niet zal zien op uw plek dan zal hij huilen en niet kunnen reciteren vanwege zijn verdriet. Zou u kunnen aangeven dat Omar het gebed moet leiden”?. Onze gewaardeerde profeet herhaalde: “Zeg tegen Aboe Bakr dat hij imam moet worden en mijn Ashaab moet voorgaan in het gebed!”. Gezegende Bilal, liet Aboe Bakr Siddiq weten wat de wens van onze profeet was. Toen de gezegende Aboe Bakr bij de mikhraab de Boodschapper van Allah niet zag, werd hij diep geraakt, hij verloor bijna zijn verstand. Hij huilde!...huilde!...Ook de Ashaab al qiraam begon te huilen. De geliefde van Allah vroeg wat dit geween uit de masjid inhield. Gezegende Fatima antwoordde: “Moge ik mijn leven voor u opofferen oh Gezant van Allah! Uw Ashaab huilt omdat ze uw afscheid niet kunnen verdragen!...”.[324]

De geliefde profeet die zeer barmhartig was jegens zijn volgelingen was hier zeer verdrietig om. Hij wilde zijn volgelingen troosten en ondanks de hevige pijn die hij had, stond hij met zeer veel moeite op en ging met steun van gezegende Ali en Abbas naar de masjid. Na het gebed zei hij: “Oh Mijn Ashaab! Jullie staan onder de hoede van Allah, de Almachtige. Ik heb jullie aan Hem toevertrouwd! Wijk niet af van takwa. Heb Godsvrees. Volgt de geboden van Allah en luister naar Hem. Ik zal binnenkort deze wereld verlaten”.

Gezegende Aboe Bakr leidde het gebed van de Ashaab tijdens zeventien gebedsdiensten. Een keer was hij het middaggebed aan het verrichten. Op dat moment had de geliefde profeet zich ietwat beter gevoeld, met de steun van gezegende Ali en gezegende Abbas was hij naar de masjid gekomen. Aboe Bakr al Siddiq had de komst van de geliefde profeet gevoeld en wilde zich terugtrekken. Onze alom geliefde profeet gebaarde naar hem waarbij hij wilde zeggen “Blijf staan op je plek!”. Onze profeet stond links van gezegende Aboe Bakr en op deze wijze leidde hij het laatste gebed van zijn Ashaab.[325]

---

324 Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,s. VII, 572; Tirmidhi, *Shaemaaeel al Shaereef*, p. 386-387.

325 Baeyhakee, as-Soonan, II, 4.

Het was drie dagen voor het heengaan van onze geliefde profeet. Djibril alayhissalaam hisselám, kwam de Profeet bezoeken en zei: “Oh Rasoolallah! Allah groet u. Hoewel Hij uw situatie kent en weet wat u denkt, vraagt hij hoe u zich voelt”. De effendi der werelden antwoordde “Ik ben verdrietig!”.

Djibril alayhissalaam kwam ook op zondag en herhaalde dezelfde woorden. Onze Profeet antwoordde op dezelfde wijze. Djibril alayhissalaam vertelde bovendien dat Asad al Ansee uit Jemen die zich als profeet voordeed, gedood was. De Gezant van Allah vertelde dit bericht door aan zijn Ashaab. Een aantal goudstukken die hij had gekregen voor zijn ziekte had hij uitgedeeld aan een aantal behoeftigen en een aantal aan gezegende Aisha gegeven. Zondag werd zijn ziekte nog zwaarder. Hij sprak niet met de bevelhebber van het leger, Osamah, die bij hem was gekomen. Maar hij hief zijn gezegende handen op en streelde daarmee over het lichaam van Osamah. Het werd duidelijk dat hij voor Osamah een smeekbede had gedaan.

De dag dat onze geliefde profeet de wereld had vereerd met zijn geboorte en de wereld had verlaten in diepe treurnis was een maandag. De dertiende en laatste dag van zijn ziekte... De Ashaab al qiraam was bezig met het ochtendgebed achter Aboe Bakr toen de effendi der werelden naar de masjid kwam. Hij zag dat zijn oemma in rijen het gebed aan het verrichten was en werd hier blij om en glimlachte. Zelf sloot hij ook aan bij het gebed onder leiding van Aboe Bakr en verrichtte het gebed. Toen de Ashaab de profeet in de masjid zag dachten ze dat de ziekte was hersteld en waren ze blij. De Boodschapper van Allah keerde terug naar het huis van zijn echtgenote Aisha en ging weer liggen. “Ik wil niet naar Allah de Almachtige gaan met nog wereldse bezittingen in mijn bezit, wil je de goudstukken die je nog hebt schenken aan de behoeftigen” zei hij tegen haar. Daarna steeg zijn koorts. Een tijdje later deed hij zijn ogen weer open en vroeg aan gezegende Aisha of ze de goudstukken had geschonken. Zij vertelde dat ze dat zou doen. Hij herhaalde dat deze goudstukken onmiddellijk uitgedeeld moesten worden onder de behoeftigen. Toen dit gebeurd was en het hem verteld werd zei hij: “Nu ben ik gerustgesteld”.

Nadat hij een tijdje in zijn bed had uitgerust riep hij gezegende Ali bij zich. Hij legde zijn gezegende hoofd in zijn schoot. Zijn gezegende hoofd was nat van transpiratie, zijn gezegende kleur was anders. Gezegende Fatima, die haar vader in deze toestand zag, kon het niet verdragen om naar hem te kijken en zij ging naar haar zonen Hassan en Hoessein. Ze hield hun handen vast en begon te huilen. “Oh mijn lieve vader! Wie zal voortaan je dochter beschermenr! Aan wie vertrouw je Hassan en Hoessein toe? Oh mijn lieve vader!

Moge ik mijn leven opofferen voor u! Wat moet ik doen na u! Wie zal ik voortaan aankijken na uw gezegende gezicht!".

Onze geliefde Profeet die deze hartverscheurende woorden van zijn dochter hoorde, deed zijn gezegende ogen open en riep haar bij zich: "Oh Mijn Heer! Schenk haar geduld!" zei hij en daarna keerde hij zich naar zijn dochter en zei: "Oh Fatima! Oh mijn oogappel! Je vader ligt op zijn sterfbed!". Fatima weende nog harder. Gezegende Ali zei: "Oh Fatima! Wees alsjeblieft stil, bezorg de Boodschapper van Allah geen verdriet!". Onze geliefde Profeet zei: "Breek haar hart niet oh Ali! Laat haar maar huilen om haar vader!...". Hierna deed hij zijn ogen dicht en het leek alsof hij even buiten bewustzijn was.

Daarna kwam de gezegende Hassan bij zijn gezegende grootvader: "Oh mijn lieve opa! Wie is opgewassen tegen jou vertrek! Aan wie kunnen wij ons hartsverdriet kwijt! Wie zal na jou mijn vader, mijn moeder en mijn broeder met liefde en barmhartigheid bejegenen? Waar zullen uw echgenotes en uw Ashaab Uw onberispelijke ethiek terugvinden!..." zei hij en begon ook te huilen. De gezegende echtgenotes van onze liefdevolle profeet konden er niet meer tegen toen ze deze woorden hoorden en ze begonnen allen te huilen.

De gezegende en gewaardeerde volgelingen die buiten in grote verdriet aan het wachten waren, werden getroffen door grote verdriet toen ze hoorden dat de ziekte van de gewaardeerde profeet zwaarder was geworden. Zij begonnen te huilen. Voor een laatste keertje wilden ze de schoonheid van hun geliefde Profeet zien: "Alsjeblieft doe de deur open zodat we het gezegende gezicht van de Rasool nog een laatste keer kunnen zien!.." smeekten ze aan de deur. De geliefde van Allah die als een erbarmen voor de werelden was gezonden, had medelijden met zijn volgelingen bij het horen van hun gesmeek en zei: "Opent de deur!". De vooraanstaanden van de Ashaab kwamen naar binnen.

De geliefde profeet adviseerde hen om geduld te tonen en zei daarna: "Oh Mijn Ashaab! Jullie zijn de meest verhevene en meest eervolle onder de mensen. Wie er ook na jullie komt, jullie zullen voor iedereen de Djannat betreden. Wees volhardend in de totstandhouding van de religie en neem de Koran als imam (gids). Wees niet onwetend over de principes van de religie". Hierna zei hij: "Oh Mijn Heer! Heb ik de boodschap overgebracht?" en hij sloot hierna zijn gezegende ogen weer. Zijn gezegende gezicht was bezweet. Gezegende Ali gebaarde naar de volgelingen dat ze weg moesten gaan.

Na hun vertrek kwam gezegende Aisha bij hem en vroeg hem om advies. De grote profeet antwoordde haar en zei: "Oh Aisha! Bescherm jezelf door in een hoek van je woning te blijven zitten!" Na deze woorden stroomden er tranen uit zijn gezegende ogen. De sultan van het universum was aan het huilen... De aanwezigen werden diep ontroerd,

hun harten bezweken. Gezegende Oemm al Salama zei: “Moge ik mijn leven voor u offeren oh Rasoolallah, waarom huilt u?”.

De gezegende en geliefde profeet antwoordde: ˝ik huil om erbarming voor mijn oemma”.

De zon steeg naar zijn hoogste punt. De tijd was gekomen… Onze geliefde profeet leunde met zijn hoofd tegen gezegende Aisha aan. De effendi der werelden was in de laatste momenten van zijn leven, uit zijn gezegende lippen klonk “Oh! Oh! Wees goed voor jullie slaven! Kleed hen goed aan, geef hen goed te eten en wees zachtaardig tegen hen. Vergeet het dagelijkse gebed niet, hou vol en verwaarloos het gebed niet. Heb godsvrees wat betreft jullie houding jegens jullie vrouwen en jullie slaven!.. Oh Mijn Allah! Vergeef mij! Schenk mij uw barmhartigheid!...Breng mij tot de Rafiq al ala groep!...”. De tranen van gezegende Fatima, onze moeder, stroomden rijkelijk, haar gehuil was hartverscheurend. Onze geliefde profeet riep haar bij zich en zei: “Mijn dochter, toon een beetje geduld, huil niet. Want de Hamalah al Arsh (engelen) huilen om jou gehuil”. Hij veegde de tranen van gezegende Fatima. Hij troostte haar en vroeg Allah om haar geduld te schenken. Hij zei nog: “ Mijn dochter, mijn ziel wordt weggehaald. Zeg “Innalillaahi wa inna ilayhi raadjeeoon”. Oh Fatima! Voor elke beproeving staat iets anders tegenover”. Hij sloot voor even zijn gezegende ogen, daarna zei hij: “Hierna zal mij geen verdriet en probleem treffen. Ik word namelijk verlost van het vergankelijke wereld en de wereld van lasten en verantwoordelijkheden”. Hierna keerde hij zich tot de gezegende Ali: “Oh Ali in mij bezit heb ik van die Joodse man zoveel bezittingen. Ik had ze gevraagd om voorbereidingen te treffen voor soldaten. Vergeet niet om hem terug te betalen. Jij zult natuurlijk mijn bezit behoeden en jij bent een van de eersten die bij de Kawsar mij zal ontmoeten. Na mij zal jij veel lijden, wees geduldig en kies voor het hiernamaals op het moment dat mensen voor deze wereld kiezen”.

Osamah kwam weer op bezoek. Rasoolallah zei tegen hem: “Moge Almachtige Allah jou helpen! Ga maar op pad!”. Hij trof onmiddellijk voorbereidingen met zijn leger en gaf bevel voor vertrek.[326]

De effendi der werelden was zijn laatste adem aan het uitblazen… De tijd was zeer nabij gekomen… De Almachtige Allah had Azrael alayhissalaam het volgende aangegeven: “Ga naar mijn Geliefde op de meest milde manier! Indien hij toestemming geeft neem dan zijn ziel op een zeer zachtaardige manier, indien hij geen toestemming geeft, keer dan terug!. Azrael alayhissalaam kwam in een zeer mooie verschijning, in de gedaante van een

326 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 650; Soohaeylee, ar-Rawzool-Unf, VII, 542.

mens bij het huis van geluk van onze geliefde profeet en hij zei: “Assalaamoo alaikoom oh eigenaar van het huis van nooboowwa (Boodschapper van Allah)! Geeft u mij toestemming om binnen te mogen komen? Moge Almachtige Allah u erbarming schenken?”.

Gezegende Aisha, onze moeder, zei tegen gezegende Fatima die naast onze profeet was gezeten: “Wil jij deze gast te woord staan”. Gezegende Fatima ging naar de deur en met een zeer verdrietige stem zei ze: “Oh dienaar van Allah! Rasoolallah is op dit moment met zichzelf bezig”. Azrael alayhissalaam vroeg weer om toestemming. Hij kreeg hetzelfde antwoord. De derde keer herhaalde hij zijn vraag en gaf hij met luidere stem aan dat hij naar binnen moet komen. Toen hoorde onze geliefde profeet hiervan en vroeg “Oh Fatima! Wie staat er aan de deur?”.

Gezegende Fatima antwoordde: “Oh Rasoolallah! Aan de deur is er iemand die toestemming vraagt om naar binnen te komen. Ik heb hem een aantal keren antwoord gegeven maar bij de derde vraag kreeg ik rillingen over mijn lichaam”. Hierop zei onze geliefde profeet: “Oh Fatima! Weet je wie er aan de deur staat? Hij is de verderver van plezier, degene die vrouwen als weduwe en kinderen als wees achterlaat, huizen ruineert, begraafplaatsen vrolijker maakt, de engel des doods, Azrael. Oh Azrael, kom binnen” vulde hij aan. Op dat moment verviel gezegende Fatima in een onbeschrijfelijke verdriet en tranen stroomden uit haar ogen, haar mond sprak het volgende uit: “Oh Medina, je bent geruineerd!”

Ons profeet hield Fatima bij haar handen vast en legde haar handen op zijn gezegende borst. Hij sloot zijn gezegende ogen. De aanwezigen dachten dat zijn ziel was weggenomen. Gezegende Fatima kon er niet meer tegen, ze boog voorover naar de oor van haar vader en met een hartverscheurende stem zei ze: “Oh mijn lieve vader!...”. Toen ze geen reactie kreeg, zei ze: “Moge ik mijn leven voor u opofferen oh Rasoolallah! Alstublieft open uw gezegende ogen nogmaals en zeg nog iets tegen mij...”. De effendi der werelden opende zijn gezegende ogen, hij veegde de tranen van zijn dochter en in haar oor fluisterde hij dat hij zou sterven. Hierop begon Fatima weer te huilen. Dit keer zei hij tegen haar: “Van mijn Ahl al Bayt zal jij de eerste zijn die zich bij mij voegt”. Zij was zeer blij om dit bericht en vond hierin haar troost.

Gezegende Fatima, onze moeder zei: “Oh mijn lieve vader! Vandaag is de dag van afscheid! Wanneer zal ik jou weer kunnen ontmoeten?˝ . De gezegende profeet antwoordde:ˊ “Oh Mijn dochter! Je zult mij op de dag des oordeels bij de Kawsar vinden. Ik zal mijn oemma die naar de put toekomt te drinken geven”. Gezegende Fatima zei: “Indien ik jou daar niet kn vinden, wat moet ik dan doen?”. Hij antwoordde dan: “Je kunt me dan vinden bij de Mizaan (weegschaal) . Daar zal ik pleiten voor mijn oemma”.

Toen gezegende Fatima, onze moeder, vroeg: "Indien ik u daar ook niet kan treffen oh Rasoolallah", antwoordde ons profeet: "Je zult dan vinden bij de Siraat (de brug in het hiernamaals). Daar zal ik tot mijn Heer als volgt smeken: "Oh Heer! Behoed mijn oemma van het vuur".

Hierna zei gezegende Ali met een verdrietige stem: "Oh Rasoolallah! Wie zal uw wassing verrichten nadat u uw ziel heeft gegeven, waarin zullen wij u kleden. Wie zal uw gebedsdienst leiden en wie zal u in het graf leggen?". Ons profeet antwoordde:

"Oh Ali, jij wast mij en laat Fadl bin Abbas jou helpen met het water. Djibril zal de derde zijn onder jullie. Nadat jullie klaar zijn met de gasl (wassing) kunnen jullie mijn gewaad maken. Djibril zal een heerlijke geur uit het paradijs meebrengen. Breng mij dan naar de masjid en verlaat dan de locatie. Eerst komt namelijk Djibril, dan Mikael, daarna Israfeel en daarna de andere engelen in groepen om mijn gebed te verrichten. Daarna mogen jullie naar binnen, ga in rijen staan. Laat niemand anders voor mij staan of lopen."[327]

Daarna zei hij tegen Azrael die aan het wachten was: "Oh Azrael! Ben je op bezoek gekomen of ben je gekomen om mijn ziel weg te halen?" Azrael alayhissalaam antwoordde: "Ik ben zowel als gast als verantwoordelijke gekomen. De Almachtige Allah gaf mij opdracht om met toestemming bij jou te mogen komen. Uw gezegende ziel kan ik alleen met uw toestemming innemen. Oh Rasoolallah! Indien u mij toestaat zal ik uw toestemming volgen en uw ziel innemen. Anders ga ik terug naar mijn Heer".

Onze geliefde profeet zei : "Oh Azrael! Waar heb je Djibril gelaten?" Hij antwoordde "Ik heb Djibril in de lucht boven de Aarde achtergelaten. De engelen zijn condoleance bezoeken aan het brengen bij Djibril vanwege uw overlijden". Terwijl ze zo aan het praten waren kwam Djibril aan. De Boodschapper van Allah zei: "Oh mijn broeder Djibril! Het is nu tijd om deze wereld achter te laten. Wat is er bij de Almachtige Allah voor mij? Breng mij het goede nieuws daarover zodat ik met een gerust hart de borg terug kan geven aan de rechtmatige eigenaar". Djibril alayhissalaam antwoordde: "Oh Geliefde van Allah! Ik heb de poort van de hemelen open gelaten. De engelen zijn keurig opgesteld in rijen en wachten met liefde op het moment dat uw ziel er aan komt." Onze profeet zei: "Hamd, dank is aan Almachtige Allah. Geef jij mij het goede nieuws! Wat is er voor mij bij mijn Heer?" Djibril alayhissalaam antwoordde: "Rasoolallah! Door jouw mogelijke aankomst openden de deuren van de Djannat zich, begonnen de rivieren daarin te stromen, de bomen bogen naar voren en de maagden versierden zichzelf". Onze geliefde profeet zei

327 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 258.

toen: “Lof komt alleen toe aan Allah. Oh Djibril geef mij ander goed nieuws!”. Djibril alayhissalaam antwoordde: “Oh Rasoolallah! U bent op de Dag des Oordeels de eerste die mag pleiten en ook de eerste wiens pleit zal worden geaccepteerd”. Weer zei onze geliefde profeet: “Dank en Lof komen alleen toe aan Almachtige Allah. Oh Djibil! Vertel mij ander heuglijk nieuws”. Deze keer zei Djibril alayhissalaam: “Oh Boodschapper van Allah! Wat wilt u weten?”. Hierop antwoordde onze geliefde profeet: “Het gaat mij alleen maar om mijn oemma die ik achterlaat, ik maak me zorgen om hen en ik ben verdrietig om hen”. Gezegende Djibril antwoordde toen: “Oh Geliefde van de Almachtige Allah! Allah de Verhevene zal op de Dag des Oordeels uw oemma vergeven totdat u tevreden zult zijn. Hij zal u als eerste voor alle profeten en uw oemma als eerste voor andere oemma’s tot de Djannat toelaten”. Onze geliefde profeet zei toen tegen Djibril alayhissalaam: “Ik heb drie wensen van de Almachtige Schepper: Eerste is dat Allah tot pleitbezorger maakt voor de zondaars onder mijn oemma, tweede is dat de Almachtige Heer geen toorn op mijn oemma doet dalen op deze aarde vanwege hun zonden en als laatste dat op maandag en donderdagnacht de daden van mijn oemma aan mij worden gerapporteerd. (Indien zij goede daden verrichten zal ik voor hen smeekbedes verrichten zodat Allah deze daden van hen accepteert. Indien zij slechte daden plegen dan zal ik voor ze pleiten en om vergiffenis vragen zodat ze niet in hun Schrift van handelingen genoteerd worden)”. Djibril alayhissalaam bracht hem van Allah het bericht dat deze drie wensen geaccepteerd waren. Hierop was onze gelukzalige profeet gerustgesteld.

Allah, de Almachtige liet de volgende openbaring neerdalen: “Oh Mijn Geliefdfe! Wie heeft jou zegenrijke hart zo vol laten lopen met zoveel liefde en barmhartigheid voor je oemma?” Onze geliefde profeet antwoordde: “Mijn Schepper en Heer die mij geschapen en opgevoed heeft”. De Almachtige Heer antwoordde: “Mijn barmhartigheid en genade voor jouw oemma is duizend maal groter dan jou barmhartigheid en genade. Laat hen aan mij over”. Hierna zei onze liefdevolle, gewaardeerde profeet: “Ik ben nu helemaal gerustgesteld. Oh Azrael! Doe wat jou opgedragen werd!”.

Azrael alayhissalaam naderde de persoon omwille van wie hijzelf ook geschapen was, om zijn plicht te vervullen. Onze dierbare profeet maakte zijn twee handen nat en haalde zijn handen over zijn gezicht heen, hij zei: “La ilaaha illallaah! Oh Mijn Allah! Rafiiq al ala!...”. Azrael alayhissalaam begon met het wegnemen van de ziel van onze dierbare profeet. De Boodschapper van Allah kleurde. Hij vroeg aan Azrael: “Voer je de zielen van mijn oemma ook op deze pijnlijke en bewerkelijke manier weg!”. Azrael antwoordde toen: “Oh Rasoolallah! Nooit eerder heb ik een ziel op deze lichte wijze weggevoerd”. Onze dierbare profeet die zelfs op de laatste momenten zijn oemma niet vergat, zei toen: “Oh Azrael! Bezorg mij de last die je voor mijn oemma bewaart! Zij zijn namelijk zwak, dat

kunnen zij niet verdragen...". Daarna zei hij weer: "La ilaaha illallaah! Rafiq al ala!" waarna zijn zalige ziel werd weggenomen en naar ala al illiyyin werd gebracht...

Assalatoo wassalaamoo alayka yaa Rasoolallah!

Assalaatoo wassalamoo alayka yaa Habeeballah!

Assalatoo wassalamoo alayka yaa Sayyeedal awwalina wal akheereen!

Shafaat yaa Rasoolallah? Dakheelak yaa Rasoolallah!

Vredige groet en lof voor U oh Boodschapper van Allah!

Vredige groet en lof voor U oh Geliefde van Allah!

Vredige groet en lof voor U oh de eerste en laatste der leiders!

Pleit voor ons oh Boodschapper van Allah! Wij willen ook bij U behoren oh Boodschapper van Allah!

Djibril alayhissalaam nam afscheid met de volgende woorden: "Assalamoo alayka oh Boodschapper van de Almachtige Allah ! U was mijn verlangen en mijn dierbare. Voortaan zal ik niet meer naar de aarde komen!".

Toen de zalige en zegenrijke ziel van onze eerbiedwaardige profeet naar de hogere wereld was gegaan begonnen gezegende Fatima en de reine echtgenotes van onze dierbare profeet met luide stemmen te huilen.[328]

Op dat moment hoorde men een stem wiens eigenaar niet zichtbaar was:

"Assalamoo alaikoom ya Ahl al Bait! Wa Rahmatoollaahi wa baraqatooh" zeggen en daarna hoorden zij deze stem weer vers 185 van soerat al- i Imraan reciteren: "Weet dat elke ziel de dood zal proeven. Op de Dag des Oordeels zullen jullie krijgen wat jullie toekomt". Hierna troostte hij hen en zei: "Vertrouw op de schenkingen van Allah de Verhevene en op Zijn giften. Grijp je aan Hem vast en vestig je hoop op Hem. Weeklaag niet! Degene die echt onheil overkomen is, is degene die verstoken blijft van sawaab!".

Alle aanwezigen hoorden deze woorden en zij beantwoordden de groet. Deze woorden werden door profeet Khidr alayhissalaam uitgesproken.

Op het moment dat er bij de Gezant van Allah tekenen van sterfte merkbaar waren, stuurde Oemm al Ayman een bericht haar zoon Osamah. Osamah, gezegende Omar en Aboe Oebaijj verlieten het leger bij het horen van dit verdrietige bericht en kwamen naar de Masjid al Nabawwi. Toen Aisha al Siddiqah en de andere echtgenotes begonnen te huilen waren de volgelingen in de Masjid al sharif verbaasd. Zij begrijpen niet wat er was

---

328 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 262.

gebeurd. Ze waren als het ware geraakt in hun brein. Gezegende Ali bleef roerloos staan, als een gestorvene. Gezegende Othman kon geen woord uitspreken. Aboe Bakr de zalige was op dat moment in zijn eigen huis. Hij rende naar het Huis der Geluk en ging naar binnen. Hij opende het gezicht van de Trots der werelden. Hij zag dat hij was overleden. Zijn gezegende gezicht en hele lichaam was zacht en mooi, hij schitterde als een licht. "Uw heengaan is net zoals Uw leven zo mooi, Oh Rasoolallah!" zei hij en kuste hem. Ook hij huilde. Hij bedekte toen het gezicht van onze geliefde profeet en troostte de huisbewoners. Hij ging naar de Masjid al sharif. Hij ging op de minbar staan en droeg aan de ashaab een khoetba voor. Hij dankte Almachtige Allah en prees Hem waarna hij vrede en zaligheid toewenste aan de dierbare profeet. Hierna zei hij: "Een ieder die in Mohammed alayhissalaam geloofde moet zich nu beseffen dat Mohammed alayhissalaam is gestorven. Een ieder die in Allah de Almachtige gelooft, moet weten dat Allah levend is en blijvend is. (onsterfelijk, eeuwig). Hierna reciteerde hij vers 144 van soerat al –i Imraan, waarin in betekenis het volgende staat: "Mohammed (alayhissalaam) is een gezant. Voor Hem zijn er ook gezanten geweest. Ook hij zal sterven. Als hij sterft of gedood wordt, zullen jullie dan afstand nemen van jullie religie? Degene die zijn religie verlaat brengt aan Allah geen schade toe. Alleen aan zichzelf brengt hij schade toe. Aan degenen die in hun religie volharden schenkt Allah Zijn gunsten". Hij stond de ashaab al qiraam bij met goede adviezen en bracht orde. Op deze wijze besefte en geloofde iedereen dat de Gezant van Allah was overleden.[329] Somberheid en verdriet waren als een geroeste dolk in de harten van de ashaab al qiraam gestoken. Ogen huilden, tranen stroomden, het vuur van verlangen zette als het ware elk hart in vlam.

De roemvolle volgelingen benoemden allereerst Aboe Bakr als hun khalief die alle zaken moest beheren. Zij beloofden hem trouw en sloten zich bij hem aan voor de dagelijkse gang van zaken.[330]

De gezegende en dierbare profeet verhuisde in het elfde jaar van de hidjra (632 AD), op maandag, de twaalfde dag van de maand Rabee al awwal, voor de middag naar het hiernamaals. Op dat moment was hij volgens de Lunaire jaartelling 63 jaar en volgens de zonnejaren 61 jaar.[331]

Onze dierbare profeet werd door gezegende Ali, gezaligde Abbas, eerbiedwaardige Fadl bin Abbas, gezegende Qoosaam bin Abbas en door de welzalige Osamah bin Zayd en

---

329 Bookhârî,"Fezaailoo's-Sahaabah" 5; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 655; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 271; Haakim, al-Moostadraeq, II, 323.

330 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 655.

331 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 272; Soohaylee, ar-Rawzool-Unf,s. VII, 578.

Saalikh gewassen.[332] Tijdens de wassing kwam er een heerlijke geur van zijn zegenrijke lichaam die nog nooit eerder was geroken door iemand van de aanwezigen. Daarna deden ze hem het gewaad aan voor gestorvenen. Ze legden hem op een brancard en droegen hem naar de masjid. Zoals onze dierbare profeet voor zijn overlijden had aangegeven lieten ze hem in de masjid achter en iedereen ging naar buiten. De engelen daalden in groepen om zijn gebed te verrichten. Nadat de engelen klaar waren hoorden zee en stem wiens eigenaar onzichtbaar was zeggen: "Ga naar binnen! Verricht het gebed voor jullie profeet!" . Hierop ging de ashaab naar binnen en zij verrichtten het gebed zonder een imam. Zij waren pas woensdagavond klaar met dit gebed.

De Ashaab al qiraam hield zich met betrekking tot het graf van de profeet aan de volgende hadith die door de gezegende Aboe Bakr werd herinnerd: "Profeten worden begraven op de plek waar hun ziel wordt weggenomen". De meest geliefde profeet werd woensdag laat in de nacht begraven in het graf dat was gegraven door Aboe Talha al Ansaari . Qoosaam, de zoon van Abbas was de laatste die zijn bezigheden in het graf afmaakte en eruit klom. Hij zei: "Ik ben degene die het gezegende gezicht van Rasoolallah als laatste heeft gezien. Zijn zegenrijke lippen bewogen. Toen ik voorover boog om te horen wat hij zei, hoorde ik hem smeken: "Oh Mijn Heer! Mijn Oemmah!...Oh Mijn Heer! Mijn Oemmah!...".[333]

De dag dat onze dierbare Profeet naar het hiernamaals was gegaan, deed Abdoollah bin Zayd de volgende smeekbede: "Oh Mijn Schepper! Ik zou deze ogen willen hebben om te kijken naar het gelukzalige gezicht van Uw Geliefde. Nu hij niet meer te zien is, heb ik niets meer aan deze ogen! Oh Mijn Heer neem mijn ogen van mij af!" . Na deze smeekbede werd hij blind...

14.1 Bewegingen van Geloofsafval

Na het overlijden van onze eerbiedwaardige profeet begonnen grote stromen bewegingen van geloofsafval. Gezegende Aboe Bakr had een grote rol in de strijd tegen deze bewegingen. Indien er niet zo een volhardende persoon aanwezig zou zijn geweest dan zou dit gevaar zich over heel Arabië verspreid hebben. Dit was de reden waarom zegenrijke Aisha had gezegd: "Toen de ziel van Rasoolallah werd weggenomen begonnen de Arabieren met geloofsafval, factie nam toe. Indien hetgeen dat over mijn vader heen

---

332 Tirmidhi, *Shaemaaeel al Shareef*, p. 396.

333 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 298.

was gekomen op de bergen neer zou dalen zouden ze gewis verpulverd zijn!”.[334]

Gezegende Aboe Hoeraira had op zijn beurt gezegd: “Indien Aboe Bakr er niet was geweest dan was na het overlijden van Mohammed alayhissalaam zijn oemma verloren gegaan”.

“Bij Allah, buiten wie er geen andere God bestaat, indien Aboe Bakr de khalifaat niet op zich had genomen, zou er niemand achtergebleven zijn die de machtige Allah zou aanbidden” had hij gezegd en hij had deze woorden drie keer herhaald.

Aboe Radjaa al Ootaridi zegt: “Toen ik Medina binnentrad zag ik mensen die zich hadden verzameld, ik hoorde een man tegen iemand zeggen “Ik geef heel veel om jou! Bij Allah, als jij er niet was geweest zouden wij zeker verloren zijn gegaan” en hierna kuste hij hem op zijn hoofd.

“Wie is degene die kust en degene die gekust wordt?” vroeg ik. Ik kreeg als antwoord “Aboe Bakr wordt gekust door Omar vanwege zijn strijd tegen de afvalligen!”.[335]

Gezegende Aisha zei: “Mijn vader besteeg zijn kameel en trok zijn zwaard toen de Arabieren afvallig werden maar zegenrijke Ali ging naar hem toe en hield de manen van zijn kameel vast waarbij hij zei “Ik herhaal de woordend die Rasoolallah tijdens de slag bij Oohood tegen jou heeft gezegd: Leg je zwaard terug en gooi jezelf niet in gevaar! Op deze wijze zal je ons pijn en verdriet bezorgen want als jou iets overkomt zal de religie Islam zich nooit meer kunnen herstellen!” (Indien hij tegen de khalifaat van Aboe Bakr was geweest had hij hem laten gaan. Zo had hij zelf khalief kunnen worden.)

Weer vertelt gezegende Aisha over die dagen: Na het sterven van de profeet van Alalh vervielen vele Arabische stammen in ontrouw, zij keerden hun rug naar de religie. Jodendom, christendom en schijnheiligheid traden weer naar voren.

De moslims leken op schapen die getroffen door een regen in wintersnacht her en der beginnen te rennen. Het was zelfs zo dat een groot deel van de Mekkanen zich voorbereidden om de Islam te verlaten. Soohail bin Amr sprak hen toe bij de deur van de Kaaba. Hij sprak hen zo effectief toe dat al hun twijfels verdwenen en zij afzagen van hun plannen.

In de islamitische geschiedenis werden de termen geloofsafval, weigering van religie, “irtidja- terug naar het begin” en “moortadji – degene die terugkeert naar het begin”, na deze gebeurtenissen gebruikt.

Na het overlijden van onze profeet begonnen groepen mensen zich onder druk van

---

334 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 665; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, XXX, 312.

335 İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, XXXXIII, 502.

huichelaars, joden en christenen afvallig te worden. Zegenrijke Soohail bin Amr sprak de mensen toe bij de deur van de Kaaba:

"Oh Mekkanen! Jullie zijn de laatsten die moslim zijn geworden. Waak ervoor om niet tot de eersten te behoren die afvallig worden en deze religie de rug toekeren! Bij Allah! De Almachtige Schepper zal, zoals de Gezant van Allah aangaf, deze religie voorwaar vervolmaken! Ik heb Hem horen zeggen, terwijl Hij hier ter plekke stond: "Zeg samen met mij La ilaaha illallaah zodat de Arabieren die jullie zien toetreden tot deze religie en de anderen u djizja betalen! Bij Allah, de bezittingen van Qisrah en Caesar zullen op de weg van Allah gespendeerd worden!".

Jullie hebben gezien dat degenen die hem bespottelijk maakten, later collectanten van zakaat en sadaqah zijn geworden. De rest van zijn woorden zullen ook realiteit worden! Bij Allah, ik weet heel goed dat zo lang de zon zal blijven opkomen en ondergaan zal deze religie blijven bestaan. Laat hen tussen jullie, jullie niet misleiden! Ook zij hebben kennis over de zaken die ik weet.

Echter, hun afgunst jegens de Hashimiten is de oorzaak voor de verzegeling van hun harten.

Oh Mensen! Ik ben in Qoeraish degene met de meeste transportmiddelen ter zee en ter land. Gehoorzaam jullie leidinggevende en betaal uw zakaat aan hem.

Indien de Islam niet tot einde der dagen blijft bestaan, sta ik borg voor de terugbetaling van jullie zakaat! ". Na deze woorden begon hij te huilen.

De menigte kwam na deze woorden tot rust.

Pas nadat Soohail bin Amr met zijn doeltreffende toespraak erin slaagde de Mekkanen te weerhouden van geloofsafval kon de gouverneur van Mekka zich tonen.

Soohail bin Amr was een persoon die tijdens de slag van Badr aan de kant van de afgodendienaars had gestaan en met hen samen gevangen was genomen. Tijdens zijn gevangenschap had de profeet over hem tegen Omar de volgende hadith uitgesproken: "Hij is iemand die op een locatie die ons geliefd is zal opstaan en het volk toe zal spreken!". Vele jaren later bleek dus dat de geliefde profeet op deze toespraak en dienst van Soohail had verwezen.

Zegenrijke Omar had bij het horen van de toespraak van Soohail deze woorden van de Boodschapper van Allah herinnerd en kon het niet laten om over de profeet het volgende te zeggen: "Ik getuig dat jij zeker en gewis de Boodschapper van Allah bent!".[336]

---

336 Ibn Abee Shaybah, al-Moosannaf, VIII, 484.

15 ZIJN LEVEN IN HET GRAF

15.1 Het feit dat hij in zijn graf nog in leven is

Profeten zijn in hun graf in leven maar op een wijze dat ons onbekend is. Awlijja (degenen die dicht bij God staan) en de martelaars (shaheed) zijn ook levend in hun graf. Dit is geen levendigheid in theorie. Ze zijn absoluut in leven zoals wij levendig zijn. In soerat al Imran vers 169 zegt God in betekenis het volgende: “Denk niet dat degenen die op de weg van Allah gedood zijn, gestorvenen zijn! Zij zijn bij hun Heer in leven. Ze worden gevoed˝.

Deze goddelijke woorden geven aan dat de shheed nog in leven zijn. Natuurlijk zijn de profeten in een hogere status dan de shaheed. Volgens de islamitische geleerden zijn alle profeten gestorven als shaheed. Bij zijn laatste ziekte zei de Boodschapper van Allah: “Ik voelde doorgaans de pijn van het vlees dat ik in Khaibar had gegeten”.[337] Deze hadith al sharif geeft aan dat de Gezant van Allah als shaheed gestorven is.

Op deze wijze wordt ook duidelijk dat onze Effendi, zoals alle shaheeds, in zijn graf nog in leven is. In een hadith in “Bookhari” en “Muslim” staat: “Tijdens de nacht van Miraadj werd ik bij het graf van Mozes (aleyhissalaam) gebracht. Hij stond rechtop en was bezig met het verrichten van het gebed”.

In een ander hadith staat; “Allah de Machtige heeft de aarde verboden om Zijn profeten aan te tasten (hun lichamen te laten verrotten)”.[338] Deze woorden zijn door alle geleerden bevestigd en overgedragen aan ons. In “Bookhari˝ en “Muslim˝ staat nog “De Almachtige Allah heeft tijdens de nacht van Miraadj alle profeten aan onze profeten getoond. Hij is hen voorgegaan als imam en heeft een gebed van twee rak’aat geleid”.

Het bidden gebeurt met het verrichten van de rook’oo (buiging) en de sajda (neerknielen). Deze hadith bericht dus dat het gebed in levenden lijve met het fysieke lichaam verricht is. Het feit dat Mozes alayhissalaam ook een gebed verricht in zijn graf is hier een bewijs voor. In de laatste volume van “Mishkat” staat aan het eind van de eerste verhandeling onder het hoofdstuk van Miraadj een hadith uit Muslim die door Aboe Hoeraira was overgeleverd: “Almachtige Allah heeft mij laten zien dat Mozes (aleyhissalaam) staande zijn gebed aan het verrichten was. Hij was slank. Zijn haren zagen er niet onverzorgd en slap uit. Hij leek wel op een dappere man van de San’a stam. (alayhissalaam). Hij leek op Oorwah bin Mas’ood Saqafee”.[339]

---

337 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 337; Waqidee, al-Maeghazee, II, 678.

338 Naesaee, “Djoomah”, 5; İbn Maadjah, “İqaamaetoo’s-Salaat”, 79; Daereemee, “Salaat”, 206.

339 Muslim, “İmaan”, 346; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 215.

San'a is de naam van twee stammen uit Yemen. Deze hadith laten zien dat de profeten bij hun Schepper in leven zijn. De lichamen van deze profeten zijn net als hun zielen onzichtbaar geworden. Ze hebben geen vaste vorm. Ze zijn dan ook zichtbaar in de materiële en geestelijke wereld.

Dat is de reden waarom profeten zowel lichamelijk als geestelijk aanwezig kunnen zijn en zichtbaar kunnen zijn. In de zegenrijke hadith wordt er gesproken over Mozes en Jezus alayhissalaam die aan het bidden zijn. Bidden is een gebedsdienst met verschillende bewegingen. Deze bewegingen verricht men met het fysieke lichaam, niet met de ziel. Mozes alayhissalaam wordt door onze profeet beschreven als "Niet te lang, niet te kort, niet te vlezig en de haren gekamd". Deze beschrijving is een beschrijving van het fysieke lichaam en laat dus zien dat hij niet zijn ziel maar zijn lichaam heeft gezien.

Imam Bayhaaki zegt hierover het volgende: "Op het moment dat de profeten ter aarde worden gelegd worden hun zielen teruggegeven aan hun lichamen. Wij kunnen hen niet zien. Net zoals de engelen worden ze onzichtbaar. Alleen degenen aan wie Allah, de Almachtige, bij wijze van gunst de mogelijkheid biedt kunnen hen zien." Imam al Sooyooti heeft ook hetzelfde overgeleverd.

Vele mensen hebben vaak gehoord dat de groeten werden beantwoord bij het Graf der Zaligheid. Ook zijn vaak reacties van andere graven gehoord op de groeten.

In een van de Hadith al sharif zegt de Profeet: "Als men mij groet, stuurt Allah, de Almachtige mijn ziel terug en groet ik die persoon terug".[340]

Imam al Sooyooti heeft het volgende aangegeven: "Rasoolallah is opgegaan in de Schoonheid van Allah. Hij is de emoties in het lichaam vergeten. Indien een moslim hem groet verlaat zijn zegenrijke ziel deze toestand en neemt de lichamelijke emoties waar. Op de aarde zijn er ook veel mensen die zo kunnen zijn. Indien men bezig is met een wereldse zaak of een zaak aangaande het hiernamaals, dan hoort men niet wat er naast hem wordt gezegd. Kan iemand die zo opgegaan is in de schoonheid van Allah een geluid horen?"

Kadi Iyaad, de gezegende vertelt in zijn boek "Shifaa" het volgende verhaal over Soelaiman bin Soohaim die zegt: "Op een nacht heb ik gedroomd over de Trots der Universum; "Oh Rasoolallah! Kent u de mensen die hierheen komen en u groeten en kent u ook hun groet?". Hij antwoordde: "Ja, ik ken ze en ik ontvang hun groeten waarna ik hen teruggroet" .

Er zijn zeer veel hadith die aangeven dat de profeten in hun graf levend zijn, ze versterken elkaar. Bijvoorbeeld, "In mijn graf hoor ik de salawaat die men voor mij opzegt.

---

340 Aboo Daawood, "Maenaaseeq", 100; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, II, 527; Baeyhakee, as-Soonan, II, 245.

Deze salawaat die men op verre oorden voor mij opzegt, worden aan mij kenbaar gemaakt".

Aboe Bakr bin Aboe Shayba heeft deze hadith overgeleverd. Deze hadith en andere vergelijkbare hadith zijn te vinden in de boeken van de zes grote hadith imams. In een hadith die Abdoollah bin Abbas overlevert van Ibn al Aboeddoonya zegt onze geliefde profeet: "Als iemand op bezoek gaat bij het graf van een kennis en hem groet, beantwoordt de gestorvene zijn groet. Als hij een onbekende gestorvene groet dan wordt deze zeer blij en groet hem terug".

Als men vraagt hoe de Gezant van Allah alle lofuitingen van alle mensen overal ter wereld tegelijkertijd kan horen en hen allen een voor een beantwoord, geven we als antwoord dat het vergelijkbaar is met de zon die in de middag duizenden steden van licht voorziet.

De zegenrijke Abraham bin Bishar zegt: "Nadat ik mijn hadj gebed had verricht, ben ik naar Medina gegaan om het Graf der Zaligheid te bezoeken. Voor het Huis der Geluk stond ik stil en groette ik, ik hoorde als antwoord "Wa alaikoom salaam".

Rasoolallah zei: "Ik zal na mijn heengaan alles bevatten zoals ik dat in mijn leven ook deed". In een ander hadith zei hij ook: "De profeten zijn in hun graf levend en verrichten daar hun gebed".[341]

Een van de groten onder de awlijja, Sayyid Ahmad Reefaai en anderen op zijn niveau hebben het antwoord op hun groet aan de Boodschapper van Allah daadwerkelijk gehoord. Bovendien vertellen betrouwbare boeken dat Sayyid Ahmad Reefaai vereerd was met het kussen van de hand van onze dierbare profeet.

Imam al Sooyooti schrijft in zijn boek: "De awlijja op hogere niveaus zien de profeten alsof ze nooit zijn gestorven. Onze Profeet zag Mozes alayhissalaam in levende lijve in zijn graf als een mirakel. De awlijja kunnen dat ook bij wijze van qaramah. Het komt door onwetendheid om niet te geloven in de qaramah van deze mensen".

In de hadith die door Ibn al Hibbaan, Ibn al Majah and Aboe Dawood zijn overgebracht staat: "Spreek veel salawaat (lofprijzing) voor mij uit op Vrijdag! Deze worden aan mij kenbaar gemaakt". Toen er werd gevraagd: "Worden ze ook aan u overgebracht nadat u bent gestorven?" antwoordde hij: "De aarde tast de lichamen van profeten niet aan. Indien een overtuigde gelovige voor mij de salawaat opzegt zal een engel naar mij toekomen en mij vertellen met naam en toenaam wie dat geweest is".

Zoals de Gezant van Allah in zijn leven een erbarming en een groot geschenk was

---

341 İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, XIII, 326.

voor zijn volgelingen, zo is hij ook na zijn heengaan voor zijn hele oemma een grote gunst. Hij is de reden voor al het goede.

In een hadith overgeleverd door Bakr bin Abdoollah Moozaani vertelt de Gezegende Profeet het volgende: “Mijn leven brengt voor jullie het goede. Jullie spreken tegen mij. Ik spreek ook met jullie. Na mijn overlijden zal mijn sterfte ook goed zijn voor jullie. Jullie handelingen zullen aan mij worden getoond. Als ik jullie goede handelingen zie, zal ik Almachtige Allah danken. Indien ik jullie slechte daden zie, zal ik voor jullie vergiffenis smeekbedes doen”.[342]

Qoosam bin Abbas, de gezegende was vereerd met de begrafeniswerkzaamheden van onze gezegende prfeet. Toen hij als laatste uit het graf kwam vertelde hij het volgende:

“Ik ben degene die het gezegende gezicht van onze dierbare profeet gezien heeft. Zijn zegenrijke lippen bewogen. Ik boog voorover en hoorde hem “Oh Mijn Heer! Mijn oemma!... Oh Mijn Heer! Mijn oemma!...”.[343]

342 Haeysaemee, Madjmaoo’z Zawaaid, XIII, 313; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , II, 194.

343 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , II, 298.

15.2 Het mogen aanschouwen van onze Effendi, de geliefde Gezant van Allah

Is het mogelijk om de Boodschapper van Allah te zien in onze slaap of als we wakker zijn? Indien hij komt, is hij het dan zelf of is het iemand die op hem lijkt? Onze geleerden hebben hierop diverse antwoorden gegeven. Nadat ze allen unaniem bevestigen dat hij in zijn graf nog leeft, geven ze aan dat hij zelf in persoon verschijnt. Dit valt af te leiden uit de hadith. In een van de hadith staat: “Voor degene die mij in zijn droom heeft gezien is het alsof hij mij in levenden lijve heeft gezien”.[344]

Hierdoor gaf Imam Nawawi aan: “Hem in je droom zien staat gelijk aan een persoonlijke ontmoeting”. In een van de hadith staat: “Degene die mij in zijn droom gezien heeft, heeft mij echt gezien. Voor de Shaitan is het namelijk niet mogelijk om mijn gedaante aan te nemen”.[345]

Gezegende Abraham Laqaani zegt: “Hadith geleerden hebben aangegeven dat het mogelijk is om de Boodschapper van Allah in levenden lijve te zien zoals het ook mogelijk is om hem in een droom te ontmoeten. Voor beide situaties zijn er vele voorbeelden te geven. We zullen er een aantal behandelen:

Mo’eeneeddeen al Djashni bezocht overal waar hij naartoe ging de begraafplaatsen en verbleef er een tijd. Indien hij bekend raakte op de plaatsen waar hij aankwam bleef hij daar niet langer en vertrok dan zonder iemand op de hoogte te stellen. Een van deze reizen was naar Mekka. In Mekka al Mookarramah bezocht hij de Kaa’ba. Na een tijdje in Mekka verbleven te hebben ging hij naar Medina al Moonawwarah. Op een dag dat hij het graf van onze dierbare profeet bezocht hoorde men een stem uit het mausoleum die riep: ˝Roep Mo’eeneeddeen”.

Hierop riep de huisbewaarder van het mausoleum: “Mo’eeneeddeen!”. Een aantal keer werd de reactie ˝Wat blieft u” gehoord. Hierna kwam de reactie: “Naar welke Mo’eeneeddeen bent u op zoek? Er zijn vele mensen die Mo’eeneeddeen heten”.

Hierop ging de huisbewaarder terug naar de Rawda al Mootakharah en bleef voor de deur staan. Twee keer hoorde hij een stem: “Roep Mo’eeneeddeen al Djashni”. Na het horen van deze opdracht keerde de huisbewaarder zich naar de groep en riep: “Er wordt om Mo’eeneeddeen al Djashni gevraagd”.

---

344 Tirmidhi *Shaemaaeel al Shareef*, p. 409.

345 Bookhari, “Tae’beer”, 10; Muslim, “Roo’yah”, 22; Aboo Dawood, “Aedaeb”, 96; Tirmidhi, “Roo’yah”, 4; İbn Maadjah, “Ta’beeroo’r-Roo’yah”, 4; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 400; Ibn Abee Shaybah, al-Moosannaf, VII, 232.

Mo'eeneeddeen al Djashni, de zegenrijke, werd totaal een ander mens toen hij deze woorden hoorde en begon te huilen. Met tranen in zijn ogen en de woorden van salawat in zijn mond naderde hij de tombe van onze dierbare profeet waarbij hij met zeer veel respect bleef staan. Op dat moment werden de volgende woorden gehoord: "Oh Qotb al mashaikh! Kom naar binnen!".

Onze dierbare profeet zei: "Jij bent iemand die mijn religie dient. Het is nodig dat jij naar India toegaat. Ga naar India. Daar is er een stad die Adjmir heet. Daar is iemand van mijn nageslacht die Sayyid Hoessein heet. Hij was daarheen gegaan met de intentie op jihad. Daar is hij nu shaheed geworden. Adjmir die bijna in de handen van ongelovigen valt, zal met jou komst en de gunst van Allah toneel worden voor verspreiding van de Islam en de ongelovigen zullen worden veracht. Ze zullen zwak en ineffectief blijven. " Daarna gaf hij hem een granaatappel en zei: "Hou deze granaatappel nauwkeurig in de gaten zodat je zult begrijpen en zien waar je naar toe moet".

Mo'eeneeddeen al Djashni, de gezegende, keek zoals hem werd opgedragen naar de granaatappel die onze profeet hem had gegeven en hij zag alles tussen het oosten en het westen .

Ahmad Reefaa'i, de zegenrijke, was naar hadj gegaan. Op de terugweg bezocht hij de geheiligde tombe van de geliefde van Allah en op dat moment sprk hij het volgende gedicht uit:

"Ver waren we van u,
Om Uw aarde
Te kunnen kussen, oh Mijn Effendi,
Ik kon zelf niet komen,
Maar stuurde wel
mijn geest als gemachtigde.
Nu is mij
de eer ten deel gevallen
om U te bezoeken
Toe geef Uw heilige hand
Opdat mijn lip
Hem mag kussen oh Geliefde!"

Op het moment dat het gedicht afliep werd uit het graf van onze dierbare profeet zijn hand zichtbaar. Sayyid Ahmad Reefa'i kuste met het grootste ontzag en respect de hand van onze dierbare profeet. Al de aanwezigen zagen dit gebeuren.

Nadat hij de hand van onze geliefde profeet had gekust ging hij liggen aan de deurdrempel van de Rawda al mootakharah. Huilend zei hij tegen alle aanwezigen: "Stap op mij en ga dan naar binnen!". De geleerden zagen zich gedwongen om door andere deuren naar buiten te gaan. Deze qaramah is zo bekend dat hij van mond op mond tot ons is gekomen.

De vasthoudendheid van Ibn al Abidin in de religie was ook zeer bekend en er worden vele qaramah en verhalen over hem verteld. Tijdens het dagelijkse gebed dat vijf keer per dag verricht wordt zag hij bij de zithouding waar soera tahijjat wordt gereciteerd altijd onze dierbare profeet. Als hij hem niet kon zien herhaalde hij het gebed.

Een van de grootste Islam geleerden, de mojaddid van de tweede duizend jaren, Moojaddid imam al Rabbanee Ahmad Farooqi Sarkhandi zei: "De laatste tien dagen van de maand Ramadan gebeurde er op een dag iets groots. Ik lag op mijn bed. Ik had mijn ogen gesloten. Ik voelde dat er iemand anders op mijn bed kwam zitten. Wat zag ik daar? Wie was dat?: De sayyid, de effendi van de voorgangers en de nakomers, onze dierbare Profeet.

Hij zei tegen mij: "Ik ben gekomen om een idjaazaa voor jou uit te schrijven. Ik heb voor niemand ooit een idjaazaa geschreven." Ik zag dat aan de voorkant van deze idjaazaa grote gunsten op aarde beschreven waren en op de achterkant geschenken voor het eeuwige leven."

Abdoolqadir al Ghaylani, de gezegende, schrijft in zijn boek Goonya het volgende dat hij overgeleverd kreeg van de zegenrijke Abraham al Tameemee:

Khidr alayhissalaam zei tegen mij: "Als jij de Boodschapper van Allah in je droom wenst te ontmoeten, sta dan na het avondgebed op en doe het gebed van awwaabeen zonder met iemand anders te praten. Rond het gebed af door na elke tweede rakaat de salaam te doen.

Tijdens elke rakaat reciteer je een keer soerat al Fatiha en zeven keer soerat al Ikhlas. Nadat je hierna het late gebed samen met anderen verricht ga dan naar huis om daar de salat al witr te doen. Voor je gaat slapen verricht je nog eens twee rak'aat gebed waarbij je in elke rak'aat zeven keer soerat al Fatiha en soerat al Ikhlas reciteert. Na het gebed doe je de sajda waarbij je zeven keer berouw uitspreekt, zeven keer: soobhanallahee walhamdoolillaahi wa la qoowwaata illa billaaheel aliyyal azeem" reciteert. Hierna hef je je hoofd op van de sajda houding, je gaat zitten en heft je handen op in gebed en je doet de

volgende smeekbede: “Ya Hayyoo Ya Qayyoom, ya zaldjalaalee wal iqraam, yaa ilaakhal awwaleenah wal aakheereen wa ya Rahmaanaddoonya wal akheeratee wa raheemaahooma, ya Rabbee, ya Rabbee, ya Rabbee, ya Allah, ya Allah, ya Allah”.

Daarna sta je op en lees je dezelfde smeekbede nogmaals. Hierna doe je weer de sajda en spreek je weer dezelfde smeekbede uit. Als je klaar bent hef je je hoofd op van de sajda houding en richt je je naar de Kaa’ba om te gaan slapen zoals je dat zelf wenst. Totdat je in slaap valt kan je de salawaat uitspreken voor onze profeet”.

Ik zei: “Ik wil graag weten van wie jij deze smeekbede hebt geleerd”. Eerbiedwaardige Khidr zei toen: “Vertrouw je mij niet?” Ik antwoordde: " Bij Almachtige Allah die Mohammed alayhissalaam als profeet heeft gezonden, natuurlijk vertrouw ik jou”.

Khidr alayhissalaam zei toen: “Ik was aanwezig op de bijeenkomst waar de Boodschapper van Allah deze smeekbede leerde aan anderen en hen ook beloofde wat het resultaat zou zijn. Ik heb deze smeekbede geleerd van iemand aan wie hij het zelf geleerd heeft”.

Ik deed wat Khidr alayhissalaam mij had verteld. In mijn bed begon ik de salawat te doen voor onze Profeet. De vreugde op de ontmoeting met onze profeet hield mij wakker en ik kon tot aan de ochtend geen slaap vatten.

Ik deed dan het ochtendgebed en bleef zitten tot de zon hoger kwam te staan. Daarna deed ik het dooha gebed. Ik zei tegen mezelf: “Als ik de avond haal zal ik hetgeen dat ik gisteravond heb gedaan weer herhalen”. 0p dat moment was ik in slaap gevallen. In mijn droom kwamen engelen mij ophalen om naar de Djannat te brengen. Ik zag daar chateaus en paleizen die van robijn, saffier en parels waren gemaakt. Ook zag ik daar rivieren stromen van honing, melk en van hemelse dranken.

Ik vroeg aan de engelen die mij naar de Djannat hadden gebracht: “Voor wie is deze chateau?”

De engelen antwoordden: “Voor degenen die de handelingen verrichten die jij verricht”. Ze haalden mij niet uit de Djannat voordat ze mij te eten en te drinken gaven van het voedsel en drank van de Djanaat. Hierna haalden ze mij er uit en brachten ze mij naar de plek waar ik eerder stond.

Hierna kwam onze dierbare profeet samen met vijfenzeventig profeten en met zeventig rijen engelen waarbij elk rij gevuld was van het oosten tot het westen, naar mij toe, hij groette mij en hield mijn hand vast. Op dat moment zei ik: “Oh Rasoolallah! Khidr alayhissalaam gaf aan dat hij deze hadith van u heeft gehoord”. Onze geliefde profeet antwoordde: “ Khidr heeft de waarheid verteld, alles dat hij heeft verteld berust op

waarheid. Khidr is de meest wijze van degenen die zich op de aarde bevinden. Hij is de leider van degenen die God liefhebben en behoort tot de soldaten van Allah op het aardoppervlak”.

Ik vroeg weer: “Oh Rasoolallah! Is er nog meer beloning voor degene die deze handeling verricht?”. Hij antwoordde: “Wat kan er nog meer zijn boven hetgeen jij gezien hebt en hetgeen dat jou geschonken is?Jij hebt je positie en plek in Djannat gezien. Je hebt gegeten van het voedsel in de Djannat en gedronken van de Hemelse dranken. Met mij samen heb je de engelen gezien en de profeten maar ook de hoeri’s”.

“Oh Rasoolallah? Zal degene die mijn handelingen verricht maar in zijn droom niet ziet wat ik allemaal gezien heb, ook al deze geschenken ontvangen?” vroeg ik. Hij reageerde door te zeggen: “Ik zweer bij de Almachtige Allah die mij als de ware profeet gezonden heeft, de grote zonden die zo een persoon heeft verricht worden dan vergeven. De toorn van Almachtige Allah over deze persoon zal opgeheven worden. Ik zweer bij Alwijze Allah dat degene die deze handelingen verricht , ook al ziet hij niet wat jij in je droom zag, zal toch verkrijgen wat jij hebt gekregen. Een geluid uit de hemel zal omroepen dat Almachtige Allah degene die deze handeling verricht en ook de gehele oemma die zich tussen het oosten en het westen bevindt vergeven zal”.

“Oh Rasoolallaah! Zoals ik Uw schoonheid en de Djannat heb gezien, zal dit grootse gebeuren ook hen ten deel vallen?” vroeg ik. “Ja, alles” antwoordde hij. Toen vroeg ik weer: “Oh Rasoolallah is het dan gepast om deze smeekbede te leren aan alle overtuigde gelovigen, man of vrouw, en hen te laten weten wat de sawaab hiervan is?”; hij reageerde toen met de volgende woorden “Ik zweer bij Allah, die mij als ware profeet heeft gezonden, dat deze handeling door niemand anders verricht wordt dan alleen degenen die door de Almachtige Allah als saeed zijn geschapen.”.

De persoon die in zijn of haar droom de Boodschapper van Allah daadwerkelijk ziet, heeft hem dan ook echt gezien. De shaitan kan namelijk niet zijn gedaante aannemen. De shaitan kan wel andere gedaanten aannemen en zo zichtbaar worden. Degene die de Rasoolallah niet kent kan moeite hebben met het maken van een onderscheid.

Weer andere geleerden zeiden: “Onze profeet kan door mensen op allerlei verschillende manieren worden gezien en dat is ook een manier van zien. Maar deze wijze verwijst naar een zwakte in de religieuze houding van de betreffende persoon. Iedereen die de Profeet, onze effendi, in zijn ware gedaante ziet en als een moo’min sterft, zal tot de Djannat toetreden”.

Aboe Hooraira overlevert de volgende hadith al sharif van onze profeet: “Als iemand op de vrijdagnacht twee rak’aat gebed verricht, tijdens elk rak’aat soerat al Faatiha en Ayaat al Qoorsi een keer, soerat al Ikhlas vijftien keer reciteert en na het gebed duizend

maal: “Allahoomma salli ala Mohammadeen nabeeyyooloommiyyeei” zegt, zal voor de volgende vrijdag mij zeker ontmoeten in zijn droom. Alle zonden die deze betreffende persoon ervoor of erna heeft gepleegd zullen worden vergeven. De Djannat is voor degenen die mij hebben gezien.”

15.3 Het bezoeken van het heilige graf van onze Effendi, de profeet (vrede zij met hem)

De Trots der Universum geeft aan: “Wie mij na mijn overlijden een bezoek brengt, heeft mij als het ware tijdens mijn leven bezocht”. In het boek “Mir’aat al Medina” staat een hadith waarin staat: “Voor degene die mijn graf bezoekt is mijn shafaat tot waadjeeb geworden”. Deze hadith al sharif wordt ook overgeleverd door Ibn al Hoozaaima en Bazzaar en Daarah –Kootni en Taaberaani. In een ander hadith al sharif overgeleverd door gezegende Bazzaar staat:

“Voor degene die mijn begraafplaats een bezoek brengt is mijn shafaat halal geworden”.

In “Muslim al sharif” en in het boek “Moo’djam” van Aboe Bakr bin Makkaari staat een hadith waarin de dierbare profeet zegt: “Een persoon heeft recht op mijn shafaat op de dag des oordeels als hij komt om mij te bezoeken en geen andere intentie heeft”. Deze hadith al sharif geeft aan dat de Boodschapper van Allah zal pleiten (shafaat) voor degenen die naar Medina al Moonawwarah gaan om hem te bezoeken.

In een andere hadith die door Daarah-Kootni is overgeleverd zegt de Gezant van Allah: “Een persoon die de hadj verricht, maar niet bij mij op bezoek komt, doet mij pijn”. De reden waarom Rasoolallah sallallahoo alayhi wa sallaam bezocht wil worden, heeft te maken met het feit dat zijn oemma ook via deze weg sawaab kan verdienen.

Dit is de reden waarom onze rechtsgeleerden naar Medina al Moonawwara gingen nadat ze hun hadj hadden verricht om in de Masjid al sharif hun gebed te verrichten. Daarna bezochten ze achtereenvolgens de Rawda al Mootakharah, de Minbar al Mooneer, het Graf van Zaligheid dat hoger staat aangeschreven dan Arsh al ala, de straten waarin hij heeft gewoond, waardoor hij gelopen heeft, de muren waartegen hij heeft geleund, de zuil waartegen hij leunde als er een openbaring kwam en de straten waardoor de Ashaab en de Tabee’een gelopen heeft die gewerkt hadden bij de bouw en renovatie van de masjid of die een financiele bijdrage hadden geleverd. De geleerden en vrome gelovigen die hen opvolgden kwamen ook na hun hadj naar Medina warbij ze precies hetzelfde deden als onze rechtsgeleerden. Heden ten dage leggen de pelgrims, in navolging

hiervan, dezelfde bezoeken af in Medina al Moonawwarah.

Wees erop attent, let op dat je je fatsoen niet laat varen,
De Geliefde van Allah woont namelijk in deze straten,
Dit is de plek waarop de Schepper steeds Zijn blik blijft richten,
Dit is de plek en de zetel waar de Grote Uitverkorene is gezeten!
Nâbi treedt dit gebedshuis alleen binnen met de grootste hoffelijkheid,
Hier doen de heiligen de tawaf en hier ontmoet je de Profeten-Grootheid !

NÂBÎ

De grote zon onder de Islam geleerden Aboe Haneefa zegt: “De hoogste onder de moostahaab gebeden is het bezoek van het Graf der Zaligheid dat een gebed is op niveau van de wadjeeb gebeden”.

Iemand die het graf van onze effendi gaat bezoeken dient de salawat al sharifah op te zeggen. Deze salawaat en de groeten die gebracht worden zullen de Gezant van Allah bereiken zoals het ook in de hadith staat aangegeven. De regels voor het bezoeken van de dierbare profeet zijn als volgt beschreven:

Op het moment dat de stad Madina al Moonawwarah van een afstand zichtbaar wordt dient men te beginnen met de lofprijzing en het groeten. Daarna zegt men: “Allahoomma haaza haraamoo nabiyyiqah, fadj’alhee weeqayaatah meenannaar wa amaanan min-el-azaab wa soo-il hisaab”. Indien mogelijk dient men de goosl (grote wassing) te doen voor men de stad of de masjid betreedt. Men doet lekker ruikende geuren op. Men trekt schone kleding aan. Dit zijn namelijk allemaal tekenen van respect en achting. Medina al Moonawwarah wordt dan betreden in nederigheid, deugdelijkheid en in rust. Nadat men “Bismillaahee wa ala millaatee Rasoolallah” zegt, dient men soerat al Isra vers 80 te reciteren. Hierna wordt met de woorden “Allahoomma sallee ala Mohammedeen wa ala alee Mohammed. Wagfeer zoonoobi waftakh li abwaabah rahmaatiqah wa fadliqah” Masjid an Nabawwi betreden. Tenslotte verricht men bij de minbar van Rasollallah het tahiyyaatool masjid gebed van twee rak’aat, waarbij hij zo moet staan dat de zuilen van de minbar aan zijn rechterhand komen.

Onze dierbare profeet verrichtte zijn gebeden hier. Dit is de plek tussen het graf van onze Profeet en zijn minbar. In de hadith al sharif staat: “De plek tussen mijn graf en mijn

minbar is een van de tuinen van de Djannat. De Minbar staat op mijn hawd".[346] Nadat men klaar is met het gebed dient de bezoeker de sajda te verrichten voor de Almachtige Allah omdat Hij het hem mogelijk heeft gemaakt om het graf van de Boodschapper van Allah te bezoeken. Na de smeekbede in deze houding dient hij op te staan en naar het Graf der Zaligheid, het Huis der Geluk te komen waarbij hij met de rug naar de Kaa'ba staat. Hij dient dan op een afstand van twee meter in diepe contemplatie en eerbied stil te staan. Het is niet goed om nog dichter bij te gaan staan. Men dient in een houding van opperste concentratie en innerlijke rust te verkeren. Zoals ook door Almachtige Allah in de Koran is beschreven dient men zich tegenover de Boodschapper van Allah te gedragen alsof hij nog in leven is en men tegenover hem staat. Innerlijke rust en ernst mag niet worden verlaten. Op een afstand blijven staan, in alle eerbied, zonder de handen op de muren van het Graf der Zaligheid te leggen past meer bij deugdelijkheid van het bezoek en het respect voor de Profeet. De houding die men dient aan te nemen is de houding zoals in het gebed.

Men dient te denken aan de gezegende Boodschapper van Allah en dient zich ervan bewust te zijn dat hij zijn woorden, zijn groeten hoort en voor de acceptatie van zijn smeekbeden ameen zegt. De Gezant van Allah heeft ten slotte ooit gezegd: "Wie in mijn graf de salaat opzegt wordt door mij gehoord". In weer een hadith staat dat er een engel gemachtigd is en dat deze engel de groeten van de oemma aan hem overbrengt. Hierna dient men de volgende lofprijzingen en smeekbedes te verrichten: "Assalaamoo alayka ya Rasoolallah! Assalamoo alayka ya Nabiyyallah! Assalamoo alayka ya Safeeyallah! Assalamoo alayka ya Habeeballah! Esselámu aleyke yaa Nabeearrahmatee! Assalamoo alayka ya Sayyidalmoorsaleen! Assalamoo alayka ya Khatamannabeeyyeen!"

Moge Almachtige Allah jou de hoogste positive en beloning schenken. Ik getuig dat jij je plicht als profeet hebt volbracht. Jij hebt laten zien dat je het vertrouwen waard bent en jij hebt je oemma met raad en advies gediend. Totdat de dood naar jou toekwam heb jij op de weg van Almachtige Allah je strijd geleverd. Moge Allah tot de Dag des Oordeels jou prijzen en jou groeten. Oh Rasoolallah! Wij zijn van verre en heinde naar u toegekomen. We zijn gekomen om jouw Graf der Zaligheid te bezoeken, we zijn gekomen om iets terug te doen voor jou, we zijn gekomen om hetgeen jij hebt gedaan hier ter plekke te zien, we zijn gekomen om met jouw bezoek gezegend te worden en we zijn gekomen om jou te vragen of je bij Allah voor ons wil pleiten, de shafaat wil doen voor ons. Onze fouten

---

346 Alleen, in sommige bronnen staat het als volgt "De plek tussen mijn graf en mijn minbar is een gaard vergelijkbaar met de tuinen van de Djannat. Mijn minbar staat op mijn hawd (waterbassin)". Kijk naar Bookhaaree, "İ'tisaam", 16; Muslim, "Hadj", 588; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, II, 236.

krommen namelijk onze rug. Onze zonden vallen te zwaar op onze schouders oh Rasoolallah! Jij bent degene die shafaat mag doen en ook degene wiens shafaat wordt geaccepteerd. De maqaam al Mahmood is aan jou toegezegd.

Bovendien heeft de Alwijze Schepper in de Koran (soerat al Nisa, vers 64) in betekenis aangegeven: "Wij hebben elk profeet, alleen in opdracht van Almachtige Allah gezonden opdat hij wordt gehoorzaamd (door het volk waarnaar hij werd gezonden). Nadat zij hun ego's hebben onrecht hebben gedaan, komen ze terug en vragen ze Allah om vergiffenis. Indien mijn Rasool namens hen berouw uitspreekt, zullen ze de Almachtige Allah natuurlijk zien als degene die het berouw accepteert en barmhartig is". Wij zijn bij jou gekomen. Maar wij hebben onze ego's onrecht aangedaan. Wij vragen jou om vergiffenis van onze zonden.

Ya Rasoolallah! Geef ons je shafaat bij Allah. Ya Rasoolallah! Vraag aan onze Almachtige Schepper om onze zielen weg te nemen in een staat van totale overgave aan jouw soenna, vraag Hem om ons op de Dag des Oordeels te voegen bij degenen die samen met jou naar de verzamelplaats (makhshar) komen en ons deel uit te laten maken van de mensen die dan bij jouw hawd komen en daarvan mogen drinken. Ya Rasoolallah! We vragen jou om jou shafaat". Als laatste dient men het volgende te reciteren: "Oh Onze Heer! Vergeef ons en onze broeders die ons in volle overtuiging voorgegaan zijn! Laat in onze harten geen enkele vijandigheid jegens hen die gelovig zijn! Oh onze Heer! U bent voorwaar de bezitter van medelijden en barmhartigheid!" (soerat al Hashr, vers 10).

Hierna is het de beurt aan het overbrengen van de groeten van mensen die thuis of in land van herkomst zijn achtergebleven. Dit gebeurt als volgt, nadat men het groet van de groetgever over heeft gebracht, zegt men: "Assalamoo alayka Ya Rasoolallah! Deze persoon vraagt u om shafaat voor hem te doen bij Almachtige Allah. Geef hem en alle moslims shaafaat". Hierna kan men zoveel salawaat lezen als men zelf wil. Daarna keert men zich een halve meter naar rechts om bij het gezegende hoofd van Aboe Bakr, de zegenrijke, te kunnen staan en zegt dan: "Assalamoo alayka ya Rasoolallah! Assalamoo alayka yaa rafiqahoo fil gaar! Assalamoo alayka yaa ameenahoo alal asraar! Moge Almachtige Allah, jou als de imam van deze oemmaa, de grootste beloning en tegemoetkoming schenken. Jij was op de beste manier een khalief voor de Boodschapper van Allah. Op de beste manier heb jij zijn achtenswaardige soennah opgevolgd. Je hebt gestreden tegen de afvalligen en tegen degenen die van het rechte pad zijn afgegaan. Je hebt altijd de waarheid gesproken. Tot je overlijden heb je de mensen op het rechte pad bijgestaan. Moge het groet van Almachtige Allah, zijn barmhartigheid en zijn zegeningen met jou zijn! Mijn Allah! Behandel ons met Uw barmhartigheid en neem ons onze zielen af

terwijl wij vol zijn met zijn liefde en laat onze bezoeken aan hem niet ledig zijn!”.

Hierna dient men zich weer een halve meter verder te keren om bij het graf van gezegende Omar te kunnen staan, waarna men zegt: “Assalamoo alayka yaa Amiral Moo’meeneen! Assalamoo alayka yaa Moozheer al Islam! Assalamoo alayka ya Mooqseer al asnaam! Moge Allah jou belonen met het hoogste en jou tegemoet komen. Tijdens je leven maar ook met je sterven heb je de Islam en de moslims geholpen. Je stond borg voor de wezen. Je was goed voor je verwanten. Je was een gids waarover de moslims tevreden waren en je was altijd op het rechte pad waardoor je de mensen ook op het rechte pad kon houden. Je hebt heel veel voor hen gedaan. Je hebt hun armen rijk gemaakt en hun wonden genezen. Moge het groet van Almachtige Allah, Zijn vrede en zegeningen met jou zijn!”.

Hierna zegt men tegen Gezegende Aboe Bakr en Omar: “Assalamoo alayqooma ya daadjeeay rasooleellaah wa rafiqayhee wa wazeerayhi wa moosheerayhi wal mooaweenayni lahoo alal qiyaamee feeddeenee wal qaeemaynee ba’daahoo bi ma saalikh al moosleemeen! Moge Almachtige Allah jullie belonen met het hoogste. Wij bieden jullie aan als bemiddelaars bij de Boodschapper van Allah opdat Rasoolallaah voor ons de shafaat zal doen, opdat Almachtige Allah onze handelingen van de hadj accepteert, onze zielen wegneemt terwijl hij ons behoudt op het pad van de Islam en ons weer tot leven brengt waarbij wij weer tot de Islam behoren. Ook vragen wij jullie bemiddeling om ons op de Dag des Oordeels te verzamelen met degenen die in de nabijheid van Rasoolallah bij elkaar komen.”

Na deze gebeden en groeten dient men voor zichzelf, voor zijn ouders en voor andere moslims die om een smeekbede hebben gevraagd te bidden. Men staat dan weer naar het gezicht van onze dierbare profeet toe en doet de volgende smeekbede: “Oh Mijn Allah! U zegt “Wij hebben elk profeet, alleen in opdracht van Almachtige Allah gezonden opdat hij wordt gehoorzaamd (door het volk waarnaar hij werd gezonden). Nadat zij hun ego’s hebben onrecht hebben gedaan, komen ze terug en vragen ze Allah om vergiffenis. Indien mijn Rasool namens hen berouw uitspreekt, zullen ze de Almachtige Allah natuurlijk zien als degene die het berouw accepteert en barmhartig is” (soerat al Nisa, vers 64).[347] Oh Mijn Heer! Wij houden ons aan Uw Hoge Woord, gehoorzamen uw geliefde Profeet en smeken dat Uw geliefde Profeet bij Uw aanwezigheid voor ons zal pleiten (de shafaat zal doen)”. Hierna reciteert men weer, zoals eerder was gereciteerd: ““Oh Onze Heer! Vergeef ons en onze broeders die ons in volle overtuiging voorgegaan zijn! Laat in onze harten geen enkele vijandigheid jegens hen die gelovig zijn! Oh onze Heer! U bent

347 an-Nisa 4/64.

voorwaar de bezitter van medelijden en barmhartigheid!" (soerat al Hashr, vers 10) samen met de verzen "Rabbanaaghfeerlana wa lee aabaaeenaa wa lee oommateenaah wa lee ikhwaneenallazeena sabaqoona bil imaan" en "Rabbanaa ateenah…" "Soobhaanah rabbeeqah.. en sluit zijn bezoek aan het Huis der Zaligheid af.

Hierna gaat de bezoeker naar de zuil die tussen het graf en de minbar van Rasoolallah staat en waaraan Aboe Loobabah zich vastgebonden had om berouw te tonen. Hier verricht hij een salaat van twee rak´aat en toont berouw door de smeekbede van berouw te reciteren. Hier kan hij alles aan Allah vragen en naar hartelust een smeekbede doen. Na deze smeekbede komt hij bij de Rawda al Mootakharah, een plek die op een vierkant lijkt. Hier kan hij zoveel gebeden verrichten als hij maar wenst en ook naar eigen wens smeekbedes doen en de Schone Namen van Allah opnoemen. Hij dankt Allah en prijst Hem. Na deze loftuitingen komt hij bij de minbar waar de Boodschapper van Allah zijn khoetba altijd voordroeg. Hier verricht hij weer een gebed van twee rak´aat en vraagt aan Allah wat zijn hart maar begeert. Hij zoekt zijn toevlucht bij de barmhartigheid van Allah. Dan komt hij bij de Hanaanah zuil. Deze zuil is de zuil die verdrietig was om het feit dat Rasoolallah voortaan een minbar gebruikte voor zijn khoetba. Voordat Rasoolallah een minbar gebruikte leunde hij namelijk tegen deze zuil en om deze afscheid kermde de zuil totdat de Boodschapper van Allah hem kwam troosten door van de minbar af te stappen. De bezoeker dient zolang hij daar is, de nacht door te brengen met recitatie van de Koran en prijzing van Allah; zolang hij het kan moet hij gewoon tijd doorbrengen tussen de minbar en het graf van de Boodschapper van Allah om dichterbij Hem te kunnen komen.

De kamers van de gezegende echtgenotes van Rasoolallah zijn aan de Masjid der Geluk toegevoegd; daarvoor was er zeer weinig plek aan de qibla zijde van deze Masjid. Het was zeer zwaar om je te keren naar het gezegende gezicht van de Geliefde van Allah. De bezoekers groetten de Boodschapper van Allah terwijl ze voor de deur van de Rawda muur met hun rug tegen de Kaa'ba stonden. Imam al Zaynalabeedeen bracht daar verandering in door de rug naar de Rawda te keren terwijl hij aan het groeten was. Op deze wijze werden een lange tijd de bezoeken afgelegd. Na de toevoeging van de kamers van de gezegende echtgenotes kon men voortaan makkelijker zijn bezoek afleggen.

De kamer van zegeningrijke Aisha was drie meter hoog en van klei en dadelplanten gemaakt. Er waren twee deuren, een aan de westzijde en een aan de noordzijde. De deur aan de westzijde is aan de kant van de Rawda al Mootakharah. Gezegende Omar heeft tijdens zijn khalifaat, toen de Masjid der Geluk uitgebreid werd, in de laatste jaren van zijn khalifaat, een korte muur om het Huis der Geluk laten zetten.

Abdoollah bin Zoebair heeft tijdens zijn khalifaat deze muur af laten breken en een nieuwe laten maken van zwarte steen die nog steviger was. De omheining zonder dak had

wel een deur aan de noordzijde. Gezegende Hassan bracht het stoffelijk overschot van zijn broer, de zegenrijke Hoessein die in het jaar negenenveertig overleed naar het Huis der Geluk omdat zijn broer dat had gewild. Hij wilde daar voor zijn broer smeekbedes doen en om geduld vragen voor de verwerking van zijn verdriet. Maar op dat moment waren er mensen die dachten dat hij daar begraven zou worden en ze gaven aan dat ze niet wilden dat hij naar binnen gebracht werd. Gezegende Hassan liet zijn broer dan ook in de begraafplaats van Baki ter aarde brengen. Met het doel om in de toekomst dit soort situaties te voorkomen heeft men de deur van de muur en van de kamer dichtgemetseld.

De zesde khalief van de Umayyaden, Walid heeft de muur van de Masjid laten verhogen en het dak laten voorzien van een kleine koepel. De drie graven waren voortaan van buiten niet meer zichtbaar en men kon er ook niet meer naar binnen. Toen Omar bin Abdoolaziz de gouverneur van Medina al Moonawwara was, in het jaar 707 (Het jaar 88 na hidjra) heeft hij in opdracht van khalief Walid de kamers van de gezegende echtgenotes laten afbreken en de Masjid laten uitbreiden. Bovendien heeft hij om deze muur een tweede vijfhoekige muur laten bouwen zonder deuren.

De Zangee's hadden de leiding over de staat der Atabeken in Irak. De wazeer van deze staat en de neef van Salahaddeen al Ayyoobee, Djamaladdin al Isfahanee heeft in 1189 (584 na Hidjra) om de buitenmuren van het Huis der Zaligheid een schutting laten bouwen van ebbehout en sandalenhout. Deze schutting liep door tot aan het plafond van de Masjid.

Echter, met de brand in 1298 brandde deze af en werd er een nieuwe gebouwd van ijzer die in groend werd geverfd. Deze schutting wordt Shabaakaah al saadat genoemd. De zijde aan de qibla van deze Shabaakah al saadat wordt Moowadjahaa al saadat genoemd, de oostzijde wordt Kadaam al saadet genoemd, de westzijde Rawda al Mootakhaarah en de noordzijde wordt Hoodjrah al Fatima genoemd. Omdat Mekka al Mookarramah in het zuiden van Medina al Moonawwarah is gelegen, komt het gedeelte waarin onze profeet ligt (Hoodjra al Saadat) aan de linkerzijde en de Minbar al shariff aan de rechterzijde van iemand die in het midden van de Masjid an nabi oftewel de Rawda al Mootakharah staat.

In het jaar 847 (232 n. H.) is er tussen de plek van de Shabaakah al saadat en de buitenmuren bij tijd en wijle met marmer bestraat. Dit is het laatst gedaan door Sultan Abdoolmadjeed Khan..

Op de Hoodjrah al Saadat was er samen met de vijfhoekige muren een kleine koepel gemaakt die Koobbatannoor werd genoemd. De door de Ottomaanse sultans gezonden Kiswat al sharifahfe werd op deze koepel gelegd. De grote groene koepel, die bovenop de Koobbatannoor komt, wordt de Koobbatool-khadra genoemd. De qiswah, die aan de buitenkant van de schutting die Shabakaah al saadat wordt genoemd, werd gelegd was

opgehangen aan de riemen onder de Koobbatool-khadra. Deze vitrages aan de binnen- en buitenkant werden Settaarah genoemd.

De Shabakaah al saadat heeft aan de oost, west en noordzijde een deur. Buiten de heren van de harem al shariff mag daar niemand komen. Bovendien omdat deze geen deuren of ramen heeft is er alleen in het midden van de koepel een gat en is deze met een gaas gedicht. Parallel aan deze gat is er ook een gat geopend op de Koobbatool-khadra. De koepel van de Masjid al Sharif was tot het jaari 1837 (1253 n H) in een grijze kleur. Sultan Mahmood Adlee Han, de Tweede gaf opdracht om deze in groen te schilderen. In het jaar 1872 (1289 n. H) werd de koepel in opdracht van Abdoolaziz Khan opnieuw geschilderd.

Er is nooit iemand geweest die zoveel geld heeft besteed en zoveel inzet heeft getoond om de Masjid an Nabi te renoveren en te versieren als sultan Abdoolmadjeed Khan. Hij heeft voor de renovatie van de Haramayn zevenhonderdduizend goudstukken besteed en de renovatie is in 1861 (1277) gereed gekomen.

Sultan Abdoolmadjeed Khan, die voor de renovatie van de Masjid an Nabawi duizenden goudstukken heeft uitgegeven, wilde de oude vorm ervan terugzien in de Hirka al Sharif Moskee in Istanbul. Hiervoor stuurde hij in 1850 luitenant en technisch tekenaar Hadji Izzet Effendi, een van de docenten van de ingenieursschool naar Medina. Izzet Effendi nam minutieuze metingen en maakte in een jaar een model op schaal van 1:53 dat hij naar Istanbul stuurde. Dit model werd in de Hirka al Sharif Moskee gelegd die in opdracht van Sultan Abdoolmadjeed Khan werd gebouwd.

Na de renovatie door Abdoolmadjeed Khan zijn de afstanden als volgt, tussen de muur van de qibla en de Shabakaa al Saadat zeveneneenhalve meter, van de muur aan de oostkant tot Qaadam al Saadat zes meter, de breedte van de Shabakaa al Shaam elf meter en de afstand tussen de Moowadjaha al Sharifaa en Shabakaa al Shaam is negentien meter. De breedte van de Masjid an Nabi aan de qibla zijde is zevenenzeventig meter; de lengte vanaf de qibla muur tot aan de muur al Shaami is honderdenzeven meter. De Rawda al Mootakharah breedte tussen de Kamer der Geluk en de minbar al sharif is negentien meter.

Na de Ottomanen is er in deze gezegende oorden veel veranderd, zo zijn vele werken van onze voorouders die van onschatbare waarde waren, verloren gegaan doordat ze werden vernield.

Het is moostaahaab om na het bezoek aan onze Profeet, de Baki begraafplaats een bezoek te brengen. Daarnaast is het ook goed om andere grafsteden te bezoeken, vooral die van de Sayyeed al Shoohaadaa, de leider der shaheed, gezegende Hamza. Ook in de Baki begraafplaats kan men gezegende Abbas, Hassan bin Ali, Zaynalaabeedeen, zijn zoon Mohammed Baakhir en zijn zoon Djaafar al Saadik bezoeken. Natuurlijk loopt men ook

langs bij het graf van de Amir al Moo'minoon zegenrijke Othman, gezegende Ibrahim, de zoon van onze dierbare profeet en de schone echtgenotes van onze profeet wiens graven daar aanwezig zijn. De tante van onze profeet, Safijja en nog velen ashaab en Taabe'een volgelingen kunnen daar ook bezocht worden. Het is een goed gebruik om in de Fatima Masjid een gebedsdienst te verrichten die zich ook in Baki bevindt. Hier hoort men te zeggen: "Salaamoon alaikoom bimaa sabertoom. Fanee'ma ookbaddaar. Salamoon alaaikoom yaa ahla daar al qawm al moo'meeneen wa innaa inshaallaahoo an qareebeen beekoom laaheekoon".

De bezoekers van de Kamer der Geluk zijn gehouden om geconcentreerd te zijn en zich niet met wereldse zaken bezig te houden tijdens hun bezoek. Men moet denken aan het Goddelijke licht dat gegeven is aan Mohammed en aan zijn hoge niveau. De smeekbeden die gedaan worden zonder concentratie en met allerlei gedachten die rondgaan in het hoofd aan wereldse ontmoetingen, netwerken voor eigen gewin en allerlei zakelijke transacties, worden niet geaccepteerd bij Almachtige Allah.

Het bezoeken van de Grafstede der Zaligheid is een eervol gebedsdienst. Men moet als moslim ervoor vrezen om hierin niet te geloven want dat is een risico voor de imaan van een moslim. Op deze wijze spreek je namelijk Almachtige Allah, Zijn Rasool en alle moslims tegen. Een aantal geleerden uit de Maliki school hebben gezegd dat het bezoeken van Rasoolallah sallallahoo alayhi wa sallaam, eigenlijk waadjeeb is maar de consensus is op moostaahaab.

15.4 Tawassool, Beroep op Hem doen als bemiddelaar

Er is altijd een beroep gedaan op onze profeet, voor zijn schepping, na zijn schepping, tijdens zijn leven op de vergankelijke wereld en na zijn overlijden; in de wereld van de barzaakh, de wereld van de graven is er beroep op hem gedaan ; op de Dag des Oordeels na de wederopstanding, op de Arasaat en in de Djannat zal er ook beroep op hem gedaan worden. Waseelah is alles dat door Almachtige Allah als middel is toegestaan om dichter bij Allah te komen en om alle behoeften te vervullen.

Tawassool met de Boodschapper van Allah, dat wil zeggen een beroep doen op Rasoolallah om bij Almachtige Allah te pleiten en om Zijn hulp en shafaat te vragen, is geoorloofd; Dit is een middel dat toegepast werd door de profeten (vrede zij met hen), de Salaf al Saleekheen, de geleerden en de andere moslims. Er zijn geen moslims geweest die dit middel als slecht hebben bestempeld. Tot op heden is er buiten de mensen met een vervormde geloof niemand geweest die deze weg hebben verworpen.

De vader der mensheid, Adam alayhissalaam, heeft onze Profeet als wasila gebruikt toen hij op de aarde werd geplaatst. Dit werd door onze dierbare Profeet in een van zijn hadith als volgt beschreven : “Adam (alayhissalaam) werd door zijn zaellae (fout van een profeet in zijn menselijke handelingen) uit de Djannat verbannen, op dat moment zei hij: “Yaa Rabbee! (Oh Mijn Heer!) Vergeef mij omwille van Uw Mohammed”. Almachtige Allah vroeg toen “Oh Adam! Hoe ken jij Mohammed. Ik heb hem nog niet geschapen?”. Adam (alayhissalaam) antwoordde : “Oh Heer! Toen U mij schiep en mij van Uw geest inblies opende ik mijn ogen en zag ik bij de arsh “La ilaaha illallaah, Mohammadoon Rasoolallah” staan. Hij is degene die U samen met Uw naam noemt en dus lief heeft. Alwijze Allah antwoordde : “Je spreekt de waarheid oh Adam! Hij is degene die ik het meest lief heb onder mijn schepselen. Omdat je omwille van Hem vergeving vraagt heb ik jou vergeven”.[348]

Volgens een andere overlevering zegt Allah : “Hij is een profeet die van jouw nageslacht zal komen. Als ik hem niet had geschapen, zou ik jou en jouw kinderen niet scheppen. Omdat je hem als pleitbezorger aanwijst vergeef ik jou”.[349]

Er zijn duizenden voorbeelden die hiermee te maken hebben. Een aantal van deze hebben we hieronder behandeld:

---

348 Haakim, al-Moostadraeq, II, 672.

349 Haeysaemee, Madjmaoo’z Zawaaid, VIII, 198.

Een persoon die blind was aan beide ogen kwam bij de Gezant van Allah en vroeg hem om een smeekbede te doen zodat hij weer kon zien. Rasoolallah sallallahoo alayhi wa sallaam zei tegen hem : "Als je wil kan ik een smeekbede doen. Maar indien je geduld toont en volhardt zal het voor jou veel beter zijn. "Ik heb geen kracht meer om geduld te hebben. Ik wil u vragen om een smeekbede te doen' zei de man. In dat geval, doe de rituele wassing (wudu) en lees deze smeekbede !' antwoordde de profeet en hij leerde hem de volgende smeekbede : 'Allahoomma innee as'alooqah wa atawadjahoo ilayka bi nabijjikah Mohammadoon nabiyyarrahmatee. Ya Mohammad ! Innee atawadjahoo bikah ila Rabbee fi hadjatee litaqdijja Allahoomma shaffi'hoo fiyya."

Een van de hadith geleerden Imam al Nasaaee geeft aan dat de ogen van deze persoon na het lezen van deze smeekbede, die door Almachtige Allah geaccepteerd werd, genazen en dat hij weer kon zien.

Othman bin Haneef vertelt omtrent de waseelah van Rasoolallah, de volgende gebeurtenis: "Othman bin Affaan was khalief en iemand die grote problemen had kwam bij mij om zijn situatie uit te leggen. Hij schaamde zich ervoor om hiermee naar de khalief te gaan en vroeg mij om hulp. Ik zei tegen hem, doe onmiddellijk de rituele wassing! Ga naar de Masjid an Nabawi! Doe de smeekbede die hierboven aangegeven is en vraag maar wat je vragen wilt.

Nadat hij de smeekbede had gedaan was deze arme man naar de khalief toegegaan en was hij door hem geaccepteerd. De khalief had hem op zijn gebedskleed laten zitten en hem gevraagd om te vertellen wat er aan de hand was, daarna had de khalief hem ook geholpen. Hij was zo blij dat hij naar mij terug kwam en zei: "Moge Almachtige Allah tevreden over jou zijn! Als jij niets tegen de khalief had gezegd was ik nog in de problemen". Hij dacht dat ik met de khalief had gesproken.

Toen gezegende Omar khaliefah was ontstond er een hongersnood. Bilaal bin Hars van de Ashaab al Qiraam, ging naar de tombe van Rasoolallah en zei : "Oh Rasoolallah! Uw oemma lijdt honger en staat op sterven. Ik smeek u om waseelah te zijn voor het neervallen van regen". Die nacht kreeg hij in zijn droom bezoek van Rasoolallah die hem de opdracht gaf : "Ga naar de Khalief! Doe hem mijn groeten ! Zeg tegen hem dat hij de smeekbede voor regen moet doen!". Toen gezegende Omar dit deed begon het onmiddellijk te regenen.

Almachtige Allah accepteert smeekbeden omwille van Zijn geliefden. Allah de Verhevene heeft aangegeven dat Hij Mohammed alayhissalaam zeer lief heeft. Indien iemand dan ook een smeekbede doet waarbij hij zegt, "Allahoomma inni as'alookah bi djahee Nabeeyyeekal Moostafa, zal zijn smeekbede niet worden geweigerd. Het is natuurlijk niet fatsoenlijk om voor elke kleinigheid en elke wereldse zaak de Gezant van

Allah als waseelah te gebruiken.

Boorhanaddeen Ibraheem Maaleekee zegt: “Iemand die zeer hongerig en arm was kwam het Graf der Zaligheid binnen en zei : “Oh Rasoolallah! Ik heb honger”. Even later kwam iemand die deze arme man naar zijn huis meenam om hem eten te geven. Toen de arme man vertelde dat zijn smeekbede was verhoord, zei de gastheer : “Mijn broeder! Om de Rasoolallah te bezoeken ben je van een grote afstand gekomen, je bent zeer ver verwijderd van je vrouw en kinderen en je hebt een lange reis met vele ontberingen afgelegd. Je vraagt dan om een beetje voedsel bij zijn heilige graf ? Dat hoort toch niet ? Bij de hoge aanwezigheid van de grote profeet had je een smeekbede moeten doen voor de Djannat en het eeuwige leven! Alle smeekbedes hier worden door Almachtige Allah niet geweigerd”. “Een ieder die vereerd is met de mogelijkheid om Rasoolallah te bezoeken dient een smeekbede te doen voor zijn shafaat op de dag des oordeels.”.

Op een dag zaten Imam al Aboe Bakr al Mooqree, Imam al Taberaani en Aboe Sjaikh samen in de Masjid der Geluk. Omdat ze al een aantal dagen niets hadden gegeten waren ze zeer verhongerd. Imam al Aboe Bakr kon er niet meer tegen en zei : “Ik heb honger oh Rasoolallah!”, hierna ging hij in een hoekje zitten. Iemand van de Sayyids kwam met twee van zijn dienaren en zei : “Mijn broeders! Jullie hebben mijn grootvader, Rasoolallah, om hulp gevraagd. Hij heeft mij opdracht gegeven om jullie eten te geven”. Hij had eten meegebracht die ze samen begonnen te eten en het restant liet hij achter voor hen waarna hij weer vertrok.

Een van de Islam geleerden Aboe Abdoollah Mohammed Maerakaashi (683 n. H/ 1284) beschrijft in zijn waardevolle boek, Meesbah ooz- zoolaam honderden moslims en hun smeekbedes die hun doel hebben bereikt door Rasoolallah, onze Effendi, te gebruiken als waseelah. Mohammed bin Moonkad is een van de velen die zijn hartewens in vervulling zag gaan door Rasoolallah als waseelah aan te bieden. Hij vertelt het volgende: “Een persoon had mijn vader tachtig goudstukken achtergelaten en was naar jihad gegaan. “Bewaar deze! Je mag hiermee de behoeftigen ook helpen” had hij gezegd. In Medina ontstond er een schaarste en hongersnood. Mijn vader gaf alle goudstukken weg aan mensen die het zeer zwaar hadden door de hongersnood. De eigenaar van de goudstukken kwam op een dag en vroeg om zijn goudstukken. Mijn vader zei tegen hem: “Kom na een nacht terug”. Hij ging naar onze dierbare profeet en tot de volgende ochtend smeekte hij Rasoolallah om hulp. Rond middernacht kwam er een man die zei: “Steek je hand uit!” en gaf hem een zak met goudstukken. Hierna verdween de man. Thuisgekomen telde mijn vader de goudstukken in de zak, het waren tachtig goudstukken. Met zeer grote blijdschap gaf mijn vader deze onmiddellijk aan de eigenaar.”

Imam Mohammed Moosa, de zegeningrijke, vertelt in zijn boek over een gebeurtenis die hij zelf heeft meegemaakt het volgende:

"In het jaar 637 (1239) verlieten wij de burcht van Sadar met een selecte gezelschap. We hadden iemand bij ons die ons de weg wees. Na een tijd raakte ons water op en we begonnen te zoeken naar water. Ik was in de tussentijd weggegaan om mijn behoefte te doen. Ik kreeg opeens een enorme slaap. Ze zullen mij toch wekken als ze vertrekken dacht ik en legde mijn hoofd neer. Toen ik een tijd later wakker werd bevond ik mijzelf helemaal alleen midden in de woestijn. Mijn vrienden waren weggegaan zonder mij. Door de eenzaamheid kreeg ik een grote angst over me heen. Midden in de woestijn begon ik naar rechts en links te rennen. Ik wist niet waar ik was en ook niet welke kant ik op moest gaan. Overal was er alleen maar zand. Even later werd het donker. Er was geen enkel spoor over van de groep waarmee ik reisde. Ik was in de donkere nacht helemaal alleen. Mijn angst werd groter. In grote angst en zenuwen begon ik nog harder te lopen.

Na een tijdje had ik een enorme dorst gekregen en was ik ook uitgeput geraakt. Ik viel neer. Ik was mijn hoop verloren en voelde als het ware dat mijn sterven dichterbij was gekomen. Door de dorst en moeheid waren mijn pijn en problemen nog erger geworden. Opeens dacht ik eraan. Midden in de nacht kreunde ik: "Oh Rasoolallah! Help! Ik vraag U om met toestemming van Allah, mij te helpen!".

Op het moment dat ik mijn woorden had uitgesproken hoorde ik iemand mij roepen. Toen ik de richting opkeek van het geluid zag ik in de donkere nacht iemand die licht uitstraalde naar zijn omgeving en in een sneeuwwitte gewaad gekleed was. Iemand die ik tot dan toe nooit eerder had gezien, hij riep mij bij zich. Hij kwam dichterbij en pakte mijn hand vast. 0p dat moment waren mij moeheid en dorst verdwenen. Ik was als herboren. Het was alsof ik hem al jaren kende. We liepen een tijd hand in hand. Het voelde heerlijk aan alsof het de meest warme moment van mijn leven was. Toen we een zandheuvel voorbij waren gekomen zag ik het licht van de groep waarmee ik samen was gereisd en ik hoorde de stemmen van mijn vrienden. We liepen naar hen toe.

Het dier dat ik bereed volgde hen van een afstand. Hij kwam plotseling naar me toe. Toen ik mijn rijdier voor me zag schreeuwde ik het uit van blijdschap. Toen ik schreeuwde liet de persoon die met mij meegekomen was, mijn hand los. Hij hield daarna mijn hand vast en hielp mij om mijn dier te bestijgen. Daarna zei hij: "We laten niemand hulpeloos achter als hij van ons hulp vraagt" en daarna ging hij weg. Toen pas begreep ik dat die persoon Rasoolallah was. Terwijl hij wegging was het zichtbaar dat het licht dat hij verspreidde in de duisternis van de nacht naar de hemel steeg.

Toen hij uit het oog verdween kwam ik plotseling tot verstand en zei ik: "Hoe kan ik nou vergeten om de handen en voeten van Rasoolallah te kussen" maar helaas was het al

voorbij en had ik een grote kans gemist.

Aboel Khair Akta was vijf dagen in Medina gebleven. Hij kwam bij het Huis der Geluk en groette de Boodschapper van Allah. Hij gaf aan dat hij honger had. Hij trok zich terug in een hoek en ging slapen. In zijn droom zag hij dat Rasoolallah was gekomen. Rechts van hem stond Aboe Bakr al Siddiq, links van hem Omar Farook en voor hem Ali al Moortazaa. Gezegende Ali kwam en zei: "Oh Aboel Khair! Sta op, waarom slaap je? Rasoolallah komt er aan. Onmiddellijk stond ik op. Rasoolallah kwam en gaf hem een groot brood. Aboel Khair zegt dat hij gelijk begon te eten van het brood omdat hij zeer hongerig was. Toen ik de helft op had gegeten werd ik wakker, de andere helft had ik nog in mijn handen".

Ahmed bin Mohammed Sufi vertelt: In de woestijnen van Hidjaz had ik niets meer en ik kwam naar Medina. Bij het Graf der Geluk groette ik Rasoolallah; Daarna ging ik ergens zitten en viel in slaap. Rasoolallah kwam mij in mijn droom bezoeken en zei: "Ahmad ben je gekomen? Open je hand! Hij vulde mijn handpalm met goudstukken, mijn handen waren gevuld met goudstukken.

Imam al Samhoodi verloor zijn sleutel. Hij kon het niet vinden. Hij kwam bij het Graf der Zaligheid en zei: "Oh Rasoolallah! Ik ben mijn sleutels verloren. Ik kan nu niet naar huis.". Een kind kwam met de sleutels in zijn hand. "ik heb deze sleutels gevonden, zijn die soms van u?" zei het kind.

Moestafa Isheek effendi zegt in zijn geschiedenisboek dat Mawaareed al Madjeediyya heet: "Ik heb twintig jaar in Mekka gewoond. In het jaar 1247 [1831] hadden wij zestig goudstukken gespaard en konden we naar Medina gaan met vrouw en kinderen. Het geld raakte onderweg op. We konden bij een kennis logeren, ik ging naar het Huis der Geluk en vroeg Rasoolallah om hulp. Drie dagen later kwam er een heer naar het huis waar ik verbleef en vertelde mij dat hij een huis voor mij had gehuurd. Hij liet mijn spullen naar dat huis verhuizen. Hij betaalde mijn huur voor een jaar. Een aantal maanden later werd ik ziek en lag een maand in bed. Thuis hadden we niets meer over om te eten of om te kunnen verkopen. Met de hulp van mijn vrouw klom ik op het dak, mijn bedoeling was om naar de tombe van Rasoolallah te kijken en mijn situatie kenbaar maken zodat hij mij zou helpen. Toen ik mijn handen ophief schaamde ik me ervoor om hem een gunst te vragen voor het wereldse. Ik kon niks zeggen en ging weer naar beneden, naar mijn kamer.

De volgende dag kwam er iemand en gaf mij een zak vol goed met de woorden dat een zekere persoon die zak met goud naar mij had gestuurd. Hoewel onze situatie verbeterde genas mijn ziekte niet. Met hulp van anderen ging ik naar de Masjid der Zaligheid en vroeg Rasoolallah om genezing. Ik verliet de Masjid en zonder hulp van anderen ging ik naar huis. Mijn ziekte was helemaal genezen. Omdat ik bang was voor het boze oog ging ik een aantal dagen met een wandelstok naar buiten. Geld was echter weer

op. Ik liet de kinderen achter en ging in het donker naar de Masjid an Nabi. Na het laatste gebed vertelde ik over mijn problemen aan Rasoolallah. Onderweg kwam iemand die ik niet kende naar me toe en gaf mij een zak met negenenveertig goudstukken die elk negen cent waard waren. Ik kocht een aantal benodigdheden en ging daarna naar huis.

In de tweede volume van de vertaling van zijn boek Shaqaayeek al Noo'maniyya zegt hij, de eerste Sjaikh al Islam van het Ottomaanse Rijk en de moodjaddeed van zijn tijd, de grote Islam geleerde Mawlana Shamsaddeen Mohammed bin Hamza Faenaari was blind geworden. Hij kon niet meer zien. Op een nacht zei onze dierbare profeet tegen hem: "Maak een exegese van soerat al Taahaa!". Hij antwoordde: "Ik dorst geen exegese te maken van de Koran al Kareem bij uwe hoge aanwezigheid, bovendien zijn mijn ogen niet meer in staat om te zien". De geneesheer van de profeten, onze effendi Rasoolallah haalde een stuk katoen uit zijn vest en nadat hij dit stukje katoen met zijn gezegende speeksel natmaakte legde hij het op zijn ogen. Molla Faenaeri werd wakker met het stukje katoen op zijn ogen. Toen hij het weghaalde kon hij weer zien. Hij was Allah de Verhevene enorm dankbaar. Hij bewaarde het stukje katoen en gaf opdracht om het na zijn overlijden op zijn ogen te leggen. Toen hij in 834 (1431) overleed werd zijn testament uitgevoerd.

Aboe Djafaar Mansoor, een van de Abbasiden khaliefs, was in de Masjid an Nabee met Imam Malik aan het praten. "Oh Mansoor! Dit is de Masjid der Zaligheid! Praat met zachte stem! De Ware Schepper heeft in soerat al Hoodjooraat in betekenis : "Verhoog jullie stem niet boven de stem van Rasoolallah" gezegd en zulke mensen ervoor gewaarschuwd. Met de volgende vers in betekenis "Degenen die bij Rasoolallah met zachte stem praten"[350] heeft hij de mensen die met zachte stem praten geprezen.

Respect voor Rasoolallah tonen na zijn overlijden is hetzelfde als het tonen van respect tijdens zijn leven". Mansoor boog zijn hoofd en zei : "Oh Eba Abdoollah! Moeten we naar de Qibla toe staan of naar de Tombe der Geluk". Imam Malik, de zegenrijke antwoordde : "Wend je gezicht niet af van Rasoolallah. Op de Dag des Oordeels is hij de grote pleitbezorger en zal hij voor jou redding en de redding van jou vader Adam alayhissalaam de waseelah zijn.

Met je gezicht gericht naar het Graf der Geluk terwijl je de gezegende geest van Rasoolallah omarmt moet je smeken om shafaat! Vers 64 van soerat al Nisa zegt in betekenis : "Als degenen die slecht zijn geweest voor hun ego naar jou toekomen om vergeving van Almachtige Allah te vragen en mijn Rasool voor hen vergeving vraagt zullen

---

350 al-Hoodjooraat, 49/3.

ze Almachtige Allah als barmhartige vinden die het berouw accepteert".

Deze vers legt de belofte af dat degenen die Rasoolallah als waseelah aanbieden op het moment dat ze berouw tonen, vergeven zullen worden". Hierop stond Mansoor op en ging voor het Graf der Zaligheid staan, hij deed de volgende smeekbede : "Ya Rabbee! (Oh Mijn Heer !) U heeft in deze vers beloofd dat degenen die uw Rasool als waseelah gebruiken, vergeven zullen worden en hun berouw geaccepteerd zal zijn. Ik vraag ook in de aanwezigheid van Uw grote profeet vergeving aan U. Zoals U hen vergeven hebt die vergeven zijn toen hij nog in leven was, vergeef mij ook! Ya Rabbee! Ik smeek U en bied Uw grote profeet, de Nabeeoorrahma, als waseelah aan. Oh Mohammed alayhissalaam, de hoogste in rang onder de profeten! Ik heb de tawassool op U gedaan en mijn Heer gesmeekt. Ya Rabbee! Maak uw grote profeet tot pleitbezorger voor mij!". Hij stond met zijn rug naar de qibla, zijn gezicht naar de raam van de Moowadjahaa al Saadat en deed op deze wijze zijn smeekbede.

De adviezen die Imam Malik aan khalief Mansoor gaf laat zien dat degenen die bij het Graf der Geluk smeekbedes doen, zeer geconcenreerd moeten zijn. Het is niet gehoord dat degenen die de benodigde fatsoen en respect die horen bij een dergelijke locatie niet kunnen opbrengen, lang in Medina blijven.

Een van de dorpsbewoners van Anatolie woonde jarenlang in Medina al Moonawaarah, hij was er getrouwd en deed een bepaalde dienst in het Graf der Zaligheid. Op een dag werd hij geveld door een ziekte met koorts waarbij hij trek kreeg in ayran (yoghurtdrank). "Als ik nu in mijn dorp zou zijn, zou ik met onze eigen yoghurt ayran maken en drinken" dacht hij. Die nacht kwam Rasoolallah op bezoek bij de Sjaikh al Harem en gaf hem de opdracht om het werk van die dorpsbewoner aan iemand anders te geven. Toen de Sjaikh zei: "Oh Rasoolallah! De dienst wordt door die en die van uw oemma uitgevoerd" antwoordde Rasoolallah: "Zeg tegen die persoon dat hij naar zijn dorp moet gaan om ayran te drinken!". Toen de volgende dag deze opdracht aan de dorpsbewoner kenbaar gemaakt werd ging de dorpsbewoner zonder enig protest naar zijn dorp.

Indien een gedachte die in je hoofd opkomt al zulke grote gevolgen kan hebben, hoe moet het dan met een ongepaste uiting, zelfs als deze als grap is bedoeld, of een onfatsoenlijke handeling. Dit moge wel duidelijk zijn, God behoede ervoor!

15.5 Het belang van salawat al sharifa en de voordelen ervan

Als de naam van onze profeet wordt genoemd en opgeschreven is het onze taak, als uiting van respect en eerbied, om voor Hem de salawat al sharifa te lezen. In de Koran al Kareem, vers 56 van soerat al Ahzab, staat in betekenis : “Voorwaar Almachtige Allah en Zijn engelen, doen de salaat voor de Profeet (prijzen zijn naam en eer) Oh gelovigen! Doen jullie ook de salaat ter ere van hem en geef je in alle oprechtheid over aan Hem”.

De geleerden in de tafsir wetenschappen hebben aangegeven dat het woord salaat dat in deze vers wordt genoemd, erbarming van Allah, berouw van de engelen en smeekbede van de gelovigen betekent. Alle islam geleerden hebben in consensus aangegeven dat wanneer een van de namen van onze dierbare profeet gehoord, geschreven en genoemd wordt, het de eerste keer waadjeeb is om de salawat al sharifah te schrijven en op te zeggen maar bij herhalingen is het moostahaab.

Degene die van Almachtige Allah iets vraagt begint eerst met dankuitingen aan Allah en daarna spreekt hij de salat uit voor onze profeet. Een doa of smeekbede die op deze wijze begint is waardig om te worden geaccepteerd. Een doa die met twee salaat uitingen (begin van de doa en aan het einde van de doa) aangeboden wordt zal niet worden geweigerd.

Aboe Talha, de zegenrijke, vertelt: “Ik was bij Rasoolallah. Ik zag bij hem een nooit eerder zichtbare vreugde en blijheid. Ik vroeg naar de reden en hij antwoordde : “Hoe kan ik nu niet blij zijn? Zojuist kwam Djibril (aleyhissalaam) met een heuglijk nieuws. Almachtige Allah heeft gezegd: “indien iemand van mijn oemma voor jou een salawat uitspreekt, zal Almachtige Allah hem als beloning tien salawaat uitingen teruggeven”.[351]

Sommige van de hadith al shareef hierover zijn als volgt:

“Wee degene bij wie mijn naam wordt genoemd en die dan geen salat en salaam uitspreekt voor mij. Wee degene die de maand Ramadan meemaakt maar deze maand voorbij laat gaan zonder dat zijn zonden vergeven zijn. Wee ook degene bij wie zijn ouders de oudere leeftijd hebben bereikt maar die hen niet tevreden heeft kunnen stellen waardoor hij de Djannat misloopt”.

“Degene bij wie mijn naam wordt genoemd maar die geen salaat en salaam voor mij uitspreekt is de meest inhalige onder de vrekken “.

Aboe Hoenaid es Saeedee geeft het volgende aan : “Sommigen onder de Ashaab al Qiraam vroegen aan onze geliefde profeet : “Oh Rasoolallah!Hoe moeten wij de salaat en salaam voor U doen?” Rasoolallah, onze effendi antwoordde: “Allahoomma sallee ala

---

351 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 102; Ibn Abee Shaybah, al-Moosannaf, II, 399.

Mohammedeen wa azwadjeehee wa zoorriyateehee kemaa sallayta ala Ibraaheema wa baariq alaa Mohammedeen wa azwadjeehee wa zoorreeyateehee kemaa barakta ala Ibraheema innaakah hameedoon madjeed. "

Sommige van de salawaat al shareefa zijn de volgende:

"aleyhissalaam", "Sallallahoo alayhi wa sallaam", "A1lahoomma sallee ala sayyeedeena Mohammed", "Allahoomma sallee ala Mohammadeen wa ala alee Mohammed, qaemaa sallayta ala Ibraheema wa ala alee Ibraheem...", "Allahoomma sallee ala Mohammedeen wa ala aleehee wa sakhbeehee adjmaaeen", "Alayheessalatoo wassalaamoo wattaheeyya", "Alayhee wa ala djamee'ee minessalawatee ataemmoohaa wa minettaeheeyyatoo aymaneeha."

Een persoon vertelde het volgende: Een van mijn vrienden had in een brief die hij had gestuurd overal waar de gezegende naam van Rasoolallah stond "Sallallahoo alayhee wa sallaam tasleeman qaseerah" genoteerd. Toen hij naar de reden had gevraagd, kreeg hij als antwoord : "In mijn jeugd heb ik hadith boeken geschreven. Telkens als ik de naam van Rasoolallah opschreef, schreef ik geen salawaat. In mijn droom zag ik de effendi der werelden en ik ging naar hem toe. Hij draaide zijn gezegende gezicht van me af . Ik draaide om hem heen maar telkens weer draaide hij zich van me af.

Toen ik tegenover hem stond vroeg ik : "Oh Rasoolallah!Waarom wendt u zich van mij af?". Hij antwoordde : "Jij hebt namelijk in je boek geen salaat gegeven aan mij toen je mijn namen opschreef!" Sindsdien schrijf ik zijn gezegende naam altijd met de salaat erbij".

In de hadith al shareef staan: "Wie voor mij een keer de salaat uitspreekt, zal door Almachtige Allah tien keer gezegend worden met barmhartigheid en tien van zijn zonden zullen worden vergeven, zijn niveau zal met tien treden worden verhoogd."

"Degene die op de Dag des Oordeels het dichtst bij mij in de buurt staat en die mijn shafaat het meest waardig is, is degene die mij het meeste salaat en salaam brengt."

De Ware Schepper zei tegen Mozes: "Oh Mozes, wil je dat ik dichter bij je tong ben dan je woord, dichter bij je hart ben dan je gedachten, dichterbij je lichaam ben dan je geest, dichterbij je oog ben dan het licht erin?". Ja, natuurlijk Mijn Heer antwoordde Mozes. "Spreek dan veel salawat uit voor Mohammed (sallallahoo alayhi wa sallaam)" zei Allah. "Oh Mozes, wil je op de dag des oordeels geen dorst lijden?". Ja, Oh Mijn Heer! Antwoordde Mozes. "Spreek dan veel salawat uit voor Mohammed (sallallahoo alayhi wa sallaam) " gebood Allah.

Onze dierbare profeet heft aangegeven:

"Degene die op elke positive tijdens de Dag des Oordeels het dichtst bij mij staat is

degene die op de aarde voor mij het meeste salawaat opzegt. Degene die op Vrijdag overdag en in de nacht honderd salawaat uitspreekt voor mij zal door Allah geholpen worden met honderd van zijn benodigdheden. Zeventig ervan zijn gerelateerd aan het hiernamaals en dertig op het wereldse. Hierna zal Almachtige Allah met een engel deze salaat en salaam bij mij brengen. Ze zijn dan als het ware geschenken die voor jullie gekomen zijn. De betreffende engel noemt mij de naam van de afzender, zijn afstamming en zijn volk. Deze wordt dan op een witte pagina bij mij genoteerd. Het feit dat ik hiervan op de hoogte ben na mijn overlijden is niet anders dan tijdens mijn leven.[352]

Als het dan donderdag is, zendt Almachtige Allah engelen met zilveren schriften en gouden pennen. Zij noteren de namen van degenen die donderdag overdag en vrijdagnacht veel salaat brengen aan de Profeet.

Indien twee moslims elkaar ontmoeten en elkaar een hand geven waarbij ze de salawat voor hun profeet uitspreken zal hun zonden ervoor en erna worden vergeven.

Indien iemand van jullie een masjid betreedt, laat hem dan de salawaat uitspreken en zeggen Ya Rabbee, bescherm mij van de shaitan![353]

In een overlevering staat: "Laat iemand die een masjid verlaat, Allahoomma innee as'alooka min fadleekah" zeggen.

Indien het begin van een doa geen prijzing van Allah en dank aan Allah samen met salawaat aan Rasoolallah bevat, zal de doa achter het gordijn blijven. Een doa met dank aan Allah en salawaat aan Rasoolallah zal worden geaccepteerd.

Tussen de doa en de hemel is er altijd een gordijn die niet opengaat als er geen salawaat gelezen wordt voor Rasoolallah en zijn familie. Indien de salawaat gelezen wordt, scheurt dit gordijn en gaat de doa naar de hemel. Indien de salawat ontbreekt komt de doa terug.

Indien in een masjid Allah niet wordt herinnerd en er geen salawaat voor Rasoolallah wordt uitgesproken kan God hen indien Hij wenst bestraffen of vergeven.

Degene wiens oor suist, laat hem aan mij denken en een salaat voor mij uitspreken.

Indien iemand een werk wil doen, laat hem dan overleg plegen. Almachtige Allah zal hem dan wijsheid geven. Indien iemand iets wil zeggen maar vergeet wat hij wil zeggen, laat hem dan de salawat uitspreken voor mij. Mijn salaat bevat voor zijn woord een vervolg. Het is te hopen dat hij zich weer herinnert wat hij wilde zeggen.[354]

---

352 İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, LIV, 301.

353 Ibn Abee Shaybah, al-Moosannaf, I, 374; VII, 124.

354 Tirmidhî, "Fiten", 78.

Indien een zaak die in zich goed is, niet wordt begonnen in de naam van Allah en de salawaat voor mij, dan zal die zaak geen vervolg hebben en geen baraqah kennen.[355]

Toen een van de Islam geleerden Aboe Hafs Kageedee stierf, zag iemand hem in zijn droom. Hij vroeg hem hoe Almachtige Allah hem had behandeld. Hij antwoordde: "Allah heeft mij met Zijn barmhartigheid en vergevingsgezindheid behandeld en mij in de Djannat toegelaten". Waarom werd er gevraagd. Ik moest bij de engelen staan en mijn zonden werden gewogen tegenover mijn salawaat uitingen voor Rasoolallah. Mijn salawaat overtrof mijn zonden volgens hen. Almachtige Allah zei tegen de engelen: "Oh Mijn Engelen, jullie werk is klaar. Stel hem geen andere vragen. Breng hem naar mijn Djannat".

Iemand van de salaf vertelt: "Een vriend met wie ik samen hadith leerde stierf op een dag. In mijn droom zag ik hem met groene kleding. Ik vroeg hem naar de reden en hij antwoordde: "Ik schreef altijd bij elke hadith die ik zag achter de naam van Rasoolallah, "Sallallahoo alayhee wa sallaam". De Ware Schepper heeft mij daarvoor op deze wijze beloond".

Weer iemand van de salaf vertelt: Een buurman die schrijver was kwam te overlijden. Ik zag hem in mijn droom. Ik vroeg hem hoe Allah hem had behandeld. Hij heeft mij vergenven zei hij en ik vroeg naar de reden voor zijn vergeving. Omdat ik tijdens het opschrift van de naam van Rasoolallah telkens weer "Sallallahoo alayhi wa sallaam" opschreef, antwoordde hij.

Aboe Soelaiman Daaraanee vertelt: Telkens als ik zijn hadith opschreef, schreef ik bij zijn gezegende naam "sallallahoo alayh" en het stukje "wa sallaam" schreef ik niet op. In mijn droom zag ik Hem. Hij zei tegen mij: "Oh Aboe Soelaiman, schrijf met de hadith ook het stuk "wa sallaam" op samen met de salaat. Dat zijn vier letters. Voor elke letter zijn er tien sawaab. Met het nalaten verlaat je dus veertig sawaab". Weer iemand anders had ook die gewoonte totdat Rasoolallah in zijn droom kwam en zei: "Wat is er met jou dat je de salaat aan mij niet volledig opschrijft".

Aboe Bakr al Siddiq geeft aan: "Degene die bang is om door hem vergeten te worden moet veel salawaat uitspreken voor Rasoolallah".

Een van de grote tussen de vrome moslims, Mohammed bin Saeed bin Mootarreef vertelt: Elke nacht sprak ik een bepaald aantal salawaat uit voor ik ging slapen. Een nacht kwam Rasoolallah in mijn droom binnen, hij trad binnen in mijn kamer en de hele kamer was verlicht. Daarna boog hij zich over mij en zei: "Laat me jou kussen omdat je zoveel

---

355 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, II, 359; Abdoorrazzaak, al-Moosannaef, XI, 163.

salawaat uitspreekt”. Ik boog naar hem toe en hij kuste mij op de wang. Ik werd wakker met grote enthousiasme. Mijn kamer was gevuld met een heerlijke musk geur. Acht dagen lang bleef de heerlijke geur op mijn wang zitten.

Een van de groten onder de salaaf Hallaad bin Kaseer stierf, onder zijn hoofd vonden ze een papier waarop stond: “dit is het vonnis voor vrijspraak van Hallaad bin Kaseer uit de Djahannam”. Men vroeg aan de verwanten wat zijn daden waren en kreeg als antwoord dat hij elke vrijdag de salawaat uitsprak.

In Zayn al Madjaalees Sjaikh Aynee staat: Rasoolallah heeft gezegd: “Op de dag des oordeels, wanneer er geen enkele schaduwplek zal zijn, zullen er drie groepen mensen zijn die onder de schaduw van de Arsh zullen bijeenkomen”. Wie zijn die groepen dan werd er gevraagd. “Degene die mijn oemma verlichting brengt, degene die mijn soenna praktiseert en degene die veel salawaat uitspreekt” antwoordde hij.

Sjaikh Aboe Moesa Dareeree vertelt: We werden getroffen door een orkaan op de zee. Iedereen was bang voor zijn leven en huilde. Op dat moment werd ik door slaap overmeesterd. In mijn droom zag ik Rasoolallah. Hij zei, zeg tegen de mensen op de boot dat ze duizend maal: “Allahoomma sallee ala sayyeedeenaa Mohammedeen wa alaa aalee sayyedeenah Mohammed, salaatan toondjeenah beehaa min djamee’eel akhwalee wal afaat wa taqdee lanaa beehaa djamee’eel haadjaat wa tootaakheeroonaah beehaa meen djamee’oossayyeeaat wa tarfa’oonah beehaa indeqa aa’lad-daradjaat wa tooballeegoonaah beehaa aqsaal gaayaat meen djamee’eel khairaatee fil-hayaatee wa baa’daal mamaat” moeten reciteren. We waren pas bij driehonderd toen de orkaan ophield en wij gered werden. Deze salaat is aanbevolen bij elke belangrijke taak, bij grote rampen, aardbevingen en dergelijke.

In betrouwbare boeken staan meer dan veertig hadith over hoe de salaat is opgebouwd. Bijvoorbeeld:

Allahoomaa sallee ala Mohammedeen wa alaa Aalee Mohammed, qaemaa sallayta alaa Ibraheema wa alaa Alee Ibraheem, wa baareeq ala Mohammedeen wa ala Aalee Mohammed, qaemaa baraqta alaa Ibraheem wa ala Alee Ibraheem, inneqah hameedoon madjeed.

Allahoomma sallee wa salleem wa bareeq warham alaa sayyeedeena Mohammedeen hoowa sayyeed-ool Arabee wal Adjaem Wa Imamee Makkatal Mooqarramatee wal Madeenatool moonawwaraatee wal harem. Allaam al insaanaah maalaam yaa’laam.

Asloohoo nooroon wa nasloohoo Adam. Baa’soohoo moo’akharoon wa khalqoohoo mooqaddaem.

Ismoohoosshareefoo maqtooboon aelaal Lawhool makhfoozoo beeyaaqeel qalaem.

Wa djeesmoohoosshareefoo madfoonoon feel Madeenat ool moonawwaraatoo wal harem. Yaa layta aqtaeheelloo tooraabaellaezee taht al qadaem.

Fa toobaa soemma toobaa limen dea wa tabeeaakhoo wa leeman aslamah saaheeb ash shafaatee leel aalemeen.

Qaaeelan Ya Rabbee! Salleem Oemmatee, oemmatee wa oemmataa yaa zeal lootfee wal qaeraem.

Fa Yoonaad-eel moonaadee min qibael-eer Rahman, qabeeltoo shafaataeqaeh yaa Nabeeyyal moohtaeraem. Oodhool- ool Djannatah laa khawfoon alaikoom walaa hooznoon wala aelaem.

Soomma Radeeyallahoo taeaalaah an Abee Bakreen wa Omarah wa Othmanae wa Aleeyyeen zeel-Karaem.

Wa sallallahoo alaa sayyeedeena Mohammedeen wal hamdoo laqa yaa Rabbel aelaemeen. Bi hoormaetee Sayyeed al moorsaeleen.

Uitgerust met de hoogste opvoeding zat hij of op zijn knie of de knie omhoog
Vol van fatsoen was hij zeker en gewis, onzichtbaar of zichtbaar voor het oog

Hij at altijd met zijn drie vingers en dat deed hij op zo een smakelijke wijze
De grote profeet, ook het water dronk hij in drie adem op, de goede gezegende

Hij hield van honing en halwa maar ook van courgette en goed vleesgerecht
Maar nooit heeft hij volop gegeten totdat hij vol zat met een uitgebreid gerecht

Hij bond steeds een steen vast om zijn gezegende buik, door de honger die hij had
Mijn hart mag niet verharden zei de Profeet die gezonden was voor de oemma's shafaat

In het huis der geluk brandde zeer vaak geen haard om eens goed te kunnen koken
Met zuinigheid wist de geliefde van Allah zowaar toch te leven op fruit en gewassen.

16 HILYA AL SAADAT

16.1 Zijn gezegende namen en andere persoonlijk informatie

De meest voorkomende en gebruikte naam van onze dierbare profeet is “Mohammed”. De betekenissen van deze naam zijn degene die zeer hooggeprezen staat, de alom gewaardeerde. Deze naam komt in de Koran in soerat Al-i Imraan, Ahzaab, Fath en Mohammed voor. Achtereenvolgens in de verzen 144, 40, 29 en 22 wordt deze naam vier keer genoemd. In soerat al Saf, vers 6 wordt gezegd dat Jesuz zijn oemma over hem heeft verwittigd waarbij hij de naam: “Ahmad” heeft gebruikt die “Degene die de Ware Schepper zeer vaak prijst en loft” betekent.

In de gezegende Koran komen naast de naam “Mohammed” en “Ahmad” de namen: Mahmood, Rasool, Nabee, Shaaheed, Basheer, Nazeer, Moobassheer, Moonzeer, Daee’i ilallah, Seeraadj al mooneer, Raoof, Raheem, Moosaddeeq, Moozaqqeer, Mooddatheer, Abdoollah, Kareem, Hak, Mooneer, Noor, Khaataemoon-Nabeeyyeen, Rahmat, Neemaet, Haadee, Taha, Yaseen ook voor. Buiten deze worden een aantal van zijn namen, in de hadith al shareef, en een aantal van zijn namen in de heilige geschriften die aan de voorgaande profeten zijn geopenbaard genoemd.

De namen van onze geliefde profeet in de hadith al shareef zijn als volgt: Maahee, Aeqeeb, Mooqaffee, Nabeeyyoorrahmae, Nabeeyyoottawba, Nabeyyool Moolaeheem, Kattaal, Mootawaqqeel, Fatih, Khatem, Moestafa, Oemmee, Qoosaem (degne die al het goede in zich heeft verzameld).

In een hadith al shareef zegt onze geliefde profeet: “Er zijn vijf namen die aan mij toebehoren: Ik ben Mohammed, ik ben Ahmed, ik ben Maahee, want met mij vernietigt Allah namelijk het ongeloof. Ik ben Hasheer want op de dag des oordeels zal iedereen na mij verzameld worden. Ik ben Akiib want na mij zal er geen profeet meer komen”.[356]

Vanwege zijn zoon Qaseem, die gebaard werd door gezegende Khadeedja en die op jonge leeftijd was gestorven, werd onze profeet ook “Aboel Qaseem” genoemd.

Vanwege zijn eerlijkheid, betrouwbaarheid, trouw en vele andere hoge deugden die hij al had voordat hij profeet werd, noemden de Qoeraishiten hem Al-Ameen.

Een van de andere namen van Rasoolallah die in de Koran genoemd wordt is de naam “Yaseen” die in soerat al Yaseen, het hart van de Koran, voor komt. Een van de grote namen onder de grote geleerden, Sayyeed Abdoolhakeem al Arwaasee, de gezegende, zei: “Yaseen” betekent, “Oh de grote geliefde van me die in mijn zee der liefde duikt”.

---

356 Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 230.

Er is zeer veel over onze profeet geschreven. Buiten de vele gedichten die vol lof over hem zijn geschreven zijn er ook vele grote werken gepubliceerd. De schrijvers van deze werken, vaak ook grote wereldberoemde namen, hebben altijd aangegeven dat ze tekort schieten om hem te beschrijven en te prijzen. Degenen die zijn schoonheid hebben gezien tijdens zijn leven, hebben een poging gewaagd om hem te beschrijven maar ze hebben aangegeven dat het voor een mens onmogelijk is om zijn schoonheid te beschrijven.

16.2 Hilya al Saadat

De beschrijving van het uiterlijk van onze dierbare profeet, sallallahoo alayhi wa sallaam, wordt ook wel de Hilya al Saadat genoemd.

Islam geleerden hebben alle zichtbare organen van Mohammed alayhissalaam, zijn bouw, zijn eigenschappen, zijn goede karakter, alle fijne elementen tot in detail van zijn leven, zeer duidelijk en concreet met bescheiden en andere belangrijke documenten erbij, genoteerd. Deze informatie is verzameld uit de rechtstreekse informatie die Rasoolallah zelf heeft gegeven in zijn hadith al shareef, uit eerste hand maar ook berichten die door zijn ashaab zijn overgeleverd. De boeken die al deze zaken behelzen worden seeyaer boeken genoemd. Uit de duizenden seeyaer boeken zijn de meest bekende boeken die de hilya al saadet ook bevatten: “Ash – shaemaeel Rasool van Imam Tirmidhi en van Kadee Iiyad het boek: “Sheefa al shareef” samen met het boek van Imam Baeyhaeqee en Aboe Nooaym Isfaehaenee, “Daelaaeel-an nabawwee” en ten slotte het boek van Imam Qaestaelaanee, “Maewaeheeb al Laedoonniyah”.

In de hadith al shareef en de berichten van de ashaab al qiraam wordt de hilya al saadat van onze dierbare profeet als volgt weergegeven:

Het gezegende gezicht van de Trots der Universum, al zijn gezegende ledematen en zegenrijke stem, was mooier dan het gezicht van alle mensen. Zijn gezegende gezicht was ietwat rond en als hij vrolijk was werd hij verlicht als de maan.[357] Zijn blijdschap was te merken aan zijn voorhoofd. Rasoolallah had in de nacht net zoveel zicht als overdag, zo kon hij ook zien wat er achter hem gebeurde zoals hij zijn voorkant kon zien. Als hij naar de zijkant of naar achteren wilde kijken, dan draaide hij zich volledig om. Hij keek meer en vaker naar de aarde dan naar de hemel. Zijn zegenrijke ogen waren groot en zijn wimpers lang. In zijn gezegende ogen was er een rode gloed en het zwart in zijn ogen was behoorlijk zwart. ’s-Nachts deed de profeet oogschaduw op zijn ogen. De Trots der Universum had een open voorhoofd. Zijn wenkbrauwen waren dun en de ruimte tussen

---

[357] Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 459; Haakim, al-Moostadraeq, II, 605.

de wenkbrauwen was open. De zenuw tussen zijn twee wenkbrauwen werd dikker als hij zich ergerde. Zijn gezegende neus was zo mooi, alleen het middenstuk was ietwat hoger. Zijn zegeningrijke hoofd was groot. Zijn gezegende mond was niet aan de kleine kant. Zijn welzalige tanden waren wit en zijn voortanden waren iets uit elkaar. Als hij praatte leek het alsof er licht uit zijn mond stroomde. Tussen de dieanaren van God was er niemand anders die zo helder en duidelijk sprak. Zijn zegenrijke woorden waren zeer makkelijk te begrijpen, raakte de harten en trok de zielen naar zich toe. Als hij sprak leken de woorden op parels. Indien iemand de woorden zou willen tellen, dan was dat heel goed mogelijk. Soms herhaalde hij zijn woorden drie keer zodat ze nog beter werden begrepen. In de Djannat zal er gesproken worden zoals Mohammed alayhissalaam gesproken heeft. Zijn gezegende stem reikte veel verder dan alle andere stemmen.

De Trots der Universum, sallallahoo alayhi wa sallaam, was goedlachs. Hij glimlachte waarbij zijn voortanden zichtbaar werden. Wanneer hij lachte weerkaatste zijn licht op de muren. Zijn huilen was ook zoals zijn lachen zeer licht. Hij schaterlachte niet en huilde ook niet met harde stem. Maar wanneer hij verdrietig was stroomden er tranen uit zijn gezegende ogen en werd het geluid van zijn gezegende borst hoorbaar. Hij huilde wanneer hij dacht aan de zonden van zijn oemma, wanneer hij naar Koran reciet luisterde en soms wanneer hij aan het bidden was.

De vingers van onze dierbare profeet waren groot en zijn gezegende armen vlezig. Zijn zegenrijke handpalmen waren breed. De geur van zijn hele lichaam was nog lekkerder dan musk. Hij was zacht gebouwd maar tegelijkertijd ook was hij sterk. Anas bin Malik zegt: “Ik heb Rasoolallah tien jaar gediend. Zijn gezegende handen waren zachter dan zijde. Zijn gezegende huid rook lekkerder dan musk of bloemen. Zijn zegenrijke handen, voeten en vingers waren lang. De gezegende tenen waren groot en zijn voetzool was zacht en niet te hoog. Zijn buik was breed en parallel met zijn borst. Zijn schouders waren breed en ook zijn borst. Het hart van onze geliefde profeet was constant de observatiepunt van de Ware Schepper.

Rasool al akram, onze effendi was niet te lang maar ook niet te kort. Indien een lange persoon bij hem stond, leek de Rasool toch langer. Wanneer hij zat waren zijn schouders altijd hoger dan alle gezetenen.

Zijn heilige haren en baardharen waren niet te gekruld maar ook niet te sluik, vanaf de geboorte waren ze geonduleerd. Zijn zegenrijke haren waren lang, voorheen liet hij een pony staan maar daarna bracht hij een scheiding aan in zijn haar. Soms liet hij zijn haren groeien en soms kort knippen. Hij liet zijn haren niet verven. Toen hij stierf waren de witte haartjes in zijn haren en baard minder dan twintig. Hij scheerde zijn snor kort. De lengte en vorm van zijn snor leek op zijn wenkbrauwen. Hij had eigen kappers. Hij had zijn

miswaq en kam altijd bij zich. Wanneer hij zijn haren en baard kamde keek hij in de spiegel. De Trots der Universum keek recht vooruit wanneer hij liep en hij liep met een vaart. Zijn passeren werd duidelijk door zijn heerlijke geur. Rasoolallah was een Arabier. Hij had dus een huid die blanke huid gemengd met een rode gloed en hij zag er zeer mooi, verlicht en lief uit.

Het woordje Arab heeft in de woordenboeken de betekenis van mooi. Bijvoorbeeld lithaan al Arab betekent mooie taal. In vaktaal betekent het iemand die op de Arabische schiereiland is geboren en getogen. Iemand die met die klimaat, de lucht, het water en de voeding aldaar is opgegroeid. Met andere woorden iemand die van hun bloed is. Zoals we de mensen met de Anatolische bloed Turken, die van Bulgarije, Bulgaren en uit Duitsland Duitsers noemen, zo is Rasoolallah sallallahoo alayhi wa sallaam, een Arabier omdat hij op het Arabische schiereiland geboren is. Arabieren zijn blank met een tarwekleurige huid. Zoals bekend was de grootvader van onze Profeet Abraham alayhissalaam ook blank en de zoon van Taarookh, een blanke bewoner van de stad Basra. De ongelovige Aazar was niet de vader van Abraham alayhissalaam maar zijn oom en stiefvader.

De knapheid van de vader van onze dierbare profeet, Abdoollah, was zo bekend en tot in Egypte was zijn roem verspreid. Hierdoor waren er meer dan tweehonderd vrouwen die met hem wilden trouwen maar het licht van Rasoolallah is de zegenrijke Amina ten deel gevallen.

De volgelingen van Rasoolallah waren ook zeer mooie mensen. Othman radeeyallahoo anh was blond. De ambassadeur van Rasoolallah, Dihya al Kelbi die naar Heraklius was gezonden, was ook zeer knap, zo knap zelfs dat alle Romeinse dames de straten opgingen om maar een glimp van hem te kunnen opvangen. Djibril alayhissalaam is vele malen in de gedaante van Dihya naar de aarde gedaald.

De ingezetenen van Egypte, Damascus, Afrika, Sicilië en Spanje zijn geen Arabieren. Er wonen er nog wel Arabieren maar die zijn nakomelingen van de Arabieren die zich daar vanuit het Arabische Schiereiland hebben gevestigd om de Islam te verspreiden. Zo zijn er ook vele Arabieren in India, Anatolië en andere landen.

Islam maakt geen onderscheid tussen blank en zwart; een gelovige zwarte is vele malen waardevoller dan een ongelovige blanke. De huidskleur van een persoon heeft geen invloed op de graad van zijn overtuiging. Bilal al Habaashee en Osamah waren beide zwart en Rasoolallah had ze zeer lief. Aboe Djahl en Aboe Lahab, die bekend stonden om hun slechtheid en lage praktijken, waren blank.

Het feit dat de zwarte mensen zich als Arabieren voordeden om zo gebruik makend van de liefde voor de Profeet, in gunst te komen bij de moslims, kwam de vijanden van de islam en vooral de Joden goed uit. Aan de ene kant hebben ze de zwarte mensen als lage

en weerzinwekkende mensen gepresenteerd en gebruikten hen als slaven. Aan de andere kant noemden ze hun zwarte honden of katten “Aarab, Aarab”. Samen met de karikaturen die ze in dagbladen en weekbladen maakten van zwarte mensen die ze Aarab noemden probeerden ze de moslim jeugd te verwijderen van de liefde voor de profeet.

Alle goede eigenschappen waren bij onze dierbare profeet bij elkaar gekomen. Deze goede eigenschappen waren hem ingegeven door Allah, ze waren dus wahbee en ze zijn niet qaesbee, dat wil zeggen verworven door latere werken. Hij heeft nooit de vloek uitgesproken over een moslim en ook heeft hij nooit iemand geslagen. Hij heeft voor Allah wraak genomen, voor zichzelf heeft hij dat nooit gedaan. Hij was altijd goed voor zijn verwanten, zijn Ashaab en zijn mensen. Thuis was hij zeer zachtaardig en glimlachte altijd. Hij bezocht zeer vaak de zieken en ook de huizen van gestorvenen. Hij hielp zijn ashaab met allerlei werkzaamheden en nam de kinderen altijd op zijn schoot. Maar zijn hart was niet bezig met wereldse zaken, zijn gezegende geest was in de wereld der engelen.

Indien iemand de profeet plotseling zag, kon hij vervuld raken met opwinding. Als hij zelf niet zo zachtaardig was geweest zou niemand door de zwaarte van zijn taak als profeet bij hem kunnen zijn of de kracht hebben om zijn woorden te horen. Hij keek zelf, door zijn fatsoen, niemand in het gezicht aan. De Trots der Universum was de meest vrijgevige onder de mensen. Er is nooit voorgekomen dat hij weigerde als iemand hem iets vroeg. Indien het gevraagde had, dan gaf hij het anders zweeg hij. Hij was zo goed en zo vrijgevig dat er geen andere heerser zoals hem kon zijn, noch de Keizers van het Romeinse Rijk, noch de sjahs van Iran. Hij zelf gaf de voorkeur aan een sober leven met ontberingen. Hij leed een leven waarbij hij nooit dacht aan eten en drinken. Indien men eten bracht dan at hij het maar hij vroeg er nooit om. Hij at alle soorten fruit. Soms at hij maanden niets en leed honger. Soms at hij veel. Na het eten dronk hij geen water.[358] Hij dronk het water altijd zittend. Als hij met anderen aan het eten was lette hij op zijn manieren.[359] Hij accepteerde cadeaus van iedereen. Maar hij gaf wel in veelvoud geschenken terug.

Hij had de gewoonte om zich afwisselend te kleden. Als er buitenlandse ambassadeurs op bezoek kwamen kleedde hij zich goed en representatief. Hij droeg een zilveren ring met een steen van agaat. Op zijn ring stond “Mohammadoon Rasoolallah”. Zijn matras was van leer en de binnenvoering was met palmvezels gevuld. Soms sliep hij op dit matras, soms op een stuk leer en soms op een rieten vloer of zelfs op de aarde. Hij lag met zijn rechterhandpalm onder zijn rechter wang, op zijn rechterzijde.

---

358 Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 318.

359 Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 319.

Hij accepteerde geen zakaat en at geen rauwe uien of knoflook. Hij droeg ook nooit gedichten voor.

Zijn gezegende ogen sliepen maar zijn geprezen hart sliep niet. Hij sliep in honger maar werd verzadigd wakker. Hij gaapte nooit. Zijn zegenrijke lichaam was van licht waardoor zijn schaduw nooit op de grond viel. Vliegen kwamen nooit op zijn kleding af, muskieten of andere ongedierte staken hem niet. Sinds het moment dat hij door Allah als profeet aangewezen werd, zijn de duivels niet meer naar de hemel kunnen stijgen om berichten op te vangen en de waarzeggers hebben geen waarzeggingen meer kunnen doen. De leider van de werelden, onze profeet sallallahoo alayhi wa sallam, is in leven op een manier zoals wij die niet kennen. Zijn lichaam zal nooit vergaan. In zijn graf is een engel aanwezig die hem bericht over de salawaat al shareef die zijn oemma voor hem uitspreekt. De plek tussen zijn minber en zijn gezegende graf wordt de Rawda al mootakharah genoemd. Deze plek behoort tot de gaarden van de Djannat. Het bezoeken van zijn graf behoort tot de grootste ibadaat en is de meest waardevolle.

Zijn schoonheid wordt door de groten onder de Ashaab al qiraam als volgt verhaald: Aboe Hoeraira: “Iemand die mooier is dan Rasoolallah heb ik nooit eerder gezien, het was alsof de zon met al zijn schitter uiing op zijn gezicht scheen. Als hij lachte weerkaatste het licht van zijn tanden op de muren”.

Ibn al Aboe Haala: “Onze profeet had een gezicht die schitterde als de volle maan”.

Gezegende Ali: “Iemand die hem plotseling ontmoette werd bang door zijn grootsheid. Maar indien men met hem in gesprek raakte raakte men verwarmd door hem”.

Djaabeer bin Samoorah: “Rasoolallah legde zijn gezegende hand op mijn gezicht. Ik voelde een geur die zo heerlijk en onbeschrijfbaar was. Er kwam een verlichting over mij heen. Als Rasoolallah iemand een hand gaf, ging de heerlijke geur een dag lang niet weg”.[360]

Gezegende Aisha, onze moeder: “als Rasoolallah een kind over zijn hoofd aaide, kon men dat kind onderscheiden van de andere kinderen, door de geur.”[361]

---

360 Muslim, “Faedzaaeel”, 120; Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 68.

361 Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 68.

Rasoolallah was op een dag thuis in slaap gevallen. Oemm al Soelaim, de moeder van Anas bin Malik was gekomen. Tijdens zijn slaap waren er zweetdruppels op zijn voorhoofd ontstaan. Oemm al Soelaim begon deze druppels te verzamelen. Toen hij wakker werd en naar de reden vroeg, zei Oemm al Soelaim die de stieftante was van onze profeet: "Deze druppels mengen we met onze geurtjes. Uw zweetdruppels zijn de heerlijkste onder de geuren".[362]

Aboe Hoeraira: "Ik heb nooit eerder iemand ontmoet die met een grotere vaart kon lopen dan Rasoolallah. Het leek alsof de aarde zich onder zijn voeten oprolde. Als we met hem aan het lopen waren, deden wij onze best om hem bij te houden".

Onze geliefde profeet was zeer welbespraakt. Hij wist hoe hij het woord moest beginnen en hoe hij het ook moest beëindigen. Zijn woorden waren zeer goed uitgezocht, zeer duidelijk en tegelijkertijd zeer hoogwaardig en literair. In zijn woorden werd de waarheidsgehalte van zijn woorden altijd zichtbaar. Aangezien zijn uitdrukkingsvaardigheid zeer hoog was, raakte hij tijdens het praten niet moe en had hij geen moeite met spreken.

16.3 De Schoonheid van onze Effendi, de heilige Profeet

De geleerden die oolamaa al raseekheen worden genoemd, zijn de geleerden, die in de wetenschappen die met het zichtbare en het onzichtbare te maken hebben, de erfgenamen zijn van onze dierbare profeet. Zij hebben hem met al zijn schoonheden gezien en zijn verliefd op hem geraakt. De grootste onder hen is Aboe Bakr al Siddiq. Hij heeft het licht van nooboowwa bij onze dierbare profeet gezien en was doordrongen van zijn schoonheid en hoogheid. Hij hield dan *ook zoveel van de profeet dat er niemand anders ooit zijn niveau heeft gehaald in deze liefde. Aboe Bakr zag overal waar hij naar keek, onze dierbare profeet. Op een dag legde hij zijn eigen situatie voor aan de profeet: "Ya Rasoolallah! Waar ik ook naar kijk zie ik U". Een andere keer zei hij: "Al mijn goede daden kan ik zo inwisselen voor een kleine daad van U".*

Een andere persoon die de schoonheid van onze profeet had begrepen en had doorzien was gezegende Aisha. Gezegende Aisha was een geleerde, een moodjtaheed, rationeel, intelligent en zeer spreekvaardig. Zij kon zeer effectief en hoog literair spreken. Zij was zeer goed op de hoogte van de betekenis van de Koran en de onderwerpen

---

362 Muslim, "Faedzaaeel", 125; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 221; Baeyhakee, as-Soonan, I, 254.

omtrent halal en haram. Op het gebied van Arabische literatuur en rekenkunde was zij ook zeer sterk.

De volgende twee gedichten zijn door gezegende Aisha voorgedragen:

“wa law samee’oo fii
Misrah awsaafah haddeehee;
Laemaa bazalloo fii saewmee
Yoosoofah min naakhdeen.
Laeweemaa Zaleehaa laew
Raayna djabeenaahoo,
La aasaernae bilkaat’il
Qooloobii alael aeydii. “

Betekenis:

“Indien de mensen in Egypte, over zijn schoonheid (van onze Profeet) hadden gehoord zouden zij voor de alom bekende schoonheid van Yoosoof alayhissalaam geen geld hebben uitgegeven. Met andere woorden, ze zouden al hun geld hebben gespraard om zijn schoonheid te kunnen zien. De vrouwen, die slecht spraken over Zaleekha omdat zij verliefd was geworden op Yoosoof alayhissalaam, zouden in plaats van hun vingers, hun harten hebben gestoken maar de pijn zouden ze niet eens voelen.”

Gezegende Aisha, onze moeder, zegt: “Op een dag was Rasoolallah bezig om de riemen van zijn schoeisel los te maken. Ik was met het rijgen van een touw bezig. Ik keek naar zijn gezegende gezicht. Zijn prachtige voorhoofd was aan het zweten. De druppel straalde licht uit in de hele ruimte, mijn ogen knipperden. Ik was verbaasd. Hij keek mij aan en zei: “wat is er met jou, dat je zo in gedachten verzonken bent”. “Ya Rasoolallah! Ik kijk naar de schittering van het licht op uw gezicht en de schittering die uitgaat van de zweetdruppels op uw voorhoofd, daarom ben ik totaal van de wereld geraakt” antwoordde ik. Rasoolallah stond op en kwam naar me toe. Hij kuste mij tussen mijn ogen en zei:

“Oh Aisha! Moge Allah jou goedheid geven! Moge Hij jou ook verblijden zoals jij dat bij mij hebt gedaan”. Hij bedoelde dat ik hem blijer maakte. De reden waarom Rasoolallah haar tussen de ogen kuste was omdat zij uit liefde voor hem, zijn schoonheid had begrepen een doorzien had. Om deze reden heeft hij haar willen complimenteren en

belonen.

Rasool al akram, sallallahoo alayhi wa sallaam, was zo knap en mooi dat de kenmerken die hij in zich had verzameld waardoor deze schoonheid zichtbaar werd, nooit eerder bij iemand anders zichtbaar zijn geweest. Imam al Koortoobi, de gezegende, heeft het volgende overgeleverd: “de schoonheid van Rasoolallah is niet in haar geheel zichtbaar geweest. Als de ware schoonheid van hem zichtbaar was geweest dan had de ashaab nooit de kracht op kunnen brengen om naar hem te kijken.”

Yoosoof alayhissalaam werd met zijn uiterlijke schoonheid en Rasoolallah met zijn innerlijke schoonheid zichtbaar aan de mensen. Bij het zien van de schoonheid van Yoosoof alayhissalaam werden de vingers gesneden. Met de schoonheid van Rasoolallah werden de afgodsbeelden gesneden en de donkere wolken van ongeloof verdreven.

Ashaab al qiraam zei tegen onze dierbare profeet: “Ya Rasoolallah! Bent u knap of was Yoosoof alayhissalaam knap (in de betekenis van mooi)? Onze Effendi gaf als antwoord: “Mijn broeder Yoosoof is mooier dan ik, ik ben aantrekkelijker. Zijn zichtbare schoonheid is meer dan mijn zichtbare schoonheid”.

In een van zijn hadith zegt onze profeet: “Elke profeet die door God gezonden is, heeft een mooie gezicht en mooie stem. Jullie profeet is degene met de schoonste gezicht en de mooiste stem onder hen”.

Een van de namen van Rasoolallah, onze Effendi sallallahoo alayhi wa sallam, die in de Koran voorkomt, is het woord “Yaseen” dat in het hart van de Koran, soerat al Yaseen, voorkomt. Een van de groten onder de oolama al raseekheen, Sayyeed Abdoolhakeem al Arwasee, heeft gezegd: “Yaseen betekent, “Oh grote geliefde van me die in mijn zee der liefde duikt”. Iedereen die de naam van deze zee hebben gehoord, van ver hebben gezien, dicht hebben benaderd, erin gedoken zijn en zover zijn gedaald als binnen hun mogelijkheden ligt, allen hebben zij in elke deel van hun leven de liefde voor Rasoolallah gekend en hebben ze voor hem tranen gelaten. Ze hebben hun liefde in gedichten weergegeven. Een van de grootsten onder hen is Maulana Khaleed al Baghdadee. Hij schrijft in een van zijn gedichten waarin hij zijn liefde voor Rasoolallah beschrijft het volgende:

Oh Leider van de werelden, ik sta in brand met uw liefde!
Waar ik ook ben, ben ik steeds uw schoonheid zoekende.

U bent de sultan van de Kaab al Qawsain, ik ben nietig,
Mijzelf als uw gast bestempelen vind ik als hoogmoedig

Alles op de wereld is geschapen, alleen omwille van uw naam,
Pas als ik mag laven onder uw erbarmen, voel ik me aangenaam.

Iedereen komt naar Hidjaaz en doet de tawaaf , de Kaa'ba rondom,
Met de liefde voor u oh Rasool, zal ik zeker alle bergen overstijgen

De kroon der geluk kreeg ik op mijn hoofd, in mijn droom,
De stof van Uw voet heb ik, dacht ik, op mijn gezicht gekregen.

Ooh DjaameeL, de nachtegaal die zijn vrienden blijft prijzen!
De volgende regels in je diwaan zijn zeer zeker een vertolking:

"Gelijke een hond, dorstig en schurftig met de tong uitgestoken,
Smeek ik van uw zee der giften, slechts om een druppel vergeving."

Buiten de gedichten die onze profeet prijzen en de lofliederen die over hem zijn geschreven, zijn er ook vele werken over hem gepubliceerd. Onder degenen die over hem schreven waren er ook wereldbekende mensen die bekend staan om hun kunstwerken en werken. Zij hebben zelfs aangegeven dat ze niet in staat zijn om hem te prijzen zoals het hoort. Degenen die hem hadden gezien gaven aan dat het onmogelijk is voor een mens om zijn schoonheid te beschrijven. In de boeken van de Islam geleerden zijn er honderden

van de berichten opgenomen die door deze liefhebbers van de profeet zijn weergeven. Degenen die deze boeken lezen, begrijpen gelijk dat Almachtige Allah zijn geliefde op een onnavolgbare manier met een schoonheid geschapen heeft waarvan men niet genoeg kreeg. Ze werden dan verliefd op hem hoewel ze hem niet hadden gezien. De liefhebbers van de Geliefde van Allah voelen in elke adem, in de zuurstof die hun longen binnengaat, de smaak van zijn liefde. Bij elke blik op de maan genieten ze van de weerkaatsing van zijn licht. Elke vezel in de lichaam van degenen die een druppel van zijn oceaan hebben mogen ontvangen, zegt:

“Degene die jouw schone wang kent,

Kijkt niet naar de roos,

Degene die smelt in jouw liefde,

Zoekt geen genezing!”

In een door Anas bin Maalik overgeleverde hadith al shareef, staat: “niemand van jullie heeft de imaan te pakken zolang ik voor hem niet geliefder ben dan zijn kinderen, zijn ouders en alle andere mensen.”[363]

Op een dag zei gezegende Omar tegen Rasoolallah: “Oh Rasoolallah! Ik zweer bij Allah dat je bij mij geliefder bent boven alles, behalve mijn leven”. Rasoolallah zei toen: “Indien ik niet geliefder ben voor jullie dan jullie eigen leven, hebben jullie de imaan absoluut niet te pakken”.

Hierop zei zegenrijke Omar: “Oh Rasoolallah! Ik zweer bij Allah die jou de Koran heeft geopenbaard dat je voor mij geliefder bent dan mijn eigen leven.”

Rasoolallah antwoordde toen: “Oh Omar! Nu is het goed”.

Een persoon kwam bij Rasoolallah en zei: “Oh Rasool van Almachtige Allah! Wanneer zal de dag des oordeels zijn?” De profeet antwoordde: “Wat heb je voorbereid voor die dag?”

Die persoon antwoordde: “Ja, door veel te bidden, te vasten, aalmoezen te geven heb ik mij voorbereid voor die dag. Ik hou namelijk van Allah en Zijn Rasool”.

Hierop zei de profeet: “Een ieder zal samen zijn met degene die hij lief heeft”.[364]

De liefde voor Rasoolallah is voor elke moslim fard al ayn, een persoonlijke verplichting. Indien de liefde van die leider plaats neemt in een hart zal het naleven van de

---

363 Muslim, “İmaan”, 76; Naesaee, “İmaan”, 19; İbn Maadjah, “Mooqaddimah”, 9; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 207; Haakim, al-Moostadraeq, II, 528.

364 Bookhari, “Ahqaam”, 10; Tirmidhi, “Zoohd”, 50; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 104; Haeysaemee, Madjmaoo’z Zawaaid, XI, 186; Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 77.

Islam puur uit liefde zijn en zal die persoon de smaak te pakken krijgen van de imaan en islam. Deze liefde leidt ertoe dat de betrokken persoon, de Effendi der werelden, stipt navolgt. Hij zal dan vereerd worden met de giften en gunsten die Almachtige Allah aan Zijn geliefde geschonken heeft en die onbeschrijfbaar zijn. Klein of groot, elke moslim, heeft als waarborg de soennitische geleerden en hun boeken die hen naar de liefde van Rasoolallah leidt.

Indien de naam van Rasool alayhissalaam ergens genoemd wordt, dient de moslim die deze hoort of zelf uitspreekt, de houding van fatsoen, eerbied, concentratie en rust aannemen alsof hij bij hem op bezoek is.

Rasoolallah mag niet genoemd worden of in combinatie gebacht worden met woorden of termen die tussen de mensen laagheid of lage niveaus aangeven uit eerbied voor hem.

Bijvoorbeeld, indien wordt gezegd dat Rasoolallah een bepaalde persoon liefheeft, kan er niet gezegd worden: “Ik heb die persoon echter niet lief”. Rasoolallah heeft bijvoorbeeld gezegd:

“Ik eet niet liggend of terwijl ik leun op iets”. Het is dan ongehoord om te zeggen dat je dat wel doet en dan ook daadwerkelijk zo gaat eten. Al deze zaken komen voort uit eerbied voor Rasoolallah. Het bewust nalaten van deze zaken en deze zaken onbelangrijk achten is een gevaar voor de opening van de weg naar het ongeloof.

Het is bijvoorbeeld ook niet correct om op de Koran al Kareem of de hadith al shareef boeken andere boeken of andere spullen te leggen. Het is ook uit eerbied voor Allah en Zijn Rasool om de stoffen van die boeken te nemen. Stukjes papier of materiaal waarop de naam van Allah staat wordt uit eerbied ook niet weggegooid.

Het is ook niet gehoord om zulk papier te verscheuren. Ook is het nodig om respect te tonen voor papier waarop geschreven is met Koran schrift. Boeken waarin de namen van Almachtige Allah staan en waarin Koran verzen staan maar die zo verouderd zijn en daardoor scheuren ontstaan, worden in een schone kleed gestopt en in de grond begraven of met water gewassen zodat de letters eraf gaan. Ze kunnen ook verbrand worden. Het as moet dan wel worden begraven. Het is beter om ze te verbranden dan te wassen want het water waarmee ze gewassen worden kan ook onder andermans voeten komen.

Het is ook een belangrijk onderdeel van eerbied voor Rasoolallah om Medina al Moonawwarah met respect te behandelen, om te luisteren naar de verboden en geboden aldaar en zeer zeker om geen zonden te begaan. Men kan ook het volk van Medina verblijden door hen geschenken te geven.

Laat de verliefden in het vuur van uw liefde branden, ya Rasoolallah
Laat ze drinkend van uw liefdesdrank, hun dorst lessen, ya Rasoolallah.

Deze persoon die u liefheeft, heeft zijn leven aangeboden op uw weg,
U bent de enige zon der twee werelden, ya Rasoolallah

De personen die u liefhebben, geef hen uw shafaat
U bent het leven voor de overtuigden, ya Rasoolallah

Ik ben verliefd op uw schoonheid, de nachtegaal in uw rozengaard,
Laat hem, die u niet lief heeft, branden in vuur ya Rasoolallah

De alom geprezen Soebhaan, die u liefheeft, is de Sultan van allen
Mijn leven is voor altijd de offer op uw weg ya Rasoolallah

De geliefde van darwish Younous, is de shafaatgever van de werelden
De sultan van de twee beide werelden bent u, ya Rasoolallah!

17 ZIJN DEUGDELIJKHEDEN

17.1 Zijn Hoge Moraal

Almachtige Allah somt alle giften en geschenken die Hij aan Zijn geliefde, sallallahoo alayhi wa sallaam, heeft geschonken en op deze wijze troost Hij het gezegende hart van hem maar aan de andere kant geeft Hij ook aan dat Hij hem goede eigenschappen heeft gegeven: "Jij bent als goedaardig geschapen". Gezegende Ikrimah zegt: "Ik heb van Abdoollah ibn al Abbas gehoord: In dit vers staat in betekenis: "Kholook al Azeem", dat wil zeggen goede eigenschappen, het moraal dat door de Koran wordt aangegeven. In het vers staat in betekenis: "Jij bent volgens Kholook al azeem"[365] (soerat al Kalaam, vers 4). Kholook al azeem betekent dat in relatie tot Allah de betrokkene een geheime band heeft en in relatie tot de mensen is de betrokkene op een zeer hoge moraal. Het hoge moraal van Rasoolallah was de reden voor velen om tot de Islam toe te treden.

Zijn woorden waren zeer zoet en zeer aansprekend. Hij was bovendien zo wijs dat hij in het Arabische schiereiland, tussen wrede, koppige mensen erin is geslaagd om hen zeer goed te leiden waarbij hij hun kwellingen doorstond. Het lukte hem om deze mensen zachtaardig en gehoorzaam te maken. Velen van hen lieten hun geloof en werden moslim waarbij ze op de weg van de Islam tegen hun vaders of zonen oorlog hebben gevoerd. Omwille van hem hebben ze hun bezittingen achter gelaten, hun land verlaten en hun bloed gegeven. Zij waren eigenlijk dit soort zaken niet gewend. Zijn goede karakter, vergeving, geduld, weldadigheid en gastvrijheid was ongekend en iedereen die ermee in aanraking kwam werd diep geraakt. Degenen die hiervan getuige waren of die erover hoorden, werden met veel liefde moslim. In geen enkele handeling van hem of in geen enkele uiting is er ooit een lelijkheid of tekortkoming geconstateerd. Hij werd nooit boos om iets dat hem persoonlijk aanging maar tegen vijanden van het geloof en de mensen die kwaad spraken over het geloof was hij onverbiddelijk.

Mohammed alayhissalaam heeft duizenden mirakels laten zien, iedereen, vriend of vijand heeft dit beaamd. Een van de meest waardevolle van deze mirakels was dat hij fatsoenlijk was met een goede karakter. Aboe Saeed al Hoodree zegt: "Rasoolallah sallallahoo alayhi wa sallaam, gaf zijn dier te eten. Bond zijn kameel vast. Hij nam stof in huis,, hij melkte zijn schapen. Hij repareerde zijn eigen schoenen en zijn kleding. Hij at samen met zijn dienstbode en hielp deze dienstbode. Hij deed zijn eigen boodschappen. Hij groette als eerste, ongeacht de persoon die hij tegenkwam: een arme, een rijke, een oudere, een jongere persoon. Hij reikte als eerste zijn gezegende hand uit om met hen

---

365 al-Kalam, 68/4.

handen te schudden. Hij behandelde iedereen, blank, zwart, arm, rijk, slaaf of heer , gelijk. Hij accepteerde elke uitnodiging en ging erheen ongeacht de persoon. Hetgeen dat hem werd aangeboden, ook al was het weinig, kleineerde hij niet. Hij liet geen etensresten achter. Hij was zachtmoedig. Hij hield ervan om goed te doen en met iedereen goed om te gaan. Hij was goedlachs en sprak met zoete woorden maar tijdens het spreken lachte hij niet. Hij zag er verdrietig uit maar fronste niet. Hij was zeer ootmoedig maar zeker niet laag van karakter. Hij was ontzagwekkend en dwong respect en eerbied af. Maar hij was zeer zeker niet grof. Hij was beleefd en vrijgevig. Echter, hij was zeer zeker geen verspiller. Zijn gezegende hoofd was altijd naar voren gebogen. Hij had nooit verwachtingen van anderen. Degene die geluk en gemoedsrust zoekt moet zoals hij zijn."

Anas bin Malik vertelt: "Ik heb Rasoolallah tien jaar gediend, hij heeft mij nooit een keer streng toegesproken. Hij heeft nooit gevraagd waarom ik iets wel of niet deed."[366]

Aboe Hoeraira vertelt: "tijdens een veldslag vroegen we hem een smeekbede te doen voor de vernietiging van de ongelovigen; Hij antwoordde: "Ik ben niet gezonden voor vervloeking of voor de bestraffing van mensen. Ik ben gezonden om goed te doen voor iedereen en voor de gemoedsrust van alle mensen". Almachtige Allah heeft in soerat al Anbiya, vers 107 in betekenis het volgende aangegeven: "We hebben jouw gezonden naar de werelden voor goedheid en barmhartigheid".

Aboe Sa'eed al Hoodri vertelt: "De kuisheid van Rasoolallah was groter dan de kuisheid van maagdelijke moslim dames."[367]

Anas bin Maalik vertelt: "Wanneer Rasoolallah met iemand handen schudde, liet hij niet los todat de ander losliet. Zolang de ander zijn gezicht niet afwendde, wendde hij zijn gezegende gezicht niet af. Wanneer hij bij iemand zat, deed hij dat op zijn knieën en uit respect voor de ander hief hij zijn gezegende been niet op".

Djaabeer bin Somoora vertelt: "Rasoolallah sprak niet veel. Hij sprak alleen als het nodig was en als hem een vraag werd gesteld. "Hieruit valt af te leiden dat een moslim geen onnodige, nutteloze woorden mag uiten en moet zwijgen. In zijn gezegende woorden was er tarteel en tarseel, dat wil zeggen dat hij zeer duidelijk en geordend sprak waardoor hij makkelijk te volgen was.

Anas bin Malik vertelt: "Rasool alayhissalaam bezocht zieken, liep achter de begrafenisstoet, ging in op uitnodigingen. Als de Rasool alayhissalaam uit de Masjid kwam na het ochtendgebed kwamen de kinderen van Medina of de arbeiders met hun

---

366 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 255; Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 291.

367 Muslim, "Faedzaaeel", 99; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 71; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 368; Baeyhakee, as-Soonan, II, 477.

waterkaraf en vroegen hem dan om zijn vinger in het water te stoppen. Hij deed ook wat zij vroegen, ook als het water koud was of zelfs midden in de winter en stelde hen tevreden."[368]

Weer zegt Anas: "Als er een klein kind naar Rasoolallah alayhissalaam zou komen om hem bij de hand vast te houden en ergens heen te brengen, zou hij meegaan en zijn probleem oplossen."

Djabeer zegt: "Er is nooit gehoord dat Rasoolallah alayhissalaam iemand die hem iets kwam vragen ooit heeft geweigerd".

Onze profeet stond ook met zijn kuisheid boven alle andere mensen. Zijn ogen waren als het ware gesloten voor ongehoorde beelden. Hij sprak niemand aan op een wijze die de aangesprokene niet beviel.

Gezegende Aisha vertelt: "Indien Rasoolallah bericht kreeg over ongehoorde praktijken, noemde hij nooit de naam van de betreffende persoon maar zei hij in algemene zin "waarom doen ze zoiets?".

Op deze wijze weerhield hij de betrokken persoon van herhaling van zijn fout en beschermde hij hem tegenover anderen.[369]

Anas bin Malik vertelt: "Op een dag kwam iemand bij de profeet die een gele vlek op zijn gezicht had. Hij zei niets tegen hem daarover. Toen hij naar buiten ging, zei hij: "had dan gezegd zodat hij zijn gezicht had kunnen wassen!".[370]

Rasoolallah, onze Effendi, bracht ook de volkeren samen. Hij verzoende hen met elkaar. Elke vooraanstaande van een volk gaf hij veel aandacht en ontving hen gastvrij.

Hij liet iedereen toe om zijn gezicht te zien. Hij hield contact met zijn ashaab al qiraam, hield hen in de gaten en vroeg naar degenen die hij een tijdje niet had gezien. Degenen die bij hem kwamen zitten gaf adviezen en te eten.

Met zijn houding kwam er bij niemand de gedachte op dat hij meer om iemand anders gaf of de een boven de ander prevaleerde. Ook luisterde hij naar de klagers.

Hij liet een persoon die bij hem op bezoek kwam nooit achter voordat de betreffende persoon wegging. Hij bood aan alle mensen zijn goede manieren en moraal op de beste manier. Bij hem was iedereen, met het oog op recht en justitie, gelijk. Niemand stond boven iemand anders.

---

368 İbn Maadjah, "Zoohd", 16; Haakim, al-Moostadraeq, II, 506; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 371.

369 Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 116.

370 Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 116.

Gezegende Aisha zegt: “Ik heb nog nooit iemand gezien die zoals Rasoolallah van een hoge moraal was. Wanneer iemand van zijn ashaab of ahl al bayt hem riep, reageerde hij altijd met “wat belieft u?”

Onze Rasoolallah sprak zijn ashaab altijd aan met de meest mooie namen en onderbrak nooit een andere persoon. Voordat de persoon met wie hij sprak niet stopte met praten of niet opstond om weg te gaan, brak hij hem nietaf.

Over een van zijn goede handelingen, zijn mededogen en barmhartigheid zegt Almachtige Allah in betekenis: “Jullie pijn bezorgt hem verdriet en pijn. Hij geeft zeer veel om jullie; hij is zeer barmhartig voor de overtuigde gelovigen, hij wenst hen veel goeds toe”.

In soerat al Anbiya, vers 107 staat in betekenis: (Oh Mijn Geliefde!) Jou hebben we alleen gezonden als erbarming voor de werelden”. Onze dierbare profeet vereenvoudigde sommige zaken waarvan hij dacht dat ze te zwaar voor zijn oemma zouden zijn. “Als het voor mijn oemma niet te zwaar zou zijn geweest zou ik hen opgedragen hebben bij elke wudu de miswaq te gebruiken”.[371]

Rasoolallah alayhissalaam hield zich ook aan zijn belofte, hier was hij ook op het maximaal haalbare niveau.

Abdoollah bin Abi’l Hamsa vertelde: “Ik had met de profeet, nog voor hij profeet werd, een transactie gedaan. Hij had nog een tegoed op mij. Ik beloofde hem op een bepaalde dag, bepaalde tijd zijn tegoed te komen betalen maar ik vergat het. Drie dagen later herinnerde ik mijn belofte en rende naar de plek. Toen ik hoorde dat hij al drie dagen daar had staan wachten was ik verbijsterd. Hij zei tegen mij: “Jongeman, je hebt me vermoeid! Ik wacht al drie dagen hier op jou”.

De ootmoed van Rasoolallah was een eigenschap die bij niemand zo groots aanwezig was, zelfs niet bij andere profeten.

Arrogantie heeft hij nooit gekend. Toen hem de keuze werd aangeboden om een koning te worden of een dienaar, koos hij voor het laatste.[372]

Hierop zei Israfeel alayhissalaam: “ongetwijfeld heeft Almachtige Allah jou ook de eigenschap gegeven waar je nu nederig over bent. Op de dag des oordeels ben jij namelijk de grootste onder de zonen van Adam. Jij bent ook de eerste mens die zal opstaan uit zijn graf. Ook ben jij de eerste die de shafaat mag plegen”.

---

[371] Bookhaari, “Taemaennee”, 9; Abdoorrazzaak, al-Moosannaef, I, 556; Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 123.

[372] Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 309.

Onze Profeet zei tegen Aisha, onze moeder: “Ik kreeg het aanbod om de stenen en aarde in Mekka als goudstukken te krijgen. Nee, oh mijn Heer, zei ik. Ik wil een dag verzadigd zijn, een dag honger lijden. Op de dag dat ik honger heb kan ik u een smeekbede doen. De dag dat ik verzadigd ben kan ik u danken”.[373]

Djibril alaeyhissalaam kwam naar onze Profeet en zei; “Allah de Verhevene groet jou. Als hij wenst maak ik deze bergen tot goud voor hem. Waar hij ook heen gaat, deze gouden bergen zullen met hem zijn”.

Onze geliefde Profeet antwoordde: “Oh Djibril! De wereld is het huis van degenen die geen huis hebben. Bovendien is zij het bezit van degenen die geen bezittingen hebben. Alleen mensen zonder ratio zullen deze zaken vergaren.”[374]

Djibril alayhissalaam kwam naar onze profeet en zei: “Oh Mohammed! Almachtige Allah heeft jou met de qawl al sabeet fier en stevig doen staan”.

Gezegende Aisha, onze moeder zei: “Soms wachtten we een maand lang, we konden dan geen vuur maken om eten klaar te maken in ons huis. Alleen dadels en water was er dan voorhanden”.

Ibn al Abbas zegt: “Rasoolallah, onze effendi en zijn Ahl al Bayt sliepen vaak zonder avondeten. Ze konden niets vinden om ’s-avonds te eten”.

Gezegende Aisha, onze moeder gaf weer aan: “De gezegende maag van onze dierbare profeet is nooit verzadigd geweest van goed eten. Hij heeft hierover ook bij niemand ooit geklaagd. Voor hem was ontbering beter dan rijkdom. Ook als hij de hele nacht kreunde van de honger, deze situatie weerhield hem er niet van om de volgende dag te vasten.[375]

Indien hij had gewenst had hij van Zijn Heer alle wereldse schatten, eten en rijkdom kunnen wensen. Ik zweer dat ik begon te huilen als ik hem in die situatie zag omdat ik medelijden met hem had. Met mijn hand aaide ik over zijn gezegende buik en zei: “Moge ik mijn leven voor u opofferen! Is het niet goed dat je van deze wereld die jou kracht moet geven, sommige profijten vraagt?”

Hij antwoordde dan : “Oh Aisha! Wat moet ik met deze wereld? Mijn broeders, de profeten die tot de Oolool Azm behoorden, hebben nog grotere ontberingen doorstaan. Toch zijn ze in die situatie met hun leven doorgegaan. Ze zijn nu bij hun Heer.

---

373 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 381; Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 308-309; Ghazali, *İkhyah*, III, 196.

374 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, VI, 71; Ibn Abee Shaybah, al-Moosannaf, VII, 243.

375 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 406.

Om die reden heeft de Heer, hun terugkeer naar hem op de beste manier geregeld, hij heeft hun sawaab verhoogd. Ik schaam me ervoor om een rijk leven te leiden. Want een dergelijk leven zal mij van hen verwijderen. Voor mij is het meest aantrekkelijke, de ontmoeting met mijn broeders en vrienden waarbij ik me weer bij hen kan voegen".

Gezegende Aisha gaf aan: "Rasoolallah stierf een maand nadat hij deze woorden uitsprak."

De gezegende profeet was ook zeer bekend om zijn vrijgevigheid. Ook met deze goede eigenschap was hij onovertreffelijk.

Ibn al Abbas zegt: "Rasoolallah, onze effendi was de meest vrijgevige en de beste onder de mensen. Tijdens de Ramadan al shareef en na een ontmoeting met Djibril alayhissalaam was hij nog vrijgeviger dan de ochtendwind".

Anas bin Maalik vertelt: "We waren onderweg met Rasoolallah. Hij droeg een vest van stof uit Yemen.Vanuit de achterkant kwam een dorpsbewoner die zo hard aan zijn kraag trok dat deze zijn gezegende nek verwondde en een spoor achterliet. Rasool alayhissalaam lachte om deze houding van de man en gaf opdracht om hem een geschenk te geven."

Rasool alayhissalaam had een buurvrouw, een oude vrouw. Zij stuurde haar dochter naar onze profeet met de volgende boodschap: "Ik heb geen doek om mezelf te bedekken bij het gebed. Geef mij een doek waarmee ik mezelf kan bedekken bij het gebed". Rasool alayhissalaam had op dat moment geen andere kleed. De gezegende profeet trok zijn kleed uit en stuurde deze naar zijn buurvrouw. Toen het tijd was om naar de masjid te gaan kon hij zonder kleed natuurlijk niet gaan. Toen de ashaab al qiraam hierover hoorde, zeiden ze, Rasool alayhissalaam is zo vrijgevig dat hij zelfs zijn laatste kleed weggeeft aan een behoeftige. Laten wij dan ook onze bezittingen weggeven aan de armen en behoeftigen. Almachtige Allah openbaarde toen onmiddellijk, vers 29 van soerat al Isra. Eerst richtte Allah zich naar Zijn Geliefde, in betekenis: "Wees niet vrekkig, waak ervoor dat je iemand wegstuurt zonder iets te geven", daarna: "Verspil je bezittingen niet zodanig dat je in problemen geraakt en het gebed moet missen! Handel met mate met het geven van sadaqa".

Die dag kwam gezegende Ali na het gebed bij Rasoolallah en zei: "Oh Rasoolallah! Vandaag had ik voor de levensbehoefte van mijn kinderen acht dirham goud geleend. Sta mij toe om de helft aan u te geven. Zo kunt u voor uzelf een kleedstuk kopen". Rasool alayhissalaam ging naar buiten en kocht voor twee dirham een kleedstuk. Toen hij voor de andere twee dirham voedsel wilde kopen zag hij een blinde man zitten. Deze man zei: "Voor Allah en om met kleding uit de Djannat gekleed te worden, wie is er bereid om mij een kleedstuk te geven?" Rasoolallah gaf het kleedstuk dat hij zojuist had gekocht aan

deze man. Toen de blinde man het kleedstuk aannam rook hij de heerlijke geur. Hij begreep dat deze afkomstig was van de hand van Rasoolallah.

De blinde man deed een smeekbede: “Ya Rabbee! Open mijn ogen omwille van dit kleedstuk”. Zijn beide ogen gingen onmiddellijk open. Rasool alayhissalaam vertrok en kocht met een dirham nog een kleedstuk. Hij wilde met de andere dirham eten kopen maar hij zag een klein dienstmeid huilen. Hij vroeg: “Mijn dochtertje, waarom ben je zo verdrietig?”. “Ik ben dienstmeid bij een Jood. Hij had mij een dirham gegeven. Koop met een halve dirham een fles en met de andere halve dirham olie heeft hij gezegd. Ik had ze allebei gekocht en was onderweg maar ze vielen van mijn hand en zowel de fles als de olie zijn vergaan. Nu weet ik niet wat ik moet doen”.

Rasool alayhissalaam gaf zijn laatste dirham aan haar en zei tegen haar: “Koop hiermee een fles en olie, breng ze naar huis”. Het meisje zei:”Ik ben te laat en ben bang dat de Jood mij zal slaan”. Hij antwoordde: “Wees niet bang! Ik kom wel met jou en vertel hem dat hij jou niets aan moet doen”.

Ze kwamen thuis en klopten op de deur. De Jood opende de deur en was verbaasd om Rasoolallah voor zijn deur te zien. Rasoolallah vertelde hetgeen dat was voorgevallen aan de Jood en vroeg hem om het meisje niets te doen. De Jood knielde neer voor Rasoolallah en zei: “U bent de grote profeet die het oogappel is van duizenden mensen; u bent de grote profeet op wiens bevel duizenden leeuwen staan te wachten. U komt voor een kleine dienstmeid naar mijn deur en vereert mijn huis. Oh Rasoolallah! Omwille van u laat ik dit meisje vrij. Leer mij over de imaan en de Islam, laat mij moslim worden”. Rasool alayhissalaam leerde hem over de islam en hij werd moslim. Hij ging naar binnen en vertelde hierover aan zijn vrouw en kinderen die ook allen moslim werden. Al deze zaken gebeurden door de goedheid van Rasoolallah.

Rasool alayhissalaam had vele goede eigenschappen. Elk moslim dient deze te leren en dient zijn moraal hierop af te stemmen. Op deze wijze kan hij zich redden van de gevaren van deze wereld en het hiernamaals om de shafaat van de profeet te ontmoeten.

Een aantal van zijn goede moraliteiten:

De volgende eigenschappen die Rasoolallah bezat, zijn kennis en wetenschap, zijn ratio, zijn intelligentie, vrijgevigheid, nederigheid, mededogen, geduld, ijver, trouw, betrouwbaarheid, moed, liefde, spraakkunst, kuisheid, barmhartigheid, vroomheid, waren allemaal eigenschappen die bij hem vele malen hoger bij hem aanwezig waren dan bij alle andere profeten. Hij vergaf alle ellende die hem werd aangedaan door zowel vriend als vijand. Hij nam op niemand wraak. Toen tijdens de slag bij Oohood, de afgodendienaren zijn gezicht verwondden en zijn gezegende tanden shaheed werden, deed hij de volgende smeekbede voor hen: “Ya Rabbee, vergeef hen! Vergeef hun onwetendheid”.

Hij beschouwde zichzelf niet hoger dan anderen. Tijdens een reis toen er een kabab van een schaap gemaakt zou worden, zei iemand: “Ik slacht hem wel”. Een ander zei: “Ik wil de vacht wel villen.” Weer een ander zei: “Ik bereid het gerecht wel”. Rasoolallah zei: “Ik verzamel wel hout”. De anderen zeiden: “Oh Rasoolallah, gaat u alstublieft maar rusten! Wij doen dat wel”. Hij antwoordde: “Ja, ik weet wel dat jullie alles zullen doen. Maar ik wil niet afzonderlijk zitten en toekijken hoe anderen werken. Almachtige Allah heeft degene die zich afzondert van zijn vrienden en niets doet, niet lief”. Hij vertrok dan om hout te verzamelen.

Als hij bij de ashaab kwam, zat hij niet aan het hoofd. Hij nam plaats tussen hen in. Op een dag ging hij de straat op, met zijn stok in zijn hand en degenen die hem zagen stonden op. Hij zei: “Sta niet op mij zoals anderen voor elkaar rechtop gaan staan! Ik ben net zoals jullie een mens. Ik eet zoals iedereen. Als ik moe wordt ga ik zoals iedereen zitten”.

Vaak zat hij geknield. Ook werd wel eens gezien dat hij zijn knieën optrok en met zijn armen eromheen zat.[376] Bij het eten, kleden en andere gelegenheden behandelde hij zijn dienstboden niet anders dan zichzelf. Hij hielp hen met hun werk. Hij heeft nooit iemand geslagen of iemand ooit met een kwaad woord aangesproken. Anas bin Maalikdie altijd bij hem in dienst is geweest, zegt: “Ik heb Rasoolallah tien jaar gediend. Wat hij voor mij deed was veel meer dan dat ik voor hem deed. Ik heb nooit gezien dat hij door mij gekwetst was of dat hij mij ooit streng toesprak”.[377]

Na het ochtendgebed keerde hij zich tot de Ashab en zei dan: “Is er een zieke broeder? Laten we hem bezoeken!” Als er geen zieke was, zei hij: “Is er iemand met een sterfgeval in huis?” Laten we hem helpen!”. Als er ergens iemand was overleden hielp hij altijd met de wassing, de aankleding met het lijkgewaad, leidde het gebed en liep mee tot het graf. Als er geen overledenen waren, zei hij: “Is er iemand die gedroomd heeft! Laat hem zijn droom vertellen zodat we die kunnen uitleggen!”.

Hij bediende zijn gasten en zijn ashaab: “De hoogste bij een volk is degene die dat volk dient” zei hij.

Hij schaterlachte nooit. Hij glimlachte alleen stilletjes. Soms werden zijn voortanden zichtbaar.

Hij zei geen onnodige of nutteloze dingen. Indien nodig, sprak hij kort, nuttig en met een duidelijke betekenis. Soms herhaalde hij zijn woorden drie keer zodat het goed begrepen werd.

---

376 Aboo Daawood, “Aedaeb”, 25.

377 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 255.

Niemand durfde hem aan te kijken omdat hij imponeerde. Als iemand naar hem toekwam om hem in zijn gezegende gezicht aan te kijken brak het zweet uit bij de kijker; De profeet zei dan: “Wees niet bang! Ik ben geen koning en geen meedogenloze. Ik ben de zoon van een arme vrouw die vlees eet”. Hierop verdween de angst van de persoon en begon zijn problemen te verwoorden.

“Onder jullie ben ik degene die Almachtige Allah het beste begrijpt en Hem het meest vreest”, “Als jullie hadden gezien wat ik heb gezien zouden jullie minder lachen en meer huilen”,[378] zei hij altijd. Als het bewolkt was, zei hij: “Ya Rabbee! Stuur ons geen bestraffing met deze wolk!”, als de wind waaide, : “Ya Rabbee! Stuur ons een wind met goedheid”, bij onweer: “Ya Rabbee! Wees niet gekwetst door ons en dood ons niet. Stuur niet uw toorn op ons. Geef ons gezondheid!”. Hij was dus steeds in smeekbede. Als hij zich voorbereidde voor het gebed werd er vanuit zijn borst het geluid gehoord van een huilende persoon. Datzelfde gebeurde ook als hij de Koran reciteerde.

Zijn moed was zeer groot, zo groot dat het verbazingwekkend was. Tijdens de slag bij Hoenayn waren de moslims versplinterd en was hij met drie of vier mensen alleen gebleven. Een aantal keren weerstond hij alleen de aanvallen van de afgodendienaren en hij maakte absoluut geen rechtsomkeert.

Hij was zeer vrijgevig. Hij doneerde honderden kamelen en schapen en liet niets voor zichzelf achter. Vele wrede en gewetenloze ongelovigen kwamen tot de islam door zijn zachtaardigheid en vrijgevigheid.

Soms bewaarde hij voor zijn echtgenotes en een aantal dienstboden haver voor een jaar maar gaf ook hiervan aan behoeftigen.

Hij hield van schapenvlees, bouillon, courgette, zoetigheden, honing, dadels, melk, mascarpone, watermeloen, meloen, druiven en komkommers.

Het water dronk hij zeer geleidelijk, hij begon met de Basmalah en dronk het water in drie slokken, aan het einde zei hij dan “Alhamdoolillaah” en deed zijn smeekbede.

Hij maakte geen onderscheid tussen kleding en trok alles aan dat aangetrokken mocht worden. Hij bedekte zichzelf met dikke stof die niet als ikhraam waren gesneden, deed een schort om en droeg vesten of lange gewaden. Zij waren gemaakt van katoen, wol of van haar. Over het algemeen droeg hij wit, soms feestdagen of als buitenlandse gasten kwamen maar ook bij veldtochten droeg hij zijn waardevolle overhemden, lange gewaden. Ook droeg hij kleding in de kleuren groen, rood of zwart. Zijn armen bedekte hij tot zijn polsen en zijn voeten tot over zijn dijen.

---

[378] Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 145.

Volgens de gewoonte in Arabië liet hij zijn haren tot over de helft van zijn oren groeien en de rest liet hij knippen. Hij smeerde zijn haren in met speciaal daarvoor bereide, heerlijk geurende gel.

Zijn handen, zijn hoofd en gezicht smeerde hij in met musk of andere geurtjes, vooral oud en kafoori vond hij heerlijk.

Zijn matras was van leer met palmvezels erin. Hij accepteerde geen matras dat met wol gevuld was en zei: "Oh Aisha! Ik zweer bij Allah dat als ik wil Allah mij overal gouden en zilveren bergen kan geven". Soms sliep hij op een rieten matras, soms op hout of soms op de blote aarde.

Elke nacht deed hij drie keer oogschaduw op.

Hij had in zijn huis altijd de beschikking over een spiegel, kam, oogschaduw, miswaq, schaar, naald en draad. Tijdens zijn reizen nam hij deze ook mee.

Na het laatste gebed sliep hij tot middernacht en daarna hield hij zich tot de volgende ochtend bezig met aanbidding. Hij sliep op zijn rechterzij en legde zijn rechterhand onder zijn rechterwang en viel in slaap terwijl hij sommige soeras reciteerde.

Hij deed aan tafa'ool. Dat wil zeggen dat hij in hetgeen dat hij als eerste observeerde of dat hij plotseling tegenkwam, het goede zag. Niks was in zijn ogen naargeestig.

Als hij verdrietig was, hield hij zijn baard vast en dacht na.

Als hij verdriet had, begon hij onmiddellijk met het gebed. Met de goede smaak en genot van het gebed vergat hij zijn droefenis.

De Godsvrees die onze dierbare profeet kende en zijn gehoorzaamheid aan Allah was zo groot dat er niemand was die deze houding van hem kon nabootsen. Hij verrichtte het gebed zo lang en zo intens dat zijn gezegende voeten zwelden. Als dan werd gezegd: "Ya Rasoolallah! U bent vrij van zonden, verschoond van zonden en als u die zou plegen, zouden ze allemaal vergeven zijn, waarom doet u zichzelf dan zoveel pijn?" antwoordde hij altijd: "Mag ik niet de dienaar van Allah zijn die Hem het meest dankbare is?"

17.2 Zijn Deugdzaamheid

Er zijn honderden boeken die over de deugden van Mohammed alayhissalaam spreken. Deugd betekent voortreffelijkheid. Sommige van zijn voortreffelijkheden zijn hieronder opgesomd:

Tussen de schepselen is als eerste het licht van Mohammed alayhissalaam en zijn ziel geschapen.

Almachtige Allah heeft zijn naam op de Arsh (Hoogste punt bij Allah), in alle Paradijzen en de zeven hemelen geschreven.

In de bladeren van een roos die in India groeit staat: "Laa ilaaha illallaah Mohammadoon Rasoolallah".

Op de rechterzijde van een vis, die gevangen is in een rivier vlakbij de stad Basra, staat "Allah" en aan de linkerzijde "Mohammed".

Er zijn engelen wiens taak alleen bestaat uit het opnoemen van de naam van Mohammed alayhissalaam.

De reden waarom de engelen moesten knielen voor Adam alayhissalaam was het licht van Mohammed alayhissalaam op het voorhoofd van Adam.

Toen hij geboren zou worden, zijn er vele grote gebeurtenissen geweest. Deze staan genoteerd in de geschiedenis boeken en de boeken over zijn geboorte.

Almachtige Allah heeft alle profeten laten weten dat Mohammed alayhissalaam zal komen; bovendien heeft Allah hen de opdracht gegeven om hun oemma aan te sporen tot geloof in Mohammed als ze zijn komst zouden meemaken.

Toen hij geboren werd was zijn navel geknipt en was hij besneden.

Toen hij geboren werd, ging de poort naar de hemel dicht voor de duivels en konden ze geen berichten meer van de engelen stelen.

Op de dag dat hij geboren werd vielen alle afgodsbeelden overal ter wereld op de grond neer met hun gezichten naar beneden.

Hij werd door de engelen gewiegd.

In zijn wieg sprak hij met de maan aan de hemel. De maan bewoog naar de kant waar hij met zijn gezegende vinger naar wees.

Hij begon al te praten in de wieg

Als kind werd hij buiten steeds gevolgd door een wolk die hem beschermde tegen de zon. Deze situatie duurde voort totdat hij profeet werd.

Elke profeet had zijn stempel op zijn rechterhand. Mohammed alayhissalaam echter had deze stempel op zijn gezegende rug, midden, ter hoogte van zijn linker schouderblad.

Zoals hij zag wat er voor hem gebeurde, zo zag hij ook wat er achter hem gebeurde.

Zoals hij in het licht kon zien, zo had hij ook zicht in het donker.

Zijn speeksel maakte bittere water tot zoet, werd voor de zieken een geneesmiddel en voor babies voeding als melk.

Terwijl zijn ogen sliepen was zijn hart wakker. Alle profeten hadden deze eigenschap.

Hij heeft in zijn leven nooit gegeeuwd. (alle profeten waren zo).

Zijn zegenrijke zweet rook als rozen. Een arme persoon wilde zijn dochter laten huwen en kwam om hulp vragen. Rasoolallah had niets om te geven maar hij deed wat zweetdruppels in een flesje en gaf deze aan de man. Zijn dochter deed deze druppels op haar gezicht en hoofd waardoor haar huis heerlijk rook. Zijn huis werd beroemd met de naam het huis van de heerlijke geur.

Hoewel hij niet te lang of te kort was, leek het alsof hij langer was als hij bij mensen stond die eigenlijk langer waren.

Als hij buiten onder het zon of maanlicht liep, viel zijn schaduw niet op de grond.

Zijn lichaam of zijn kleding werd niet lastig gevallen door muskieten, vliegen of ander ongedierte.

Zijn ondergoed werd nooit vuil, hoe lang hij ze ook droeg.

Telkens als hij liep, kwamen er engelen achter hem aan. Daarom liet hij zijn ashaab voorgaan en zei: “Laat mijn achterkant vrij voor de engelen”.[379]

Als hij op een steen trapte bleef zijn spoor achter op die steen. Op zand liet hij geen spoor achter. Als hij zijn behoefte deed spleet de aarde om zijn urine en andere afscheiding op te vangen. (dit gebeurde ook bij de andere profeten).

Meeste kennis en wetenschap onder de mensen en de engelen is aan hem gegeven. Hoewel hij oemmee was, dat wil zeggen dat hij nooit van iemand les gekregen heeft, werd hij door Almachtige Allah onderwezen. Zoals aan Adam alayhissalaam alle namen werden geleerd, zo werd aan hem alle namen en de diepere achtergronden geleerd.

De namen van zijn oemma, hun soort en de gebeurtenissen die zullen plaatsvinden tussen hen, zijn hem allemaal verteld.

Hij heeft meer verstand dan alle mensen bij elkaar.

Alle goede eigenschappen die bij mensen aanwezig kunnen zijn, heeft hij geschonken gekregen. Toen de grote poëet Omar Ibn al Fareed gevraagd werd: “Waarom heb je Rasoolallah niet geprezen?” antwoordde hij: “Ik heb begrepen dat ik geen kracht genoeg heb om hem te prijzen. Ik heb geen woorden kunnen vinden om hem te verheerlijken”.

In de geloofsbelijdenis,de adhan, de iqaamah, de zithouding in het gebed, in vele smeekbeden, in sommige aanbiddingen, in de khoetba, tijdens moeilijkheden, in het graf, op de dag des oordeels, in de Djannat en in de taal van elke schepsel heeft Almachtige Allah zijn naam samen met Zijn Eigen Naam genoemd.

---

379 Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 69.

De grootste superioriteit die hem toekomt is het feit dat hij Habeeboollah is. Almachtige Allah heeft hem tot Zijn geliefde gemaakt, tot zijn vriend verheven. Hij heeft meer dan ooit lief boven iedereen en boven elke engel. “Abraham heb ik tot Khaleel gemaakt maar Jouw heb ik tot Mijn Habeeb (Geliefde) gemaakt” heeft Allah gezegd.

Met vers 5 van soerat al Dooha waarin in betekenis staat: “Ik zal jou alles geven totdat jij zegt dat het genoeg is”, [380] belooft Almachtige Allah dat Hij Zijn profeet alle kennis, alle deugdzaamheden, alle regels van de Islam, alle hulp tegen de vijanden, alle zege voor de oemma en tijdens de dag des oordeels alle shafaat mogelijkheden en alle andere gunsten, zal geven. Hij keek Djibril alayhissalaam aan en zei: “Ik kan het niet over mijn hart krijgen dat er iemand van mijn oemma in Djahannam blijft”.

Almachtige Allah zegt in de Koran al Kareem dat Hij elke profeet met zijn eigen naam aanspreekt maar Mohammed alayhissalaam spreekt Hij aan met: “Oh Mijn Rasool! Oh MijnProfeet!”.

Hij sprak alle varianten van de Arabische taal op een zeer duidelijke en nette manier. Hij antwoordde de mensen, die van verschillende oorden kwamen, in hun eigen taal. Degenen die dit hoorden vonden het prachtig. Hij zei dan: “Almachtige Allah heeft mij zeer goed opgevoed”.

Hij zei veel met weinig woorden. De hadith al shareef die over de honderdduizend zijn, laten zien dat hij “Djawaamee’ool qaleem” is. Sommige geleerden zeiden: “Mohammed alayhissalaam heeft de vier fundamenten van de Islam met vier van zijn hadith weergegeven: “De handelingen worden beoordeeld op grond van de intenties”,[381] “Halal is bekend, haram is bekend”,[382] en “De eiser moet een getuige laten zien en de gedaagde moet zweren”, “Zolang iemand hetgeen dat hij voor zichzelf wenst niet voor zijn broeder in geloof wenst, zal zijn imaan nooit de optimale imaan kunnen zijn”.[383] De eerste hadith van deze vier gaat over ibadaat (aanbidding); de tweede over mooaamalaat (handelingen); de derde over hosoomaat, dat wil zeggen justitiele zaken en politiek; de vierde gaat over fatsoen en moraal. Deze vormen de basis in deze gebieden.”

Mohammed alayhissalaam was onschuldig en vrij van zonden. Bewust of onbewust, klein of groot, voor zijn veertigste levensjaar of erna heeft hij nooit zonden gepleegd. Er is nooit een lelijke handeling van hem gezien.

De moslims hebben de opdracht gekregen om tijdens het gebed Mohammed

---

380 ad-Doohah 93/5.

381 Bookhari, “Baedoo’l-Wahy”, 1;Aboo Daawood, “Talaq;, 11; İbn Maadjah, “Zoohd”, 26.

382 Aboo Daawood, “Tovenarij”, 3; Naesaee, “Tovenarij”, 2.

383 Bookhaaree, “İmaan”, 7; Tirmidhi, “Seefaetoo’l-Qiyaamah”, 59; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 176.

alayhissalaam te begroeten door: “Assalamoo alayka ayyoohannabeeyyoo wa rahmatoollaahee” te zeggen. Nooit eerder is het toegestaan geweest om andere profeten en engelen tijdens het gebed te begroeten.

“Als jij er niet was geweest had ik helemaal niets geschapen”is er over hem gezegd door Allah.[384]

Andere profeten hebben de aantijgingen van de ongelovigen zelf moeten beantwoorden. De lasteringen naar Mohammed alayhissalaam daarentegen zijn door Almachtige Allah beantwoord die hem dus verdedigd heeft.

De aantallen van de oemma van Mohammed alayhissalaam is groter dan die van andere profeten bij elkaar. Zoals hij in zijn hadith heeft aangegeven zullen tweederde van Djannat gangers bestaan uit de oemma van Mohammed alayhissalaam.

De sawaab van Rasoolallah is vele malen hoger dan die van andere profeten.

Het is haraam om hem met zijn naam te roepen, bij hem met luide stem te praten, om hem van een afstand te roepen en op de weg voor hem te gaan staan. De oemma van andere profeten spraken hen wel aan met hun naam.

Djibril alayhissalaam werd twee keer in de ware gedaante van engel bij hem zichtbaar. Geen enkele andere profeet heeft Djibril in zijn ware gedaante gezien. Djibril alayhissalaam is vierentwintigduizend keer bij hem geweest. Bij de andere profeten is Djibril alayhissalaam alleen bij Mozes alayhissalaam het meeste geweest, zo een vierhonderd keer.

Een belofte afleggen Almachtige Allah met de naam van Mohammed alayhissalaam is toegestaan maar dit is niet toegestaan met de naam van andere profeten of engelen.

Het is voor een ieder verboden om na Mohammed alayhissalaam te trouwen met een van zijn echtgenotes. Vanuit dit opzicht zijn zij de moeder van de gelovigen.

Verwantschap, bloedverwantschap of aangetrouwde verwantschap is op de dag des oordeels nutteloos. De verwanten van Rasoolallah zijn hierop een uitzondering.

De naam van Rasoolallah krijgen is op de aarde en in het hiernamaals nuttig. De ware gelovigen die zijn naam dragen zullen niet naar de Djahannam gaan.

Elk woord of elke handeling van hem berust op waarheid. Elke beslissing van hem is door Almachtige Allah bevestigd.

Hem liefhebben is een fard voor iedereen. Hij heeft gezegd: “Degene die van Allah

---

[384] Sooyootee, *al-Lealee’l-Maesnooa*, I, 272; Adjloonih, *Qaeshfoo’l-Hafa*, II, 164; Ali al-Qaaree, *Shaerhoo’sh-Shifaah*, I, 6.

houdt, houdt ook van mij”. Het bewijs van zijn liefde is de aanpassing van je leven aan zijn religie, weg, soennah en ethiek. In de Koran staat: “Indien jullie mij volgen, zal Almachtige Allah jullie lief hebben”.

Liefde voor zijn ahl al bayt is wadjeeb. “Degene die vijandig gezind is jegens mijn ahl al bayt is een huichelaar” heeft hij gezegd. Ahl al bayt zijn de verwanten van hem die geen zakaat mogen accepteren. Dit zijn de echtgenotes van hem en de gelovigen die afstammen van zijn grootvader Hasheem, dus de afstammelingen van Ali, Ooqaeel, Djaa’far Tayyaar en Abbaas.

Liefde voor al mijn Ashaab is ook wadjeeb: “Neem geen vijandige houding aan jegens mijn Ashaab na mij! Liefde voor hen tonen betekent liefde voor mij tonen. Vijandigheid jegens hen betekent vijandigheid jegens mij. Degene die hen kwetst heeft als het ware mij gekwetst en degene die mij kwetst heeft Almachtige Allah gekwetst. Allah zal degene die Hem kwetst zeker bestraffen”.

Almachtige Allah heeft voor Mohammed alayhissalaam in de hemel twee en op de aarde twee helpers geschapen. Dit zijn: Djibril, Meekaaeel, Aboe Bakr en Omar, “radeeyallahoo taalaa anhoom adjmaa’een.”[385]

Man of vrouw, iedereen die overlijdt zal in zijn of haar graf naar Mohammed alayhissalaam gevraagd worden. “Wie is jouw Schepper?” wordt er gevraagd maar zo zal er ook gevraagd worden “Wie is jouw profeet?”

Het is een ibadaat om de hadith al shareef van Mohammed alayhissalaam te lezen. De lezer zal er ook sawaab voor krijgen.

Azraeel alayhissalaam kwam in de gedaante van een mens om zijn ziel te nemen en hij vroeg toestemming om naar binnen te mogen komen.

De aarde in zijn graf is vele malen beter dan welke oord ook.

In het graf is hij in leven op een wijze die wij niet kennen. Hij reciteert daar de Koran en doet het gebed. Zo zijn ook de andere profeten.

Overal in de wereld zijn er engelen die de salawaat van alle moslims horen en zij gaan dan naar zijn graf om hem daarvan op de hoogte te stellen. Zijn graf wordt dan ook dagelijks door duizenden engelen bezocht.

De handelingen van zijn oemma en hun aanbidding wordt elke ochtend en avond aan hem getoond. Hij ziet ook degenen die deze handeling verrichten en vraagt dan om vergeving voor de zondaars.

---

385 Tirmidhi, “Menaaqeeb”, 17; Haakim, al-Moostadraeq, II, 290; Hoozaee, *at-Tahreedj*, p. 39.

Het is ook voor de vrouwen moostaahaab om zijn graf te bezoeken. De andere graven mogen ze alleen bezoeken tijdens minder drukke dagen en in kleding die bij een moslim past.

Zoals tijdens zijn leven wordt na zijn sterven ook overal in de wereld en altijd de doa van degenen geaccepteerd door Almachtige Allah die tawassool doen op hem, dat wil zeggen omwille van hem en uit eerbied voor hem.

Op de dag des oordeels zal Rasoolallah als eerste uit zijn graf opstaan. Hij zal een gewaad uit de Djannat aan hebben. Gezeten op de Booraaq zal hij naar de plek van maakhshar gaan. In zijn hand zal hij de vlag die Leewaa-ool-hamd heet, dragen. Alle profeten en alle mensen zullen onder deze vlag staan. Iedereen zal er genoeg van krijgen om duizend jaar te wachten. De mensen zullen om de beurt naar Adam, Noach, Abraham, Mozes en Jezus gaan en hen om hulp vragen. Zij zullen echter een voor een zich verontschuldigen en zullen aangeven dat ze uit vrees voor Almachtige Allah en uit schaamte niet durven om de shafaat te doen. Ten slotte zullen ze naar Rasoolallah toegaan en Hij zal knielen op de grond waarbij hij een smeekbede zal doen en zijn shafaat zal worden geaccepteerd. Eerst zal dan zjn oemma rekenschap af moeten leggen en zullen zij als eerste de Siraat oversteken waarbij ze als eerste de Djannat zullen betreden. Ze zullen elke plek waar ze ook komen, verlichten. Op het moment dat de gezegende Fatima de Siraat over zal steken, zal er gezegd worden: “Laat iedereen hun ogen sluiten! De dochter van Mohammed alayhissalaam komt eraan”.

Op zes plekken zal hij de shafaat doen. Eerste plek is de shafaat bij de “Maqaam al Mahmood”, hier zal hij alle mensen redden van de bestraffing van wachten op de maakhshaar (grote verzamelplaats voor berechting).[386] Tweede shafaat van hem zal veel mensen in de Djannat stoppen. Derde shafaat is de shafaat waarbij hij diegenen zal redden die eigenlijk straf zouden moeten ondergaan. Vierde shafaat moment is het moment dat hij de zondaars onder de gelovigen uit de Djahannam zal halen. Vijfde plek van shafaat is de shafaat voor degenen waarvan de goede daden en zonden gelijk waren en die in de Aa’raaf aan het wachten zijn. Hij redt ze dan hiervan en doet de shafaat om hen hiervandaan naar de Djannat te laten gaan. Zesde plek is de Djannat waar hij zijn shafaat zal gebruiken om de posities te verhogen.

De positie waar Rasoolallah zich in de Djannat zal bevinden, is de maqaam “waseela”. Dit is de meest hoge plek in de Djannat. De wortel van de boom , die de Sidrat al moontahaa wordt genoemd en waarvan een tak van deze boom in de Djannat zich naar

---

386 Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 217.

iedereen zal uitstrekken, bevindt zich daar. De geschenken voor de mensen in de Djannat zullen van deze takken komen.

17.3 Zijn Berouw

Onze geliefde profeet was de hoogste onder de schepselen en tegelijkertijd was hij ook degene die de Almachtige Allah in de absolute waarheid kende en Hem het meest vreesde en liefhad. Terwijl de Ware Schepper hem beschermd had tegen het plegen van zonden, was hij onophoudelijk bezig met het verrichten van ibadaat. Hij toonde steeds berouw en deed smeekbedes voor Allah. Het eerste deel van de nacht sliep hij (na het late gebed) en het einde van de nacht hield hij zich bezig met aanbidding.

Ibn al Abbas vertelt: “Op een nacht was ik gast bij de moeder van de moo’meenoon, gezegende Maeymoonah. Rasoolallah sliep de eerste helft van de nacht. Daarna werd hij wakker en ging zitten. Hij verschoonde zich en daarna deed hij zijn wudu. Hij reciteerde tien verzen van het einde van soerat Al-i Imraan en begon het gebed. Ik stond ook op en deed zoals de Geliefde van Allah mijn wudu waarna ik bij hem ging staan voor het gebed. Rasoolallah deed twee rak’aat gebed en daarna weer twee rak’aat. Hierna deed hij weer twee rak’aat gebed en als laatste deed hij het witr gebed. Na dit gebed ging hij slapen tot de adhaan van het ochtendgebed. Met de adhaan stond hij op en verrichtte weer twee rak’aat gebed en ging dan naar de masjid om het verplichte deel van het ochtendgebed te leiden.”[387]

Gezegende Aisha, onze moeder, vertelt: “Rasoolallah was een keer aan het slapen. Toen hij wakker werd, zei hij: “Oh Aisha, als je het goed vindt ga ik deze nacht doorbrengen met ibadaat voor Mijn Heer”. Hierna stond hij op. Hij reciteerde uit de Koran en huilde. Zijn tranen bevochtigden zijn beide knieën. Hij ging verder met reciteren en naarmate hij reciteerde bleef hij huilen. Zijn gezegende tranen bevochtigden elk lichaamsdeel waarmee ze in aanraking kwamen. Deze situatie duurde voort tot de volgende ochtend.

Toen de volgende ochtend Bilal al Habeeshi kwam en de situatie zag, zei hij: “Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen oh Rasoolallah! Almachtige Allah heeft al uw zonden toch vergeven?”, Rasoolallah antwoordde:

“Oh Bilal! Mag ik geen dienaar zijn die steeds in dank is; Almachtige Allah heeft deze nacht namelijk het volgende vers geopenbaard: “In de schepping van de hemelen en

---

387 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 284; Baeyhakee, as-Soonan, I, 89.

aarde, in de manier waarop de nacht en de dag elkaar opvolgen, zijn er natuurlijk voor degenen met verstand vele tekenen en aanwijzingen".[388] (soerat Al-i Imraan, vers 189).[389]

In een hadith in "Musleem" staat: "Elke dag en elke nacht spreek ik zeventig maal berouw uit aan Almachtige Allah voor zaken die tot mijn hart komen." En "In mijn hart vormt zich een belemmering (tegen de komst van het Goddelijke Licht). Hiervoor spreek ik elke dag 70 keer het woord van berouw (eesteeghfaar) uit" en in weer een andere hadith staat: "Ik spreek elke dag honderd keer de doa voor berouw uit voor Almachtige Allah".[390]

Een goed voorbeeld van zijn respect voor Allah was dat Rasoolallah nooit schaterlachte, niemand heeft hem daarom ooit zien schaterlachen.

In een hadith die Imam Tirmidhi van Aboe Zarr overlevert, staat:

"Ongetwijfeld zie ik hetgeen dat jullie niet zien. Ik hoor wat jullie niet horen. In de hemel is er zelfs niet een kleinste plek waar de engelen geen sajda maken. Bij Allah, indien jullie hetgeen wisten dat ik weet zouden jullie minder lachen, meer huilen. Jullie zouden de straten opgaan en luidkeels Almachtige Allah smeken".[391]

In een door Aboe Hoeraira overgeleverde hadith zegt Rasoolallah, onze effendi: "Niemand zal door zijn handelingen in de Djannat gebracht worden". Toen er werd gevraagd: "U ook niet, oh Rasoolallah?" antwoordde hij: "Ja, ook mij zullen mijn handelingen niet naar de Djannat brengen. Alleen de fadl, de gunst en barmhartigheid van Allah zal mij redden".

Ibn al Omar vertelt: "Rasoolallah en ik waren samen tijdens een bijeenkomst toen hij zei: "Oh Mijn Schepper! Vergeef mij en accepteer mijn berouw. U bent degene die het berouw van uw dienaren accepteert en u bent barmhartig" Deze woorden herhaalde hij wel tot honderd keer".[392]

Anas bin Malik heeft het volgende overgeleverd: "Rasoolallah sallallahoo alayhi wa sallaam herhaalde voortdurend het volgende: "Allahoomma Ya Mooqalleeb-al-qooloob, sabbeet qalbee ala deeneek".[393]

In een hadith door Tirmidhi van Aboe Sa'eed al Hoodri overgeleverd, zegt onze dierbare profeet: "Indien iemand die zijn bed ingaat, drie keer"Astaaghfeeroollah'al azim allazee la ilaaha illa hoowal-hayyool-qayyoom wa atooboo ilaykh" opzegt, zullen zijn

---

388 Al i Imraan3/190.

389 İbn Hibbaan, *as-Saheeh*, II, 386; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, IV, 142.

390 İbn Maadjah, "Aedaeb", 57; Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 148.

391 Haakim, al-Moostadraeq, II, 554.

392 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, II, 89; Ibn Abee Shaybah, al-Moosannaf, VI, 57.

393 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 257; Haakim, al-Moostadraeq, I, 706.

zonden, ook al zijn ze zoveel als het schuim op zee of de zandkorrels van het oord van Tameem, of de bladeren van een boom of de dagen van de aarde, door Almachtige Allah vergeven worden".

Volgens een riwayah van Bookhari en Muslim deed Rasoolallah als volgt de smeekbede van berouw: "Allahoommaghfeerlee khateeatee wa djahlee, wa israfee fi amree wa maa anta a'lamoo bikhi minnee." (Mijn Allah! Vergeef mijn zonden waar u van afweet en die ik bewust of onbewust door mijn grenzen voorbij te gaan, heb begaan!).

"Allahoommaghfeerlee haezlee wa djeeddee wa khataee wa amdee wa qoolloo zaaliqa indee. Allahoommaghfeerlee maa qaddamtoo wamaa akhartoo wamaa asraartoo wamaa aa'lantoo wamaa anta aa'lamoo minnii ant-al mooqaddamoo w aantal moo'akhkharoo wa anta alaa qoollee shay'een qadeer."[394]

(Mijn Allah, fouten en zonden die ik bij wijze van grap of in grote ernst, door vergeetachtigheid of bewust heb begaan, vergeef ze allen. Mijn Allah! De zonden of fouten die ik u aangeboden heb ter vergeving of die ik uitgesteld heb om aan te bieden, de zonden of fouten die ik openlijk of heimelijk heb begaan en de zonden en fouten waarvan u op de hoogte bent, vergeef ze allemaal. U bent het begin en het einde. U bent degene die Almachtig is).

17.4 Zijn shafaat

Rasool al akram, onze effendi, zal op de dag des oordeels shafaat uitspreken voor zijn oemma, hij zal hen redden van de last en verdriet. In een hadith al shareef zegt hij: "Ik kon kiezen tussen het recht op shafaat en de gang van de helft van mijn oemma naar de Djannat. Ik heb gekozen voor het recht op shafaat. Shafaat is namelijk nog alomvattender. Jullie moeten niet denken dat shafaat alleen voor de vromen onder jullie is, shafaat is namelijk tegelijkertijd ook voor de zondaars die fouten hebben begaan…"[395]

In een hadith al shareef die door Aboe Hoeraira is overgeleverd, zegt onze Profeet: "Mijn shafaat is voor degene wiens hart zijn tong bevestigt en oprecht "Lailaaha illallaah" zegt, samen met de shahadaa (geloofsbelijdenis)".[396]

In andere hadith al shareef staat:

---

394 Aboo Daawood, "Salaat", 123; Tirmidhî, "Daavât", 29; Dareemeeh, "Salaat", 169; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 94; Haakim, al-Moostadraeq, I, 692, Baeyhakee, as-Soonan, II, 420.

395 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, VI, 29; Haeysaemee, Madjmaoo'z Zawaaid, XI, 308; Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 290.

396 Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 217.

“Ik zal de shafaat doen voor mijn oemma die mijn Ahl al bayt liefheeft.”

“Voor mijn oemma die grote zonden heeft begaan, zal ik mijn shafaat doen.”

“Iedereen behalve degenen die kwaad over mijn ashaab spreken, zal ik met shafaat behandelen.”

“Mijn shafaat is voor degenen onder mijn oemma die hun ego onrecht hebben gedaan en die misleid zijn door hun ego.”

“Op de dag des oordeels zal ik de eerste zijn die shafaat mag doen.”

“Degene die niet in mijn shafaat gelooft, zal die ook nooit ontmoeten.”[397]

Op de dag des oordeels zal iedereen sidderen door het galmend geluid van de “Sur”, de ogen zullen niet weten waar ze naar moeten kijken en de gelovigen en ongelovigen zullen naar de maakshaar worden begeleid. Dit is een toorn die de ontzetting van de dag des oordeels verhoogt.

Op dat moment zal de Arsh door acht engelen worden weggedragen. Een van die engelen legt met een stap een afstand af van twintig jaar volgens wereldse begrippen.

De engelen en de wolken zullen tot er duidelijkheid is over de arsh al ala, op een onnavolgbare wijze en een manier die alle ratio te boven gaat, doorgaan met het noemen van de namen van Allah. Op deze wijze zal de Arsh al alaa boven de witte aarde op een door Almachtige Allah aangegeven plek blijven. De hoofden zullen dan omlaag zijn gebogen vanwege de toorn waartegen niemand is opgewassen. Iedereen zal wanhopig en naarstig op zoek gaan naar shafaat.

De profeten en geleerden zullen met angst vervuld worden. De awliyya en de shaheed zullen jammeren bij het zien van de toorn van Almachtige Allah die zo onhoudbaar zal zijn. Op dat moment zal een licht dat nog feller is dan het licht van de zon, hen in zich nemen. De mensen die toch niet opgewassen zijn tegen de hitte van de zon, zullen bij het zien van dit tafereel helemaal ontdaan zijn. Duizend jaar zullen ze op deze wijze blijven wachten. Almachtige Allah zal niets tegen ze zeggen.

De mensen zullen dan naar de eerste profeet Adam alayhissalaam gaan; ze zullen hem smeken: “Oh Adam alayhissalaam! Jij bent verheerlijkt en een profeet met aanzien. Almachtige Allah heeft jou geschapen en heeft de engelen opdracht gegeven om voor jou te knielen. Hij heeft jou van zijn eigen geest ingeblazen. Spreek je shafaat voor ons uit zodat Almachtige Allah begint met zijn afrekening en wij berecht zullen worden volgens zijn wil opdat iedereen gaat waar hij heen

---

[397] Haeysaemee, Madjmaoo’z Zawaaid, XI, 324.

Adam alayhissalaam zal zeggen: “Ik heb gegeten van het verboden vrucht. Nu schaam ik mij voor Almachtige Allah. Gaan jullie maar naar Noach.”Op deze wijze zullen ze duizend jaar met elkaar blijven overleggen.

Daarna zullen ze naar Noach alayhissalaam gaan en zeggen: “Wij zijn in een onhoudbare situatie. Spreek voor ons de shafaat uit zodat we snel zullen worden berecht zodat we gered kunnen worden van de toorn van deze maakshaar”. Noach alayhissalaam zal hen beantwoorden met: “Ik heb een smeekbede gedaan aan Almachtige Allah. Door deze smeekbede zijn alle mensen van de aarde verdronken. Hierdoor schroom ik om Allah de Verhevene een gunst te vragen. Jullie kunnen wel naar Khaleeloollah gaan, Abraham alayhissalaam. In soerat al Hadj, het laatste vers heeft Almachtige Allah in betekenis gezegd: “Abraham (alayhissalaam) heeft voordat jullie naar de aarde kwamen, jullie al moslim genoemd”. Misschien dat hij jullie kan helpen.”

Weer spraken zij met elkaar voor nog een duizend jaar. Daarna komen ze bij Abraham alayhissalaam en smeken hem: “Oh vader van de moslims! Jij bent de persoon die door Allah als zijn khaleel is aangemerkt. Doe de shafaat voor ons! Opdat Almachtige Allah, Zijn beslissing neemt over zijn schepselen”. Abraham alayhissalaam zegt tegen hen: “Ik heb op de aarde drie keer qinaayah gesproken. Met deze heb ik op de weg van de religie gestreden. Nu durf ik op deze positie Almachtige Allah niet om toestemming te vragen voor shafaat. Gaan jullie maar naar Mozes alayhissalaam. Want Almachtige Allah heeft met hem gesproken en heeft hem een nabijheid laten zien van spirituele aard. Hij zal voor jullie de shafaat kunnen doen”.

Ook met hem voeren ze een duizend jaar durende gesprek. In de tussentijd krijgen ze het wel steeds lastiger. De plek van de maakshaar wordt steeds krapper. Daarna komen ze bij Mozes alayhissalaam en zeggen tegen hem: “Yaa Ibn al Imraan! Jij bent de profeet met wie Almachtige Allah heeft gesproken en aan jou is de Thorah gezonden. Doe alsjeblieft de shafaat voor ons zodat de beoordeling begint! Ons verblijf hier duurt namelijk zeer lang. Door de drukte en door de samenvloeiing van de mensen staan de mensen op elkaar.”

Mozes alayhissalaam zal hen beantwoorden met: “Ik heb Almachtige Allah gesmeekt om de Farao en zijn familie jarenlang te bestraffen op een manier die ze niet zou aanstaan. Ik heb gevraagd om hen als voorbeeld te stellen voor degenen die daarna zouden komen. Ik schaam me nu ervoor om de shafaat te doen. Maar de Ware Schepper is vergevingsgezind. Gaan jullie maar naar Jezus. Hij is namelijk de ware rasool wat betreft de overtuiging, wat betreft Gods besef en vroomheid is hij de beste en wat betreft wijsheid de hoogste. Hij kan de shafaat voor jullie uitspreken.”

Om gered te worden van de last van de maakshaar gaan ze dan naar Jezus alayhissalaam. Ze zeggen tegen hem: “Jij bent de geest en woord van Allah. Almachtige

Allah heeft in soerat Al-i Imraan, vers 45 in betekenis gezegd: “Op de aarde en in het hiernamaals Waadjeeh, dat wil zeggen zeer belangrijk”. Doe de shafaat bij jouw Heer voor ons!”

Jezus zal tegen hen zeggen: “Mijn volk heeft mij en mijn moeder beschouwd als een God buiten Allah. Hoe kan ik dan de shafaat doen. Zij hebben ook mij aanbeden; ze hebben mij zoon genoemd en Almachtige Allah de vader genoemd. Maar hebben jullie gezien dat iemand een zak heeft en dat daarin niets zit voor zijn levensonderhoud maar dat de opening ervan is verzegeld? Is het mogelijk om het benodigde voor het levensonderhoud te pakken zonder de zegel te breken? Gaan jullie maar naar de grootste en laatste onder de profeten, Mohammed alayhissalaam. Want Hij heeft zijn oproep en shafaat voor zijn oemma voorbereid. Zijn volk heeft hem heel veel leed aangedaan. Ze hebben zijn gezegende voorhoofd verwond, zijn tanden gebroken. Ze hebben hem uitgemaakt voor gek. Hij was de beste onder hen en qua aanzien was hij de hoogste onder hen. Ondanks al deze onhoudbare leed en pijn die ze hem aandeden, reageerde hij altijd met de verzen die Jozef alayhissalaam tegen zijn broers uitsprak: “Nu zal er geen verwijt zijn voor jullie. De Ware Schepper die de meest Barmhartige is, zal jullie vergeven”.[398]

Als Jezus over de deugden van Mohammed alayhissalaam vertelt, willen ze allemaal zo snel mogelijk bij hem geraken.

Ze komen dan onmiddellijk naar de minbar van Mohammed alayhissalaam. Ze zeggen tegen hem: “Jij bent de geliefde van Allah! Habeeb is de beste onder de middelen. Doe de shafaat voor ons! Want, we zijn bij Adam alayhissalaam, de eerste onder de profeten, geweest. Hij heeft ons doorverwezen naar Noach alayhissalaam. We zijn toen bij Noach alayhissalaam geweest die ons naar Abraham alayhissalaam stuurde. Abraham alayhissalaam stuurde ons naar Mozes alayhissalaam. We zijn naar Mozes alayhissalaam geweest, hij heeft ons naar Jezus alayhissalaam gestuurd en als laatste zijn wij door Jezus alayhissalaam naar U gestuurd. Oh Rasoolallah sallallahoo alayhi wa sallaam! Na U is er niemand naar wie wij toe kunnen gaan.”

Rasoolallah, onze effendi antwoordde: “Indien Almachtige Allah het toestaat, zal ik de shafaat doen”.

Hij gaat dan naar de Sooradeeqaat al Djaelaal, dat wil zeggen de plek van djaelaal. Hij vroeg Almachtige Allah om toestemming voor shafaat. Hij krijgt dan de toestemming. De gordijnen gaan open en hij treedt toe tot de Arsh al aa’la. Hij knielt neer en doet de sajda. Hij blijft duizend jaar in deze houding. Daarna spreekt hij zo een hamd of loftuiting uit aan

---

398 Yoosoof, 12/92.

Allah; zo een hamd heeft sinds de schepping van de werelden nog nooit eerder, iemand aan Almachtige Allah uitgesproken. Sommige wijze personen hebben gezegd dat Almachtige Allah, bij de schepping van de werelden, zichzelf met zo een hamd geprezen heeft.

In de maakshaar verslechtert de situatie van de mensen met de dag. De lasten en moeilijkheden worden steeds erger. Elk mens heeft zijn bezit waar hij zich op de aarde aan vastklampte, om zijn nek gedaan. Degenen die de zakaat van hun kameel niet betaalden krijgen de kameel over hun nek. Deze schreeuwt zo hard en wordt zo zwaar dat hij als een grote berg wordt. Degenen die de zakaat van hun schaap en runderen niet betaalden, krijgen een identieke behandeling. Hun weeklaag klinkt zoals donder.[399]

Degenen die de zakaat van hun oogst niet betaalden, zullen een vergelijkbare last om hun nek krijgen. Afhankelijk van de oogst waarvan hij de zakaat niet betaalde, zal hij een last krijgen die vergelijkbaar is. Als de oogst tarwe is, zal er tarwe, als de oogst haver is zal er haver om de nek gehangen worden. Onder de last zullen zij kreunen en wawayla, wa-saboorah roepen. (Wayl, is een woord van toorn. De mens zal zo schreeuwen als hij niet meer tegen de last kan. Saboor is een uitdrukking die gebruikt wordt bij zware beproeving).

Degenen die de zakaat van hun geld, goud, zilver of andere waardevolle bezittingen niet betaalden, zullen door slangen worden aangevallen. Zij zullen schreeuwen: “Wat is dit?” De engelen antwoorden hen: “Dit zijn de bezittingen waarvan jullie de zakaat niet hebben betaald”.

Deze angstaanjagende situatie wordt in soerat Al-i Imraan, vers honderdtachtig als volgt beschreven: “Wat ze in het aardse leven zullen achterhouden, zal op de dag des oordeels om hun nek gehangen worden”.

Er zal weer een groep zijn waarbij van hun private delen pus en etter stromen. Door de slechte geur die daaruit komt zullen de mensen in de omgeving zeer veel last hebben. Dit zijn mensen die overspel gepleegd hebben en dingen hebben gedaan die haraam zijn.

Er zullen groepen zijn die aan bomen zijn opgehangen of waarvan de tongen tot aan hun borst hangen. Dit zijn mensen die op de aarde leugens hebben verteld en die anderen vals beschuldigd hebben.

Een andere groep zal buiken hebben die zo groot zijn als hoge bergen. Zij zijn de mensen die zonder noodzaak ervoor op de aarde woekerrente hebben gebruikt.

---

399 Muslim, “İmaan”, 399; Tirmidhi, “Seefaetoo’l-Kıyaamah”, 10; İbn Maadjah, “Zoohd”, 37; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 4.

Zulke grote zonden van deze mensen zal op die dag getoond worden in alle grofheid.

Almachtige Allah, zegt dan in betekenis: “Oh Mohammed, hef je hoofd op van de sajda! Zeg op, er wordt naar je geluisterd. Doe je shafaat, deze zal worden geaccepteerd”. Hierop zal de profeet zeggen: “Oh Mijn Heer! Maak een onderscheid tussen de goede en slechte dienaren van u, hun tijd heeft behoorlijk lang geduurd. Elk van hen is met zijn zonde in een erbarmelijke situatie beland”.

Dan komt er een oproep: “Ja! oh Mohammed!” wordt er gezegd. De Ware Schepper geeft opdracht aan de Djannat om zich te tooien en dat gebeurt onmiddellijk. Zij wordt dan bij de Arasaat gebracht. De geur die ervan loskomt is zo heerlijk dat zij van een afstand van vijfhonderd meter ruikbaar is. De harten raken hierdoor verlicht. De geesten komen tot leven. (Alleen ongelovigen, afgodendienaren, degenen die Moslims bespottelijk maken en de jeugd misleiden en hen van het pad van geloof afhouden) Bovendien mensen met slechte daden en slechte mensen zullen de geur van Djannat niet kunnen ruiken.

Op de makshaar zal de Ware Schepper opdracht geven om de Djannat en Djahannam te brengen. Djahannam heeft dan een grote geluid en lawaai met vuurstralen en een enorm zware rook die de hemel zwart maakt. Het geluid dat ervan afkomt en de hitte ervan zijn onhoudbaar. Iedereen raakt er wanhopig van en verliest de kracht in zijn knie waardoor ze ter plekke neervallen.

Zelfs profeten en boodschappers kunnen er niet tegen. Gezegende Abraham, Mozes en Jezus houden zich vast aan de Arsh al aa’la. Abraham vergeet dan zijn Ismael die hij wilde offeren. Mozes vergeet dan zijn broer Kharoon en Jezus vergeet zijn moeder, de gezegende Maria. Elk van hen zegt: “Oh Mijn Heer! Vandaag wil ik niks anders dan mijn eigen ego”.

Mohammed alayhissalaam op zijn beurt, zegt dan: “Geef mijn oemma rust en redding oh Mijn Heer!”. Er zal daar niemand zijn die hiertegen opgewassen zal zijn. Almachtige Allah heeft namelijk hierover bericht in soerat al Djaseeya, vers achtentwintig, in betekenis: “Elk oemma zal je zien, geknield uit angst voor Almachtige Allah. Elk van hen zal uitgenodigd worden voor het boek der handelingen waarin hun daden staan die ze op de aarde hebben gepleegd”.

Almachtige Allah heeft in soerat al Moelk, vers acht in betekenis gezegd: “Het is alsof het vuur door zijn hevigheid en zijn boosheid in twee stukken dreigt te splijten”. Hierop zal de dierbare profeet van Allah, sallallahoo alayhi wa sallaam, naar voren treden en de Djahannam stoppen. Hij zegt dan: “Keer terug als verachtelijke en nederige! Opdat jouw gegadigden in groepen naar je zullen toekomen.”

Zelfs Djahannam zal zeggen: “Oh Mohammed! Sta mij toe! Jij bent namelijk haraam

voor mj". Van de Arsh zal er een oproep zijn die zegt: "Oh Djahannam! Luister naar het woord van Mohammed alayhissalaam. En gehoorzaam hem!". Hierna zal onze dierbare profeet de Djahannam wegtrekken en ergens links van de Arsh al alaa plaatsen. De mensen aldaar zullen deze barmhartige handeling van onze profeet en zijn shafaat aan elkaar doorvertellen. Hun angst zal ietwat afnemen. In soerat al Anbiya, vers honderdenzeven staat in betekenis: "We hebben jou gezonden als erbarming voor de werelden". De betekenis van dit vers zal hier dus in volledige openheid duidelijk worden.[400]

Kortom: Rasoolallah, onze effendi zal op zes plekken zijn shafaat verlenen. Eerste is de plek van Maqaam al Mahmood waarbij hij alle mensen op de verzamelplaats die makhshaar heet zal redden van de foltering van wachten. De tweede shafaat zal vele mensen helpen om in de Djannat te komen. De derde shafaat zal degenen die eigenlijk een foltering verdienen daarvan redden. Met de vierde shafaat zal hij de moo'meenoon, de overtuigde gelovigen, uit de Djahannam halen. Zijn vijfde shafaat zal ervoor zorgen dat degenen die bij de Aa'raaf wachten omdat hun zonden en goede daden evenveel zijn, naar de Djannat kunnen en als zesde zal zijn shafaat ervoor zorgen dat de mensen in de Djannat positieverhoging zullen krijgen.

---

400 Muslim, "İmaan", 399; Tirmidhî, "Seefaetoo'l-Qiyaamah", 10; İbn Maadjah, "Zoohd", 37; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 4; Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 220.

18 Zijn Mirakels

Er zijn ontelbaar veel getuigen die hebben verklaard dat onze dierbare profeet Mohammed sallallahoo alayhi wa sallaam, de profeet van Almachtige Allah is. Almachtige Allah heeft gezegd: "Als jij er niet was geweest had ik de werelden niet geschapen".[401] Zoals alle schepselen het bestaan en de eenheid van Almachtige Allah laten zien, zo getuigen zij ook van het feit dat Mohammed alayhissalaam een profeet is met vele deugden. De qaramaat, (wonderbaarlijkheden) die bij de awleeyya tussen zijn oemma, naar boven komen, zijn eigenlijk een mirakel van hem. De qaramaat is namelijk alleen zichtbaar bij degenen die Hem volgen en Hem gehoorzamen. Bovendien willen alle profeten graag tot zijn oemma worden en omdat zij allen van Zijn licht geschapen zijn, kunnen alle mirakels tot de zijne gerekend worden.

Onze Geliefde Profeet heeft mirakels laten zien en deze kunnen we qua tijd in drie perioden verdelen: De eerste periode, vanaf de schepping van zijn zegenrijke geest tot het moment dat hij zijn bee'sat oftewel zijn taak als profeet ontvangt. De tweede periode, de gebeurtenissen vanaf zijn bee'sat tot aan zijn overlijden. De derde periode, vanaf zijn overlijden tot aan de dag des oordeels. De gebeurtenissen in de eerste periode wordt irhaas genoemd. Elk mirakel wordt dan nog onderverdeeld in mirakels die zichtbaar of onzichtbare tot de ratio sprekende mirakels genoemd worden. Alle mirakels bij elkaar zijn zo groot in aantal dat het begrenzen of tellen ervan onmogelijk is. Er wordt gezegd dat de mirakels uit de tweede periode ongeveer drieduizend zijn geweest.

Een aantal beroemde mirakels zijn de volgende:

Het grootste mirakel van Mohammed alayhissalaam is de Koran al Kareem. Alle poëten, literaire meesters, filologen, zijn allen verliefd geworden op de opbouw en verhouding samen met de betekenis ervan waarbij ze zich nietig voelden en de Koran bewonderden. Ze zijn niet in staat geweest om maar een soera na te bootsen. De ii'djaaz en literaire kracht ervan lijkt niet op een menselijk woord. Met andere woorden als er een woord eruit gehaald wordt of er een woord wordt toegevoegd, verdwijnt de schoonheid in de vorm en in de betekenis. Mensen die hebben gezocht naar een mogelijkheid om maar een woord te vervangen zijn er niet in geslaagd. De Koran bericht van zaken die in het verleden zijn gebeurd en in de toekomst zullen gebeuren. Degenen die ernaar luisteren of het horen, krijgen er niet genoeg van. Ze vinden het niet vervelend, ook al zijn

---

401 Sooyootee, *el-Lealee'l-Masnooa*, I, 272; Adjloonee, *Qaeshfoo'l-Hafa*, II, 164; Ali el-Karî, *Shaerhoo'sh-Shifaa*, I, 6.

ze uitgeput. Er zijn vele ervaringen geweest waaruit is gebleken dat het lezen ervan of het luisteren ernaar, verlichting geeft. Vele vijanden van de Islam zijn door het luisteren naar de Koran tot de imaan gekomen omdat hun harten werden verzacht.

Op een dag ging hij naar zijn oom Abbas. Hij vroeg hem en zijn gezin bij hem te zitten. Hij bedekte hen met zijn ikhraam en zei: "Ya Rabbee! Zoals ik mijn oom en zijn gezin heb bedekt, zo vraag ik U om hen te redden van het vuur van de Djahannam?". Van de muren werd drie keer amin gehoord.[402]

Op een dag zei hij tegen iemand met een afgodsbeeld in zijn hand: "Als het afgodsbeeld tegen mij praat, zal je dan mij geloven?"De man zei: "Ik aanbid dit beeld al vijftig jaar en nooit heeft het tegen mij gesproken. Hoe kan het tegen jou spreken?" Mohammed alayhissalaam zei toen: "Oh afgodsbeeld! Wie ben ik?" Het afgodsbeeld antwoordde toen: "Jij bent de profeet van Allah". De eigenaar van het afgodsbeeld kwam onmiddellijk tot de waarheid.

Rasool al akram sallallahoo alayhi wa sallaam, onze effendi, liep een keer op het gras. Er werd drie keer "Oh Rasoolallah" geroepen. Hij keek in de richting van het geluid en zag een hert die vastgebonden was. Een man was daarnaast aan het slapen. Hij ging naar het hert toe en vroeg wat er aan de hand was. Het hert antwoordde: "De jager heeft mij gevangen. Op de heuvel daarginds heb ik twee jongen. Bevrijd mij!" Dan kan ik hen te eten geven en terugkomen". Rasool alayhissalaam vroeg: "Zal je je belofte houden en terugkomen?" Het hert antwoordde: "Ik beloof het voor Allah, als ik niet terug kom moge Allah mij bestraffen". Rasoolallah liet het hert los. Het hert kwam even later terug. De man werd wakker en zei: "Oh Rasoolallah! Heeft u een opdracht voor mij?" Onze dierbare profeet antwoordde: "Laat dit hert vrij!". De man maakte de touwen los en liet her hert gaan. Het hert zei: "Ashadoo an laa ilaaha illallah wa annakah Rasoolallah" en ging weg.

In het boek "Soonan" van Tirmidhi en Nasaaii staat: Een man die blind was aan beide ogen kwam bij de profeet en zei: "Ya Rasoolallaah! Doe een smeekbede voor mij zodat mijn ogen genezen". Onze Effendi had medelijden met hem en zei dat hij eerst op onberispelijke wijze de wudu moest doen om daarna de volgende smeekbede te doen: "Ya Rabbee! Ik smeek U. Met Uw Geliefde profeet Mohammad alayhissalaam als bemiddelaar, vraag ik van U. Oh Hazrat al Mohammed, Mijn Profeet waarvan ik zielsveel hou! Met een beroep op U, smeek ik Mijn Heer. Ik vraag Mijn Heer om mijn smeekbede te accepteren omwille van U. Ya Rabbee! Maak deze grote Profeet tot shafaat verlener voor mij! Accepteer mijn smeekbede uit respect voor hem". Toen de man de wudu deed en de smeekbede verrichtte, genazen zijn ogen onmiddellijk. Deze smeekbede zijn door de

[402] Haeysaemee, Madjmaoo'z Zawaaid, IX, 226; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, XXVI, 311.

moslims altijd gedaan waarbij hun wensen zijn uitgekomen.

Een vrouw stuurde honing als geschenk. Hij accepteerde de honing en stuurde de lege doos terug. Met de macht van Almachtige Allah kwam de doos gevuld met honing terug bij de vrouw. Zij kwam bij de profeet en zei: “Oh Rasoolallah! Wat heb ik misdaan?” U heeft mijn geschenk niet geaccepteerd, waarom?” “We hebben je honing wel geaccepteerd maar de honing die jij ziet, is de zegening die Almachtige Allah aan jou geschenk heeft gegeven” antwoordde de profeet. De vrouw was zeer blij en nam de honing mee naar huis. Zij aten maanden lang van die honing met het hele gezin. De honing werd niet minder. Op een dag legden ze bij vergissing de honing in een andere bak. Toen ze daaruit de honing begonnen te eten raakte hij wel op. Hierover vertelden ze aan Rasoolallah. Hij zei: “Als de honing in de doos was gebleven waarin ik hem terug had gestuurd, zouden ze ervan kunnen blijven eten zolang de wereld zou blijven bestaan en de honing zou niet opraken”.

Hij heeft erover bericht dat vele van zijn oemma naar zeeslagen zou gaan en dat een van de ashaab, een vrouw met de naam Oemm Hiraam mee zou doen aan een van de slagen. Toen gezegende Othman khalief was, zijn de moslims in boten naar Cyprus gegaan om daar oorlog te voeren. Deze vrouw was er ook bij. Zij is daar gevallen als shaheed.[403]

Tegen gezegende Mooaawijja zei hij: “Als je op een dag de leider wordt van mijn oemma, beloon dan degenen die goed zijn! Vergeef hen die fouten maken en slecht handelen!”. Gezegende Mooaawijja heeft tijdens de khalifaat van gezegende Omar en gezegende Othman twintig jaar als gouverneur in Damascus dienst gedaan en daarna is hij twintig jaar khalief geweest.

Kijkend naar de moeder van Abdoollah ibn al Abbas zei hij: “Je krijgt een zoon. Als hij geboren wordt, breng hem dan naar mij!”. Toen het kind werd gebracht reciteerde hij in zijn oor de adhan en de iqamah waarna hij van zijn gezegende speeksel in de mond van het kind smeerde. Hij gaf hem de naam Abdoollah en gaf het terug aan zijn moeder; Hij zei: “Neem de vader van de khaliefs en breng hem weg!”. Toen de vader van het kind, gezegende Abdoollah, dit hoorde kwam hij ernaar vragen. Rasoolallah antwoordde: “Ja, dat heb ik gezegd. Dit kind is de vader van de khaliefs. Tussen hen zullen zich Saffah, Mahdi en iemand die met Jezus alayhissalaam het gebed verricht bevinden”. De staat van de Abbasiden heeft veel khaliefs gekend. Al deze khaliefs waren van het nageslacht van Abdoollah bin Abbas.

---

403 Bookhari, “Djihaad”, 3; “İestie’zaan”, 41;Aboo Daawood, “Djihaad”, 10; Tirmidhî, “Faezaailoo’l-Djihaad”, 15; Naesaee, “Djihaad”, 40; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, VI, 423; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , VIII, 435.

Hij legde zijn gezegende hand op het voorhoofd van Abdoollah bin Abbas, de zoon van zijn oom en deed de volgende smeekbede: “Ya Rabbee! Maak van hem een grote geleerde in religie, maak hem tot de wijzen! Geef hem de kennis van de Koran al kareem!”. Hierna werd Abdoollah bin Abbas in zijn tijd de grootste in alle wetenschappen, vooral tafseer, hadith en fiqh. De volgelingen en de Tabiin leerden veel zaken van hem. Hij werd bekend met de namen Tardjooman al Qoor’aan, Bahr al ilm en Raees al moofassereen (vertaler van de Koran, Oceaan van kennis en Leider van de exegeten). De Islamitische landen raakten vol met zijn studenten.[404]

Voor een van zijn dienstbodes, Anas bin Maalik, maakte hij de volgende smeekbede: “Ya Rabbee! Vermeerder zijn bezittingen en kinderen, maak zijn leven lang en vergeef zijn zonden!”. Naarmatede de tijd verstreek groeide zijn bezit daadwerkelijk. Hij kreeg bomen, gaarden die elk jaar vol raakten met fruit. Hij kreeg ook veel kinderen. Bovendien leefde hij honderdentien jaar lang. Aan het einde van zijn leven deed hij de volgende smeekbede: “Ya Rabbee! Van de smeekbede die Uw geliefde voor mij heeft gedaan, heeft u er drie geaccepteerd en mij geschonken! De vierde wens was dat mijn zonden vergeven zouden worden, hoe zal dat gebeuren”. Na deze smeekbede hoorde hij een stem die zei: “Maak je geen zorgen, de vierde heb ik ook geaccepteerd!”.

Het derde jaar van de hidjra, gebeurde het volgende: terwijl Rasoolallah sallallahoo alayhi wa sallaam, alleen onder een boom lag, kwam er een worstelaar die Daasoor heette. Hij was een ongelovige, hij trok zijn zwaard en zei: “Wie zal jou van mij redden?”. Rasoolallah antwoordde: “Almachtige Allah zal mij redden”. Djibril alayhissalaam kwam in de gedaante van een mens en sloeg de ongelovige op zijn borst. Hij viel neer en het zwaard liet hij vallen. Rasool alayhissalaam pakte het zwaard en zei: “Wie gaat jou dan redden van mij?”. Hij smeekte en zei: “Er is geen betere persoon dan jij die mij kan redden”. Hij vergaf hem en liet hem gaan. Hij kwam dan ook tot de imaan en was aanleiding voor velen om ook de weg van de imaan te kiezen.[405]

Op een dag was de Rasool zijn wudu aan het doen; toen hij klaar was deed hij een schoen aan en toen hij de tweede wilde aandoen kwam er een vogel die zijn schoen wegpikte en hem in de lucht schudde waarbij er een slang uit zijn schoen neerviel. Hierna liet de vogel zijn schoen los. Na deze dag werd het een soenna om de schoenen eerst te schudden alvorens ze aan te doen.

Gezegende Anas vertelt: Rasoolallah had een zakdoek waarmee hij zijn gezicht veegde. Hiermee veegde hij zijn gezicht af en als het vuil werd gooide hij de zakdoek in het

---

[404] Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 266; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , II, 365; Haeysaemee, Madjmaoo’z Zawaaid, XI, 234.

[405] Ibn Saa’d, at-Tabakaat , II, 35.

vuur. Het vuil verbrandde maar de zakdoek niet en werd weer schoon.

Tijdens de slag bij Oohood, verloor Aboe Katadaah een oog die op zijn gezicht viel. Ze brachten hem naar de profeet. Met zijn gezegende hand legde hij de oog in zijn kas en deed de volgende smeekbede: “Ya Rabbee! Maak zijn oog mooi!”. Deze oog werd beter dan de andere en zag beter dan de andere oog. Een van de kleinkinderen van Aboe Kataadah kwam bij khalief Omar bin Abdoolaziz; Toen deze vroeg wie hij was gaf hij antwoord met een gedicht waarbij hij vertelde dat hij de kleinzoon was van een man wiens oog door Rasoolallah genezen was. Bij het horen van deze woorden behandelde de khalief hem met grote gastvrijheid en vrijgevigheid.

Rasoolallah bezocht een keer zijn dochter, de gezegende Fatima. Gezegende Fatima zei: “Min lieve vader! Al drie dagen hebben we met de kinderen niets gegeten en gedronken. Wij tonen geduld tegen de honger. Voor mij is het niet belangrijk maar Hassan en Hoessein bezrogen mij veel verdriet”. Hierop zei de gezegende effendi der werelden: “Oh Fatima! Mijn lieve dochter! Jij hebt al drie dagen honger. Ik al vier dagen”. Hij werd wel verdrietig om de honger van gezegende Hassan en Hoessein…

Gezegende Ali ging op weg om geld te verdienen zodat hij voor zijn kinderen eten kon kopen. Toen ze buiten Medina aankwamen zagen ze een dorpsbewonder die zijn kamelen probeerde te laten drinken bij een put.

Hij benaderde de dorpsbewoner: “Oh Arabische man! Heb je iemand nodig die je kamelen te drinken kan geven?”. De dorpsbewoner antwoordde: “Ja, ik zocht al zo iemand. Kom en laat ze drinken! Voor elke emmer water zal ik je drie dadels geven”. Gezegende Ali accepteerde dit voorstel en begon water te trekken uit de put. Na negen emmers brak het touw en de emmer viel in de put. De dorpsbewoner die dit zag, werd zeer boos en het ongeluk trof hem want hij sloeg de gezegende Ali in zijn gezicht.

Hierna gaf hij vierentwintig dadels in ruil voor de acht emmers water. Gezegende Ali werd hier zeer verdrietig door. Hij stak zijn hand in de put en haalde de emmer eruit die hij bij de put neerlegde waarna hij vertrok.

De dorpsbewoner was verbijsterd door hetgeen dat hij had gezien! Hoe had hij met zijn hand uit zo een diepe put de emmer kunnen pakken?!. Of behoorde hij soms tot de persoon wiens komst was aangekondigd? Diep verzonken in deze gedachten was de dorpsbewoner helemaal van zijn stuk gebracht. “Zijn profeet is de ware profeet, ik geloof erin” zei hij toen.

Hij had zeer veel spijt van de brutaliteit die hij eerder had getoond. Hij ging op weg naar de Masjid an Nabi om de profeet te zoeken. De Ashaab al qiraam vertelde dat de profeet naar het huis van zijn dochter was gegaan.

Op dat moment was onze dierbare profeet zijn kleinkinderen aan het voeden met de dadels die hij had gebracht. De dorpsbewoner verloor bijna zijn verstand bij de gedachte aan zijn fout die hij begaan had, de tranen stroomden van zijn wangen.

In deze geestestoestand kwam hij bij het huis van gezegende Fatima en klopte op de deur. De Effendi der werelden kwam naar buiten als een zon die schitterde. De dorpsbewoner zei onmiddellijk toen hij Rasoolallah zag: “Ik geloof in u, u bent de Rasool van Allah! Ik heb spijt van wat ik gedaan heb, vergeef mij oh Rasoolallah!”.

De barmhartige profeet vergaf hem en hielp hem uit de geestestoestand waarin hij zat.

Voor goede zaken koos hij altijd voor gebruik, de rechterzijde,
Hij haastte zich voor de wudu, ook al was hij druk, de gezegende

Hij lag altijd op zijn rechterzij, zijn gezicht richtte hij naar de qibla
Met elke adem observeerde hij het onbekende, de gezegende

Zijn ogen sliepen, maar zijn hart, dat sliep nooit bij zijn geliefde
Van den beginne was hij verliefd op zijn schoonheid, de gezegende

19 Ahl al Bayt

19.1 Zijn gezegende echtgenotes

Rasoolallah sallallahoo alayhi wa sallaam trouwde eerst met Khadija. Na haar overlijden trouwde hij voor de tweede keer op zijn vijfenvijftig jarige leeftijd met Aisha, de dochter van Aboe Bakr. In opdracht van Almachtige Allah had hij het huwelijk gesloten. Tot zijn overlijden leefde hij acht jaar met haar.

Alle andere huwelijken heeft hij gesloten uit religieuze, politieke redenen of uit barmhartigheid en vrijgevigheid. Al deze vrouwen waren weduwen en velen waren op oudere leeftijd. Bijvoorbeeld, toen de onderdrukking door Mekaanse afgodendienaren onhoudbaar werd, was een deel van de moslims naar Abessinië verhuisd. De Negus van Abessinië was een christen. Na een aantal vragen die hij stelde aan de moslims en de antwoorden die hij kreeg, werd hij moslim. Hij hielp de moslims. Oobaydoollah bin Djahsh wiens overtuiging niet zo sterk was, liet zich misleiden door de priesters en ruilde zijn religie om voor het wereldse. Hij deed afstand van zijn geloof omdat hij niet meer arm wilde zijn.[406] Deze afvallige die de zoon van de tante van onze geliefde profeet was, onderdrukte ook zijn vrouw, Oemm al Habeebah, zodat zij ook afstand zou doen van haar geloof. Zij gaf echter niet toe en zei dat ze alle ontberingen zou weerstaan en ook bereid was om te sterven maar ze zou geen afstand doen van de religie van Mohammed alayhissalaam. Hij scheidde dan ook van haar. Hij hoopte dat ze zou sterven van armoede maar na een korte tijd stierf hij zelf. Oemm al Habeebah was de dochter van Aboe Soefian die in die tijd de commandant van de Qoeraishiten was. Rasoolallah voerde in die tijd zeer heftige veldslagen met de Qoeraishiten en Aboe Soefian deed zijn uiterste best om de Islam te vernietigen.

Rasoolallah hoorde over hetgeen dat gebeurd was met Oomm al Habeeba en over de kracht van haar overtuiging. Hij stuurde een brief naar de Negus waarin hij zei: “Ik zal huwen met Oomm al Habeebah die daar woont. Sluit onze huwelijk! Stuur haar dan hierheen”. De Negus was al eerder moslim geworden. Hij toonde zeer veel eerbied voor de brief en nodigde de moslims in zijn land uit naar zijn paleis voor een maaltijd. Het zevende jaar van de hidjra werd het huwelijk gesloten en hij schonk het paar vele geschenken. Op deze wijze ontving Oemm al Habeebah al meteen de beloning voor haar sterke overtuiging. Ze leefde daar in rijkdom en overvloed. Dank zij haar hadden de andere moslims het ook zeer goed. Omdat in de Djannat de echtgenotes bij hun echtgenoot zullen zijn was zij al van de hoogste rang in de Djannat gegarandeerd. Alle

[406] Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 223; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , III, 89.

wereldse geneugten en rijkdommen waren hierbij vergeleken nietig en niets waard. Dit huwelijk was een van de voorbereiders voor de toetreding van Aboe Soefian tot de Islam. Het is duidelijk dat dit huwelijk laat zien hoe wijs en intelligent Rasoolallah was en wat voor een genie hij bezat; natuurlijk was het ook een teken van zijn barmhartigheid.[407]

Een tweede voorbeeld is de dochter van gezegende Omar: de zegenrijke Hafsa. Zij was als weduwe achtergebleven. Het derde jaar van de hidjra ging gezegende Omar naar de zegenrijke Aboe Bakr en gezegende Othman om hen te vragen met zijn dochter te huwen. Zij antwoordden dat ze erover na zouden denken. Op een dag zei Rasoolallah in het bijzijn van deze drie en andere volgelingen: "Oh Omar! Ik zie dat je verdrietig bent, wat is de oorzaak ervan?"

Rasoolallah begreep heel snel wat er mankeerde bij zijn volgelingen. Indien hij het nodig vond, vroeg ernaar. Gezegende Omar antwoordde: "Ya Rasoolallah! Ik heb het hand van mijn dochter aangeboden aan Aboe Bakr en Othman, zij zijn er niet mee akkoord gegaan". Rasoolallah wilde niet dat deze drie volgelingen van hem verdrietig zouden zijn. Hij wilde hen verblijden en zei dan ook: "Oh Omar! Zal ik jou dochter huwen met iemand die beter is dan Aboe Bakr of Othman?" Gezegende Omar was verbaasd want hij wist dat er niemand anders was die beter was dan A, boe Bakr of Othman. "Ja, Oh Rasoolallah!"zei hij. "Oh Omar, geef het hand van je dochter aan mij!". Op deze wijze werd gezegende Hafsa, de moeder van gezegende Aboe Bakr, Othman en alle overtuigde gelovigen. De drie volgelingen Aboe Bakr, Othman en Omar hadden hierdoor nog sterkere banden dan ooit.[408]

Het derde voorbeeld; het vijfde of zesde jaar van de hidjra; tussen de honderden gevangenen van de Banee Moostaaliq stam bevond zich ook Djoowairijja, de dochter van Haarith die de leider van het volk was. Toen hij haar vrijliet en met haar huwde zeiden alle volgelingen: "wij schamen ons ervoor om de verwanten van de echtgenote van onze profeet als gevangene te houden". Zij lieten allen hun gevangenen vrij. Dit huwelijk zorgde voor de vrijlating van honderden gevangenen. Gezegende Djoowairijja vertelde altijd hierover. Gezegende Aisha zei: "Ik heb nooit eerder een vrouw gezien die nog beter en goedaardiger was dan Djoowairijja".[409]

---

407 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 607; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 258; Hoozaaee, *at-Taehreedj*, p. 184.

408 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 237; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 83; Ibn Qaseer, al-Bidaayah*,* V, 294; Haeysaemee, Madjmaoo'z Zawaaid, IV, 320.

409 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, VI, 277; Ibn Hishaam, as-Seerah, , I, 294; İbn Habeeb, *al-Moohabbaer*, p. 90.

19.2 De andere echtgenotes

Gezegende Aisha: De tweede vrouw van Rasoolallah. De dochter van Aboe Bakr al Siddiq. Een zeer verstandige, intelligente, wijze, welbespraakte, vrome vrouw. Ze had een zeer goed geheugen. De Ashaab al qiraam kwam dan ook veel zaken aan haar voorleggen. Ze is met een vers in de Koran geprezen. Omdat haar idjtihaad niet strookte met die van gezegende Ali stond zij aan de kant van de ashaab die tegen Ali streed. Ze was zeer bedroefd toen gezegende Ali werd gedood. De Khoorofieten spreken onwaarheden over haar en zeggen dat ze de gezegende Ali niet liefhad. Terwijl de hadith: "Ali liefhebben is een onderdeel van de imaan" door haar werd overgeleverd. Op deze wijze liet ze weten dat ze Ali liefhad en dat iedereen hem ook moet liefhebben. Ze werd acht jaar voor de hidjra geboren en in het jaar 57 na de hidjra, stierf ze op vijfenzestigjarige leeftijd in Medina.

Sawda bint al Zam'a: Zij is de derde echtgenote van Rasoolallah. Zij was met haar ectgenoot tot de islam toegetreden en naar Abessinië verhuisd. Bij hun terugkeer naar Mekka stierf haar echtgenoot. Rasoolallah huwde eerst Aisha en daarna Sawda. Hij nam Sawda in Mekka in zijn huis en Aisha in Medina. Sawda was een zeer kuise, barmhartige en eervolle vrouw. In de tijd van gezegende Omar overleed ze.[410]

Zainab bint al Hoozaima: Zij deed zeer veel aan ibadaat en gaf zeer veel sadaqa; ze was eerst gehuwd met Abdoollah bin Djaahsj. Abdoollah was de zoon van Oomaima, de tante van Rasoolallah. Hij stierf tijdens de slag van Oohood. Ze werd vereerd met het huwelijk van Rasoolallah maar ze stierf acht maanden later.[411]

Oomm Salama: Haar naam was Hind. Zij was de eerste die samen met haar echtgenoot Aboe Salama naar Abessinië was verhuisd. Aboe Salama was de broer van Oobaidoollah bin Djahsh, de zoon van Barrah, de tante van Rasoolallah. Hij stierf in Medina, in het vierde jaar van de hidjra na een verwonding die hij opliep tijdens de slag van Oohood. Zij accepteerde de huwelijksaanzoeken van Aboe Bakr en Omar niet. Ze werd vereerd met het huwelijk met Rasoolallah. In het jaar 59 stierf ze in Medina op vierentachtig jarige leeftijd. Zij is de laatst gestorven echtgenote van de profeet.[412]

Zainab bint al Djahsh: De dochter van Oomaima die de tante van Rasoolallah was. Zij was de zuster van Abdoollah bin Djahsh. De naam van haar vader was Berre. Omdat hij ongelovig was werd hij Djahsh genoemd. Zainab was een van de eersten die geloofden. Rasoolallah, sallallahoo alayhi wa sallaam, heeft haar eerst gehuwd met zijn stiefzoon Zayd

---

410 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 238; İbn Habeeb, al-Moohabbaer, p. 79.

411 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 115.

412 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 96; İbn Habeeb, al-Moohabbaer, p. 85.

bin Haaritha. Omdat Zayd niet in staat was om haar te geven waar ze recht op had, scheidden ze in het derde jaar van de hidjra. Rasool alayhissalaam wilde haar huwen. Zainab hoorde dit en uit vreugde verrichtte zij een gebed van twee rak'aat waarna zij een smeekbede deed: " Ya Rabbee! Uw Rasool wil mij huwen. Indien U mij de eer wil schenken om zijn echtgenote te worden, sluit dan ons huwelijk alstublieft". Haar smeekbede werd verhoord. Vers zevenendertig van soerat al Ahzab werd geopenbaard waarin staat: "Nadat Zayd over haar zijn beslissing heeft genomen (dat wil zeggen van haar is gescheiden), hebben wij haar met jouw gehuwd". Het huwelijk van Zainab was dus door Almachtige Allah gesloten, daarom heeft Rasoolallah geen andere huwelijksceremonie voltrokken. Zainab was hier altijd blij mee en zei dan ook altijd: "elke vrouw wordt daar haar vader uitgehuwd. Ik ben door Almachtige Allah uitgehuwd". Zij was toen achtendertig jaar. In het twintigste jaar van de hidjra stierf zij op drieenvijftigjarige leeftijd.[413] Zij was een zeer vrijgevige persoon. Ook was ze handig met handarbeid. Alles wat ze maakte gaf ze aan behoeftigen en armen. Khalief Omar gaf aan elke echtgenote van Rasoolallah twaalfduizend dirham. Zij verdeelde dit geld onmiddellijk onder behoeftigen en haar verwanten. Na Rasoolallah was zij de eerste echtgenote die heenging. Gezegende Aisha sprak vol lof over haar, de hadith: "tussen mijn echtgenotes zal degene met de open hand als eerste bij mij komen"[414] gaf aan dat zij als eerste zou overlijden. Zij was namelijk degene die het meeste aan sadaqa besteedde. (De Franse dichter Voltaire die op onfatsoenlijke, bovendien lasterende wijze had geschreven over dit huwelijk van Rasoolallah met gezegende Zainab, waarbij hij geheel in contrast met de historie, de feitelijke gebeurtenis en de berichten erover, totaal op onverantwoorde wijze, met verzonnen lasters een zogenaamde theaterstuk had gemaakt. Deze lelijke en walgelijke stuk dat niet past bij een literaire schrijver en denker viel in de smaak bij zijn grote vijand, de paus die hem eigenlijk had verbannen, waardoor hij over Voltaire een lovende brief had geschreven. De khalief van de Moslims, Sultan Abdoolhamid Khan, de Tweede, kwam onmiddellijk in actie toen hij hoorde dat dit theaterstuk opgevoerd zou worden en stelde een ultimatum aan de regeringen van Frankrijk en Engeland waardoor deze actie werd tegengehouden en de hele mensheid werd gered van een mensonterende verlaging).

Gezegende Safiyya: Zij was de dochter van de leider van de Khaibar Joden, Hooyaay ibn al Akhtaab. In Khaibar was ze verloofd met een Jood. Daarna was ze getrouwd met de zeer rijke Kanaanah bin Hakeek. In het zevende jaar van de hidjra werd zij ook gevangen

---

413 Haakim, al-Moostadraeq, IV, 24.

414 Bookhârî, "Zakaat", 10; Musleem,"Fezaailoo's-Sahaabah" 101; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 108.

genomen toen de burcht van Khaibar werd ingenomen. Ze viel ten deel aan Rasoolallah die haar vrij liet, hierdoor koos ze ervoor om moslim te worden en Rasoolallah beloonde haar door met haar te trouwen. In het jaar vijftig na de hidjra stierf zij in Medina.[415]

Gezegende Maeymoonah: Ze heette Berre maar Rasoolallah veranderde haar naam in Maeymoonah. Toen de gelovigen na de zege bij Khaibar naar Mekka gingen voor de oommrah stierf de echtgenoot van Maeymoonah. Rasoolallah huwde haar. Het drieenvijftigste jaar van de hidjra werd ze ziek in Mekka. "Haal mij weg uit Mekka want Rasoolallah heeft gezegd dat ik buiten Mekka zou sterven". Ze haalden haar weg en ze stierf op de plek waar haar huwelijk met Rasoolallah was gesloten.[416]

Gezegende Maariyah: Zij was de djaareejah van onze profeet en kwam toen tot het geloof. Rasoolallah vereerde haar met zijn huwelijk. Maariyah was geschonken door Mooqawqees, de vorst van Alexandrië. Hierdoor was haar geboortedatum en haar oorsprong niet exact bekend.Rasoolallah alayhissalaam heeft een zoon gekregen met Maariyah die Ibraaheem werd genoemd. Zij was een stille, rustige en introverte persoon. De laatste jaren van de khalifaat van gezegende Omar, het jaar 637 (16 jaar na de hidjra) is zij gestorven. Ze is begraven in het begraafplaats Baqi.[417]

Gezegende Raeykhaanah: Zij werd moslim toen ze nog een djaareejah van onze profeet was. Zij stamt af van de Banoe Qoeraiza Joden. Zij stamt af van Sham, de zoon van Yazeed of van Zayd, de zoon van Amr ibn al Hanaafah bin Sham bin Yazeed. Haar geboortedatum is niet zeker. Zij is gestorven voordat onze profeet stierf , in het jaar 631 in Medina (10 jaar na de hidjra). Ze is ook begraven in de begraafplaats Baqi.[418]

In een hadith al shareef staat: "Al mijn huwelijken met mijn echtgenotes en de huwelijken van mijn dochters, zijn allemaal stuk voor stuk voltrokken met de toestemming die Djibril alayhissalaam van Almachtige Allah bracht."

De belangrijkste reden voor de vele huwelijken van onze profeet was het onderwijzen van de religie Islam. Voordat de verzen over versluiering werden geopenbaard, dat wil zeggen de verplichting van versluiering voor de vrouwen kwam, vroegen de vrouwen alles aan de profeet zelf. Als Rasoolallah naar iemands huis ging, kwamen ook vrouwen en zij luisterden mee. Toen deze verzen over de versluiering kwamen, dat wil zeggen dat het verboden werd om met onbekende vrouwen samen te zijn, accepteerde hij geen

415 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 129; İbn Habeeb, al-Moohabbaer, p. 91.

416 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 140.

417 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 216.

418 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 130.

onbekende vrouwen meer. Hij gaf hen de opdracht om hun vragen aan gezegende Aisha te stellen. Door de grote hoeveelheid van de vrouwen die vragen kwamen stellen, lukte het Aisha niet om alle vragen te beantwoorden. Om deze belangrijke taak te kunnen vervullen en om de last van Aisha te verlichten huwde hij zoveel vrouwen als nodig was. De belangrijke principes met betrekking tot vrouwen die ook zeer fijngevoeligheden bevatten onderwees hij via zijn echtgenotes aan de vouwen. Als hij maar een vrouw had zou het voor zoveel vrouwen onmogelijk zijn geweest om al hun vragen aan haar te stellen. Hij nam de taak van meerdere huwelijken ook op zijn schouders om de religie van Almachtige Allah in complete vorm aan te kunnen bieden met alle facetten.

19.3 Zijn Kinderen

Onze dierbare profeet had zeven kinderen, vier dochters en drie zonen. Behalve gezegende Fatima zijn al zijn kinderen voor hem overleden. Het nageslacht van Rasoolallah ging verder met de gezegende Fatima. Het nageslacht van zijn kleinzoon, de gezegende Hoessein wordt sayyid en van zijn kleinzoon, de gezegende Hassan shareef genoemd. Eerbied voor de sayyed en de shareef staat gelijk aan eerbied voor onze profeet. De liefde voor de sayyed en de shareef leidt ertoe dat je de laatste adem in geloof uitblaast.

Qaseem: De eerste zoon van Rasoolallah. Hierdoor werd hij ook wel Aboo'l Qaseem genoemd. Voor zijn nooboowwa (profeetschap) werd hij geboren in Mekka. Khaditjat ool Qoebra is zijn moeder. Hij stierf toen hij nog maar zeventien maanden was.[419]

Zainab: De eerste van zijn vier dochters. Ze werd geboren toen onze dierbare profeet dertig jaar was. Voordat hij profeet werd. Zij trouwde met Aboo'l As bin Rabee.[420] Aboo'l As kwam eerst niet tot het geloof. Tijdens de slag bij Badr werd hij gevangen genomen en op voorwaarde dat hij zijn vrouw naar Medina zou sturen werd hij vrijgelaten. Hoewel hij haar met zijn eigen broer naar Medina stuurde werd ze door de afgodendienaren onderweg teruggehaald. Rasool alayhissalaam stuurde Zayd bin Haaritha naar Medina om haar te halen. Aboo'l As kwam na de slag bij Hoonayn wel tot het geloof.

---

419 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 16.

420 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 229; Abdoorrazzaak, al-Moosannaef, VII, 171; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 31.

Zainab werd opnieuw met hem gehuwd. Het achtste jaar van de hidjra stierf ze op eenendertigjarige leeftijd. Haar zoon Ali was tijdens de zege van Mekka op de kameel van Rasoolallah, achter hem. Ze had ook een dochter die Oommaamah heette. Gezegende Ali trouwde met haar.[421]

Rooqaiyyah: Zij is de tweede dochter van Rasoolallah. Zij kwam ter wereld toen onze profeet drieëndertig jaar was. Zij was zeer mooi. Ze werd uitgehuwd aan de zoon van Aboo Djahl, Ootbah. Toen de soera “Tabbat yadaa” werd geopenbaard, scheidde Ootbah van haar voor de huwelijksvoltrekking. Met een openbaring werd ze gehuwd aan gezegende Othman. Samen deden ze twee keer de hidjra naar Abessinië, Op tweeentwintigjarige leeftijd werd ze ziek voor de slag bij Badr. Gezegende Othman kreeg de opdracht om niet mee te gaan naar Badr maar thuis zijn vrouw te verzorgen. De dag dat het goede nieuws over de zege bij Badr Medina bereikte werd zij begraven.[422]

Oomm Kalthoum: De derde dochter van Rasoolallah. Hoewel zij aan de tweede zoon van Aboe Djahl, Ootaiba was uitgehuwd, scheidde hij ook van haar, vanwege de openbaring van soera “Tebbet yeda” , voor de huwelijksvoltrekking. Hij zei ook zeer nare dingen tegen Rasoolallah. Rasoolallah, sallallahoo alayhi wa sallam, zei toen: “Ya Rabbee! Laat een van uw beesten hem aanvallen!”. Op de weg van Damascus werd hij door een leeuw verscheurd. Na het overlijden van Rooqaiyyah werd ook Oomm Kalthoom met een openbaring aan Othman gehuwd. Ze stierf in het negende jaar van de hidjra. Rasoolallah leidde haar gebed en hij stond bij haar graf tijdens de begrafenis waarbij er tranen van zijn wangen stroomden.[423]

Fatima: De vierde dochter van Rasoolallah, de echtgenote van gezegende Ali en de schoonmoeder van gezegende Omar. Ze was vijftien jaar toen het huwelijk werd gesloten.[424] Haar bruidsschat was vierhonderd misqal zilver volgens “Maewaheeb al ladoonniyya”, waarin het bij de saweeq ghazwa stond. Dit komt neer op 57,14 misqal goud. (In huidige koers is dat 38 goustukken). Ali radeeyallahoo anh was eenentwintig jaar. Hij behoort ook tot de Ahl al Bayt.

---

421 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , VIII, 31.

422 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , VIII, 36.

423 İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, XXXIX, 37.

424 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , VIII, 22.

Fatima werd geboren dertien jaar voor de hidjra, in Mekka en ze stierf in het jaar elf op vierentwintige jarige leeftijd. Ze had drie zoons met de namen Hassan, Hoessein en Mookhseen en twee dochters die Oomm Kalthoom en Zainab heetten.[425] Het nageslacht van Rasoolallah is via Fatima doorgegaan. Zainab trouwde met Abdoollah bin Djaa'far Tayyar en kreeg kinderen die Ali en Oomm Kalthoom werden genoemd. Zij worden Shareef al Djafaaree genoemd.

Abdoollah: Hij is de laatste zoon van Rasoolallah die hij kreeg samen met Khadija-tool-qoebrah. Hij werd geboren nadat hij profeet werd maar stierf nog toen hij een zogeling was. Hij wordt ook Tayyeeb en Taaheer genoemd. Toen Abdoollah stierf, zei de ongelovige Aes bin Waeel, "Mohammed is abtar geworden", dat wil zeggen zijn nageslacht houdt op te bestaan. Almachtige Allah reageerde op deze ongelovige met een antwoord via het vers dat begint met "Innaa a'taynaa".[426]

Ibraheem: De derde zoon van Rasoolallah en de laatste van al zijn kinderen. De gouverneur van Heraclius in Egypte, Mooqawqees, had als geschenk Maariyah gezonden naar Rasoolallah. Ibraheem is haar zoon. Hij werd in het achtste jaar van de hidjra geboren en stierf toen hij anderhalf jaar jong was. Toen hij ziek was, nam Rasoolallah hem in zijn schoot en stroomden er tranen uit zijn ogen. Er werd gezegd dat door zijn overlijden de zon verduisterd raakte. Toen Rasoolallah dit hoorde, zei hij: "De maan en de zon zijn twee schepselen die het bestaan van Allah en Zijn eenheid laten zien. Ze raken niet verduisterd door het overlijden of de geboorte van iemand. Indien jullie hen zien, gedenk dan Almachtige Allah!". Toen Ibraheem stierf zei hij: "Yaa Ibraheem! We zijn zeer droevig om je overlijden. Onze ogen huilen, onze hart doet pijn. Maar we zeggen absoluut niets dat onze Heer zal kwetsen".[427]

---

425 Ibn Ishaaq, as-Seerah, p. 231; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 26; Ibn Qaseer, al-Bidaayah, V, 293.

426 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 16.

427 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , VIII, 212-215.

19.4 Zijn Ahl al Bayt

Alle gezinsleden van onze dierbare profeet bij elkaar wordt de Ahl al Bayt genoemd. Zijn zegenrijke echtgenotes, zijn dochter Fatima en gezegende Ali, natuurlijk hun kinderen Hassan en Hoessein met natuurlijk hun nageslacht. Bovendien zijn de Zonen van Hasheem die aan de schone geslacht van onze profeet verbonden zijn ook Ahl al Bayt.

Almachtige Allah heeft in de Koran al Kareem, zich gericht tot de Ahl al Bayt en heeft hen in betekenis het volgende gezegd: “Almachtige Allah wil van jullie alle onreinheid en onvolkomenheden wegnemen en jullie met een volledige reiniging zuiveren” (soerat al Ahzab, vers 33)[428]

De Ashaab al qiraam vroegen: “Oh Rasoolallah! Wie zijn de Ahl al Bayt?” Op dat moment kwam Imam Ali binnen. Hij nam hem onder zijn gezegende gewaad. Daarna kwamen achtereenvolgens, de gezegende Fatimatoozzakhra, Imam Hassan en Imam Hoessein binnen. Hij nam elk van hen aan een zijde en zei: “Hier, dit zijn mijn Ahl al Bayt”. Deze hooggeplaatste mensen worden ook wel “Al- i Abaa en Al-i Rasool” genoemd.[429]

Liefde voor de Ahl al Bayt al Nabawwi leidt ertoe dat je met imaan naar het hiernamaals gaat en dat je bij je laatste ademtocht rust zult vinden. Het is voor elke moo’meen verplicht om de Ahl al Bayt lief te hebben. De grote profeet aller tijden zegt in een hadith al shareef: “Mijn Ahl al Bayt is als de ark van Noach alayhissalaam. Degenen die hen gehoorzamen zullen rust vinden en de anderen zullen verloren gaan.”[430]

Er zijn vele deugden van de ahl al bayt al nabawwee. We kunnen ze niet opsommen. Het is voor een mens ondoenlijk om hen te prijzen of te loven. Hun belang en grootsheid wordt alleen duidelijk door de verzen in de Koran.

Imam al Shafee heeft met de volgende woorden deze waarheid zeer goed onder woorden gebracht: “Oh Ahl al Bayt al Rasool! Almachtige Allah verplicht ons in de Koran al Kareem om van jullie te houden. Het feit dat de gebeden, van degenen die tijdens hun gebed geen doa voor jullie maken, niet geaccepteerd worden, geeft aan hoe belangrijk jullie zijn en hoe hoog jullie niveau is. Jullie eer is zo hoog dat Almachtige Allah in de Koran al Kareem jullie begroet”.

Gezegende Anas zei tegen Rasoolallah: “Wie van uw Ahl al Bayt is het meest dierbare voor u?” Hij antwoordde: “Hassan en Hoessein”. [431]

---

428 al-Ahzaab 33/33.

429 Haakim, al-Moostadraeq, II, 451.

430 Haakim, al-Moostadraeq, II, 373.

431 İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, XI, 153.

Gezegende Aboe Hoeraira vertelt: “Ik was bij Rasoolallah. Hassan kwam binnen. Rasoolallah zei: “Ya Rabbee! Ik hou van hem. Ik vraag u om ook van hem te houden en ook van degenen te houden die van hem houden”. Een andere keer zei hij: “Hassan en Hoessein zijn hier op aarde, mijn heerlijke geurtjes”.

Onze dierbare profeet heeft ook een keer gezegd:

“Ik laat jullie na mij twee zaken achter. Als jullie je hieraan vastklampen zullen jullie niet dwalen. Het eerste is groter dan het tweede. Eerste is het boek van Almachtige Allah, de Qur’aan al Kareem, dat een sterke touw is dat vanuit de hemelen naar de aarde reikt. Het tweede is mijn Ahl al Bayt. Ze zijn allebei onafscheidelijk van elkaar. Degenen die zich hier niet aan houden zijn afgedwaald van mijn pad.”[432]

Gezegende Hassan en Hoessein waren ziek geworden. Onze dierbare profeet zei tegen Fatima en Ali: “Beloof een offer voor deze twee oogappels!” Gezegende Ali en Fatima, onze moeder beloofden samen met hun werkster Fooddah om drie dagen te vasten. De twee heerlijke geurtjes van de Djannat genazen heel snel. Er was echter niets voorhanden in hun huis om te eten. Gezegende Ali vroeg om drie sa haver aan een joodse buur.[433] Alle drie begonnen aan hun vasten dat ze hadden beloofd.. Een deel van het haver gebruikte Fatima om vijf broden te bakken. Ze waren met vijf personen. Het was tijd voor de iftar. De vijf broodjes werden verdeeld en ieder kreeg er een. Ze stonden op het punt om hun iftar te doen toen een behoeftige persoon aanklopte, hij zei: “Yaa Ahl al Bayt al Rasoolallah! Ik ben een van de behoeftige moslims. Geef mij te eten. Moge Allah jullie belonen met de geschenken van de Djannat. Zij gaven de broodjes in hun handen aan hem en braken zelf hun vasten met droog brood en water. De volgende dag waren ze weer aan het vasten. De dienstmeid gebruikte weer een eenheid haver om vijf broodjes te maken. Toen de tijd voor de iftar was gekomen, kwam er een wees. Alle vijf gaven ze hun brood aan de wees en maakten hem blij en zelf braken ze hun vasten weer met water en gingen slapen. De volgende dag deden ze weer het vasten. Het overgebleven deel van het haver gebruikten zij weer om vijf broodjes te bakken. Op het moment dat ze het vasten zouden breken kwam er een persoon die zei dat hij al drie dagen niets had gegeten en dat ze hem hadden vastgebonden. Hij vroeg om medelijden. Alle vijf gaven ze weer hun broof aan deze persoon en weer braken ze hun vasten met water. Hierop werd er een vers geopenbaard waarin Allah in betekenis het volgende zegt: “Zij hebben hun belofte gehouden. Omdat ze bang waren voor de lange en blijvende dag des oordeels, gaven ze het eten dat ze zo graag wilden en waar ze zo een trek in hadden, aan de armen, wezen en

---

432 Tirmidhi, “Menaaqeeb”, 32; Ibn Abee Shaybah, al-Moosannaf, VI, 309.

433 1 sa staat gelijk aan 3, 24 kilogram. Kijk Walter Hinz, *Meet systemen in de Islam*, s. 63.

gevangenen. Wij hebben hen omwille van Allah te eten gegeven. Als tegenprestatie hebben we van jullie geen dank of iets anders verwacht en dat willen wij ook niet. Hierom liet Almachtige Allah hen van de Sharaab al tahoor drinken…(soerat al Insan vers 7-9, 21).[434]

Aboe Hoeraira zegt: Onze profeet heeft gezegd: “De goeden onder jullie zijn degenen die na mij, mijn Ahl al Bayt goed behandelen.”

Gezegende Ali zegt: Onze Profeet heeft gezegd: “Ik zal voor degenen die mijn Ahl al Bayt goed behandelen, op de dag des oordeels shafaat doen.” “Zij die de brug, de Siraat, oversteken zonder dat ze uitglijden, zijn degenen die mijn Ahl al Bayt en mijn Ashaab liefhebben.”

In een hadith, overgeleverd door imam al Rabbanee, zegt onze profeet: “Degene die van Ali houdt, houdt ook zeer zeker van mij. Degene die hem vijandig gezind is, is mij ook zeer zeker vijandig gezind. Degene die hem kwetst heeft ook mij gekwetst. Degene die mij kwetst, heeft zeker en gewis Allah gekwetst”.

Rasoolallah, onze effendi, gaf aan: “Almachtige Allah heeft mij opgedragen om vier mensen lief te hebben. Hij heeft ook aangegeven dat Hij hen ook lief heeft.” Kunt u ons vertellen wie deze vier personen zijn?” werd er gevraagd. Hij antwoordde: “Ali behoort tot hen, Ali behoort tot hen, Ali behoort tot hen, Aboe Zar, Meekhdad en Selmaan.”

“Degenen die mij kwetsen vanwege mijn familie, zullen een hevige afstraffing tegemoet zien.”

In weer een andere hadith zegt hij: “Fatima is een onderdeel van mij (dat wil zeggen zij is een deel van mij). Degene die haar kwetst heeft mij gekwetst”. Gezegende Aboe Hoeraira vertelt: “Onze profeet zegt tegen gezegenden Ali: “Fatima is bij mij geliefder dan jij. Jij bent voor mij nog meer geheiligd (dat wil zeggen, waardevol)..”

Weer zei hij: “Ik vraag geen compensatie voor het overbrengen van de booschap van Islam. Alleen vraag ik u om mijn Ahl al bayt lief te hebben.”[435]

Islam geleerden hebben de liefde voor de Ahl al Bayt als een voorwaarde beschouwd om de laatste adem in imaan te kunnen blazen. Zij bevatten de cellen van Rasoolallah in zich. Het is de plicht van elke moslim om de Ahl al Bayt lief te hebben en respect te tonen aan de Ahl al Bayt.

---

434 el-İnsân 76/7-21.

435 Haeysaemee, Madjmaoo’z Zawaaid, IX, 100; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, XXXXII, 125.

De grote Islam geleerde, Imam al Rabbani (rahmatoollaahee alaykh) heeft aangegeven: “Mijn vader was in de wetenschappen zeer ver gevorderd, zowel de wetenschap van het zichtbare als die van het onzichtbare. Hij stimuleerde ons steeds om de Ahl al Bayt lief te hebben. Hij zei altijd dat deze liefde elk persoon zou helpen, met imaan naar het hiernamaals te gaan. Toen hij zou sterven was ik bij hem. Tijdens zijn laatste momenten, wanneer hij zijn bewustzijn geleidelijk aan het verliezen was, herinnerde ik hem aan zijn adviezen en vroeg hem wat het effect was van die liefde. Zelfs in die toestand zei hij: “Ik zwem in het oceaan der liefde van de Ahl al Bayt.”

Onmiddellijk dankte ik Almachtige Allah en prees hem. De liefde voor de Ahl al Bayt is het kapitaal voor de Ahl al Soenna. De verdiensten in het hiernamaals zullen met dit kapitaal alleen verworven kunnen worden.

De Ahl al Bayt van Rasoolallah bestaat uit drie delen: De verwanten die vanuit het nageslacht verwant zijn. Bijvoorbeeld zijn tantes. Het tweede deel bestaat uit zijn reine echtgenotes. Het derde deel zijn de dienstmeiden die voortdurend aanwezig waren en zijn echtgenotes hielpen met allerlei dagelijkse zaken zoals het bereiden van het eten, stofzuigen, afwassen, de was doen enzovoorts.

Gezegende Fatima en haar kinderen tot aan de dag des oordeels, is zijn Ahl al Bayt. Wij moeten hen liefhebben. Deze liefde voor hen zal ons helpen met imaan te sterven. (In Hama, een stad in Syrië was er een rechtbank voor sayyeeds. De kinderen geboren uit dit gezegende nageslacht, werden met twee getuigen bij de rechter bekrachtigd. Deze rechtbank is door Moestafa Rashid Pasha, een trouwe vriend van de Engelsen, opgeheven).

19.5 De Ashaab van Rasoolallah (tijdsgenoten die tevens volgelingen waren)

De vrienden van onze profeet. Een moslim, vrouw of man, kind of volwassene, die de profeet minstens een keer gezien heeft of een blinde die hem een keer gesproken heeft en die met imaan in zijn hart is gestorven, wordt “Saaheeb” of “Sahabee” genoemd. Een aantal van hen wordt “Ashaab” of “Sahaba” of “Sahb” genoemd.

Degene die onze profeet heeft gezien toen hij of zij nog ongelovig was maar na het overlijden van Rasoolallah tot het geloof toetreedt is geen sahabee. Dit geldt ook voor degene die moslim was maar later afvallig is geworden. Degene die wel sahabee genoemd kon worden maar daarna afvallig werd en na het overlijden van de profeet weer tot het geloof komt wordt wel weer sahabee genoemd.Omdat onze profeet ook de profeet van de djinn was, kunnen de djinn ook sahabee zijn.

Ashaab al qiraam zijn de meest betrouwbare autoriteit op het gebied van religie. Zij

zijn namelijk degenen die de Koran al Kareem van onze profeet hebben geleerd en deze aan hun volgelingen hebben onderwezen en toegelicht. De informatie over hetgeen de profeet heeft gedaan en gezegd heeft, wordt gebaseerd op hetgeen zij persoonlijk hebben gezien of gehoord en aldus hebben overgeleverd.

De gehele informatie die zij dus op deze wijze hebben overgeleverd, hebben de basis gevormd voor de hadith al shareef. Idjma al oemma, dat wil zeggen, consensus van de geleerden is in de Islam alleen tijdens de periode van de Ashaab compleet en unaniem geweest. Bovendien is elke sahabee een van de moodjtaheed geleerden wiens woorden als sanad, betrouwbaar bewijs, in de religie golden. Zij staan boven de andere moodjtaheed geleerden die later zijn gekomen.

De geleerden van Ahl al Soenna hebbn, volgens de deugdelijkheden, de Ashaab al qiraam in drieën verdeeld:

Moohadjeeroon: Degenen die voor de zege op Mekka, vanuit Mekka of andere steden, hun vaderland en hun verwanten verlaten hebben en naar Medina de hidjra hebben gedaan. Zij zijn naar Rasoolallah in imaan gekomen of hebben de imaan gekozen toen ze bij hem kwamen. Amr bin As is een voorbeeld hiervan. (Kijk naar Moohaadjeer).

Ansaar: De Moslims die zich bevonden in Medina of de gebieden rond deze stad. Ook de Moslims die zich bevonden in de twee Arabische stammen van Aws en Khazradj worden Ansaar genoemd. Zij hebben namelijk onze dierbare profeet en de andere Mekkanen beloofd om hen bij te staan en voor hen alles op te geven. Zij hebben zich ook aan hun belofte gehouden.

Andere Ashaab al qiraam: De mensen die na de zege op Mekka of nog later, in Mekka of andere oorden, tot de imaan zijn gekomen. Zij worden geen Moohadjeer of Ansaar genoemd maar alleen sahabee.

De grootsten onder de Ashaab al qiraam zijn de vier khaliefs van Rasoolallah. Dit zijn achtereenvolgens, Gezegende Aboe Bakr, zegenrijke Omar, eerbiedwaardige Othman en gezegende Ali. Hierna komen de Ashaaraa al Moobassharah, dat wil zeggen de ashaab die de Djannat al beloofd werd. Dit waren in totaal tien volgelingen waarvan er vier al de khaliefs zijn, de andere zes zijn Talha, Zoebair bin Awwaam, Abdoorrahman bin Awf, Saa'd bin Abi Waqqaas, Saeed bin Zayd, Aboe Oobayda bin Djarrah) en de zegenrijke Hassan en Hoessein. Na deze vier khaliefs en de andere zes sahabee zijn de grootsten onder de volgelingen de eerste veertig moslims. Hierna komen de honderdendrie volgelingen die aan Badr hebben meegedaan. Na hen komen de zevenhonderd helden van Oohood. Hierna komt de groep die in het zesde jaar van de hidjra, onder de boom, tegen

Rasoolallah zeiden: “Wij zullen sterven maar niet terugkeren!”. Dit zijn de veertienhonderd personen die een belofte hebben afgelegd. Deze belofte wordt “Beeaat al Reedwaan” genoemd.[436]

Het aantal van Ashaab al qiraam: Bij de zege op Mekka tienduizend, bij de slag van Tabook zeventigduizend, tijdens de afscheidsbedevaart negentigduizend en bij het overlijden van Rasoolallah waren er op de aarde meer dan honderdvierentwintig duizend sahabee. Er zijn hierover nog een aantal andere overleveringen.

De laatst gestorvenen onder de Ashaab al qiraam zijn: Abdoollah bin Awfa, gestorven in Qofa, in het jaar 705 (86 n H.). Abdoollah bin Yasr, in 706 (88 n. H), in Damascus, Sahl bin Saa’d, in 709 (91 n. H) op honderd jarige leeftijd in Medina, Anas bin Malik, in 711 (93 n. H) in Basra en Aboo’l Toofail Aamir bin Wasilah, in 718 (100 n. H) in Mekka.

Ook na het overlijden van onze profeet, in de periode van de Vier Khaliefs, bleven de volgelingen trouw aan hun belofte om de Islam te verspreiden. Ze hebben hun belofte niet gebroken. Al de ashaab hebben in verbond, hun woonplaatsen en huis en haard verlaten. Ze zijn weggegaan uit Arabië en hebben zich in alle windstreken verspreid om de Islam te verspreiden. Hierdoor is er in relatief korte tijd veel land ingenomen. De Islam heeft zich snel verspreid in de gebieden die veroverd werden.

Al de sahabee waren rechtvaardig. Ze hadden allen ten doel om de Islam te verspreiden. Zij waren degenen die de Koran al Kareem bij elkaar hebben gebracht en de Hadith al shareef overgeleverd hebben van de profeet.

(Er zijn vele boeken gepubliceerd die vertellen over de diensten die de Ashaab al qiraam hebben bewezen aan de Islam; boeken die vertellen over hun voorbeeldige leven en deugden. Hierover zijn dus vele boeken geschreven die over hun leven en deugden vertellen waarin ook hun namen en levensgeschiedenis staat. Het boek dat uitgegeven is door Hakikat Kitabevi, met de titel “Ashaab al qiraam” is zeer waardevol.)

Na de profeten en de hogeren onder de engelen, is de Ashaab al qiraam de beste van de schepselen. De namen van elk van hen moet men met respect en eerbied noemen.

Elke sahabee is hoger aangeschreven dan de hele oemma.Iedereen die in Mohammed alayhissalaam gelooft, dat wil zeggen elke moslim, van welke ras of land dan ook, wordt oemma van Mohammed alayhissalaam genoemd.

Over de deugdzaamheid en moraal van de sahabee zijn er ook verzen in de Koran die zeggen, in betekenis: “Jullie zijn de besten onder de oemma. “(A1-i Imraan, vers 110).[437]

---

436 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 59; II, 101, 120; Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 315; Waqidee, al-Maeghazee, I, 279; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , II, 97.

437 Al i Imraan3/110.

“Over de eerste moslims, de vooraanstaanden van de Moohadjeer en Ansaar en over degenen die hun weg volgen is Almachtige Allah tevreden, zij zijn ook tevreden over Allah de Verhevene. Almachtige Allah heeft voor hen de Paradijzen klaargezet. Onder deze paradijzen stromen er rivieren. Deze mensen zullen voor eeuwig in de Djannat blijven.” (Tawba, vers 100)[438]

“Mohammed (alayhissalaam) is de Profeet van Almachtige Allah. En degenen die met hem samen zijn (dat wil zeggen de Ashaab al qiraam) zijn allen zeer streng tegen de ongelovigen. Maar tegenover elkaar zijn ze zeer barmhartig. Je zult hen zeer vaak treffen in de rookoo of sajda houding. Zij vragen voor iedereen (op deze aarde en in het hiernamaals) het beste en deugdelijkheid van Almachtige Allah. Zij willen ook de Ridwaan (dat wil zeggen dat Almachtige Allah tevreden is over hen). Het is van hun gezichten af te lezen dat ze de sajda veelvuldig plegen. Hun situatie en hun roem is verkondigd in de Thora (en Indjeel). Zoals ook in de Indjeel is verkondigd, lijken zij op het gezaaide zaad. Zoals dunne spruiten, die zich boven de grond verheffen, dikker en langer worden terwijl ze gering in aantal waren en zwak waren, hebben ze zich in korte tijd, overal verspreid. Alle oorden hebben ze gevuld met het licht van imaan. Zoals iedereen die de situatie van de spruit ziet, zich verbaast over de snelle groei ervan, zo verbaasden degenen die zagen dat de naam en faam van de volgelingen over de wereld reikte en werden de ongelovigen kwaad. (Soera Fath, vers 29)[439]

Sommige van de hadith al shareef over de Ashaab al qiraam:

“Vloek niet op mijn Ashaab! Indien iemand onder de mensen, die na mijn ashaab komen, sadaqa geeft, zo groot als bergen, zal deze nooit hetzelfde zijn als een handvol sadaqa gegeven door mijn ashaab of zelfs de helft ervan.[440]

Mijn ashaab is als de sterren aan de hemel. Wie van hen jullie ook volgen, jullie zullen het rechte pad vinden.

Waak ervoor om mijn ashaab vijandig te behandelen. Vreest Allah! Degene die hen liefheeft, doet dat vanwege de liefde voor mij. Degene die hen vijandig behandelt, heeft als het ware mij vijandig behandelt. Degene die hen kwetst, heeft als het ware mij gekwetst. Degene die mij kwetst, kwetst natuurlijk Almachtige Allah.

De beste onder mijn oemma zijn degenen die in mijn tijd geleefd hebben. De beste

---

438 at-Taubah 9/100.

439 el-Feth 48/29.

440 Bookhaaree,”Fezaailoo’s-Sahaabah”5; Aboe Daawood, “Soonnah”, 11; Tirmidhi, “Menaaqeeb”, 70; İbn Maadjah, “Mooqaddimah”, 31; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 11; Baeyhakee, as-Soonan, II, 116.

onder degenen die na hem komen, zijn hun opvolgers. Na hen zijn de beste hun opvolgers. Een moslim die mij gezien heeft en diegenen heeft gezien die mij gezien hebben, zal niet geraakt worden door het vuur van Djahannam.”[441]

Dit vers en deze hadith geven zeer helder en duidelijk aan hoe hoog de positie is van de ashaab al qiraam en hoe deugdzaam ze zijn.

Hij sprak niet volgens zijn ego, al zijn woorden waren puur openbaring
Parels vol wijsheid zaten er in de grote oceaan, van de grote Zegening

Zijn lichaam was bij zijn volk, zijn hart was alleen met zijn geliefde
Altijd vond hij de eenheid in verscheidenheid, de grote vrijgevige.

[441] Bookhaaree, “Riqaaq”, 7; Müslim,”Fezaailoo’s-Sahaabah” 319; Nesaî, “İmân”, 29; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 438.

20 DE ZAWAA'EED[442] SOENNA VAN RASOOLALLAH, ONZE EFFENDİ

20.1 Zijn gezegende baard en haren

Anas bin Maalik werd gevraagd over de gezegende haren van Rasoolallah:

Hoe was het haar van Rasoolallah?

Gezegende Anas antwoordde:

Het was niet gekruld maar ook niet te sluik. Het zat er tussenin en was niet te lang of te kort. Soms liet hij ze groeien tot aan zijn schouder en soms knipte hij ze tot over zijn oren.[443]

Ibn al Abbas zei: "De Trots der Universum liet eerst zijn haren los over zijn voorhoofd. Daarna bracht hij er een scheiding in".

De geleerden hebben gezegd: "Scheiding in het haar aanbrengen is een soenna van de profeet. Hij heeft het namelijk later in zijn leven ook zo gedaan. Ook over het voorhoofd laten vallen is toegestaan. Maar scheiding aanbrengen is nog beter."

Gezegende Aisha, onze moeder heeft gezegd: "Onze Profeet had haren die net boven de djoomma en net onder de wafrah kwamen".[444]

"Djoomma" is het haar dat net boven de schouders komt. "Wafrah" is het haar dat net tot de oorlellen reikt. Kortom volgens de overlevering van gezegende Aisha was de lengte van het haar van Rasoolallah zo dat ze net onder zijn oorlellen kwamen maar niet zijn schouders raakten.

Qadi Iyaaz zegt: "Al deze overleveringen kunnen zo samengebracht worden dat zijn haren aan de zijkanten tot zijn oorlellen reikten en de haren aan de achterkant reikten zijn schouder niet, deze zaten er tussenin."

De geleerden hebben ook het volgende aangegeven: "De reden waarom er wordt gezegd dat volgens een overlevering zijn haren zo lang waren en volgens een andere overlevering een andere lengte hadden, ligt aan het feit dat hij natuurlijk zijn haren in

---

[442] _Soennat al zawaeed:_ De handelingen die onze Profeet doorgaans als gewoonte, en niet als aanbidding, uitvoerde. Het is niet makrooh om de zawaeed soenna na te laten. De klederdracht van onze Profeet, het beginnen met de rechterkant bijvoorbeeld bij goede handelingen etc. zijn voorbeelden van deze soennah.

[443] Bookhaaree, "Libaas", 68; Aboe Daawood, "Taeraedjool", 9; Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 31.

[444] Aboo Daawoo, "Taeraedjool", 9; Tirmidhi, "Libaas", 21; İbn Maadjah, "Libaas", 36; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, VI, 118; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 428.

wisselende lengtes heeft gedragen. De overleveringen berusten dus op waarheid. De geliefde profeet liet zijn haren soms groeien en soms knippen.

Oomm al Haani zegt: “De Trots der Universum was een keer in Mekka bij ons op bezoek. Hij had toen vier ghadirah.”[445]

Ghadirah betekent scheiding van haar. Dat wil zeggen, hij had vier scheidingen in zijn haar aangebracht en laten hangen.

Als we het moeten samenvatten: de haren en baardharen van onze profeet waren niet gekruld maar ook niet sluik, van nature geonduleerd. Zijn gezegende haren waren lang. Eerst liet hij een lok staan maar later heeft hij een scheiding aangebracht. Zijn gezegende haren liet hij soms groeien en soms knippen.

Het is voor de mannen soenna om de haren te laten kaalscheren of te laten groeien om daarna een scheiding aan te brengen. Men dient te handelen naar gelang de situatie en de tijd. Het is makrooh om de haren te vouwen of te vlechten.

Over de baard van Rasoolallah laat gezegende Anas het volgende weten: “Hij had zeer weinig witte haren op zijn baard. De witte haren op zijn hoofd en in zijn baard waren slechts zeventien of achttien in aantal.

Op een dag zei Aboe Bakr:

U bent grijs geworden, Oh Rasoolallah.

Rasoolallah, onze effendi antwoordde:

“De soeras Hud, Waqi’ah, Moorselat, Amma yatasaaloonah en Izasshamsoo qoowweerat (Soeras Naba en Taqwir) hebben mij grijs gemaakt.”[446]

In deze soeras zijn de situaties in de Djannat en Djahannam veelvuldig genoemd. De zorgen die de Profeet had voor zijn oemma hebben hem grijze haren bezorgd.

Amr bin Shoo’ayb zegt: “Rasoolallah knipte zijn baard waarbij hij deze korter en smaller maakte. In een hadith overgeleverd door Tirmidhi, zegt onze Profeet “Degene die zijn snor niet knipt, niet verkort, behoort niet tot ons”.[447] In een ander hadith zegt hij: “Laat jullie baard groeien en knip jullie snor”.[448]

---

445 Tirmidhi, “Libaas”, 39; İbn Maadjah, “Libaas”, 36; Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 59; Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 279..

446 Tirmidhî, “Taefseerool-Qu’ran”, 56; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 435; Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 74.

447 Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 280**.**

448 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 449; Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 280.

Ibn Abdool Hakeem zegt: Hij zei: “De snor moet kort geknipt worden en de baard niet. De snor knippen betekent, niet helemaal weghalen.”

Imam al Nawawee zegt: “Het beste bij het knippen van de snor is het knippen ervan zodat de lippen vrij blijven, het totaal wegknippen wordt hiermee niet bedoeld”.

De geleerden hebben het afgeraden om de snor van boven te knippen en aan de randen te laten groeien. Ibn Omar heeft het volgende verteld:

Aan Rasoolallah werd verteld over de zoroastristen. Hierop zei de Gezant van Allah: “Zij laten de uiteinden van hun snor groeien en scheren hun baarden af. Doen jullie juist totaal anders om niet op hen te lijken.”[449]

Volgens de geleerden is het een soenna om de snor te scheren. De baard kan wel iets langer zijn.

De baard kan een handvol groeien en het is soenna om het overschot te knippen want dat is namelijk niet volgens de soenna. Een baard laten staan is soennat al zawaeed. In sommige gevallen is het gewoon toegestaan en zelfs nodig om de baard te scheren. Indien je moet werken en het is een probleem of indien je bang bent voor fitna, is het zelfs nodig.

20.2 De Manier van Slapen en de lighouding van de Profeet

Wanneer onze profeet wilde gaan slapen, ging hij op zijn rechterzijde liggen met zijn rechterhand onder zijn rechterwang. Hierna deed hij dan de volgende doa:

“Mijn Allah! Ik heb mezelf aan u overgegeven. Mijn gezicht heb ik naar U gewend. Mijn werk heb ik aan u overgelaten. Ik vertrouw op U. Ik vrees Uw toorn en hoop op Uw barmhartigheid. Er is geen andere barmhartigheid dan die van U waartoe ik kan vluchten en er is geen andere toorn dan die van U waarvoor ik bescherming zoek.

Alleen tot Uw barmhartigheid kan toevlucht gezocht worden en alleen met Uw barmhartigheid kan redding komen.

Ik ben overtuigd van het door U geopenbaarde boek en van de door U gezonden profeet.

Oh Mijn Heer! Ik leg mijn zij neer in Uw naam. Indien U mijn ziel neemt en houdt, behandel hem met barmhartigheid! Indien U hem laat gaan, bescherm hem dan zoals U Uw rechtschapen dienaren heeft beschermd!

Mijn Allah! Ik sterf in Uw naam en kom weer tot leven in Uw naam. Dank aan Allah

---

[449] Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 439; Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 281.

die ons laat eten, drinken, al onze behoeftes vervult, ons onderdak verschaft! Er zijn zoveel mensen die noch iemand hebben die hun behoeften vervult noch hen onderdak verschaft! Mjn Allah! Bescherm mij tegen Uw toorn op de dag dat U Uw dienaren zult verzamelen bij U!"

Bij het opstaan zei hij:

"Dank aan Allah want hij heeft ons na het overlijden weer tot leven gebracht. Op de dag des oordeels zullen we tot Hem terugkeren."[450]

Wanneer onze profeet in zijn bed lag, deed hij de volgende smeekbede:

"De Heer van de hemelen en aarde, de Heer van alles die de zaad en de pit laat barsten en groeien, die de Thora, Indjeel en Koran heeft geopenbaard; oh Mijn Allah! Ik zoek mijn toevlucht tot U tegen alle slechtheden van slechten! U bent namelijk degene die hen in bedwang houdt!

Mijn Allah! U bent het begin! Er was niks voor U! U bent de laatste! Na U zal er ook niks meer zijn! U bent de Zichtbare! Buiten U is er namelijk helemaal niets!"

Wanneer hij wakker werd, deed hij de volgende doa: "Er is geen andere God, U bent de Enige! Ik prijs U en verheerlijk U. Mijn Allah! Ik vraag U om mijn zonden te vergeven en om Uw barmhartigheid.

Mijn Allah! Vergroot mijn kennis! Laat mijn hart niet verschuiven nadat U mij het rechte pad heeft laten zien! Schenk mij van Uwe hoogheid barmhartigheid! U bent namelijk de meest Vergevingsgezinde, ja dat bent U!

Bera bin Azib vertelt: De effendi van het Universum heeft mij gezegd: "Als je bent gearriveerd op de plek waar je gaat slapen, doe eerst dan de wudu, zoals je dat ook doet voor een gebed! Ga dan op je rechterzij liggen en doe de volgende smeekbede: "Mijn Allah! Ik heb mezelf aan u overgegeven. Mijn gezicht heb ik naar U gewend. Mijn werk heb ik aan u overgelaten. Ik vertrouw op U. Ik vrees Uw toorn en hoop op Uw barmhartigheid. Er is geen andere barmhartigheid dan die van U waartoe ik kan vluchten en er is geen andere toorn dan die van U waarvoor ik bescherming zoek! Alleen tot Uw barmhartigheid kan toevlucht gezocht worden en alleen met Uw barmhartigheid kan redding komen. Ik ben overtuigd van het door U geopenbaarde boek en van de door U gezonden profeet!"

Onze profeet heeft gezegd: Indien iemand van jullie 's-nachts opstaat en daarna weer wil gaan liggen, laat hem dan zijn bed drie keer schudden. Hij kan namelijk niet weten wat er na hem gebeurd is en wat er allemaal zich hebben genesteld in zijn bed. Laat hem op

[450] Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 281.

zijn rechterzij liggen. Als hij dan zijn zij op zijn bed gelegd heeft, laat hem dan de volgende doa doen: “Mijn Allah! Ik prijs U en verheerlijk U. Ya Rab! Ik heb mijn zij op mijn bed gelegd, in naam van U. In naam van U zal ik ook opstaan. Indien U mijn ziel wegneemt en behoudt, behandel hem dan met barmhartigheid. Indien U hem laat gaan, bescherm hem dan zoals U Uw rechtschapen dienaren heeft beschermd!”

Nadat hij opstaat, laat hem dan de volgende doa doen: “Dank aan Allah want Hij heeft mij in mijn licahaam gezond gehouden, mijn ziel bij mij teruggebracht en mij de kans gegeven om zijn dhikr voort te zetten.”

De gezegende profeet kwam iemand tegen die op zijn buik gelegen aan het slapen was, hij zei: “Dit is nou een manier van slapen die Allah niet bevalt!”[451]

Volgens een overlevering van Shareed bin Soowaid raakte de Profeet iemand, die op zijn buik gelegen aan het slapen was, met zijn voet aan en zei: “Deze manier van slapen bevalt Allah niet!”

Degene die zo lag te slapen was Abdoollah bin Takhfa van de Ashaab al Soeffa, hij vertelt zelf het volgende: “Tegen het ochtendgloren aan was ik in de Masjid op mijn buik gaan liggen en was in slaap gevallen. Toen ik zo aan het slapen was, voelde ik dat iemand mij met zijn voet beroerde.

Hij vroeg: - Wie is dit?”

Ik zei: “Ik ben Abdoollah bin Takhfa.”

Ik zag pas later dat het de Effendi der Werelden was!

Hij zei: “Deze manier van slapen is een manier die Allah liever niet ziet!”.

Onze gezegende profeet was altijd in wudu.

Het is nooit voorgekomen dat Rasoolallah nadat hij naar het toilet was gegaan, niet onmiddellijk zijn wudu deed.

20.3 De Manier Van Zitten

Hanzala bin Hizyam vertelt: “Ik ging naar onze profeet en zag dat hij in kleermakershouding zat.”

Djabeer bin Samoorah laat weten dat onze dierbare profeet, nadat hij het ochtendgebed verrichtte totdat de zon opkwam, in kleermakershouding bleef zitten in zijn gebedshuis.

---

451 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 262; V, 426.

Het is nooit voorgekomen dat Rasoolallah in zijn masjid, zijn benen uitstrekte in de richting van anderen.

Shareed bin Soewaid zegt: “De effendi van het Universum was bij mij langs gekomen. Op dat moment zat ik onderuitgezakt waarbij ik leunde op mijn handpalm. Hij zei toen: “Zit jij in de houding van degenen die de toorn hebben ontvangen?”

Qayla bint al Mahramah vertelt: “Ik heb onze profeet zien zitten in de qoerfootha houding. Ik heb hem zien zitten in die houding van opperste concentratie en nederigheid”.[452]

(Qoerfootha: de billen op de grond, de knieën tegen de buik getrokken en de handen om de benen heen gewikkeld).

De zithouding van onze profeet tijdens het eten was ook zeer gewoon. Hij trok zich niet terug achter gesloten deuren noch achter gordijnen en hij kreeg zeker niet schalen vol eten aangereikt.

Onze dierbare profeet zat op de aarde en gebbruikte zijn maaltijd op de grond. Hij zei dan ook: “Ik zit zoals een dienaar betaamt, eet wat een dienaar eet. Ik ben ook maar een dienaar! Degene die mijn soenna de rug toekeert, behoort niet tot mij!”[453]

Toen onze profeet, ergens buiten Mekka, tegen iets aangeleund aan het eten was op een hogere plek, kwam Djibril alayhissalaam en zei: “Oh Mohammed! Jij eet dus zoals de koningen eten?!”.

De gezant van Allah ging toen onmiddellijk op de grond zitten.

Op een dag kwam een engel bij onze profeet, samen met Djibril alayhissalaam, die nog nooit eerder was gekomen.

Deze engel zei tegen onze profeet: “Jouw Schepper groet jou en laat jou vrij in de keuze tussen een Profeet-Koning of een Profeet-Dienaar te zijn; hij laat jou vrij in de keuze van een van deze. “Als je wenst kan je Profeet-Koning zijn of Profeet-Dienaar zijn!”

Djibril alayhissalaam zei: “Toon deemoedigheid!” Onze Profeet heeft toen geantwoord: “Ik kies ervoor om Profeet-Dienaar te zijn. Hierna heeft onze profeet nooit staand of leunend zijn eten genuttigd.”[454]

20.4 De Manier waarop onze Profeet at en dronk

Aboe Djoohaifa vertelt: De effendi der Universum heeft gezegd: “Ik eet niet terwijl ik

[452] Bookhaaree, “İsti’zân”, 34; Aboe Daawood, “Edeb”, 25; Haeysaemee, Madjmaoo’z Zawaaid, V, 423.

[453] Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 381.

[454] Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 380.

op iets leun."[455] Leunen kan op drie manieren: op je zij leunen, kleermakershouding, op een hand leunen terwijl je met de andere eet.

Deze derde soort is het leunen dat afgeraden wordt.

Rasoolallah, onze effendi at met drie vingers, zijn wijsvinger en de twee vingers ernaast.

Onze profeet zegt:

"De baraqah van het eten zit in het volgende: het doen van wudu voor het eten, het doen van wudu na het eten en het wassen van de handen!"[456]

"Wie dan ook, die na het eten zijn hand niet wast om de geur van vlees, olie en het vuil te reinigen moet niemand verwijten als hij ergens last van krijgt!".

Onze dierbare profeet had een voedseltrommel die Gharra werd genoemd. In de vroege ochtend, na het gebed werd deze met daarin Saerreed (Tirit, een gerecht met kleingesneden brood met vlees erover) neergelegd om te eten.

Wanneer de moslims zich om deze trommel heen verzamelden werd altijd gezien dat onze dierbare profeet op zijn knieën ging zitten.

Onze dierbare profeet zei: "Ongetwijfeld heeft Allah mij een rechtschapen dienaar gemaakt die vrijgevig is en geen dwingeland of eigenzinnig persoon! Kom en begin te eten aan de zijkanten! Stop ermee om te eten vanaf de bovenkant of het midden.

De baraqah (overvloed) van het eten is aan de bovenkant, in het midden! Als iemand van jullie wil eten, laat hem dan niet vanaf het midden van het bord eten. Maar vanaf de zijkanten. De baraqah daalt namelijk vanaf het midden!"

Omar bin Aboe Salamah zegt: Ik was een kind dat met de opvoeding van de effendi der werelden opgroeide. Tijdens het eten stopte ik mijn hand in het bord en draaide ermee rond.

De effendi van het universum zei tegen mij: "Oh Mijn zoon! Begin in naam van Allah

(met Basmalah). Eet met je rechterhand! Eet van je eigen zijde!"[457] (noot van vertaler: vroeger werd er gezamenlijk uit een bord gegeten dat in het midden stond waarbij iedereen daaruit at en dan is het zeer netjes als je van je eigen zijde eet en niet je hand uitsteekt naar de zijde van iemand anders).

---

455 Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 164; Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 86.

456 Tirmidhi, "Ateemah"39.

457 Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 204.

Hierna heb ik altijd gegeten zoals hij het aan had gegeven.

Onze dierbare profeet zei: “Indien iemand van jullie het eten opgediend krijgt door zijn dienstbode, laat haar dan ook mee eten en aan dezelfde tafel zitten want zij heeft het eten klaargemaakt en heeft de hitte en de geur ervan te verduren gekregen. Indien hij dat niet doet of als het eten niet voldoende zou zijn, geef haar dan wat mee van dat eten. “

De dierbare profeet heeft nooit een maaltijd versmaden, hij heeft ook nooit een maaltijd geweigerd om te eten.

Indien hij een maaltijd wenste, at hij deze en indien hij deze niet wenste dan zweeg hij.

Hij had respect voor het kleinste geschenk van Allah en misprees nooit een voedsel.

Hij prees een maaltijd nooit omdat hij deze zo lekker vond en misprees ook nooit een maaltijd als deze hem niet beviel.

Als het eten werd geserveerd zei onze profeet altijd:

“Allahoomma barik lana fima razaktaena waqeena azabannaar. Bismillah!” en na deze doa begon hij met het eten.

Gezegende Aisha vertelt: De effendi van het universum zei: “Indien iemand van jullie gaat eten, laat hem dan Bismillah! zeggen en de naam van Allah eren.

Als hij vergeet om dit voor het eten te zeggen, laat hem dan zeggen: “voor het begin en het einde van deze maaltijd Bismillah!”

Volgens hetgeen Oemayya bin Maahshee vertelde was een man aan het eten, hij was niet begonnen met Bismillah. Onze profeet was hem aan het observeren. Aan het einde van zijn maaltijd, toen er nog maar een klein stukje over was gebleven, zei de man “Bismillah voor het begin en het einde van deze maaltijd”.

Onze profeet lachte. Hierna zei hij: “Shaitan was met hem aan het eten. Toen de man de naam van Allah noemde, liet de shaitan niets achter en kotste alles eruit!.”

Onze dierbare profeet begon altijd met de rechterzijde; tijdens de wudu of de goosl, tijdens het aantrekken van zijn schoenen en tijdens andere zaken, hij hiel ervan om met rechts te beginnen, als hij iets kocht nam hij het met zijn rechterhand aan, als hij iets wilde geven, gaf hij het met zijn rechterhand en hij begon alles met rechts.[458]

“Indien iemand van jullie zijn schoenen wil aandoen, laat hem dan beginnen van rechts!

---

458 Bookhaaree, “Woozooh”, 41.

Laat bij het aandoen, de rechtervoet, de eerste zijn van de twee en bij het uitdoen de laatste zijn van de twee!'.

Volgens een overlevering van Abdoollah bin Omar heeft onze profeet gezegd:

"Indien een van jullie begint te eten, laat hem dan met zijn rechterhand eten. Als hij iets wil drinken, laat hem dan ook met zijn rechterhand drinken. Want, de shaitan eet en drinkt met zijn linkerhand!".[459]

Salama bin Aqwa heeft het volgende van zijn vader overgeleverd: Onze dierbare profeet die zag dat Boosr bin Raaeeyool'ir van de Asdja stam met zijn linkerhand aan het eten was, zei hij tegen hem: "Eet met je rechterhand!".

Deze man antwoordde op een spottende toon: "Dat lukt mij niet, ik kan niet met mijn rechterhand eten!".

Onze dierbare profeet zei toen: "Moge je geen kracht meer hebben! Alleen zijn arrogantie en trots weerhoudt hem ervan om met zijn rechterhand te eten!".

Het lukte de man daarna niet meer om zijn rechterhand naar zijn mond te brengen!.[460]

Onze dierbare profeet zei altijd "De Ware en Almachtige Allah zal voorwaar tevreden zijn over degene die voor hetgeen dat hij eet of drinkt, hem dankt!".

Aboe Saeed ool Hoodri zegt; onze profeet deed de volgende smeekbede als hij iets gedronken en gegeten had: "Alhamdoolillaaheellaezee at'amaanah wa saqanah wa djaalna Mooslemeen, dank aan Allah die ons laat eten, drinken en ons deel van de Moslim gemeenschap heeft gemaakt."[461]

Aboe Oomaamatoolbaakheelee heeft het volgende overgeleverd: Onze dierbare profeet deed ook de volgende smeekbede nadat men klaar was met het het eten en er opgeruimd werd: "Alhamdoolillahee qaseeran tayyeeban moobarakan fiihii ghairah maqfiyyin wala moowaddain waela moostaaghnan anhoo Rabbena, Dank is alleen voor Allah.[462]

Oh Mijn Heer! Wij danken u met een grote dank die oprecht is en die uit het hart gegrepen is. Een dank die we nooit achterwege kunnen laten en waar wij niet van verstoken kunnen blijven!"

---

459 Moosleem, "Aeshribah", 142; Aboo Daawood, "Et'ime", 20; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, II, 8, 33; Baeyhakee, as-Soonan, II, 43.

460 Baeyhakee, as-Soonan, II, 45.

461 Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 315.

462 İbn Maadjah, "Et'ime", 16; Haakim, al-Moostadraeq, IV, 150; Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 315.

“Alhamdoo lillahillaazi qafanah wa arwana ghaira maqfiyyin wala maqfoorin, Wij danken Allah die ons voldoende laat eten, drinken, die ons niet weigert en die ons niet tot de ondankbaren heeft gemaakt.”

Volgens hetgeen dat Aboe Hooraira heeft overgeleverd, waste onze dierbare profeet, na het eten altijd zijn handen.

Onze dierbare profeet hechtte geen waarde aan de wereld en de wereldse zaken.

Abdoollah bin Mas’ood vertelt: De effendi der universum was in slaap gevallen op een rieten matras die striemen in zijn borst had achtergelaten.

Toen hij wakker werd, masseerde ik zijn borst. Ik zei:

“Moge ik mijn moeder en vader voor u opofferen oh Rasoolallah! Had u ons maar gewaarschuwd zodat we ter bescherming op het rieten matras een kleed konden spreiden?”

“We zullen voor jou een zachte matras maken?”

De Effendi der Universum zei: “Wat moet ik met wereldse zaken? Mijn situatie in deze wereld is als de volgende vergelijking; een ruiter die nadat hij onder een boom schutting heeft gezocht, zijn weg weer vervolgt!”.[463]

Aboe Oomamatolbaakhilii vertelt: Onze profeet zei een keer:

“Allah die Groot en Machtig is heeft mij voorgesteld om de vallei van Mekka in goud te veranderen.

Ik zei, “Nee, Oh Mijn Heer! Laat mij een dag verzadigd zijn en een dag honger lijden. Als ik honger heb wil ik u kunnen smeken en uw dhikr doen. Als ik verzadigd ben wil ik u danken![464]

Gezegende Aisha, onze moeder, vertelt: Vanaf de komst van onze profeet naar Medina tot aan zijn overlijden hebben hij en zijn gezinsleden, geen drie dagen achter elkaar kunnen eten van tarwebrood totdat ze verzadigd waren.[465]

Hetgeen dat de profeet en zijn gezinsleden aten was haverbrood en dadels. Deze hadden ze ook niet in overvloed.

---

463 Haakim, al-Moostadraeq, IV, 344; Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 334.

464 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 381.

465 Nesaî, “Dahâya”, 37; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, VI, 42; Baeyhakee, as-Soonan, II, 487.

Rasoolallah had kort voor zijn overlijden zijn harnas verpand aan Aboe Shahma, een Jood, tegen een Waesq[466] of dertig sa (ongeveer 31 kilo) haver zodat zijn gezinsleden brood konden eten.[467]

Gezegende Aisha vertelt:

"Tot de dag dat hij overleden is heeft de profeet noch hebben zijn gezinsleden nooit twee dagen achter elkaar hun maag gevuld met haverbrood!

Bij Allah! Wij wachtten soms veertig dagen lang in het huis van de profeet. Er brandde noch een kandelaar noch een vuur![468]

Maanden verstreken soms zonder dat er in een van de huizen van de profeet vuur brandde of de schoorsteen rookte!

Soms verstreken er twee maanden zonder dat er in het huis van de profeet voor zijn gezinsleden brood werd gemaakt of eten werd bereid.[469]

Op het moment dat wij verzadigd begonnen te raken van de aswadain, dat wil zeggen dadels en water, overleed de effendi der Universum.[470]

Het is nooit voorgekomen dat de profeet, op een dag, twee soorten eten had genuttigd. Als hij zijn maag had gevuld met brood, waren er geen dadels; had hij zijn maag gevuld met dadels, dan was er geen brood! Dit doet mij verdriet!".[471]

Ook Anas bin Malik vertelde: "de Boodschapper van Allah heeft nooit zijn maag goed gevuld, noch heb ik hem ooit zien eten aan een Khiwaan of heb ik gezien dat hij brood heeft gegeten van tarwemeel of lamskabab dat goed doorbakken was!".[472]

(Khiwaan is een tafeltje of krukje waarop het eten werd gelegd).

Aboe Hoeraira zegt dat onze Profeet geen waarde heeft gehecht aan overvloed en dat hij God altijd heeft gesmeekt om net voldoende te geven voor zijn huis en zijn gezin.

De profeet at altijd aan een sofra, dat wil zeggen op de grond. Sofra is de leren omhulsel die werd gebruikt om eten mee te nemen voor onderwerp; als deze werd

---

466 İn de eerste jaren van de Islam was 1 waesq gelijk aan 194, 3 kilogram. Kijk; Walter Hinz, Meet systemen in de Islam, p. 65.

467 Bookhaari, "Tovenarij", 33; "Rehn", 5; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, VI, 160; Ibn Abee Shaybah, al-Moosannaf, IV, 271; Tirmidhî, *Shaemaaeel al Shareef*, p. 334; Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 307.

468 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, VI, 71; Haakim, al-Moostadraeq, IV, 119.

469 Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 306.

470 Bookhaari, "Aet'imah", 41; Muslim, "Zoohd", 39; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, VI, 71; Tirmidhi, *Shaemaeel al Shareef*, p. 366.

471 Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 306.

472 İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, IV, 81.

uitgerold was het rond en de naam sofra is dan ook blijven bestaan als indicatie voor de plek waar gegeten wordt.

Rasoolallah stelde nooit eisen aan het eten. Hij at hetgeen dat voorhanden was. Gezegende Aisha vertelt: De profeet kwam naar me toe en zei: “Heb je eten bij je?” Ik zei dan “Nee!”. Hierop zei hij dan weer: “Dan ben ik aan het vasten!”[473]

Weer op een dag kwam Rasoolallah bij ons. “Ya Rasoolallah! We hebben een geschenk ontvangen” zei ik. “Wat is dat?” vroeg ik. “Het is hays” zei ik. “Maar ik ben aan het vasten.” zei hij. (Hays is een maaltijd gemaakt van dadel, boter en kaas).

Onze gezegende profeet hield van halwa en honing. Ook hield hij van een gerecht dat met brood en vlees gemaakt werd, tirid. Daarnaast was de tirid van dadels ook een gerecht dat hij lekker vond. Als onze dierbare profeet melk aangeboden kreeg, zei hij “melk heeft twee zegeningen voor overvloed”.[474]

Abdoollah bin Abbas vertelt: Ik en Khalid bin Walid gingen samen met de Effendi der Universum naar mijn tante Maimoonah bint al Harith. Oemm al Hoofaid had aan de dierbare profeet boter en melk geschonken.

Mijn tante zei: “Zal ik van de geschonken melk ook aan jullie geven?”De Effendi der Universum antwoordde bevestigend. Mijn tante ging en kwam even later terug met een bak vol melk.

De dierbare profeet dronk ervan. Ik stond rechs van hem, Khalid bin Walid stond aan zijn linkerzijde. Rasoolallah gaf de rest van de melk aan mij en zei: “Drink hiervan! Als je wil, mag je het ook aan Khalid geven!”.

“Ik zei, opdrinken van hetgeen dat van U rest, daarvoor zal ik nooit iemand anders boven mezelf prefereren!”.

Hierop zei Rasoolallah, onze effendi: “Iemand aan wie Allah iets te eten geschonken heeft, dient de volgende smeekbede te doen: “Allahoomma baarik lana fiehie wa at’amna khairan minhoo. Mijn Allah! Geef ons baraqah met deze maaltijd! Geef ons de mogelijkheid om een maaltijd te nuttigen die beter is dan deze!”

Degene aan wie Allah, melk geschonken heeft, doet de volgende smeekbede, zei hij: “Allahoomma baarik lana fiehie wa ziedna mienhoo. (Mijn Allah! Schep voor ons in deze melk een grotere overvloed en vermeerder uw schenkingen aan ons.)!”. Want de plek van eten en drinken kan door niets beters ingenomen worden dan melk.”[475]

---

473 Tirmidhî, *Shaemaeel al Shareef*, p. 196.

474 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 393.

475 Aboo Dawood, “Aeshribah”, 21; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 284; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 397; Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 220.

De Medinaanse moslims brachten de eerste dadels die waren gegroeid, die nog aan het rijpen waren naar de profeet. Hij pakte deze en deed dan een smeekbede voor overvloed, baraqah en gaf deze dadels dan aan de kleinste tussen de kinderen die hij bij zich riep. "Indien er in een huis geen dadels zijn, dan zijn de bewoners ervan hongerig"zei hij.

Volgens de overlevering van Anas bin Maalik hield onze dierbare profeet van courgette. Als er een maaltijd gemaakt werd met courgette erin dan werden deze aan de profeet geserveerd. Rasoolallah liet weten dat het lekkerste vlees van een schaap, het vlees op de rug is.[476]

Oomm Ayyoeb werd gevraagd: "Rasoolallah heeft zeven maanden bij u gewoond. Wat was zijn favoriete maaltijd?"

Oomm Ayyoeb antwoordde: "Ik heb hem nooit horen zeggen dat er een bepaalde maaltijd klaargemaakt moest worden, ook heb ik hem nooit horen zeggen dat hij een bepaalde maaltijd niet lustte. Hij was daar heel makkelijk in. We bereidden wel eens haeritha of qaeshqaaq voor hem en we zagen dat hij daarvan genoot maar deze maaltijd werd om de vijf, zes dagen of zelfs tien dagen klaargemaakt."[477]

Aboe Moosa'l Ashari heeft wel eens gezegd dat hij Rasoolallah wel eens kip heeft zien eten.

Hij hield ervan om het onderste gedeelte van het eten op te maken.

"Indien iemand het eten uit een schaal of bord opgegeten heeft en daarna het bord of schaal met een stuk brood goed afneemt om deze ook op te eten, voor hem zal dat eten een doa voor vergeving maken!" zei hij.

Onze dierbare profeet at ook groene dadels met meloen en groene dadels met komkommers.

"Zo houden we de hitte van het een met de koelte van de ander en de koelte van het een met de hitte van de ander in balans" zei hij.[478]

Ook worden de volgende hadith van de profeet overgeleverd:

"Oh Aboe Zaer! Als je vlees kookt, vermeerder dan de jus ervan en denk aan je buren,

---

476 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 391-393; Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 188; Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 310.

477 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 393.

478 Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 213.

verdeel deze ook onder hen”.[479]

“Degene die zichzelf verzadigt, terwijl zijn buren honger hebben, is niet een overtuigde moo’min!”

“Aanbidt Allah! Geef te eten! Verspreid de groet opdat jullie naar de Djannat kunnen gaan!”[480]

“Het eten voor één persoon is genoeg voor twee. Het eten voor drie personen is genoeg voor vier. Het eten voor vier personen is voldoende voor acht personen!”[481]

Esma bint al Aboe Bakr liet het bereide gerecht altijd staan met de deksels dicht totdat het koken en de stoom verdwenen was; zij zegt dat ze Rasoolallah heeft horen zeggen “Dat is het grootste baraqah!”.

Rasoolallah, onze Effendi was tijdens de zege van Mekka naar het huis gegaan van Oommoohaani. Hij vroeg aan haar: “Hebben jullie iets te eten?” Zegenrijke Oommoohaani antwoordde: “Nee! Alleen gedroogde broodkruimels en azijn! Maar ik schaam me ervoor om deze aan U aan te bieden!”.[482]

Rasoolallah zei: “Breng ze en brokkel ze in het water. Breng ook zout!” Hierna deed hij azijn op dit mengsel en dankte daarna Allah.

“Oh Oommoohaani! Wat is azijn toch een goed bijgerecht. Indien in een huis azijn voorhanden is, is er altijd een bijgerecht!”.

“Wat voor drank is het meest smakelijke?” werd hem gevraagd. Hij antwoordde: “Zoet en gekoeld water!”[483]

Onze dierbare profeet dronk van het zoete water dat uit Booyootoossooqia werd gehaald. Het water uit Booyootoossooqia bevond zich op twee dagen afstand van Medina.[484]

De dierbare profeet zei: “Indien iemand van jullie eet, laat hem dan zijn rechterhand gebruiken. Als hij drinkt, laat hem dan ook zijn rechterhand gebruiken. Want Shaitan eet met de linkerhand en drinkt met de linkerhand!”

“Indien iemand van jullie aan het drinken is, laat hem dan niet blazen in het glas!”

---

479 Tirmidhî, “Aet’eemah”, 30; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, V, 149; Baeyhakee, as-Soonan, II, 232.

480 Haakim, al-Moostadraeq, III, 14; Baeyhakee, as-Soonan, II, 259; Haeysaemee, Madjmaoo’z Zawaaid, V, 29.

481 İbn Maadjah, “Et’ime”, 2.

482 Tirmidhi, “Ateemah”35; Haakim, al-Moostadraeq, IV, 59; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, IV, 243; Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 181; Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 307.

483 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 391.

484 Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, VI, 100; Haakim, al-Moostadraeq, IV, 154.

Hij heeft het verboden om te blazen in eten of drinken en tegelijkertijd heeft hij het ook absoluut verboen om te eten in gouden of zilveren borden.

Onze dierbare profeet, stopte twee of drie als hij een glas water aan het drinken was. Hij zei dan ook verder:

“Dit is gezonder en ook veel beter om je dorst te lessen.”

“Indien iemand van jullie iets drinkt, laat hem dan niet in één keer drinken”,

“Drink niet als kamelen in één adem! Drink en kom eerst twee of drie keer tot adem! Zeg als je begint met drinken “Bismillah” en als je klaar bent met drinken zeg dan “Alhamdoolillah!”.[485]

Nawfal bin Moo’awiya vertelt: “De Trots der Universum stopte drie keer tijdens het drinken. Bij de eerste keer noemde hij de naam van Allah, hij reciteerde Basmalah en aan het einde zei hij Alhamdoolillah om Allah te danken”.[486]

Volgens de overlevering van gezegende Aisha, dronk onze dierbare profeet het sap dat in de ochtend voor hem klaar was gemaakt, in de avond en het sap dat in de avond was klaargemaakt in de ochtend.

Het was ook de gewoonte van Rasoolallah om voor het eten en na het eten de handen te wassen, om te eten en te drinken met de rechterhand. Voor het eten mochten de jongeren eerst hun handen wassen en na het eten mochten de ouderen eerst.[487]

Het is ook zijn soenna om de rechterbeen op te trekken tegen de buik en te zitten op de linkerknie. Ook het eten van je eigen zijde, aan de rand van een bord is zijn gewoonte. Het is niet goed om het eten dat net van de kook af is, te eten of te ruiken. Zwijgen tijdens het eten heeft de profeet afgeraden. Het is de gewoonte van de zoroasten. Het is goed om over vrolijke zaken te praten. Het is de soenna om de maaltijd met zout te beginnen en te eindigen. Bovendien is het gezond.

De kennis met betrekking tot eten en drinken gaat voor aan de kennis van ibadaat. Het is niet goed om je vol te eten. Elke dag vlees nuttigen kan hartproblemen geven. De engelen houden daar niet van. Te weinig vlees is ook niet goed. Het is goed om aan een sofra te eten, op de grond. Plantaardige voedsel is goed. Een tafel zonder groen wordt vergeleken met een oudere zonder verstand.

Imaam Dja’fer al Sadiq heeft gezegd: “Iemand die wil dat zijn bezittingen en kinderen

---

485 Tirmidhi, “Aeshribah”13.

486 Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 228.

487 Muslim, “Aeshribah”, 142; Aboo Daawood, “Aet’imaeh”, 20; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, II, 8, 33; Baeyhakee, as-Soonan, II, 43; Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 315.

verveelvoudigen, laat hem dan plantaardig eten!."

Eerst dient men plaats te nemen aan tafel en daarna moet het eten opgediend worden. Het is niet goed om het eten te laten wachten. De dierbare profeet zegt:"Ik ben een dienaar. Ik eet terwijl ik zit, zoals iedere dienaar."[488]

Eten zonder trek te hebben is niet goed en het is ook niet goed om veel te eten. Je kunt beter opstaan als je nog niet helemaal vol zit en zomaar om alles lachen tijdens het eten is ook niet goed. Onze dierbare profeet zei: "Het begin van het goede is honger. Het begin van het slechte is verzadigd zijn". Het eten smaakt beter naarmate de grootte van de honger. Verzadigdheid brengt vergeetachtigheid. Verzadigdheid maakt het hart blind, beschadigt de bloed. Honger reinigt het verstand en zuivert het hart.

Het is niet goed om met slechte mensen samen te eten of te drinken. De hete maaltijden moeten met een bedekking erop gekoeld worden. Rasoolallah zegt: "Eet met je rechterhand. Drink met je rechterhand". Onze profeet pakte het brood met zijn rechterhand. Hij pakte het brood met twee handen vast als hij er een stukje van wilde pakken.[489]

Het stuk je dat je in je mond stopt hoort klein te zijn en je moet goed kauwen was zijn advies. Je moet niet naar rechts of links en naar boven of beneden kijken maar naar voren. Je mond moet je niet te wijd openen. Aan tafel moet je je hand niet over je haren of je kleding strijken. Als je moet hoesten of niezen dan doe je dat op gepaste wijze met een doek voor de mond.

Je moet niet aan tafel gaan zitten zonder dat je wordt uitgenodigd en daarnaast moet je ook niet overmatig meer dan de rest eten. Als je verzadigd bent moet je ervoor bidden dat je de energie die je daardoor hebt niet zult gebruiken voor zondige handelingen. Je moet erbij stilstaan dat je op de dag des oordeels er rekenschap van moet afleggen. Voedsel moet genuttigd worden met de intentie om kracht op te doen voor aanbidding. Als je hongerig bent moet je niet te snel eten maar langzaam. Eerst dien je te wachten op de ouderen. Je moet niet meer dan drie keer aandringen bij iemand om te eten. Dat is vervelend. Bij het eten met gasten moet je niet eerder ophouden met eten voordat de gasten genoeg hebben gegeten.

Rasoolallah, onze Effendi, at weinig en stond vaak stil bij het belang van weinig eten. Hij zei dan ook: "Het hart van een mens lijkt op het gewas in de akkers. Eten is zoals de

---

488 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 381; Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 86.

489 Muslim, "Ashribah", 142; Aboo Daawood, "Aet'eemah", 20; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, II, 8, 33; Baeyhakee, as-Soonan, II, 43; Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 315.

regen. Overmatige regen laat het gewas uitdrogen, overmatig eten doodt het hart. “Allah houdt niet van mensen die overmatig eten en drinken”.

Hij adviseerde om de maag voor een derde met voedsel en een derde met drinken te vullen. Een derde moet leeg blijven voor lucht zei hij. Het beste is om weinig te eten en weinig te slapen. Overmatig eten is het begin van alle ziektes en weinig eten is als een geneesmiddel volgens hem. Eten dat voor een persoon bedoeld is, is ook voldoende voor twee personen. De gast moet het de gastheer niet moeilijk maken maar de gastheer moet zijn gast te eten geven en hem tevreden houden.

Khalief Kharoonarrasheed bediende zijn gasten zelf. De gast is zeer belangrijk en hij moet tevreden gesteld worden. Eten dat overblijft moet aan katten of honden gegeven worden. Dit zorgt voor overvloed in een woning. Het reikt zelfs tot aan de kleinkinderen. Voedsel dat op de grond valt, moet opgeraapt worden. Je bord leeg eten is een gebruik van de profeet, het is dus een soenna.

Het is ook soenna van de profeet om na het eten de tanden te behandelen met miswaq. Dit is natuurlijk hygienisch. Hygiene versterkt de geloofsovertuiging, imaan. Na het eten wordt er een smeekbede gedaan voor de gastheer, voor zijn voorspoed en dat hij met barmhartigheid en erbarming behandeld mag worden.

Tijdens het eten is het niet goed om te praten over angstaanjagende of misselijkmakende onderwerpen. Het is al helemaal niet goed om te praten over de dood of ziektes. Degene die naar de tafel komt moet niet gelijk alle gerechten bekijken en al helemaal niet een tweede hap klaarleggen voordat de eerste weggewerkt is. Tijdens het eten moet je ook niet opstaan voor het een of het ander, zelfs al is het voor een gebedsdienst. Het is beter om het gebed al verricht te hebben voordat het eten is begonnen.

Indien het eten niet kan wachten is het beter om eerst te eten en daarna te bidden, indien het gebed dat toelaat qua tijd. Eten tijdens het lopen of staand is niet goed. Na het eten dient men van tafel te gaan.

Met etensgeur op de handen, in de mond of op de kleding moet men niet gaan slapen. Het is ook goed om de handen van de kinderen te wassen. Op verzadigde maag is het beter om niet te gaan liggen. Voedsel moet met mate genomen worden en niet op overmatige, mateloze wijze. Dat is namelijk verspilling. Borden voor eten en drank moet met deksel afdekbaar zijn. Het is niet goed om je mond tegen de kraan te zetten om water uit de kraan te drinken. Ook is dat niet goed om water te drinken uit karaffen en uit glazen of kopjes die kapot zijn.

’s-Zomers is het goed om gekoeld te drinken. Rasoolallah hield ervan om koele sorbet

te drinken. Zamzam water kan wel staand gedronken worden. De reiziger kan elk soort water staand drinken, werd er gezegd. Het is niet goed om op lege maag water te drinken en water moet men langzaam, al verterende drinken.

Rasoolallah hield van het eten dat kashkak heette. Harisah of kashkak werd hem geleerd door Djibril alayhissalaam. Harisah geeft kracht aan de mens. Alle profeten hebben haverbrood gegeten. Rasoolallah hield van pompoengebak, van linzensoep en van schapenvlees. Hij hield van het vlees van een schaap bij de poot en borstgedeelte. Van een geit hield hij het meest van het vlees tussen de schouderbladen. Geitenvlees is makkelijk verteerbaar en het is goed voor iedereen.[490]

Het vlees van mannelijke dieren is makkelijker te verteren dan het vlees van vrouwelijke dieren. Wat betreft het gemak van verteren is schapenvlees beter maar de melk van een koe is lichter. Het beste vlees tussen de prooidieren is het vlees van een hert. Konijn is halal. Onze profeet heeft het gegeten. Het brengt de urine op gang maar te veel ervan veroorzaakt slapeloosheid. Het vlees van vogels en van de kip is goed voor iedereen. Van het pluimvee is het beste vlees, het vlees van de kip.

Onze profeet heeft ook ooit gezegd: “Wat is azijn toch een goed voedingsmiddel”. Azijn is een zeer nuttig middel. Dadels zijn ook gerechten. Ze kunnen met brood worden genuttigd. Druif is zowel een gerecht als fruit. Het is soenna om druiven met brood te eten en dadels zo te eten.

Het eten van rozijnen, walnoten, amandelen is een handeling conform de soenna. Honing kent geneeskracht. Zeventig profeten hebben een smeekbede gedaan voor de honing. Rasoolallah hield zeer veel van dadels. Hij at dadels, in combinatie met watermeloenen en galia meloenen. Galia meloenen en watermeloenen reinigen de nieren, verminderen de hoofdpijn. Zij geven de ogen kracht. Rasoolallah hield erg veel van koele sorbets. Het is goed om salawat al shareefah te doen tijdens het eten van rijst.

De geliefde profeet at ook bonen. Hij gaf aan dat de *habbat al sawda,* zwarte komijn, goed was voor vele kwalen. Walnoot met kaas is genezend. Het is niet goed om deze zo, zonder combinatie, te eten. Het beste is het om ze samen te eten. De pit van een druif is niet goed. De geeerde profeet nam een tros druiven in zijn linkerhand en stopte de druiven met zijn rechterhand in zijn mond. Kweepeer neemt de onrust in het hart weg. In elke watermeloen of granaatappel zit een druppel water uit de Djannat. Een granaatappel kan wel zo gegeten worden en neemt hartkloppingen weg, versterkt de maag. Als de granaatappel wordt geperst en samen met het vlezige gedeelte wordt gedronken,

---

490 Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 188.

verwijdert deze gal en neemt constipatie weg. Vijg is goed voor het hart, verwijdert bindweefselonstekingen en pijnen in het spijsverteringsorgaan.

Rasoolallah at komkommers met zout en walnoten met dadels en honing. Hij was ook lovend over aubergines en adviseerde deze met olijfolie te bereiden. Postelein is ook aangeprezen door onze geliefde profeet. Selderij is goed tegen vergeetachtigheid en zet de urine op gang. Daarnaast zorgt selderij voor vorming van bloed en melk, zij verschoont de lever. Artisjok verguist galsteen, verschoont het bloed en is goed tegen verharding van aders en bovendien verwijdert het transpiratiegeur.

In die tijd werden mensen die een vreemd land binnenreisden, een stuk ui te eten. Ui versterkt namelijk het immuunsysteem. Om de geur van deze ui weg te nemen werd aangeraden om selderij te eten. Parelmoerzaad is ook goed tegen sterke etensgeuren. Het laatste gerecht dat de profeet had gegeten was met ui bereid. Hij gaf altijd aan: “Eet uien en knoflook nadat ze gekookt zijn”. Radijs zet ook de urine op gang en vergemakkelijkt de spijsvertering.

20.5 De Gedragingen van Onze Profeet binnenshuis en buitenshuis

Gezegende Hoessein vertelt: Ik vroeg mijn vader over de bezigheden van onze geliefde profeet binnenshuis. Mijn vader vertelde het volgende:

Vanaf het moment dat onze profeet zijn huis betrad besteedde hij zijn tijd aan aanbidding van Allah, hulp aan het huishouden en aan zijn eigen bezigheden, hij had dus zijn bezigheden verdeeld.

De tijd die hij voor zijn eigen bezigheden reserveerde, verdeelde hij in tijd met andere mensen. Tijdens die uren kwamen sommige van de volgelingen bij hem. Hij vertelde aangelegenheden over religieuze zaken door via deze volgelingen en zaken die het volk aangingen hield hij nooit voor zichzelf.

Onze geliefde profeet ontving tijdens de uren die hij voor zijn oemma reserveerde, de mensen een voor een of in groepen. Hij luisterde naar hun problemen en gaf hen adviezen.

Onze geliefde profeet hield zich bezig met hun religieuze kwesties, beantwoordde hun vragen en zei dan tegen hen: “Vertel wat je hier hoort door aan degenen die hier niet zijn! Vertel mij over de problemen van anderen die zelf niet in staat zijn om bij mij te komen. Voorwaar de benen van degene die een probleem van iemand anders, die daartoe niet in staat is, verwoordt, zullen door Allah op de Dag des Oordeels verstevigd worden

tijdens zijn tocht over de brug al Siraat!".

Bij onze profeet werd niet over wereldse zaken gesproken.

Degenen die bij de profeet kwamen waren vragenden en ze vertrokken als personen die het hoogste van kennis hadden geproefd en als getuigen van zijn profeetschap!.

Gezegende Hoessein vroeg aan zijn vader over de gedragingen van de profeet buitenshuis. Zijn vader vertelde dan het volgende hierover:

De Effendi der Universum sprak buiten niet. Alleen als zijn spreken ten goede van de moslims zou zijn, hen bij elkaar zou brengen en onderlinge vijandigheden weg zou nemen, sprak hij wel.

Hij sprak met de geliefden van elke stam, was zeer gastvrij tegenover hen en benoemde hen tot regent over hun stam.[491] Hij glimlachte naar iedereen en was goedaardig tegenover iedereen.

Als hij een van zijn volgelingen niet zag, ging hij op zoek naar die persoon. Hij vroeg hoe het met ze ging. Hij adviseerde iedereen goed te doen en goed te zijn; Hij handelde altijd met wijsheid en zonder excessen, zijn handelingen waren zonder enige vertwijfeling en riepen geen vragen op. Hij adviseerde voortdurend de moslims. Elke handeling van hem was met mate en conform de gebruiken.

Rasoolallah had voor aanbidding en gehoorzaamheid een absolute aanleg. Hij pleegde geen aanslag op rechten en liet het niet na om te voldoen aan rechtmatigheden. De mensen in zijn nabijheid waren de besten onder de mensen.

Bij hem was de beste onder de ashaab, degene die de behoeftigen het meeste hielp en de goedheid zelve was voor anderen. De Effendi der Universum deed geen enkele handeling zonder de naam van Allah te noemen. Bij het opstaan, het zitten, het praten, elke handeling begon hij in naam van God.

Hij had geen vaste plek tijdens een bijeenkomst, hij raadde het ook af om dat te doen. Waar dan ook, als hij bij een groep mensen kwam, nam hij nooit plaats aan het hoofd van die groep. Hij nam altijd plaats ergens waar het kon en raadde de moslims dan ook aan om zo te handelen.

Hij was vrijgevig voor iedereen die bij hem kwam. Iedereen die bij hem was, kreeg het gevoel dat hij bijzonder was en dat er niemand anders was die nog belangrijker was. Hij luisterde oprecht naar iedereen en hield zich bezig met de problemen van iedereen.

Als iemand hem iets vroeg, weigerde hij nooit. Zijn goede ethiek was zo omvattend

491 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 254; Waqidee, al-Maeghazee, III, 925; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 262.

dat hij iedereen omarmde.

Hij was voor hen een barmhartige en liefdevolle vader geworden. Iedereen was bij hem gelijk. Hij maakte geen onderscheid tussen mensen. Zijn bijeenkomsten waren bijeenkomsten van kennis, ethiek, geduld en volharding.

In zijn aanwezigheid werden stemmen niet luider, niemand werd beschuldigd en geen enkele fout werd als verwijt gebruikt. Een ieder die zich bij hem bevond was gelijk aan de ander en de enige voorsprong die mensen konden hebben was op het gebied van taqwa. Iedereen was ootmoedig.

Zij respecteerden de ouderen en waren liefdevol tegen de jongeren. Zij hielpen de behoeftigen die ze boven zichzelf stelden en deden hun best om eerst hun te voorzien, ze beschermden vreemdelingen en eenlingen.

Onze liefdevolle profeet glimlachte altijd en was altijd zachtmoedig. Hij was vergevingsgezind en geen persoon met een harde karakter.

Hij discussieerde met niemand. Hij schreeuwde nooit en sprak geen slechte woorden uit. Hij veroordeelde of beoordeelde mensen nooit. Hij was niet gierig. Als iets hem niet aanstond, zei hij er niets van en liet het toe. Hij sprak mensen nooit wanhoop aan.

Hij nam afstand van drie zaken:

Discussies voeren met mensen,

Veel praten,

Zijn tijd verdoen met onnodige, zinloze bezigheden.

Bovendien liet hij andere mensen in drie zaken met rust:

Nooit veroordeelde of beoordeelde hij mensen in hun gezicht of achter hun rug.

Hij deed nooit onderzoek naar fouten of tekortkomingen van andere mensen.

Hij sprak nooit slecht over anderen.

Als onze profeet aan het spreken was, luisterden de aanwezigen alsof er een vogel op hun wandelstok geland was, stil en zonder beweging. Als hij klaar was met praten, deden zij hun zegje. In zijn aanwezigheid waren er nooit ruzies of hevige discussies.

Als de profeet aan het spreken was, hield de rest hun mond totdat hij uitgesproken was. Voor onze profeet hadden de woorden van alle aanwezigen evenveel waarde.

Hij lachte mee met de groep en verbaasde zich samen met de groep.

Indien er onbekenden of vreemdelingen aanwezig waren en zij op een ruwe manier hem bejegenden gaf hij het goede voorbeeld aan zijn ashaab door deze personen met goedheid te behandelen en niet in te gaan op hun grofheid.

Hij zei: “Indien u ziet dat een behoeftige zijn behoefte verwoordt, help hem dan zodat hij in die behoefte voorzien kan worden!”.

Hij accepteerde geen irreele lofuitingen. Hij onderbrak niemand tijdens het spreken tenzij een recht geschonden werd. Als er een bepaalde recht geschonden werd, bracht hij de spreker of tot zwijgen door hem te onderbreken of hij stond op om weg te gaan. Het zwijgen van de sultan der universum was op vier gebieden; zachtheid, nederigheid, waardering en bewustzijn.

Wat betreft waardering had hij een blik op de mensen van gelijkheid; met betrekking tot bewustzijn stond hij vaak stil bij wereldse zaken en zaken aangaande het hiernamaals. Zachtaardigheid en geduld waren bij hem op het hoogste niveau aanwezig. Niets aangaande wereldse zaken kon hem boos maken.

Als we het hebben over nederigheid zien we dat met deze eigenschap zich bij hem vier andere karaktertrekken hebben verzameld: hij ging altijd voor het beste, hij nam afstand van slechtheid en slechte zaken. Hij besteedde al zijn energie en ijver in zaken die een voordeel opleverden voor zijn oemma voor het leven op deze aarde en in het hiernamaals.

Er was nooit voorgevallen dat de effendi der Universum ooit tegen iets “Nee!” zei. Als hem iets werd gevraagd dat hij wilde doen, zei hij “Okee!”, als hem iets werd gevraagd dat hij niet wilde doen, zweeg hij waardoor anderen begrepen dat hij het niet wilde doen.

Hij zette zich in voor het wereldse en het eeuwige geluk van iedereen. Toen tijdens een oorlog hem werd gevraagd om een smeekbede te doen voor de vernietiging van de ongelovigen, antwoordde hij, “Ik ben niet gezonden voor vervloeking of voor pijniging van mensen. Ik ben gezonden om goed te doen en voor het geluk van de mensen,”.

In de betekenis van vers honderdenzeven van soerat al Anbiya, staat: “Wij hebben Jouw gezonden als erbarmen en goedheid voor de werelden”. Hierdoor zette hij zich in voor het welzijn van iedereen.

Hind bin Aboe Haalah beschrijft de manier van lopen van onze geliefde profeet als volgt: als de effendi van het Universum aan het lopen was, tilde hij zijn voeten met kracht op, hij wankelde niet, nam grote stappen en liep alsof hij van een hoge plek naar beneden ging, in kalmte en ernst.

Als hij een richting op wilde kijken, draaide hij zich helemaal in die richting. Hij bleef niet dwarrelen en zomaar om zich heen kijken.

Hij keek meer naar de aarde dan naar de hemel.

Hij keek uit zijn ooghoeken naar de aarde.

Tijdens het lopen liep hij achter de volgelingen.

Als hij iemand ontmoette groette hij als eerste. Aboe Hoeraira vertelt het volgende:

Ik heb nooit eerder iemand ontmoet die sneller kon lopen dan de geliefde profeet. Het was alsof de aarde zich oprolde onder zijn voeten!

Wij deden ons uiterste best om hem bij te houden en hadden daar de grootste moeite mee maar hij spande zich niet eens in.[492]

Volgens Anas bin Malik schudde onze eerbiedwaardige profeet handen als hij iemand ontmoette en hij trok zijn handen niet eerder weg dan de ander. Ook draaide hij zich niet om voordat de ander zich omdraaide.

Anas bin Malik vertelt: Ik zei tegen de geliefde profeet, “Oh Rasoolallah! Moeten sommigen van ons voor anderen buigen?” "Nee!” antwoordde hij. “Moeten sommigen van ons anderen omhelzen?”. "Nee! Maar schudt elkaars handen!” reageerde hij.[493]

Barah bin Azeeb overlevert ook het volgende van onze profeet “indien twee moslims elkaar ontmoeten, dan elkaar groeten en elkaars handen schudden zullen ze al vergeven worden voordat ze uit elkaar gaan!”.

De eerbiedwaardige profeet was altijd in gedachten. Zijn zwijgen duurde langer dan zijn spreken. Hij sprak nooit zomaar. Voordat hij begon met praten of nadat hij zijn spreken beeindigde noemde hij altijd de naam van Allah.

Tijdens het spreken gebruikte hij korte, kernachtige woorden. Zijn woorden waren altijd waar en op hun plek. Tijdens zijn spreken gebruikte hij altijd de juiste woorden, hij spraak nooit te veel of te weinig.

Hij krenkte nooit iemand en denigreerde niemand. Hij toonde, zelfs voor het kleinste dat gegeven was, respect. Nooit deed hij laagdunkend over iets. Hij sprak nooit overmatige lofuitingen voor iets dat hem beviel, zeer zeker sprak hij geen veroordeling over iets uit dat hem niet aanstond.

Rasoolallah werd nooit boos om wereldse zaken. Maar als er een recht op het spel stond, deed hij zijn uiterste best om dat recht niet te laten schenden en niemand kon hem dan ook tegenhouden.

Hij werd absoluut nooit boos om persoonlijke redenen die met hem zelf te maken hadden. Als hij iets wilde aanwijzen deed hij dat niet met een vinger maar met zijn hele hand. Als hij zich over iets verbaasde, draaide hij zijn hand om in de andere richting; als zijn handpalm omhoog stond draaide hij deze dus omlaag of als deze omlaag stond,

---

492 Tirmidhi, “Menaaqeeb”, 12; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, II, 350; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 380; İbn Asaaqir, Taarihool Dımashque, III, 267; Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 282.

493 İbn Maadjah, “Aedaeb”, 15.

draaide hij deze omhoog. Tijdens het spreken maakte hij handgebaren, zijn rechterpalm sloeg hij tegen de binnenkant van zijn linkerduim. Als hij ooit boos werd ging dat heel snel weer over en liet hij zijn boosheid niet snel merken.

Als hij blij en opgelucht was, sloot hij zijn ogen. Zijn grootste lach was een glimlach. Als hij dan glimlachte werden zijn tanden zichtbaar als parels.[494]

Aboe Saeed al Hoodree vertelt: Rasoolallah gaf zelf zijn dier te eten. Hij bond zijn kameel vast. Hij maakte zijn huis schoon. Hij molk zijn schaap zelf. Bovendien herstelde Rasoolallah zelf zijn kapotte schoenen en deed zijn eigen was.[495] Hij zat samen met de hulp aan een tafel om te eten. Hij hielp zijn werkers en nam hun taken over als ze moe werden. Hij deed boodschappen en droeg deze zelf gewoon naar huis. Hij groette altijd als eerste, ook al kwam hij een arme, rijke, grote of kleine persoon tegen. Hij stak altijd zijn hand uit om met hen handen te schudden.

Hij maakte geen onderscheid tussen slaven, heersers, zwarten of blanken. Hij ging op alle uitnodigingen in, ongeacht van wie. Hij minachtte nooit hetgeen dat hem werd gegeven of aangeboden. Hij hield ervan om goed te doen en had een goede verstandhouding met iedereen. Hij was goedlachs en sprak altijd zachtaardig. Hij lachte niet tijdens het spreken.

Hij fronste nooit zijn wenkbrauwen. Hij was nederig maar tegelijkertijd straalde hij grootsheid uit waardoor mensen soms bang werden. Maar hij was absoluut niet grof, integendeel hij was beleefd en vrijgevig. Echter, hij hield niet van verspilling en gaf nooit iets uit aan onnodige zaken. Hij had medelijden met iedereen en had geen verwachtingen van anderen. Iedereen die geluk en vrede wil moet zoals hem zijn.

Elke Moslim dient de gezegende profeet als voorbeeld te nemen in deze zaken en gedragingen. Het is een grote noodzaak voor elke moslim om zich met de ethiek van Allah, de Verhevene, te vullen. Rasoolallah heeft immers gezegd "Vorm je karakter met het moraal van Almachtige Allah!".

Bijvoorbeeld, een van de eigenschappen van Allah is "Sattar". Dat wil zeggen degene die de zonden bedekt. Zo dient ook de moslim, de fouten en zonden van zijn broeder of zuster te bedekken. Almachtige Allah is de vergevingsgezinde. Zo dienen moslims ook elkaars tekortkomingen en fouten te vergeven. De Schepper is vrijgevig en barmhartig. Dat wil zeggen hij schenkt graag en hij toont mededogen. Zo dient de moslim ook vrijgevig en liefdevol te zijn. Dit is dan een goede ethiek of moraal.

---

494 Qadee Iyaaz, Shifaa al Sharif. 132.

495 Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 343.

Rasoolallah, aleyhissalaam, heeft zeer veel goede eigenschappen. Elk moslim dient deze eigenschappen te leren en zich deze eigenschappen eigen te maken. Op deze wijze kan hij zich behoeden voor rampzaligheden en problemen op deze aarde en in het hiernamaals waarna hem de voorbede van de grote profeet ten deel zal vallen.

20.6 De Kleding die De Gezant van Allah droeg

De geliefde profeet had een Heebarah kleedstuk. Heebarah was de naam van een van katoen en linnen geweven kledingstuk met streepjes en afkomstig uit Jemen. Hij hield ervan om deze aan te doen.

Onze geliefde profeet had daarnaast nog twee Izaar kledingstukken uit Oman. Een kledingstuk voor het bedekken van je onderlichaam vanaf de rug is een Izaar. Onze dierbare profeet had nog een Izaar, gemaakt van haren met streepjes erop die leken op kamelenbulten, hiermee kwam hij ook wel eens buiten.

Aboe Boerdah zei: "Toen we bij het huis van de profeet op bezoek gingen, liet de gezegende Aisha ons twee kleedstukken zien, waarvan een helemaal versleten was en de ander een izhaar was, afkomstig uit Jemen. Zij zweerde waarbij ze zei: "De ziel van Rasoolallah alayhissalaam is genomen toen hij deze kledingstukken aan had!".[496]

De profeet deed ook tijdens de koude winternachten zijn gebeden in niet te dikke maar wollen kleding waarvan het weefsel niet te hard of te zacht was.

De profeet gaf aan dat de mannen hun izaar tot aan de helft van hun been, bij het zachte dijvlees of iets lager kunnen dragen maar niet tot aan de hielen.

Hij zei tegen mannen die op zeer arrogante wijze rondliepen waarbij ze hun kleding over de grond sleepten dat Almachtige Schepper hen op de dag des oordeels niet met erbarmen zou behandelen, tegen Djabeer bin Soolaim zei hij "Trek je Izaar tot aan je dij! Als je dit niet kunt laat het dan los tot aan je hiel! Sleep er niet mee over de grond, wees hier alert op dat je dat niet doet want dat is een teken van arrogantie en Allah houdt niet van hoogmoedigheid!.[497]

Hierdoor lette Abdoollah bin Omar erop dat zijn Izaar niet langer was dan nodig.

De lengte van de Rida die onze profeet droeg om delegaties te ontvangen was bijna drie meter en de breedte bijna anderhalve meter. De waarde ervan was een Dinar en de kleur groen.

---

496 Muslim, "Libaas", 57; Aboo Daawood: 'Libaas'; 7; İbn Maadjah, "Libaas", 1; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 453; Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 326.

497 Aboo Dawood, "Libaas", 27; Baeyhakee, as-Soonan, II, 325; Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 321.

Deze Rida van de profeet werd tijdens de periode van de Khaliefs opgerold in een omhulsel bewaard. De Khaliefs droegen deze Rida tijdens de Ramadan en Offer feestelijkheden.

Onze dierbare profeet had nog twee kledingstukken uit Soohaar. Soohaar is een kleine stad in Oman. Ook had de profeet een blouse uit Soohaar. Deze overhemden uit Soohaar werden Soohaari genoemd. De kledinstuk waar hij het meeste van hield was een Kamis (Overhemd). Kamis is een overhemd dat alleen geweven is van katoenen garen. De overhemden van de profeet hadden een armlengte tot aan zijn pols. De Negus van Abessinie had ook een overhemd als geschenk gezonden aan de Profeet.

Onze geliefde profeet had ook een overhemd dat gemaakt was van een eenlaagse katoengaren afkomstig uit Soohool, Jemen. De overhemden die aldaar gemaakt werden noemde men Soohooliyah genoemd. Tussen de geschenken van de Negus van Abessinie zat ook ondergoed bij.

Onze geliefde profeet had ook een witte kleedstuk. Hij zei: “Draag jullie witte kleding! Het is goed voor de levenden om wit te dragen. Doe de gestorvenen onder jullie in het witte qafan, het witte lijkkleed! Witte kleding is namelijk de beste kleding!”.[498]

Ook zag men de profeet in groene kleding. Aboe Reemsah gaf aan dat hij de profeet had gezien in groene kleding.[499]

Hij droeg ook een rode (of roodachtige) Hoollah. Bera bin Azib zei “Ik heb nooit iemand anders buiten de profeet gezien waarbij een rode (of roodachtige) Hoollah zo goed stond en nooit iemand anders gezien die knapper was met de haren die tot aan zijn oorlellen reikten!”.[500] Onze dierbare profeet had ook een rode djoebbah (kleding die imams dragen bij het gebed) die hij tijdens de Vrijdaggebeden en Feestgebeden droeg. Hij had ook een djoebbah afkomstig uit Jemen. De djoebbah met de smalle armen, uit Damascus, droeg de profeet tijdens de veldtochten.

Onze geliefde profeet had ook een djoebbah, gemaakt van een stof dat Taylesan heet en gedragen werd door de Perzische heersers met een satijnen stuk aan de kraag en aan de uiteinde van de armen. Deze djoebbah droeg de profeet ook tijdens de oorlogen.

Deze djoebbah was tot aan haar sterven bij gezegende Aisha, daarna nam Asma bint al Aboe Baqr deze over. Deze djoebbah die gedragen werd door onze dierbare profeet werd gewassen en het water, dat hiervoor werd gebruikt, had een geneeskrachtige

---

498 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 449.

499 Tirmidhî, “Aedaeb”, 48; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 450; Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 97.

500 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 450.

werking op de zieken die ermee gewassen werden.[501]

De Heerser van Doornaatooldjandal, Ooqaydeer stuurde de djoebba van zijn vermoorde broer Hassan naar onze profeet. Deze djoebbah was geweven van zijde en satijn en versierd met gouden decoraties. Onze dierbare profeet trok deze aan en ging ermee op de Minbar staan maar voordat hij sprak daalde hij van de Minbar.

De moslims uitten hun bewondering over de djoebbah. Onze geliefde profeet vroeg "Zijn jullie zo verbaasd over de schoonheid van deze djoebbah? Vinden jullie deze zo mooi dan?". "Wij hebben nooit eerder een mooiere kledingstuk gezien!" antwoordden zij.

Onze dierbare profeet antwoordde "Bij Allah die mij in Zijn Macht heeft, ik zweer jullie dat de zakdoeken die Sa'd bin Moo'az in de Djannat heeft, zijn mooier dan deze kleding!".

Op een dag deed de profeet het gebed met een aan hem geschonken satijnen djoebbah. Hij trok deze vol afkeer onmiddellijk uit toen hij klaar was met het gebed.

"Dit past niet bij de overtuigde gelovigen!" merkte hij op. Hij stuurde deze naar de gezegende Omar. De volgelingen vroegen: "Oh Rasoolallah! Waarom had u zo een haast om deze djoebbah uit te trekken?".

Onze geliefde profeet antwoordde, "Djibril heeft mij verboden om deze aan te trekken!". Gezegende Omar kwam met tranen in zijn ogen en zei "Oh Rasoolallah! Jij geeft een kleding die je zelf niet wil dragen aan mij!? Wat zal ik ermee doen?". De profeet antwoordde: "Ik heb die kleding niet naar jou gezonden om die te dragen maar om te verkopen.". Gezegende Omar verkocht deze kaftan dan voor twee duizend dirham.

De Griekse Koning had onze profeet een satijnen bontjas met lange mouwen geschonken. Toen onze dierbare profeet deze aantrok zeiden de mensen: "Oh Rasoolallah! Is deze jas u neergezonden uit de Hemel?"

Onze dierbare profeet vroeg hen "Vinden jullie het zo mooi? Bij Allah, een van de handdoeken die Sa'd bin Moo'az in het Paradijs gebruikt zijn veel beter en mooier!".

Daarna stuurde hij die bontjas naar de gezegende Djaafar bin Aboe Taleb. Tegen de gezegende Djafaar zei onze dierbare profeet "Ik had jou die jas niet gestuurd om te dragen!?". Gezegende Djafaar vroeg: "Wat moet ik er anders mee doen?" . Onze geliefde profeet antwoordde: "Stuur hem naar de Negus!".

De geliefde profeet kreeg een andere keer weer boven en onderkleding geweven van een zijde die Seeyerah werd genoemd met gele versiersels. De geliefde profeet stuurde

---

501 Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 327.

deze kleding door naar de gezegende Ali.

Toen hij zag dat gezegende Ali deze kleding droeg, zei de profeet tegen hem: “Ik heb die niet naar jou gestuurd om te dragen maar om het in stukken te snijden en onder vrouwen te verdelen zodat vrouwen die stukken als hoofddoek kunnen dragen.”.

Hierop deed Ali wat hem gevraagd werd en verdeelde de hoofddoeken onder de vrouwen van de Ahl al Bayt.

Tussen de geschenken die de Negus van Abessinie had gestuurd bevond zich ook een mantel afkomstig uit Egypte.

Het kwam ook voor dat de gezegende profeet zwarte wollen kleding droeg. Gezegende Aisha vertelt dat er een keer een zwarte kledingstuk van wol werd gemaakt voor de profeet. Zij vertelt verder: “Toen hij die aandeed en begon te transpireren rook hij de geur van wol en trok de kleding uit omdat hij alleen van goede geuren hield”.

Gezegende Omar zag op een dag voor de Masjid een handelaar zitten die een kledingstuk verkocht van het soort van Seeyerah Istabraq en gemaakt van zijde met allerlei versieringen. Hij bracht deze bij de profeet.

Hij zei: “Oh Rasoolallah! Als u nou eens deze kleding koopt en op Vrijdagen of feestdagen en met de ontvangst van gasten draagt!” .

Onze dierbare profeet antwoordde “Deze kleding is slechts voor diegenen die in het hiernamaals niets goeds te wachten staat! Alleen degenen die in het hiernamaals niets goeds te wachten staat, dragen deze kleding!”. Hierna stuurde hij een satijnen djoebbah naar gezegende Omar. Gezegende Omar kwam ermee naar onze profeet. Hij zei:

“Oh Rasoolallah! Je hebt de kleding waarover je zegt “Deze kleding is alleen voor diegenen die niets goeds te wachten staat in het hiernamaals en alleen diegenen die in het hiernamaals niets goeds te wachten staat dragen deze kleding!” naar mij gestuurd!?”. Onze dierbare profeet antwoordde: “Ik heb die naar je gestuurd zodat je die kan verkopen en in een behoefte kan voorzien voor jezelf en niet om hem te dragen!”.

De dierbare profeet zei: “Van degene die voor naam en faam een kledingstuk draagt wendt God zich af totdat het kleedstuk uitgedaan wordt!” “Op de Dag des Oordeels krijgt die persoon een nederigheidskleed aan!”

“ Degene die een kledingstuk draagt om ermee uit te sloven of voor de naam en faam, krijgt op de Dag des Oordeels van Allah een gelijksoortige kleding.” “Daarna wordt deze persoon opgenomen in het vuur!”.

Burdah is een Jemenitishce kledingstuk dat geweven is van satijn en zoals Ikhram om het lichaam gewikkeld wordt.

Aba en hirqa worden ook wel burdah genoemd. Sehl bin Sa'd zegt: " Een vrouw bracht bij de Rasoolallah een burdah met kanten die zij zelf had geweven".

Ze zei "Oh Rasoolallah! Deze heb ik eigenhandig geweven. Ik heb het gebracht zodat u het aan kunt trekken.". Rasoolallah accepteerde het omdat hij er behoefte aan had.

Hij kwam dan bij ons terwijl hij in deze burdah gewikkeld was. Een van de mensen uit de groep hield zijn handen vast en zei: "Oh Rasoolallah! Er bestaat geen mooiere dan deze burdah! Als u nou deze burdah aan mij geeft?". Rasoolallah zei onmiddellijk "Dat is goed!". Na een tijdje in de masjid gezeten te hebben ging de profeet later naar zijn. Hij rolde de burdah op en stuurde deze naar de betreffende persoon. De aanwezigen in de moskee zeiden, "wat jij deed is niet goed! Hoe kan je nou een kledingstuk, dat de Boodschapper van Allah zelf draagt, van hem vragen!? Jij weet zelf ook dat Rasoolallah alayhissalaam geen enkele vraag of wens weigert!".

Hij antwoordde "Bij Allah, ik heb deze burdah niet gevraagd opdat ik het zelf aan kon trekken. Het is mijn wens dat deze op een dag mijn qafan wordt!".

Inderdaad, die burdah werd op de dag van zijn sterven, zijn lijkgewaad of qafan.[502]

20.7 De Vest die Hij gaf aan Ka'b bin Zoehair

Onze Effendi Rasoolallah sallalahoo alayhi wa sallaam had over het volk van Aylah een Besluit van Vergeving genomen en hij had hij had ook ten teken van deze vergeving een Boordah (vest) geschonken.

Abool Abbaas Abdoollah bin Mohammed had deze vest van hen teruggekocht voor driehonderd dinar. De zonen van Abbaas hebben deze vest van vader op zoon doorgegeven.

De Khaliefs droegen deze vest op feestdagen en als ze dan met de wandelstok van de Profeet in hun hand naar buiten kwamen schoten de ogen van de menigte vol.

Een van de beroemde Arabische poeten Ka'b bin Zoehayr kwam een keer bij de profeet om vergiffenis te vragen en zich tot de Islam te bekeren. Toen hij op een dag de volgende verzen "Ongetwijfeld is Rasoolallah, het Licht dat het ware pad belicht en laat zien, een door God gezonden kracht om het kwaad te verdelgen!" voordrooeg, (qaseeda Banaet Soo'ad), trok onze dierbare profeet zijn vest uit en gaf deze aan Ka'b en hielp hem

---

502 İbn Maadjah, "Libaas", 1; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, V, 333; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 454; Baeyhakee, as-Soonan, II, 346.

deze aan te doen.[503]

Gezegende Moe'awija zei tijdens zijn khalifaat tegen Ka'b bin Zoehayr, "Verkoop de vest van Rasoolallah aan ons!". Hij bood hem daarvoor tienduizend dirham.

Ka'b bin Zoehayr antwoordde: "Ik wil de vest van Rasoolallah liever zelf dragen en denk er niet aan om deze aan iemand anders te geven of te verkopen!" en weigerde het aanbod van gezegende Moe'awija.

Toen Ka'b bin Zoehayr stierf kocht gezegende Moe'awija de vest voor twintig duizend dirham van zijn zonen. Deze vest die door onze dierbare profeet aan Ka'b bin Zoehayr was gegeven, werd op deze wijze van khalief op khalief overgedragen als een soort erfenis.

Toen de heerschappij van de Omajjaden voorbij was kocht de eerste Khalief van de Abbasiden, Aboel'Abbaas Saffakh bin Abdoollah bin Mohammed, de vest voor driehonderd dinar.

De vest werd tijdens feestdagen door de khaliefs gedragen. Toen de Khalief Mooqtadeer stierf werd de vest vuil door het bloed. Toen de Abbasiden naar Egypte gingen, namen ze de vest ook mee. Sultan Yawooz Saleem die Egypte veroverde en Khalief werd, werd deze vest ook meegenomen naar Istanbul, samen met de andere "Heilige Relikwieen".

In Istanbul staat deze vest in het Topkapi Paleis, de afdeling Hirka-i Seadet en het staat vrij voor iedereen om deze te bezichtigen. Deze gezegende vest, die geweven is van een zwarte wol, is 1,24 centimeter lang en heeft brede mouwen.

De binnenvoering van de vest is van een ruwe crème kleurige wollen stof, aan de rechter voorzijde ontbreekt er een stuk van 0,23x0,30. Ook aan de rechter mouw ontbreken er stukjes. De vest is ten dele beschadigd. Zij wordt in diverse stoflappen gewikkeld en bewaard in een gouden lade met de volgende afmetingen 0,57x0,45x0,21 die aan de bovenzijde kan worden geopend. In de Hirka-i Seadet is er nog een gouden behuizing in deze afmetingen die in opdracht van Sultan Murad III. werd gemaakt. Deze omhulsel is een prachtige kunstwerk en is versierd met saffier..

Onze dierbare profeet had nog een bekleedsel gekleurd met saffraan en deze deed hij om in het huis van zijn vrouwen. Khamisa is een zwarte vierhoekige wollen kleed met versieringen aan de hoeken. Onze dierbare profeet deed zijn gebeden voor hij ziek werd op deze Khamisa.

Volgens gezegende Aisha was onze dierbare profeet op de Khamisa aan het bidden

---

503 Ibn Hishaam, as-Seerah, , II, 514; Haakim, al-Moostadraeq, III, 673; Baeyhakee, as-Soonan, I, 381.

en hij zag de versiersel, na het gebed zei hij: “Neem deze Khamisa en breng hem naar Aboe Djahm. Deze Khamisa heeft mij tijdens het gebed bezig gehouden. Breng mij de Anbeedjaniyah van Aboe Djahm bin Hoezaifa bin Ganeem die tot de stam van Adiyy bin Ka’b behoort!”.

Aboe Djahm vroeg: “Oh Rasoolallah! Waarom heeft u deze naar mij gestuurd?” Rasoolallah antwoordde “Tijdens het gebed vielen mijn ogen op de versieringen ervan.”. Deze Khamisa was door Aboe Djahm aan onze dierbare profeet geschonken.

Het kleed dat in de stad Anbeedjan van wol geweven werd zonder versiersels, werd Anbeedjaniyah genoemd. Onze dierbare profeet had na de slag bij Khaibar uit het oorlogsbuit ook een Khamisa gekregen.

Onze geliefde profeet deed zijn gebeden ook op deze Khamisa. Tijdens zijn ziekte bedekte hij zijn gezicht ook met deze Khamisa maar als hij het te benauwd had legde hij hem weg.[504]

Omdat de aarde van Medina vochtig is werd deze Khamisa op de grond gelegd van het graf van onze dierbare profeet bij zijn sterven.

Hanee bin Habeeb van de Banee Dar delegatie kwam in de negende jaar van de Hidjra naar Medina en hij gaf een kledingstuk met borduursels als geschenk aan onze profeet.

Onze geliefde profeet gaf deze kledingstuk aan zijn oom gezegende Abbas. Gezegende Abbas vroeg “Wat moet ik hiermee doen?”. Onze dierbare profeet antwoordde “ Pak de gouden versiersels en geef ze aan je vrouw of gebruik ze voor je levensonderhoud en verkoop de stof!”. Gezegende Abbas verkocht deze kledinstuk aan een Joodse man voor achtduizend dirham

Anas bin Maaliq vertelt “Koning Dhi Yazan had een Hoollah die hij voor drieëndertig oudere, vrouwelijke kamelen had gekocht, cadeau gedaan aan Rasoolallah alayhissalaam en Rasoolallah had dit geschenk geaccepteerd.”

Ishaaq bin Abdoollah bin Kharis heeft het volgende verteld: “Rasoolallah sallallahoo alayhi wa sallaam, schonk een Hoollah die hij voor negenentwintig jonge kamelen had gekocht, aan Dhi Yazani.”.

Een Hoollah is een kledingstuk dat geweven wordt van allerlei stoffen en dat uit twee delen bestaat, een bovenstuk en een onderstuk. Een kledingstuk dat uit maar een deel bestaat wordt geen Hoollah genoemd.

---

504 Bookhaari, “Salaat”, 19; Aboo Daawood, “Salaat”, 93; Dariimeeh, “Salaat”, 101; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, I, 269; Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 468.

20.8 De Gouden Ring die de Negus had gestuurd

Negus Ashamah van Abessinie had geschenken gestuurd naar onze dierbare profeet. Tussen deze geschenken bevond zich ook een gouden ring waarvan de kogel van Abessijnse steen was gemaakt.

Onze geliefde profeet riep de kleindochter van Aboe'l As, Oomamah, bij zich en zei tegen haar: "Hier draag jij maar deze ring!".[505]

Hij had laten weten dat mannen beter geen gouden of ijzeren ringen konden dragen. Hij zelf droeg ook hij altijd zilveren ringen. Hij droeg zijn ring aan zijn rechterhand. Soms werd ook wel eens gezien dat hij een ring aan zijn linkerhand droeg. Dat geeft dus aan dat een ring zowel aan de rechter als aan de linker hand gedragen kan worden. Een ring wordt of aan de pink of de vinger ernaast gedragen. Het is een moostaehaab handeling om tijdens de feestdagen een ring te dragen. Het is zeer zeker haram om een ring te dragen met als doel om ermee te pronken of ermee op te scheppen. (Moostaehaab is een term uit de fiqh terminologie en betekent dat een handeling geliefd is en toegestaan is maar buiten de fard of soenna handelingen valt).

Op een dag kwam Noo'man bin Bashir bij de Gezant van Allah. Hij droeg een gouden ring. De profeet zei tegen hem "Waarom draag je de juwelen van de Djannat voordat je er bent?". Hij begon daarna een ijzeren ring te dragen, toen de profeet dat zag, zei hij, "Waarom draag je attributen van de Djahannam?". Ook dit liet hij toen na. Toen de profeet hem met een bronzen ring zag, zei hij, "Waarom ruik ik bij jou de geur van afgodsbeelden?".

Hij vroeg toen " Wat voor soort ring zal ik dan dragen, oh Rasoolallah". De profeet antwoordde "Je kunt zilveren ringen dragen. Het gewicht moet niet zwaarder zijn dan een misqaal (4.8 gr) en draag hem aan je rechter hand!".

Amr ibn al Shoo'ayb vertelt dat Rasoolallah gouden en ijzeren ringen verbood maar niets zei tegen het dragen van zilveren ringen.

Toen onze profeet een brief wilde sturen naar de Sjah van Perzië, de Keizer van de Byzantijnen en de Negus van Abessinië, werd tegen hem gezegd:

- "Oh Rasoolallah! Zij lezen geen brieven die niet van een stempel zijn voorzien".

Hierop kocht de profeet een zilveren ring waarop hij: "Moohammadoorrasoolallah"

---

505 Aboo Daawood, "Khateem", 8; İbn Maadjah, "Libaas", 40; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, VI, 119; Baeyhakee, as-Soonan, II, 407; Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 121.

liet graveren.

Deze gravering werd als volgt aangebracht in de ring, van beneden naar boven stond er op een regel "Moohammad", een volgende regel stond er "Rasool" en als laatste regel stond er "Allah" en bestond dus uit drie regels. De steen van de zilveren ring van onze profeet was een Abessijnse steen.[506]

Er wordt ook gezegd dat de kogel ook van zilver was.

Amr bin Said was op een dag bij de profeet gekomen. Toen de profeet zijn ring had gezien, vroeg hij "Wat voor ring is dat?". Amr bin Said antwoordde "Oh Rasoolallah! Dit is een ring die ik zelf heb gemaakt". Onze geliefde profeet vroeg toen "Wat staat erin gegraveerd?".

Amr bin Said antwoordde "Moohammadoorrasoolallah". De profeet nam de ring en zei dat hij de ring zou gebruiken als stempel. Hij verbood de anderen om deze tekst op hun ringen te laten graveren.[507]

De profeet is met deze ring aan zijn vinger gestorven. Hij droeg deze ring aan de pink van zijn linkerhand. Soms droeg hij deze ook aan zijn rechterhand.

De kogel van de ring droeg hij aan de palmzijde van zijn hand. Als hij naar het toilet ging deed hij zijn ring af.

Deze ring met de stempel erin gegraveerd werd na het overlijden van onze profeet gedragen door gezegende Aboe Bakr, na hem door Omar en daarna door Othman.

Toen gezegende Othman khalief was, zat hij op een dag bij de put van Erees. Hij deed zijn ring af en speelde ermee waarbij hij de ring in de put liet vallen. Ondanks alle pogingen om de ring te vinden, drie dagen werd er naar de ring gezocht en de put werd leeggehaald, werd deze niet meer teruggevonden en was als het ware in de put opgegaan.[508]

Het graveren in de steen van een ring werd na onze profeet ook voortgezet. Gezegende Aboe Bakr had in zijn ring de volgende tekst, "Nee'mael kaadeer Allah" (Hoe machtig is Allah die alles onder controle heeft). In de ring van gezegende Omar stond "Qaafaa bil-maewt waa'eezan yaa Omar" (Als raadgever is de dood voldoende), gezegende Othman had een ring met de tekst "Le-nasbeerannah", (Natuurlijk moeten wij geduld hebben). Gezegende Ali had in zijn ring de volgende boodschap laten graveren "Al

506 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 471, 473; Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 123.

507 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 474.

508 Bookhaari, "Libaas", 50; Naesaee, "Zîînaet", 82; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, II, 22; Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 476-477; Baeyhakee, as-Soonan, II, 239; Haeysaemee, Madjmaoo'z Zawaaid, V, 184.

moolqoo lillaah" (Al het bezit behoort alleen aan Allah) . Gezegende Hasan had een ring met de tekst, "El-izzaatoo lillaah" (Grootheid behoort aan Allah). Gezegende Moe'awija had in zijn ring "Rabbeegfeerlee" (Mijn Heer vergeef me), Ibni Aboe Lailah, "Ad-doonyah ghaarooroon" (De wereld is misleidend en vals). In de ring van Imaam al Azaam Aboe Haneefah stond de tekst, "Qool al khair wa illa fasqoot", (Spreek over goede dingen of zwijg!). De ring van Imaam Aboe Yoosoof had de tekst "Men ameelah bi-rae'yeehee naedeemah", (degene die op eigen houtje beslist en beweegt, zal spijt hebben). Imaam Mohammed droeg een ring met de tekst "Men saebaerah zaefeerah (Degene die geduld toont zall overwinnen) en Imaam Shafee had in zijn ring de tekst "Al-Baraqatooh feel qanaa'ah" (Overvloed komt van snelle tevredenheid). Al deze mensen gebruikten hun ring als stempel.

20.9 Het Matras van Onze Profeet

Het matras waarop onze profeet sliep was van leer en was gevuld met palmvezels. Hij sliep daarop met zijn echtgenote. Ook het kussen van onze profeet was van leer met palmvezels als vulling.

Gezegende Aisha vertelt: "Ik kreeg bezoek van een vrouw uit de Ansaar. Toen zij het matras van de profeet zag, ging ze weg en stuurde een nieuw gevulde matras naar ons.

Toen Rasoolallah alayhissalaam bij mij kwam vroeg hij "Wat is dit?". "Ya Rasoolallah! Een vrouw van de Ansaar kwam bij mij op bezoek. Toen zij uw matras zag, ging ze weg en stuurde dit matras" antwoordde ik. "Stuur dit onmiddellijk terug naar haar!" reageerde hij.

Maar ik stuurde het niet terug. Ik vond het aangenaam dat dit in zijn huis stond. Rasool alayhissalaam herhaalde zijn woorden tot drie keer. Ten slotte zei hij, Oh Aisha! Als ik had gewild, had Allah gouden en zilveren bergen aan mijn zijde laten lopen..!".[509] Ook het zitkussen van de profeet bestond uit twee stukken stof.

Toen hij een nacht bij mij was sliep hij op deze twee stukken stof die ik kleiner had gemaakt. Hij zei later "Oh Aisha! Waarom was mijn matras van de afgelopen nacht anders dan normaal?". Ik antwoordde: "Oh Rasoolallah! Ik heb hem voor je wat kleiner gemaakt.". "Wil je het weer in de oude staat terugbrengen!" zei hij.[510]

---

509 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 465.

510 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 465.

Gezegende Aisha vertelt verder: "De Qoeraishiten vonden het zeer aangenaam om op een saereer (een soort ledikant maar laag bij de grond) te slapen. Toen Rasool alayhissalaam in Medina aan was gekomen en bij het huis van Aboe Ayyoob kwam, zei hij "Oh Aboe Ayyoob! Hebben jullie geen saereer?" Aboe Ayyoob antwoordde "Bij Allah, nee".

Saa'd bin Zee'raarah, een gelovige uit de Ansaar, hoorde hierover en ging onmiddellijk aan het werk om voor de profeet er een te maken van eik met katoenen vezels eroverheen en bewerkt met riet en stuurde deze naar de geliefde profeet.

Rasoolallah sliep op deze totdat hij naar zijn eigen huis verhuisde. Tot zijn overlijden sliep hij ook hierop."

Rasoolallah alayhissalaam werd nadat hij was gewassen en in een qafaan gehuld werd, op deze saereer gelegd waarna het gebed werd uitgevoerd voor overledenen. Als het volk iets nodig had om hun gestorvenen te dragen werd deze aan hen gegeven. Aboe Bakr en Omar werden er ook op gedragen toen zij stierven."

Gezegende Aisha zegt "Rasool alayhissalaam had een rieten kleed waarop hij tijdens de nacht zijn gebeden deed en overdag spreidde hij deze op de grond zodat de gasten er op konden zitten."[511]

20.10 De Wandelstok van Rasoolallah

Onze Geliefde Profeet steunde tijdens zijn toespraak op Vrijdag op een wandelstok of een boog; tijdens de veldtochten deed hij dit doorgaans op een boog.

Hij gaf zelf aan dat het steunen op een wandelstok hoort bij het gedrag van de profeten, hij deed dat zelf ook en adviseerde anderen ook hetzelfde te doen.

Tijdens de khalifaatsperiode van Moe'awija bin Aboe Soefian bevond deze wandelstok van de profeet zich bij Saa'dool'Karaaz.

Tijdens het vijftigste jaar van de hidjra kwam Moe'awija bin Aboe Soefian naar Mekka en hij wilde de Minbar van onze dierbare profeet meenemen naar Damascus.

Hij vroeg om de wandelstok van de profeet die bij Saa'dool Karaaz was. Djabeer bin Abd en Aboe Hoeraira gingen naar hem toe en zeiden "Oh Bevelhebber van de Overtuigde Moslims! Het is niet goed om de Minbar van Rasoolallah alayhissalaam en zijn wandelstok mee te nemen naar Damascus!".

Hierop bood gezegende Moe'awija zijn excuses aan en liet de spullen met rust.

---

511 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 468.

Onze dierbare profeet nam Abdoollah bin Oonays op een dag mee naar zijn huis en gaf hem een wandelstok waarbij hij tegen hem zei: “Bewaar deze wandelstok goed oh Abdoollah bin Oonays”.

Abdoollah bin Oonays kwam met de wandelstok bij het volk en zij vroegen hem hoe hij aan deze wandelstok kwam. Hij antwoordde: “Rasoolallah alayhissalaam heeft deze aan mij gegeven en heeft mij verteld dat ik er goed op moest passen.”.

Ze zeiden tegen Abdoollah bin Oonays: “Ga terug naar Rasoolallah en vraag hem waarom hij deze wandelstok aan jou gegeven heeft!”. Hierop ging Abdoollah bin Oonays terug naar onze dierbare profeet en vroeg hem “Oh Rasoolallah! Deze wandelstok, waarom heeft u deze eigenlijk aan mij gegeven?”.

Onze profeet antwoordde “Deze zal op de Dag des Oordeels een teken zijn tussen ons. Op die dag zullen er in de Djannat weinig mensen zijn die op een wandelstok steunen! Zo kan jij er dan in de Djannat op steunen!”.

Abdoollah bin Oonays bewaarde de wandelstok zeer goed en hij droeg de wandelstok altijd bij zich samen met zijn zwaard. Toen hij op sterven lag vertelde hij zijn gezinsleden dat ze de wandelstok met hem samen moesten begraven. Ze legden hem dan ook tussen zijn lichaam en zijn qafaan om zijn laatste wil te eerbiedigen.

20.11 Zeven Zaken die Onze Profeet bij zich droeg

Onze profeet had altijd een Meehdjan bij zich van ongeveer 68 cm lang. Meehdjan is een stok met een schuine uiteinde. Hij deed de istilaam (begroeting) van Hadjarool aswad op een afstand door met deze stok te wijzen.

Als onze profeet een kameel besteeg hing hij deze stok over zijn borst. Verder had onze profeet ook een Meekhsarra die Oordjoon werd genoemd. Als onze profeet naar Bakeeoolgarkaad ging droeg hij deze bij zich en steunde op deze of draaide hij deze in zijn hand.

Het kwam ook voor dat de profeet zijn khoetba’s hield terwijl hij deze Meekhsarra in zijn hand hield. Ook had onze profeet een Qadeebeeh stok die van bomen uit de gebergtes was gesneden en Maemshook genoemd werd.

Gezegende Othman hield een keer een toespraak met deze Qadeebeeh stok van de profeet in zijn hand toen Djahjah bin Said of Djahjah bin Qays deze stok uit de handen van gezegende Othman greep en het doormidden brak. Het volk werd boos op Djahjah en gezegende Othman daalde van de Minbar om naar zijn huis te gaan.

Hierop kreeg Djahjah van de Almachtige Allah een ziekte van extreme jeuk aan zijn hand of been. Djahjah stierf een jaar na het overlijden van gezegende Othman door deze

ernstige vorm van jeuk.

Onze dierbare profeet droeg altijd een kam, een spiegel, een miswak, rozenwater, oogschaduw en een schaar bij zich, ook als hij op veldtocht ging.

Gezegende Aisha zegt: “Ik legde altijd het rozenwater, zijn kam, zijn spiegel, twee scharen en zijn miswak en potje voor oogschaduw klaar als de profeet op veldtocht ging.”.

Weer is het gezegende Aisha die vertelt, “Tijdens veldtochten of gewone reizen had Rasoolallah altijd de volgende zeven zaken bij zich:

1. zijn rozenwater flesje, 2. zijn kam,, 3. zijn spiegel, 4. zijn oogschaduwflesje, 5. Zijn miswak, 6. zijn schaar, 7.Een hulpmiddel voor het scheiden van zijn haar.”[512]

Onze dierbare profeet scheerde twee keer op een dag zijn baard.

Anas bin Maalik zegt “Rasoolallah alayhissalaam, sprenkelde vaak rozenwater over zijn haar en baard en hij kamde zijn haren en baard met behulp van water.”[513]

20.12 Onze Profeet hechtte Belang aan Netheid en Geordendheid

Onze dierbare profeet hechtte veel belang aan netheid en geordendheid. Hij zei “Degene die haren hebben moeten deze goed verzorgen!”. Hij zag een keer iemand de Masjeed binnenkomen wiens haren en baard er zeer onfatsoenlijk uitzag.

De profeet zei toen, “Is er zelfs geen rozenwater voorhanden om zijn haren te kammen?” Hierna gaf hij hem opdracht om zich te fatsoeneren. Toen deze persoon dat had gedaan en terugkwam op geordende wijze, zei onze profeet, “Wat is beter dat iemand van jullie zo netjes binnenkomt of zo onfatsoenlijk binnenkomt?”. Onze geliefde profeet scheerde zijn baard in de lengte en aan de zijkanten. Voor het vrijdaggebed knipte hij ook zijn snor en zijn nagels die gegroeid waren. Hij heeft de moslims ook opgedragen om hun snor te knippen.

Telkens als onze profeet in de spiegel keek, dankte hij Allah en zei, “ Mijn Allah! Zoals u mijn uiterlijk mooi heeft geschapen, maak mijn innerlijk ook zo mooi!”.

Voordat hij ging slapen deed de profeet twee keer oogschaduw op. Hij deed dat drie keer op zijn rechteroog en twee keer op zijn linkeroog. Hij zei tegen zijn volgelingen “Doe oogschaduw op! Deze zorgt namelijk voor verfrissing van het oog en voor groei van de wimpers.”[514]

De grote Islam geleerden hebben geconcludeerd dat mannen voor therapeutische

---

512 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 484.

513 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 484

514 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 485.

doeleinden oogschaduw op kunnen doen maar niet voor de sier. Wij moeten de termen Djamaal en Zeenat niet door elkaar halen. Djamaal is het tonen van een door God gegeven geschenk om het lelijke te verwijderen, serieus te zijn en om dankbaar te zijn. Het is geen Djamaal om te pochen of je groots te voelen met een gegeven geschenk van God. Dat is arrogantie.

Rasoolallah vond het gebruik van miswak zeer belangrijk en hechtte daar veel belang aan. Hij had altijd een miswak bij zich. Hij zei dan ook "Poets uw tanden met de miswak van de takjes van het arakboom!". Het geeft de mond een aangenaam geur. "Dit is de miswak van mij en tevens van de profeten voor mij" voegde hij eraan toe.

Onze profeet zei ook "Indien het niet tot een last zou zijn voor mijn oemma, zou ik hen zeer zeker verplichten om voor elk gebed de tanden te behandelen met miswak!".[515]

"Ik raad jullie aan om de miswak te gebruiken!" "Miswak is voor de reiniging van de mond een geliefde instrument bij Allah!".

Als de profeet thuis kwam was het eerste dat hij deed, zijn miswak gebruiken om zijn tanden te poetsen.

Hij had altijd een miswak bij zich, zelfs als hij ging slapen want als hij wakker werd begon hij zijn tanden te behandelen met miswak. Als de profeet midden in de nacht opstond voor het tahaadjood (nachtelijk) gebed, behandelde hij zijn tanden ook met miswak.[516]

Gezegende Aisha vertelt: "Rasoolallah alayhissalaam stond nooit op zonder een keer de miswak te gebruiken voor hij de rituele wassing deed".

20.13 De Zwaarden van Onze Effendi, de Gezant van Allah

Hij had negen zwaarden: Een erfenis van zijn vader, een zwaard met de naam Mae'soor. Dit zwaard had de profeet bij zich toen hij de hidjra naar Medina deed.

Het zwaard met de naam Abd. Dit werd door Saa'd bin Oobadah aan de profeet geschonken. De profeet had deze bij zich toen hij naar de slag bij Badr ging.[517]

Zulfiqar: Het zwaard van een van de ongelovigen van de Qoeraish, Moo'nabbeeh bin Hadjaadj of As bin Moo'nabbeeh. Dit zwaard werd buit genomen tijdens de slag bij Badr.

Het werd Zulfiqar genoemd vanwege de twee punten op het blad. De dierbare

---

515 Tirmidhi, "Reiniging", 18.

516 İbn Maadjah, "Hygiene", 7.

517 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 484; Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 135; Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 245.

profeet schonk dit zwaard aan gezegende Ali.[518]

Na het overlijden van onze profeet kwam gezegende Abbas bij gezegende Aboe Bakr om te vragen of hij wilde bemiddelen voor de teruggave van het zwaard door gezegende Ali. Gezegende Aboe Bakr antwoordde “Ik heb dit zwaard altijd in zijn handen gezien. Ik zou het niet prettig vinden om het uit zijn hand te halen!”. Gezegende Abbas liet het dan rusten zoals het was.

Rasoolallah had de volgende speren.: onze profeet had drie speren als oorlogsbuit gekregen van de Banu Qaynuqa Joden.

Een van de namen van de speren was Mooswi, een ander heette Moosna. Bovendien had de profeet nog een kleine speer die Bayza werd genoemd en een Harbah, een wapen dat kleiner was dan een speer en dat Anaezah werd genoemd.

De Harbah die ook Nab’ah wordt genoemd had onze p rofeet geschonken aan de Negus van Abessinië, Zoebaiyr bin Awwaam. Onze geliefde profeet kreeg deze van Zoebair bin Awwaam toen hij het veldslag bij Khaiber verliet.

De Negus van Abessinië, Ashamah, had onze profeet een drietal speren gezonden. De profeet nam er een en gaf de andere twee aan gezegende Ali en aan gezegende Omar.

Bilaal al Habaashee, droeg deze speer tijdens de Ramadan en Offer feesten tot aan de gebedsruimte. Hij sloeg de speer in de grond voor de profeet.

Onze profeet leidde dan het gebed met zijn gezicht naar deze speer toe.

Na het overlijden van onze profeet deed Bilaal al Habaashee dit ook voor Aboe Bakr en droeg deze speer tot aan het gebedsruimte waar hij deze voor Aboe Bakr in de grond plantte.

Na gezegende Aboe Bakr was het de beurt aan gezegende Omar en na hem gezegende Othman. Tijdens de periode van Othman werd de taak van Bilaal uitgevoerd door de moo’azzeen Saa’dee’al Qiraaz.

Tijdens de periode van de gouverneurs van Medina zette dit gebruik zich voort.

20.14 De Bogen en Schilden van onze Profeet

Hij had zes bogen. Drie bogen met de benamingen Rawha, Bayda en Safra waren oorlogsbuit tijdens de slag bij de Banu Qaynuqa joden. De boog Safra was gemaakt van naaldboom zoals de boog met de naam Qatoom.[519] Qatadah bin Nooman nam deze

---

518 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 484; Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 245.

519 Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 489; Qastalani, al-Mawaahiboo’l Ladoonniyyah, p. 246.

tijdens de slag bij Oohood. Daarnaast had hij nog de bogen Saedaed en Zawrah..[520]

Hij had ook drie schilden: Zaalooq, een schild met de kop van een ram erop. Dit schild was geschonken aan onze profeet. Echter, onze profeet was daar niet zo van gecharmeerd omdat er een beeld op zat van een ram. Tegen de ochtend was het beeld echter, door Allah, verwijderd van het schild.[521] De profeet had zeven pantser shirts: Zaatool foodool, een geschenk van Saa'd bin Oobadah aan onze profeet na het vertrek bij de slag bij Badr.[522]

De andere pantser shirts waren de Ssaghdeeyya en Feeddah. Deze twee werden ook buit genomen tijdens de slag met Banu Qaynuqa joden.

Onze profeet droeg tijdens de slag bij Oohood de pantsershirts Foodool en Feeddah over elkaar heen. De profeet had op zijn pantsershirts aan de voorkant ter hoogte van de borst en aan de achterkant twee zilveren ringen. Het pantsershirt Ssagdeeyya is het historische pantsershirt van David alayhissalaam die het weer droeg tijdens zijn confrontatie met Goliath.

Toen de profeet stierf bevond zich een pantsershirt bij een van de Joden van Banu Zaafaer, Aboossaehm, omdat het verpand was tegen gerst. Dit was het pantsershirt Zaatoolfoodool.[523]

De andere pantsershirts waren de Zatoolweesah, Zaatoolhawaaseeh, Baetrah en Heerneeq.[524]

Onze profeet had de pantsershirts Zaatoolfoodool en Ssaghdeeyah gedragen tijdens de slag bij Hoonayn.[525]

De helmen van Rasoolallah waren als eerste Moowassaah. Deze helm was weer buit van de Banu Qaynuqa Joden.

Zoossooboogh of Zoossoosoob of Masboogh, een van deze helmen was de helm die de profeet op had tijdens de slag bij Oohood. Twee van de ringen van deze helm, die kapot was gegaan, waren vast komen te zitten op zijn gezicht. Toen de profeet Mekka kwam veroveren had hij ook een helm op.

---

520 Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 246.

521 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 489**.**

522 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 487.

523 Bookhaaree, "Tovenarij", 33; "Raehn", 5; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, VI, 160; Ibn Abee Shaybah, al-Moosannaf, IV, 271; Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 334; Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 307.

524 Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 246.

525 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 487; Tirmidhi, Shaemaaeel al Shareef, p. . 138.

20.15 De Vlaggen en Baniers van Rasoolallah

De vlag van onze profeet (zijn Raayah) was zwart en zijn banier (Leewah) was wit. De vrijgelaten slaaf van Mohammed bin Qaseem, Yoonis bin Oebayy, vertelt: "Mohammed bin Qaseem, stuurde mij naar Beraa bin Azeeb, om naar de vlag van Rasoolallah alayhissalaam te vragen.

Beraa bin Azeeb heeft mij verteld dat de vlag van de stof Nameera was, zwart en vier hoekig, (zwart met wit gestreept).

Deze vlag was volgens gezegende Aisha gevormd als de zadel van een kameel, versierd met borduursels en geweven van wol. De vlag werd Ookaab genoemd.

De vlag van onze profeet was altijd bij gezegende Ali. Tijdens de slag bij Khaibar had onze profeet gezegd, "Ik zal de vlag aan zo een soldaat geven, deze houdt van Allah en Zijn Boodschapper, Allah en Zijn Boodschapper houden ook van hem!" en hierna had hij gezegende Ali bij zich geroepen en de vlag aan hem gegeven.[526]

Almachtige Allah heeft de overwinning op Khaibar aan Ali gegeven. Op de banier van onze profeet stond "La ilaha illallah Mohammadoorrasoolallah".

Tijdens de veldtocht van Harrar had onze profeet een witte banier gegeven aan Saa'd bin Abee Waqqaas.

Toen hij gezegende Ali naar Jemen stuurde bond hij een tulband om de voorste speer en zei toen "Dit is een banier!". Een banier werd alleen gedragen en vastgehouden door het commandant van het leger.

Tijdens de slag bij Abwa en bij Waeddaan, werd de witte banier van onze profeet gedragen door gezegende Hamza, tijdens de slag bij Boowaat door Saa'd bin Abi Waqqaas, tijdens de jacht op Qoorz bin Djabeer ool Feekhree door gezegende Ali en tijdens de Zool'oosairah slag door gezegende Hamza.

Toen onze profeet naar Badr vertrok had hij zijn witte banier gegeven aan Moos'ab bin Oomair, gezegende Ali had voor onze profeet de zwarte vlag (Ookaab) gedragen.

De witte banier van onze profeet werd tijdens de slag van Banu Qaynuqa door gezegende Hamza, tijdens de veldslagen van Qarqaaraatoolqoodr, Oohood en Badroolmaw'eed door gezegende Ali en tijdens de slag bij Hendeq door gezegende Zayd bin Kharisah, gedragen.

Onze dierbare profeet had Mekka overwonnen met zijn witte banier. Tijdens de slag van Tabook had hij zijn grootste banier aan gezegende Aboe Bakr en zijn grootste vlag aan

---

526 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , II, 80.

Zoobair bin Awwaam gegeven om te dragen.

20.16 De Paarden van Onze Effendi, de Profeet

Zijn eerste paard was het paard dat onze profeet in Medina van een Bedoeien uit de Banu Fazaarah stam kocht tegen betaling van tien ookiyya (vierhonderd dirham) zilveren munten. Dit paard werd door het woestijnvolk Daarees en door onze profeet Saekb genoemd. Tijdens de slag van Oohood had hij dit paard gebruikt.[527]

Saekb had een witte plek op zijn lip. Zijn drie voeten hadden een bepaalde vorm, zijn rechter voet niet. Het was een goedlopende paard. Tijdens zijn loop was het alsof hij als water stroomde. Zijn paard met de naam Moortadjeez had onze profeet gekocht van een Bedoeien van de Banu Moorrah. Moortadjeez hinnikte in mooie harmonie, alsof hij een gedicht voordroeg.[528]

Het paard met de naam Leezaaz was aan onze profeet geschonken door koning Mooqawqees van Isqandareeyyah. Leezaaz liep heel hard.[529] Het paard dat Zareeb werd genoemd was geschonken aan onze profeet door Farwah bin Oomair al Djoozameeh. Zareeb was zeer sterk en een paard met grote uithoudingsvermogen.

Een ander paard Laheef (of Loohaif), had onze profeet gekregen van Rebia bin Abee Baraa'ool Kelbee. Laheef was een paard met een langed staart. Zijn paard veegde over de grond. Yaa'soob was de beste onder zijn paarden. Mooraweeh was een racepaard en werd bij Tabook aan onze profeet geschonken door Oobayd bin Yaseer. Mooraweeh raasde als een wervelwind. Meerwah was een ander soort paard, dit paard werd in het tiende jaar van de Hidjra door de delegatie van Banu Reha geschonken aan onze profeet. Toen er iemand Meerwah besteeg om hem te laten zien aan onze profeet vond hij hem zeer mooi.

Waerd; dit paard was een geschenk van Tameem al Daree. De kleur ervan was wat grijzig. De profeet gaf hem aan gezegende Omar. Onze profeet deed mee aan races met drie van zijn paarden. De ruiter van Zareeb was Sahl bin Saa'd, Leezaaz werd gereden door Aboe Oosayd as Saidi. Leezaaz reed voor, daarachter kwam Zareeb en als laatste volgde Saekb.

Ook had de profeet een ezel en een os. De koning van Isqandariyya, Mooqawqees had aan onze profeet een grijzige os en ezel gegeven. De os werd Dooldool genoemd en de ezel werd Yaafoor of Oofayr genoemd.[530] Dooldool was de eerste witte os die werd

---

527 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 489.

528 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 490; Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 247.

529 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 490; Qastalani, al-Mawaahiboo'l Ladoonniyyah, p. 247.

530 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 491.

gezien door de moslims. Tijdens Khaibar was deze grijzige os het rijtuig van onze profeet en bij Hoonayn de andere grijzige os. Onze profeet probeerde zijn os te versnellen en zich in de menigte van de Hawazeen te mengen maar gezegende Abbas en Aboe Soefian bin Kharees hielden de os tegen om zo te voorkomen dat onze profeet zich tussen de vijanden zou begeven. Er wordt ook overgeleverd dat tijdens Khaibar onze profeet gebruik heeft gemaakt van Yaafoor.

Nadat onze profeet terug was gekomen van zijn afscheidsbedevaart was Yafoor gestorven. Dooldool was na het overlijden van de profeet aan gezegende Ali toegekomen en tot aan zijn overlijden had gezegende Ali ervoor gezorgd, daarna werd het dier verzorgd door gezegende Hasan en daarna door gezegende Hoessein. Na het overlijden van Hoessein werd de zorg overgedragen aan gezegende Mohammed bin Hanafeeyya. Dooldool leefde tot in de periode van gezegende Moe'awija.

20.17 De Kamelen van Onze Profeet

Qooswa: De kameel van onze profeet die ook met de namen Djad'a en Adba aangehaald werd, was een kameel van de Banu Qoosayr bin Kaa'b bin Rebia bin Aamir of van de Hoorays bin Kaa'b stam. Gezegende Aboe Bakr kocht deze kameel voor vierhonderd dirham en droeg hem voor hetzelfde bedrag over aan de geliefde profeet.

Er wordt ook overgeleverd dat gezegende Aboe Bakr deze kameel aan onze profeet heeft geschonken.

Onze dierbare profeet deed de hidjra naar Medina op Qooswa. Ook de oemrah van Hoodaybiyya deed hij op deze kameel.

De verovering van Mekka vond ook plaats op Qooswa. Als hij meedeed aan races van kamelen kon geen enkele kameel op tegen Qooswa. Maar op een keer lukte het een Bedouien om met twee oudere kamelen Qoswa te verslaan.

Tijdens zijn afscheidsbedevaart deed onze dierbare profeet zijn khootba bij Arafaat op Qooswa. Qoswa werd tijdens de khalifaat van gezegende Aboe Bakr in de Baaki begraafplaats gelaten. Daar stierf hij al grazende.[531]

De kameel die als oorlogsbuit genomen werd van Aboe Djahl:

Onze dierbare profeet kreeg na de slag bij Badr de beroemde kameel van Aboe Djahl als oorlogsbuit toebedeeld omdat hij de commandant was.

Tot aan de oemrah van Hoodaybiyya ging hij op deze kameel naar de veldslagen. Toen bracht hij een teken van offer aan op deze kameel om deze tijdens de oemrah op te

[531] Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 492-493.

offeren. De ongelovigen wilden deze kameel omruilen voor honderd kamelen.

Onze profeet antwoordde, “Indien we hem niet hadden aangewezen als een offer, had ik jullie aanbod geaccepteerd.”.

De kamelen die gemolken konden worden:

Onze geliefde profeet had zeven kamelen die gemolken konden worden en die in de Zooldjadr en Djammah weilanden graasden; de namen waren Hanna, Saemra, Oorays, Sae’diyye, Baegoom, Yaeseerah en Daebba. Zij werden elke avond gemolken en de melk vulde wel twee melkzakken waarmee het huisvolk van onze profeet kon voorzien in hun levensonderhoud.[532]

Maar tijdens het overlijden van onze dierbare profeet was er van deze kamelen geen enkele overgebleven.

20.18 Het Huis van Geluk van de Gezant van Allah

Onze geliefde profeet had tijdens de bouw van Masjeed in Medina ook daarnaast twee kamers van klei laten bouwen, deze werden van boven bedekt met dadeltakken, bladeren en stronken.

De deur van de kamer van gezegende Aisha keek uit op de weg naar de Masjeed. De deur van gezegende Sawda keek uit op de derde deur van de Masjeed, de Al-i Othman deur. Nadat onze profeet huwde met andere vrouwen werd het aantal kamers uitgebreid, deze werden gebouwd tussen de kamer van gezegende Aisha en de Qibla, dat wil zeggen aan de oostzijde van de Masjeed. Sommige kamers waren van klei en andere van steen gebouwd.

Sommige van de kamers waren gemaakt van dadelbladeren (Bagdad stijl) waarbij de bovenzijde met klei afgeschilderd werd en met dadelbladeren werd het plafond afgewerkt.

Hasan bin Abeelhasan zegt, “Toen ik nog een puber was, ben ik de huizen van Rasoolallah ingegaan en heb ik het plafond afgewerkt, ik moest wel op mijn tenen gaan staan. Het kleed van de kamer van Rasoolallah was geweven van dierenharen en over een boomstronk gerekt opgehangen.”

Volgens de overlevering van Imaam- al Bookharee was er geen deurknop op de deur van het huis van Rasoolallah maar klopten mensen met het uiteinde van hun boog.

---

[532] Ibn Saa’d, at-Tabakaat , I, 494.

Mohammed bin Hilaal en Ataa'ool Horathanee hadden de kamers van de echtgenotes van onze profeet ook gezien en zij vertelden dat deze waren gemaakt van dadelbladeren en dat er als deur een soort gordijn van zwarte haar was gebruikt.

Volgens een overlevering van Dawood bin Qays, gebaseerd op een observatie, waren de kamers van deur tot deur, allen even breed 6 tot 7 zeerah[533] (3 tot 3,5 meter) en ook de binnenkant van de kamers zelf was even groot (4 tot 5 meter).

Gezegende Sawda had haar kamer aan gezegende Aisha achtergelaten als erfenis. De kamer van gezegende Safijja was door de voogden van haar aan Moe'awija bin Aboe Soefjan tegen betaling van honderdtachtig tot twee honderd duizend dirham verkocht, op voorwaarde dat hij er in zou gaan wonen tot aan zijn sterfte.

Toen de verordening van Khalief Abdoolmalik waarin stond dat de kamers van de echtgenotes van onze profeet onderdeel zouden gaan uitmaken van de Masjeed, in Medina werd voorgelezen konden velen hun tranen niet bedwingen en huilden ze zoals op de dag dat onze dierbare profeet was gestorven.[534]

Said bin Moosayyaab bracht zijn verdriet als volgt onder woorden en zei, "Bij Allah, ik had graag gezien dat deze kamers in hun oorspronkelijke staat waren gelaten! Zo konden de nieuwe generaties in Medina zien onder welke omstandigheden de profeet genoegen had genomen en konden ze het nalaten om te pochen met hun vele bezittingen, ook zouden ze niet verlangen naar veel bezit."

20.19 De Geschonken Bezittingen van Rasoolallah

De eerste stichtingsbezit in de Islam is het bezit van de in Oohood gevallen Moohayneeq, een Joodse wijsgeer en grootbezitter; hij had namelijk in zijn testament aangegeven dat de hierna te noemen bezittingen aan onze geliefde profeet moesten worden overgedragen; onze profeet had deze erfenis geaccepteerd en uitgeroepen tot stichtingsbezit, het ging om de volgende zeven tuinen en gaarden: l. Meesab, 2. Safiyya, 3. Daelal, 4. Hoosna, 5. Barka, 6. A'waf, 7. Maesrabah.[535]

De bezittingen die in Medina geschonken waren, behoorden voor een groot deel aan Moohayneeq toe. Ibn al Hoomayd zegt, "Khalief Omar bin Abdoolazeez had gevraagd om

533 Een zeerah is 48 centimeter.

534 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 499.

535 Ibn Saa'd, at-Tabakaat , I, 503.

dadels te brengen uit de dadelgaard van Moohayneeq. Deze werden op een bord gebracht.

Omar bin Abdoolazeez zei, "Aboe Bakr bin Hazm schreef mij: deze dadels zijn van de dadelboom uit de periode van Rasoolallah alayhissalaam en Rasool alayhissalaam at van deze dadels." Hierop zei ik, "Oh Amir van de overtuigde gelovigen! Verdeel deze dadels onder ons!". Hij deed dat en ieder van ons kreeg negen dadels.

Omar bin Abdoolazeez zegt, "Toen ik gouverneur van Medina was en deze dadelgaard binnenliep had ik van deze dadelboom gegeten, geen enkele andere dadel smaakte zo goed en zo heerlijk als de dadels van die boom!".

Amr bin Moohadjeer zegt, "Een object die toebehoorde aan Rasool alayhissalaam bevond zich altijd bij Omar bin Abdoolazeez in een kamer en hij keek zelf dagelijks ernaar. Zijn gasten van de Qoeraish liet hij ook toe in deze kamer en richtte zich dan tot dit object en zei, "Hier is het object dat toebehoorde aan de persoon wiens komst jullie heeft vereerd!". Deze objecten waren:

Een saereer van dadelbladeren,

Een kussen van leer gevuld met palmvezels,

Een grotere kom,

Een glas voor water,

Een kledingstuk,

Een handmolen,

Een tas voor pijlen,

Een deken.

Deze deken waarmee de profeet zich had bedekt rook nog steeds heerlijk naar de geur van onze profeet omdat zijn transpiratie op zijn hoofd zich had genesteld in de stof, de geur was veel beter dan de geur van musk.

Als Omar bin Abdoolazeez ziek werd waste hij zich met het water waarin deze deken was gewassen en hij genas. Omar bin Abdoolazeez was een van de geleerden van de Tabeen uit Medina. Hij was een imaam, rechtskundige, een moodjtaheed en een persoon die zeer goed op de hoogte was van de Soenna. Zijn moeder, Oemm Aseem bint al Aseem bin Omar bin Khattab. Hij werd als voorbeeldfiguur aangehaald in rechtvaardigheid en in zijn oprechte godsvrezendheid.

Imaam Shafee zei altijd, "Khoolefa al Rasheedeen zijn vijf mensen (de Rechtschapen Khaliefs) : 1)Aboe Bakr, 2) Omar, 3) Othman , 4) Ali , 5) Omar bin Abdoolazeez!" . Omar bin Abdoolazeez was in rechtvaardigheid de volger van gezegende Omar; in zijn oprechte

godsvrezendheid van Hasan al Basree en in wetenschap en kennis van Imaam Zoohree.

Geprezen en gegroet zij Hij en zijn gezegende Ashaab
Want Hij maakte hen tot zijn vrienden, de vrijgevige profeet

Kom oh Hakki, vergeet het volk en laaf in de ethiek van de Geliefde,
Want van de Ware heeft Hij zijn ethiek, de grote profeet, de vrijgevige.

Ibrahim Hakkı uit Erzurum

21 De Religie Islam

De methode en systeem die door Almachtige Allah via de Engel Gabrael aan zijn dierbare en geliefde profeet Mohammed alayhissalaam gezonden is en die ervoor zorgt dat mensen op zowel de aarde als in het hiernamaals een comfortabel en gelukkig leven leiden. Deze hogere eigenschappen, zaken die gunstig zijn bevinden zich allen in de Islam. Islam heeft de positieve kenmerken, de zichtbare of onzichtbare, van andere religies in zich opgenomen. Alle gelukzaligheid en vrede en verlossing is dan ook daarin te vinden. De Islam bestaat uit principes die niet tot dwaling, misvatting leiden en die de weldenkende mensen alleen maar kunnen accepteren en beamen.

Degenen die van geboorte zonder tekortkomingen zitten zullen de Islam dan ook niet afwijzen of haten. Islam heeft in zich absoluut geen kwaad en buiten de Islam bestaat er ook geen verlossing of winst, dat is ook ondenkbaar. Het zoeken naar een verlossing of leiding buiten de Islam staat als het ware gelijk aan de verwachting om te drinken vanuit het beeld van een oase. Islam gebiedt het opbouwen van oorden, het op een hoger niveau tillen van mensen en het welbehagen van het volk. Islam verwacht dat de mens respect heeft voor Almachtige Allah, Hem gehoorzaamt en barmhartigheid toont jegens andere schepselen.

Islam spoort de mens absoluut aan tot landbouw, handel en kunst. Daarnaast hecht de Islam de nodige waarde en belang aan wetenschap, natuurkundige wetenschappen, technische wetenschappen, industrie. Íslam vindt het belangrijk dat mensen elkaar helpen

en bijstaan. Islam onderwijst de rechten van de mensen die onder je bewind werken, de rechten van kinderen, gezinnen en van volkeren; daarnaast leert de Islam ons goed en degelijk bestuur in rechtvaardigheid; de levenden, de voorouders, de komende generaties worden niet ontzien en de Islam leert ons om onze verantwoordelijkheden voor hen te dragen. Islam heeft het geluk in beide levens, dus het aardse en het eeuwige leven, in zich verenigd.

Islam heeft principes gebracht die het welbevinden van mensen op geestelijk en materiel niveau op de meest perfecte wijze kunnen garanderen. De rechten en vrijheden van de mens zijn in de Islam in de breedste zin van de betekenis georganiseerd. Kortom, de religie Islam heeft principes met betrekking tot imaan (overtuiging), ibadaat (gebeden), moonaaqahaat (rechtshandelingen), mooamalaat (economische handelingen) en ooqoobaat (strafrecht).

21.1 Imaan

Imaan is de overtuiging die inhoudt dat Rasool al akram sallalaahoo alayhi wa sallaam, onze effendi, de door Almachtige Allah uitverkoren en gezonden laatste profeet is. Verder houdt imaan in dat je na overtuiging hiervan in het kort gelooft in de zaken die de profeet van Allah in kort gebracht heeft maar uitgebreid overtuigd raakt van zaken die hij van Allah op uitgebreide wijze heeft overgeleverd waarbij je zoveel mogelijk de Kaleema al Shahadah herhaalt. Sterke imaan is als volgt te beschrijven, zoals je als mens nadrukkelijk en bewust gelooft in het feit dat vuur verbrandt, slangen mensen kunnen bijten en vergiftigen en daardoor ook van deze zaken wegloopt of ze ontwijkt, zo ook hoor je vol te zijn uit het hart van de grootheid van Allah en dien je zijn eigenschappen te zien in hun Grootsheid en dien je als mens naar Zijn tevredenheid en schoonheid te rennen en Zijn toorn en wraak te vrezen waarbij je dus de imaan als een schrijfsel op marmer dat nooit weggaat, in je hart graveert.

Er zijn zes punten van overtuiging waarvan wij absoluut overtuigd dienen te zijn: Allereerst is het feit dat Almachtige Allah, de absolute Schepper is van alle lichamen en dat Hij de Ware Heerser is en de Schepper is van alle schepselen. Alles maar dan ook alles dat zich bevindt op de aarde en in het hiernamaals heeft Hij zonder materie, zonder tijd en zonder gelijkenis uit het niets geschapen en is daarom de Almachtige Allah. Hiervan moeten wij doordrongen zijn. Hij is de Schepper van alle schepselen en de Heerser over hen. Hij heeft zelf geen heerser, heer of meerdere boven zich. Elke volmaaktheid behoort Hem toe. Hij heeft absoluut geen tekortkomingen en absoluut geen fouten. Hij kan doen wat Hij wil. Hetgeen dat hij doet is niet bedoeld om goed te doen voor zichzelf of voor een ander. Hij doet niets om een tegenprestatie. Hij heeft wel wijsheden en diepere gronden

in al Zijn handelingen en er zijn ook geschenken en goede resultaten die daaruit voortvloeien.

Hij heft geen enkele verplichting om Zijn dienaren het goede te geven of sommigen te belonen en anderen te bestraffen. Indien hij alle opstandelingen, alle zondaars in de Djannat stopt dan past dat bij Zijn vergeving, Zijn schenking. Índien Hij iedereen die Hem aanbidt in de Djahannam stopt is deze handeling van Hem niet in contrast met Zijn rechtvaardigheid. Maar Hij heeft zelf besloten om de moslims, degenen die Hem aanbidden, in de Djannat zal verzamelen en hen rijkelijk zal belonen met oneindige geschenken en goedheden. Daarentegen heeft Hij weer zelf besloten om de ongelovigen in de Djahannam eeuwig zal bestraffen. Deit besluit heeft Hij ook aan ons laten weten. Hij doet wat Hij belooft. Indien alle levenden in Hem geloven en Hem gehoorzamen levert dat voor Hem niets op. Indien iedereen ongelovig is en allerlei handelingen verricht waarbij ze de grenzen overschrijden, opstandig zijn tegenover Hem, doet dat niets af aan Hem. Hij bepaalt zelf of Hij zondaars vergeeft of niet, zelfs wanneer ze geen berouw getoond hebben voordat ze stierven, uitgezonderd de zonden die Shirk en Koefr (Metgezellen aan Hem toekennen en Hem ontkennen als God) genoemd worden.

Indien Hij dat wil kan hij ook kleine vergrijpen bestraffen. Hij heeft laten weten dat Hij mensen die als Kafeer (ontkenners van God) en moortaed (afvalligen) sterven, niet zal vergeven en hen eeuwig zal bestraffen.

Een moslim die ook zijn gebeden verricht maar in overtuiging niet de overtuiging van de Ahl al Soenna volgen en zonder berouw sterven zal Hij weliswaar in de Djahannam bestraffen maar deze moslims met een afwijkende overtuiging zullen niet voor eeuwig in de Djahannam blijven.

Het is toegestaan om Almachtige Allah op deze aarde met de wereldse ogen te zien maar niemand heeft Hem gezien. Op de Dag des Oordeels, tijdens het moment dat iedereen wordt verzameld (makhshar) zal Hij aan de ongelovigen en de zondige moslims met Zijn toorn en wraak, aan de overtuigde gelovigen met goede daden zal Hij met Zijn schenkingen en schoonheid verschijnen. De overtuigde gelovigen zullen Hem in de Djannat met Zijn eigenschap van schoonheid (Djamaal) kunnen zien. Ook de engelen en vrouwen zullen Hem zien. De ongelovigen zullen hiervan verstoken blijven. Het bericht dat de geesten ook hetzelfde lot ten deel zal vallen als de ongelovigen is een betrouwbaar bericht.

Almachtige Allah is niet onderhevig aan dag en nacht of aan tijdsduur. Aangezien Almachtige Allah niet onderhevig is aan welke verandering dan ook, kan niet over Hem gezegd worden dat Hij in het verleden anders was dan dat Hij in de toekomst zal zijn. Almachtige Allah staat boven alles. Allah heeft geen tegenoverstelling, geen gelijke, geen

metgezel of assistenten. Hij heeft zeer zeker ook geen beschermer. Hij heeft geen moeder, vader, zoon, dochter of echtgenoot. Hij is altijd met iedereen en is op de hoogte van alles. Hij is dichter bij iedereen dan zijn of haar slagader. Echter, Zijn aanwezigheid, Zijn Alomvattendheid, Zijn Nabijheid is niet wat wij ervan begrijpen. Zijn Nabijheid kan niet begrepen worden met de kennis van de wetenschapper, de intelligentie van de natuurkundigen of de kashf en shohood van de awleeyah (de situatie waarin deze mensen die vol zijn met liefde van Allah, allerlei zaken kunnen waarnemen die de gewone mensen niet kunnen). De mens is niet in staat om door te dringen tot de kern van deze zaken. Almachtige Allah is in Zijn Zijn en in Zijn eigenschappen één. Een verandering hierin is niet mogelijk.

Almachtige Allah heeft oneindige namen. Er wordt veel gesproken over duizend en een namen van Allah. Dat wil zeggen dat Hij duizend en een namen van Zijn namen aan de mensheid kenbaar heeft gemaakt. In de religie van Mohammed alayhissalaam zijn negenennegentig van deze namen bekendgemaakt. Deze namen worden de Asma al hoosna genoemd.

De tweede van deze zes punten van overtuiging is de overtuiging die men moet hebben over de engelen. Engelen zijn objecten. Ze zijn onzichtbaar. Zoals gas ook onzichtbaar is maar hun situatie gaat veel verder dan dat. Ze zijn van licht en ze zijn levendig, bovendien zijn ze verstandig. Het kwaad dat in de mens bestaat, kennen zij niet. Zij kunnen allerlei vormen aannemen. Zoals gassen vloeibaar en vast kunnen zijn en als ze vast zijn allerlei vormen kunnen aannemen, kunnen de engelen ook allerlei mooie vormen aannemen. Engelen zijn geen geesten die verwijderd zijn van de lichamen van grote persoonlijkheden. Christenen geloven dat de engelen zulke geesten zijn. Ze zijn niet zoals energie en kracht zonder materie. Een deel van de oude filosofen had wel die gedachte over hen.

Engel (melek) betekent een boodschapper, een berichtengever of een kracht. Het meervoud is malaaikah. Ze zijn als eerste geschapen voordat er levendigen waren. Hierdoor komt de overtuiging van het bestaan van engelen voor de overtuiging over de heilige geschriften. De geschriften waren er al voor de profeten. In de Koran al Kareem staan de punten van overtuiging dan ook in die volgorde. De overtuiging over de engelen hoort op de volgende manier gestalte te krijgen: Engelen zijn de dienaren van Almachtige Allah. Ze zijn geen metgezellen van Hem. Ze zijn ook geen dochters van Hem. De ongelovigen en degenen die aan God metgezellen toeschrijven denken er zo over. Almachtige Allah is tevreden over alle engelen. Zij gehoorzamen alle geboden van Allah. Zij zondigen niet. Zij komen niet in opstand tegen de geboden. Ze hebben geen geslacht. Ze huwen niet en krijgen geen kinderen. Ze hebben leven dus ze zijn niet dood. Almachtige

Allah gaf te kennen dat Hij de mens zou scheppen. Toen zeiden de engelen: “Oh Heer! Gaat U schepselen creëren die fitna op de aarde zullen veroorzaken en bloed zullen vergieten?” Dit soort kleine foutjes van de engelen doet geen afbreuk aan hun onschuldigheid.

Engelen zijn de schepselen met de grootste aantallen. Deze aantallen zijn alleen bekend bij Almachtige Allah. In de hemelen is er geen enkele plek waar de engelen niet aan het aanbidden zijn. Elke plek in de hemelen is vol met engelen die of in de rooqoo of in de sajda houding zijn. In de hemelen, de aarde, de sterren, de levenden, de doden, grassprieten, regendruppels, bladeren van bomen, alle moleculen, alle atomen, in elke reactie, in elke beweging hebben de engelen een functie. Overal voeren zij de geboden van Almachtige Allah uit. Zij zijn een middel tussen Almachtige Allah en de schepselen. Sommige van de engelen voeren de leiding over andere engelen en weer anderen brengen de boodschappen over aan de profeten van de mensen. Sommige brengen goede gevoelens in de harten van mensen, dit noemt men een ingeving. Anderen weten niets over mensen of de andere schepselen. Bij de schoonheid van Almachtige Allah raken zij in trance. Elk van hen heeft een bepaalde positie en plek. Hiervan wijken ze niet. De engelen van de Djannat zijn altijd daar. De groten onder hen zijn de Redouan. De engelen van de Djahannam worden de Zaebaenee genoemd. Deze engelen voeren in de Djahannam uit wat hen is opgedragen. Het vuur van de Djahannam doet hen geen kwaad. Zoals de zee niet schadelijk is voor de vis. Er zijn negentien grote Djahannam Zaebaenees. De grootste onder hen heet Maaleeq.

Er zijn ook vier engelen die elke handeling van elke mens opschrijven, twee van hen doen dat in de nachtelijke uren en twee van hen in de ochtenduren. Deze engelen worden de Qiraamaen qaeteebeen of Hafaadha engelen genoemd. Hafadha engelen werden ook wel anders bejegend. De engel aan de rechterzijde voert de leiding over de engel aan de linkerzijde en schrijft de goede daden op. De engel aan de linkerkant schrijft alle slechte daden op.

In het graf van elk mens zijn er ook engelen die de ongelovigen en opstandige moslims zullen komen bestraffen. Er zijn ook engelen die in het graf zullen komen om vragen te stellen. De engelen die vragen zullen stellen worden de Moonqaar en Naqeer genoemd. De engelen die de overtuigde gelovigen vragen zullen stellen worden de “Moobassheer en Basheer” genoemd.

Engelen hebben allerlei gradaties onderling. De grootsten onder hen zijn de vier grote engelen. Allereerst komt de engel Gabrael aleyhissalaam. Zijn taak is het brengen van de boodschap aan de profeten en het verkondigen van de geboden en de verboden. De tweede engel is de engel die het blazoen zal blazen met de naam soor en word Israfeel

aleyhissalaam genoemd. Hij zal twee keer op het blazoen blazen. De eerste keer zal elke levende wezen sterven, behalve Allah. De tweede keer zullen alle wezens uit de dood herrijzen en tot leven komen.

De derde engel is Mikaaeel aleyhissalaam. Het is zijn taak om zaken die te maken hebben met goedkoop, duur, overvloed, schaarste, beweging brengen in materie, te regelen. De vierde engel is Azraeel aleyhissalaam. Zijn taak is om de ziel bij de mensen weg te nemen. Na deze vier grote engelen komen er vier categorieën. Hamalae al Arsh engelen waarvan er vier bestaan. Op de Dag des Oordeels zullen er acht van hen zijn. De engelen die bij de Aanwezigheid van de Schepper zijn worden de Mooqarrabeen genoemd. De grote engelen des toorns worden Qaeroobeeyan genoemd. De engelen van barmhartigheid worden de Roohaneeyaan genoemd. Al deze engelen zijn de hogere engelen. Zij staan uitgezonderd van de profeten, boven alle mensen. De moslims die goed doen en oprecht handelen en de walee moslims staan boven de lagere engelen bij Allah. De lagere engelen staan hoger dan de onwetende moslims die in opstand komen en niet oprecht zijn.

De derde overtuiging van imaan is de overtuiging die je als moslim moet hebben over de heilige geschriften die door Almachtige Allah zijn geopenbaard. Almachtige Allah heeft deze geschriften aan de profeten gezonden via de engelen, sommigen kregen de geschriften voorgelezen, anderen kregen bladeren en weer anderen kregen de boodschap zonder tussenkomst van een engel. Al deze geschriften zijn het woord van Almachtige Allah. Ze zijn eeuwig en kennen geen begin. Ze zijn ook niet geschapen. Dit zijn ook niet de woorden van de profeten of de engelen zelf. Alle geschriften die door Almachtige Allah zijn geopenbaard, zijn waar en waarheid.

De Koran al Kareem heeft alle boeken overschreven en met de komst van de Koran is de geldigheid van hun bepalingen verloren gegaan. In de Koran al Kareem zal er tot op de dag des oordeels een fout, een vergetelheid of een tekortkoming zijn. De kennis van voorbijgegane jaren en van de toekomst zit in de Koran al Kareem. Hierdoor is het zo dat de Koran een waarde heeft boven alle boeken. Rasool al akram sallallahoo alayhi wa sallaam had de Koran als zijn grootste wonder. Indien alle mensen en geesten bij elkaar zouden komen, zou het hen nog steeds niet lukken om de korste soera van de Koran na te bootsen.

Wat ons bekend is over de heilige geschriften is dat er honderdenvier geschriften zijn geopenbaard. Hiervan zijn tien pagina’s aan Adam alayhissalaam, vijftig pagina’s aan Sjit alayhissalaam, dertig pagina’s aan Idris alayhissalaam, tien pagina’s aan Abraham alayhissalaam neergezonden. Thora is aan Mozes alayhissalaam gezonden, Zaboor aan Dawood alayhissalaam, het Evangelie aan Isa alayhissalaam (Jezus) en de Koran al Kareem

aan Mohammed alayhissalatoo wa sallaam.

De vierde overtuigingspunt waarvan we overtuigd dienen te zijn is de overtuiging over de profeten die door Almachtige Allah zijn gezonden. De profeten zijn gezonden om de mensen te begeleiden, te leiden naar de weg die Allah lief heeft, ze zijn gezonden om de mensen het rechte pad te laten zien. Zij waren qua karakter, kennis en ethiek op het hoogste niveau tussen de mensen. Ze zijn de meest dierbare en meest gewaardeerde mensen. Zij hebben absoluut geen slechte eigenschappen of karaktertrekken. De profeten hebben een eigenschap dat eesmaet heet. Dat wil zeggen dat de profeten voor en na hun profeetschap geen zonden begaan hebben, klein of groot. Zij waren ook de beste onder de mensen en hadden absoluut geen tekortkomingen en zelfs begingen ze geen kleine misstappen. We dienen ervan overtuigd te zijn dat alle profeten de volgende zeven eigenschappen bezitten: Amanah, betrouwbaarheid, taebleegh oftewel verkonding, rechtvaardigheid, eesmaet, faetaenaet, en Amn lil azl. Dat betekent dat ze nooit ontslagen werden van hun taken en faetaenaet betekent wijs en vol begrip.

Een profeet met een nieuwe religie werd Rasool genoemd. Een profeet die geen nieuwe religie bracht maar de mensen opriep om de weg van de vorige religie te volgen werd Naebee genoemd. In de verkondiging van de geboden en in het uitnodigen van de mensen naar de religie van Allah, bestaat er geen verschil tussen rasool en nabee. Overtuigd zijn van de profeten betekent dat je geen onderscheid maakt tussen de profeten en dat je ervan overtuigd bent dat ze allen betrouwbaar zijn en de waarheid spreken. Degene die niet in een van hen gelooft, gelooft in geen van hen.

Je wordt geen profeet door hard werken of door honger te lijden of ascetisch te leven. Het is een geschenk van God en alleen Hij bepaalt wie Hij verkiest. Met deze profeten als de boodschappers zijn de religies gezonden om de mensen te helpen hun zaken te ordenen op de aarde en in het hiernamaals. Bovendien om de mensen te weerhouden van het kwade en hen aan te zetten tot het goede en tot het verdienstelijke. De profeten zijn ondanks de bedreigingen van de vijanden, ondanks de martelingen doorgegaan met het verkondigen van de ware boodschap zonder maar een stap terug te doen uit angst of vrees voor hun vijanden. Almachtige Allah heeft de profeten wonderen gegeven om te bewijzen hoe rechtschapen zij zijn en om te laten zien dat zij de waarheid spreken. Op deze wijze heeft Hij hen willen versterken in hun woord. Niemand was opgewassen tegen deze wonderen. Degene die de profeet accepteert als zodanig en zijn weg volgt wordt oemmah genoemd. Op de dag des oordeels zullen de profeten voor de zondaars onder hun oemma een voorbede mogen doen en hun voorbede zal ook worden gehoord. De wijzen, de godvrezenden en de oprechten onder de oemmah mogen ook met toestemming van Allah voorbede doen. De profeten, allen zijn geprezen en gegroet, zijn in

hun graf in leven op een manier dat wij niet kennen. Hun gezegende lichamen worden door de aarde niet verdorven. Hierdoor is het zo dat in een hadith al shareef staat, “Profeten zijn in hun graf bezig met het gebed”.

Terwijl de gezegende ogen van de profeten in slaap vallen, blijven hun harten wakker. Alle profeten zijn in de uitvoering van hun taak als profeet, in het dragen van de hoogste kenmerken gelijk aan elkaar. De zeven eigenschappen die we boven noemden zijn voor hun allemaal geldig. Geen enkele profeet wordt ontslagen van zijn taak als profeet. De mensen die walee geworden zijn kunnen dat wel. Profeten zijn onder de mensen uitverkoren, van geesten, engelen zijn er geen profeten uitverkoren. Ook vrouwen kunnen geen profeet worden is gebleken in de historie van de profeten. Geesten en engelen kunnen niet stijgen naar het niveau van profeten. De profeten hebben onderling wel verschillen in grootheid. Bijvoorbeeld de grootte van hun oemma, de grootte van de landen waarnaar ze zijn gezonden, de grootte van hun kennis. De manier van verspreiding van hun kennis en kunde in grotere gebieden. De wonderen die toebedeeld zijn en de grootte van de wonderen maar ook de continuïteit van de wonderen. In dit opzicht is de profeet van de einde der tijden, Mohammed alayhissalaam, bij uitstek de hoogste onder de profeten. De profeten die Ool’ool azm zijn, hebben een hogere positie dan de profeten die dat niet zijn. De profeten die rasool zijn, staan ook hoger dan de profeten die geen rasool zijn.

De aantallen van de profeten is niet bekend. Er wordt gesproken over honderdvierentwintig duizend profeten. Hiervan is honderdendertien of driehonderdenvijftien ook rasool. Hieronder zijn er zes die nog hoger staan. Deze worden de Ool’ool azm genoemd. Dit zijn de volgende profeten: “Adam, Noah, Mozes, Isa (Jezus) en Mohammed alayhissalaam”. Abraham alayhissalaam werd Khaleeloollah genoemd omdat hij in zijn hart alleen plek had voor Allah en voor niemand anders. Mozes alayhissalaam werd Kaleemoollah genoemd omdat hij met Almachtige Allah had gesproken. Isa alayhissalaam werd Roohoollah en Kaleematoollah genoemd. Hij had namelijk geen vader. Hij kwam ter wereld met slechts het gebod “Wees”. Hiernaast verkondigde hij de wijze woorden van Almachtige Allah aan de mensen.

Mohammed alayhissalaam, degene die de oorzaak is voor de schepping van alle schepselen en de hoogste, de meest geliefde en de meest eervolle is tussen de zonen van Adam, is Habeeboollaah. Er zijn heel veel tekenen die laten zien dat hij Habeeboollah is en de meest geliefde uitverkorene is. Hierdoor zijn de woorden “nederlaag lijden”, “verloren raken” niet goed op zijn plaats bij hem. Op de dag des oordeels zal hij als eerste uit zijn graf komen. Hij zal de eerste zijn die op de Maakshar (verzameloord) zal staan. Hij zal ook het Paradijs als eerste betreden.. Zijn goede moraal en zijn ethiek is niet te

beschrijven door een mens. Op de dag des oordeels zullen alle profeten onder zijn banier zich verzamelen en verfrissing vinden. Almachtige Allah heeft elke profeet opgedragen en gezegd: Indien jullie geraken bij de tijd dat mijn meest geliefde Mohammed alayhissalaam profeet is geworden, geloof dan in hem en help hem! Alle profeten droegen deze boodschap over aan hun oemma. Mohammed alayhissalaam is "Khataem al anbeeya. Dat betekent dat er na hem geen andere profeet zal komen.

De overtuiging die als vijfde komt is de overtuiging die wij moeten hebben over het hiernamaals. Het begin van het hiernamaals is op de dag van je overlijden. Qeeyamah is oneindig. Het is onbekend wanneer de qeeyamah zal komen maar het zal op een dag komen. Onze dierbare profeet heeft een aantal kenmerken ervan gegeven. Zoals bijvoorbeeld de komst van gezegende Mahdi, Isa alayhissalaam zal in Damascus naar beneden dalen. Djadjaal komt naar boven. Yagoog en Magoog zullen overal fitna veroorzaken. De zon stijgt op uit het westen, grote aardbevingen vinden plaats. Religieus bewustzijn en kennis vermindert of wordt totaal vergeten. Het kwaad neemt toe. Mensen zonder ethiek, zonder eer of fatsoen komen aan de macht. Niemand zal zich aan de geboden van Allah houden. Overal zullen er handelingen worden uitgevoerd . De zon en de maan zullen verduisteren. De zeeën zullen in elkaar verwikkeld raken en door verbranding uitdrogen.[536]

De moslims die zonden begaan worden faseeq genoemd. Deze faseeq en de ongelovigen zullen bestraft worden in hun graf. Wij horen hiervan overtuigd te zijn. De moslim zal als hij in het graf gelegd wordt tot leven komen met een nieuw leven en hij zal dan bestraft worden. Moonkaer en Naeqeer komen in de gedaante van een onbekende naar het graf en stellen dan de vragen, een feitelijkheid waarover wij duidelijk uit de hadith op de hoogte gesteld zijn.[537] De ondervraging in het graf is volgens sommige geleerden over sommige geloofskwesties en volgens weer anderen over alle geloofskwesties. Hierdoor is het goed om de kinderen steeds te onderwijzen in de vragen "Wie is je Schepper? Wat is je religie? Wiens oemma ben je? Wat is je boek? Waar is je qiblah? Wat is je mazhaab in overtuiging en in handeling?" Het feit dat degenen buiten de Ahl al soennah geen goed antwoord zullen geven op deze vragen staat in de "Taezqeera al Koortoobee". Het graf van degenen die goed zullen antwoorden, wordt breder en er gaat een luik open naar de Djannat zodat ze kunnen zien waar ze in de Djannat terecht zullen komen en ze zullen door de engelen goed worden behandeld en van goede berichten worden voorzien. Degenen die niet in staat zijn om te antwoorden zullen in hun graf een zware tijd krijgen. Zijn geschreeuw is alleen voor de mens en de geesten niet hoorbaar.

---

536 Bookhaari, "İlm", 21; İbn Maadjah, "Fiten", 25; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, III, 108.

537 İbn Maadjah, "Fiten", 25.

Zijn graf wordt zo nauw dat het lijkt alsof zijn botten in elkaar zullen rijten. Bij hem gaat er een luik open naar de Djahannam zodat hij kan zien waar hij naar toe gaat.

Het is nodig om te geloven in het leven na de dood. Botten zullen tot as worden en opgaan in aarde en gas maar ze zullen weer bij elkaar komen waarna de ziel terugkomt in het lichaam. Iedereen zal dan opstaan uit zijn of haar graf. Hierdoor wordt deze dag de dag van Qeeyamah genoemd.

Alle levendigen zullen zich verzamelen op de Makhshaar. Elke boek van handeling van elk individu komt bij de eigenaar. Almachtige Allah die de hemelen en aarde, de cellen, de sterren heeft geschapen en absoluut Macht heeft, zal dit doen. De geliefde profeet van Allah, onze Rasoolallah, heeft de boodschap verkondigd dat dit alles zal gebeuren. Ziijn woorden zijn natuurlijk de pure waarheid en alles zal gebeuren zoals hij het heeft aangegeven.

Het boek der handelingen van de oprechte dienaren zullen van hun rechterzijde worden aangeboden en het boek van de zondaars en de slechten zullen van hun achterkant of linkerkant worden aangeboden. Alle handelingen van een mens, heimelijk of in het openbaar uitgevoerd, slecht of goed, zullen zich in dit boek bevinden. Zelfs de handelingen die door de Qeeramen qateebeen niet zijn genoteerd zullen door de getuigenis van de organen en de kennis van Almachtige Allah naar voren komen. De mens zal rekenschap moeten afleggen van alles dat hij gedaan heeft. Op de Makhshar zal alles dat Almachtige Allah wil naar boven komen. Tegen de engelen zal Hij zeggen, "Wat hebben jullie gedaan op de hemelen en aarde?". Tegen de profeten zegt Hij, "Hoe hebben jullie de boodschap van Almachtige Allah aan de dienaren verkondigd?". Tegen de rest, "Hoe zijn jullie omgegaan met de boodschap van de profeten, hoe hebben jullie de taken uitgevoerd die aan jullie zijn verkondigd? Hoe zijn jullie omgegaan met jullie rechten over en weer?". Tijdens de Makhshar zullen de overtuigden met de oprechte daden beloond worden maar de slechten met de slechte daden zullen zwaar worden bestraft.

Almachtige Allah zal met zijn rechtvaardigheid sommige kleine zonden bestraffen maar zal met zijn beslissing grote zonden vergeven. Hij zal alle zonden buiten shirk en koefr vergeven als hij dat wil en bestraffen als hij dat goeddunkt. Hij heeft wel aangegeven dat hij de ongelovige en de ontkenner nooit zal vergeven. De gelovigen met boek of zonder boek, dat wil zeggen degenen die niet geloven dat Mohammed alayhissalaam voor alle mensen gezonden is als profeet en die zijn boodschap niet waarderen zullen als ze op deze mindset sterven, absoluut in de Djahannam komen om oneindig gestraft te worden.

Op de dag des oordeels zal er een voor ons onbekende weegschaal gebruikt worden waarvan de afmetingen voor ons onbekend zijn. Alle handelingen die op de aarde begaan zijn, alle uitspraken die gedaan zijn, alle gedachtes, alle blikken zullen daar gewogen

worden. Deze weegschaal, lijkt niet op de weegschalen van de aarde. Volgens sommige geleerden zullen er meerdere weegschalen zijn.

Er is ook de brug die de Seeraat wordt genoemd. Deze brug wordt in opdracht van Allah over de Djahannam gebouwd. Iedereen zal de opdracht krijgen om deze brug over te steken. Op die dag zullen alle profeten een smeekbede doen en zeggen, "Oh Mijn Heer! Geef rust". Degenen die de Djannat verdienen steken hem gemakkelijk over en komen in de Djannat. Sommige van hen zullen de brug met een snelheid als de bliksem, sommige als de wind en sommigen als een paard voorbij gaan. De brug de Seeraat is dunner dan een haar en scherper dan een zwaard. Op de aarde is het naleven van de Islam ook vergelijkbaar. Het is vergelijkbaar met de oversteek van de brug de Seeraat als je de Islam in detail wil naleven in deze tijd. Hier voer je de strijd tegen je nafs en als je deze strijd volhoudt zal je daar gemakkelijk over de seeraat kunnen lopen naar de andere kant. Daarom juist duidt Almachtige Allah de weg die de Islam aanwijst als het rechte pad, "Seerat al Moostakeem". Deze gelijkenis in naam duidt ook op het feit dat het naleven van de Islam tegenwoordig lijkt op het oversteken van de brug de Seeraat. De mensen die de Djahannam verdienen vallen dan ook van de brug af.

Onze dierbare profeet heeft een waterbron, de Qawsar. De grootte is als een afstand van een maand. Het water ervan is witter dan melk en de geur beter dan musk. Degene die er een keer van drinkt, krijgt nooit meer dorst.

Voorbede is een waarheid. Voor de overtuigden die zonder berouw zijn gegaan en kleine of grote zonden begaan hebben, zullen de profeten, de wallees, de oprechten, de engelen met toestemming van Allah, voorbede mogen doen. Deze voorbede zal ook door Allah worden geaccepteerd.

Djannat en Djahannam zijn nu aanwezig. Djannat is zeven laags onder de aarden en Djahannam is onder alles. Er zijn acht Djannats en zeven Djahannams. Djannat is vele malen groter dan de aardbol, de zon en de hemelen.

De zesde punt van overtuiging waarin wij dienen te geloven is het lot. Al het goede en het kwade komt van God. Alles, maar dan ook alles, is in handen van God. Allah, de Almachtige Allah, beschikt en beslist, dit wordt ook wel het Qadr genoemd. Hetgeen dat hierna optreedt, dus de verwezenlijking van Qadr, wordt ook wel Kazaa genoemd. Deze termen worden ook wel eens door elkaar gebruikt.

Alles maar dan ook alles, zoals alle bewegingen van alle dieren, planten, levenlozen, vaste vormen, vloeistoffen, gassen, sterren, moleculen, atomen, elektronen, elektromagnetische golven, kortom van elk wezen, natuurkundige gebeurtenissen, reacties, de reacties in de kern, de energie, de fysiologische activiteien, alles dat gebeuren of niet gebeuren zal, de goedheid of slechtheid van de mensen, kortom in alles zit de

kennis van Almachtige Allah. Hij wist hiervan al in den beginne en en zal er ook tot in de eeuwigheid van weten. De materie, de eigenschappen, de bewegingen, alles wordt in harmonie geschapen met Zijn kennis zonder begin of einde. De slechte en goede handelingen van mensen, of ze moslim zullen zijn of niet, hun ontkenning en hun handelingen uit of zonder liefde, alles wordt door Almachtige Allah geschapen. Hij is degene en de enige die schept. Hij is degene die alle zaken creert die door de oorzaken bij elkaar zijn gebracht. Alle scheppingen heeft hij aan een aantal oorzaken onderworpen.

Bijvoorbeeld, vuur is brandend. Echter, degene die iemand doet verbranden is Almachtige Allah. Het vuur heeft eigenlijk niets met verbranden van doen. Maar zijn wet is zo dat hij het verbranden niet schept als een zaak niet in aanmerking komt met vuur. Het vuur doet niets anders dan het verwarmen tot een bepaalde temperatuur waarbij de fik aanslaat. Het is niet het vuur dat aan de structuren die zich in organische lichamen bevinden, zoals karbon, hydrogeen en zuurstof de verbindingselement geeft, de samenwerking tussen elektronen bewerkstelligt. Degenen die niet in staat zijn om de waarheid te zien denken dat dit alles door vuur gedaan wordt. Hetgeen dat verbrandt, dat de reactie van verbranden veroorzaakt is niet het vuur. Ook niet de zuurstof. Warmte is het helemaal niet. De over en weer uitwisseling van elektronen zorgt er ook niet voor. Degene die het branden mogelijk maakt is alleen en enkel Allah. Hij heeft al deze zaken geschapen als oorzaken voor de verbranding. Een onwetende denkt daarom dat het vuur daarvoor zorgt. Iemand van de lagere school zegt niet het vuur verbrandt maar zegt "Het lucht zorgt dat het verbrandt". De middelbare scholier accepteert dit ook niet en hij zegt, "De zuurstof in de lucht zorgt voor de verbranding" . Iemand van het lyceum zegt dan op zijn beurt, "zuurstof heeft niet als enige de eigenschap van verbranden. Elke element dat elektronen aantrekt is brandbaar". Iemand van de universiteit zegt dan weer, de materie moet je wel met de energie samen nemen. Zoals hieruit duidelijk naar voren komt, is het zo dat naarmate onze kennis toeneemt, dringen we tot de kern van de zaak door. Zo zien we dus dat er achter de zogenaamde oorzaken nog vele oorzaken zitten. De profeten die veel verder waren dan de wetenschap en de techniek en rechtstreeks tot de kern van de zaak doordrongen en ook de groten die hen opvolgden om zo tot de kennisdruppels te komen die vanuit de profeten die de oceanen vormden, druppelden, vertellen ons heel duidelijk dat de zaken die wij als brandbaar en maakbaar veronderstelden in wezen eigenlijk zeer zwakke middelen zijn en schepselen zijn en dat ze slechts oorzaken zijn die door de ware Kracht en de ware Schepper eigenlijk in leven geroepen zijn. Almachtige Allah heeft als hij wil de oorzaken niet nodig, Hij kan ook zonder vuur iets verbranden. Maar het is zijn gewoonte om met vuur te verbranden. Als hij een zaak wil laten en niet wil verbranden kan hij ervoor zorgen om deze in vuur ook intact te laten. Zoals hij gedaan heeft met Abraham alayhissalaam. Omdat hij zoveel van hem hield heeft hij zijn

gewoonte of wet omgegooid. Als Allah had gewild had hij alles zonder een oorzaak kunnen scheppen en zonder vuur kunnen verbranden. Hij had ons kunnen voeden zonder te eten. Maar met zijn barmhartigheid en met zijn goedheid heeft hij alles aan een oorzaak gekoppeld. Hij wilde bepaalde zaken onder bepaalde voorwaarden laten gebeuren. Hij heeft zijn eigen werk onder deze oorzaken verborgen. Hij heeft zijn macht onder het gordijn van de oorzaken verstopt. Als iemand wil dat hij iets schept dan wendt hij zich tot de oorzaken ervan. Als iemand het licht wil aansteken drukt men op een knop. Als iemand olijfolie wil maken gebruikt hij daarvoor de juiste apparatuur. Iemand die hoofdpijn heeft slikt een paracetamol of ibuprofen. Zo ook houdt iemand zich aan de Islam als hij naar de Djannat wil gaan en rijkelijk voorzien wil worden. Iemand die zichzelf vergiftigt gaat dood. Iemand die snel koud water drinkt terwijl hij aan het transpireren is wordt ziek.

Iemand die zondigt en in ongeloof vervalt gaat naar de Djahannam. Ieder krijgt wat hij verdient en komt tot hetgeen waartoe hij de oorzaken aanwendt. Iemand die de boeken van moslims leest, leert over de islam en wordt moslim of voelt sympathie voor moslims. Iemand die onder de ongelovigen leeft zal naar hun woorden luisteren en onwetend blijven over geloofskwesties. Vele mensen die onwetend zijn over geloofskwesties hebben vaak geen geloof. Als je de tram pakt naar het station dan kom je ook op het station terecht.

Als Allah zijn zaken niet had verbonden aan oorzaken dan hadden mensen elkaar niet nodig gehad. Iedereen zou dan alles aan Allah vragen en niemand zou dan iets ondernemen. Op deze wijze zou dan geen onderscheid zijn tussen leidinggevenden en opdrachtnemers, tussen ambtenaren en bestuurders, kunstenaars en arbeiders, docenten en studenten. Kortom de hele mensheid zou uit elkaar vallen in chaos. Mooi en lelijk, goed en kwaad, gelovig en ongelovig was dan niet meer uit elkaar te halen.

De Islam verwacht van de moslims dat ze geloven in de zaken die door de profeet sallalahoo alayhi wa sallaam verkondigd zijn en waarin hij zelf ook geloofd heeft. Hij heeft slechts een vorm van imaan verkondigd. Ashaab al qiraam heeft dat overgenomen zoals hij het had verkondigd. In de overtuiging en de beleving was er geen verschil. Na het overlijden van onze profeet hebben de mensen de Islam van de Ashaab al qiraam geleerd en gehoord. Zij verkondigden hetzelfde als de profeet. De verkondiging van de Ashaab werd de overtuiging van de Ahl al Soenna genoemd. Ashaab al qiraam heeft in deze kennisoverdracht over de imaan geen enkele mening van hunzelf noch van de filosofen toegevoegd. Ook hebben ze hun eigen menselijke gevoelens en hun visies buiten beschouwing gelaten.

Ashaab al qiraam had stuk voor stuk de overtuiging van een Almachtige Allah die

geen tekortkomingen had en die in eerbied aanbeden moest worden. Zij hadden de meest gevorderde vorm van imaan en accepteerden alles dat door de profeet werd verkondigd zonder twijfel. Zij gingen ook niet in discussie over de mootaashabeekh verzen (verzen waarvan de betekenis niet duidelijk is). Met al deze eigenschappen bewaarden zij hun imaan zoals ze dat hadden geleerd van onze geliefde profeet. Aan de mensen die hen vragen stelden over de principes van de Islam gaven zij heldere en duidelijke antwoorden.

De mensen die deze boodschap van de Ashaab al qiraam overnam zonder iets eraan toe te voegen en deze accepteerden, waarbij ze hen ook opvolgden, werden de Ahl al Soenna genoemd. De mensen die deze weg niet bewandelden maar een andere dwaalpad opgingen werden de Bid'a groepen genoemd.

Alle ashaab waren moodjtaheed. Zij hadden namelijk de religie geleerd van de profeet. Zij waren natuurlijk vereerd met zijn blik, zijn toespraken en dat bracht hen natuurlijk op hogere sferen en op andere hogere niveaus. Hun ego's waren tevreden en bevredigd en ieder van hen was vol van oprechtheid, fatsoen en kennis. Zij bereikten niveaus die voor anderen die niet tot de ashaab behoorden onhaalbaar waren. Ook de profeet zelf gaf in zijn hadith aan dat de ashaab de sterren zijn in de duisternis. Ieder van hen had dezelfde overtuiging en dezelfde geloof. Zij pasten de idjtihaad toe als ze geen vers of hadith konden vinden in een bepaalde context. In elke handeling hadden zij een mazhab, een richting. De beslissingen die ze namen kwamen heel vaak overeen. Aangezien de beslissingen nooit gebundeld zijn is hun mazhaab nooit bekend geraakt. Dat is de reden waarom er nu geen mazhaab bestaat van een van de ashaab.

Ook onder de tabiin die de Islam van de ashaab hadden geleerd en de Tebe al Tabiin die het van hen hadden geleerd, waren er grote deskundigen op het gebied van religiewetenschappen. Ook zij waren in hun handelingen verbonden aan een mazhab maar ook hun mazhab is nooit tot uitdrukking gekomen in een boek. Alleen vier grote moodtjaheed hebben een mazhap kunnen oprichten omdat hun beslissingen door hun studenten op papier is gezet. Zo konden deze beslissingen ook onder de moslims worden verspreid. Nu zijn er vier grote imaams op de aardbol die alle moslims op de aarde het rechte pad tonen en ervoor hebben gezorgd dat de religie Islam niet werd veranderd of vervalst. De eerste onder hen is Imaam Azaam Aboe Haneefah, de tweede is Imaam al Maleek bin Anas, de derde Imaam Mohammed bin Shafee en de vierde is Imaam Ahmed bin Hanbal.

Deze vier imams hebben de weg uitgestippeld voor de Ahl al Soenna. Degenen die Imaam Azaam volgen worden Hanefiten genoemd, de volgers van Imaam al Maleek worden Malikieten genoemd, die van Imaam Shafee, Shafieten en die van Imaam Hanbal, Hanbaleeten. Het is vandaag de dag voor een moslim alleen maar mogelijk om een

aanbidding of gebed te doen conform de wens van Allah door je te houden aan de beslissingen van deze vier grote imaams.

21.2 De Aanbiddingen (Ibadaat)

Allereerst het dagelijkse gebed volgens de richtlijnen en regels die ervoor gelden. Vijf keer per dag op gezette tijden. De gebeden dienen verricht te worden met opperste concentratie op de fard gebeden, de waadjeeb onderdelen en de soenna onderdelen. Bovendien is het belangrijk om je hart open te zetten voor Allah waarbij je op moet letten dat je de gebeden ook stipt op tijd verricht. Koran al kareem noemt het gebed, "Salaet". Salaet wordt in het woordenboek omschreven als het bidden van de mensen, het berouw van de engelen en de barmhartigheid van Allah. In de terminologie betekent salaet zoals in de boeken voor gedragsleer staat beschreven dat je bepaalde handelingen doet en bepaalde teksten reciteert. Het gebed wordt begonnen met de takbir van Eefteetah. Dat wil zeggen dat de mannen hun handen oprichten tot aan hun oorlel waarbij ze roepen "Allahoeakbar" en aan de voorkant op buikhoogte binden waarna ze bepaalde stukken reciteren. Tijdens de laatste zit wordt het hoofd naar rechts en naar links gewend en komt het gebed tot een einde.

Het tweede is de zakaat over je bezittingen. Zakaat betekent reiniging en verschonen of naar een betere situatie brengen. In de Islam betekent zakaat dat je een bepaald deel van je inkomen, dat de neesaab heet, na aftrek van je eigen kosten, aan een behoeftige persoon schenkt of geeft. Volgens de Koran al Kareem moet je bij het geven aan een behoeftige persoon hem niet in verlegenheid brengen en ermee pochen. Zakaat wordt gegeven aan acht verschillende mensen. In alle vier de mazhabs (rechtsscholen) wordt zakaat geheven over vier verschillende zaken. Zakaat over je goud en zilver, zakaat over je handelswaar, zakaat over de dieren die je bezit en zakaat over je gewassen. Deze vierde vorm wordt ook wel Ooshr genoemd. Deze wordt onmiddellijk gegeven op het moment dat er wordt geoogst. De andere vormen worden gegeven als de neesaab hoeveelheid zich voordoet en er een jaar overheen is gegaan.

De derde vorm is het vasten tijdens de Ramadan. Elkde dag vasten wordt ook wel Sawm genoemd. Sawm is in het woordenboek het beschermen van iets voor iets anders. In de Islamitische terminologie is het vasten, je onthouden, volgens de regels die ervoor gelden, van eten, drinken en geslachtsgemeenschap waardoor je dus jezelf beschermt. De maand Ramadan begint met de observatie van de maan.

De vierde vorm is de hadj, een ieder die het kan opbrengen moet eens in zijn leven de bedevaart maken. De weg ernaar toe moet veilig zijn, het lichaam moet gezond zijn en bovendien moet het thuisvolk genoeg te eten en te drinken hebben tijdens jou afwezigheid als je de kostwinner bent.

De persoon die dit voor elkaar kan krijgen moet dan een keer in zijn leven in de ikhram de Kaaba bezoeken en de tawaaf doen en daarna op de Arafaat staan.

Vijfde vorm is het werken voor de religie van Allah, zorgen dat je deze religie op de best mogelijke manier vertegenwoordigt en vragen kunt beantwoorden van anderen die er meer over willen weten. Dit is ook een vorm van aanbidding en de beste jihad.

Daarnaast heb je nog de categorieën van Moonaqaehaat waaronder het huwelijk, de scheiding, alimentatie enzovoorts vallen. Er bestaat ook de mooamalaat waarin allerlei bepalingen staan omtrent kopen, verkopen, huur, bedrijfsvormen, rente, erfenis etecera.

Ookoobaet tenslotte gaat dan over de straffen die er staan, zoals vergelding, op overspel, afvalligheid en andere misstappen en zonden.

21.3 Aqhlaaq (Moraal of Ethiek)

De islam wil dat mensen zich een goede ethiek aanleren, dat ze hun ego's reinigen van het kwade en van slechte eigenschappen. Islam wil dat mensen goede mensen zijn en in alle opzichten eervolle en fatsoenlijke gedragingen vertonen. De wetenschap die de manier aangeeft hoe je dit kunt bewerkstelligen wordt Tasawwoof, sufisme genoemd.

Zoals de geneeskunde zaken leert over een gezonde lichaam, zo leert tasawwoof ons hoe we onze harten, geesten moeten zuiveren van kwade gevoelens. Deze tak van wetenschap zorgt ervoor dat slechte eigenschappen die getuigen van een zieke hart, weggaan en daarvoor in de plaats goede eigenschappen komen die tot tevredenheid van Allah leiden.

Islam spoort de mens eerst aan tot het leren van kennis om daarna de opgedane kennis in praktijk te brengen omwille van God. Bijvoorbeeld in een gebed of in een werkomgeving. Kortom, de religie Islam geeft dus aan kennis, handeling en oprechtheid. Indien de spirituele stijging van een mens om het aardse en eeuwige geluk te vinden vergeleken kan worden met een vliegtuig die wil opstijgen dan is imaan en ibadaat het lichaam en motor van deze vliegtuig. Tasawwoof is dan de energiebron oftewel de kerosine. Om een doel te bereiken wordt een vliegtuig bemachtigd, dus de imaan en ibadaat maar om deze voertuig in beweging te kunnen zetten en te kunnen houden is energie oftewel tasawwoof onontbeerlijk. Tasawwoof dient twee doelen; het eerste is de imaan op te laten nemen in het geweten oftewel het hart zodat deze niet geraakt kan worden door allerlei twijfels. Rationeel bewijsvoering alleen is niet voldoende om de imaan krachtig te maken. Almachtige Allah heeft in de Koran in soera Ra'd, vers 28 in betekenis gezegd: 'Harten raken vol van imaan door enkel en alleen de dhikr." Dhikr is dat je bij elke handeling en elke beweging Almachtige Allah weet te herinneren en alles doet

om hem tevreden te stellen.

Het tweede doel van tasawwoof is het vergemakkelijken van de liefdevolle uitvoering van ibadaat die door de wetenschap van fiqh zijn aangeleerd en het verschonen van de slechte ego van luiheid en van geestelijke problemen. Het liefdevol uitvoeren van de ibadaat en het wegvluchten voor de zonden is alleen mogelijk door de wetenschap van tasawwoof goed te beheersen en ook uit te voeren. Tasawwoof is niet alleen het ascetische gedrag waarbij allerlei deuren opengaan en visioenen worden gezien. Het is van essentieel belang dat de imaan eerst op orde gezet wordt en dat daarna kennis wordt opgedaan over de religie waarna er gezocht wordt naar een bezigheid die hier het beste bij past. Anders heeft tasawwoof totaal geen zin namelijk. Indien deze drieluik niet wordt uitgevoerd is de verschoning van het hart, de reiniging van de ego en de opvoeding ervan absoluut niet mogelijk.

21.4 Opvolgen van Mohammed alaeyhissalaam

Het opvolgen van Mohammed alayhissalaam, dus doen wat hij heeft gedaan, zijn weg volgen. Zijn weg is de weg van de Koran al Kareem. Deze weg wordt ook wel de religie Islam genoemd. Om hem op te kunnen volgen is allereerst imaan nodig, is het nodig om de moslimse identiteit goed onder de knie te krijgen en daarna de verplichte gebeden te verrichten en te vluchten voor de haraam handelingen. Hierna is het belangrijk om te leren wat de soenna inhoudt en van de makrooh handelingen weg te blijven. Na al deze zaken is het goed om te kijken of je dagelijkse handelingen geconformeerd kunnen worden, dus de moobaah handelingen verricht kunnen worden.

Imaan is de poort tot het opvolgen van hem en tot het eeuwige geluk. Almachtige Allah, geeft in soera Saebe, vers 28 in betekenis het volgende hierover aan, "Oh Mijn geliefde profeet! Ik heb jou naar alle mensen van de wereld gezonden om het eeuwige geluk te verkondigen en om de weg ernaar te laten zien".

Bijvoorbeeld iemand die hem opvolgt en alleen om hem na te doen overdag een beetje slaapt bereikt met deze daad zoveel meer dan iemand die niet aan hem denkt maar wel vele nachten in gebed doorbrengt. "Kayloolah" was namelijk een gebruik van hem, net voor het middag een stuk slapen. Bijvoorbeeld niet vasten op een feestdag omdat hij dat aan heeft gegeven en eten en drinken; deze handeling is vele malen beter dan een handeling waarbij jaren wordt gevast. Het geven aan een behoeftige omdat het onderdeel is van zijn religie is vele malen meer waard dan het geven van gouden bergen uit jezelf.

Gezegende Omar vroeg een keer na het ochtendgebed naar iemand die hij niet zag in

de masjeed. De ashaab antwoordde, “Hij gaat de hele nacht door met zijn gebeden. Misschien dat hij nu in slaap is gevallen.” De Ameer al Moo’minoon antwoordde, “Had hij maar de hele nacht geslapen en het ochtendgebed met de groep verricht.”

Het heeft geen zin om jezelf af te slachten met handelingen die niet passen binnen de Islam. De ego’s krijgen misschien een dreun maar voor de religie en bij God heeft het geen waarde. Stel dat ze er iets voor terug zouden krijgen dan zou het alleen wereelds zijn. Terwijl de waarde van deze wereld helemaal niets voorstelt met de andere wereld. Degenen die handelingen verrichten conform de Islam lijken op goudsmeden die zich met het allerbeste materiaal bezig houden. Het werk dat in een uur wordt gedaan levert soms honderdduizend jaar opbrengst op. De reden hiervoor ligt hem in het feit dat een handeling conform de Islam, de geliefde handeling van God is en Hij is daar tevreden over.

Hij geeft zelf aan dat het zo werkt in zijn heilige geschrift. Bijvoorbeeld in soera al Imraan, vers 31 zegt Allah in betekenis, “Oh geliefde profeet! Zeg tegen hen, indien jullie van Allah houden en indien jullie willen dat Allah van jullie houdt, volg mij dan! Almachtige Allah houdt van degenen die mij opvolgen”.

Het opvolgen van Mohammed alayhissalaam betekent, “Het liefhebben van de principes van Islam, het liefdevol naleven van deze principes en waarde hechten aan zaken waaraan hij ook waarde heeft gehecht. Daarnaast respect tonen voor de ouderen, de gelovigen, de wetenschappers en dergelijke.

De Ware Schepper vindt zaken buiten de Islam niet goed. Hij kan toch ook niet sawaab geven voor zaken die Hij niet goed vindt? Integendeel, ze leiden tot afstraffing.

Het geluk in beide levens is alleen dan mogelijk indien we ons houden aan de boodschap van de effendi der aarde en hiernamaals, Mohammed alayhissalaam. Om hem te kunnen opvolgen moeten we in hem imaan hebben en hem kennen maar we moeten ook de principes van onze religie kennen.

De redding uit de Djahannam in het hiernamaals is alleen mogelijk voor degenen die Mohammed alayhissalaam opvolgen. Alle goede zaken op de aarde die gedaan zijn, alle ontdekkingen, alle kennis en wetenschap heeft nut in het hiernamaals als we op zijn weg zitten. Anders blijft alles op deze vergankelijke aarde en zorgt voor verlies in het hiernamaals. Om Mohammed alayhissalaam foutloos en compleet te kunnen volgen moeten we hem absoluut liefhebben. Absolute liefde voor hem toont zich door weg te blijven bij zijn vijanden. Het toont zich door hem lief te hebben en door zijn woorden op te volgen en naar hem te luisteren. Het is niet mogelijk om twee tegenovergestelde liefdes in je hart te dragen, daarom moet je plaats maken voor alleen zijn liefde.

De zaken op deze wereld zijn misleidend en verleidelijk. Wat vandaag in onze handen

is, kan morgen aan iemand anders toebehoren. De bezittingen in het hiernamaals zijn echter blijvend. Zij zijn eeuwig maar ze worden wel hier op aarde geworven. Indien dit leven dat maar een paaar momenten duurt in verbinding wordt gebracht met de meest belangrijke persoon van de aarde en het hiernamaals, met Mohammed alayhissalaam, dan levert dit leven het eeuwige geluk en de eeuwige verlossing op. Anders is alles vergankelijk en tijdelijk zonder enige nut. Hem opvolgen in een kleinste zaak is vele malen beter dan alle wereldse rijkdommen. De eer van de mensheid en de kwaliteit van de mensheid valt of staat met een link naar hem.

Rasoolallah opvolgen kan alleen door een van de vier mazhaabs van de Ahl al Soenna op te volgen. Het geloven in onze profeet en in zijn boodschap, hem liefhebben en zijn adviezen aanhoren en hem gehoorzamen, bovendien het tonen van respect voor hem is een fard handeling. Hierover zegt Almachtige Allah, in betekenis, "Geloof dan in Almachtige Allah en Zijn oemmi nabee, de Rasool en volg hem opdat jullie het rechte pad vinden" (soera A'raf vers: 158).[538]

Rasoolallah zei een keer, "Wie mij gehoorzaamt, gehoorzaamt aan Allah. Wie in opstand komt tegen mij, komt in opstand tegen Allah de Verhevene. Degene die mijn gebod opvolgt volgt het gebod van Allah op en degene die tegen mij in opstand komt, komt in opstand tegen de Almachtige Allah."

"Degene die mij opvolgt en in mijn boodschap gelooft en degene die niet in mij gelooft en mijn boodschap verloochent staat gelijk aan het volgende voorbeeld van een man die een huis heeft laten bouwen waarbij hij de mensen heeft getrakteerd op lekker eten en heerlijke gerechten. Hij heeft iemand aangesteld om de mensen uit te nodigen voor het heerlijke eten. Degenen die op de uitnodiging ingaan en in het huis komen zien het eten en eten daarvan zoveel als ze willen. Maar degene die niet ingaat op de uitnodiging komt het huis niet binnen en kan niet van het heerlijke voedsel genieten. Het huis staat voor de Djannat die openstaat voor iedereen die ingaat op de uitnodiging van Rasoolallah. Degene die aangesteld is om uit te nodigen tot al dat goede, naar Allah en Zijn geschenken, is Mohammed alayhissalaam. Degene die in opstand komt tegen Mohammed komt tegen Allah in opstand. Mohammed is degene die onderscheid brengt tussen mensen die hem bevestigen en in hem geloven en mensen die hem verloochenen en in koefr blijven."

"Grijp je vast aan mijn soenna en na mij aan de soenna van de Khoelefaa al Raaashedeen. Hou dat vol met al jullie kracht en volhardendheid. Red jezelf van zaken die (in de religie) later zijn aangebracht (die niet in de Koran al Kareem, de soenna of de

538 al-A'raaf 7/158.

idjmaa al oemma en qiyaas al fooqahaa staan). Want al het nieuwe dat later is aangebracht is beed'aen alle beed'a is een teken van dwaling."[539]

In een hadith die Anas bin Maleek over het opvolgen van Rasoolallah heeft overgeleverd, zegt de geliefde profeet:

"Wie mijn soenna doet herleven (daarmee handelt en deze verspreidt), doet mij herleven (heeft mij verhoogd en gehoor gegeven aan mijn oproep.) Degene die mij doet herleven is in de Djannat samen met mij."

Onze geliefde profeet zei tegen Bilaal bin Kharees: "Indien iemand in de Islam, een soenna al hasana verricht (goede handeling) zal al het sawaap van de mensen die hem hierin volgen op zijn conto komen. Als iemand in de islam een soenna al sayyia verricht (slechte handeling), zal al de goonaah (zonde) van de mensen die hem volgen ook op zijn conto komen."[540]

Omar bin Abdoolazeez heeft gezegd:

"Rasoolallah, onze effendi heeft een mooie weg geopend. Daarna hebben zijn khaliefs dat gedaan. Handelen volgens de soenna van Rasoolallah en met de soenna van de khaliefs die hem hebben opgevolgd, is handelen conform het boek van Almachtige Allah. Allah en zijn Rasool gehoorzamen is het versterken van de religie. Niemand heeft het recht om de Islam te schaden en te vervalsen of te veranderen. Het is ook niet toegestaan om te handelen volgens de woorden van mensen die in opstand komen tegen Rasoolallah.

Degenen die aan de soenna van onze profeet en de ashaab zich vastklampen zijn degenen die het licht hebben gevonden. Wie van hen dan ook om hulp vraagt heeft hulp gevonden. Een ieder die in opstand komt tegen de soenna al shareef en niet conform de soenna handelt heeft een andere weg gevonden dan de moslims. Almachtige Allah laat hem dan slechte dingen doen en stopt hem daarna in de Djahannam. Djahannam is de slechtste plek om ernaar toe te gaan.

Ahmed bin Hanbel heeft het volgende verteld:

"Op een dag zat ik met een groep mensen. Zij kleedden zich uit en gingen in het

---

539 İbn Maadjah, "Mooqaddimah", 6; Daeriimee, "Mooqaddimah", 16; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, IV, 126; Haakim, al-Moostadraeq, I, 174; Baeyhakee, as-Soonan, II, 422.

540 İbn Maadjah, "Mooqaddimah", 36; Daeriimee, "Mooqaddimah", 44; Ahmed b. Hanbel, al-Moosnad, IV, 361; Baeyhakee, as-Soonan, II, 136.

water. Ik hield mij aan de hadith, “Wie in Allah de Almachtige en het hiernamaals gelooft, moet niet het water ingaan zonder zijn geslachtsdelen te bedekken” en deed dat niet. Die nacht zag ik iemand in mijn droom, hij zei, “Oh Ahmad! Ik heb heuglijk nieuws voor jou! Almachtige Allah heeft jou namelijk vergeven omdat jij je hield aan de soenna van Rasoolallah. Hij heeft jou tot imaam gemaakt. Mensen zullen jou volgen”. Toen ik vr oeg “Wie ben jij?” kreeg ik de reactie, “Ik ben Djibril”.

Iemand die in al zijn handelingen Rasoolallah sallallahoo alayhi wa sallaam niet volgt, kangeen overtuigde gelovige zijn. Indien hij hem niet boven zijn eigen ego liefheeft kan hij niet de volledige imaan hebben. Hij is de profeet van alle mensen en geesten.

In elke eeuw moeten mensen zich aan hem conformeren. Elke overtuigde gelovige moet zijn religie steunen en zijn ethiek overnemen, zijn gezegende namen vaak herhalen en telkens als hij zijn naam hoort hem met respect en liefde bejegenen en lof en prijzing voor hem uitspreken. Een ieder moet vol zijn met zijn liefde om zijn schone gezicht te zien en vol liefde zijn voor de door hem gebrachte Koran al Kareem en de religie.

22 HILYA AL SAADAAT

Nadat hij zijn Ashaab had geadviseerd
Zei de Trots der werelden, indien na mij,
Iemand mijn schone Hilya[i] ziet,
Is het alsof hij mijn gezicht ziet
Indien zijn liefde bij het zien ervan opkomt,
Dus hij op mijn schoonheid verliefd raakt,
En dan ernaar verlangt om mij te zien,
Indien zijn hart vol raakt met mijn liefde
Zal de Djahannam voor hem haram zijn
Mijn Rabb[ii] zal hem de Djannat geven.
De Ware[iii] zal hem niet berechten, met ontbloot lijf,
Vergeving wordt hem geschreven op zijn keurslijf,
Er wordt gezegd, indien iemand de Hilya al Rasool[iv],
Met liefde opschrijft uit zijn hand,
De Schepper zal hem altijd beschermen
Ook al is de wereld vol met problemen.
Hij zal geen ziekte zien op deze aarde
Pijn zal hij niet lijden over zijn hele lichaam.
Ook als hij heeft gezondigd, deze man,
Djahannam wordt voor zijn lichaam haram.
In het hiernamaals zal God hem niet straffen,
Op de aarde zal gemak hem ten deel vallen.
Hij zal door de Machtige Schepper[v] worden herrezen
Met degenen die de Rasool zagen, tezamen
Hoewel het een schone en moeilijke taak is,
de Hilya al Nabi[vi] te beschrijven
Beginnen we toch daaraan, indien het kan.
Toevlucht zoekende bij de Schepper der Werelden[vii]
Prijzen we hem in alle eer.
Een ieder was het hiermee eens,
Rood wit was de Trots der Univers[viii]
Zijn gezegende gezicht was mooi wit,
Hij was als een roos, roodachtig.
Zijn zweetdruppel was als een parel,
Vulde de omgeving met vreugde, zijn pracht.
Indien hij transpireerde, de bron van vreugde,
Wapperde als het ware overal zijn noor.

Zijn ogen waren altijd met schaduw,
Trok de harten aan, ogen als die van een gazelle.
Ze waren gekleurd en zeer wit,
Vol lof was zijn Heer met ayat.
Zijn donkere voorhoofd, niet te klein,
Voor hem was ver en dichtbij eender.
Breed, mooi en stralende ogen,
Noor straalde er van zijn gezegende wangen.
Zijn krachtige blik, van Hadrat al Moestafa,
Verschil was er niet in nacht en dag voor hem.
Als hij zich voornam om ergens naar te kijken,
draaide hij zijn hele lichaam ernaar toe
Hij liet zijn lichaam leiden door zijn hoofd,
gedurende zijn hele leven, tot aan zijn dood.
Hij had een materiële lichaam, de meest Vrijgevige,
maar ook had hij bovenmenselijke trekken, kan ik zeggen.
Hij was knap en tegelijkertijd ook zeer geliefd, de Gezant,
vooral bij Allah was hij de uitverkorene geliefde.
Maaliq en Aboe Haalah hadden het al reeds gezegd,
zijn wenkbrauwen waren open, gelijke een halve maan.
Tussen zijn wenkbrauwen was er een open plek,
schijnend als zilver, prachtig en glinsterend.
Zijn gezegende gezicht was ietwat rond,
Zijn huid was gaaf en glinsterde prachtig.
Tussen zijn gezegende zwarte wenkbrauwen,
bevond zich de Qibla[ix] voor het gehele Universum.
Zijn gezegende neus leek in profiel,
ietwat hoger in het midden.
Zo fijn, zo net, zo aantrekkelijk was het,
Onmogelijk te beschrijven voor een ieder.
Tussen zijn tanden was er wat ruimte;
Ze schenen als parels van een ketting.
Telkens als zijn voortanden zichtbaar werden,
vulde de hele omgeving zich met schitteringen.
Telkens als hij glimlachte,
de Effendi der beide werelden,
werden zijn voortanden zichtbaar, zo schattig,
gelijk als gepolijst en gepoetst met pasta.
Ibni Abbâs zei, de Meest Geliefde van de Schepper,
was te net om keihard te lachen.
Zo fatsoenlijk was het symbool van de Islam
dat hij nooit hardop lachte, wordt gezegd.

Beleefd, was de Boodschapper van Allah, en verlegen,
zelfs dat hij nooit naar boven, de hemel, keek.
Zijn gezicht was ietwat rond, gelijk een volle maan,
een spiegel was hij en reflecteerde zijn Rahmaan[x] .
Zo verlicht was zijn gezicht,
Verblindend was het om te kijken naar hem.
Zo fascinerend was die Nabi voor de harten,
Verliefd waren op hem een honderdduizend Sahâbee.
Degenen die ooit over hem droomden
Zeiden dat niets anders zo vreugdevol was.
Zijn wangen, niet te vlezig, zo mooi als ze waren,
symbolen van aantrekkelijke schoonheid,
De Ware Schepper had Hem geschapen
met een blanke gezicht en een brede voorhoofd.
De noor in zijn nek scheen prachtig
door zijn haar, als een bron van licht.
Zijn gezegende baard had wat grijze haren
maar niet meer dan zeventien in totalen.
Noch was het gekruld, noch te lang;
goed gevormd, zoals al zijn ledematen.
De Rasool van allen had een zuivere keel,
in kleur was het wit en zeer helder.
Tussen de vele Sahaba met goede manieren,
zeiden velen dat zijn lichaam en borst in lijn stonden.
Was het mogelijk geweest, zijn gezegende borst te openen,
Zou een schat aan kennis zijn weg vinden naar buiten[xi]
Een borst waar goddelijke liefde zou verschijnen,
zou zeer zeker niet anders kunnen zijn.
Zijn gezegende borst was geopend;
'Ilm-i ladoonnee was daar genesteld.
Wit en helder was die grote borst;
Degenen die hem zagen,
Vergeleken hem met de volle maan.
De liefde van de Eeuwige Schepper,
Had deze gezegende lichaam in vuur gezet.
Iedereen weet, jong of oud, om het even,
Zachtaardig was de Effendi der Werelden.
Bovenstuk van zijn rug was wat vlezig;
Groothartig, en een symbool van edelmoedigheid.
Zijn schone huid was zeer fijn;
Een grote stempel hierop,
Ter bevestiging van zijn Profeetschap.
Zegel van Profeetschap hoog op zijn rug,

Aan de rechterzijde, was het gezet.
Diegenen die deze materie kenden
Beaamden die grote mooie plek,
als Zegel der Profeten.
Het was zwart, in schaduw ietwat gelig
Zo groot als een duivenei.
Omgeven, als ware het een grensstrook,
door kortere haren in een circulaire lijn.
Degenen die deze man van Nobele Geslacht kenden,
zeiden de grote Nabi, was met sterke botten
en goed gebouwd. [xii]
Elk van zijn ledematen, vol met zegeningen,
waren geordend door creatie en
daarbij werd krachtigheid benadrukt.
Al de gezegende ledematen van de Profeet
waren zo elegant als de verzen van de Koran.
De handpalmen van die vooraanstaande persoon,
waren breed, schattig en zo schoon.
Zoals ook de bovenkant van zijn handen,
geurig en mooi, gelijke een verse roos.
Zo elegant, verklaarden de kenners,
waren deze miraculeuze handen en zo gezegend.
Waar dan ook de Profeet iemand zou groeten,
deed hij iedereen met Zijn glimlach smelten.
Een aantal dagen na het gebeuren,
zelfs na een aantal maanden, moeten we zeggen,
kon tussen de menigte de gelukkige man
nog worden herkend aan zijn ongekende, heerlijke geur.
Zijn zuivere huid was wit, zonder haren;
Welke woorden kunnen dergelijke schoonheid beschrijven!
Om Zijn Geliefde altijd en overal te kunnen zien,
was het gezegende fijne lichaam een en al oog geworden.
Zo perfect was deze geweldige schepping,
waarop de Schepper Zijn goddelijke kracht liet zien.
Geen haren op zijn rug of borst,
puur wit, als een zilverblad.
Slechts, vanuit het midden van de borst naar beneden,
liep er een lijn naar het middel toe.
Deze zwarte lijn zag er op zijn gezegende lichaam,
zo goed uit, gelijk een straal om de volle maan heen.
De gezegende ledematen bleven zijn leven
hetzelfde als in zijn jeugdige jaren.
Natuurlijk werd de profeet ouder,

gedurende de jaren; zoals een bloem,
Mentaal kreeg hij wel steeds verversing.
Neem nooit aan dat de Sultan van het Universum
meer vet had dan de normale hoeveelheid toegestaan
Noch was hij te vlezig, noch te dun;
Normaal in afmeting en zeer krachtig.
De mensen die hierin hebben geleerd,
zeiden dat hij niet te dun of te zwaar was in vetten.
De Schepper had de prachtige lichaam gemaakt,
met goddelijke rechtvaardigheid en gelijkheid.
Op zijn zuivere huid, heerste er precisie;
op zijn gehele lichaam regende het licht.
De held van Seedra[xiii] was van gemiddelde lengte;
met hem vond de wereld eindelijk rust en orde.
Degenen die zijn wonderen en mirakelen hebben gezien,
zeiden, het is onmogelijk om hem te kunnen prijzen.
We hebben nooit een andere schoonheid gezien,
in zijn manieren, zijn karakter of zijn fysieken.
De Profeet was niet te lang en niet te kort; toch,
wanneer een lange man met hem kwam praten,
Hoe lang die man dan ook bleek te zijn,
de Profeet was altijd de langste van hen.
De Profeet, vergeleken met die lange man,
was altijd een handpalm langer dan de ander.
Hij liep met waardigheid,
toch was hij vlot in snelheid.
Als hij liep, was zijn gewoonte, laten we zeggen,
Om voorover te buigen, lichtjes.
Zoals je loopt, heuvelafwaarts, zo te zeggen,
boog hij voorover, op een lichte manier.
Zo hooggeplaatst was hij in eer en persoonlijkheid,
de ziel van Khalil[xiv] zou trots zijn op deze edelmoedigheid.
Wanneer de Hooda[xv] een persoon liefheeft, zowaar,
zullen al zijn ledematen, perfectie en schoonheid, overtreffen, zie maar.
Als de Boodschapper van Allah, rustig wandelende,
een persoon plotseling tegen het lijf zou lopen,
Zou die persoon plots vervuld zijn met schrik;
zo zou de Boodschapper over kunnen komen in eerste blik.
Wanneer een persoon met de Profeet bleef praten,
en naar zijn vrome, zoete stem bleef luisteren,
zou de smaak in zijn woorden hem zo raken,
dat hij de slaaf van de profeet wilde worden,
als de profeet dat zou accepteren.

De Eeuwige Schepper heeft hem voorzien
van zulke grote schoonheden,
onvolprezen en ongekend, met de hoogste moraal.
Oh, Raasoolallah![xvi] ik heb geen kracht om U te prijzen;
Allen zijn wij om Uw liefde door Allah geschapen.
Oh, U bent de Koning van alle trouwe volgelingen;
Voor U offer ik mijn leven, voor U, al mijn hebben en houden!

----

[i] De schone, pure gezicht van de Boodschapper van Allah. (omdat het hier om een speciale gezicht gaat is het lidwoord “de” gebruikt in plaats van het gebruikelijke “het”)

[ii] Allah de Verhevene.

iii Allah de Verhevene.

iv Vertellen over de Boodschapper van Allah.

[v] Allah de Verhevene.

vi Vertellen over de Boodschapper van Allah.

vii Allah de Verhevene.

viii De Effendi der Werelden, i.e. de Boodschapper van Allah.

ix richting waarnaar de Moslims hun gezichten keren tijdens de namâz; de Kâ’ba.

[x] Allah de Verhevene.

xi Het woord in de originele tekst is fayz (of faidh), dat betekent onbeschrijfbare, onverklaarbare stralen van spirituele kennis die de gezegende Boodschapper van Allah, vanuit Zijn hart, voortdurend uitstraalt, uitzendt. Deze stralen zullen blijven zolang het leven op aarde blijft bestaan. Indien een Moslim zich aanpast aan de leer van de Koran en aan de Islamitische principles van gedrag die door de Boodschapper van Allah zijn geleerd, en die op hun beurt geleerd kunnen worden van de ware Islamitische geleerden die de Ahl al-soenna(t) wal Jamâ’a(t) worden genoemd of uit de boeken van hen, zal het hart van die gelukkige Moslim deze spirituele stralen beginnen te ontvangen. De smaak die aan het ontvangen van deze stralen vastzit, kan aan iemand die ze nog niet heeft geproefd, niet beschreven worden. Op een dag, zei Huseyin Hilmi Işık Effendi, de leermeester van de bescheiden vertaler van dit boek,

“Wanneer een persoon nooit honing heeft geproefd, wat is het nut dan van het beschrijven van de smaak van jam, om hem de smaak van honing bij te brengen?”

xi De Profeet ‘sall-Allâhu ta’âlâ alaihi wa sallam’

xii Sidra-t-ul muntahâ: een boom in de zesde hemel. Geen enkele schepsel, behalve onze Profeet ‘sall-Allâhu ta’âlâ alaihi wa sallam’, is verder gekomen dan de Sidra-t-ul-muntahâ. Een jaar voor de Hidjra, toen onze profeet ‘sall-Allâhu ta’âlâ alaihi wa sallam’ tweeenvijftig jaar oud was, op de zesentwintigste nacht van de gezegende maand Radjab (de nacht tussen de zesentwintigste en de zevenentwintigste dagen), nam de aartsengel Djibreel (Gabrael) ‘alaihis-salâm’ de Boodschapper van Allah ‘sall-Allâhu ta’âlâ alaihi wa sallam’ naar de Kâ’ba, waar een onbekende persoon zijn borst opende, zijn hart eruit haalde, deze met Zamzam water waste en het terugplaatste op zijn plek. Daarna bestegen de Profeet en de Engel een rijdier uit de Hemel, Buraaq genaamd en reden ermee naar de Masjid al-Aqsâ in Jeruzalem, in een mum van een tijdsbestek, hiervandaan stegen zij naar de zesde hemel, weer in enkele ogenblikken. Toen ze bij de Seedra-t-ool-moontahâ kwamen zei Djibreel ‘alaihis-salâm’ dat hij niet meer verder kon, anders zou hij tot as worden. De Profeet ging alleen verder. Hij ging voorbij de Seedra en de Aarsch waarna hij de Hemel binnentrad. Hij zag Allah de Verhevene op een manier die we niet kunnen beschrijven in woorden, die onbegrijpelijk en onverklaarbaar is waarbij tijd en richting geen rol speelden. Hierna werd hij teruggebracht naar de aarde. Deze hemelvaart van de Boodschapper van Allah de Verhevene wordt Mi’raadj genoemd. Moslims vieren deze gezegende gebeurtenis elk jaar op de zevenentwintigste nacht van de gezegende maand Radjab.

xiii De Profeet Ibrâhîm (Abraham) ‘alaihis-salâm’

xiv Allah de Verhevene.

xv De Boodschapper van Allah.

23 CHRONOLOGIE

571 Gezegende Mohammed alayhissalaam wordt geboren. (12 Rabee ool awwal – 20 April 571) Hij wordt aan zijn zoogmoeder Halima gegeven.

574 Door zijn zoogmoeder wordt hij naar Mekka gebracht en aan zijn moeder Amina teruggegeven.

575 Sterfte van zijn moeder.

Hij wordt aan zijn grootvader Abdoolmoottaleeb gegeven.

577 Zijn grootvader Abdoolmoottaleeb sterft en hij wordt overgedragen aan zijn oom Aboe Taleb.

578 Samen met zijn oom Aboe Taleb op reis naar Syrie .

583 Met zijn oom Aboe Nala naar Syrie en monnik Baheera in Boosra die begrijpt dat hij de laatste profeet zal worden.

588 Met zijn oom Zoebair naar Yemen.

595 Aan het hoofd van de karavaan van Gezegende Khadija naar Damascus.

596 Huwelijk met gezegende Khadija.

606 Tijdens de renovatie van de Kaaba legt hij de Hadjaral Aswad op zijn plek.

610 Eerste openbaring in grot Hira.

613 Drie jaar na heimelijke oproepen, de eerste keer op de Safa gebergte om de Islam te verkondigen.

615 De hidjra van de Moslims naar Abessiniei.

616 Gezegende Hamza wordt moslim.

Gezegende Omar wordt moslim.

619 Gezegende Khadija en Aboe Taleb sterven.

620 Miiraadj.

Eerste Akaba belofte.

621 tweede Akaba belofte.

622 Hidjra van Mekka naar Medina.

623 Slag bij Badr en overwinning.

Qibla van Masjeed al Aqsa naar Kaaba al Mooazzamah.

Aan de voorkant van de masjeed wordt voor de behoeftigen “Soeffa” gebouwd.

Huwelijk met gezegende Aisha.

624 Het overlijden van zijn dochter Rookeeyya.

Gezegende Fatima en gezegende Ali trouwen.

625 Slag bij Oohood.

Gezegende Hamza sterft.

Gezegende Hasan wordt geboren. (maand Ramadan)

Gezegende Hoessein wordt geboren. (Maand Shabaan)

Huwelijk met gezegende Hafsa, dochter van Gezegende Omar.

627 Slag bij Haendaeq.

628 Verdrag van Hoodaybiyya.

Uitnodigingsbrieven voor heersers en leiders tot de Islam te komen. Overwinning op Khaibar.

629 Moota oorlog en overwinning.

630 Verovering van Mekka.

Sterfte van zijn dochter, gezegende Zainab.

De geboorte van zijn zoon gezegende Ibraheem.

Sterfte van zijn zoon, gezegende Ibraheem.

Slag bij Tabooq.

632 Afscheids Toespraak waarbij meer dan honderdduizend ashaab al qiraam werd toegesproken.

Bezoek aan Djannat ool Baki begraafplaats.

Zijn vertrek uit deze wereld (8 Juni Dinsdag)

24 BİBLİOGRAFIE

Câliyet-ül-Ekdâr (Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî)

Cevâb Veremedi

Delâil-ün-Nübüvve (Ebû Nuaym)

Delâil-ün-Nübüvve (Beyhekî)

Dîvân-ı Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî

Ecdâd-ı Peygamberî

Ed-Dürr-ül-Mensûr (İmâm Suyûtî) [6 Cild]

El-Bahr-ül-Muhît [8 Cild]

El-Hasâisül-Kübrâ (İmâm Suyûtî)

El-İsâbe

El-İsti'âb

El-Kâmil fit-Târih (İbnü'l-Esîr)

El-Metâlib-ül-âliyye

El-Mu’cemu’s-Sağîr (İmâm Taberânî)

El-Musannef (İmâm Abdürrezzâk)

El-Musannef (İmâm İbn-i Ebî Şeybe)

El-Vefâ bi Ahvâl-il-Mustafâ

Ensâb-ül-Eşrâf

Eshâb-ı Kirâm

Es-Sîretü’l-Halebiyye

Es-Sîretü’n-Nebeviyye (İbn-i İshâk, İbn-i Hişâm ve İbn-i Kesîr)

Es-Siyer-ül-Kebîr (imâm-ı Muhammed)

Eşi’at-ül-Leme’ât

Et-Tabakâtü’l-Kübrâ (Abdulvehhâb-ı Şa’rânî)

Fâideli Bilgiler

Feth-ûl Bârî

Fütûh-ül-Büldân

Hak Sözün Vesîkaları

Hasâis-ül-Kübrâ

Hâşiyetü Şeyh-zâde ale’l-Beydâvî [8 Cild]

Hâşiyetü’s-Sâvî ale’l-Celâleyn [4 Cild]

Herkese Lâzım Olan Îmân

Hilyet-ül-Evliyâ

Hucce-tüllahi alel’alemîn

Ikd-ül-Ferîd

İ’tikâdnâme (Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî)

İhyâ-ül-Ulûm (İmâm-ı Gazâlî)

İnsân-ül-Üyûn

İrşâd-üs-Sârî

İsbât-ün Nübüvve (imâm-ı Rabbânî)

İslâm Ahlâkı

İslâm Âlimleri Ansiklopedisi

Kenz-ül-Ummâl

Kısas-ı Enbiyâ (Ahmed Cevdet Paşa)

Kıyâmet ve Âhıret

Kimyâ-i Seâdet (İmâm-ı Gazâlî)

Kitâb-ül-Emvâl

Kitâb-ül-Harâc

Kur'ân-ı Kerîm

Me'âlim-üt-Tenzîl (Kâdî Beydâvî) [2 Cild]

Me'âric-ün-Nübüvve Tercümesi (Altıparmak Muhammed Efendi)

Me'âric-ün-Nübüvve

Mecmau'z-Zevâid

Medâric-ün-Nübüvve

Megâzî (Vâkidî)

Mektûbât-ı Ma'sûmiyye (Muhammed Ma'sum Farukî)

Mektûbât-ı Rabbânî (İmâm-ı Rabbânî)

Mevâhib-i Ledünniyye ve Zerkânî Şerhi

Mevlid-i Şerîf Vesîletü'n-necât (Süleyman Çelebi)

Mir'ât-ı kâinat (Nişancızâde Muhammed Efendi)

Mir'âtü'l-Haremeyn (Eyyûp Sabrî Paşa)

Mişkât-ül-Mesâbîh

Mu'cem-us-Sagîr (Taberânî)

Muhâdarât-ül-Ebrâr

Muktefâ fî Zikri Fedâil-il-Mustafâ (İbn-i Habîb Halebî)

Musannef

Muvattâ (İmâm Mâlik)

Muvattâ [Tenvîru'l-Havâlik: Suyûtî şerhi]

Müjdeci Mektûblar

Müsned (İmâm Ahmed bin Hanbel)

Müstedrek ale's-Sahîhayn (Hâkim)

Neseb-i Kureyş

Ravd-ül-enf

Rehber Ansiklopedisi

Rûhu’l-Beyân (İsmâîl Hakkı Bursevî)

Sahîh-i Buhârî (İmâm-ı Buhârî)

Sahîh-i Buhâri [Fethu’l-Bârî (Askalânî), Umdetu’l-Kârî (Aynî), İrşâdu’s-Sârî (Kastalânî) toelichtingen]

Sahîh-i Müslim (İmâm Müslim)

Sahîh-i Müslim [Nevevî Şerhi]

Sifr-us-Seâde

Sîret-i İbn-i Hişâm

Siret-i İbn-i İshâk

Sîret-i İbn-i Kesîr

Sîret-ün-Nebî (Ahmed bin Zeynî Dahlân)

Siyer-i Kebîr (İmâm-ı Muhammed) ve Şerhi (İmâm-ı Serahsî)

Siyeru A'lâm-in-Nübelâ

Sübül-ül-Hüdâ ver-Reşâd (Sîret-i Şâmî)

Sünen-i Beyhekî

Sünen-i Dârekutnî

Sünen-i Dârimî

Sünen-i Ebî Dâvûd [Meâlimü’s-Sünen ve Avnü’l-Ma’bûd şerhleri]

Sünen-i İbn-i Mâce

Sünen-i Nesâî

Sünen-i Tirmizî (İmâm-ı Tirmizî)

Sünen-i Tirmizî [Tuhfetü’l-Ahvezî ve Âridatü’l-Ahvezî şerhleri]

Şemâil-i Şerîfe (İmâm-ı Tirmizî)

Şemâil-ür-Resûl (İmâm-ı Tirmizî)

Şerhu’s-Siyeri’l-Kebîr (İmâm-ı Serahsî)

Şevâhidü’n-Nübüvve (Mevlânâ Abdurrahmân Câmî)

Şifâ-i Şerîf (Kâdî İyâd)

Tabakât-ı İbn-i Sa'd

Tam İlmihâl Seâdet-i Ebediyye

Târihu’l-Hamîs (Diyar-ı Bekrî)

Târîh-ul-İslâm (İmâm-ı Zehebî)

Târih-ül-İber (İbn-i Haldun)

Târih-ül-Ümem vel-Mülûk (Taberî)

Tefsîr-i Azîzî

Tefsîr-i Beydâvî (Kâdî Beydâvî)

Tefsîr-i Hâzin [Tefsîr-i Beğavî ile birlikte, 7 Cild]

Tefsîr-i Hüseynî (Mevâhib-i Aliyye: Farsça) [2 Cild]

Tefsîr-i Kebîr (Mefâtîhu'l-gayb) (Fahruddîn-i Râzî) [32 Cild]

Tefsîr-i Kurtubî (Kurtubî) [20 Cild]

Tefsîr-i Mazharî (Senâullah-i Pânipütî) [10 Cild]

Tefsîr-i Taberî (Câmi-ul-beyân) [30 Cild]

Tefsîr-i Ebüssü'ûd (Ebüssü'ûd) [9 Cild]

Te'vîlâtu Ehli's-Sünne (İmâm Mâtürîdî)

Umdet-ül-Kârî

Uyûnü'l-Eser (İbn-i Seyyidi'n-nâs)

Üsüd-ül-Gâbe

Vefâ-ul-Vefâ (Semhûdî)

Zâdü'l-Mesîr (İbnü'l-Cevzî)

We hebben jou als erbarming voor de werelden gezonden.

Betekenis van een Koran vers

Als jij er niet was geweest, echt als jij er niet was geweest, had ik niets in dit universum geschapen.

Hadeeth al Qoodsi

De gezegende profeten zijn allen in hun zijn tijd, hun locatie, onder hun volk, in alle opzichten de beste persoon. Mohammed alayhissalaam daarentegen is altijd, in elke oord, dus over de hele wereld sinds de schepping van de wereld, tot aan de laatste dag, de beste onder de scheppingen die hem voor waren en die na hem gekomen zijn. In alle opzichten. Niemand is, in geen enkel opzicht beter dan hem. Dit is niet moeilijk om te vatten. Degene die schept wat Hij wil, doet wat Hij wil, heeft hem op deze wijze geschapen.

Geen enkel mens heeft de kracht om hem te prijzen. Geen enkel mens heeft de kracht om hem te bekritiseren. Dit leven van een paar dagen stijgt in waarde als het doorgebracht wordt in harmonie met hem door hem op te volgen en het eeuwige geluk ligt dan in het verschiet. Indien het voorbijgaat zonder hem te volgen is alles nutteloos. Elke goede handeling die niet in verbinding met hem wordt gebracht, blijft hier en levert niets op in het hiernamaals.

Sayyed Abdoolhakeem Arwasi

De islam geleerden zeggen, de aarde die in het graf van Rasoolallah, zijn huid raakt, heeft veel meer waarde dan alles in het Universum, zelfs meer dan de Kaaba, de Arsh en de Djannat.